

Giới thiệu Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện

Thể loại: Ngôn tình, Mau xuyên, 1&1, Nữ chính nuôi nam chính từ nhỏ, HE.

Editor: Phong lưu công tử

Design by @shynnpham123_@sell_team

Hào quang nhân vật chính là nhờ những nhân vật phản diện tạo thành, cốt truyện nhiều nhất chính là đại BOS phản diện. Hệ thống của Ninh Tĩnh tên là "Nuôi dưỡng nhân vật phản diện".

Nhiệm vụ của cô rất đơn giản, trước khi các đại BOSS trưởng thành, hồ mưa gọi gió, âm hiểm biến thái, có cần phải ở thời gian đó nuôi dưỡng nhân vật phản diện. Sau tám năm, cô sẽ lập tức bị cưỡng chế thoát khỏi thế giới đó, tiến vào nhiệm vụ tiếp theo.

Sau khi rất cần trọng hoàn thành xong mấy nhiệm vụ, Ninh Tĩnh liền đau thương phát hiện ra, rõ ràng mấy cục bánh bao nhỏ cô nuôi đều vô cùng ngây thơ, ngoan ngoãn đáng yêu, tại sao sau khi thành niên lại hắc hoá hơn cả bánh mè đen vậy, đã vậy ánh mắt nhìn cô còn có vẻ rất không thích hợp? Σ(° Δ °|||)

Ninh Tĩnh: Hệ thống, ta hơi băn khoăn, lời kéo thù hận như vật thật sự không có vấn đề gì chứ?

Hệ thống:..... [giả chết - ینگ]

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Xin chú ý: Từ chương 1 -7 là do bạn Aides Kioku edit, mình chỉ re-up lại. Mình edit từ chương 8 trở đi ☐

Chương 1: Mở đầu

Ánh sao xán lạn biến mất nơi chân trời, những tia nắng vàng rực rỡ rượt theo nhau mà vàng khắp khu đô thị phồn hoa, từng tầng mây nhuộm đậm ánh hoàng kim như đông đầy nước, đáng yêu, lười biếng lơ lửng ở chân trời.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ hầy còn chưa kéo, rơi trên sàn gỗ trong phòng khách. Đây là một căn hộ được trang trí giản lược, cách bài trí cùng đồ vật nơi nơi biểu lộ cách thưởng thức của chủ nhân. Không gian ngoài tầm trong ánh mặt trời nơi cửa sổ phòng khách, với ghế sofa cùng giá sách vẽ bằng nhấc, chiếc đèn sàn ưu nhã uốn lượn. Lại đi vào trong, từ phòng khách đã chuyển thành phòng tập thể hình, có bày một chiếc máy chạy bộ đen tuyền, đệm yoga cuộn lại đặt ở góc tường, cây cảnh cao vút tỏa ngát thơm.

Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, lớp bụi mỏng trên phiến lá xanh tua hồ như giải thích - - dường như chủ nhân căn phòng này đã lâu không về đây.

Tiếp tục tiến vào trong, là căn phòng tốt nhất của căn hộ. Vừa bước vào cửa, sức sống bỗng dấy đặc hơn--- trên sàn gỗ, xác tay, giày bỏ, đồ trang điểm hỗn độn rơi vương vãi, trên bàn trang điểm có chén trà hạnh nhân đã lạnh ngắt, hai chiếc va ly còn chưa mở bị tụt tiền dây nhét vào tủ quần áo. Một bóng người rúc trong ổ chăn ấm áp, hồ hấp đều đều, say giấc nồng.

Trên đầu giường, một chiếc điện thoại đang tít tít rung lên.

Trên màn hình điện thoại hiển thị họ 20 cuộc gọi nhỡ. Vì đợi người bắt máy quá lâu, nhạc chuông vốn là tiếng piano nay nghe như ọc dai dẳng, tựa hồ khắc họa phần nào tâm tình điên tiết của đầu dây bên kia.

Thật lâu sau, chủ nhân căn phòng cuối cùng cũng bị đánh thức, cánh tay lười biếng từ trong chăn vươn ra, quơ quơ trong không trung một lát mới xác định rõ phương hướng của đầu giường.

Ninh Tĩnh mơ mơ màng màng mở được di động, bấm nút trả lời, không thèm mở mắt nhìn đã đưa điện thoại đến gần tai, lẩm bẩm "A lô?"

Vừa bắt máy, chất giọng hùng hậu của người đại diện đã nổ vang bên tai. Ninh Tĩnh giật mình một cái, vội vàng dúi điện thoại ra xa một chút mới cảm giác màng nhĩ mình được cứu vãn.

"Ninh Tĩnh! Rốt cuộc có nghĩ cái gì thế hả, vừa mới về nước chưa đến một ngày, sao đã làm ra cái chuyện như thiêu thân này? Có phải nhớ kỹ đây là trong nước, toàn bộ paparazi ở Bắc Kinh đều nhìn chăm chăm cô, rốt cuộc khi nào cô mới để tôi bớt lo đây?!"

Con buồn ngủ của Ninh Tĩnh lập tức mất sạch, lắc lắc cái đầu ong ong sau cơn say rượu, âm thanh khàn khàn: "Sao thế?"

"Cô còn hỏi tôi?!" Người đại diện dừng một chút: "Cô tự mở máy tính ra xem chút đi!"

Ninh Tĩnh sờ sờ bụng, ôm bụng đói lôm côm bỏ xuống giường. Dùng bả vai kẹp di động, trước đi rửa mặt, rồi thuận tay mở máy tính ra. Màn hình vừa sáng, bao nhiêu tin nóng lập tức tràn ra.

Tiêu đề sáng rõ chuyển động trước mắt cô---

"Phiên bản nữ của Trần Thế Mỹ*--- nữ minh tinh ăn khách hiện nay chân đạp hai thuyền, tin đồn vung tay bao trai ở quán bar!"

Ninh Tĩnh: "..."

(*) Trần Thế Mỹ: một nhân vật kinh điển, biểu tượng cho những kẻ bội tình, chạy theo vinh hoa phú quý.

"Đình" một tiếng, thời gian nẫu đã xong. Ninh Tĩnh mở nắp nôi, khỏi bốc lên mùi mịt. Dùng vai ướm bụng chèn sứt đến bàn ăn, hành tươi xắt nhỏ, thịt bò tron mềm, từng sợi mỹ dai giòn, mùi thơm tỏa bốn phía.

Cô xi xụp cắm cúi ăn, không tập trung nghe người đại diện "giảng đạo", thuận tay mở website. Quà nhiên, cô vừa mới lướt xuống khu bình luận liền lập tức thất thủ---

"Phụ nữ giới giải trí, quả nhiên không phải hư danh nói chơi, trần ái sinh mệnh, bảo nam thần nhà các bạn rời xa Ninh Tĩnh chút."(*)

(*) Câu này mình vẫn chưa biết nên edit ra sao, nguyên văn là "Vòng giải trí nữ ngàn người chém, đi lại máy phát điện cái gì" 娱乐圈女千人斩，行走的发电机什么的。 Nếu bạn nào biết, xin nhân giúp mình ở wattpad Aides Kioku! Cảm ơn ^^.

"Lợi hại, hai tay hai nam thần cùng nhau nốc rượu mạnh, náo nhiệt nhất trong cả đám, tốt nhất nên đến bệnh viện chữa trị rồi ngồi bó gối một mình trong nhà tù."

"Đừng có chụp chụp phản lên đầu Ninh Tĩnh chút. Trong clip Tô Ngự và Lý Phóng đánh nhau, cần bản chị ấy còn chẳng xuất hiện. Bể Ninh Tĩnh nhà ta đi, chúng ta không hện."

"Hay lắm, ủng hộ chị Tĩnh."

"Cò vài bình luận quá trớn nhì, không hiểu cái gì mà đã phun loan người. Đừng bôi đen chủ nhà nữa, được không? Tôi theo dõi chủ nhà nhiều năm như vậy, chắc chắn hiểu rõ tính tình của chị ấy hơn các bạn nhiều. Cho dù tất cả mọi người không hiểu chị, tôi sẽ vẫn đứng sau chị, ủng hộ chị, không cần để ý lời đồn nhảm, cố gắng lên, chị là tuyệt nhất, fighting~"

"Lầu trên à, chế đi nhảm địa bàn rồi ahahaha."

...

Người đại diện ở đầu dây bên kia vẫn lải nhải: "Sáng sớm hôm nay điện thoại tôi tí thì vồ! Xin có đây chị Tĩnh của tôi ời, bộ phim mới vẫn đang trong thời gian kiểm duyệt, trong khoảng thời gian này an phận thủ thường chút, đừng tác quái nữa, lời đồn xấu về cô bây giờ bay đầy trời rồi! Cô nhớ lại xem, tối ngày hôm qua đến cùng đã xảy ra chuyện gì, để tôi có muốn mời thủy quân* cho cô thì cũng phải có bài có bản chứ."

(*) thủy quân: là những tài khoản ảo, được thuê để phục vụ các mục đích như hack like, hack comment, v.v...

Ninh Tĩnh gãi gãi mũi, ngáp một cái.

Tối ngày hôm qua ấy à---

Zero là một quán bar tư nhân, khách khứa đông đúc. Trang hoàng ưu nhã, ánh đèn mờ ảo nhu hòa, khúc đàn dương cầm nhẹ nhàng phiêu lãng. Mãn che ngăn cách từng gian phòng hình bầu dục, vừa bảo vệ quan khách, lại không đến nỗi bị kín như bưng.

Bởi vì nơi này hạn chế hội viên, paparazi không thể vào, nên minh tinh trong giới rất thích ghé chơi nơi đây. Vào mỗi đêm, thế nào ở đây cũng bắt gặp một hai vị minh tinh.

Chỉ là, như tối hôm đấy vậy, cùng trong một căn phòng riêng, đồng thời xuất hiện ba mình tinh đang song song ngồi ăn, việc này cũng khá hiếm thấy.

Tô Ngự hừ lạnh một tiếng: "Ngài Lý, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nghe nói gần đây anh phát hành album mới, quả là xuân phong đắc ý. Sao lại rảnh tới mức đến dự tiệc đón gió tẩy trần của chị Tịnh?"

Lý Phóng chau mày: "Chuyện của chị Tịnh cũng là chuyện của tôi, tôi dĩ nhiên phải đến. Ngược lại nghe nói cậu Tô gần đây có bộ phim bom tấn mới đóng máy, không bận bịu tuyên truyền sao?"

Tô Ngự: "Chị Tịnh vinh viễn là người đứng đầu trong lòng tôi, không giống như kẻ nào đó, gần đây một mực ăn ăn ái ái với em gái ngọc nữ nào đó, ngày ngày thả thính* trên blog."

(*) Nguyên văn là "rải cầu lương".

Lý Phóng: "Đấy chẳng qua là do công việc mà thôi. Tôi sẽ không lẫn lộn giữa phim ảnh và đời thực. Không giống ai đó, đêm hôm khuya khoắt cùng nữ diễn viên bàn chuyện kịch bản, lẳng mạn cùng chi đến thế mà thôi."

Tô Ngự hừ mũi ra tiếng: "Hừ."

Lý Phóng khòe miệng nhếch lên, khinh miệt nói: "A."

Ninh Tịnh bị này hai người này kẹp trên ghế số pha, không thể động đậy, về mặt cứng nhắc không yêu nổi.

Vì sai lịch mời giờ ở nước, cô liền cực kỳ hứng thú bao cả quán bar này mở tiệc đón gió tẩy trần, mời một đồng bạn bè trong giới đến, có người đứng sau màn ảnh, cũng có tiểu minh tinh trên màn ảnh. Trong này đều là người quen, ngay cả mấy nữ diễn viên ngày thường giả trang thanh thuần cũng đều bỏ mặt nạ, hào phóng ôm mấy cậu trai tiếp rượu ở quán, nốc rượu đến sáng khoải cả người.

Mà cái thứ phá hoại nhất trên thế gian này, không gì bằng việc đang hưởng thụ trong cảnh đẹp, tự dưng ở quán bar lại nhảy ra mấy con kỳ đà cán mũi.

(*) Nguyên văn là "Trình Giảo Kim".

Càng phá hoại hơn là, cái con kỳ đà cán mũi số 1 còn chưa ngồi ấm chỗ thì con kỳ đà số 2 đã tiến vào.

Chẳng ai mời chúng cà, cả hai thẳng nhóc này đều không mời mà tới. Khoảnh khắc bọn họ thần nhiên đặt mông ngồi xuống, vốn âm thanh đang huyền ảo bỗng ngừng lại nửa giây một cách quỷ dị.

Bạn bè trong giới nhìn thấy tình thế không ổn nên kiểm có toàn bộ chuẩn sạch. Còn dư lại hai tên ôn thần này một trái một phải, kẹp cứng lấy chỗ ngồi của Ninh Tịnh.

Mấy cậu trai tiếp rượu âm ám ức bị đuổi ra xa đang đối mặt nhìn nhau—— hai con kỳ đà cán mũi mới nhảy vào này, vậy mà lại là hai nam thần showbiz hiện giờ! Cả hai đều cùng hai mươi tuổi, Tô Ngự bên trái - đóng nhiều bộ phim truyền hình bom tấn, là Đệ nhất "Chồng yêu" trong lòng mọi thiếu nữ; Lý Phóng bên phải, chính là ca sĩ nổi tiếng với giọng ca tuyệt vời, ca khúc nào vừa ra lập tức all-kill đứng đầu bảng xếp hạng.

Người quan tâm giới showbiz, ai lại không biết bọn họ?

Không ngờ quan hệ giữa họ và Ninh Tịnh lại là loại quan hệ này. Chênh nhau sáu tuổi, nữ cường nam yếu, quan hệ tam giác—— ưi chao, thật là bùng nổ!

Dù sao, Ninh Tịnh da trắng mặt đẹp, ngực lớn chân dài, trẻ tuổi tiền nhiều, lại đương lúc là nữ minh tinh hot nhất. Báu vật như thế, dính phải cực kỳ phong lưu của hai nam thần thật ra cũng chẳng kỳ quái.

Tình địch gặp nhau do con mắt. Anh ném độc được, tôi bỏ nhất dao, ánh mắt như phỉ tiêu vu vào phòng tôi đối phương chào hỏi, vậy mà trên mặt vẫn duy trì nụ cười mím tiêu chuẩn—— người trong giới giải trí quá thật có bản lĩnh trong phương diện này.

Thần thương khaù chiến cả đêm bất phân thắng bại, cuối cùng cũng có người mất kiên nhẫn. Tô Ngự hung hăng lườm Lý Phóng một cái, chuyển hướng nhìn Ninh Tịnh, hỏn hỏn nói: "Chị Tịnh, tại sao dạo này chị lại lĩnh đạm như thế với tôi, có phải tôi đã làm sai chuyện gì không? Hay là, lại có tên không có mặt nào đó giờ trở quỳ?!"

Lý Phóng cũng không cam chịu yếu thế, chất vấn: "Chị Tịnh, dạo này chị không trả lời tôi gì cả, cũng không nhận điện thoại của tôi, là không có ý hay là do có bác thím ẻo là nào đó bên tai chị chăm ngời ly gián?!"

Tô Ngự đập mạnh xuống bàn, giận tím mặt: "Ông nội nhà anh, anh mới ẻo là, cả nhà anh đều ẻo là! Quả nhiên anh là người đào góc tường nhà tôi, anh muốn đánh nhau đấy à?!"

Lý Phóng âm ngoan đáp: "Ai sợ ai, hôm nay tôi mà không đánh cái tên tiểu bạch kiểm nhà cậu kêu cha gọi mẹ thì tôi không phải họ Lý."

Hai tên con trai trẻ tuổi mới lớn không hợp, nảy sinh ác độc mà đánh nhau, quán bar lập tức âm ỉ ì, chén đĩa rơi đầy đất, mảnh vụn vương vãi, bàn ghế bị xô đẩy đổ nghiêng đổ ngã. Khách quen trong bar sợ hãi kêu lùi ra xa, lại lặng lẽ giờ tay thừa cơ chụp ảnh. Quán lý thấy đại sự không tốt, đầu đầy mồ hôi xống qua, khuyến can mãi, cuối cùng cũng kéo hai người này ra. Vừa nhìn nhau, hai tên con trai mới mười sáu lên nhưng vẫn chưa há gãi, cặp mắt đỏ bừng, không ai nhường ai trừng mắt song phương, đáng về hận không thể nhào tới cắn chết đối phương.

Mà tên đầu số - Ninh Tịnh, sớm đã thừa dịp hỗn loạn, cụp đuôi chuẩn lệ rồi. *Amen*

Đêm thu gió mát xào xạc. Trên đường lớn, một chiếc xe con màu đen vũng vãng tiến về phía trước.

Trên ghế lái ngồi đó một người đàn ông tuấn tú, vừa là bạn học thời cấp ba của Ninh Tịnh kiêm BFF trong giới giải trí, đạo diễn Phó Dật Xuyên. Ninh Tịnh đêm nay uống quá nhiều rượu, cũng không muốn ngày mai trở thành tiêu điểm trên mạng xã hội nên xin nhờ cậy Phó Dật Xuyên vốn đang lái cảnh quay ở vùng phụ cận, nhờ hắn tiện đường chở có đi.

Trong đêm tối, ánh đèn đường âm áp dần lui về sau.

Sau khi nghe kể chuyện ở tiệc đón gió, Phó Dật Xuyên im lặng hồi lâu, nhìn lướt qua Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh khép hờ hai mắt, dựa trên ghế lái phụ mà nghỉ ngơi. Từng chùm tia sáng mờ nhạt không ngừng xẹt qua trên mặt cô, chiếu rọi nơi đáy mắt dịu dàng tựa như viên minh châu. Dưới chiếc mũ thanh tú là đôi môi đỏ ưu mỹ, căng mọng. Có lẽ bởi vì tâm tình không tốt, đôi môi ấy hơi chút mím lại nhưng cũng không sao che hết xuân sắc kín đáo trong tiết se lạnh.

Cho dù giới giải trí mỹ nhân như mây này cũng không thể phủ nhận, đây là một khuôn mặt gấp trăm giết thần.

Dưới làn váy ngắn, bó trong chiếc bó nhò xinh, cặp đùi tuyết trắng lác lư trước mắt người, hơi thở ái muội kéo dài. Không phải là loại thần hình trắng nhưng lỏng lẻo. Đường cong ưu mỹ, gầy mà không khô héo, thon dài mà rắn chắc. Chỉ có người tập thể hình lâu năm, sinh hoạt có điều độ mới có dáng người như vậy.

Đáng tiếc, trên thế giới có câu "dùng trông mặt mà bắt hình dong", người này không chỉ có bộ dáng xinh đẹp, mà ngay cả đời sống tinh cảm cũng rất không thuận lợi. Từ lúc vào giới showbiz cho tới nay lại chưa một lần nói chuyện yêu đương.

Đầy hoàn toàn là bởi Ninh Tịnh có một tật xấu --- trêu chọc người ta xong phui mông bỏ chạy, tuyệt không phụ trách. ㄟ(˘ ˘)ㄟ

Cô gái này thích hưởng thụ sự quan tâm mập mờ từ cánh đàn ông, khiến cho đối phương bị mê hoặc đến chóng mặt, đến khi muốn cùng cô xác nhận quan hệ yêu đương, Ninh Tịnh lập tức trong nháy mắt mất mọi hứng thú, nhiệt tình cũng nhanh chóng xuống dốc. Chỉ khổ cho những tiểu nam sinh bị cô gieo họa, còn buồn bực không biết mình làm chuyện gì mới bị chán ghét.

Chẳng ngờ, thực tế là--- còn chưa theo đuổi Ninh Tịnh thành công đã bị cô "đá". *Amen*

Ví dụ như Tô Ngự và Lý Phóng vừa rồi vậy.

Dù Phó Dật Xuyên biết nguyên nhân tạo nên loại tình cách vẩn vọ này của Ninh Tịnh, nhưng muốn cời chuồng phai do người buộc chuồng, dù hắn muốn cũng khó giúp.

Dường như nhớ ra điều gì đó, Phó Dật Xuyên nói: "Đừng rồi, tôi vừa nhận được một tin, cuối tuần này sẽ họp lớp cấp ba chúng ta. Vì đời thơ ấu của chúng ta, thời gian đã phải sửa lại rất nhiều lần, lần này cuối cùng cũng thống nhất, lớp trưởng thúc giục rất khẩn thiết, bảo thế nào chúng ta cũng nhất định phải tham gia."

Ninh Tịnh hăm hỏ ậm ừ.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, Phó Dật Xuyên vuốt vuốt lông mày, yên lặng một lát, lại nói: "Còn có, người kia cũng về nước."

Tựa hồ bị nhấn nút tạm dừng, máu cả người Ninh Tịnh đang đột ngột dừng lại nửa giây, thậm chí có thể nghe thấy tiếng đóng băng tí tách.

"Hình như mới về chưa đến hai ngày, bên cạnh còn mang một cô bạn gái ngoại quốc, nghe nói là một người mẫu." Phó Dật Xuyên tặc tặc lười.

Vị chưa bỗng chốc từ dạ dày dâng lên, Ninh Tịnh bị cơn buồn nôn kích thích khiến mũi cô cay xè. Một tay che miệng, nhàu chặt đôi mi thanh tú, muốn kéo cửa xe xuống.

Phó Dật Xuyên vội vàng ngừng xe, hạ cửa kính, Ninh Tịnh nhòai người bên cửa kính xe, thò đầu ra ngoài, nôn một trận đã đời, cuộc nói chuyện bị buộc phải gián đoạn.

"Chết vì uống." Phía xa xa có một cửa hàng tiện lợi, Phó Dật Xuyên ghé bỏ đồ xe bên đường, cời dây an toàn: "Cậu ngồi ở đây đợi chút, tôi mua cho cậu thuốc giải rượu, không thì ngày mai cũng không cần lên thông báo."

Cửa xe sập một tiếng đóng lại, Phó Dật Xuyên không yên tâm quay đầu lại nhìn con ma men Ninh Tịnh này, thờ dài một tiếng, mới đi về phía cửa hàng tiện lợi.

...

Ninh Tịnh hồi tưởng đến đoạn này thì "đứt". Vừa rồi liếc tờ note để trên mặt bàn, hình như là cô ngủ say như chết, Phó Dật Xuyên chịu đựng mùi rượu hun thối mũi, tìm trụ lý của cô, cùng nhau đưa cô tổng về nhà, chuyện này mới coi như chấm dứt.

Người đại diện sau khi nghe xong, lại khóc thêm một trận bi thương than trời trách đất.

Ninh Tịnh bắt đầu đi an ủi cậu ta vài câu mới cúp điện thoại.

Mì tôm trong bát đã nguội lạnh. Ninh Tịnh đánh phải đi hâm nóng lại một ly. Bỏ vào lò vi sóng, cô mặc kệ cửa lò, cúi đầu xem đi động, không hề chú ý tới chiếc công tắc vốn nên ngắt điện lại lúc tia lửa điện xanh lam.

Trong nháy mắt khi đầu ngón tay chạm vào công tắc ấy, điện giật kịch liệt khiến đau nhức lan ra toàn thân! Ninh Tịnh cứ vậy run rẩy đứng ở không trung co quắp hai lần, trước mặt bỗng chốc tối sầm, đau chết cô!

...

.....

Chờ khi Ninh Tịnh khôi phục tri giác, mở mắt mở mắt tỉnh lại, cô phản không tin vào mắt mình--- 220 vôn điện, vậy mà mình còn chưa bị giật chết sao?

Ninh Tịnh thông thả chuyển động con người. Trên đỉnh đầu cô rủ xuống một tấm màn trước kết dây màu đỏ sẫm, một mùi thơm nhàn nhạt lượn lờ trong không khí, khói từ lò lơ lửng trôi. Nơi này cách âm không tốt, vách tường thật mỏng, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh ấm ì bên ngoài, ngôn ngữ cũng rất xa lạ. Xe gỗ được ngựa kéo, tiếng bánh xe cựa lớn nghiền qua mặt cát gỗ gồ ghề. Bên cạnh xe tựa hồ có kéo lê không ít xích sắt trên mặt đất, tạo ra tiếng va chạm khàn khàn.

Trong đây là nơi nào?

Ngay khi Ninh Tịnh vẫn đang mơ màng, một thanh âm điện tự lạnh băng, trống rỗng bỗng xuất hiện ở trong đầu cô.

"Bắt đầu xác nhận thân phận kí chủ... Tinh danh: Ninh Tịnh; giới tính: Nữ; tuổi thọ: 26; giá trị nhân phẩm khởi điểm: 20."

"Xác nhận thân phận kí chủ thành công, bắt đầu buộc định Hệ thống và Kí chủ..."

"Đỉnh! Buộc định Hệ thống và Kí chủ thành công. Từ nay tôi sẽ người đồng hành trung thành của cô trên lễ đồ—— Hệ thống nuôi dưỡng nhân vật phản diện, hoan nghênh cô tới đến thể giới thứ nhất, độ hoàn thành cốt truyện: 0%."

Ninh Tịnh: "???"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

(*) Bánh bao nhỏ: Nguyên văn "tiểu đoàn tử", ý chỉ những đứa bé đáng yêu.

Chương 2:

Chắc là áo giáp do chưa tỉnh rượu thôi nhì—— Ninh Tịnh nghĩ. Ánh mắt hư vô rơi trên bàn tay đang giờ trước tầm mắt, cô lập tức kinh hãi y như bị chọc "cúc hoa", đột ngột ngồi bật dậy.

Đôi tay mềm mại trắng nõn này, mười ngón tay như búp măng, móng tay dài sơn màu đỏ được mài giữa vô cùng xinh đẹp, bên trên vẽ hoa văn phức tạp, bóng loáng nhỏ vận. Bất luận từ cảm xúc khi chạm vào đến là độ dài móng tay, tất cả đều biểu lộ rõ: đôi tay này thuộc về một vị cảnh vàng lá ngọc sống an nhàn sung sướng.

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, trên cánh tay lộ ra ngoài của cô vắt ngang một vết roi khiến người ta phải giật mình, tựa tia chớp rạch ngang màn trời đêm, gần như chia da thịt hoàn hảo này thành hai phần.

Ninh Tịnh: "..."

Cô nhắm mắt, nhanh chóng xoa lên tay áo, vết roi này kéo dài từ cổ tay tới khuỷu tay mới dừng lại. Lật qua, mặt trong của cánh tay cũng mang chỉ chút vết thương nhỏ, tất cả đều đã bắt đầu kết vảy, chỉ là vết thương phía mặt ngoài của cánh tay quá sâu, sau khi khép miệng nhất định sẽ lưu lại sẹo.

Ninh Tĩnh khẽ cử động vai một lượt, sau lưng lập tức áp tới cơn đau nhức nhối. Gian nan đưa tay sờ sau lưng, quả nhiên, cách y phục vẫn có thể cảm nhận được bằng vải, phần lưng cũng chịu thương tích.

Ninh Tĩnh: "..."

Cái tình cảnh bị ngược hư hư thực thực, đến cùng là thế nào đây?

"Kì chứ, cô có thể trực tiếp nói chuyện với tôi trong đầu, tôi có thể nghe được."

"Thần thể kiếp trước của cô đã chết, địa điểm tử vong là trong phòng bếp, nguyên nhân cái chết là do điện giật khiến tim ngừng đập, hưởng thọ hai mươi sáu tuổi. Nhưng rất may, cô đã được Liên minh Tổng bộ chúng tôi tuyển làm người thí nghiệm xuyên việt đầu tiên. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ nhất định, có thể xoay ngược thời gian, hồi phục sinh mệnh tại nguyên bản thế giới."

Ninh Tĩnh thân là người trong giới giá trị, những năm gần đây kịch bản xuyên việt rất hot, có cũng từng diễn qua vai diễn trong những phim như vậy. Bởi vậy, khi gặp phải tình huống khó mà tưởng tượng như hiện tại, cô vẫn có thể giữ vững sự lạnh nhạt, bán tín bán nghi hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

Hệ thống tường tận giải thích nghi hoặc: "Trong vũ trụ này, thật ra có rất nhiều thời không song song. Mỗi thời không đều có một "đại vận khí giả" (người có vận may lớn), hay chính thứ gọi là nhân vật chính. Mà người gây trở ngại cho sự phát triển của số mệnh của nhân vật chính được gọi là nhân vật phản diện. Chúng tôi sẽ đưa cô trở về thời điểm khi nhân vật phản diện còn too ấu để cô nuôi dưỡng hần tám năm. Trong tám năm này, có phải hoàn thành những nhiệm vụ của cốt truyện mà chúng tôi giao cho. Tám năm sau, khi nhiệm vụ hoàn thành, thời gian nuôi dưỡng kết thúc, cô sẽ bị cưỡng chế rời khỏi thế giới, tiếp tục đi làm nhiệm vụ sau."

Ninh Tĩnh khẽ vuốt cằm. Nuôi dưỡng nhân vật phản diện, nghe đã thấy chẳng phải chuyện đơn giản gì cho cam. Chỉ là nếu đúng như hệ thống đã nói, rằng cô vốn đã chết. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể đổi lấy sinh mệnh—— có đâu còn lý do gì cực tuyệt nào?

Ninh Tĩnh hỏi tiếp: "Vậy "Tiến độ hoàn thành cốt truyện" mà cậu vừa nhắc tới là gì? "Giá trị nhân phẩm" là gì?"

Hệ thống nói: "Tiến độ hoàn thành cốt truyện chính được tính theo tỉ lệ phần trăm. Nó sẽ tự tăng khi cốt truyện tiếp diễn, từ 0% tới khi đạt ngưỡng 100%, chính là thời điểm cô phải rời khỏi thế giới đó. Mà độ cao thấp của giá trị nhân phẩm hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tính của nhân vật phản diện, có khả năng sẽ bị giảm. Thông thường, ngoài một số nhiệm vụ cốt truyện nhất định phải hoàn thành, đôi khi sẽ ngẫu nhiên xuất hiện vài nhiệm vụ nhánh, làm hay không tùy cô. Không làm cũng không bị trừ giá trị nhân phẩm, nếu như hoàn thành, sẽ được thưởng thêm giá trị nhân phẩm đấy."

Ninh Tĩnh: "..."

Nói cách khác, cô vừa phải làm nhiệm vụ, vừa phải đồ sáo cho nhân vật phản diện vui ư? (= _=)

Hệ thống: "Kì chứ, cách hiểu của cô đúng rồi đó. Mỗi khi giá trị nhân phẩm tăng 50 điểm có thể cung cấp cho cô một ít bảo trợ giúp ngẫu nhiên. Với cả, có điều cô nhất định phải chú ý là, nếu giá trị nhân phẩm bị giảm đến mức âm, nhiệm vụ của cô sẽ lập tức kết thúc. Giá trị nhân phẩm khởi điểm của cô là 20, xin sử dụng quý trọng. Nếu như không còn vấn đề khác, giờ tôi gửi cô tài liệu về thế giới đầu tiên nhé?"

Ninh Tĩnh vô loạn đầu mình thành ô gà, mang theo tâm tình "cứ thử xem sao" mà nói: "Gửi đi."

Chỉ một thoáng, lượng tin tức như nước lũ tràn vào trong đầu Ninh Tĩnh, bốn phía xông tới.

——đây là một thời đại gần giống thời Xuân Thu - Chiến Quốc. Chư hầu cát cứ, quần hùng phân tranh. Trải qua mấy chục năm tắm mình trong chiến tranh, cả vùng đất rộng lớn này cuối cùng chỉ còn lại hai nước lớn - Sở quốc ở Trung Nguyên, Chu quốc ở phương Nam, cách một con sông chia nhau mà trị. Còn hơn mấy chục tiểu quốc vụn vặt còn lại bị kẹp giữa hai nước lớn, sinh tồn một cách gian nan.

Mà ở trong đám đông tiểu quốc này, đứng đầu về binh lực và thực lực là một tiểu quốc Tây Vực có tên gọi Khôi La quốc—— dĩ nhiên, đây chỉ là vua chốt xứ mà thôi. So với Chu quốc - một nước lớn mệnh mệnh với quân đội tinh nhuệ, sức chiến đấu của Khôi La quốc chẳng khác nào một đám ô hợp, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Cốt truyện ở thế giới này chủ yếu phát sinh ở Sở quốc và nước Khôi La.

"Đại khí vận giả" ở đây là Tam hoàng tử của Sở quốc - Tạ Kha. Mà người bị coi là nhân vật phản diện trong thế giới này chính là đệ đệ khác mẹ của Tạ Kha, Cửu hoàng tử Tạ Cửu.

Tạ Kha là con trai của tiên hoàng hậu quả cổ. Tạ Cửu lại là con của Tiết quý phi. Tiết quý phi không chỉ là phi tử mà Hoàng đế sung ái nhất, phụ thân bà còn là Trần Nam hậu danh chấn thiên hạ. Hiện tại vị trí hoàng hậu treo lơ lửng giữa trời, nếu Tiết quý phi được phong hậu, vị trí thái tử kia nghiêng hẳn của Tạ Cửu.

Nói sao thì nói, bất luận là thế lực đẳng ngoại, địa vị mẫu phi hay mức độ được sung ái, Tạ Cửu đều hơn đứt Tạ Kha.

Nhưng số mệnh lại đùa giỡn với Tạ Cửu.

Tạ Kha ban đầu vốn không được coi trọng lại thăng tiến nghịch tập, một bước lên mây, trở thành thiên mệnh sở quy chân long thiên tử. Mà Tạ Cửu chỉ bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, trực tiếp từ trên mây lộn nhào cắm mặt ăn bùn, rõ ràng là một bi kịch in đậm viết hoa.

Chuyện là thế này, Tạ Cửu sinh non, vậy nên sau này thân thể gầy yếu nhiều bệnh tật. Mãi sau này, Tiết quý phi nhân duyên trùng hợp được một vị cao tăng chỉ điểm, thể chất Tạ Cửu mới dần dần có chuyển biến tốt đẹp. Năm hần tám tuổi, Tiết quý phi mang hần tự mình lên núi dâng lễ, giữa đường gặp chuyện, trong lúc cuồng quít tránh né truy binh, xe ngựa trượt rơi xuống vách núi.

Hoàng đế Sở quốc nổi giận, hạ lệnh điều tra kỹ càng chuyện này, cuối cùng vẫn không bắt được kẻ chủ mưu, vài tên trộm khi bị bắt đã đồng thời cắn độc được trong răng, tự sát bỏ mình.

Vụ án này tra tới tra lui cũng không thể tra ra thủ phạm sau bức màn, cuối cùng chỉ có thể kết án. Dưới vách núi kia là con sông chảy xiết, Hoàng đế Sở quốc sai người xuống tìm kiếm dưới vách núi hơn một tháng nhưng không tìm được thi thể của Tiết quý phi và Cửu hoàng tử. Người ta suy đoán, có lẽ khi hai người họ rơi xuống đã bị đá vụn và dòng chảy đánh nát thân thể.

Tiết quý phi quả thực hương tiêu ngọc vãn, nhưng Tạ Cửu thân làm nhân vật phản diện, sao có thể chết một cách dễ dàng như vậy?

Căn cứ vào định luật nhảy vực tuyệt không thể chết, sau khi Tạ Cửu rơi xuống từ vách núi, ôm được một tảng gỗ nổi, bị nước sông chảy xiết cuốn trôi tới ngàn dặm bên ngoài, vào thời khắc nhện không được muốn buông tay, hần dụng phải một cái ngư dân đang giăng lưới đánh cá nên thoát chết giữa con sông dử.

Một hoàng tử tám tuổi vừa mất đi mẫu phi lại phải lưu lạc bên ngoài, dù thông minh cỡ nào cũng không biết phải đi nơi nào. Không tiền, không tùy tùng dẫn theo, lại mặc y phục đẹp đẽ quý giá, Tạ Cửu nhanh chóng bị bọn buôn người dễ mất, vận chuyển tới nước Khôi La.

Khác với Sở quốc chú trọng lễ nghi văn nhã, Khôi La quốc là một nước Tây Vực trọng võ lực, đây quả thật là một quốc gia như lang như hổ, việc mua bán nô lệ ở đây đặc biệt thịnh hành. Chỉ cần rơi vào trong trại nô lệ, mặc kệ bạn đã từng là ai, chỉ cần có người chịu trả tiền là có thể mang bạn đi.

Tạ Cửu cũng không ngoại lệ. Sau khi hần bị mang tới nơi này đã thử bỏ trốn nhiều lần, nhưng không bán đồ, không thức ăn, hần có thể chạy đi nơi đâu? Mỗi lần bị bắt trở về là một lần gánh chịu trận đòn roi hiểm ác. Sau đó cũng chẳng tên đầy tớ nào rảnh rỗi mới đầu phu, có thể vượt qua hay không đều dựa vào bản thân mình.

Hoàn cảnh sinh sống như rơi xuống vụn tro—— Tạ Cửu phải cùng hơn mười đứa con nít cùng nhau chen chúc trong căn lều ẩm thấp, vì sống sót, vì bảo vệ đồng lương khó quắt queo, ít ỏi của bản thân mà phải như dã thú - cắn xé ấu đã.

Rồi Tạ Cửu cũng bị người ta mua làm nô lệ. Đôi tay ngày thường vốn chỉ biết cầm bút viết chữ nay phải học đun nước, dọn vệ, tắm cho ngựa. Thi thoảng không gánh được nước còn bị đánh mắng thậm tệ. Nô lệ ở đây có địa vị không khác gì súc vật, trên người Tạ Cửu hàng năm từng vết bầm xanh tím tìm tòi cũng không người hỏi đến.

—— Dĩ nhiên, người nước Khôi La không hề hay biết, mỗi một lần bọn họ bắt ạt Tạ Cửu là một lần sự hận thù của Tạ Cửu lại sâu thêm. Mỗi một lần bị ngược đãi, Tạ Cửu đều nhớ kỹ phải báo thù. Chỉ là, chuyện này sau hăng bản. *Amen*

Ninh Tĩnh: "...". Thật đúng là nhân vật phản diện làm bằng sắt, ngược đãi ào ào như sóng.

Cứ thế, một hoàng tử vốn kiêu ngao phải trải qua giai đoạn tối tăm, bế tắc nhất trong cuộc đời mình. Một tiểu shota vốn được nuông chiều, ngây thơ, trong sáng, dần dần bị ép buộc phải hóa thành một kẻ tâm cơ thâm trầm, tàn nhẫn lạnh lùng biến thái.

Trở lại Sở quốc, đoạt lại những gì của hần, khiến cho những kẻ nơi đây dùng những kẻ ám sát hần năm đó phải trả giá—— báo thù là ý chí sống sót duy nhất của Tạ Cửu giúp hần chống đỡ tất thảy.

Bảy năm sau, Khôi La hoàng đế bệnh tình nguy kịch, ngôi vị hoàng đế treo lơ lửng giữa trời, phần đông hoàng tử chiêu mộ binh sĩ, chuẩn bị cướp lấy vương quyền. Khi đó Tạ Cửu mười lăm tuổi, dựa vào mưu kế, thành công giữ mối quan hệ tốt với Nhị hoàng tử Vũ Văn Thuộc nước Khôi La—— nói cách khác, khi Tạ Cửu dùng tâm kế chờ đúng thời cơ giẫm lên Vũ Văn Thuộc làm bàn đạp, khi ấy hần mới thật sự bắt đầu thay đổi vận mệnh hần. Không rõ hần sử dụng biện pháp nào lại khiến cho Vũ Văn Thuộc bảo gì nghe nấy, còn giải trừ nô tịch của hần, nâng hần lên làm phụ tá.

Gã ngốc nhiều tiền làm quyền Vũ Văn Thuộc đã hoàn thành tốt đẹp sứ mệnh "tốt thế" của mình như thế đấy. Mà thiếu niên tâm cơ Tạ Cửu cũng không phải hư danh nói chơi—— hần giành lấy sự tín nhiệm của Vũ Văn Thuộc và sau khi nắm giữ quyền lực nhất định liền bắt đầu chăm ngời mâu thuẫn giữa vài người thừa kế, quấy nước Khôi La đến tung trời li đất. Đồng thời, Tạ Cửu trộm đồ văn thư thông quan, mượn bút giờ xuân, cuối cùng rời khỏi Khôi La, lên lạc với phụ thân Tiết quý phi hay chính là ngoại tổ phụ* của hần - Trần Nam hậu uy chấn bốn phương.

() ngoại tổ phụ: ông ngoại.*

Sở quốc Cửu Hoàng tử trở về từ cõi chết khiến toàn thiên hạ phải khiếp sợ!

Sau khi trở lại Hoàng thành, Tạ Cửu bắt đầu đi phái cùng Tạ Kha chen chúc một chỗ, hẳn hẳn thỉnh cầu đem quân Sở quốc ra biên cương luyện binh. Hoàng đế thẹn với đứa con trai này nên lập tức đồng ý.

Tạ Cửu mang thân tín và mật thám của mình, một nắng hai sương, ngày đêm thần tốc đi đến đất phong, yên lặng chờ đợi ở đất phong ba năm, thống trị nơi đó một cách gọn gàng ngăn nắp. Vừa giấu tài đường tâm vừa ngầm điều tra sự cớ roi vách núi năm ấy, Tạ Cửu phát hiện, kẻ ám sát bọn họ không ai khác chính là người do nhà ngoại của tiên hoàng hậu phái đi.

Vừa khi ấy, Sở hoàng bệnh nặng lâu năm. Tạ Kha cùng Tạ Cửu quây nháo đến hồi gay cấn.

Tạ Kha tay cầm quân đội Hoàng thành hùng hậu. Mà sau lưng Tạ Cửu là nhóm thân binh từng cùng hắn vào sinh ra tử, dùng mệnh thiện chiến - con át chủ bài lớn nhất của hắn. Cuối cùng, Tạ Cửu thắng hiểm Tạ Kha, đăng cơ năm hai mươi tuổi. Tuy vậy không bắt được Tạ Kha, để cho gã ta chạy thoát——nói đùa, nếu bị Tạ Cửu bắt được, Tạ Kha đã chẳng phải là nhân vật chính.

<(▽)>

Việc đầu tiên Tạ Cửu làm khi lên ngôi hoàng đế chính là xuất binh dẹp Khôi La.

Trong biên lưa rừng rực cháy, từng mảng tường hoàng cung nước Khôi La từ từ sụp đổ, mùi máu tanh nồng cùng nhiệt độ ngon lửa đập vào mặt, tro bụi hoà trong không trung. Những gã quý tộc Khôi La từng đánh đập hắn năm đó, những tên nô lệ nước Khôi La, dĩ nhiên còn có cả những người trong hoàng tộc nữa, bất luận nam nữ già trẻ đều bị Tạ Cửu vung tay giết sạch.

Rất nhiều người cho tới tận thời khắc mất mạng, về mặt đều đồng lại thành sự hãi——bọn họ hoàn toàn không thể liên tưởng một tên Diêm Vương trẻ tuổi đã hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành này, lại là tên nô lệ nhỏ bé gầy yếu, thường bị đánh đập tra tấn năm nào.

Nghe nói ngày đó, trên lưới dao sắc bên chém đầu người, từ mũi dao nhỏ xuống dòng máu đỏ sậm đặc sệt, từng dòng từng dòng chảy xuống bậc thang, lan tràn khắp tòa cung điện. Tắm thấm lông dê hoa mỹ thấm đẫm máu, hẳn giẫm lên trong sự hưng phấn rung động, mỗi bước đi đều mang theo thiên tính huyết mật.

Những ai từng cùng Tạ Cửu tiến vào pháp trường, khi đi ra, da dầy đều không kim được sự buồn nôn dòi sống lấp biển, ánh mắt nhìn Tạ Cửu đều mang theo nỗi khiếp sợ. Tạ Cửu độc một thân nhung trang đứng chấp tay trên công thành, sắc mặt bình tĩnh, nho mắt nhìn tất cả.

Ánh lửa đầy trời chiếu rọi trên khuôn mặt hiền ngang của Tạ Cửu, sợi tóc đen nhánh vờn quanh đôi môi, vừa hào hoa phong nhã tuyệt thế lại cực độ tà ác, hết như Ác ma từ địa ngục tràn ngập hơi thở chết chóc tới nhân gian đoạt lấy sinh mệnh.

Sau đó, Tạ Cửu trở lại Sở quốc, không chút kiêng nể diệt trừ phe đối lập, thanh trừ vây cánh của Tạ Kha, chẳng do dự mà đưa bốn trong lòng bàn tay những kẻ năm đó từng đâm sau lưng, đẩy hắn xuống vực sâu không đáy. Với những cựu thân không chịu thần phục, hẳn cũng có thể không cần chớp mắt mà sai người kéo đi đánh chết khiến người người gợn sôi.

Mãi đến mười năm sau, khí lực lượng lưu lạc nhân gian của Tạ Kha xuất hiện, chiến tranh bùng nổ, việc này mới chấm dứt thời đại của Tạ Cửu.

Sau khi đọc xong cốt truyện, Ninh Tịnh nhanh chóng tiêu hóa bối cảnh, oán thăm mà nói——có thật nhân vật phản diện này không lấy kịch bản của nhân vật chính đây chứ? Làm kẻ phản diện mà cũng có thể bay nhảy lâu như vậy, rõ ràng là một con gián đánh không chết đuổi không đi.

Nhìn xem, từ Hoàng tử luân lạc thành đây đó, rồi lại từ thân phận nô lệ thấp kém một lần nữa bò lên đỉnh cao quyền lực của đại quốc mệnh mông, nắm giữ triều chính hơn mười năm. Kế may mắn trong thế giới này - "đại khí vận giả" - Tạ Kha, cũng phải trải qua hơn chục năm thời gian, qua không biết bao nhiêu trận giằng co sống chết mới hoàn toàn lật đổ Tạ Cửu.

Tuy nhiên, theo cách nhìn của Ninh Tịnh, kết cục này cũng rất hợp tình hợp lý. Người làm quân vương nhất định phải chứa lòng că thiên hạ muốn dân trăm họ. Mà bảy năm tối tăm ở Khôi La quốc đã hoàn toàn phá hủy tất cả những gì dịu dàng còn sót lại mà Tạ Cửu dành cho nhân loại. Hẳn là một lưới dao sắc bên không vô che giấu, vung về nơi nào, nơi ấy sẽ hân khí rùng rùng, máu tươi ba thước.

Vinh quang dựa trên giết chóc tàn khốc vĩnh viễn không thể mua được dân tâm. Mà Tạ Kha kiên nhẫn từ bị, so với Tạ Cửu tà khí bẩm sinh, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, rõ ràng thích hợp để trở thành một minh quân đường đường chính chính hơn cả. Đại khí vận giả, quả thực không phải hư danh.

Suy nghĩ trở lại thực tế, Ninh Tịnh thở dài.

Lại nói, nguyên chủ hiện tại của cô vừa mới bị phụ thân phạt roi, trùng tên trùng họ với cô, cũng gọi là Ninh Tịnh, là nghĩa muội (em gái kết nghĩa) của tên gốc nhiều tiền lắm quyền Nhị hoàng tử Vũ Văn Thuộc, cũng là chủ nhân của Tạ Cửu khi còn là nô lệ, một trong những người có công lớn giúp hắn hắc hóa thành một tên Đại Ma vương.

Ayo, tôi báo này, nguyên chủ đặc tội ai thì không đặc tội, vì cái gì mà không hiểu sao cứ hết lần này tới lần khác muốn gây khó dễ cho Tạ Cửu chứ? Nên biết, tên tiểu tử này ngoài đẹp như tranh vẽ nhưng trong là một kẻ siêu hắc hám đấy. 𐄂(▽) 𐄂)

Kết cục của nguyên chủ, hình như là sau khi Tạ Cửu công phá thành, bị hắn hạ lệnh, người đang sống sờ sờ cứ thế bị gọt sạch từ chi.

Ninh Tịnh lặng lẽ chảy xuống hai hàng nước mắt.

A ha ha... Hiện tại cô tự thấp nền cầu phúc cho mình còn kịp không nh?

(͡° ͜ʖ ͡°) QAA

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (2)

Ninh Tịnh hít mũi một cái, trong đầu chợt lóe lên sáng kiến---à không, có nhầm rồi. Cô còn chưa biết cốt truyện hiện đã phát triển tới đâu cơ mà.

Hệ thống nói: "Hỏi rất hay, kí chủ cô quả là thông minh. Cho tới nay, Tạ Cửu mới tới nước Khôi La một năm rưỡi. Trước mắt vẫn còn đang ở trong doanh trại nô lệ, chưa bị người mua đi."

Đã qua một năm rưỡi rồi ư?

Ninh Tịnh bấm ngón tay tính toán--- khi Tạ Cửu được hơn tám tuổi thì rơi xuống núi. Nói cách khác, năm nay hắn mới chỉ mười tuổi. Mà nhiệm vụ của cô là nuôi dưỡng nhân vật phản diện tám năm. Như vậy, đợi lúc có thành công rồi đi, Tạ Cửu mới mười tám tuổi mà thôi.

𐄂(▽) 𐄂

Khi ấy, Tạ Cửu cùng Tạ Kha đang trong giai đoạn đầu đá lẫn nhau, vẫn chưa lên làm Hoàng đế. Việc lớn việc nhỏ, chuyện thành bại trong chiến tranh, tất cả đều trông cậy vào quyết sách của mình Tạ Cửu. Không có phép phản thân, dù trong tay hắn dư thừa binh lực, khẳng định cũng phải dồn tất cả vào cuộc nội chiến, nào có hơi sức đến thăm văm lì nhóc ở Khôi La đâu nh?

Chưa nói đến việc nguyên chủ trước đây còn chưa mua Tạ Cửu về làm nô lệ mà ngược đãi, cho dù tương lai có thật sự đặc tội với Tạ Cửu, hẳn là hắn cũng không thể trong một hai năm chăm chăm chạy về Khôi La giết chết cô?

Tuyệt nè, vừa nghĩ như thế xong, bỗng chốc cảm thấy tương lai mình cũng không đến nỗi tăm tối lắm.

Gọng nói ngọt ngào của Hệ thống vang lên: "Đúng vậy. Trừ phi bị xúc động thái quá dẫn tới buff, nếu không cốt truyện của thế giới sẽ vẫn giữ nguyên. Xin đừng lo lắng."

Khi ấy Ninh Tịnh... vẫn rất trẻ tuổi, vẫn rất ngây thơ, trong lòng như bỏ được tảng đá nặng, không quá chú tâm tới thám ý khác trong lời nói này của Hệ thống.

Mưa thu Tây Vực sáng sớm từng đợt khí lạnh se se tràn về, nếu ăn mặc mỏng manh, hẳn khí sẽ theo đầu ngón tay ngấm vào người, dù đổ ít sỏi bao nhiêu cũng vô dụng. Ninh Tịnh chà xát cánh tay đã hơi rết run của mình, nhìn thấy một bộ trang phục và áo choàng xếp bên gối, vội vàng lấy ra mặc vào.

Y phục này không phải là váy dài tung bay như tiên, ngược lại mang chút hơi hướm của y phục người Hồ phía Bắc Trường Thành. Tà áo thùng thình rủ xuống, nửa như chiếc áo choàng, tay áo ngắn hẹp, trên hông đeo thắt lưng thắt tha.

Ninh Tịnh một tay kéo mớ tóc dài vướng trong cổ áo ra, mái tóc đen xõa sau lưng, buông chấm đất, sau khi cột chặt lại áo choàng, nâng từ sau tấm bình phong bước ra ngoài.

Lướt qua tấm bình phong, đập vào mắt là một bàn trang điểm mang phong cách xưa. Dựa vào một bên tường, dây đồng màu đen uốn quanh như cây dây leo, đỡ lấy một tấm gương đồng mới tinh.

Ninh Tịnh tò mò ghé sát mắt nhìn, nhất thời "Ồ" một tiếng--- khuôn mặt của nguyên chủ vậy mà lại giống như đúc gương mặt của cô ở thế giới hiện đại! Chỉ khác ở chỗ, nguyên chủ xem ra trẻ hơn nàng nhiều, cùng lắm mới chỉ là một thiếu nữ mười tám, đôi mươi.

Ninh Tịnh nhéo nhéo gương mặt của chính mình, kinh ngạc nói: "Khi tôi làm nhiệm vụ, tôi sẽ sử dụng thân thể của chính mình sao?"

Hệ thống đáp: "Trong mỗi nhiệm vụ, mỗi thân thể mà cô phụ thuộc sẽ đều mang dung mạo giống như cô. Ngay cả chiều cao, cân nặng cũng hoàn toàn được phục chế dựa trên số liệu của nguyên bản thể."

Đúng lúc này, bên ngoài cánh cửa đóng chặt bỗng vang lên hai tiếng "cốc cốc". Giọng nói khê khảng của một người thiếu nữ truyền tới: "Ninh cô nương, đã tới lúc thay đượ a."

Ninh Tĩnh đứng trước gương, suy nghĩ một lát, học theo cách nói của nguyên chủ: "À, vào đi"

"Két..." Một tiếng, hai cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, hai thị nữ trẻ tuổi lần lượt tiến vào, xiêm y trên người có kiểu dáng giống của nàng như đúc, chỉ là gam màu tối hơn rất nhiều.

-- cái thời đại này, kỹ thuật nhuộm vải vẫn còn đang trong giai đoạn vớ lòng. Chỉ có quý tộc mới được mặc y phục mang màu sắc tươi đẹp. Người địa vị càng cao, màu sắc y phục càng mỹ lệ tươi sáng, và ngược lại. Việc này quả là thử thách với nhan sắc của người mặc, nếu không hợp với y phục, có lẽ sẽ trông như một con gà mái thổ tục.

Ninh Tĩnh nâng mí mắt, vô cùng tự nhiên liếc qua gương mặt của hai thị nữ này một cái, lập tức ngây người.

Hay là có nhìn lầm rồi nhỉ, bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, lại nhìn lần nữa, lập tức bị dọa sợ lùi lại một bước, thiếu chút nữa hỗn phi phách tán.

-- tại sao trên mặt hai thị nữ chẳng thấy ngũ quan gì hết, ngược lại lại bị một đồng gạch men tan tành dán lên?!('□') '┐┌┌┌ *lật bàn*

Ban ngày xem thôi cũng đã khiếp người như thế, đối thành đêm khuya, xa xa nhìn sang, thấy rõ ràng là loại người không mắt không mũi không miệng, có to gan lớn mật tới vậy cũng bị dọa tiểu ra quần!

Hệ thống: "Kí chủ à, cứ năm mươi ngày kể từ khi bắt đầu nhiệm vụ, chức năng nhận mặt của NPC sẽ bị khóa, trừ đối tượng trong nhiệm vụ của cô ra, những người còn lại trên mặt đều sẽ bị dán gạch men. Tổng bộ chúng tôi làm vậy là để giúp cho kí chủ chuyên tâm tập trung làm nhiệm vụ nuôi dưỡng, đây là một chức năng phụ trợ đặc biệt đấy ạ."

Ninh Tĩnh: "..."(¬_¬) *nghĩ vẩn-vẩn*

Cho nên, đây là cái chức năng 'hoạt vờn' gì đấy a a a! Có thể dọa chết người đấy biết không!

('□') '┐┌┌┌

Ninh Tĩnh cắn răng nuốt xuống một ngụm máu tức, nhìn nhìn hai cục gạch men di động nặng hòm thuốc đặt xuống bên cạnh, ánh mắt hừng hực.

Cái chức năng này thật đúng là đau trứng, hóa ra NPC ở giai đoạn đầu ngay cả cơ hội lộ mặt cũng không cho.

Hai thị nữ nâng hộp thuốc, không nhận được phản phó nào nên vẫn đứng cúi đầu trước cửa.

Ninh Tĩnh báo các nàng bỏ đồ xuống đi ra ngoài. Hai người thị nữ không chút nghỉ ngơi, khẽ đặt hộp gỗ nhẹ nhàng tại mặt bàn, hành lễ rồi rời đi.

Sau khi cửa đóng kín, Ninh Tĩnh thờ phào, tiến lên hai bước, liếc qua hộp thuốc làm bằng gỗ trên bàn.

Chúng được thiết kế tinh xảo, hình dáng tựa hoa sen, khẽ xoay tròn bộ phận hình nhụy hoa, các ngăn bên trong sẽ lộ ra từ bốn phương tám hướng. Mỗi một ngăn bên trong đều là những đồ màu xanh nhạt bốc khói mờ ảo, mùi thuốc đắng nhận nhận phiêu tán, là được trị thương cho vết roi.

Bây giờ, chắc các bạn đều đang thắc mắc--- rằng tại sao nguyên chủ đã là nghĩa muội cao quý của Vũ Văn Thước, sao có thể vô duyên vô cớ bị phạt roi?

Đáp án rất đơn giản, bốn chữ nói lên tất cả - tự làm tự chịu.

Nguyên chủ mặc dù sống ở Khôi La nhưng quê hương nàng vốn ở Sở quốc. Phụ mẫu nàng trong lúc chiến tranh cát cứ mà lưu vong tới Khôi La, loạn lạc, vì sinh sống mà trở thành thợ săn. Đường lúc vẫy săn ở thảo nguyên, Ninh phụ trùng hợp cứu được một đứa trẻ suýt bị ngựa điên giẫm nát. Đứa trẻ ấy chính là Vũ Văn Thước tuổi trẻ ham chơi trốn khỏi cung.

Vì báo đáp ân cứu mạng, Vũ Văn Thước với Ninh phụ nhậm chức làm thân tín của y nhưng lại bị Ninh phụ từ chối nhả nhận. Vũ Văn Thước khi đó liền lập lời hứa: nếu sau này nhà họ Ninh dù có gặp bao nhiêu khó khăn, có thể tìm y, miễn đủ khả năng, y sẽ giúp Ninh gia vượt qua giống tổ.

Mười năm trôi đi, Ninh gia chưa từng một lần xuất hiện. Vũ Văn Thước cứ ngỡ rằng sẽ không bao giờ thấy họ nữa, thì chẳng hiểu sao, một tháng trước, một thiếu nữ tóc đen da trắng đeo một gói đồ nhỏ gỗ của chính phủ đệ y. Vị thiếu nữ phụ mẫu đều mất, không nơi nương tựa, tới đây ôm bắp đùi vàng*, chính là nguyên chủ. (-_-)

(*)ôm đùi vàng: ý chỉ hành động cầu vịnh, bợ đỡ kẻ giàu

Cổ nhân tới thăm, Vũ Văn Thước vừa mừng vừa lo. Sau khi biết được những chuyện nguyên chủ phải trải qua, trong lòng Vũ Văn Thước đột nhiên sinh lòng thương tiếc, không chỉ chủ động kết ái huynh muội cùng nguyên chủ mà còn hào khí vạn tượng thể sẽ kiếm cho nàng một chàng rể tốt, giúp nàng nữa đời sau có nơi dựa.

-- đương nhiên, nếu Vũ Văn Thước sớm biết việc này chính là khởi nguồn cho một đoạn nghiệt duyên sau này, nhất định sẽ hận không thể quay ngược thời gian, tát mấy bịch tai cho bản thân từng thể loạn lúc ấy. (¬_¬)

Cùng chung sống được một thời gian, Vũ Văn Thước kinh hoàng phát hiện, tính cách của nguyên chủ khác xa vạn dặm với những gì y tưởng tượng. Nàng ta cần bản không phải là đóa tiểu bạch liên nhu nhược trong tưởng tượng của mình, trái lại còn là một bông hoa ấn thị người si cuồng nam tử tuấn mỹ. Lúc mới tới, nàng ta rõ ràng là một đóa hoa cao quý lạnh lùng--- cho tới khi Ngủ hoảng tử Vũ Văn Hạo tới làm khách ở phủ đệ của Vũ Văn Thước, nàng ta lập tức vút luôn sĩ diện, triển khai công cuộc theo đuổi.

Đáng thương cho Vũ Văn Hạo sống đến nay đã mười lăm năm, bình sinh chưa bao giờ được chiêm ngưỡng loại chuyện vi diệu này. Không tài nào chịu nổi cực nộ phiền toái ấy, hẳn ta chỉ còn cách trốn nàng như trốn ôn dịch.

Nguyên chủ không tức giận chút nào. Vì dễ rút ngắn khoảng cách chiêm ngưỡng mỹ nhân trong lòng, nàng ta thậm chí còn trờ trốn vào nơi các thiếu niên quý tộc tập cưỡi ngựa bắn cung, hơn nữa còn tùy tiện xông vào nơi tắm rửa của các thiếu niên sau khi học cưỡi ngựa bắn cung.

Nàng ta chỉ không ngờ là... lúc xông vào, bên trong có đứng hơn mười thiếu niên trần như nhộng. Không chỉ một mình Vũ Văn Hạo, hơn mười thiếu niên quý tộc đang coi sạch... ngu người.

-- tuy xì-tai dân chúng nước Khôi La quá thực hưng hân, nhưng có thể to gan lớn mật như nguyên chủ dám trực tiếp xông vào hồ tắm của một đồng nam nhân trần truồng... cũng là chuyện có một không hai. (= _ =)

Vũ Văn Hạo tuổi trẻ tâm cao khí ngạo, sau lần bị vô nhục này, không kìm được cơn phẫn nộ, thiếu chút điên tiết rút kiếm bỏ nguyên chủ làm đối.

Sau khi biết được chuyện này, Vũ Văn Thước liền làm vào cực diện khó cho cả đôi bên.

Hoàng tử nước Khôi La tranh đấu gay gắt, Vũ Văn Hạo là người phe y, không nên sinh ra hiềm khích với y chỉ vì chuyện của nguyên chủ. Nhưng nếu thuận theo ý muốn của Vũ Văn Hạo... Ninh Tĩnh không chết cũng tàn.

Đầu Vũ Văn Thước như muốn nổ tung. Cuối cùng, chỉ đành phạt nguyên chủ một trận roi phạt không nặng không nhẹ, miễn cưỡng dẹp yên chuyện.

Sau khi phạt roi xong, nguyên chủ vẫn chết cũng không hối cái, tuyên bố: "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu". Lời này truyền đến tai Vũ Văn Hạo, nghe nói hẳn ta tức giận đến nổi mặt vạn vẻ biến dạng, phát ngôn bừa bãi tại chỗ-- về sau cứ để hẳn thấy Ninh Tĩnh một lần sẽ đánh nàng ta một lần. (' _ ')

Ninh Tĩnh: "..."

#càng ngày càng muốn đội nôi đi

#kẻ thù càng ngày càng đông

#mụ cười khi sống sót

Cô lắc lắc đầu. Ai đó, đừng suy nghĩ nhiều vậy chứ. Dù sao có công nò* nhiều như vậy, thêm bớt một cái có là gì. Cùng lắm về sau cứ gặp Vũ Văn Hạo thì đi vòng là được.

(*) công nột ý chỉ bị hận thù

Ninh Tĩnh qua loa đi giầy. Việc này không nên chậm trễ, phải bắt đầu làm nhiệm vụ thôi. Bây giờ mình cần phải đến trại nô lệ đưa Tạ Cửu về thôi!

* * *

Phía Bắc của Trường Thành, thời tiết cuối thu se se. Gió rét từ cao nguyên cuốn theo băng mà tới, dứt khoát bao phủ cả vùng thảo nguyên mênh mông. Nửa vùng Trung Nguyên đang dần thơ mộng, nửa phần còn lại quang cảnh hùng vĩ bao la.

Khôi La là quốc gia được sinh ra trên lưng ngựa, tắm trong máu lửa của chiến tranh, cả nước có hơn hai mươi lăm thành, mà trong đó thịnh vượng nhất, phát đạt nhất không gì bằng Vương đô—— Ma Khiên.

Ma Khiên thế dựa núi lớn, một hướng sông dài, dễ thủ khó công. Từ cửa thành nhìn ra xa có thể thấy từng khu ở Ma Khiên được phân chia rõ ràng. Tiểu dân thành thị tập trung mua bán ở thành Bắc, người chăn nuôi đầu đội mũ nỉ, tay dắt gia súc, kéo hàng hóa qua lại trên đường. Kê bán hàng rong ngồi xổm trên cầu thang, dọc theo đường nhỏ rao to, bày bán; mà Hoàng cung rộng lớn cùng khu dành cho quý tộc đều ở thành Nam.

Từng tấm màn sa vàng mòng manh rủ dài, lay động mỗi khi gió trời thu thổi vào Ma Khiên, vung vẩy trên từng tác đất.

Mà trong một góc âm u của Ma Khiên lại không có bất cứ ánh mặt trời nào chạm tới.

Thành Nam có một khu phố mua bán đặc biệt. Cửa hàng không lợp ngói vất khăn voan mà lại xây thành từng gian doanh trường.

Rõ ràng, chẳng hề có những phố phường mua bán huyền ảo mà chỉ có những đám quý tộc tập trung. Sở dĩ trong này chỉ có một con phố, bởi nó không buôn bán hàng hóa, chỉ buôn bán thứ duy nhất quý tộc có thể mua được - nô lệ.

Trong gian trại nô lệ nhỏ hẹp có hơn mười nô lệ quần áo tã tui. Dưới ánh nến mờ tối, bầu không khí tràn ngập mùi nấm mốc ẩm thấp đã lâu không thay rửa. Tùy tiện nằm lên vài manh chiếu, có nô lệ cuộn mình ngủ ngon lành trên đó, mơ mơ màng màng, chẳng thiết nghĩ đến.

Một búng máu rơi trên nền đất dơ dáy, Tạ Cửu bị ném mạnh xuống đất. Ôm chặt trong lòng một khối bánh bao khô cứng, tấm lưng gầy gò chịu từng cú đâm roi xuống như mưa. Một bộ áo đơn bản đến mức nhìn không ra màu sắc nguyên bản, thẳng thình trống rỗng khoắc trên người, rõ ràng không mặc vừa. Đã mười tuổi rồi, vậy mà nhìn hã, thậm chí không bằng một đứa trẻ người Hồ cường tráng cao to, hết như một gộc mía nhỏ gãy gãy.

Ba nô lệ người Hồ lớn tuổi, cao to hơn hẳn, hừng hờ chui bới, dùng sức cướp lấy thứ Tạ Cửu đang giấu trong quần áo.

Tạ Cửu co rúm lại, vừa cố né tránh trận ẩu đả điên cuồng kéo tới, vừa như hổ đói mà nhét miếng bánh bao khô khốc vào miệng, nuốt xuống cả những ngụm máu đã dâng lên.

Hai năm trước, cái thứ đồ như thế này, ngay cả con chó trong Hoàng cung Đại Sở cũng chẳng thèm ăn. Nhưng hẳn biết cái đói con đáng sợ hơn cả, tựa như trong dạ dày có một đám lửa cháy, dạ dày trống rỗng co rút đau đớn. Chỉ cần trải qua cảm giác ấy một lần tuyệt sẽ không bao giờ quên. Vì sống sót, hẳn không có tư cách kén cá chọn canh.

"Mẹ nó! Nó ăn mất rồi!" Tên người Hồ cầm đầu mắng một câu tiếng Hồ, gằn dữ túm lấy cổ áo của Tạ Cửu, quăng mạnh hẳn vào vách tường.

"Àm" một tiếng--- sọ nào Tạ Cửu như bị va nát thành từng mảnh, chấn động ong ong. Đồng thời, tay một gã nô lệ khác đã bóp lấy cổ hẳn, ngón cái nhấn trên khí quản, chậm rãi bóp xuống tựa như muốn nghiền nát xương sụn của cổ họng hẳn, thậm chí nghe được cả tiếng rạn nứt "ken két" rất nhỏ.

Đồng tử Tạ Cửu co lại nhanh chóng, tay chân quơ quàng vẫy trong không trung, dưới mái tóc, gương mặt nhỏ nhắn, cấu bản hơi hít thở không thông mà nghẹn đỏ bừng, liều mạng ngẩng lên hô hấp. Dầu hai gò má gầy gò, sắc mặt bao phủ màu vàng nên yếu ớt, vẫn có thể thấy thấp thoáng trên gương mặt hẳn về... xinh đẹp vô ngần. Đôi mắt to tròn chiếm phần lớn diện tích, khỏe mắt hẹp dài, lông mi cong cong, cặp mắt vừa sáng vừa tròn, thấp thoáng ánh lệ mờ mờ. Mùi như ngọc tạc, hình dáng không hề phát tướng mà vô cùng xinh xắn, quả thực còn thanh tú hơn tiểu cô nương.

Cá lớn nuốt cá bé là quy tắc bất thành văn trong trại nô lệ này, kiếp nô lệ, vì tranh đoạt lương thực mà ẩu đả cắn xé lẫn nhau vốn là chuyện thường tình. Tại cái nơi lang hổ này, chỉ có tướng mạo thô bạo mạnh mẽ mới có thể làm cho lòng người khiếp sợ, không dám mạo phạm. Càng xinh đẹp nhu nhược, càng dễ kéo phiền toái về mình.

Cánh mũi Tạ Cửu phấp phồng, thờ ả thì nhiều mà đường khí ngày càng ít, con người đen đă bắt đầu tan rã. Hít thở không thông khiến não bộ thiếu dưỡng khí, thống khổ vô ngần. Bàn tay bé nhỏ sờ soạng sau lưng mình, phất chốc đã sờ được thứ gì đó bén nhọn, Tạ Cửu không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy, dùng sức đâm xuống kẻ đang bóp cổ mình!

Chú sói con chưa trưởng thành, bé nhỏ, yếu ớt đến đáng thương. Chỉ là, để sống sót trong doanh trại nô lệ không thấy ánh dương, hẳn đánh phải lộ nanh vuốt non nớt, bộc lộ sự hung ác điên cuồng của bản thân với lũ người rục rịch ý xấu kia. Nếu không, một khi rụt rè hay yếu thế, hẳn sẽ bị lũ lang sói kia nghiền nát thành đồng máu thịt.

Gã người Hồ kia liếc thấy có ánh sáng lóe lên phóng tới phía mình, vô thức nghiêng đầu tránh né. Nhanh như chớp, xoạt một tiếng--- trên gáy đã bị quệt qua một vết thương!

"A---" Gã ta thống khổ rú lên một tiếng, bỗng buông lỏng tay, thân thể gầy yếu của Tạ Cửu té rớt trên mặt đất, che lấy vết bầm tím bị bóp trên cổ mình, kịch liệt ho khan, trong cổ họng như có lửa đốt trào lên vì máu tanh gi.

Gã người Hồ sờ miệng vết thương trên cổ mình, vừa sợ vừa giận--- nếu vừa rồi gã không kịp tránh, chỉ sợ yết hầu gã đã bị cắt rồi.

Gã nổi giận hét lên một tiếng, đá một cú, hung bạo đập vào bụng Tạ Cửu.

Trong nháy mắt khi gã hạ chân, Tạ Cửu đã cảnh giác nghiêng người tránh đi, nhưng bởi vẫn chưa tỉnh táo lại, tốc độ tránh né rõ ràng chậm hơn, chỉ có thể miễn cưỡng đón lấy cú đá ấy.

"Ồ..." Tạ Cửu gào thét một tiếng quỵ rạp xuống đất, toàn thân phát run, tựa một con thú nhỏ bị tra tấn đánh đập, tiếng kêu kia xột lòng xiết bao. Mật dịch xen lẫn miếng bánh bao khô cứng vừa nuốt xuống non khỏi cổ, thật lâu sau không phát ra được bất cứ âm tiết nào, lục phủ ngũ tạng như lệch khỏi vị trí.

Người Hồ tào bạo giờ lên chân, lại muốn đá tiếp, đúng lúc này, cửa trại nô lệ đột nhiên bị mở ra, rèm bị nhấc lên thô bạo. Một gã trung niên đầu đội mũ ni về mặt béo múp hừng hừng hồ hồ chui vào, giọng điệu thô kệch mắng: "Làm gì đấy! Đánh gi mà đánh!?"

Người này chính là Mạch Đề - ông chủ trại nô lệ. Sau khi nhìn thấy ông ta, mấy gã nô lệ vừa rồi còn lớn lối ta đây đều không tự chủ run rẩy, lập tức giải tán. Chỉ còn lại Tạ Cửu ở giữa, ôm bụng, thân thể co lại, bụi đất nhor nhuốc, há mồm thờ dốc.

Ánh mắt Mạch Đề dừng trên người Tạ Cửu, thấy trong đôi mắt kia lóe lên ánh nhìn dữ tợn, bỗng chốc chợt lóe qua tình quang.

Việc mua bán nô lệ ở Khởi La thịnh vượng phát đạt, không có chuyện một nhà độc quyền. Nô lệ nhà ai dùng tốt, nhà đó đều ăn ra làm nên. Với ông chủ trại nô lệ mà nói, gã không thích nhất là loại có tiền án chạy trốn như Tạ Cửu, sau khi bán đi, vẫn nhiều lần bị bắt lại làm nô lệ. Về sau phải bồi thường nửa số tiền cho người ta là chuyện nhỏ, mấu chốt là--- đây quả thực là phá hỏng uy tín của chính mình. Thường ngày, Mạch Đề chưa bao giờ bày sắc mặt tốt với Tạ Cửu.

Nếu báo gã giết chết Tạ Cửu, Mạch Đề lại không bỏ được--- đây là món hàng tốt lúc trước gã tiêu số tiền lớn mua về, là một nô lệ Trung Nguyên đặc biệt hiếm có. Nếu như dạy dỗ tốt, loại nô lệ này có thể bán cao gấp đôi giá tiền.

Mạch Đề nhìn chằm chằm Tạ Cửu trong chốc lát, thái độ khác thường đi về phía hẳn.

Vài tên nô lệ núp trong góc nhin cảnh này không khỏi có phần há hê - - bị gã Mạch Đề hám lợi này tìm tận cửa chắn chắn không phải chuyện gì tốt. Tên tiểu tử đến từ Trung Nguyên này vừa bị người mua về đã đá thương những nô lệ khác, việc càng thêm hồng bát.

"Mau lên, lau khô mặt cho sạch vào." Sau khi Mạch Đề dừng lại, thái độ lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người--- không chỉ không đề cập nữa câu tới chuyện Tạ Cửu đánh người, giọng nói gã còn mang phần tế nhị và kỳ quái:

"Có vị quý nhân muốn mua người."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (3)

(Bắt đầu từ chương này, xưng hô sẽ được đổi để phù hợp bối cảnh cổ đại.)

Nghe vậy, Tạ Cửu phất chốc ngừng đầu, đầu vừa bị va mạnh nên hầy còn chóng mặt, trước mắt mờng lũng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bết mồ hôi cùng bùn hiện lên vẻ mờ mịt luống cuống nhần nhặt, thậm chí là vẻ mặt ngay cả hẳn cũng bắt giác không nhận ra--- về sợ hãi bản năng của một đứa trẻ.

Đám người vốn đang định xem kịch vui há miệng trề cằm. Loại vai không thể gánh, tay không thể nâng như Tạ Cửu, ấy vậy mua về thì sống thế nào? Lại nói, hẳn mới tới chỗ này chưa đến hai năm mà đã từng bỏ trốn đến hai lần. Nhanh như vậy cũng có người mua?

Hơn nữa, nghe giọng điệu của Mạch Đề, người mua hẳn dường như không phải quý nhân bình thường.

Dù sao, có người mua cũng chưa chắc chuyện gì tốt lành. Những kẻ càng quyền cao chức trọng càng có khả năng bên trong là người lập dị cổ quái, càng khó hầu hạ hơn. Chính bởi họ có tiền, nên dù có đánh chết vài tên nô lệ cũng chẳng mấy bận tâm, người trước ngã xuống, người sau đi lên, lại có thêm một tên nô lệ mới.

Mạch Đề khẽ đáp Tạ Cửu một cái, giọng nói hàm ẩn đe dọa: "Tao nói trước cho mày, lần này mày được người ta mua về mà lại tiếp tục trốn đi, tao sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho mày."

Đúng lúc này, cửa trại nô lệ mở ra, ánh mặt trời rọi qua rèm cửa in lên nền đất một bóng người mảnh mai. Người giữ cửa tựa sừng nhược kinh kêu lên: "Chao ôi, sao ngài lại tự mình tiến vào nơi này. Ai da... Ngài cứ chờ ở bên ngoài là được, tên nô lệ kia lập tức sẽ được đưa ra."

Không rõ người mới đến nói gì cùng tên giữ cửa, chỉ nghe tên giữ cửa sững sờ đáp: "À à, được a." Lập tức gã khom người, ấn cần kéo rèm cửa cho người đó.

Rèm cửa được cuộn lên, làn gió Tây Vực len qua khe cửa thổi vào. Một thiếu nữ mặc áo choàng đỏ đứng ngược với ánh sáng, chui vào trại nô lệ nhỏ hẹp, dơ bản. Vô số bụi bặm dưới ánh mặt trời biến ảo mù mịt bay, đây là một thiếu nữ trẻ tuổi trạc mười lăm, mười sáu. Mái tóc đen mượt của nàng khẽ phiêu phất, đai buộc bằng lông vũ đỏ đón gió khẽ lay động, mắt hạnh mới đỏ, da thật như ngọc tạc, đôi mắt vì kinh ngạc mà khẽ mở to, như ánh bình minh rạng rỡ, xinh đẹp không gì sánh được.

Gần mười năm làm diễn viên, đắm trong ánh đèn flash, ở Ninh Tĩnh luôn vô thức tỏa ra khí chất như phù hào quang vạn tượng. Nàng chỉ là đứng đó thôi, cả trại nô lệ ẩm thấp kia như vì sự có mặt của nàng mà tràn đầy vẻ cao quý, lộng lẫy tựa ngọc sáng.

Đôi mắt Tạ Cửu chăm chăm mở to, trong tâm mắt mơ hồ kia, ánh hào quang hư ảo như dần dần trùng khớp với một người khác, trong nháy mắt ấy, ánh dương xán lạn đã lâu lắm rồi không chạm được cuộc sống tăm tối của hẳn, đã lâu lắm rồi bị

ngăn cách với thế giới trong đây, chợt khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Hon nhưi tên nô lệ như bị sét đánh, nhìn đến ngáy ngốc---đây chẳng lẽ là quý nhân muốn mua Tạ Cửu mà Mạch Đề nhắc đến? Người này, người này thật trẻ, thật xinh đẹp!

Hai mắt Mạch Đề tỏa sáng, chân chó chạy tới, cái lưng gập xuống khom khom, cười nói: "Ai da, Ninh cô nương, sao ta lại có thể không biết xấu hổ mà bắt ngài vào trong đây để xem thế này, kỳ thật ngài cứ ở phòng chờ trang nhã ngoài kia là được, trong này bẩn lắm."

Ninh Tịnh không đáp lời, cau mày quay đầu xem xét một vòng trong này.

Đây là một doanh trường được xây bằng gỗ. Trần nhà rất thấp, chỉ cần giơ tay là có thể sờ đến nóc. Không có cửa sổ, chỉ ớ mái lợp và mấy lỗ thông gió nhỏ. Trên xà nhà treo một chiếc đèn nân, khung cảnh bí bách tối tăm. Chỗ ngủ chỉ tùy tiện đặt vài manh chiếu rách, không có chăn mền chống lạnh. Có thể thấy, ai không kịp đoạt lấy chiếu, buổi tối sẽ phải trực tiếp ngủ trên mặt đất.

Trong không khí tràn ngập mùi nấm mốc ẩm thấp. Ở một nơi thường xuyên hạn hán như Mạc Bắc còn có thể hun ra mùi nấm mốc, rõ ràng trong đây đã lâu không được nhận ánh mặt trời. Chưa nói tới việc phải sinh sống ở đây, ngay cả một người bình thường chỉ đứng trong đây chốc lát thôi đã cảm thấy không chịu nổi.

Mấy năm kia của Tạ Cửu, là bị giam cầm ở nơi này ư?

Chao ôi, trại nô lệ này quá sai lầm, quá sai lầm rồi.

Việc đọc cốt truyện hệ thống cung cấp cho là một chuyện, tận mắt trải nghiệm là một chuyện, cứ nghĩ tới việc một đứa bé tám tuổi đã phải vấy vùng sống sót ở một nơi như vậy, trong đầu Ninh Tịnh bỗng cảm thấy khó chịu: "Người ta muốn là ở trong này?"

Mạch Đề vội vàng tránh thân hình vạm vỡ của gã, chỉ chi Tạ Cửu: "Dạ, Ninh cô nương, nơi này chúng ta chỉ có mỗi một tên nô lệ tên Tạ Cửu thôi, chính là nó ạ."

Ninh Tịnh thuận theo hướng gã ta chỉ, quả nhiên thấy một người trong phòng duy nhất trên mặt không dán gạch men, có chút ngac nhiên.

Một đứa trẻ trạc tám, chín tuổi đang ôm gối ngồi quỳ trước cột nhà. Trên thân hình xù xì uêu vẹo uẹo khoác một bộ quần áo cũ kỹ không vừa người, mái tóc xơ xác tùy tiện buộc sau gáy, móng tay nhám nhờ như bị chó cắn. Gò má gầy guộc khiến đôi mắt to tròn kia càng nổi bật, hàng lông mi dài run run bất an.

Ninh Tịnh cũng hẩn mắt to trừng mắt nhỏ.

Không phải đây chứ, cái tên tiểu tử gầy quắt queo xấu xa này là đại boss phản diện Tạ Cửu phong vân một cõi trong tương lai đây ư? (๖_๖_๖)

Nàng vốn cho rằng, dù sao chỉ số thông minh của Tạ Cửu không thấp, phản ứng hòa hợp hẳn cũng không tồi. Hiện tại nàng mới ý thức, mình đã nghĩ quá đơn giản.

Đề có thể tu luyện thành một thiếu niên tâm cơ càn cơ có thời gian. Cuộc sống sau này của Tạ Cửu xác thực sung sướng. Nhưng khi còn too ấu, trình độ rèn luyện vẫn chưa tới, ở nơi này hẳn bị người ta bắt nạt.

Mạch Đề quan sát về mặt năng, trong lòng âm thầm cân nhắc--- nếu muốn chọn một tên nô lệ đạt tiêu chuẩn, nhìn bộ dạng gầy yếu này của Tạ Cửu, trong trại nô lệ cùng lắm chỉ xếp cuối xe. Quý nhân này chỉ sợ đang do dự có nên mua nó hay không.

Sợ nói lầm ăn chạy mất, Mạch Đề cuống quýt nói: "Ninh cô nương, nếu ngài không hài lòng tên nô lệ này có thể xem qua những tên khác..."

"Không cần, ta sẽ mua hắn." Ninh Tịnh hồi thần, chặn lời gã, tức tở trong ngực một túi thiếu tính xào, thơm phức, trong có đựng tiền, ném vào tay gã ta.

Mạch Đề vội vàng lấy hai tay đón lấy, bốp bốp, hai mắt tỏa sáng, vui sướng rạo rợc: "Đa tạ Ninh cô nương."

Người dưới này là Tạ Cửu của nàng. Ninh Tịnh sai bước tiến về phía Tạ Cửu, đôi ủng da hươu thượng hạng sột soạt trên nền đất tro bùn.

Cổ họng Tạ Cửu co rút, cuộn mình nhìn nàng bằng ánh mắt có hoài nghi, có bất an, thậm chí cả vẻ chờ mong cùng nỗi sợ hãi bị đè nén.

Mạch Đề vừa lúc đếm xong tiền, ân cần nói: "Ninh cô nương, xin ngài chờ một chút, ta lập tức sai người trời chặt tên nô lệ này, đưa nó đến phủ của ngài."

"Không cần." Ninh Tịnh một câu từ chối. Nàng ngồi xỏm người xuống, đưa tay ra với Tạ Cửu, lòng bàn tay hướng lên, năm ngón tay khép lại, ôn tồn nói: "Ta mua người."

Tạ Cửu kinh ngạc mở mắt.

Đây là... muốn đất tay hắn ư?

Dường như muốn xác định xem có thể tin đối phương hay không, Tạ Cửu do dự hồi lâu. Bàn tay Ninh Tịnh thủy chung vẫn kiên nhẫn đứng lại giữa không trung.

Cuối cùng, Tạ Cửu từ từ đưa tay đặt vào lòng bàn tay nàng.

Giương mặt Ninh Tịnh lộ ra một nụ cười khe khẽ, dịu dàng không nói lời nào, nắm chặt tay, đứng lên. Tay Tạ Cửu rất lạnh, cũng rất bần, tương phản rõ rệt với bàn tay trắng mịn, ấm áp, mềm mại của nàng: "Đi thôi."

Sau nửa canh giờ, xe ngựa chở hai người xuyên qua đường phố tấp nập, trở lại phủ đệ nơi Ninh Tịnh ở, cũng chính là nơi ở của Vũ Văn Thước.

Sau khi trường thành, Vũ Văn Thước rời khỏi hoàng cung, tự lập phủ đệ. Nơi ở của Hoàng tử dĩ nhiên hơn xa nơi ở của đám quý tộc bình thường khác, cả khu đất lớn nghiêm nhiên chễm chệ một tòa trang viên nhỏ, do sở thích, bên trong còn trang bị cả thảm cỏ xanh mượt để huấn luyện cưỡi ngựa.

Gần đây, y bận tới mắt lo chuyện nào loạn do hạn hán ở ngoại thành nên không ở lại trong thành Ma Khiên. Phòng chừng nửa tháng nữa không gặp mặt.

Xe ngựa dừng lại trước cửa phủ, Ninh Tịnh nhảy xuống xe, không cần thận hơi động vào miệng vết thương, nghe răng trợn mắt nửa giây.

Quần gia tiếp đón nhìn thấy Ninh Tịnh sau khi ra ngoài một chuyến, đằng sau đất vẻ một thẳng nhóc, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Ninh Tịnh phản phó nói "Xin chuẩn bị cho ta nước nóng, kim sang được, một bộ y phục sạch sẽ, rượu, nước ấm, vài xô, tất cả đều mang đến nội viện của ta."

Kể từ sau khi nguyên chủ làm những chuyện kinh tế hãi tục, đã không còn chuyện gì nàng làm có thể khiến đám người hầu động tâm nữa cả. Bởi vậy, lần này nàng về, dẫn theo một thẳng nhóc con trở về, trong lòng mọi người âm thầm bàn tán nhưng trên mặt không lộ ra bất cứ vẻ mặt kỳ quái nào. Chỉ rồi rít cung kính nói: "Vâng."

Đi qua một trang viên có phong cảnh u tĩnh tuyệt đẹp, Ninh Tịnh trực tiếp đưa Tạ Cửu tới gian phòng của mình. Cái tên Vũ Văn Thước này rồi đi, đối thị vệ trong phủ cũng bị mang đi phân nửa, dọc đường nghe im ắng.

Nơi nàng ở là một khoảnh sân ven hồ trong phủ đệ, có cảnh sắc tương đối u nhã. Vũ Văn Thước rất có tâm, an bài cho nàng một nơi ở có diện tích vừa phải, không quá lớn đến khiến người ta hoảng hốt, cách bố trí thoải mái, ấm áp lạ kỳ.

Người trong phủ làm việc rất nhanh chóng, kim sang được rất nhanh đã chuẩn bị xong. Vừa lúc Ninh Tịnh đặt mông ngồi xuống ghế, đã có một người ôm thùng gỗ đựng đủ thứ đồ mang tới.

Ninh Tịnh chà xát tắm lưng đầu nhưc của mình--- aizz, kỳ zzz nặng ôm đùi vàng của nguyên chủ có thể coi là xuất sắc. Vừa nhân rồi vừa có tiền tiêu, còn có người giúp việc để sai sử. Nếu không để lại một đồng cừu hạn sau lưng nàng như vậy thì hoàn mỹ.

Dưới nền gạch có đốt địa long, phòng ngủ ấm hán nhập vào cơ thể. Cho dù đi chân trần cũng ấm áp. Đã lâu lắm rồi Tạ Cửu chưa bao giờ đến một nơi ấm áp như thế. Hắn vuốt vuốt cái bụng vẫn đang âm ỉ đau của mình, nhìn Ninh Tịnh có vẻ không muốn bắt hắn làm việc, nghĩ ngờ ngác nhấp đôi môi khó khốc, ôm đầu gối ngồi xuống nơi có địa long ấm áp nhất.

Vài hạ nhân đi tới đi lui trước mặt hắn, ào ào đổ vào trong thùng gỗ từng xô nước nóng, còn rắc lên rất nhiều cánh hoa.

Hơi nước bốc hơi, hơi nóng ấm áp lan tỏa, trong gian phòng nhỏ nhỏ không có bình phong, Ninh Tịnh đứng trước thùng tắm, cúi áo choàng đặt trên mặt bàn, nói gì đó với thị nữ bên cạnh. Tạ Cửu xuyên qua làn sương khói mờ mờ nhìn sang. Chỉ cảm thấy đôi lông mày luôn giương cao gấp về kiểu ngạo của nàng lúc này trong hơi nước mỏng lung bồng trở nên nhu hòa.

Sau khi tất cả người hầu lui ra ngoài, cánh cửa bị đóng lại. Ninh Tịnh vén tay áo đi về phía Tạ Cửu.

Tạ Cửu ngược đầu nhìn nàng ngày càng đến gần hơn, sống lưng bất giác thẳng tắp, vừa căng thẳng luống cuống, lại mang chút chờ mong.

Ninh Tịnh gãi gãi đầu, cũng ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn, suy nghĩ một chút, bắt đầu cắt lời: "Người tên Tạ Cửu đúng không?"

Tạ Cửu gật đầu.

Ninh Tịnh ỏ một tiếng, lại nói tiếp: "Là chữ "cửu" nào? Người thư viết lên tay ta xem."

Tạ Cửu đưa tay ra. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, tay đưa đến giữa không trung lại rụt về, đầu tiên chà lau trên y phục mình, sau đó mới đặt lên lòng bàn tay trắng nõn của Ninh Tịnh, từng chút từng chút viết xuống một chữ "Cửu".

"Vương" là vương giả làm vua trăm tướng, "cửu" là trường tồn và hòa bình dài lâu.

Một thời gian dài không viết chữ, cảm giác sao nó xa lạ.

"Hóa ra là chữ "cửu" này. Ta biết." Ninh Tịnh nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay hắn, nói "Như vậy, về sau ta gọi người Tiểu Cửu đi."

Tạ Cửu giật mình, rầu rĩ đáp: "Ừ."

Nhìn ánh mắt Tạ Cửu với mình đã buông lỏng sự cảnh giác, Ninh Tịnh vô đầu, đi thẳng vào vấn đề: "Tiểu Cửu, người coi áo ngoài xuống để ta xem qua. Ta muốn nhìn xem trên người người có vết thương nào không thể dính nước hoặc không thể dính kim sang được."

Máu tanh trong cổ họng như bị hơi nước ẩm áp xua đi, Tạ Cửu yên lặng nuốt xuống một ngụm nước bọt vị gì sắt, bàn tay lần đến chỗ tà áo, cởi bỏ từng chiếc cúc, lộ ra thân thể.

Làn da kia của hắn hoàn toàn khác xa sắc vàng nền trên gương mặt, cực kỳ trắng, tuy vậy lại là loại trắng yếu ớt, không mạnh khỏe, dưới làn da mờ hồ nhìn thấy từng đường xám xanh. Xương sườn lộ ra, những vết thương cũ trên phần lưng gầy gò càng thêm rõ nét, trên đùi cũng có mấy vết thương chằng chịt. Ninh Tịnh nhìn quanh hắn một vòng, quả nhiên, ngay cả trên bắp chân cũng bị thương. Toàn thân trên dưới không tìm được nơi nào bạch ngọc lạnh lặn.

Ninh Tịnh chau mày, có chút đau lòng. Tên nhóc con xấu xa này mới chỉ mấy tuổi đầu thôi mà. Những đứa trẻ mười tuổi bình thường khác có khi giờ này đang làm nũng trong lòng mẹ, ở trường học vô tư vô lự học bài, sau khi tan học sẽ cùng bạn bè chơi bóng đá. Vậy mà tên nhóc này toàn thân không chỗ da nào lành lặn. Nào có nhìn thấy đáng về của một Hoàng tử một nước lớn mệnh mỏng bặt ngàn chữ, thậm chí còn chẳng bằng một đứa trẻ trong xóm nghèo.

Thật ứng với câu nói "Nhân vật phản diện làm bằng sắt, ào ào ngược đãi đến như sông".

Đánh không chết đuối không đi, theo một cách nào đó, đây cũng coi như một phương thức ăn gián của nhân vật phản diện nhĩ.((

Ánh mắt Ninh Tịnh chậm rãi hạ xuống, kinh ngạc dừng lại, thoáng chốc con phần nộ bốc lên đỉnh đầu.

Trên bụng của Tạ Cửu, ấy vậy lại có một khối lớn máu tím bầm! Chỗ xuất huyết dưới da tạo thành màu tím thâm, nhìn thấy mà giật mình. Tựa hồ bị vật nặng đã thương. Căn cứ vào hình dáng của đồng máu bầm ấy, đoán chừng là bị người đá thương.

Khối máu ú đọng lớn như thế, rõ ràng khi đá, kẻ kia không chút lưu tình, chỉ nhìn thôi đã thấy đau. Lũ nô lệ trong trại nô lệ kia thật quá ác độc, sao có thể ra tay nặng như thế với một đứa trẻ.

Đầu ngón tay Ninh Tịnh khẽ run, nhẹ nhàng đụng một cái "Đây là bị đá lúc nào?"

Tạ Cửu rũ mắt, nhẹ giọng nói: "Hôm nay."

Đúng lúc này, hệ thống cất tiếng: "Đỉnh! Chúc mừng kí chủ thành công mua Tạ Cửu về. Độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tiến độ trước mắt là 10%."

Ninh Tịnh ở trong đầu nói: "Sao lâu như vậy cậu mới thông báo?"

Hệ thống ngừng một lát, then thình đáp: "À thì, hệ thống bọn tôi là bản kinh điển, vẫn chưa update, tốc độ hơi chậm, vừa rồi hơi đơ tí. Nếu kí chủ có thăng cấp, tổng bộ sẽ trang bị cho cô hệ thống cao cấp hơn."

Ninh Tịnh nghen học trần trối, gật đầu: "Rõ rồi."

Hệ thống nói: "Đỉnh! Nhiệm vụ nhánh xuất hiện--- giúp Tạ Cửu tắm rửa một lần, sau khi hoàn thành có thể tăng giá trị nhân phẩm thêm 5 điểm. Xin hỏi kí chủ có muốn tiếp nhận hay không?"

Ninh Tịnh đáp: "Đương nhiên tiếp nhận." Dù sao năng vốn dự định sẽ tắm rửa cho Tạ Cửu, bây giờ còn có thể giúp nhân vật phản diện vui hơn, chẳng phải là càng tốt hay sao?

Hệ thống: "Đỉnh! Nhiệm vụ nhánh bắt đầu: Xin hãy hoàn thành trong vòng nửa canh giờ nữa. Một khi nhiệm vụ bắt đầu, người thua sẽ bị trừ 20 điểm giá trị nhân phẩm"

Ninh Tịnh: "???" *nghe vẩn-ing* (→→→)

Đợi chút, hoàn thành thưởng 5 điểm, thất bại giảm 20 điểm?

Đây là quy tắc bất công gì a a a! *lật bàn* (ノ□)ノ へ└┐┐┐

Hệ thống: "Thời gian đếm ngược bắt đầu."

Ninh Tịnh: "...". Hệ thống rác rưởi, quy tắc rác rưởi.

Chỉ còn dư lại nửa canh giờ, Tạ Cửu lại lệt nhệt người nguyên thủy, muốn tắm rửa sạch sẽ phải biết sắp xếp thời gian đúng cách, những thứ khác đợi lát nữa bàn sau. Ninh Tịnh vỗ vỗ đầu gối, để Tạ Cửu vào trong bồn tắm của mình. Trên người hắn quá bẩn, cho dù muốn bôi thuốc, ít nhất cũng phải tắm sạch sẽ trước.

Nhiệm vụ của hệ thống là "Giúp Tạ Cửu tắm rửa", không nói cụ thể là phải làm thế nào, Ninh Tịnh cầm cái giỏ nước mức độ lên người Tạ Cửu mấy lần.

Rửa lần đầu, nước biến thành màu đen. Ninh Tịnh tức gọi người đổi nước, sau khi để Tạ Cửu chà lau ba lượt, nâng một bên xô nước, cuối cùng cũng tẩy sạch đồng bùn đất. Thứ mùi là lạ trên người thay bằng hương thơm ngào ngạt của cánh hoa.

Để phòng bên cạnh lại cho người hầu dọn dẹp, Ninh Tịnh dẫn Tạ Cửu trở lại gian phòng của mình.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Tạ Cửu khoác lên mình bộ xiêm y thơm phức, bóng người tròn tròn nhỏ nhỏ ngồi trên chiếc giường mới tinh, cùng bộ dáng tiêu khát cái (nhóc ăn mày) lúc trước như hai người khác biệt. Một quả đầu rối bù xo xác bị Ninh Tịnh mạnh mẽ chà gối, giờ hãy còn ướt nhẹp chưa lau khô, mềm mại rịn trên trán.

Hệ thống: "Nhiệm vụ nhánh hoàn thành, giá trị nhân phẩm +5. Giá trị nhân phẩm hiện giờ: 25."

Giá trị nhân phẩm đến tay, mặc dù quy tắc rất lừa người nhưng xem ra cũng không khó lấy.

Ninh Tịnh lau khô tay, đi hướng về phía cạnh giường.

Ánh sáng ngời từ chiếc đèn lồng hoa mỹ rọi xuống, Ninh Tịnh tự mình tiến vào trong, rốt cuộc lần đầu tiên thấy rõ vẻ ngoài của Tạ Cửu.

Dưới làn mi cong cong rù là một đôi mắt vừa tròn vừa to, tựa như phong hoa tinh vẫn trong đêm tối, khiến con mắt người ta cũng lấp lánh theo. Mũi như ngọc tạc, bờ môi nhỏ yếu, bẻ ngoài hơi mang vẻ mềm mại đáng yêu. Cũng may, trong đám con nít ở Trung Nguyên, mắt mũi hắn coi như trung tính, trung hòa nữ khí. Rõ ràng gò má gầy đến thoát hình, đường cằm ở cằm vẫn giữ nguyên sự nhu hòa, có thể thấy rõ vẻ đẹp tận trong xương, thật ứng cho một câu "Dung tú cốt kỳ, mi mục như họa". Điểm duy nhất không hoàn mỹ chính là sắc mặt không tốt lắm.

Cậu nhóc xấu xa lại có một gương mặt đẹp đến vậy.

Từ gương mặt nhìn xuống, khung mày Tạ Cửu hơi cao, khiến đôi mắt như sâu hơn, điểm xuyết trên hàng lông mi dài kia là những giọt nước óng ánh, nhìn đặc biệt vô tội.

Ninh Tịnh: "...". Trong đầu nàng đột nhiên nhảy ra một câu nói--- hay cho một đóa tiểu bạch hoa nhu nhược nằm sắp sắp.*

(/◡◡/) (〃_〃)...

Ai có thể ngờ rằng sau này khi hắn lớn, xì-tai shoujo* ngọt ngào lại nhảy thẳng sang manga kinh dị khủng bố chứ.

(*)một đóa tiểu bạch hoa nhu nhược nằm sắp sắp: khu khu, với đầu óc bay cao bay xa, các bạn cứ tưởng tượng thế này ạ: một em ái nhu nhược yếu đuối khóc lóc nằm sắp sắp trên giường... khu khu...

(*) shoujo manga: truyện tranh lãng mạn dành cho thiếu nữ

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 5: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (4)

"Lau khô tóc, cẩn thận kéo lạnh." Ninh Tịnh ném sang một tấm khăn mềm mại, nhướn mày nói.

Tạ Cửu ngoan ngoãn nhặt khăn vải trên giường, khẽ đáp: "Ừ."

Nếu trước lúc tắm rửa, hẳn hẳn còn đang hoài nghi Ninh Tịnh muốn làm điều gì, thì hiện tại giờ đây, hẳn cảm nhận được thiện ý rõ ràng của Ninh Tịnh—— một sự bình thản, dịu dàng lặng lẽ cảm hoá người ta.

Không bắt bớ hẳn làm việc cũng chẳng trói gô hay đuổi hẳn tới phòng dành cho người hầu—— dường như nàng không cần một tên hầu.

Nàng.. vì sao lại mua mình? Chỉ là lòng tốt nhất thời phát tác sao? Hay phải chăng còn có dự định khác?

Tạ Cửu nhủ vậy. Mái tóc ướt sũng thấm ướt phần lưng y phục bị hẳn từ từ lau đi. Trong trại nô lệ bỗng bề gió thổi, tóc ướt dán lưng sẽ khiến hẳn lạnh tới mức rét run. Mà có lẽ ở nơi đây - trong gian phòng ấm áp như xuân, hương thơm từ đệm chân xông vào mũi - lại khiến hẳn thấy buồn ngủ.

Ninh Tịnh xoa xoa cằm, đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa nhặt về nuôi một con vật bé nhỏ.

Nàng đứng dựa bên cạnh bàn, đưa ra hỗn hợp rượu và nước đã sớm được chuẩn bị sẵn. Trên người Tạ Cửu có một số vết thương nhỏ, chủ yếu tập trung ở lòng bàn chân. Tắm rửa không có gì đáng ngại, nhưng bởi vì để hồ quá lâu, vài vết thương đã bắt đầu nhiễm trùng, để trị tận gốc, nhất định phải khử độc.

Thời đại này cần bản không có cách chữa bệnh dùng rượu cồn, chỉ có thể dùng biện pháp này thôi.

Rượu pha loãng toà ra thứ hương thơm say lòng người, Ninh Tịnh lấy vài bông những vào, vắt gần khô, bảo Tạ Cửu nhấc ống quần lên.

Nàng ngồi trước mặt Tạ Cửu, giải thích: "Vết thương ở lòng bàn chân ngại có chút sinh mủ, ta sẽ bôi thuốc cho người. Tuy nhiên, trước đó nhất định phải khử độc đã." Đồng thời nàng thăm than—— hiện giờ giải thích rõ ràng để Tạ Cửu khỏi làm tưởng nàng đang ngược đãi hẳn, sinh hận muốn báo thù nàng.

Một vài chữ Tạ Cửu nghe không hiểu, lại nhìn sang động tác Ninh Tịnh đang hoa tay múa chân, sắc mặt hơi đổi.

"Có thể sẽ rất đau, người nhịn một chút." Ninh Tịnh một tay giữ mắt cá chân tĩnh tế của hẳn, đoạn đem vài bông thấm nước rượu ấn trên miếng vết thương. Xoạt một tiếng, quanh miệng vết thương sủi bọt nhỏ, nhức nhối đau rất từ miệng vết thương truyền tới, đồng từ mắt Tạ Cửu đột ngột co lại, kêu lên một tiếng tê tâm liệt phế, mồ hôi lạnh túa ra.

Ninh Tịnh tinh táo giữ chân hẳn, nói: "Nhịn xuống."

Rồi dọi chốc lát, nàng mới bỏ vài bông đắp trên miếng vết thương ra, trông gầu vế gáo*, cứ thế khử độc hết một lượt những vết thương. Cuối cùng, Ninh Tịnh cả người dầm mồ hôi, vút chiếc khăn bông đã nhuộm vàng vào trong chậu. Mồ hôi lạnh của Tạ Cửu đã thấm ướt phần lưng, hộc mắt đỏ bùng, đau tới mức không thốt được một chữ.

() trông gầu vế gáo: ý chỉ bắt chước cái gì đó, trong ngữ cảnh này là bắt chước người ta sơ cứu vết thương.*

Ninh Tịnh vận mờ lộ kim sang được, đồ lên trên vết thương, rất nhanh thuốc phủ lên đồng huyết nhục lộ ra ngoài, cảm giác mát lạnh trùn lên đau đớn: "Người đau là bởi miệng vết thương của người có vi khuẩn, hiện giờ không sao nữa rồi."

Tạ Cửu có chút mờ mịt: "Vi khuẩn là gì?"

"Nói người cũng không hiểu đâu, tóm lại chính là những thứ dơ bẩn." Ninh Tịnh gỡ đầu hẳn, cảm giác chạm vào mái tóc đen kìa của Tạ Cửu còn mềm mượt hơn khi chạm vào bất cứ loại châu báu nào, nàng yêu thích không buông tay xoa xoa: "Sau này cứ kiên trì thay thuốc, chờ miệng vết thương đóng vảy lại là người không cần làm người què nữa rồi, nếu vậy, đau một lần cũng rất đáng, không phải sao? Được rồi, kéo y phục người lên nào." Nàng lắc lắc bình dầu thuốc, "Xoa bóp, lưu thông máu tụ cho người đã."

Trước đây khi mới vào nghề, Ninh Tịnh chỉ là một diễn viên nhò tạp nham vô danh, vì dễ nhanh kiếm tiền, mỗi ngày nàng đều chạy ngược chạy xuôi kiếm tìm hợp đồng, mỗi ngày nàng đều ngủ không đến vài tiếng đồng hồ. Nàng khác các diễn viên khác. Người bước chân vào giới giải trí, phần lớn đều ôm mộng sau này nổi danh, bởi vậy, trong công việc sẽ có chọn lọc, có ý thức duy trì hình tượng cá nhân nhất định, sẽ không nhận một vài hợp đồng - ty như ngọc nữ dự định theo con đường ngày trở thành thuần sẽ không nhận quảng cáo nội y.

Mà Ninh Tịnh lại như thể tâm dới chưa thấy tiền bao giờ, chỉ cần không vượt qua giới hạn cuối cùng, con đường phát triển lâu dài gì gì đó đều nằm ngoài phạm vi nàng quan tâm. Chỉ cần mức thù lao có thể đã động nàng, nàng lập tức sẽ tiếp, quả thực là một chiến sĩ thi đua nổi danh thấp kém đủ loại. Tiền lương đi sớm về tối, dư lại sau khi trả sạch nợ, cũng chỉ đủ để nàng nuôi sống chính bản thân. Nàng không mời nổi trợ lý, cũng không có người đại diện. Hợp đồng nào xuất hiện đều tự mình xử lý, cứ thế cọ xát không ít. Chịu khổ như vậy hơn một năm, cuối cùng lựa cơ hội một lần lên nổi tiếng, hiện tại có công ty hợp tác, có người đại diện.

Vậy nên, dù bề ngoài nàng chẳng may mang giống một phụ nữ nọt trợ nhưng kỳ thực nàng đã sớm thành thạo việc nhà cùng những kỹ năng tự chăm sóc bản thân, chỉ là rất ít người biết rõ mà thôi.

Không ngờ rằng những kỹ năng nàng dùng để tự chăm sóc mình, nay lại dùng cho người khác.

Tạ Cửu im lặng một lát, đột nhiên khẽ nói: "Tại sao người phải mua ta?"

Đĩ nhiên Ninh Tịnh không thể nói lí do thật được, cười đáp: "Bởi vì ta cũng là người Trung nguyên."

#đồng_hương_gặp_gỡ_đồng_hương_hai_mắt_lưng_tròng_QAQ

Tạ Cửu thoáng chốc ngạc nhiên giương mắt.

Khó trách hẳn cảm thấy, đầu nàng mướt y phục nước Khôi La nhưng lại khác người Khôi La... Hóa ra là bởi thể này.

Lau xong rượu thuốc, Tạ Cửu cúi đầu xoa cái bụng nóng lên của mình, sợi tơ lòng mang nổi khổ riêng như được lòng bàn tay ấm áp của Ninh Tịch vuốt lên.

"Cạch cạch" hai tiếng, cửa sổ bị gió đêm lay động, khe khẽ va vào vách tường.

Mảnh trời xanh thăm mênh mông bất ngất, những ngôi sao mênh mang quay cuồng, vây quanh vàng trắng u ám. Dải ngân hà tựa một dòng thác nước khổng lồ, nước bay thẳng xuống ba nghìn thước*, liên tục kéo dài tới tận phương xa, vô biên vô hạn. Sắc sao tím mờ bị một đám mây đen bao phủ, như ẩn như hiện.

() Trích bài "Xa ngắm thác núi Lư" - Lý Bạch:*

Năng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này:

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, Tựa dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

Tạ Cửu buông y phục xuống, mẽ mang ngắm bầu trời. Ánh sao long lanh chiếu lên gương mặt tĩnh xảo của hẳn, mờ mờ ảo ảo. Song cửa sổ phản chiếu ánh sáng, đuổi mất hẳn ánh lên thứ ánh sáng biêng biếc, lạnh lạnh.

"Thật đẹp nhì. Nhưng đây còn chưa phải bầu trời đẹp nhất, phải xem ở nơi thảo nguyên bạt ngàn mới là đẹp mắt nhất. Giống như chỗ ta sống khi còn nhỏ... A, người biết không, ta tới Khôi La từ khi còn rất nhỏ. Cha ta là thợ săn trên thảo nguyên." Giọng nói Ninh Tịnh mang theo sự vui vẻ, đặt mộng ngồi cạnh hẳn, ngừng một chút, lại hỏi: "Người thì sao? Người vì sao lại đến Khôi La?"

Chờ một lát, Tạ Cửu không nói gì, Ninh Tịnh lúc này mới nghi ngờ nghiêng đầu nhìn hẳn, cả kinh thiếu chút nữa nháy dưng lên.

Ồi đầuu, bánh bao nhỏ này... Hắn, hẳn vậy mà lại khóc! Σ (° △ ° |||)

Tạ Cửu hai tay đặt trên trán, mím chặt miệng, không ngừng dùng tay áo lau nước mắt trào ra, nhưng rất nhanh, lại có thêm nhiều giọt lệ trong suốt lẫn xuống.

Những đứa trẻ có người yêu kẻ chiều đều biết rõ, khóc có thể khiến người ta phải bảo vệ, tiếc thương. Khóc càng lớn tiếng, người càng đau lòng. Nhưng có lẽ trong cái trại nô lệ ấy, khóc chỉ càng dẫn thêm những cuộc tranh đoạt đáng sợ, sẽ chẳng có ai ôm vào lòng dỗ dành.

Có lẽ là bởi vậy... Tạ Cửu khóc nhỏ tới mức không gây ra bất cứ tiếng động nào, bà vai gầy gò như bị đè nặng ngàn cân khẽ run lên, quật cường mím chặt miệng, ngay cả khi nước nỏ khóc cũng chẳng rên một tiếng.

Aiz, không ngờ rằng khóc kiểu này càng khiến người ta đau lòng hơn. Không nghĩ đáng về khi hẳn khóc lại trông như vậy, nước mắt kìa không tài nào ngừng được, rõ ràng là một cậu nhóc mặt ướt lạng lẽ.

Có lẽ vì rồi mình chạm tới chuyện thương tâm của hẳn. Cả người Ninh Tịnh nghiêng qua, vòng tay ôm lấy Tạ Cửu, khe khẽ vỗ về cánh tay hẳn mà dỗ dành, trên khuôn mặt là vẻ dờ khóc dờ cười, nói: "Chao ôi, ta sợ nhất nhìn thấy người khóc, đứng khóc mà, khóc cái gì."

Tạ Cửu co lại thành một cục nho nhỏ, mặt chôn giữa hai đầu gối, dùng sức lấy cánh tay áo chà xát mắt, trong cái vỗ về dịu dàng, tiếng khóc dần ngừng lại.

"Trung Nguyên có hai nước, cách một con sông đối lập với nhau. Bắc có nước Sở bao la hùng vĩ, Nam có nước Chu tho mộng phong lưu."

Lúc này Ninh Tịnh mới buông tay ôm ra, chuyển hướng, ngồi xếp bằng bên Tạ Cửu, chỉ nơi phương xa của bầu trời, bảo: "Người xem, theo hướng này băng qua mấy ngàn dặm chính là quê hương ta... Người đoán xem ta là người nước nào?"

Tạ Cửu lau sạch nước mắt, bình ổn tâm tình. Sau khi tâm trạng bị dồn nén bấy lâu được tiếng khóc giải tỏa, dường như hắn đã thả lỏng hơn nhiều, bà vai nhỏ cũng khẽ buông xuống. Cần thận phân biệt vị trí ngôi sao, Tạ Cửu nói: "Người là người nước Sô." Giọng nói không chút do dự.

"Người biết xem sao à?" Ninh Tịnh thích thú nhìn hắn.

"Trước kia..." Tạ Cửu mở miệng muốn nói

"Thái phó", nhưng lại ngừng, rầu rĩ nói: "Có một người đã dạy ta."

"Thật lợi hại. Ta chẳng biết vị trí sao là gì cả. Trong mắt ta, toàn bộ ngôi sao trên trời này đều có vẻ hao hao nhau, cần bản không phân biệt nổi cái nào với cái nào." Ninh Tịnh nói: "Nhưng mà, nếu lần sau người đồng ý dạy ta xem sao thế nào, nói không chừng ta có thể học được. Nghe nói đêm thu là khoảng thời gian tốt nhất để xem sao."

Ảnh ngược của ánh sao trong đôi con ngươi đen lầy của Tạ Cửu tựa như hai đốm nước trong

Ninh Tịnh nói: "Ta không nhớ rõ khi nào mình đến Khôi La, nhưng trong lòng ta, ta còn là một người Sô quốc. Ta sinh sống hơn mười năm ở Khôi La, trên thảo nguyên rộng lớn này cũng chưa từng gặp người Trung Nguyên nào. Ta không nhớ rõ chuyện Sô quốc, ngay cả chữ cũng không biết viết, muốn chữ còn bị nghĩa huynh ép đi học bài." Đây là lời nói thật, Vũ Văn Thuộc cảm thấy tính tình nằng quả lỗ mãng nên mới vài ma ma, chuẩn bị sau khi thương thể nằng khôi hân, sẽ dạy cho nằng cách để trở thành một quý nữ nước Khôi La. (=.=)

Dân Khôi La bản tính anh dũng, cánh phụ nữ không thua bậc mày râu, không phải là loại tiểu thư yếu đuối nhỏ nhắn, nhút nhát trong nhà một bước không ra. Các nằng ngoài khoa Văn còn có khoa Võ. Thậm chí khoa Võ chiếm tỉ lệ không thấp, gần như cùng khoa Văn mỗi bên một nửa. Nhất là nữ tử quý tộc thường lấy tài tình thông bản cung cưỡi ngựa làm tự hào, một cô nương thành thạo bản cung cưỡi ngựa được hoan nghênh hơn gấp bội cô nương chỉ biết chăm chăm học bài. Mà quý tộc truyền thống so sánh quý nữ ở Sô quốc, phải học là học lễ nghi cầm kỳ thi họa, không cần mải mê dao kiếm thương.

Ai đó, lạch tách bản ngón tay tính tính, nằng tối da cũng chỉ có thể hướng thụ nhiều nhất nửa tháng. Chờ Vũ Văn Thuộc trở về, ngày tháng thanh nhàn của nằng sẽ lập tức kết thúc. *Amen*

Nói tới đây, Ninh Tịnh rốt cuộc cũng mỉm cười đưa ra mục đích chính của mình: "Không bằng thế này đi, về sau người dạy ta chiêm tinh, theo giúp ta học bản cung cưỡi ngựa, có một người Trung Nguyên đi cùng, ta sẽ không nhàm chán nữa. Người sẽ không khác gì thư đồng của ta, đồng ý không?"

Lời này của Ninh Tịnh 'ý nằm ngoài lời'. Nằng muốn học xem sao không già, nhưng mục đích căn bản của nằng là để Tạ Cửu được học.

Trương lai vinh quang của Tạ Cửu không phải là bản sinh đã có, mà là do hắn đòi bằng cả thời niên thiếu của mình trên sa trường, trải qua vô số đau khổ, vô số lần tìm đường sống trong chỗ chết. Trước khi có được quyền sở hữu ở đất phong, mãi cho tới khi tranh đấu cùng Tạ Kha kết thúc, hắn phải gánh vác biết bao thương tổn cả đời. Để mỗi khi trở trời mưa dầm lầy đầy lèn con đau đến mức không muốn sống.

Nếu hiện tại nằng có điều kiện, sao không để hắn sớm bắt đầu được học cách tự bảo vệ mình trên chiến trường?

Lại nói, mượn cớ "Chúng ta là đồng hương" để giải thích quá mức khiến cường, Tạ Cửu sẽ không tin có người vô duyên vô cớ cho hắn nhiều thứ tốt như vậy. Hắn chưa già đến trưởng thành nhưng đã sớm trải hết lòng người để đổi thay, không ôm hy vọng nào với nhân tính. Lấy trao đổi ích lợi làm lí do, nói không chừng lại có thể khiến cho Tạ Cửu thoải mái an tâm tiếp nhận.

Nếu vụ này thuận lợi, nằng còn có thể nhân lúc này tăng giá trị nhân phẩm luôn nà. [lắc lắc cái mõng][lắc lắc cái mõng]

Nghĩa nuôi Vũ Văn Thuộc muốn tìm thư đồng, người được chọn phải cái gì cũng có. Mà thân phận nô lệ thấp kém cùng lắm chỉ có thể làm người hầu, nói trắng ra, là làm đồ chơi. Nhưng lần này vừa có tiếng vừa có miếng (vừa có danh vừa có lợi). Vô hình trung nâng cao địa vị của Tạ Cửu.

Tạ Cửu sao có thể không rõ chuyện này chứ? Nếu là một nô lệ bình thường khác, có thể sẽ kinh hoàng sợ hãi, cũng có thể mừng thầm mình vô được một bắp đùi vàng to bự. Tạ Cửu lại chỉ cảm thấy vui vẻ. Nếu Ninh Tịnh đã chọn hắn, trong tiềm thức---hắn biết không thể chấp tay nhường người ta cơ hội được thân cận với Ninh Tịnh này.

Ninh Tịnh chống cằm, chậm rãi đưa một tay ra, một lần nữa từng bước từng bước nói: "Tiểu Cửu, sao nào, đồng ý không?"

Dưới trời cao, quanh thân là sắc trời tối tăm nhưng trong trẻo, chỉ có nằng ngồi giữa ánh nền vàng ấm áp, tóc đen rủ xuống, khoe môi nhẹ cười, đôi mắt tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu.

Thịch thịch---trái tim Tạ Cửu đập thình thịch, tê tê dại dại. Khoảnh khắc ấy, có thứ gì như lạng lẽ mọc rễ đâm chồi nảy lộc trong cõi lòng.

Hắn như kẻ bị trói chặt dưới lòng đất tăm tối, chỉ ven ven có một ánh nền le lói là nguồn sáng duy nhất, dựa vào thứ ánh áp hư ảo ấy mà miễn cưỡng sống qua ngày. Một ngày kia, đột nhiên ánh mặt trời rực rỡ ngập tràn xuyên thẳng qua lòng đất, từng mảng lớn chiếu rọi hắn, hắn mới hiểu ánh nền mình từng luôn trông chờ kia chỉ âm đạm như bóng.

Ánh dương ngập tràn đã giải thoát hắn, hắn muốn nắm chặt trong tay, không muốn cùng người khác chia sẻ.

Tạ Cửu nhìn nằng chuyên chú, ngón út ngoắc ngón tay nằng, giọng nói tuy khê mà kiên định: "Đồng ý."

"Vậy một lời đã định. Được rồi, sau này lại đi xem sao, giờ trời rồi rồi, quá lạnh, phải đóng cửa sổ thôi." Ninh Tịnh cười lớn một tiếng, đứng dậy kéo cửa sổ lên.

Hệ thống: "Định! Giá trị nhân phẩm +2, giá trị nhân phẩm hiện tại: 27."

Ninh Tịnh: "..."

Ồ nè, cái nhân vật phản diện hư vô mờ nhạt trong truyền thuyết lại được nằng đồ vui rồi hả? (๑๐๐)

Đã tới giờ lên đèn, bữa tối đã chậm rãi chuẩn bị xong.

Nuôi dưỡng một đứa trẻ, việc ăn uống rất quan trọng. Sau khi trao đổi cùng hệ thống, nằng được biết người nước Khôi La thích ăn thịt cắt từng miếng lớn, khẩu vị rất mặn.

Di nhiên, Tạ Cửu khi ở trong trại nô lệ không thể ăn được những thứ này. Lo cho dạ dày hắn vốn đã ăn quen những thứ rau cỏ mộc mạc thanh đạm, không thể ngay lập tức đã cho hắn ăn các đồ dầu mỡ này nọ, nếu không nhất định sẽ tiêu chảy.

Bởi vậy một bữa cơm này, chỉ đơn giản có cháo thịt cắt lát.

Tạ Cửu dường như đã lâu lắm rồi không nếm qua vị thịt, một hoàng tử có thói quen ăn sơn hào hải vị, giờ bấy đối diện một chén cháo đơn giản lại ngẫu nhiên như sỏi như cọp, như thế đó là mỹ vị trần gian. Ăn liền ba bát, một giọt cũng không lãng phí, bụng nhỏ hơi phình ra. Bụng được no ấm, cả người cũng dường như ấm áp hơn nhiều.

Ninh Tịnh bụng má, mỉm cười nhìn cậu nhóc Tạ Cửu đang không ngừng ăn, lại gấp cho hắn một quả trứng gà, dặn dò: "Bây giờ sắc trời quá muộn, chỉ có thể ăn một quả trứng gà, nếu không sẽ khó tiêu."

Tạ Cửu phồng má nhai thật, hệt như một nhóc Hamster nhỏ đang phồng má nhồi thức ăn.

Ninh Tịnh cúi đầu khuấy mặt cháo. Làm cách nào nuôi dưỡng nhân vật phản diện, nằng cũng không có chút đầu mối, nhưng kinh nghiệm chăm sóc trẻ con trước kia của nằng---mặc dù chỉ là chút da lông, nhưng có còn hơn không.

Cho tới giờ hệ thống không nói câu nào, có lẽ cũng hào phóng đồng ý cách của nằng. Cứ mưa dầm thấm lâu đi. Chờ Tạ Cửu quen thuộc với nằng, tất thấy đều sẽ tốt lên.

Đúng lúc này, một tia nghi ngờ nhàn nhạt đột nhiên nảy trong lòng nằng---dựa theo cốt truyện nguyên bản, Tạ Cửu sẽ dĩ thực sự muốn rời khỏi Khôi La, nguyên nhân gốc rễ là bởi hắn muốn báo thù cho mẫu thân, đoạt lại tất cả những gì của mình. Mà ngôi nô là bởi hắn bị người nước Khôi La ngược đãi. Hắn có thể thành công thoát khỏi Khôi La là bởi hắn giẫm lên Vũ Văn Thuộc làm bản đạp.

Hiện tại nằng đưa Tạ Cửu tới bên mình, liệu có thay đổi số mệnh hắn không?

Không có môi trường đặc thù sẽ không tạo ra nhân cách đặc thù. Nếu Tạ Cửu không vớ được "bắp đùi vàng" Vũ Văn Thuộc, hắn có thể chạy thoát khỏi Khôi La không? Hắn còn có thể đi đi tới được địa vị quyền khuynh thiên hạ nữa hay không?

Ninh Tịnh vừa nãy ra câu hỏi này trong đầu, hệ thống liền đáp: "Kì chứ, việc này có không cần lo lắng. Đến thời điểm thích hợp, chúng tôi sẽ có nhiệm vụ riêng cho cô, chỉ cần chiều theo mà làm, nội dung câu chuyện sẽ không đi lệch hướng."

Ninh Tịnh vừa nghe xong, tạm thời để xuống lo lắng, yên tâm

Chờ lúc Tạ Cửu ốm được bắp đùi Vũ Văn Thuộc cũng là lúc mười lăm tuổi, cách nay còn năm năm. Chờ khi hắn ốm đồ chạy trốn cũng là còn lâu sau. Khi khác nói sau.

Com nước xong, đêm khuya trong phủ yên tĩnh. Chiếc giường nhỏ của Tạ Cửu trải đầy những tấm chặn đêm mới tinh, bị Ninh Tịnh sai người đem lên phòng nằng. Một tấm bình phong ngăn phòng thành gian ngoài và gian trong. Giường nhỏ của Tạ Cửu bên ngoài, Ninh Tịnh ngủ ở bên trong.

Tự mình quản gia thật là sáng khoái, muốn cho ai ngủ nơi nào thì ngủ nơi đó. Nếu trong gia tộc quý cụ nghiêm khắc, nô lệ tuyệt đối không có tư cách ngủ ở trong phòng chủ nhân, chỗ bọn họ ở có khi còn kém hơn cả chỗ người hầu ờ.

Thân hình nho nhỏ của Tạ Cửu cuộn tròn rúc trong góc, tạo nên một khối núi nhỏ xinh. Có lẽ đã lâu rồi chưa nằm lên giường nệm nghỉ ngơi thoải mái như thế, không lâu sau, Ninh Tịnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở hân phả ra đều đều.

Ninh Tịnh mới thả lỏng người, trở lại trong bình phong, ngã lên giường mình, thở phào một hơi.

Dù nói, "Nhân vật phản diện trải qua quá khứ bi thảm" là định luật vàng, nhưng độ bi thảm của Tạ Cửu có phải đã vượt trên cả mức bình thường hay không?

Trước nàng còn không rõ, khi Tạ Cửu đến Khôi La báo thù, vì sao không bắt nốt vương tộc mà muốn giết sạch. Hiện tại nàng rốt cục cũng có thể cảm nhận được--- một hoàng tử cường quốc lớn lên trong rừng ái, bỗng nhiên rơi xuống hoàn cảnh này, chớp mắt đã vài năm, không bị điên đã là kiên cường lắm rồi. Huống chi, Tạ Cửu từ lúc còn là thiếu niên, tâm cơ cũng chỉ số thông minh đều có, còn tính cách ư, tuyệt không phải loại thánh mẫu lấy ơn báo oán gì gì.

$\neg (\neg \vee \neg) \neg$

Mười năm sau, hần thẳng một đường găm trên gió tanh mưa máu, găm trên muôn vàn xác chết, giành lấy vào tay giang sơn nước Sở. Khi hần mũi mien thêm thân, đứng nơi quyền thế tốt cùng, bút son vừa hạ xuống, có thể chuyển thành dòi tri. Đạp mạnh chân mới cái, có thể khiến thiên hạ phải run lên. Tục danh hần ghi vào sử sách, tùy ý hậu nhân bình luận, đương lúc chấp chính trở thành người khiến cả thiên hạ phải kiêng kỵ.

Tạ Cửu là người rất có bản lĩnh, đến cuối hần thua trong tay Tạ Kha, không phải bởi hần không bằng Tạ Kha, chỉ bởi thiếu mấy vận khí trời định.

Thiên ác tất có báo, thiên đạo ắt luân hồi, nhóm kẻ thù của Tạ Cửu hiện tại có thể nhiệt tình lớn lối, có thể nhiệt tình nhảy nhót. Mười năm sau, vật đổi sao dời, bọn họ ngay cả quỷ xuống kêu to đầu hàng cũng vô dụng.
 $\neg (\neg \neg \neg) \neg$

Ninh Tịnh nằm trên giường, ánh mắt vô định dừng tại mảnh màn trường đen thẫm, dường như đã có thể mơ hồ chứng kiến cảnh tượng bia mộ chất đống của đống kẻ thù của Tạ Cửu. *Amen*

Cũng may, nàng có thể bắt đầu từ bây giờ thay đổi ấn tượng của Tạ Cửu với nàng. Nàng cũng không tin nuôi dưỡng tám năm, hần còn có thể hạ lệnh chém phứt tử chi rành. Chờ lúc Tạ Cửu bắt tay tìm đến Khôi La báo thù, nàng đã phui mờng chày khỏi cái nhiệm vụ này lâu rồi, tuyệt sẽ không vạ lây người vô tội. Thật sự là vô cùng may mắn đấy, vô cùng may mắn.

Ninh Tịnh trở mình, vui mặt trong chăn nệm mềm mại.

Giường nhỏ ở gian ngoài không có lấy một chút động tĩnh. Cứt thể mơ đông nghĩ tây, Ninh Tịnh bắt giấc chìm vào giấc ngủ.

Bắt đầu từ hôm sau, Tạ Cửu sẽ lưu lại làm thư đồng của Ninh Tịnh.

Tìm một đứa trẻ nô tịch về, vừa cùng mình học bài vừa chăm sóc cho nó, việc này cũng chẳng đắt lên tí ti gì sơn hào trong phủ - dù sao, so với chuyện nguyên chủ làm lúc trước, chuyện con con này còn phải gọi một tiếng 'sur phụ'.

Ninh Tịnh ung dung ngâm thơ nói: "Tùng trái biển xanh e gì nước."

Hệ thống: "..."

Ninh Tịnh: "Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mấy!"

Hệ thống: "....." Kí chủ cô đủ rồi.

* **

Hai câu thơ cuối bài được trích trong bài thơ "Ly từ kỳ 4" của Nguyên Chấn.

Nguyên văn bài thơ (theo bản dịch thơ) là:

Tùng trái biển xanh e gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mấy.

Lần nữa khóm hoa lười để

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (5)

Trước khi thương tích do roi khỏi hẳn, khó khăn khỏi việc vết thương bị nứt, khóa học mùa dao cầm thương, cuối ngựa bắn cung vẫn không thể bắt đầu, mà "khóa học bỏ túi văn hóa" dĩ nhiên vẫn tiến hành trong phòng. Ninh Tịnh vốn cho rằng mình còn có thể tiêu dao nửa tháng, không hề hay biết Vũ Văn Thuộc đã sớm có sắp xếp--- bắt đầu từ ngày thứ ba sau khi Tạ Cửu đến, nàng sẽ bị nhốt trong thư phòng để học bài.

Vừa lúc đương trời thu, khói bếp lượn lờ như tranh vẽ, ghế tựa không thịnh hành ở Khôi La, thay vào đó họ ưa dùng bàn thấp và đệm. Người người viết chữ ăn cơm đều ngồi trên sàn nhà mà làm.

Ninh Tịnh ngồi quỳ chân trên nệm êm, liếc qua đống văn chương, nghiền mực bày trên bàn, kia một xấp giấy Tuyên Thành trắng nõn, nước mắt rơi đầy mặt. Tuyệt đối không ngờ tới, sau khi tốt nghiệp tiểu học, nàng vẫn còn bị thầy giáo nhìn chăm chăm, bắt đầu học viết chữ từ đầu như ngày nào. (= =)

Phụ thân nguyên chủ là thợ sơn, cực kỳ rộng rãi trong việc quản lý phương diện học bài viết chữ của nguyên chủ. Nguyên chủ tuy không đến mức một chữ đâm đôi cũng không biết nhưng rất nhiều chữ còn không hiểu. Việc này quả là khổ cho Ninh Tịnh. Nàng không chỉ phải học viết chữ bằng bút lông mà còn phải giả vờ mình biết một ít chữ.

#nhân_sinh_như_trò_đùa,

tất_cả_dựa_vào_kỹ_xảo_điển

"Tư thế ngồi của ngài không đúng, sống lưng phải thẳng tắp, không được xiêu xiêu vẹo vẹo."

"Áp chế phần chân và hạ thân không lộn xộn... Chao ôi chao ôi chao ôi, không thể thả chân duỗi thẳng thế, quá không đúng mẫu rồi!"

"Phương hướng ngài chấm mực không đúng, còn nữa, khi bút lông rơi đi trước nghiền mực, phải điểm nhẹ đầu ở nghiền mực một chút, tránh cho có mực nước nhỏ xuống."

"Chuyển tay cao lên, cao lên! Bả vai phải rũ xuống, đừng có nhún vai!"

Ninh Tịnh: "..."

Hay chân bị áp chế lâu, ngồi như ngồi trên kim châm. Đệm dưới mỏng mềm thật mềm nhưng không dày. Ngồi lâu khiến cả móng lẫn chân đều đau. Ma ám của lão tiên sinh chui vào lỗ tai, Ninh Tịnh khổ hết không thể tả, cầm bút lông viết mấy chữ giả bôi lên tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh trước mắt.

Ninh Tịnh: "Hệ thống, không phải câu báo nội dung câu chuyện có thể được đẩy nhanh tiến độ sao? Bản bực tí, cái cốt truyện bây giờ thế này có thể tua nhanh lên chút được không?"

Hệ thống: "Không được đâu, kí chủ, đẩy nhanh tiến độ cốt truyện phải dựa vào việc kích động dẫn tới buff đặc thù. Tổng bộ chúng tôi cũng không cách nào không chế."

Ninh Tịnh: "Buff đặc thù là gì?"

Hệ thống: "Cốt truyện bị đẩy nhanh tiến độ là một tình huống cực kỳ hiếm gặp. Bình thường khi nhân vật chính của nhiệm vụ bộc phát ý chí mãnh liệt, sẽ dẫn tới khả năng đẩy nhanh cốt truyện. Kí chủ à, cô chỉ là một nhiệm vụ giả đứng ngoài quan sát, nếu góc nhìn của chúng ta là 1 thì góc nhìn của nhân vật chính trong nhiệm vụ là 100. Bởi vậy nên, "chúng ta" không có biện pháp trực tiếp đẩy nhanh nhiệm vụ, trừ phi bản thân Tạ Cửu tự nguyện, mãnh liệt đến mức có thể thay đổi các cột mốc thời gian dự đoán."

Ninh Tịnh bỗng bức chấm dứt cuộc đối thoại cùng hệ thống. Aiizz, Tạ Cửu sao có thể không muốn học tập chứ, nàng vẫn nên dâng hoàng cùng đọc sách đọc vở thôi.

Tạ Cửu cùng Ninh Tịnh ngồi chung một chiếc bàn thấp, ngồi bên người nàng. Ninh Tịnh bị Vũ Văn Thuộc bắt đến lớp, phu tử kia chỉ chú ý một mình Ninh Tịnh, không bận tâm gì tới Tạ Cửu bên cạnh. Nhưng Tạ Cửu chẳng hề buồn bực, trong khoảng thời gian này, hần lên tục ngồi cạnh đó mà đọc sách--- trong thư phòng, bình thư, tạp thư, thi từ ca phú,... cái gì cũng có, tùy người sử dụng lật xem.

Một canh giờ trôi qua, khóa cuối hôm nay cuối cùng kết thúc, Bảo tiên sinh rời khỏi thư phòng. Ninh Tịnh run run kéo cái chân dưới thân mình ra, từ đầu gối trở xuống không cảm giác được gì nữa. QAO

Tạ Cửu chẳng biết từ lúc nào đã ngồi lại bên người nàng. Hần một tay kéo tay áo, một tay vung năm ngón như tay phật, chấm chấm mực, viết lên giấy Tuyên Thành, bắt chước Ninh Tịnh luyện chữ.

Được chăm sóc một đoạn thời gian, vẻ mặt Tạ Cửu ngày càng trong bóng hồng nhuận, gò má hõm xuống nay đã đầy đặn thì. Sau khi khoác lên xiêm y tinh tế, dung nhan hần sạch sẽ, hình dáng nhu hòa, tư thế ngồi cực kỳ đẹp mắt, hai vai để rất đúng cách, hoàn toàn không có một chút tật xấu tướng ngồi của những đứa trẻ trong các gia đình thương dân. Người không biết mà nhìn hần, khéo có khi còn thăm báo - giống nó lệ chỗ nào kia chứ, rõ ràng giống như hoàng tử nước nào.

- -- ngắm lại cũng đúng, dù sao hần cũng tám năm làm hoàng tử. Thử nhỏ bị bỏ sư trong nội cung đầy báo, rất nhiều tư thế, người khác làm thì trông mất tự nhiên, ra vẻ, giả vờ, nhưng hoàng tộc làm, lại tự nhiên như thói quen. Ngoài ra, một tay viết chữ đẹp bằng bút lông cũng là kỹ năng vốn có của hoàng tử. Cho dù bỏ bằng hơn một năm, cách viết chữ so ra còn trang nhã hơn xa nàng. (= =)

Ninh Tịnh quý gối hai bước, đi tới gần nhìn: "Oa, Tiểu Cửu, chữ nguoi viết trông thật đẹp."

Hỏi thờ nhẹ nhàng cùng hương thơm nhàn nhạt bao phủ Tạ Cửu, thân hình hẳn khê căng thẳng.

Ninh Tịnh muốn kéo giấy Tuyên Thành xem, Tạ Cửu lấy tay để chặt tờ giấy kia, không cho Ninh Tịnh rút, giường mất chân thành nói: "Tên của nguoi viết thế nào?"

"Tên của ta?" Ninh Tịnh suy nghĩ một chút, Tạ Cửu dường như chỉ biết cách đọc tên nàng, không biết rõ cụ thể là chữ cái nào, nàng liền chấp bút viết ở chỗ giấy trống, như gà bới viết xuống tên mình.

Tạ Cửu nghiêm túc chăm chỉ viết lại lần nữa. Sức tay kia, dường như còn chuyên tâm hơn cả khi viết tên bản thân hẳn.

Một cái bóng đèn bỗng bùng bật sáng trong đầu Ninh Tịnh, nắng đảo đảo đối con người đen lừng lừng--- trước đây, khi nàng ôm Tạ Cửu vỗ về trong chốc lát, đã được thêm 2 điểm giá trị nhân phẩm. Sau đó không hề động tới giá trị nhân phẩm. Hiện tại hai người được ngồi gần đến vậy, đây chính là cơ hội thêm dò cách đồ vui Tạ Cửu.

Nghe tới vậy, Ninh Tịnh ngồi sát vào một chút, thỉnh linh duỗi tay, bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Tạ Cửu, Tạ Cửu kinh ngạc giường mất nhìn, Ninh Tịnh nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Trên này của nguoi dính bụi, đừng động, ta lau cho nguoi."

Tạ Cửu không chút nghỉ ngơi, lập tức không cử động.

Ninh Tịnh cố làm ra vẻ nghiêm túc lau lau cho hẳn chốc lát.

Ánh mặt trời ấm áp từ ngoài diện soi vào, tạo nên lớp mây khói phiêu đảng như có như không. Ninh Tịnh hơi nghiêng đầu, hai tròng mắt cụp xuống, chỉ còn cách Tạ Cửu có một đoạn ngắn, hàng lông mi cong cong như cánh bướm, tựa như khê lướt qua đầu quá tím, ngửa...

Bị cánh tay trắng mịn kia sờ tới sờ lui trên mặt, ngời bút của Tạ Cửu đặt trên giấy, vành tai ửng đỏ, có chút ít mất tự nhiên dòi ánh mắt đi, tiếng tím đập càng vang lên rõ rệt.

Hắn không kìm lòng mà ngừng hồ hấp, tựa hồ sợ họ hấp của mình sẽ quấy nhiễu khung cảnh đẹp đẽ này. Lại ẩm thăm thắp thơm bát an--- lúc này ban trưa mình ăn từ thịt, khi súc miệng đã súc miệng sạch chưa nhỉ? Nếu để lại mùi thức ăn, dễ khiến tỷ tỷ chú ý mà chán ghét, vậy nên làm sao đây.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm +3, tổng giá trị hiện tại: 30."

A biết rồi này, giá trị nhân phẩm lại thêm

"Được rồi, lau sạch rồi nhè." Sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Tạ Cửu đến đó dừng. Ninh Tịnh lúc này mới làm như không có việc gì thu tay về, quay lưng đi, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thì ra là vậy nhaaa~~ cái bánh bao nhỏ phản diện này thích tiếp xúc thân mật cùng nguoi ta. Thật đúng là sờ thích kỳ quái.

Lại nói, bộ dáng lạnh nhạt của hắn cũng rất dọa nguoi đấy. Nếu không có hệ thống gợi ý, nàng hoàn toàn không phát hiện ra Tạ Cửu thích nàng sờ hắn.

Rốt cuộc nàng cũng tìm được cách dễ đồ vui Tạ Cửu rồi. Cứ thế mà làm, tăng dần giá trị nhân phẩm thôi.

*

Thời gian vội vã trôi qua, thoáng cái một tháng đã qua đi.

Tiến độ của hai cái mốc giá trị liên quan tới sinh tử của Ninh Tịnh vẫn cứ thông thả tiến. Độ hoàn thành cốt truyện cứ chậm rãi tăng lên theo từng ngày Tạ Cửu khôn lớn, từ 10% chậm rãi như rùa bò lên đến 12%. Tiến độ này quả nhiên quá không khoa học. Một cái tiếng đồng hồ ngắn ngủi khi nàng đón Tạ Cửu về, nó bỗng chốc tăng lên 10%, cùng chung sống trong một tháng, lại chỉ tăng 2%. Theo tốc độ này, một năm chung sống hàng ngày có khả năng sẽ tăng tiến độ còn không nhanh bằng một nhiệm vụ bước ngoặt dễ ơ.

Mà tiến độ giá trị nhân phẩm cũng chẳng lý tưởng lắm.

Ngày đó, Ninh Tịnh đã tìm ra phương pháp đồ vui Tạ Cửu, nhưng mà, biện pháp này không phải lần nào cũng đúng. Trừ mấy kích thích lúc ban đầu còn hữu hiệu, mỗi lần đều tăng 3 đến 5 điểm giá trị nhân phẩm, mấy lần sau, hiệu quả tăng lên đều cực kỳ bé nhỏ. Cho tới bây giờ, cũng mới tăng tới 40 điểm mà thôi.

Bởi vậy, rõ ràng là, thường ngày cách đồ vui ấy có hiệu quả hay không liên quan tới việc Tạ Cửu có cảm thấy việc đó mới mẻ hay không. Một khi hắn đã quen rồi, độ mẫn cảm khi đồ vui sẽ xuống dốc không phanh, mặc kệ chọc bao nhiêu thứ, cũng không có phản ứng.

Xem đi, muốn tăng mạnh giá trị nhân phẩm, chỉ có cách đẳng hoàng chờ nhiệm vụ nhánh thôi. (= _ =)

Khoảng thời gian này cũng là địa ngục của Ninh Tịnh--- học sách vở và học bắn cung cười ngửa vốn chia đều 5:5, khi khóa cười ngửa bắn cung phải tạm dừng, kiếp sống học tập của Ninh Tịnh sẽ lập tức bị địa ngục luyện chữ lấp đầy.

Cuối cùng, một tháng sau, vết thương trên người Ninh Tịnh bắt đầu đóng vảy tốt lên. Cùng lúc đó sau giờ học, một tin tức ra roi thúc ngựa truyền về trong phủ--- "bắp đùi vàng" của nàng - Vũ Văn Thước - ngày mai sẽ phải trở lại Ma Khiên.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Tịnh tỉnh mơ đã rời giường--- nàng còn chưa ngủ đến mức đó, xa cách cái căn cầu con hơn một tháng --- ấy không không, là anh trai hờ trở về, sao có thể không đi nghênh đón y đấy?

Ở thư phòng, Ninh Tịnh cuối cùng cũng lần đầu tiên gặp Vũ Văn Thước.

Đỉnh một tầng gạch men, nhưng nếu nàng không làm, bộ dạng Vũ Văn Thước có lẽ rất ấn tượng. Thân hình y cao lớn, lưng hùm vai gấu, tiếng cười vang dội, người bên cạnh đều mặc áo choàng chống rét, riêng y lại chỉ mặc một bộ áo đơn thù hoa văn lệp lùng, áo khoác hộ giáp, nhiệt độ của da thịt tựa hồ muốn xuyên qua y phục đập vào mặt.

Ninh Tịnh chạy tới gặp mặt y đầu tiên, Vũ Văn Thước hiển nhiên rất vui sướng, nhìn thấy tính cách Ninh Tịnh trầm ổn, đáng yêu hơn so với trước kia, còn thăm nghĩ, nghĩa muội này của y qua một lần dạy dỗ, đã có tiến bộ.

Ở trong giới giải trí hỗn loạn nhiều năm như vậy, xem xét cách quan sát để phán đoán tính cách đối phương đã trở thành một loại bản năng của Tạ Cửu.

Trong lần này gặp mặt này, Ninh Tịnh cố ý dẫn dắt đề tài, rất nhanh tìm ra được mối quan hệ của nguyên chủ và Vũ Văn Thước cũng như đặc điểm của tên Vũ Văn Thước này.

Nói dễ nghe thì là, Vũ Văn Thước là một người đại tình đại tính, sáng sủa lạc quan, nếu không cũng không sẽ vì một phần ân tình, lấy thân phận một Hoàng tử, nhận con gái mới gả thợ săn làm nghĩa muội. Nói khó nghe, chính là một kẻ không biết khôn khéo. Chỉ sợ, một khi tên thuộc hạ nào vượt qua được khảo nghiệm của Vũ Văn Thước, Vũ Văn Thước sẽ không chút do dự tin nhiệm họ, đúng như Tạ Cửu năm năm sau.

Ninh Tịnh: "..."

Khó trách lại bị thiếu niên tâm cơ Tạ Cửu lừa. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) 7

Dù vậy, loại chứa công kiểu này ít nhất cũng có khả năng thu hút hiền tài đến phủ tá y. Vũ Văn Thước có thể bình an sống đến bây giờ, còn trở thành kẻ đứng đầu trong cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, có thể thấy, thủ hạ y nhất định có rất nhiều người tài ba. Cho nên, trước khi Tạ Cửu rời đi, phải âm thầm chuẩn bị thật lâu. Lại chọn dùng phương pháp đánh tráo văn thư thông quan, mà không phải lấy sức lực mình mình đối đầu với những kẻ tài ba sau lưng Vũ Văn Thước.

Vũ Văn Thước lần này trở về, công cuộc trị nạn hạn con có tiến triển. Ninh Tịnh liền ngầm chuẩn thời cơ này, không dám vết không chế đề tài cuộc trò chuyện. Trong phòng quanh quẩn tiếng cười lớn hào sảng của Vũ Văn Thước. Lập tức thừa dịp bầu không khí tốt đẹp này, Ninh Tịnh bàn với Vũ Văn Thước chuyện của Tạ Cửu.

Việc lớn nhỏ trong phủ, Vũ Văn Thước sớm đã nắm rõ trong tay. Lần này trở về, Ninh Tịnh thay đổi từ nên hiểu chuyện hơn trước nhiều, Vũ Văn Thước cảm thấy vui mừng nên sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của nàng, để Tạ Cửu ở trong phủ--- dù gì cũng chỉ là một tên đầy tớ, vương phủ cũng không phải không nuôi nổi. Ninh Tịnh đề tang cha không đến ba tháng, đúng dịp nhớ nhà, yêu cầu này y dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt. Ngoài ra, y còn mang về cho Ninh Tịnh một chuyện kinh kỳ--- một con ngựa nhỏ chưa thuần phục, ban cho nàng để dùng trong khóa học cười ngửa bắn cung.

Ninh Tịnh mừng rỡ, ngọt ngào tạ ơn Vũ Văn Thước.

Tiếp đến, Vũ Văn Thước vừa về còn có chuyện phải làm, Ninh Tịnh không quấy rầy y, xin cáo lui.

Ra tới cửa, Tạ Cửu đang ở ngoài đợi nàng. Hai người vừa nói vừa cười băng qua hành lang.

Từ tháng trước tới nay, Khôi La đã đón hai trận tuyết rơi như lông ngỗng, khắp núi đồi màu trắng ngần phủ lấy, mái hiện trắng muốt, hít một hơi, không khí trong trẻo mà lạnh giá tràn vào phổi, gột rửa sạch đi sự buồn bực. Những bông tuyết khó lại trên cành cây lung lay như sắp rơi xuống, giầy sa vào trong đồng tuyết khiến nửa bước cũng khó đi. Cũng may trong phủ đệ của Vũ Văn Thước có người quét tuyết mở đường.

Khi đi qua đoạn hành lang gấp khúc ven hồ, Ninh Tịnh đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt sắc bén phóng đến khiến đứng ngồi không yên.

Ninh Tịnh nghi ngờ nghiêng đầu nhìn kia bên cạnh một cái--- dưới tầng cây, có hai người đang đứng trong gió lạnh. Người bên trái, một bộ xiêm y bằng gấm màu xanh cây sồi nổi bật lên dáng người cao ngất của cậu ta, khí thế hiên ngang. Nhìn chỗ cổ lộ ra ở tà áo và độ dày của vai, có thể thấy được người kia vô cùng trẻ tuổi, tuyệt đối không vượt qua hai mươi, mới vốn vẹn là một thiếu niên. Bên cạnh cậu ta còn đứng một người thấp hơn đứa trẻ, quần áo không phủ thi quý, có lẽ trạc tuổi Tạ Cửu.

Nơi này chính là ven hồ trong phủ đệ Vũ Văn Thước, nếu là khách nhân, thì sao đến mức bọn họ có thể tùy tiện chạy đến dạo chơi ở hậu viện phủ đệ. Có lẽ là khách nhân quan trọng mật thiết với y.

Hai người này trên mặt đều dán lên gạch men, ngũ quan cụ thể trông thế nào, Ninh Tĩnh đều thấy không rõ. Nhưng ánh mắt động lòng người là một loại sóng vô hình,lúc phóng ra, người bị nhìn chăm chăm nhất định sẽ có cảm giác--- nhất là loại ánh mắt sắc bén không chút thiện ý này.

Ninh Tĩnh cổ quái cùng thiếu niên mặc lục y nhìn nhau mấy giây, chửi thầm--- cái thằng toàn thân xanh mon mơn, mặc vào như người quang hợp di động, sao lại nhìn nàng chăm chăm thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu ta là người nguyên chủ quen?

Đối với loại lĩnh ý không chút nào che giấu này, Tạ Cửu cũng nhận ra được. Vốn hắn đang đứng bên người Ninh Tĩnh, đã vô ý thức tiến lên một bước, đứng chắn trước Ninh Tĩnh, theo mắt lại xem lục y thiếu niên tuần mỷ bức người ven hồ kia.

Hai bên cùng nhìn nhau quý dị.

Sau một lát yên tĩnh quý dị ấy, tiểu hài nhi bên kia kéo tay áo thiếu niên mặc lục y, cao giọng nói: "Ngũ hoàng huynh, mau nhìn kia! Bên kia không phải là cái à đáng đồ từ điển cuồng ái mộ huynh, ngay cả bị phạt roi cũng không hối cải sao! Nàng ta vậy mà còn dám xuất hiện!"

Âm thanh cao vút vang vọng khắp hoa viên trong hậu viện, chấn động khiến mấy cục tuyết rớt xuống.

Đầu Ninh Tĩnh "ầm" một tiếng nổ vang.

-- cái thiếu niên cả người xanh mượt này, chính là tên Vũ Văn Hạo đã hại nàng chịu phạt roi?!

Không phải chứ, cậu ta còn tuyên bố bữa bãi: thấy nàng một lần đánh một lần, hiện tại có kịp xoay người bỏ chạy không? ||| (°Δ°)|||

Tạ Cửu nghe xong câu này, sắc mặt thay đổi, cảm giác không vui ập đến, thật giống như món đồ chơi riêng mà hắn thích bị cướp đi.

Ba mươi sáu kẻ chuẩn là thượng sách, lòng bàn chân Ninh Tĩnh như bôi dầu, xoay người bước nhanh rời xa cội nguồn nguy hiểm: "Tiểu Cửu, chúng ta đi."

Tạ Cửu qua loa đáp "Ừ", lập tức bị Ninh Tĩnh cầm cổ tay lôi đi. Đáng tiếc đi chưa được mấy bước đã nghe được sau lưng một giọng nói đăm hàn băng: "Đứng lại."

Ninh Tĩnh: "..."

Một lát sau.

Ninh Tĩnh không biết sự tình sao lại bị biến thành loại tình thế này --- nàng bị ngăn mặt ghế đá dưới tàng cây khô, để cách Vũ Văn Hạo xa nhất có thể, nửa cái móng của nàng đã treo lơ lửng bên ngoài.

Vũ Văn Hạo lạnh lùng nhấc cánh tay, đứng trước mặt nàng, chặn đường nàng đi. Ninh Tĩnh cảm giác mình như phạm nhân bị thẩm vấn, muốn chạy trốn, trừ phi nhảy vào hồ băng sau lưng.

Ninh Tĩnh: "...". Hệ thống rác rưởi, kẻ thù ở phía trước cũng không biết đường mà báo cho nàng đi đường vòng, đây không phải là tự mình gio đầu trước họng súng sao.

Mặc dù đã hạ quyết tâm phải đối nổi*, nhưng loại oan uổng oan uổng, nói thì dễ, làm mới thật là khó ời là khó.

Aizz, vẫn nên tự mình thấp nền cầu siêu cho mình thôi. *ngọn nến*

Hệ thống nhỏ giọng an ủi: "Cái gì kia, ki chú, không cần lo lắng. Trong phủ Vũ Văn Thuộc, Vũ Văn Hạo thế nào cũng không dám làm loạn với cô đâu."

Đura bé kia--- thoát nhìn là đệ đệ của Vũ Văn Thuộc cùng Vũ Văn Hạo, lại hô to gọi nhỏ với nàng đang như xem xiếc khi: "Oa, Ngũ hoàng huynh, chính là cái kẻ huynh báo kia, nữ cuồng đồ xông vào nhà tâm của huynh như quý dạ xoa... Hóa ra nàng ta trông thế này à. À kia, nàng ta trông hình như còn lớn hơn ca huynh." Chặt chặc chặc, người không thể trông mặt mà bắt hình dong nhà.

Đưa trẻ thúibỗng nhiên tỉnh số oan uổng của nàng, Ninh Tĩnh buồn bực trừng mắt liếc nó một cái.

Lại nói, hóa ra Vũ Văn Hạo còn nhỏ hơn nguyên chủ cơ à... Ôi bà nó chứ, cái tính cách thích trêu chọc mấy cậu giai nhỏ*, về mặt nào đó cũng giống nàng phết nhỉ. (￣▽￣)

(*) nguyên văn là "tiểu thật tươi".

Vũ Văn Hạo trầm giọng nói: "A Lập, chuyện bên trong không liên quan tới đệ, đệ đi tìm hoàng huynh trước đi."

Vũ Văn Lập bùi môi, thất vọng đáp: "Được rồi, hoàng huynh. Có thể ta không biết đường đây." Hắn xoay đầu, chỉ Tạ Cửu nói: "Người dẫn ta tới thư phòng nhị hoàng huynh đi."

Ninh Tĩnh nhảy mắt với hắn, Tạ Cửu lo lắng nhìn nàng một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Sau khi hai người đã đi xa, Vũ Văn Hạo lạnh lùng nói: "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu, há?" Giọng nói của cậu ta rất trong trẻo, trẻ tuổi mà kiêu ngạo, nhưng không làm cho người ta chán ghét.

Ninh Tĩnh: "..."

Ai đó, cái "nổi" này nàng thật không muốn công.

Liếc đến bên hông cậu ta có thanh trường kiếm, Ninh Tĩnh phần nộ ngấm miệng, chỉ chửi thầm trong lòng—— tên Vũ Văn Hạo chết bầm này, nếu đã chán ghét nguyên chủ như thế, sao cứ nhất định kêu nàng đến trước mắt mà khiển trách, huyền nào khiến tất cả mọi người đều không thoải mái.

Vũ Văn Hạo thấy nàng cúi đầu không nói lời nào, lại cười lạnh nói: "Ta đã nói chưa nhỉ, báo người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, người coi lời của ta như gió bên tai?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (6)

Ninh Tĩnh: "...". Bấy giờ có thể quảng "nổi" đi không? Nàng cảm thấy mình rất oan, buông tay nói: "Lời này nghe có vẻ không ổn. Ta không phải con gián trong bụng ngài, làm sao biết ngài hôm nay sẽ đến, nếu biết rõ, ta bảo đảm đánh chết cũng không đi đường này."

Vũ Văn Hạo hừ mũi một tiếng, giọng nói bất thiện: "Nghe người nói như thế, ngược lại ta sai."

Ninh Tĩnh kinh sợ, lí nhí đáp: "Ta nào dám nói ngài sai."

Vũ Văn Hạo: "..."

Nên thoát thân như thế nào đây? Ninh Tĩnh đột nhiên nghĩ ra một biện pháp cực hay, hít vào một hơi, cường chế thay đổi đề tài, nghiêm túc nói: "Điện hạ, người đã nghe câu chuyện này bao giờ chưa?"

Vũ Văn Hạo: "..."

Ninh Tĩnh: "Kỳ thật tất thảy trước mắt người đều là ảo giác, không đoạ người đâu, ta cũng là ảo giác của người, chỉ cần người xoay người sang chỗ khác trong chốc lát rồi quay đầu lại, ta sẽ lập tức biến mất. Mặc kệ người tin hay không, ta tin."

Vũ Văn Hạo cả giận: "Nói bậy!"

Ninh Tĩnh thiếu chút nữa bị tiếng gầm gừ dữ dội oanh tạc đến điếc, nửa người đang treo lơ lửng giữa không trung vô ý thức ngã về phía sau, lại quên mất sau lưng không có lan can, lập tức mất trọng tâm ngã lộn nhào! Nghìn cân treo sợi tóc, Vũ Văn Hạo sắc mặt đại biến, lập tức duỗi tay kéo nàng. Ninh Tĩnh tay mất lạnh lẽ, trong nháy mắt kéo lấy đầu tóc cậu ta, mượn lực mạo hiểm ngồi thẳng thân thể. Vũ Văn Hạo lại không may mắn như thế, bàn thân không đứng vững, bị Ninh Tĩnh một cú kéo về sau, cứ thế thay cho Ninh Tĩnh, đầu hướng xuống nện vào băng trong hồ.

Đúng vậy, cái chữ "nện" này không dùng sai đâu ạ—— trên mặt hồ vẫn còn kết tảng băng mỏng.

Ninh Tĩnh ghé sát người trên ghế đá, trợn mắt há mồm nhìn mặt băng đang tốt đẹp hoàn hảo như bị một thanh chuỳ lớn đập nát, từ chỗ rơi trên hồ xuất hiện vô số vết rạn nứt, nhanh như tia chớp tán loạn lan ra tứ phía, tiếng "Crack" liên thanh.

Vũ Văn Hạo bị nện đến mắt nỏ đom đóm, còn chưa bò dậy, chỗ khối băng nhỏ cậu ta ngồi lên rất nhanh mất thăng bằng. Chưa tới ba bốn giây, "bôm" một tiếng, mặt hồ xanh biếc tràn ra từng vòng sóng dập dờn, Vũ Văn Hạo - một người đang sống sờ sờ ra đó - đã từ trên khối băng rớt xuống, biến mất bên Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh: "..."

Hệ thống: "Đỉnh! Chúc mừng kỉ chủ thành công cứu sống NPC trọng yếu Vũ Văn Hạo. Độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 20%."

Được hệ thống "đóng dấu", Ninh Tịnh rút tay lại, thở phào một hơi.

Vũ Văn Thuộc lạnh lùng nhìn ngự y đứng đầu một cái, ra lệnh: "Mau, đưa điện hạ vào phòng, truyền Tu Đạt đại ngự y!" Dứt lời, y ôm lấy Vũ Văn Hạo đi về phía phòng khách, một đám người học tốc đuổi theo.

Trong lúc bị huynh trưởng ôm, Vũ Văn Hạo vất vả nâng mí mắt, đập vào mắt cậu ta là gương mặt như trút được gánh nặng của Ninh Tịnh. Cậu mơ mơ màng màng nghĩ--- vừa rồi, lúc gần tỉnh lại, cậu ta cảm giác có người áp miệng vào cậu nhiều lần, còn cạy mồm cậu ta ra, thổi hơi vào trong. Lê nào thứ động tác cổ quái này, là do nữ đáng đồ từ làm?

Sao nàng ta có thể làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như thế? Lần này còn trước mặt nhiều người như vậy...

Nhưng mà, tựa hồ cũng bởi như thế, cậu mới sống lại.

Không thể nghĩ quá nhiều, Vũ Văn Hạo đã té xỉu, bị người vây quanh đưa đi.

Ninh Tịnh không hề hay biết hiểu lầm to lớn này, thật ra nàng đang nhớ tới một việc đáng chú ý hơn--- cứu Vũ Văn Hạo, có thể đẩy tiến độ cốt truyện thêm 7%. Mà độ hoàn thành cốt truyện, nói trắng ra chính là độ hoàn thành trong tám năm của cuộc đời Tạ Cửu. Xem ra, trong tương lai, tên NPC Vũ Văn Hạo này sẽ tạo nên ảnh hưởng không nhỏ tới quỹ đạo nhân sinh của Tạ Cửu.

Kỳ quái, rõ ràng trong nguyên bốn nội dung tác phẩm, Vũ Văn Hạo cùng Tạ Cửu từ đầu tới đuôi đều không có bất cứ liên hệ nào, nhớ kỹ lại, sau khi Tạ Cửu trao văn thư thông quan rời khỏi Khôi La, không hề gặp lại Vũ Văn Hạo.

Mấy hoàng tử nước Khôi La tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cục diện chính trị gió nổi mây phun. Đóa hoa cao lãnh Vũ Văn Hạo này vốn còn chưa đợi được Tạ Cửu với trang bị max level đến tiêu diệt mình, cậu ta đã sớm đã táng thân trong tay kẻ thù chính trị bởi một ly rượu độc thưng dạ dày, một đại diện tiêu biểu cho việc trắng niền mất sớm. Hôm nữa, thời điểm cậu ta chết còn chưa lấy vợ, trên tư cách một xử nam vinh quang hy sinh. ㄗ(˘ ˘) ㄗ

Cho nên, mặc kệ Vũ Văn Hạo sống hay chết, chiếu theo lẽ thường, cũng không thể nào ảnh hưởng tới cuộc đời của Tạ Cửu.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra, hay là ai trong tương lai, sẽ đem Tạ Cửu cùng Vũ Văn Hạo - hai kẻ có bản địa bác cũng chẳng gặp được nhau - buộc cùng một chỗ? Thậm chí còn ảnh hưởng đến độ hoàn thành nhân sinh của Tạ Cửu, thật sự là trăm mối như tơ vò. (= _ =)

Ninh Tịnh vất vất đồng y phục sũng nước, bộ xiêm y xanh nhạt trên người kia ướt nước, pho bày đáng người mờ mờ ảo ảo. Do để lâu, màu sắc áo trong cũng lộ ra. Đối với này Ninh Tịnh mà nói, việc này đương nhiên không tính là gì--- cũng không phải chưa từng mặc đồ ngủ buổi tối.

Có lẽ nàng không biết, một cảnh này với Tạ Cửu lại là chấn động lớn cỡ nào. Một người trước nay đều cao cao tại thượng, một cảnh vàng lá ngọc khiến người ta chỉ có thể ngẩng nhìn, nay không có cảm y hoa phục phụ trợ, hiện giờ áo quần nửa trong suốt, mái tóc đen ướt đầm, chật vật đến cực điểm. Bọt nước trong suốt từ lần da trơn mịn của cần cổ chảy xuống, lặng yên không tiếng động luồn vào tà áo--- cảnh này khiến Tạ Cửu vừa lúng túng lại luống cuống.

Không tìm được từ ngữ nào để hình dung, đây là bảo vật trong lòng người cao cao tại thượng, thánh khiết đến mức không ai có thể tùy ý đụng vào. Nó như ánh mặt trời sau mưa bất ngạt, treo trên trời cao, không ai có thể vấy bẩn. Bạn chỉ có thể bị động đón lấy sự âm áp của nó mà không thể nắm nó trong tay, khiến cho người ta lo mất lo được. Rồi một ngày kia, đột nhiên trong vùng bùn bạn phát hiện bảo vật ấy, mới biết được nó cũng có thời điểm chật vật, yếu ớt đến vậy. Khi ấy, nó không còn cao cao tại thượng nữa, mà khiến cho người ta có một loại áo giác--- chỉ cần vươn tay ra cũng có thể bắt lấy nó.

Tạ Cửu rầu rĩ lắc đầu, đẩy xa thứ rung động không thể hiểu nổi ấy, coi áo choàng của mình xuống, tiến lên phủ lấy trên thân thể Ninh Tịnh. Khi đó, sẽ không còn ánh mắt bất thiện nào rơi trên người nàng nữa, Tạ Cửu kỳ diệu nhẹ nhõm thở phào.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (7)

Hậu quả của việc giữa tháng Chạp lại nhảy xuống hồ cứu Vũ Văn Hạo chính là đêm đó Ninh Tịnh sốt cao. [Ngon nển]

Dù đã uống canh gừng trước khi đi ngủ để giải hàn nhưng giữa mùa đông lại nhảy xuống hồ thì không phải việc ai cũng chịu được. Ngủ đến nửa đêm, Ninh Tịnh sốt đến mơ mơ màng màng, lờ mờ nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân.

"Mau, tránh ra, nước ấm tới."

"Thuốc sắc xong chưa?"

"Đồ nhiều mồ hôi như vậy rồi sao còn chưa hạ sốt."

Ninh Tịnh toàn thân nóng hầm hập như nồi bánh chưng nướng, nặng chậm rãi mở đôi mắt sưng húp. Nghiêng đầu nhìn qua, xuyên qua tấm bình phong, nàng thấy được thân ảnh hai người đang đi đi lại lại, hình như là hai nha hoàn hay đi bên cạnh nàng.

"Làm thế nào bây giờ? Nếu vẫn còn không hạ nhiệt, tình hình Ninh có nương khẳng định không xong mất."

"Ta nghĩ tới, Cần Đạt đại nhân không phải vẫn ở trong phủ sao? Không bằng chúng ta đi thỉnh Điện hạ, cầu người cho Cần Đạt đại nhân qua đây xem cho có ấy một chút."

"Nhưng mà, chẳng phải Cần Đạt đại nhân đang ở chỗ Ngũ điện hạ khám bệnh sao....?" Một nha hoàn chán chừ nói.

"Vẫn phải thỉnh, vạn nhất Ninh có nương có mệnh hệ gì, Điện hạ cũng không thể giáng tội lên đầu chúng ta, dù sao chúng ta cũng đã hỏi qua ý ngài ấy."

"Người nói cũng đúng."

Ninh Tịnh nằm như chó chết ở trên giường, yên lặng trợn mắt: "....."

Chắc chắn, chỉ số thông minh của hai NPC này thật chẳng ra sao, loại phôi sạch quan hệ này như thế nào cũng nên chờ ra cửa hặng nói.

Nàng bị sốt chứ không phải bị "treo", khoảng cách giữa nàng và họ còn chưa tới hai mét, lỗ tai nàng vẫn có thể nghe được cuộc trò chuyện giữa họ. Ấy, thật là, ngu dốt, ngu dốt a. Trong các bộ phim cung đấu, loại NPC này hẳn là hoạ từ miệng mà ra, đồng đội heo liên lụy cả chủ tử. [Ngon nển]

Hai nha hoàn kia hình như đã nhất trí xong, tiếng bước chân loạn xạ xa dần, cửa lớn "kéo kẹt" một tiếng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mảnh yên lặng.

Ninh Tịnh duỗi cánh tay mỏi nhừ, nhẹ nhàng đặt lại trong chân, câu được câu không tìm hệ thống nói chuyện." Hệ thống, người ở đâu?"

Hệ thống:" Ở đây."

Bên người không còn ai, Ninh Tịnh luôn gắng gượng cuối cùng cũng có thể buông lỏng bản thân. Nàng suy yếu dựa đầu vào gối, gương mặt ửng hồng, lấm bầm nói:" Hình như đã nhiều năm rồi ta chưa có bị bệnh. Nhớ năm khi ta mới xuất đạo được một năm kia, hầu như mỗi ngày đều lăn bánh trên đường, ngủ cũng không yên giấc, chỉ sợ sau khi tỉnh giấc sẽ không ai tìm ta, không có tiền thì chẳng phải xong đời sao. Cho nên ta đặc biệt liều mạng, công việc gì cũng nhận, nghỉ ngơi quá ít, thân thể vì vậy mà suy yếu, luôn trong tình trạng phát sốt." Nàng thỏn thức nói:" Đến nỗi ta thậm hoài nghĩ bản thân có phải bị bệnh bạch cầu hay không?"

Hệ thống:"....." Nó nói:" Cô nghĩ được như vậy hẳn là không có gì trò ngại?"

Ninh Tịnh cười cười, nhắm mắt hồi tưởng nói:" Mỗi khi kết thúc công việc ta liền truyền một chai nước, thời điểm truyền nước thì ngủ trong chốc lát, ở bệnh viện chấp vá một đêm, sáng hôm sau 7 giờ lại bắt đầu chạy show. Quá thật nhiều năm không có sinh bệnh..... thật khó chịu. Lần này thể nghiệm rất chán thật, ta còn định khen ngợi người mấy câu..... Hệ thống, cô đại không có thuốc hạ sốt chuyên dụng, ta sẽ chết sao?"

Thấy Ninh Tịnh bắt đầu nói không có câu đầu câu cuối, hệ thống biết nàng đã sốt đến mơ hồ, trầm mặc chốc lát rồi nói:" Người ngủ một lát đi, tình lại liền hạ sốt."

Ninh Tịnh " Uhm" một tiếng rồi liền quần chặt chân, cuộn tròn như con nhộng.

Lúc này cửa phòng lại chậm rãi mở ra, có người nhẹ nhàng bước tới.

Các nàng nhanh như vậy liền trở lại sao?

Ninh Tịnh không định mở mắt, mắt vẫn nhắm dưỡng thần, chỉ đến khi cảm nhận thấy một bàn tay nhỏ nhắn đặt ở trên trán, nàng mới giật mình mở mắt.

Tạ Cửu quỳ gối ngồi ở mép giường, khuôn mặt nhỏ thanh tú nhún lại, đôi mắt đen nhánh nhìn không ra cảm xúc bên trong. Bên cạnh hắn là một bát thuốc đen sì, miệng vẫn còn bốc lên đầy khói trắng, xem ra hắn vừa mới ra ngoài sắc thuốc.

Lòng bàn tay hắn lạnh lẽo, vết chai vừa thô vừa dày. Khi áp lên cái trán bỏng rát của nàng, lại có thể làm dịu bớt cơn sốt kinh hoàng kia. So với miếng hạ sốt còn tốt hơn gấp bội phần. Ninh Tịnh sau khi biết người đến là ai liền an tâm nhắm mắt lại,

chân mày cũng chậm rãi buông lỏng.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài lại một lần nữa trở nên âm ỉ. Ninh Tịnh thoáng mở mắt, không ngờ Tạ Cửu vẫn còn ngồi ở mép giường, nhưng lúc này, hân đang bận rộn quay lưng về phía nàng vắt một cái khăn ướt. Trong chậu đồng vang lên tiếng va chạm của vật gì đổ vỡ thành chậu, là vụn bằng. Tạ Cửu lại có thể nhúng tay vào chậu nước lạnh bằng như không có chuyện gì, chỉ vò vò khăn mặt, rồi đem lên vắt cho khô.

Nước vẫn còn vụn bằng, đều đó chứng tỏ Tạ Cửu thường xuyên ra ngoài thay nước. Hiện đã phải hai ba giờ sáng, Tạ Cửu còn có tinh thần như vậy, hẳn định mở chế độ chờ dài sao?

Cảnh tượng này khiến Ninh Tịnh nhớ lại một chuyện khi nàng còn bé —— lúc học tiểu học nàng có nuôi một con gà con. Vào mùa đông năm ấy trời rét đậm, cơ thể gà con lại nhỏ bé, cho nên nó đành co lại ở một góc của thùng carton, thẫn ngời bán thân chắc có lẽ không qua nổi mùa đông năm nay. Ninh Tịnh vẫn luôn ngồi xổm nhìn thùng carton trước mặt, mẹ nàng kêu nàng đi ngủ nàng cũng không đi, đến cả móng cũng không dám dịch một tý, chỉ sợ bán thân lo là một chút, sủng vật yêu quý của nàng liền chết lúc nào không hay, cho nên vẫn luôn ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

Đây là loại phương thức quan tâm cực kỳ trẻ con, biết chính mình không thể thay đổi cái gì, nhưng vẫn muốn bướng bỉnh ở bên.

Hồi ức ở trong đầu Ninh Tịnh dạo qua một vòng. Không biết như thế nào, nàng lại cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhắn nhỏ, một tắc cũng không rời khỏi mình của Tạ Cửu với hình ảnh nằm đó ngồi xổm trước thùng carton nhìn chăm chăm gà con của nàng lại giống nhau đến lạ kì (= _=)

Ninh Tịnh"....."

Quả nhiên là do cơn sốt mơ hồ này, nếu không sao nàng lại có thể liên tưởng kì quái như vậy?

Nàng lại không có yếu ớt như con gà đó.

Bên ngoài bình phong, giọng nói đứt quãng của lão nhân trung tuổi vang lên:"

..... không ổn, Ninh cô nương chảy nhiều mồ hôi như vậy, khẳng định không phải cảm mạo thông thường, không thể dùng phương pháp trị cảm thông thường."

" Cần Đạt đại nhân, vậy phải làm sao mới tốt đây?"

" Chuẩn bị rượu mạnh, đem y phục Ninh cô nương mở ra, dùng rượu mạnh chà lau toàn bộ cơ thể, đến bình minh liền có thể hạ sốt."

Hai nha hoàn sau khi nhận lệnh liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị. Một đêm này, Ninh Tịnh như một miếng bánh rán lớn, bị lật qua rồi lại lật lại, chân tay bị rượu mạnh chà đến đỏ bừng, cảm tưởng như rớt một tầng da, cảm giác lạnh lẽo cũng không còn.

Tên Cần Đạt đại nhân này coi như có chút tài năng, cuối cùng Ninh Tịnh cũng hạ sốt.

Bên trong một gian phòng khác, người cùng nàng thành " uyên ương khổ mệnh", tên Vũ Văn Hạo cùng nàng roi xuống nước kia đêm đó cũng sốt cao không ngừng. Cùng là bệnh nhân nhưng cơ thể hắn so với Ninh Tịnh khoẻ mạnh hơn nhiều. Cho dù dạo một vòng qua Quý môn quan trở về, tốc độ bình phục so với Ninh Tịnh vẫn nhanh hơn ——, nhưng mà, đây là chuyện của mấy ngày sau.

May Vũ Văn Thước vẫn là người có lương tâm, sau khi Vũ Văn Hạo hạ sốt liền cử Cần Đạt ngự y qua đây. Sáng sớm ngày hôm sau, hắn còn tự thân qua phòng thăm nàng.

Lúc này Ninh Tịnh mới hạ sốt không lâu. Bởi vì ban tối mồ hôi vã ra ướt hết cả xiêm y, cho nên nàng mới vừa thay một bộ xiêm y thoải mái khác rồi nằm xuống.

Cả đêm lập đi lập lại bị người khác dùng rượu mạnh chà sát cơ thể, trên người Ninh Tịnh giờ toàn mùi rượu, đến cả khớp chân khớp tay, bả vai, đầu gối đều đau. Nàng muốn tắm rửa cho bay bớt mùi rượu, nhưng lại sợ bán thân cảm lạnh cho nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Vũ Văn Thước sau khi biết được Ninh Tịnh vừa mới nghỉ ngơi, cũng rất biết điều mà nói để hôm khác lại đến thăm, hiện tại không quấy rầy Ninh Tịnh nghỉ ngơi.

Tiền được "đúi vàng" ra đi, Ninh Tịnh liền cho tắt cả nha hoàn mặt toàn gạch men lui xuống, tránh để bán thân nhìn thấy lại đau đầu. Bóp mũi uống hết chén thuốc, Ninh Tịnh đem chén thuốc đặt xuống. Tạ Cửu nhanh chóng dứt qua một miếng mứt hoa quả, Ninh Tịnh cũng vội vàng há miệng ngậm lấy. Vị ngọt từ đầu lưỡi lan toả, đây là vị đắng của thuốc bắc già truyền.

Ninh Tịnh tức mắt nhìn Tạ Cửu một cái, đôi mắt đen nhánh của Tạ Cửu cũng đang nhìn lại nàng. Cả đêm không được chợp mắt, lần da trắng nõn của hắn lại càng thấy mỏng manh, trong mắt cũng xuất hiện vài tia máu màu xanh nhạt.

Hắn canh nàng cả đêm sao? Giác ngộ của tiểu hài tử so với người trưởng thành vốn đã nhiều hơn, vừa đến tối là sẽ đặc biệt mệt mỏi, tối hôm qua, hẳn là Tạ Cửu cũng ngủ qua chút ít, dù sao nàng cũng có nha hoàn phụ trách bên người —— tuy rằng độ cẩn thận thì kém xa Tạ Cửu.

Lý trí thì phân tích như vậy, nhưng mà khi con người ta bị bệnh, vừa khó chịu vừa bất lực nằm trên giường, mới có thể cảm nhận có một người luôn luôn túc trực bên cạnh, cảm giác đó âm ập biết nhường nào.

Không cần lo lắng khi bán thân khó chịu không có ai vỗ về, không cần lo nghĩ khi miệng khô lưỡi đắng không có ai rót nước. Sẽ có người vì nàng mà liên tục đổi khăn ướt trên trán, cùng nàng chiến đấu với căn bệnh cả đêm dài, bất luận nàng ngủ hay nàng thức, đều sẽ không để nàng có cơn đau vớ. Trong một phút bàng hoàng, Ninh Tịnh như quay trở về năm tháng đó —— khi nàng ốm có cha mẹ chăm sóc, lúc khó chịu liền tùy tiện làm nũng, thời thơ ấu cái gì cũng không cần bận tâm.

Chỉ nhớ mặt nhất của bán thân bị người khác chạm qua, trong lòng Ninh Tịnh tràn đầy cảm động, chỉ có thể than nhẹ một tiếng —— Tạ Cửu thời kì " tiểu bạch hoa" này như thế nào lại trì kỷ như vậy, thật khiến cho người ta yêu mến.

Nàng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tạ Cửu một lúc lâu, nghĩ nghĩ cái gì, rồi ngoắc tay thân bí báo hắn tới gần." Tiểu Cửu, người lại đây."

Khuôn mặt nhỏ bé của Tạ Cửu hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng tất cả những gì Ninh Tịnh nói từ xưa đến nay hắn đều nghe theo, cho nên hắn chống tay xuống đệm mềm, ghé người gần về phía Ninh Tịnh.

Tay phải Ninh Tịnh nâng cằm Tạ Cửu lên, cúi đầu, thom một cái vang dội lên trán Tạ Cửu, cười khẽ nói:" Đây là lời cam on tối qua." Tóc Tạ Cửu rất thơm, so với nhiều ngôi sao nổi name từng tiếp xúc thì sạch sẽ hơn nhiều.

Tạ Cửu kinh ngạc mở to đôi mắt ngập nước, trái tim như có cái gì đánh trúng, tê tê đại đại, mãnh liệt đập " thỉnh thỉnh". Hắn há miệng thờ đốc, cái gì cũng không nói thành lời, gương mặt trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng, chỗ vừa được Ninh Tịnh thom bóng rất một cách lạ thường.

Hệ thống:" Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tiến độ hiện tại: 25% "

Hệ thống:" Đỉnh! Giá trị nhân phẩm +10, giá trị nhân phẩm hiện tại: 50 điểm. Chỉ còn 20 điểm liền có thể đạt được túi giảm trợ giúp ngẫu nhiên."

Tâm tình Ninh Tịnh đang rất tốt, không nghĩ tới chỉ thom một cái lại có thể tăng những 10 điểm giá trị nhân phẩm. Xem ra đây là lần đầu tiên Tạ Cửu được thom, cho nên mới bị tác động mạnh mẽ như vậy. Chỉ đáng tiếc, không thể thường xuyên dùng biện pháp này để xoát giá trị nhân phẩm, nếu không hiệu quả có thể ngược lại.

Nàng xoa xoa mái tóc mềm mượt của Tạ Cửu, cười khẽ nói" Chuyện này phải bí mật nha. Tiểu Cửu, ta mệt mỏi, muốn nằm ngủ trong chốc lát. Người cũng đi nghỉ ngơi đi, tiểu hài tử nếu không ngủ đủ giấc, sẽ không cao được đầu nha ~"

Nghe vậy, Tạ Cửu vẫn còn đang do mặt liền lập tức kinh ngạc ngừng đầu, " A" một tiếng.

Ninh Tịnh thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Tạ Cửu thời kì " tiểu bạch hoa" vẫn là tốt nhất nha, cái gì cũng đều viết lên mặt. Nàng mới giả bộ nghiêm túc hù dọa hắn hai câu, hắn đã tin tưởng không chút nghi ngờ, vội vàng vỗ vỗ đầu gối, đứng dậy rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé biến mất sau cánh cửa, Ninh Tịnh sờ cằm, nghĩ thầm" Kỹ năng lừa gạt trẻ con của nàng hình như càng ngày càng trở nên điêu luyện thì phải √

*

Sự kiện đột ngột xảy ra, cho nên khoá học cười ngửa bán cung của Ninh Tịnh lại lần nữa bị hoãn lại, Ninh Tịnh tiếp tục khổ sở bị nhốt trong phòng luyện chữ viết, vật vờ như vậy nửa tháng, khoá cười ngửa bán cung rốt cuộc cũng được triển khai.

Sau khi Ninh Tịnh biết được, liền đem cây bút trong tay vứt xuống sàn, vui mừng khóc lớn:" Rốt cuộc thì ngày này cũng tới!"

Cảm tạ trời, cảm tạ đất, cảm tạ vận mệnh, con ác mộng mang tên luyện chữ cuối cùng cũng kết thúc.

Hệ thống "..... Ký chủ của nó dường như là một kẻ thiếu năng trí tuệ"

Ninh Tịnh" Nông nô xoay người đem ca xuống, nông nô xoay người đến giải phóng "

* Trích bài ca 《Nông nô nổi dậy ca xuống》

Hệ thống: Nó nhất định là đã lấy nhầm dữ liệu của người Châu Phi, nếu không sao nó lại dính vào một ký chủ không có tiền đồ như vậy? √ (╯▽╰"") √

Phong lưu công tử:

Ồi tâm thân già nua của tui, lâu lắm mới động đến edit, beta, muốn lòi con mắt luôn à□□♀□□

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (8)

Sáng sớm

Ninh Tịnh đứng ở trước gương buộc lại đai lưng của bản thân. Nguyên cả bộ dụng cụ bảo hộ cùng giày bó đều làm từ da hươu, y phục thì vẫn đỏ vẫn trắng xen nhau, cổ áo đứng không mũ, tay áo bó sát, đây chính là trang phục cưỡi ngựa bản cung tiêu chuẩn của tiêu thư quý tộc Khởi La, vừa tinh tế vừa hào sảng. Nhưng cái đai lưng này có chút rắc rối, phải vòng mấy lượt mới thắt được đai.

Hệ thống: "Buổi sáng tốt lành, ký chủ"

Hệ thống: "Đỉnh! Từ hôm trở đi, chức năng nhận diện khuôn mặt NPC đã được kích hoạt, xin thông báo cho ký chủ biết."

Ninh Tịnh đang cúi xuống buộc giày, nghe vậy liền lập tức bật thẳng người, tinh thần nhảy mất trở nên tỉnh táo.

Oa, năng suất đã quên, hôm nay đã là ngày thứ 50 nâng đặt chân đến thế giới này, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người xung quanh bộ dạng ra sao.

Ninh Tịnh nhanh chóng chạy như bay về phía trường luyện võ như một chú chim nhỏ lâu ngày được một được xõng chuồng. Vừa bước chân ra sân luyện võ, tầm nhìn quả nhiên khác hẳn mọi ngày, không hề có một đồng gạch men lộn đi lộn lại trước mặt Ninh Tịnh, mọi thứ rõ ràng như bầu trời sau cơn mưa. Đôi mắt Ninh Tịnh hoạt động hết công suất, nhìn xung quanh rồi lại nhìn xung quanh, căn bản không dừng lại được, ngay cả nha hoàn bưng trà cũng không tha, vòng mấy vòng từ hành lang hoa viên rồi lại đến trên cầu, nhìn cho đến khi cảm thấy chân mới chậm rãi đi đến sân luyện võ.

Người Khởi La tuy rất giỏi việc tác chiến tại chỗ, nhưng không phải ai cũng có thể có được một khoảng sân để làm sân luyện võ ở trong chính ngôi nhà của mình. Thứ nhất, nó yêu cầu diện tích phải đủ rộng, thứ hai, xây xong còn phải tốn tiền tài để thuê người đến sửa chữa và giữ gìn, thứ ba, nó cũng không thực sự cần thiết lắm. Trong thành Ma Khiên, có một nơi chuyên dụng cho con em quý tộc tụ tập luyện võ —— không sai, đó chính là nơi Vũ Văn Hạo bị Ninh Tịnh nhìn sạch bách từ đầu đến chân. Nếu không đủ điều kiện, cũng có thể chạy đến ngoại thành để chạy bộ —— nói chung, miễn là trở lại bên trong thành trước khi mặt trời lặn, liền sẽ không gặp phải thứ dữ như sói, báo, hổ gì đó, tóm lại, vẫn tương đối an toàn.

Nhưng Vũ Văn Thuộc là ai, là người không có gì nhiều, chỉ có tiền nhiều, nếu phải dùng 1 từ để mô tả hẳn thì chính là: Thô hào. Bản thân hẳn hứng thú nhất là cưỡi ngựa bắn cung, sau khi thành niên liền không cùng đám tiểu bối tụ tập đến nơi chuyên dụng kia nữa mà ở trong phủ xây một sân luyện võ tự mình sử dụng. Bốn phía xây tường bao quanh, chỉ có một cửa ra vào, ngày thường đều có người trông coi.

Việc này đối với Ninh Tịnh phải nói là tiện vô cùng, năng không cần ngày nào cũng phải chạy đi chạy lại đến sân tập cưỡi ngựa chen chúc cùng các tiểu thư quý tộc khác, còn có thể hưởng thụ được cảm giác đãi ngộ VIP một mình bao trọn cả sân.

Đôi vàng này nguyên chủ quả nhiên ốm yếu đến phát ghen.

Người phụ trách giảng dạy cưỡi ngựa bắn cung cho Ninh Tịnh là một quan võ dưới trướng của Vũ Văn Thuộc, tên gọi là La Hưng.

Người hầu đem con ngựa mà lần trước Vũ Văn Thuộc tặng nâng đến sân luyện tập. Toàn thân nó màu mận chín, lông mềm và mượt, khi ánh sáng chiếu vào còn có thể thấy một mảng lớn màu vàng kim óng ánh phản chiếu lại. Trông mắt sáng ngời mà có thần, kiểu ngao khó thuần, khi thì bùng bùng. Đến người không am hiểu chút gì về ngựa như năng cũng có thể nhìn ra đây là một chiến mã tốt.

La Hưng nói: "Đây là con ngựa hoang tính tình hung dữ, trước hết cần phải được chủ nhân thuần hoá. Nếu người nào kỹ thuật cưỡi ngựa còn chưa thuần thục, chắc chắn sẽ bị nó hất bay. Trước tiên trong khoảng thời gian ngắn, Ninh cô nương chưa cần nghĩ đến việc thuần hoá nó, vẫn nên bắt đầu với con ngựa già tính tình hiền lành thì hơn."

Con ngựa này tuy còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng từ chỉ đã được bao phủ bởi các cơ bắp rắn chắc dẻo dai, đó là minh chứng cho sự sinh tồn nơi hoang dã. Bị nó dẫm một chân đúng là không phải chuyện đùa, cho nên Ninh Tịnh buồn bực gãi gãi đầu, sau đó năng nhìn về phía ký gổ treo cung tên bên cạnh sân luyện võ.

Cung tên hiện đại và cung tên cổ đại, bất luận là trọng lượng hay sức đàn dầy cung đều vô cùng khác nhau. Ninh Tịnh xem xét xung quanh, tính tạo một dáng bắn cung sương sương khí phái, cho nên chỉ cầm cung bằng một tay, ai dè giấy tiếp theo, cánh tay đã bị trọng lượng của cung tên kéo rớt xuống dưới, cổ kêu lên: "Nặng quá!"

Cung tên thật so với đạo cụ đóng phim của nàng thì nặng hơn nhiều. Công nó leo lên lưng ngựa cũng là cả một vấn đề. Nghe nói những người cưỡi ngựa bắn cung giỏi, đều có thể một tay cầm cung và bắn cung trong nháy mắt —— cánh tay phải khoẻ và linh hoạt cỡ nào mới làm được thế a! (°ο°)

Trên giả còn có mấy cung tên được điêu khắc hoa văn độc lạ, tuy nhiên Ninh Tịnh không giống các quý nữ khác chỉ coi trọng bề ngoài vũ khí, cô không thích chọn mấy loại chỉ có mã đó, ngược lại chỉ thích dùng mấy loại có bề ngoài thường thường —— La Hưng trong lòng thầm khen ngợi, cười khăng định nói: "Dựa vào kinh nghiệm của thuộc hạ, cung tên càng nhiều hoa văn điêu khắc thì càng dễ gãy."

Ninh Tịnh gãi gãi đầu, chắc là do chịu lực không đồng đều.

"Tuy nhiên, chiều dài cánh tay Ninh cô nương không đủ, lại là người mới bắt đầu, cô nên chọn mới cây nhẹ và nhỏ thì hơn." La Hưng đưa cho nàng một cây cung khác nhỏ hơn: "Cô thử kéo cây cung này xem?"

Ninh Tịnh cầm thân cây cung, tay kia chế trụ dây cung, phát hiện nó chặt vô cùng, không phải cứ tuý tuý tiện tiện là có thể kéo ra. Cánh tay năng dùng sức, cơ bắp căng lên, kéo dây cung một cách chậm rãi. Kiên trì được lúc, Ninh Tịnh mới đến nỗi không thể không thả lỏng.

"Dây cung mới khi đã kéo thì không thể thu hồi. Nếu không, mũi tên có lực mà không bắn, sẽ làm tổn thương đến lực phủ ngũ tạng." La Hưng vội vàng ngăn cản.

Ninh Tịnh đánh phải bản bừa ra khoảng không trống gần đó, dây cung ở trong không khí rung lên phát ra tiếng "Phụt ——"

"Tuy thuộc hạ nói sẽ phụ trách dạy cô nương bắn cung cùng cưỡi ngựa, nhưng kỹ năng cưỡi ngựa vẫn quan trọng hơn một chút" La Hưng cười nói: "Còn một tháng nữa là sẽ đến cuộc thi săn bắn mùa xuân ở Khai La. Đây là cuộc thi săn bắn tập thể của quý tộc Khai La diễn ra vào đầu mùa xuân hằng năm. Nhị diện hạ có ý muốn mang Ninh cô nương đi cùng. Nghe nói kỹ thuật cưỡi ngựa của Ninh cô nương rất phi phàm"

Ninh Tịnh thoáng váng: "Hệ thống, ta làm gì biết cưỡi ngựa, cứ thế này mà bị lợi sao?"

Hệ thống: "Không có việc gì, thứ nhất, chỉ số thông minh của các NPC trong nhiệm vụ đầu tiên chủ yếu là thấp, hơn nữa, nguyên chủ có kỹ năng, cô cũng sẽ được kế thừa kỹ năng đó, sẽ không lòi."

Ninh Tịnh nghe xong liền an tâm. Sự làm màu lại được phát huy cực đại, phong vân đậm mạo cười nói: "Nói chung chung"

La Hưng sùng sốt: "Ninh cô nương thật khiêm...."

Từ "khiêm tốn" còn chưa nói xong, Ninh Tịnh liền nói nốt nửa câu sau: "Chỉ xếp thứ ba giữa hồ."

La Hưng: "....."

Hàn huyền tâm sự mấy câu, La Hưng xin phép lên trước dắt ngựa, Ninh Tịnh giữ chặt cánh tay áo bị gió thổi tung, mái tóc đen nhánh phát phơ trong gió, năng nhìn bóng râm của con ngựa đỏ thẫm trước mặt nói: "Tiểu Cửu, người biết cưỡi ngựa không?"

Tạ Cửu nói: "Ta có thể học."

Là "Ta có thể học", mà không phải "Ta không biết"

Nhóc con này thật biết cách nói chuyện a —— Ninh Tịnh cần răng cấn nhếch một lát, rồi mỉm cười nhìn hần nói: "Vậy còn bắn cung?"

"Cũng có thể học được."

"Tốt." Tay Ninh Tịnh đặt ở trên vai Tạ Cửu, thay hần nhìn đi cảnh có khò vương trên vai, theo mắt cười nói: "Nếu người có thể học cưỡi ngựa trước khi buổi săn bắn mùa xuân bắt đầu, ta liền mang người đi cùng, thế nào?"

Yết hầu Tạ Cửu giật giật, nhìn sâu vào trong mắt nàng nói: "Ta nhất định sẽ làm được."

Một lát sau, La Hưng dắt đến hai con ngựa già trông có vẻ ngoan ngoãn. Lần này cuối cùng hệ thống cũng không có hổ náo, khi Ninh Tịnh vừa chạm tay vào thân ngựa thì liền cảm nhận thấy có một cỗ bản năng đang thức tỉnh, năng lưu loát nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, cầm dây cương một cách tự nhiên, nửa điểm vật chật cũng không có. Nàng khẽ "Xuy" một tiếng, chuyển động dây cương, thuần thục thúc ngựa chạy một vòng làm nóng thân thể.

Sau khi chạy một vòng, Ninh Tịnh ghi chặt dây cương, dừng ngựa trước mặt La Hưng, tư thế hiền ngang. La Hưng gãi đầu khen: "Xem ra, dường như thuộc hạ không có nhiều thứ có thể dạy cho cô nương!"

Ninh Tịnh làm bộ khiêm tốn nói: "Khiến La đại nhân chê cười rồi."

Nhưng trong thâm tâm lại giao thét với hệ thống: "A a a a a, cưỡi ngựa thật đáng sợ, suýt dọa chết ta! Bất quá thật sáng khoái a ha ha ha ha ha!"

Hệ thống: "....."

Xem ra kỹ thuật cưỡi ngựa của nguyên chủ thực không tồi, bởi vậy, khoá học cưỡi ngựa bán cung hoàn toàn không gây áp lực với Ninh Tĩnh, cô ở đây chạy chạy vài vòng là xong, người háo hức nghe giảng cũng chỉ có Tạ Cửu mà thôi.

Chức vụ của La Hưng trong triều không cao, nhưng tốt xấu gì cũng là quan võ. Bị phải tới dạy cưỡi ngựa cho nghĩa muội của Nhị hoàng tử thì không nói, nhưng nếu để dạy nguyên cho thư đồng của nghĩa muội điện hạ thì liền có điểm không ổn. Cũng may, Tạ Cửu trên danh nghĩa là theo Ninh Tĩnh đến đây, tư chất lại không tồi nên mọi việc cứ thế qua đi.

Nháy mắt đã qua một tháng, sinh hoạt hằng ngày của Ninh Tĩnh vẫn tiếp tục trôi qua một cách đơn điệu, buổi sáng thì bước vào luyện chữ địa ngục — cuối cùng, nàng cũng không phải luyện loại kí tự đơn giản "Người, ta, hần, một, hai, ba" nữa, mà bắt đầu luyện có thiên băng tự*. Buổi chiều được thông khí — cũng chính là cưỡi ngựa. Lúc đầu còn thấy mới mẻ, có thể liên tục hàng giờ ngồi trên lưng ngựa cũng chả sao, nhưng thời gian lâu dần, dĩ chừng cuối cùng cũng đến. Đầu tiên là phần da thịt phía trong đùi non, cách một lớp quần vẫn bị mài đến đỏ ửng. Còn nữa, khi cưỡi ngựa yêu cầu phải mở rộng chân hết cỡ, cho nên khi nàng xuống đất, tư thế đi của nàng đặc biệt giống hệt người vừa phẫu thuật trĩ xong, hai chữ thôi — bất tiện [Ngọn nến]

(*) thiên băng "tự" biểu âm" (Thì chỉ đã. Chỉ phát vu ngôn. tông ngôn, tự thanh).

Dần dần, Ninh Tĩnh cũng không còn hứng thú như ban đầu.

Mà sự tiến bộ của Tạ Cửu lại có thể thấy rõ như ban ngày. Từ sau khi nài ra lời hứa hẹn kia với Tạ Cửu, hần ngày nào cũng sẽ tới trước giờ học một giờ để chạy bộ tăng cường thể lực. Từ một người đến ngựa cũng không biết lên, đến một người thành thạo cưỡi ngựa chạy quanh, hần chỉ mất chưa đến mười ngày.

Ầy, cái loại thiên phú chết tiệt này, cùng là người với người, sao lại có sự khác biệt đến vậy.

Một tháng cứ thế trôi qua, cuộc thi săn bắn mùa xuân trong truyền thuyết cuối cùng cũng đến.

Mỗi một kì của cuộc thi săn bắn hằng năm, đều là dịp tuyệt vời để tuyên truyền sự uy nghi của hoàng thất. Cổng thành phía Bắc của Ma Khiên mở rộng, quý tộc Khôi La được binh lính bảo hộ xung quanh, một đường đi ra cổng thành. Văn võ bá quan hăng hái, khí phách theo sau, tất cả những quan nhân trong triều đều có thể góp mặt. Mà trong đám quý tộc, các công tử xuất hiện với quần áo ngăn nắp chín chu, các thiếu nữ quý tộc cũng xuất hiện kiểu hãnh mà xinh đẹp, có thể nói ai cũng xuất hiện với tư thái mười phần nổi bật. Có người nhìn thấy các tuần lang, quý nữ mà mình yêu quý còn sẽ rai cánh hoa lên người họ để bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Một đoàn người kiểu hành điểu hành, đã thu hút không biết bao nhiêu dân thường vây quanh, khiến mấy con phố xung quanh cũng chật như nêm cối.

Địa điểm của cuộc thi săn bắn năm nay là ở núi Âm Sơn, đó là một ngọn núi nguyên sơ chưa từng trải qua khai phá, động vật quý hiếm ở đây rất nhiều. Cuộc thi sẽ diễn ra trong vòng ba ngày, càng săn được nhiều thú càng chứng tỏ được son thân ủng hộ, nó được coi là dấu hiệu của một năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Cho nên, mỗi một năm sau khi cuộc thi săn bắn kết thúc, hoàng đế Khôi La đều sẽ căn cứ vào kết quả săn bắn của mỗi người mà ban thưởng. Chuẩn mực đem ra so sánh đầu tiên là về độ quý hiếm của con mồi. Giả sử có người săn được một con công trắng quý hiếm, đối thủ của anh ta dù săn được mười con nai hoang đã thì vẫn là công trắng quý hiếm thắng. Đương nhiên, nếu tất cả mọi người đều không săn được con gì quý hiếm thì sẽ lấy số lượng làm chuẩn mực so sánh.

Nhân tiện nói thêm, Vũ Văn Thuộc đã hai năm liên tiếp giành chiến thắng ở cuộc thi.

Trên nguyên tắc thì nữ nhân không cần tham gia cuộc thi săn bắn, chỉ cần cưỡi ngựa đi theo theo đại đội là được, đương nhiên, nếu vị nữ tử nào nhìn thấy con mồi bản thân yêu thích, có hứng thú thể hiện tài năng bắn cung, cũng có thể tham gia cuộc thi.

Dẫn đầu đoàn đội là hoàng đế Khôi La, nghe nói năm nay long thể hoàng đế bất an, cho nên không có cưỡi ngựa mà ngồi trong xe ngựa. Theo sau mấy chục mét là các hoàng tử dẫn theo tiểu đội của mình.

Ninh Tĩnh cưỡi một con ngựa trắng đi phía sau Vũ Văn Thuộc, nài tỏ mò nhìn ngó xung quanh. Nàng đã lâu chưa thấy qua nhiều người như vậy, cái này cho nàng cảm giác như trở về cuộc họp báo của các minh tinh năm đó.

Không ít các tiểu thư suốt ngày ru rú trong nhà, đột nhiên bị người ta xem như con khi mà nhìn ngó nên có chút không được tự nhiên. Chỉ có mình Ninh Tĩnh là vô cùng hưởng thụ.

Ninh Tĩnh: "Số người này gần giống với lượng fans lần đầu tiên ta gặp khi mới xuất đạo."

Hệ thống: "Nói như vậy, xem ra hồi ấy ngươi có rất nhiều fans"

Ninh Tĩnh thần thức nó: "Đúng vậy. nhưng chuyện xưa đã qua, hiện tại lại càng nhiều a."

Hệ thống: "....."

Tự dưng lại được làm màu còn nhân tiện bắt nạt hệ thống một chút, Ninh Tĩnh cười trộm một cái rồi cắt đứt liên lạc với hệ thống.

Tạ Cửu hiện giờ vẫn chưa thể thoát khỏi thân phận nô tài, cho nên không thể đi chung cùng đám người đi bên người Vũ Văn Thuộc, yên lặng tự lại phía sau, đi bên cạnh là La Hưng.

Sau khi dạy Tạ Cửu cưỡi ngựa bán cung mấy lần, La Hưng phát hiện ra tiểu tử Tạ Cửu này tiến bộ sự thần tốc, không khỏi lau mắt mà nhìn, thái độ đối với tạ Cửu cũng thân thiện hơn nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện với Tạ Cửu.

Tạ Cửu thất thần nghe hần nói chuyện, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Ninh Tĩnh phía xa.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng vỗ ngựa phi như điên, cát bụi bị vô ngựa cuốn đến mặt mù, mọi người kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một vật gì đó lướt qua trước mặt, dừng lại bên người Vũ Văn Thuộc.

Ninh Tĩnh chớp chớp mắt, đứng trước mặt nàng là một thiếu niên tuấn mỹ, trên người vận một bộ y phục màu xanh ngọc bích, mặt mũi như tượng ngọc, khí chất hiên ngang anh dũng.

Bất quá, hình như người này có điểm quen mắt?

Vũ Văn Thuộc nghiêng đầu nhìn hần một cái, quát lớn: "Ồ náo! Ai cho đệ thúc ngựa chạy như bay như vậy, nhờ làm thương bá tánh thì sao?"

Thiếu niên kia khẽ cười một tiếng: "Hoàng huynh yên tâm, kỹ năng cưỡi ngựa của đệ xưa nay vẫn luôn tốt mà."

Hần huyền hai câu, hần liền kéo dây cương, ngừng lại một chỗ, cho Vũ Văn Thuộc đi phía trước.

Ninh Tĩnh có chút hoang mang, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, đành yên lặng đi theo đoàn đội phía trước. Ai biết được, khi nàng mới đi qua người thiếu niên kia, hần liền quát khẽ một tiếng, thúc ngựa đi bên cạnh nàng.

Ninh Tĩnh: "????"

Thiếu niên kia ho nhẹ một tiếng: "Ta có lời muốn nói với cô."

Trong lòng Ninh Tĩnh dâng lên một dự cảm không tốt, nài hình như lò mò đoán ra hần ta là ai.

Thiếu niên nói: "Ta đã biết tất cả những việc cô làm đối với ta khi ta rơi xuống nước kia."

Ninh Tĩnh: "!!!!"

Đờ mờ, nàng đoán không sai mà, tiểu tử này quả nhiên là tên Vũ Văn Hạo mà nguyên thân si mê.

Ninh Tĩnh quét mắt đánh giá hần từ trên xuống dưới. Khó trách a khó trách a... tiểu tử này lớn nhân mô cầu dạng* như vậy, không giống như dân ông Khôi La thường thô lỗ lại da ngâm, Vũ Văn Hạo ngược lại có chút giống tiểu bạch kiếm*.

Có lẽ do vừa ốm dậy, cho nên khi hần đứng dưới nắng, làn da không một tia ti vết, trắng đến độ phản chiếu dưới ánh mặt trời.

(*) *Nhân mô cầu dạng* (人模狗样): chỉ những người trông nghiêm túc (đúng được với cả nghĩa đen và nghĩa bóng)

(*) *Tiểu bạch kiếm*: chỉ những chàng trai trắng trẻo yếu đuối, thường dùng chỉ trai bao.

Vũ Văn Hạo hừ nhẹ một tiếng, tai đỏ ửng, ngữ khí lại có tỏ ra ngạo mạn: "Tuy có khinh bạc ta, nhưng mà cũng lấy công chuộc tội, cô rồi cuộc vẫn là đã cứu ta, cho nên ta sẽ không truy cứu sự việc đó, còn có...." Hần hít một hơi, giọng bé như muỗi nói: "Cảm ơn."

Ninh Tĩnh chớp chớp mắt, nhìn Vũ Văn Hạo ở ngoài thì mạnh mẽ nhưng biểu tình thì thẹn thùng, làm nàng không thể không đánh gãy lời hần nói: "Ê, người có phải hiểu lầm gì không?"

Vũ Văn Hạo cứng đờ: "Hiểu lầm?"

"Tuy rằng người lọt quần áo người là ta, nhưng kẻ hồ hấp cho người thì không phải ta." Ninh Tĩnh vươn ngón trỏ thanh mảnh, nhẹ nhàng điểm điểm ở trên môi, cố ý làm bộ ghê tởm nói: "Hồ hấp cho người là hạ nhân trong phủ, bon họ không kể cho người sao?"

Vũ Văn Hạo: "....."

Trong nháy mắt, sắc mặt hần biến đổi liên tục, từ nhục nhã, phẫn nộ, xấu hổ, rồi dẽm thất vọng, sắc mặt từ từ chuyển sáng tím ngắt ; "Cô, cô,...."

Ninh Tĩnh ung dung: "Ta làm sao?"

Vũ Văn Hạo thoạt nhìn như sắp nổi điên, còn không thể nói một câu hoàn chỉnh: " Có cái này có...."

" A! Ta hiểu rồi." Tỉnh Tĩnh có tình như bình tĩnh đại ngộ, thâm sâu nói: " Bởi vì người hồ hấp cho điện hạ không phải là tiểu nữ cho nên người mới tức giận như vậy sao? Ấy u, xem ra, điện hạ thực chò mong người hồ hấp cho người là tiểu nữ đi."

Công phu miệng lưỡi rất cuộc văn thua Ninh Tĩnh một bậc, Vũ Văn Hạo cuối cùng cũng chỉ có thể tức giận hết lớn: " Ninh Tĩnh, ta nhất định sẽ không tha cho cô!"

Nhìn theo bóng lưng Vũ Văn Hạo ôm một bụng tức giận rồi đi, Ninh Tĩnh suýt nữa cười ngã trên lưng ngựa.

Hừ, nguoi dám hại ta ăn roi, ta liền cho nguoi mất mặt trước mặt mọi người.

Cách đó không xa, Tạ Cửu chứng kiến một lần này thì cũng đỡ thân thể, kê tám cao khí ngạo như Vũ Văn Hạo lại đột nhiên dừng lại bên người Ninh Tĩnh, cùng nâng sóng vai một đoạn đường.

Không biết bọn họ đã nói những gì, nhưng nhìn qua thì có vẻ rất vui, lại phi thường xứng đôi, khỏe mặt dưới mây Ninh Tĩnh đều tràn ngập ý cười, Vũ Văn Hạo đi cùng một lúc liền rời đi, lúc đi bên tai còn dỏ một mắng lớn.

Khuyết trong ống tay áo, hai tay Tạ Cửu chậm rãi vo thành nắm đấm, vết thương trong lòng bàn tay bị dây cương ma sát đến đau đớn. Một màn này như đánh vào mặt hấn một cái bạt tai, khiến hấn thanh tỉnh lại.

O chunga chưa đến một năm, nhưng đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất kể từ khi hấn tới Khôi La.

Mỗi ngày mở mắt ra, không cần chịu đánh chịu chửi, không cần gồng mình làm việc thô nặng không cần ngày ngày cùng đám người Hồ đoạt ăn, không cần bị nhốt trong trại nô lệ vừa bê vừa bán, mỗi ngày tồn tại, so với cái chết còn tệ hơn.

Hấn chìm đắm trong tư vị ngọt ngào ấy, chẳng đến hôm nay mới đột ngột phát hiện —— đối với Ninh Tĩnh, chỉ cần rằng thích, nâng có thể tùy lúc thu hồi lại sự quan tâm dành cho hấn, cũng có thể tùy ý ban phát sự quan tâm đó cho người khác.

Bất cứ lúc nào, đều sẽ có một đồng người có thể thay thế vị trí của Tạ Cửu hấn.

Hiện tại hấn không phải là hoàng tử Sở Quốc, mà là hồ lạc giữa Bình Dương, là một tên nô lệ thấp kém nhất. tòa cung điện nguy nga tráng lệ ở Bắc quốc Trung Nguyên cùng giang sơn tạ thị vốn là vật nằm trong tay hấn, hiện lại lại cách hấn rất xa.

Ninh Tĩnh là thiên kim lá ngọc, còn hấn chỉ là vũng bùn dưới lòng bàn chân. Trừ khi hấn cam tâm cả đôi làm vũng bùn dưới lòng bàn chân kẻ khác, còn không, nếu muốn song vai cùng thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như nàng, thì hấn phải trở về vị trí vốn có của hấn, một lần nữa mạ lá vàng.

Tiếng nói của La Hưng dần dần biến mất, mồ hôi chảy vào khoe mắt hấn, cay xót, Tạ Cửu dùng mu bàn tay xoa xoa khoe mắt, tâm trạng có thể cùng Ninh Tĩnh ra ngoài hoàn toàn biến mất, biểu tình hấn âm trầm đến đáng sợ, ánh sáng nơi trong mắt lưu chuyển, tựa như một con sỏi đen độc mà khát máu.

Nếu không muốn đem tất cả mặt ngọt trước mắt nhường lại – hấn chỉ có thể trở nên mạnh hơn, đoạt lại những thứ đáng lẽ ra nên thuộc về hấn. Mạnh mẽ đến mức ai cũng không thể cản đường hấn, thay thế hấn, khi đó, chỉ cần là thứ hấn muốn, ai cũng không thể ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (9)

Đoàn người hùng hậu bước ra khỏi thành Ma Khiên. Khi đi qua cổng thành, Ninh Tĩnh tò mò ngược lên, nhìn chăm chăm vào cánh cổng hình vòm ghò ghề đang không ngừng lui về phía sau. Cái cổng này rất dày, ít nhất phải năm hoặc sáu mét. Thời đại này còn chưa phát minh ra xi-măng, như vậy cửa vòm này chỉ được xây bằng các hòn đá nặng đặt lên nhau, nhưng ngoại trừ mặt ngoài bị gió cát ăn mòn và hoa văn bị thay đổi một chút thì tuyệt nhiên không có một cục đá nào có dấu hiệu của việc sắp rơi. Kỹ thuật kiến trúc cổ đại không ngờ lại cao siêu đến vậy.

Hệ thống: " Định! Độ hoàn thành cốt truyện đang tăng lên với tốc độ cao, đang tính toán....."

Nghe xong, Ninh Tĩnh như cơn nhà què lần đầu tiên được nhìn thấy kính viễn vọng, lao đảo sượt thì ngã từ trên lưng ngựa. Nàng ổn định thần người, sững sờ nói: " Người nói cái gì?"

Độ hoàn thành cốt truyện chính là tiến độ 8 năm cuộc đời của Tạ Cửu, nói chung, chỉ có những sự kiện trọng đại mới có thể làm cốt truyện nhảy vọt một cách nhanh chóng --- ví dụ như ngày đó khi nàng đem Tạ Cửu từ trại nô lệ về nhà, độ hoàn thành cốt truyện liền nhảy thêm 10%.

Ninh tĩnh lập tức ngoảnh mặt lại nhìn lướt qua Tạ Cửu --- hấn vẫn đang ngồi trên lưng ngựa, không biết đang nói cái gì cùng La Hưng. Mà nàng vừa rồi cũng chưa làm gì ảnh hưởng đến cốt truyện. Vậy cái độ hoàn thành cốt truyện này, vì sao vô duyên vô cớ lại tăng?

Hệ thống: " Độ hoàn thành cốt truyện vẫn đang tiếp tục tăng, xin chờ trong chốc lát."

Hệ thống: " Độ hoàn thành cốt truyện đã tính toán xong, mức độ hoàn thành cốt truyện hiện tại: 40%"

Ninh Tĩnh: ""

Không phải chứ, thế quái nào lại tăng một lúc tận 15% vậy?

Vừa rồi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? (° □ °)

Ninh Tĩnh: " Hệ thống, đây không phải là BUG chứ?"

Hệ thống: " Không có, số liệu xác thực đã tăng lên."

Ninh Tĩnh đo toàn tập.

Chuyện quái lạ tất cả yêu quái. Căn cứ theo kinh nghiệm của nàng, cốt truyện sẽ đi tăng nhanh như vậy chắc hấn chỉ có duy nhất 1 lý do, hoặc là Tạ Cửu vừa mới làm gì đó, hoặc là hấn vừa mới suy nghĩ thông suốt chuyện gì đó, mà chuyện này phải có ý nghĩa rất lớn, lớn đến nỗi có thể tạo ra bước ngoặt trong cuộc đời hấn, nghịch chuyển tuyến đường, bề gãy nghiền nát, thay đổi hoàn toàn một thứ gì đó.

Ninh Tĩnh rù mắt, ngón tay nhẹ nhàng mân mê dây cương, trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Mặc dù khiến cho cốt truyện tiến gần hơn với 100%, cũng có nghĩa là nhiệm vụ có thể kết thúc sớm hơn, đối với nàng có lợi hơn. Nhưng mà, mọi chuyện đang diễn ra bình thường, tự động tiến độ vốn như rùa lại bỗng chốc tăng vọt, đương nhiên khiến Ninh Tĩnh ngạc nhiên, còn khiến cô luôn cảm thấy có gì đó hơi bất an. Giống như trước khi cơn bão ập tới, bầu trời thường nhiều mây, điện quang ẩn hiện, mặt nước biển xanh muròt lại ảm dìm. Nàng cơ thể mơ hồ cảm nhận được mùi vị nguy hiểm, nhưng nguy hiểm ở chỗ nào thì nàng lại không biết được.

Trải qua cả ngày dài, cuối cùng đoàn đội của Ninh Tĩnh cũng đến được sườn núi Âm Sơn để nghỉ chân, lúc này sắc trời cũng gần đến hoàng hôn.

Núi Âm Sơn địa thế rộng lớn, cách hai mươi dặm về phía Bắc của Ma Khiên là điểm đầu tiên, sau đó chạy dài mười dặm không dứt. Núi non mênh mông cuộn cuộn trùng điệp, động thực vật quý hiếm khắp nơi, dân cư lại thưa thớt đến cực điểm. Mấy trăm năm trước, nơi này căn bản không có ai đặt chân đến. Chỉ đến khi Khôi La lập quốc, an cư lập nghiệp ở vùng này, ngọn núi nguyên thủy này mới bắt đầu được khai phá, thậm chí còn xây dựng cả con đường vượt núi. Bây giờ, dần dần cũng có thị dân cư trú ở trên núi.

Cuộc thi săn bắn mùa xuân lần này, nếu tính cả hộ vệ cùng binh lính thì ước chừng khoảng hơn 1 ngàn người. Nhân khí mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ đến mức chim chóc, cá cùng đều có thể dùng bản năng phát hiện ra được. Cho nên, đừng nói cái gì mà mãnh thú, sư tử, báo biển gì đó, trên đường đi, đến cái lông động vật Ninh Tĩnh còn chưa thấy cái nào. [Ngón nển]

Cả đoàn cắm trại ở lưng chừng núi, trên một mảnh đất trống ngay giữa rừng. Tất cả đều tắt bật vội vàng, cố gắng dựng cho xong tất cả lều trại trước khi trời tối.

Ninh Tĩnh tất nhiên là ở cùng chỗ với Vũ Văn Thước, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên bên này dựng hai cái lều cạnh nhau, trước mắt nha hoàn còn đang dọn dẹp quét trước, không thể vào nên hai người chỉ có thể ở ngoài cửa ngồi đợi.

Ninh Tĩnh đứng ở bên cạnh Vũ Văn Thước, xa xa nhìn thấy lão hoàng đế Khôi La cả đầu tóc hóa rậm đang bị một đám người vây quanh, rùn rầy từ trên xe đến tận bây giờ, phía sau còn có một vị mỹ nữ tuổi trẻ xinh đẹp đi theo. Đại khái chắc do báo đương tốt, cho nên tuy rằng từ từ này khí chất không giống một tiểu cô nương trẻ tuổi cho lắm nhưng khuôn mặt của nàng thoạt nhìn lại không vượt quá ba mươi tuổi. Thân thể đầy đặn, tư thái thông dong, được một đám cung nữ hầu hạ xung quanh, phong thái dĩ phía sau hoàng đế. Nhìn quan sát kỹ, còn có thể thấy nàng ta có thói quen vừa đi vừa giơ tay bảo vệ bụng, hóa ra là một thai phụ. Chẳng lẽ là phi tần của Hoàng đế?

Nhận thấy được tầm mắt của Ninh Tĩnh, Vũ Văn Thước cũng liếc một cái về phía bên đó, giới thiệu nói: " Đó là phi tần của phụ hoàng ta, Bà Đồ Ni hoàng phi."

Ninh Tĩnh nhưn mày --- hơ hơ, nàng đoán đúng rồi. Lão Hoàng đế này xem ra già người nhưng tâm không già nha. Đi săn thú mà cũng mang theo phi tần đi cùng, có thể thấy được mức độ sùng ái của hoàng thượng đối vị phi tần tên Bà Đồ Ni này lớn đến mức nào.

Tạ Cửu cũng yên lặng liếc nhìn Bà Đồ Ni hoàng phi này một cái.

Ninh Tinh quay đầu lại, thấy có một nhóm người hầu đang vào rừng lấy nước, lại hiểu kì hời: "Nghĩa huynh, tại sao chúng ta không trực tiếp cắm trại gần nguồn nước cho tiện?"

Vũ Văn Thước cười nói: "Nguồn nước nơi hoang dã cũng là nguồn nước của dã thú, cho nên sẽ thường có những con thú lớn lui tới. Dựng trại tại đó chung quy vẫn là không ổn. Ngoài ra, con đường nhỏ không phải do con người tạo nên cũng không thể đi. A Tinh có biết vì sao không?"

Ninh Tinh đột nhiên nhanh trí, nhanh chóng nói: "Bởi vì đường nhỏ nơi hoang dã như thế này thường là do dã thú đi lại tạo thành, so với việc tự mình vạch cỏ dại tìm đường thì càng dễ gặp phải dã thú hơn phải không?"

Vũ Văn Thước khen ngợi: "Không tồi."

Màn cửa vén lên, một thuộc hạ chui ra, ôm quyền hướng Vũ Văn Thước cúi đầu nói: "Điện hạ, hai lâu đã được bố trí và quét tước ổn thỏa."

Vũ Văn Thước gật gù đầu, quay đầu nhìn Ninh Tinh ôn nhu nói: "A Tinh cũng mau vào trong nghỉ ngơi đi, cuộc thi săn bắn sẽ được bắt đầu vào sáng sớm mai, nó sẽ kéo dài cả ngày, muộn nên thừa dịp nghỉ ngơi chuẩn bị tinh thần là vừa."

Mỗi lâu đại khái chỉ rộng khoảng 20 mét vuông, "Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn". Phía dưới sàn dùng gạch thạch lốt chống ẩm, sau đó trải nỉ bông phía trên. Không có địa long phía dưới, chỉ có thể bày mỗi góc một cái chậu sỏi, nhưng trong phòng đều rất ẩm áp, lại còn có lư hương hình con thú màu vàng rất xinh.

Giường của Tạ Cửu cũng được ai bài trong lầu của Ninh Tinh, lấy một cái màn lụa làm vách ngăn.

()"Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn": "chim sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ": câu này ám chỉ những nơi tuy nhỏ nhưng bên trong rất đầy đủ.*

Cười ngưa ca một ngày trời, toàn thân trên dưới Ninh Tinh đều đau ê ẩm. Ăn cơm xong, nằng lền phản phó người hầu chuẩn bị một thùng nước ấm, ở trong phòng thư thái tận hưởng cảm giác tắm bồn trải đầy cánh hoa, thoải mái đến độ từng lỗ chân lông đều mở ra.

Ninh Tinh: "Hệ thống, cảm giác của ta bây giờ, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung."

Hệ thống đề phòng cảnh giác, nhưng vẫn nhịn không được hỏi lại: "Là bốn chữ gì?"

Ninh Tinh: "Có tiền thật tốt. Ha ha ha ha ha ha ha!"

Hệ thống: "....." Nó biết ngay mà.

Ninh Tinh thỏn thức nói: "Đáng tiếc, người lại không thể cảm thụ được."

Hệ thống: "....." Sao lại có thể có ký chủ rác rưởi như thế này được cơ chứ?!

Thời điểm Ninh Tinh tắm, đương nhiên Tạ Cửu không thể ở lì trong phòng, hẳn rất tự giác mà ra cửa canh gác, giống như 1 vị tôn thần giữ cửa, không cho bất cứ người nào bén mảng lại gần.

Tắm mình phía sau rất mỏng, mơ hồ có thể nghe rõ cả tiếng nước bên trong, tâm trí nếu không vững liền sẽ không tự giác mà tượng tưởng ra một mảnh kiêu diễm phía sau. Thính lực Tạ Cửu cực tốt, hẳn thậm chí còn nghe thấy được cả tiếng thờ dài để chui của Ninh Tinh. Bên tai hẳn nhiễm một mảng đồ ửng, trong đầu lộn xộn. Nhưng nếu hẳn tránh ra xa, hẳn lại lo âm thanh này sẽ bị người khác nghe được, cho nên đành phải nắm tay thành quyền để ngăn chặn đôi môi run rẩy của mình, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tình.

Nước trong bồn bắt đầu lạnh dần, Ninh Tinh đánh bước ra ngoài để lau khô người, đổi bộ y phục khác, rồi sau đó ném mình lên chiếc giường mềm mại.

Đêm đó, gió núi thổi gào, như quý khốc thần sầu, ngẫu nhiên còn có thể nghe tiếng sỏi hú giữa đêm. Có lẽ là doanh trại người đóng lại có binh lính thay nhau tuần tra, hơn nữa trong phòng còn có một người sống lì là như Tạ Cửu, cho nên âm thanh một chút cũng không khiến cho Ninh Tinh thấy sợ.

Ninh Tinh cứ như vậy trải qua cùng gió núi và thanh âm sán sạt của lá cây, một đêm vô mộng.

Sáng sớm ngày hôm sau, còn chưa tới giờ tập trung, ánh mặt trời đã xuyên qua lớp vải dày của lều trại, chiếu rọi một mảng mờ nhạt, Ninh Tinh nửa tỉnh nửa mơ trở mình, lại bỗng nhiên nghe thấy âm thanh từ trên giường rơi xuống của vật gì đó bên ngoài tấm màn.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ thấy sau tấm màn mỏng manh, thân hình Tạ Cửu cứng đờ ngồi trên giường, một tay xốc chân, cúi đầu nhìn chăm chăm cái gì đó.

Ninh Tinh còn chưa tỉnh ngủ, chỉ tai thắm lấm lấm: "Tiểu Cửu, người sao vậy?"

"Không có việc gì." Giống như "chìm sợ cảnh cong"*, Tạ Cửu nhanh chóng lên tiếng, rồi liền nháy xuống đất, cảm áo khoác lên mặc qua loa, vội vội vàng vàng thất lỏng lẻo cái đai lưng rồi như lửa nóng dốt mòng chạy ra ngoài, chẳng mấy chốc liền không còn bóng dáng.

() Chìm sợ cảnh cong: để mô tả người đã từng gặp những tình huống bị tổn thương và làm cho sợ hãi thì thường sẽ trở nên hoảng sợ hay nghi hoặc khi gặp phải một tình huống.*

Ninh Tinh cau mày, vui đâu vào đâu trong chán, lui lui biếng nằm i trên giường trong chốc lát. Gần đến thời gian tập hợp, tiếng người bên ngoài ngày càng trở nên ồn ào. Ninh Tinh cũng không thể tiếp tục lười biếng, lúc này mới chậm rì rì mà bò dậy. Khi đi lấy y phục mới để thay, nằng nhìn lướt qua giường Tạ Cửu và ngạc nhiên dừng lại --- hẳn như thế nào lại mang cả khăn trải giường đi rồi? Ngay sau đó lại buồn bực mà nhìn về phía dưới giường --- Tạ Cửu không những mang khăn trải giường cam đi mà ngay đến quần áo sạch sẽ chuẩn bị cho ngày hôm nay cũng lấy đi luôn. Quan trọng là, hẳn chỉ lấy quần mà khôn g lấy áo trên.

Ninh Tinh: "???" Tên tiểu tử này bị làm sao vậy?

Chờ nằng thay y phục và chải đầu xong thì Tạ Cửu mới quay trở lại. Hẳn đã thay xong y phục, bên tai hồng như máu, xốc dềm cửa đi vào với hai tay trống tron.

Ninh Tinh kéo tóc ra khỏi cổ áo, nói: "Trở về thật đúng lúc, chúng ta phải bắt đầu xuất phát rồi. Đứng rồi, sáng nay người làm sao vậy? Không thoải mái?"

Tạ Cửu mặc áo khoác vào, hằm hồ nói: "Không có."

Ninh Tinh cũng không quản nữa, sau khi chuẩn bị ổn thỏa hai người liền cùng nhau ra cửa. Trên mảnh đất trống bên ngoài trại, Vũ Văn Thước một thân trang phục đi săn, trên lưng mang theo một trường cung dài, một tay nắm dây cương của con ngựa to lớn màu đen nhậm,một bên đang phản phó cái gì đó với thuộc hạ. Trên thân con ngựa có treo hai ống đựng tên, mấy chục mũi tên dưới vũ được xếp gọn gàng bên trong, mỗi một cọng lông vũ đều thẳng tắp và sắc bén.

Cuộc thi săn bắn mùa xuân năm nay, hẳn mang theo mười thuộc hạ thân tín cùng đi săn. Mỗi một hoàng tử đều có thể lập cho mình một nhóm nhỏ, so với mấy người động một chút là mang theo hai mươi, ba mươi người, Vũ Văn Thước xem như "quần áo nhẹ ra trận".

Bắt quả, chính vì làm như vậy nên hẳn mới có thể hai năm liên tiếp giành chiến thắng. Dừng đầu ngón chân cũng có thể hiểu rằng, càng có nhiều người, thì mãnh thú càng có bản năng trốn tránh nhiều hơn. Cho nên, mang theo cả đội quân hùng hậu đi theo chưa chắc đã là chuyện tốt, thậm chí có thể rơi vào tình trạng ăn hết bạch quả. [Ngon nển]

() Bạch quả rất tốt cho sức khỏe, tuy nhiên, hạt Bạch quả có độc được, khi sử dụng nên tránh ăn quá thái với liều lượng lớn. Ý nói cái gì nhiều quá cũng không tốt.*

Nhịp trống phản chấn tinh thần nổi lên âm âm lâm lâm chóiáng vang vai con chim dọc đường. Các hoàng tử dẫn theo nhóm nhỏ của mình dường như đồng thời lao vào rừng rậm, sau đó từ bốn phía tán ra, thân ảnh rất mau liền biến mất trong tán rừng sâu rậm.

Ninh Tinh thúc ngựa đuổi theo phía sau nhóm nhỏ của Vũ Văn Thước. Thuật cưỡi ngựa của nằng rất tốt, tuy rằng không biết võ công nhưng thời khắc mấu chốt vẫn có thể tự bảo vệ bản thân. Cho nên, Vũ Văn Thước mới yên tâm cho phép nằng đi sau mình.

Nhóm của Vũ Văn Thước đi chậm mà cẩn trọng, để không làm rút dây động rừng. Đầu giống mấy cái tên huynh đệ thiếu năng trí tuệ đang rêu rao kia, còn sợ động vật không biết chúng đang ở đây chắc, lại khoe mẽ như vậy.

Í, ở đây cũng có 1 NPC kia, luôn có một ít khó khăn, một ít khó khăn a.

Không bao lâu, tác phong chậm mà chắc của Vũ Văn Thước liền có hồi đáp. Chưa hết buổi sáng mà hẳn đã săn được hai con nai hoang dã, một con lợn rừng. Đến giữa trưa, cả nhóm dừng lại nghỉ ngơi ăn cơm trên một mảnh đất bằng phẳng, đốt lửa, nướng tạm vài con thỏ nhỏ bắt được trong lúc đi săn cho đỡ đói. Con thỏ béo được nướng trên lửa vừa mềm vừa mộng, lấy chùi thịt cắt thật non ra, rắc thêm ít muối cùng bột thì là, mùi hương quyến rũ đến đầu ngón trỏ cũng phải động. Ninh Tinh được chia cho nửa cái chân thỏ, ăn đến phồng mồm phồng má.

Mùi hương dẫn dụ người quen, chỉ nghe một trận tiếng vó ngựa tán loạn, một đám người cười đùa giỡn có xuất hiện trước mặt họ, là đoàn người của Vũ Văn Hạo.

Hắn ta nhưn nhưn mây ngàn nhiên, ngay sau đó liền lập tức nheo mắt cười nói: "Hoàng huynh, có một chỗ phong thủy địa đạo không phải nên chia cho tiểu đệ một ít sao?"

Vũ Văn Thước hào sảng nói: "Được thôi, tên tiểu tử cậu, khẳng định là người thấy mùi thơm mà mò tới."

Vũ Văn Hạo nhún nhật cười, phản phó thuộc hạ xuống ngựa nghỉ ngơi, ăn cơm ngay tại chỗ. Cả buổi sáng, hẳn cũng săn được 2 con cừu hoang dã, thu hoạch khôn g tệ.

Sự xuất hiện của Vũ Văn cũng dường như là một dấu hiệu, không bao lâu, lại có một nhóm người theo mùi hương mà tới. Hoàng tử cầm đầu để râu, thoát nhìn già hơn Vũ Văn Thước mấy tuổi. Ngủ quan hẳn thực ra lớn lên không tồi, nhưng lại cư thích kéo dài âm cuối khi nói chuyện, khác với Vũ Văn Hạo, nói chuyện khiến người khác cảm thấy không thoải mái: "Ày nha, xem ta gặp được ai đây?"

Hệ thống giải thích nói: "Đây là Đại hoàng tử Vũ Văn Hân."

Ninh Tịnh đối với NPC có chút ấn tượng, hẳn là kinh địch tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Vũ Văn Thước. Cái tên Đại hoàng tử này, là người chỉ có tâm kế mà không có trí tuệ, nhưng hẳn lại có hậu trường mạnh mẽ --- tổ phụ hẳn là lão thần trong triều, uy vọng cực cao, tận dụng lợi thế khổng lồ này, cho nên Vũ Văn Hân không cần nỗ lực vẫn được phân nửa triều thần ủng hộ.

Ninh Tịnh: "....." Nàng như thế nào lại cảm thấy xuất thân của Vũ Văn Hạo này cứ hao hao như Tạ Cửu thế nhỉ? Chỉ có điều đây là phiên bản cấp thấp hơn. [Ngon nết]

Mấy năm nay, hai huynh đệ nhà này vẫn luôn âm thầm tranh đấu nhau trong bóng tối, nhìn nhau như cái đinh trong mắt, chỉ hận không thể giết chết đối phương cho thỏa lòng sáng khoái, nhưng ai cũng không làm gì được ai. Sau đó, khi Tạ Cửu làm việc dưới trướng Vũ Văn Thước, nhờ trí thông minh tuyệt diệu của mình hẳn giúp Vũ Văn Thước chi tốn ngắn ngủi một năm đã nhờ được cái đinh trong mắt này đi. [Ngon nết]

Hắn ta rốt cuộc tới đây để làm gì?

Phong lưu công tử: *Huhu chào các nàng, xin lỗi đã để các nàng đợi lâu nhưng dạo này ta đang bị giáo sư giao cho 1 cái report 10 trang, chạy deadline muốn dírt hơi, huhu, 10 trang mà yêu cầu nhiều như 100 trang. Các nàng có đau khổ vậy không nè. TT.TT*

À quên, chương này Tiểu Cửu nhà ta hơi bị cute luôn áaaaaaa ☺

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (10)

" Nơi này thật đúng là phong thủy hữu tình nha," Vũ Văn Hân nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt đầy ngụ ý dừng lại trên người Ninh Tịnh nửa giây, nói " A Thước, không ngại Hoàng huynh cũng ở đây chứ?"

Ninh Tịnh: "....." Nàng buồn bực nhìn xung quanh một vòng, nơi này nói trắng ra không phải chỉ là một khu đất trống sao, thế mà cũng có thể trộn mắt nói phong thủy hữu tình được.

Tạ Cửu nheo nheo mắt, Vũ Văn Hạo nhìn người không mời mà tới này, đang định đứng dậy thì đã bị Vũ Văn Thước giữ chặt bả vai, giảm bớt không khí cương cung bạt kiếm, nhún nhật cười, hướng Vũ Văn Hân nói: " Đương nhiên không ngại"

Cái này nói thế nào được nhỉ, không khí bây giờ quả thật có chút vị diệu, hai nhóm người Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Thước gần như dính chặt với nhau, nhóm người Vũ Văn Hân chọn chỗ cách đó khá xa, chặm rì rì nhóm lửa nướng thịt. Hai bên phân chia ranh giới rõ ràng, đặc biệt là đám người Vũ Văn Thước bên này, quả thực chỉ hận không thể viết ngay lên mặt: " Đại gia ta cùng bên kia không thân."

Sau khi lắp đầy cái bụng xong, tất cả đập lửa, chỉnh trang quần áo rồi cùng lên ngựa. Móng ngựa giẫm lên cành cây khô, phát ra âm thanh " sột soạt". Phía trước chính là một cái giao lộ giao nhau, ba nhóm người cũng đã đến lúc phải tách ra, tiếp tục săn thú.

Đúng lúc này, trong rừng cây âm u bị tán cây chặn hầu hết ánh sáng mặt trời bỗng xuất hiện một tia sáng bạc vụt qua.

Vũ Văn Hạo ngay lập tức đứng thẳng người, kinh hô: " Hoàng huynh, là một con ngân lang"

() ngân lang là con sói màu bạc. Nhưng ta thấy để ngân lang hay hơn nên để nguyên.*

Tiếng " hoàng huynh" này không chỉ tên gọi họ nhưng ai cũng đều biết người hẳn kêu chính là Vũ Văn Thước.

Trong mắt Vũ Văn Thước cũng thoáng hiện lên vài tia kinh hi, hét to một tiếng, thúc ngựa lao nhanh vào trong rừng.

Ninh Tịnh lấy lại tinh thần, lập tức theo sau.

Người luôn luôn hào hứng như Vũ Văn Hân thế nhưng lúc này lại chỉ cười như không cười ngừng tại chỗ, ý bảo thuộc hạ không cần đuổi theo, tựa hồ hẳn không định tranh giành con ngân lang khan hiếm này với Vũ Văn Thước. Tất cả mọi người dường như đều bị hấp dẫn bởi con ngân lang đã mấy chục năm không xuất hiện kia, chỉ duy nhất có Tạ Cửu chú ý tới sự khác thường của Vũ Văn Hân, Tạ Cửu rũ mắt, trong lòng bắt giác dâng lên một cỗ cảnh giác.

Mười mấy con tuần mã xuất hết công lực, ở trong rừng bao vây con ngân lang kia, rất mau liền đem nó bức đến bước đường cùng --- trước một vách đá.

Sau khi Ninh Tịnh đuổi kịp, nàng không dám đến quá gần, Tuy cách một đoạn nhưng vẫn có thể thấy được đây là một con ngân lang xinh đẹp mà dũng mãnh --- mõm dài và hẹp, cổ cao, da lông màu bạc lấp lánh.

Khác với Ninh Tịnh đang say mê đắm đuối, Tạ Cửu lại đang tập trung tìm kiếm cái gì đó trên người ngân lang. Ánh mắt quét qua một chỗ trên người ngân lang thì đột nhiên dừng lại.

Ở phía bên kia, dường như cảm thấy bản thân có mực cánh cũng khó thoát nên ngân lang đang nồn nồng dùng hai chân cao cào mặt đất phía sau, nhe răng phát ra tiếng " gầm gừ" cảnh báo, bắt cả mà chuyển động tại chỗ. Đáng tiếc, mười mấy con tuần mã uy phong凛凛 đã vây thành một vòng tròn, các binh lính trên lưng ngựa thì giương cung sẵn sàng, tất cả các mũi tên sáng bóng đang nhắm vào nó, phong tỏa mọi đường lui của ngân lang.

Mọi âm thanh đều ngừng lại, Vũ Văn Thước nheo mắt, giương cung, nhắm thẳng mũi tên bên nhọn vào đôi mắt ngân lang.

Bắn chết con mồi cũng đòi hỏi phải có kỹ xảo. Bắn vào mắt nó, vừa có thể tạo ra vết thương trí mạng vừa không phá hư bộ lông hoàn mỹ của nó. Hoàn toàn có thể nhìn ra, Vũ Văn Thước là đang tính toán lỵt da ngân lang một cách trọn vẹn nhất.

Tạ Cửu bỗng nhiên hét lớn: " Nhị hoàng tử điện hạ, nếu ngài không giết chết con sói này thì ta khẳng định ngài sẽ chiến thắng càng thêm thuyết phục?"

Ninh Tịnh kinh ngạc quay đầu, Vũ Văn Thước cũng sững sốt, cánh tay đang muốn bắn tên liền ngừng giữa không trung.

Thuộc hạ của Vũ Văn Thước lớn tiếng quát: "Nói bậy, đây chính là ngân lang trăm năm khó gặp! Trong truyền thuyết cổ xưa của dân ta, ngân lang chính là hóa thân của các vị thần, ai có thể săn nó trở về, thì chính là chiến binh bất khả xâm phạm. Sao người dám kêu điện hạ thả nó?"

Tạ Cửu lắc đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: " Đương nhiên không phải muốn thả nó, nhưng mà, chúng ta cũng không thể giết nó."

Vũ Văn Thước nhướn mày, nhưng lại có chút hứng thú nhìn chằm chằm Tạ Cửu nói: " Ở? Vậy người nói xem ta tại sao không nên giết nó?"

" Điện hạ, con ngân lang này là một con sói đang mang thai" Tạ Cửu ngẩng đầu, mâu quang hiện lên một tia ánh sáng nhật: " Bà Đồ Ni hoàng phi cũng là người đang có thai."

Đồng tử Vũ Văn Thước hơi co lại. Tất cả nhìn kỹ hơn --- mới vừa rồi trong rừng chỉ mãi đuổi theo ngân lang, cộng thêm lông nó vừa dài vừa dày phát phơ trong gió, cho nên mới không quan sát hết thân mình nó. Mãi đến lúc này, bọn họ mới nhìn đến cái bụng hơi gồ lên ngân lang, quả nhiên là một con sói đang mang thai.

Ngân lang là hóa thân của các vị thần trong truyền thuyết Khôi La, trong một số truyền thuyết, thậm chí tổ tiên bọn họ còn được ghi lại là hậu duệ của ngân lang. Đem đầu con ngân lang này về, vị trí đứng đầu dĩ nhiên sẽ thuộc về Vũ Văn Thước. Nhưng chờ đến khi mổ bụng nó ra và đưa cho Hoàng đế, mọi người liền sẽ phát hiện trong bụng con ngân lang này, còn có một con sói nhỏ còn chưa có sinh ra.

Bình thường thì cũng không sao, nhưng hiện tại nếu kết hợp với việc Bà Đồ Ni hoàng phi đang mang thai, thì lại là một chuyện khác. Ở thời điểm khi vị trí Thái tử còn đang bỏ trống, rất khó bảo đảm sẽ không có người nào nhân cơ hội này bởi họ Vũ Văn Thước, vu oan hãm mạng ác ý với hoàng đế còn chưa sinh ra. Cho dù thắng trận đầu nhưng lại thua nhân tâm.

Ngược lại, nếu không săn giết ngân lang, tự nguyện nhận thua tại cuộc thi săn bắn mùa xuân năm nay, lại có thể lấy đại cục làm trọng, làm cho Hoàng phi ghi nhớ trong lòng.

Tất cả đều toát hết mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Tạ Cửu cũng khác xưa.

Khó trách lúc này Vũ Văn Hân không dùng toàn lực đuổi theo, chỉ sợ là đã sớm nhìn ra con ngân lang này đang mang thai!

Hóa ra con ngân lang này chính là một cụ khai nương bóng tay, nếu vừa rồi Vũ Văn Thước không suy nghĩ mà bắn chết nó, chỉ sợ mọi chuyện sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, sẽ gây ra không ít phiền toái không cần thiết.

Nhìn rõ mọi việc từ đầu đến cuối, Ninh Tịnh không khỏi lắp bắp kinh hãi, sức quan sát của Tạ Cửu cũng thật tốt quá đi. Hóa ra mới hôm như vậy mà tâm tư hẳn đã tính tế và tỉ mỉ như vậy, năng lực suy xét chu toàn cũng dần dần lộ diện.

Cung đã lên dây thì không hề thủ hời, Vũ Văn Thước nhắm mũi tên về phía trước và thả tay, mũi tên " Xuy ---" một tiếng cắm vào cành cui khô cách ngân lang 2 mét. Ngân lang giật mình, dè dặt lùi lại mấy bước.

Vũ Văn Thước hạ tay thu hồi cung tiễn, một tay phát lên giả hiệu thuộc hạ, trầm giọng ra lệnh: " Bắt sống nó!"

Làm chuyện tốt không thể không lưu danh. Đầu con ngân lang này, giết thì không ổn, nhưng thả nó đi thì lại không cam lòng, biện pháp tốt nhất chính là bắt sống nó.

" Rồi!"

Tất cả binh lính xung quanh nghe lệnh, tiến lên giăng lưới, chỉ chờ lát đã tóm gọn được ngân lang.

Vũ Văn Thước quay đầu lại, liếc mắt một cái thật sau về phía Tạ Cửu: "Người vừa rồi làm rất tốt. Nói cho bốn vương, người tên gì?"

"Tạ Cửu"

"Tốt, Tạ Cửu." Khóe miệng Vũ Văn Thước nhẹ nhàng cong lên, hướng Ninh Tinh nói: "A Tinh, nếu ta nhớ không nhầm thì hẳn là kẻ muội mới mang về từ trại nô lệ?"

Ninh Tinh vội vàng nói: "Đúng vậy"

Vũ Văn Thước trầm ngâm trong giây lát, thật ra hẳn đã sớm nghe La Hưng nhắc đến người tên Tạ Cửu này.

Đánh giá của La Hưng nói với hẳn là: Thông minh tuyệt đỉnh, là một hòn ngọc thô cần được rèn giũa, nếu được coi trọng, tương lai có thể trọng dụng được, chỉ đáng tiếc xuất thân thấp kém, bị kìm hãm lại.

Vũ Văn Thước vốn không mấy để tâm tới lời nhận xét này, nhưng đến hôm nay, hẳn lại giật mình và thay đổi suy nghĩ của mình.

Có lẽ, hẳn có thể cấp cho hòn ngọc thô này một cơ hội. Nhưng trưởng thành thành cái dạng gì, vậy thì phải xem tạo hóa của hòn ngọc thô này thế nào, hẳn sẽ không nhúng tay. Nếu ngọc thô có thể lột xác thành ngọc quý, vậy hẳn cũng không ngại sử dụng. Nếu chỉ là một viên ngọc trung bình, đối với hẳn cũng không có tổn thất.

Vũ Văn Thước sau khi suy xét một hồi, liền hạ quyết định nói: "Ồ quân doanh dưới trướng của ta, có một doanh trại cho con em quý tộc tụ tập rèn luyện. Nơi đó đa phần đều là thiếu niên tầm tầm tuổi người. Bốn vương cho phép người về sau có thể ra đó luyện tập, thế nào?"

Tạ Cửu lộ ra nụ cười vô hại, khom người nói:"Tạ Cửu nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của điển hạ."

Sở dĩ Tạ Cửu ngăn cản Vũ Văn Thước không bán con ngăn lang kia không phải vì hẳn từ bị, không đành lòng sát sinh động vật, lại càng không phải bởi vì hẳn thật sự suy nghĩ cho Vũ Văn Thước, không muốn hẳn ta bị đẩy ra đầu ngọn sóng, mà là hẳn biết bản thân hẳn không thể tiếp tục chờ đợi, năm nay Ninh Tinh đã mười sáu tuổi, nếu hẳn vẫn cứ thông dong bước từng bước theo khuôn phép cũ, có lẽ đến một lúc nào đó hẳn sẽ phải trở mặt nhìn nằng bị kẻ khác cướp đi.

Hẳn lại càng hiểu rõ, khi cơ hội ở trước mắt, làm thế nào có thể nắm bắt được tâm tư của 1 kẻ hoàng tộc một cách nhanh nhất, mượn sức hẳn để nhảy ra khỏi lồng giam của chính mình.

Ninh Tinh: "!!!"

- --- Vũ Văn Thước chỉ nhẹ nhàng nói mấy câu bằng qua, nhưng lại khiến lòng Ninh Tinh nổi sóng. Cái gọi là doanh trại cho con em quý tộc tụ tập rèn luyện kia, căn bản không phải là sân tập nơi nguyên chủ nhìn sạch bách Vũ Văn Hạo mà chính là quân doanh huấn luyện trực tiếp dưới trướng của Vũ Văn Thước!

Đây là cái khái niệm gì?

Nơi nguyên chủ nhìn sạch bách Vũ Văn Hạo kia, nói một cách đơn giản dễ hiểu thì chỉ là nơi công cộng do triều đình xây lên, không có yêu cầu nghiêm khắc gì hết, cho nên thành thạo sẽ có một ít tiêu cò nương nững nịu chỉ đến đó điểm danh lấy phiếu chơi chơi. Học không tốt cũng sẽ không ai trách phạt nặng nề bọn họ.

Mà cái doanh trại võ trường dưới trướng Vũ Văn Thước kia lại là một phạm trù hoàn toàn khác, nói trắng ra thì đó chính là nơi nuôi dưỡng thuộc hạ thân tín của hẳn.

Các thiếu niên bên trong đều xuất thân từ các gia tộc phụ tá đắc lực cho Vũ Văn Thước. Huynh trưởng hoặc phụ thân bọn họ đại đa số đều đang cống hiến sức lực dưới trướng Vũ Văn Thước. Sau khi đảm thanh niên này trưởng thành, nếu không có biến cố bất thường gì xảy ra thì đều sẽ tiếp nhận vị trí của bậc trưởng bối để lại, công hiến bên cạnh Vũ Văn Thước, tiếp nối dòng máu trung thành mà cha ông để lại.

Về trước nhiều nhất chỉ được coi là một cái trường học quý tộc, mục đích nuôi dưỡng chính là biến các công tử quý tộc ăn chơi có thể quen thuộc với bản cung cùng cưỡi ngựa.

Nhưng về sau lại là doanh trướng được huấn luyện như Sparta*, người được nuôi dưỡng ra đều chính là những "bình khí" thật sự có thể sống sót trên sa trường tàn khốc. Lực sát thương của hai người được nuôi dưỡng ở hai nơi trên hoàn toàn không thể dùng 1 cấp bậc để so sánh.

() Sparta: Thành bang cổ Sparta của Hy Lạp nổi tiếng là một vùng đất của nghệ thuật chiến tranh, người ta còn gọi đó là "trại lính". Và nó cũng đúng là một trại lính thực thụ. Ở đây, những công việc không liên quan tới chiến đấu và chính trị thường được giao cho nô lệ, để các công dân có thể tập trung chuyên tâm rèn luyện. Công dân nam ở Sparta thường bắt đầu được dạy về các kĩ năng giao chiến khi chỉ mới 7 tuổi. Đến năm 20 tuổi, họ sẽ được giao nhập vào quân đội.*

Vũ Văn Thước nói muốn đem Tạ Cửu vào đó, điều đó chứng tỏ Tạ Cửu rất nhanh sẽ thoát khỏi thân phận nô lệ. Về sau chỉ cần hẳn nắm chắc cơ hội, và cố gắng chiếm được lòng tin của Vũ Văn Thước thì việc cầm được chiếc chìa khóa vàng để vào được vòng tròn tâm phúc của Vũ Văn Thước chỉ còn là điều sớm muộn.

Đù má, theo nguyên tác thì tận năm mươi năm tuổi Tạ Cửu mới ôm được cái đùi vàng Vũ Văn Thước a! Hiện tại hẳn còn chưa đến mười một tuổi, vì cái lòng gì mà Vũ Văn Thước lại chìa cành ôliu cho hẳn sớm như vậy?

() Ôliu là một biểu tượng thiêng liêng của người dân Hy Lạp. Theo truyền thuyết cổ xưa, nhánh ôliu biểu trưng cho sự hy vọng, chứa nhánh ôliu về phía ai đó chính là cấp cho họ một cơ hội.*

Còn nữa, sau khi ôm được đùi vàng, Tạ Cửu cùng lắm cũng chỉ là cái phụ tá bên cạnh Vũ Văn Thước mà thôi. Thế vì cái quật què gì mà hiện tại lại bị ném đến cái doanh trại huấn luyện ba trăm dặm sĩ Sparta kia vậy? ！Σ(° △ °|||)

Có quý, nhất định có quý, hệ thống, mau ra đây, cốt truyện của người sụp đổ rồi a a a a a!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (11)

Năm năm sau.

Tây Vực, sa mạc Diễn Phiên,

Đêm lạnh như băng, ngăn hà rộng lớn, còn cát giống những con sóng chạy dài không dứt, dẫm mình dưới ánh trăng lạnh giá.

"—— Chạy mau...."

"A a a a a —— nữa tặc tới!"

() Mã tặc: Cướp ở vùng sa mạc.*

Y Sa gian nan từ sườn núi lần xuống, cánh tay cùng lồng bàn tay bị cát nóng trộn cùng một ít vụn đá sắc nhọn ma sát làm trầy da, thậm chí nơi khủy tay còn bị mất một mảng da lớn. Do quá hốt hoảng nên mấy lần bị vấp ngã vùi mặt vào cát, một miếng làm lem, thậm chí cát còn rơi vào trong mắt, khiến nước mắt nóng vẫn không ngừng chảy ra.

Tiếng chém giết sau lưng vẫn không ngừng truyền đến, tại nơi hoang vu như nơi này, âm thanh kiếm chém vào da thật nghe được vô cùng rõ ràng. Nghĩ đến khả năng một trong những người bị chém đằng sau có thể là ca ca mình, Y Sa lại không kìm được nước mắt, nhưng nằng không dám dừng lại, chịu đựng cơn đau dữ dội, đứng dậy, một bước chạy lại một bước ngoảnh lại phía sau, dùng tất cả sự sống mà chạy về phía trước.

—— Bọn họ là thương đội đến từ Khởi La, cách hai tháng sẽ vận chuyển hàng một lần, đi tới đi lui buôn bán giữa các nước xung quanh Tây Vực. Vào chạng vạng tối 3 ngày trước, bọn họ lên đường từ dị quốc trở về Ma Khiên. Khi hậu sa mạc có sự chênh lệch rất lớn giữa buổi sáng và buổi tối, nếu là thương đội có kinh nghiệm sẽ nghỉ ngơi khi mặt trời chói chang nhất, tránh mất nước cùng áo giáp, chờ khi mặt trời bắt đầu khuất bóng mới lên đường. Cứ đi như vậy sau hai ngày thì khoảng cách với Ma Khiên cũng chỉ còn hơn 10 dặm. Quê nhà ở ngay trước mắt cho nên mọi người cũng loi lóng cảnh giác, nhưng ngăn vạn lần không nghĩ đến ở địa phương như thế này lại gặp phải mã tặc, thậm chí bỏ mạng trước khi nhìn thấy què nhà.

Y Sa dùng hết toàn lực, cầm đầu cầm cổ chạy như điên. Nhưng nằng cũng chỉ có hai chân, làm sao có thể địch được những tên mã tặc hằng năm tung hoành trên lưng ngựa.

Khí lạnh ủa vào phổi, nằng khó khăn hít từng ngụm từng ngụm khí, ngực cùng thắt lưng chỗ nào cũng đau như kim châm, bước chân dần dần yếu đi và trở nên nặng nề.

Ánh trăng chiếu từ sau đầu, bóng một người nam nhân xuất hiện trước mặt Y Sa, Y Sa sợ hãi ngoảnh đầu, sợ tới mức hai chân nhũn ra, ngã bịch trên mặt cát.

Một tên nam nhân đang hăm dầy cương, trên tay là thanh đao vẫn còn nhỏ giọt máu, vô ngra nhắc lên cao, khuấy động toàn bộ đất cát bên dưới. Sau khi thấy rõ tướng mạo Y Sa, động tác vung đao bỗng khựng lại giữa không khí, không ngoảnh đầu lại, hét to với vài những người đằng sau: "Heyy, ở đây có một nữ nhân ngoại hình không tệ! Giết hay mang về cho anh em hưởng thụ?"

Đại khái khi con người ta lìm vào sở hãi tột độ, tốc độ vận vật xung quanh dường như cũng chuyển động chậm lại, Y Sa nhìn thấy, tên mã tặc vừa mới hét lên kia, biểu cảm bỗng ngưng đọng, phía trước yết hầu ánh lên một ít ngân quang, Y Sa thậm chí còn nhìn rõ ràng cảnh tượng đạo ngân quang kia xuyên qua yết hầu tên mã tặc trước mặt.

Nhảy mất, cảnh tượng xung quanh lại khôi phục lại tốc độ bình thường, đạo ngân quang kia cắm vào cổ họng tên mã tặc, mang theo sức mạnh cường đại, xuyên qua yết hầu hẳn bắn ra ngoài.

—— Đó là một mũi tên lông vũ mà ả!

Không khí như ngưng đọng tại khoảnh khắc đó, lực đạo mạnh mẽ bề gãy xương cốt, máu thịt như khối đậu hũ bắn tung tóe đầy đất, đầu mã tặc bay ra theo đường Parabol, lăn lông lốc đến trước mặt Y Sa.

Đồng thời, mũi tên lông vũ kia cũng phá gió đêm, cắm thẳng xuống đất, lông vũ màu đen ở đuôi tiễn vẫn còn vù vù phát phới.

Đầu mã tặc đối diện với Y Sa, hai mắt mở lớn, khuôn mặt tràn ngập kinh sợ*, dường như hẳn ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra với bản thân thì đã tắt thở. Cả người Y Sa đều run lên mãnh liệt, lẩy mòng làm điểm tựa, lùi lại mấy bước phía sau.

() kinh sợ: cảm xúc kinh ngạc và sợ hãi*

"Vèo vèo", tiếng vật gì đó xé rách không khí liên tục truyền đến, thể cục tàn sát đầm máu của đám mã tặc dường như đã nghịch chuyển, Y Sa choáng váng ngẩn đầu, chỉ thấy cách độ khoảng trăm bước chân về phía cồn cát đằng trước, có một đám người trẻ tuổi đang cầm cung đứng đó. Nhìn bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái của họ, đại khái chắc là người qua đường. Thiếu niên đứng đầu tiễn đang thu dây cung, xem ra người bắn mũi tên vừa rồi chính là hắn.

Mã tặc phát hiện có người đánh lén, nổi điên hét lớn, rút dao lao về phía đám người bên kia. Cảnh tượng ác mộng này đủ để khiến vô số người tay chân mềm nhũn và quay đầu bỏ chạy. Nhưng mấy người trẻ tuổi kia lại không tránh không lui, đứng im như bị đóng đinh tại chỗ.

Y Sa thẳm thẳm thở ồ. Mặc dù họ sẵn sàng nghênh chiến, nhưng thực lực hai bên quá mức cách biệt —— bên mã tặc đại khái có hơn hai mươi người! Không chạy là muốn chờ chết sao?!

Nhưng rất nhanh nằng liền biết mình lo lắng thừa.

Vị thiếu niên kia bản tính không ngừng nghỉ, nhưng động tác lại bình tĩnh trầm ổn không một chút hoảng loạn, trấn định đến mức khó tin. Từ lúc lấy mũi tên đến lúc mũi tên mới được bắn ra thể nhưng chỉ mất có mấy giây, trường cung trong tay hẳn phóng phát như không có trọng lượng, mỗi lần bắn tên, dây cung đều cong như nửa vầng trăng tròn. Mũi tên sắc nhọn nhảy múa giữa các ngón tay y, thoăn thoắt bắn ra những tia sáng màu bạc như sao băng.

Bao đựng tên chẳng mấy chốc đã vơi dần, nhưng mỗi mũi tên bắn ra đều không bị lãng phí – khoảng cách xa như thế, ánh trăng lại mờ ảo, mục tiêu thì không ngừng chuyển động, nhưng thiếu niên lại cứ thể giương cung, bàn tay trầm ổn, thậm chí cả thời gian nhắm bắn cũng không có, phóng phát như bắn trúng mục tiêu đã là bản năng khắc sâu vào xương tủy của hắn.

Mắt thấy huynh đệ của mình lần lượt ngã xuống, đặc biệt là những huynh đệ xông lên đầu tiên, đầu bay xa tận mấy mét, đám ôn hợp phía sau biết mình không thể động vào đám người này liền nhanh chóng quay ngựa bỏ chạy.

Giặc cùng đường mạc truy*, mấy người trẻ tuổi kia chỉ nhìn theo đám mã tặc đang tháo chạy, cũng không có đuổi cùng giết tận.

() Giặc cùng đường mạc truy: Giặc tới đường cùng thì chó nên đuổi theo, tránh chúng bị bức bách quá mà hóa ra liều mạng, rất nguy hiểm.*

Y Sa vẫn đang run rẩy mãnh liệt, cho đến tận khi mấy ân nhân cứu mạng kia thúc ngựa đi đến trước mặt nằng, nằng mới phát hiện ra họ mặc cùng một thân y phục đen tuyền, vài vóc cắt may khéo léo, cổ tay cùng cổ áo đều thêu hoa văn xanh lam, chân mang ủng đen.

Nguyệt hắc phong cao đêm giết người, đám người này lại mặc cả thân đen thui, nếu không phải vừa rồi họ ra tay cứu giúp, thì Y Sa cũng đã tưởng họ là cùng một giuộc mới đám mã tặc kia rồi [Ngon nếm]

Dưới ánh trăng lạnh lẽo và âm ẩm, vạn vật như được khoác thêm một tầng ánh sáng, ánh mắt Y Sa dừng lại trên người thiếu niên vừa cứu nằng, trái tim run lên, nhất thời không tìm nổi một từ để miêu tả ngoại hình hắn.

Đây là một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi, hẳn đang ngồi trên lưng ngựa, vòng eo rắn chắc, hai vai bình thản, bình tĩnh lãnh đạm nhìn nằng, đốt ngón tay thon dài tuyệt đẹp kẹp chặt dây cương, mạch máu xanh lá thoát ẩn thoát hiện trên cánh tay màu lúa mạch khỏe khoắn, giống như một đóa anh túc nở rộ đầy mê hoặc.

Không giống như người Hồ thổ tộc mà tục tăng, bộ dáng thiếu niên này cực kỳ thư sinh tao nhã, rõ ràng vừa rồi giết nhiều người như vậy, nhưng vạn áo vẫn phẳng phiu không một nếp nhăn, mái tóc đen nhánh bị gió đêm thổi tung, như rong biển đang nhẹ nhàng phát phơ, không khỏi làm người ta liên tưởng đến tinh linh dưới ánh trăng, cả thân không dính tí bụi trần.

Diện mạo hoàn mỹ như vậy, vốn nên khiến người đối diện an tâm mà thương thức, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh lùng thăm thẳm, đối với có nương chân yếu tay mềm như nằng cũng không một chút dao động, làm Y Sa trong lòng không khỏi rét run.

Vị thiếu niên kia không nói chuyện, chỉ có người thiếu niên thoạt nhìn lớn tuổi hơn bên cạnh lên tiếng hỏi: "Cô nương, cô là người phương nào?"

Thần kinh yếu ớt của Y Sa cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, trợn mắt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Nằng ngất đi, thẳng đến hai ngày sau mới tỉnh dậy.

Thương đội của bọn họ vì tránh sự truy sát của mã tặc mà tách ra làm đôi, người thì bị thương, người thì đã chết. Cũng may, huynh trưởng duy nhất của nằng chỉ bị thương nhẹ, may mắn nhất về được cái mạng. Những nương hàng hóa rỗng được dùng để mang thi thể những người đã chết về Ma Khiên an táng.

Sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày ở sa mạc quá lớn, nhiệt độ ban ngày quá nóng sẽ đẩy nhanh quá trình phân hóa thi thể, vì vậy không thể tiếp tục trì hoãn, cần lập tức mang người về ngay nếu không thi thể sẽ bắt đầu hôi thối.

Thương đội của Y Sa xin đi cùng xe với mấy người ân nhân cứu mạng, hành trình dài ở phía sau, tuy tốc độ so với kế hoạch ban đầu có chậm hơn một chút nhưng Y Sa cùng huynh trưởng lại không sợ gặp bị mã tặc quấy rầy.

Trong đám thanh niên trẻ tuổi kia, có hai người rất hay nói chuyện, ban ngày khi không lên đường, trốn sau bụng ngựa tận hưởng sự mát mẻ, Y Sa sẽ cùng bọn họ nói chuyện phiếm vài câu, qua đây biết được bọn họ rời Ma Khiên từ nửa tháng trước, đi làm công việc cho chủ tử, trên đường trở về đi ngang qua đây, thấy mã tặc quá cản trở liền ra tay tương trợ.

Y Sa cùng huynh trưởng nợ bọn họ đại ân đại nghĩa cho nên không dám tò mò hỏi chủ tử họ là ai, chỉ mơ hồ biết rằng lai lịch của đám người này không hề đơn giản. Đối với vị thiếu niên ngày đó cứu nằng, nằng vẫn luôn lặng lẽ quan sát hắn, nhưng kết quả đã 2 ngày trôi qua, nằng trừ bỏ biết hắn tên là Tạ Cửu thì đến một câu cũng chưa từng nói chuyện qua.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Tạ Cửu ngồi khoanh chân ở dưới bụng ngựa, vạn túi nước, ngựa đầu rỏ mắt nhắm ngủ nước, dùng mu bàn tay xoa xoa môi, sau đó liền dựa vào chân ngựa mà nhắm mắt dưỡng thần.

Ở xa xa, huynh muội Y Sa đang cùng huynh đệ của Tạ Cửu buôn chuyện trên gòir dưới đất để giết bớt thời gian, huynh trưởng Y Sa hăm dọa nói: "Ta công tử không chỉ có tài bắn cung lợi hại mà bộ dáng lớn lên cũng an tuấn nhả nhận bất phẩm."

Mấy vị đồng liêu liếc liếc nhau, không biết nghĩ tới cái gì, khỏe miệng liền xuất hiện một tia cười cổ quái.

Đây là bởi vì bọn họ nhớ tới câu chuyện rất lâu về trước.

5 năm trước, khi Tạ Cửu mới tới doanh trại của bọn họ để luyện tập, hẳn lúc đấy vẫn còn là một thằng nhóc con miệng còn hơi sữa. Đối với kẻ tự xưng thành linh xâm lâm như vậy, bọn nhỏ đương nhiên là xuất hiện bản năng đề phòng cùng địch ý. Hơn nữa bộ dáng Tạ Cửu lớn lên lại rất giống tiểu cô nương, ở nơi ưa chuộng vẻ đẹp hoang dã như Khôi La, chẳng khác nào như viết ngay lên mặt ba chữ "Dễ khi dễ". Cho nên có một vài thiếu niên nghịch ngợm, liền tính toán khiến Tạ Cửu ném chút mũi vị đau khổ.

Mấy tiểu hài tử kia ban đầu là dùng lời nói để công kích Tạ Cửu, sau đó là làm một vài chuyện lật vật ngang đường, cuối cùng liền xông tới đánh nhau. La Hưng nghe tin liền mau chóng chạy đến, tức đến học máu mà tách hai tên tiểu hài tử đang vạ nhau trên cát ra. Thoạt nhìn, Tạ Cửu bên trái bị đánh đến chảy hai hàng máu mũi, khỏe miệng cũng bị cào xước. Nhưng tên tiểu tử còn lại, hai răng cửa bị đánh gãy, tóc bị kéo xuống một nắm, căn bản là không chiếm được chút lợi thế nào.

Từ lần đó trở đi, Tạ Cửu liền đặt biệt danh cho hắn là "Răng nanh tiểu bạch thỏ". Logic của trẻ con đúng là thú vị —— tất cả đều cảm thấy bị bất nạt mà dám chống lại thật xứng đáng là nam tử hán. Bởi vì chuyện này, bọn họ mới dần chấp nhận Tạ Cửu, sau này cũng không ai lấy vẻ ngoài của hắn ra gây sự nữa.

Sau vài năm, Tạ Cửu sau khi lớn đáng người cực kỳ cao lớn, bà vai kéo rộng, ngực đầy lên. Mặt mày cũng trở nên ngày càng lạnh lùng, trên người hoàn toàn không tìm thấy hình dáng năm xưa, hoàn toàn lột xác thành thiếu niên phần chân oai hùng.

Hiện tại, ca ca Y Sa đột nhiên lại tán thưởng Tạ Cửu "anh tuấn nhả nhận", đồng liêu Tạ Cửu liền bị ký ức xưa cũ chọc kích động, mới phá lên cười quý dị như vậy.

Trên đầu Y Sa xuất hiện đầy chấm hỏi, chuyện này có gì buồn cười sao.

Sáng sớm hai ngày sau, khi mặt trời còn chưa lên hoàn toàn, cả Ma Khiên vẫn đều được bao phủ quanh một tầng không khí xanh thẫm trong nắng sớm. Trước cửa thành, Y Sa cùng huynh trưởng vẫn luôn hướng nhóm người Tạ Cửu cảm tạ, dường như còn muốn quý đáp ba cái tạ ơn bọn họ. Nhóm người Tạ Cửu dớ khóc đỏ cười, vội vàng nằng bọn họ đấy, Y Sa lúc này mới lấy hết can đảm, muốn tìm Tạ Cửu đơn độc nói câu cảm tạ, nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại đã không thấy thân ảnh Tạ Cửu đâu!

*

Sáng sớm, thị vệ canh cửa ở Vương phủ nhện không được ngập vài cái, bỗng từ xa nghe thấy tiếng tuần mã hí vang, Tạ Cửu phong trần mặt mũi từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Thị vệ sững sốt, lập tức phản chấn tinh thần, kính cẩn nói: "Tạ công tử, ngài đã trở lại!"

Tạ Cửu hơi hơi gật đầu với gã, sau đó đem ngựa giao cho hắn, đi ngang qua người thị vệ đi vào trong phủ. Thời gian này vẫn là khoảng thời gian mà Vũ Văn Thuộc vào triều thượng nghị, cả phủ im ắng, Tạ Cửu cũng không vội đi phục lệnh, trước tiên về phòng chính đốn nghỉ ngơi.

Hiện tại, phòng Tạ Cửu vẫn ở trong phủ Vũ Văn Thuộc, chẳng qua, hắn đã không còn khả năng ngủ trên chiếc giường nhỏ đặt trong phòng Ninh Tĩnh nữa rồi, mà có phòng riêng.

"Rào" một tiếng, dòng nước lạnh lèo từ đỉnh đầu chảy xuống, Tạ Cửu lau khô thân mình, dường cong trần trụ phía sau mạnh mẽ mà rắn rỏi, trên lưng mình vẫn còn đọng lại một ít bọt nước. Tẩy rửa sạch sẽ bụi bẩn, Tạ Cửu thay một thân y phục sạch sẽ, lau khô tóc, xác nhận bản thân thoạt nhìn sạch sẽ thơm tho mới nhích người đi đến phòng Ninh Tĩnh. Dựa theo thói quen sinh hoạt của Ninh Tĩnh, giờ này chắc hẳn nằng đã rời giường.

Chuyện đi này ước chừng đã đi nửa tháng, hai người chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy, tuy trên mặt Tạ Cửu không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng vẫn luôn có một móng vuốt nhỏ cào loạn, cho nên lúc ở chỗ công thành vừa rồi, hẳn một câu

cũng không từ biệt huynh đệ, một đường trở về hồi phủ. Nếu hần xuất hiện trước mặt nàng ngay khi nàng vừa thức giấc, có phải nàng sẽ thực kinh hi phải không?

Đi thẳng vào trong sân của Ninh Tĩnh, hai cánh cửa vẫn đang gắt gao đóng lại, một chút tiếng người cũng không có, Tạ Cửu tiến lên nhẹ nhàng gõ gõ cửa, ôn nhu nói "Tỷ tỷ, tỷ dậy chưa?"

Từ khi Ninh Tĩnh đem hần từ trại nô lệ trở về, cho đến khi hần không còn quan hệ chủ từ với nàng nữa, vấn đề xưng hô vẫn là một vấn đề khó khăn, cuối cùng, Ninh Tĩnh quyết định, bảo Tạ Cửu kêu nàng là "tỷ tỷ". Lúc đầu hơi không quen, nhưng 5 năm qua đi, câu xưng hô này đã sớm trở nên cực kỳ thuận miệng.

Không thể không nói, thái độ nhẹ nhàng khi gõ cửa của Tạ Cửu với thái độ thường ngày của hần là hai thái cực hoàn toàn khác biệt. Sự rằng trời có sập thì huynh đệ của Tạ Cửu cũng không tin sẽ có một ngày hần có một mặt như vậy. Nếu như thấy được, da gà toàn tay khẳng định sẽ đứng dậy, nổi trống giương cờ mà biểu tình.

Phía sau cánh cửa thật lâu vẫn không có người đáp lại, Tạ Cửu dừng một chút —— kỳ quái, chẳng nhẽ hơn mười ngày không gặp, nàng lại bắt đầu ngủ nướng rồi sao? Đột nhiên, trong phòng truyền ra tiếng "bịch" lớn, giống như thanh âm người náo đó lần từ trên giường xuống đất, Tạ Cửu ngán ra, nghe ngò gọi: "Tỷ tỷ?". Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có ai trả lời, sợ Ninh Tĩnh xảy ra chuyện, Tạ Cửu liền không hề do dự, đám thùng cửa sổ giấy, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kéo then cửa.

Hần đẩy cửa ra, bước nhanh qua tấm bình phong, đập ngay vào mũi là mùi rượu ngọt ngào vẫn còn thoang thoảng. Trên tấm nệm ni bông bên cạnh giường, một thiếu nữ xinh đẹp đang nghiêng người ôm chần, cuộn tròn tựa như một đứa trẻ, rơi xuống đất mà vẫn còn ngủ ngon như vậy.

Đáy chắc hần là vẫn chưa tỉnh rượu, Tạ Cửu nhẹ nhõm thở ra một hơi, lắc đầu bắt đầu đi lăm bảm: "Ngủ cũng không thành thật như vậy."

Tạ Cửu nhẹ nhàng bước chân qua, khom lưng cúi người, cách một lớp chăn đem nàng ôm lên. Hần vừa động, lớp chăn trên vai Ninh Tĩnh liền tự động rút xuống.

Sau khi thấy rõ quang cảnh phía trong tấm chăn, Tạ Cửu bỗng dưng cứng lại.

—— Có lẽ vì thời tiết quá mức nóng nực, trên người Ninh Tĩnh chỉ mặc đúng một bộ trung y bằng lụa mỏng tang, đến yếm cũng không có mặc. Trong lúc ngủ lại lật qua lật lại nhiều lần, vạt áo liền rớt sang hai bên, lộ ra một mảng lớn da thịt, vạt áo gian nan lắm mới khe khuất được một nửa bầu ngực trắng nõn. Vài sợi tóc đen nhánh uốn lượn theo từng đường cong ẩn hiện rồi biến mất phía sau vạt áo.

Bộ trung y mỏng như tờ này chỉ là miễn cưỡng che được một ít thân thể, nếu như nhấc lên liền có thể nhìn rõ xuân sắc mẽ người bên trong.

Cô hòng "ực" một tiếng, hầu kết gật giật lên xuống. Tạ Cửu chợt vật chuyển dời tâm mất, một trận khó nóng ần nấp nhiều năm bỗng chốc sôi trào, xồng thẳng lên đầu, hô hấp trở nên dồn dập, Tạ Cửu cưỡng bách bản thân nhìn đi chỗ khác, trong lòng một mảnh hỗn loạn.

Trong đầu hần xuất hiện hai luồng suy nghĩ trái ngược. Một bên chính nghĩa lấy đạo đức ra răn dạy hần, cảnh báo hần không lên làm điều gì mạnh động để khiến bản thân hối hận về sau. Bên kia lại là ma quỷ, ở bên tai hần dụ dỗ: Đây không phải cảnh người đã mơ ước từ lâu sao? Nơi này không có người khác, chỉ có 2 người các người, chỉ cần nhẹ một chút, hôn nàng một cái, nàng cũng sẽ không phát hiện ra.....

Không khí trong phòng dần trở nên nặng nề, Tạ Cửu ôm Ninh Tĩnh đặt lên trên giường, chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, rốt cuộc vẫn không nhìn được mà phá vỡ phòng tuyến cuối cùng. Đôi tay hần chống hai bên sườn mặt nàng, cánh tay căng lên vì căng thẳng, cúi người, chộp mũi dùi dùi ở cổ Ninh Tĩnh, hít lấy hít để hương thơm trên người nàng, nhắm mắt thở dài, con mắt thủ sắp sửa xồng chuông lại tạm thời được trấn an.

Ninh Tĩnh vẫn như cũ không có tỉnh lại.

Lần da vừa mới tắm xong đã thấm đẫm một tầng mồ hôi mỏng, đôi môi mát lạnh của Tạ Cửu dao động trên xương quai xanh của Ninh Tĩnh, hần thở dốc, nhận không được liếm một chút. Cảm giác tội lỗi nổi lên, trong đầu hần như một cuộn chỉ rối loạn, thậm chí có một tia u ám bắt chấp tất cả đang dần dần nảy sinh.

—— tỷ tỷ có biết..... hần vẫn luôn muốn làm như vậy với nàng không?

Nếu như bây giờ nàng tỉnh lại, sẽ lộ ra biểu cảm gì?

Sẽ lớn tiếng quát hần sao? Hay là vẫn sẽ yên lặng mà ngắm đồng ý với những hành động quá phận này của hần?

Phong lưu công tử: *Hử hử, các nàng nhớ ta không, không phải vì ta lười đâu (hơi thôi ==") mà là do đạo này ta lại bận rồi, với cả mấy chương đạo này siêu nhiều từ khó luôn, toàn dùng mấy từ cổ xưa lại còn tối nghĩa, làm ta không biết nên dịch thế nào. Cho nên tốc độ mới rủa bỏ như vậy, xin lỗi các nàng nghen.*

Bản đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có lẽ do ánh sáng bị chặn nên Ninh Tĩnh mơ mơ màng màng mở mắt, hử nhẹ một tiếng, có dấu hiệu như sắp tỉnh lại.

Tạ Cửu bỗng chốc tỉnh táo lại, đứng phắt dậy, đưa lưng về phía Ninh Tĩnh, rồi sau đó hỗn loạn ngồi xuống.

Gian phòng lại rơi vào im lặng, hạ thân nào đó đang ngo ngoe rục rịch cũng dần dần lãnh đạm xuống. Tạ Cửu hơi nghiêng người, dùng ngón tay vuốt ve sợi tóc dính bên tai Ninh Tĩnh, đem vạt áo mở rộng của nàng khép lại. Đầu ngón tay không tự giác lướt nhẹ trên da thịt mịn màng, một trận kích động khác lại bắt gặp ngôi lên.

Nhưng cuối cùng, Tạ Cửu vẫn đem chân lông dè dặt lại lên người Ninh Tĩnh, cúi người, nặng nề nói bên tai nàng: "Tỷ tỷ, ta giúp người đem y phục mặc xong rồi."

Cũng không biết là đang nói cho ai nghe.

Giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, Tạ Cửu ra ngoài và khép chặt cửa lại, ánh mắt xa xăm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tia nắng ban mai bao trùm cả vương phủ, từng đợt khí trắng mờ ảo trong sương. Sương mù cũng dần tan đi, đọng lại trên những cánh hoa, lấp lánh. Tạ Cửu tựa lưng vào thành cửa, ngắm người thon gầy, mái tóc kẹp lỏng lẻo ở đằng sau, một vài sợi tóc chưa khô dính ở trên áo, làm ướt một mảng y phục, nhưng hần cũng không mấy quan tâm, tất thần đưa ngón tay lên vuốt ve hơi ấm còn đọng lại trên cánh môi, cảm xúc mềm mại vừa rồi làm hần say mê đến điên dại, đến giờ hần vẫn cảm nhận được nắng da của nàng còn đâu đó trong tâm trí.

5 năm trước, hần mượn lực hòn đá kê chân là Vũ Văn Thuộc mà thoát khỏi thân phận nô lệ.

Đại khái hần từng mấy lần giải cứu Vũ Văn Thuộc trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, biến mình thành thủ hạ đắc lực nhất của Vũ Văn Thuộc. Một năm trở lại đây, Vũ Văn Thuộc bắt đầu đem một ít nhiệm vụ đặc thù mà bản thân không tiện ra mặt giao cho hần và mấy tâm phúc đi làm. Thậm chí còn bắt đầu phó thác riêng cho hần làm một ít sự tình bí mật, sự tin nhiệm là phi thường rõ ràng.

Có đôi khi Tạ Cửu cảm thấy bản thân như một con sói đang có tình che giấu răng nanh, nguy trang thành một con chó trung thành, tất cả mọi việc đều đi theo tính toán của hần. Tuy nhiên, những gì bây giờ hần có được vẫn chưa đủ với những gì hần muốn có, tất cả mới chỉ là sự khởi đầu mà thôi.

Tạ Cửu thở dài một hơi, ngọn lửa đang hoành hành trong cơ thể cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

Đúng lúc này, bỗng có hai tiếng cười thanh thúy truyền từ sân sau vọng vào. Chỉ trong chốc lát, hai thị nữ trẻ tuổi đang bưng chậu đồng xuất hiện ở khúc cua, ngược lên thì đúng trùng mặt Tạ Cửu.

Không ngờ rằng mới sáng sớm thế này đã đụng ngay phải vị khách không mời mà tới, 2 thị nữ đỏ mặt, lập tức cúi người hành lễ.

Tạ Cửu gật gật đầu với hai nàng, rồi nhanh chóng bước chân về phía cổng chính. Lúc đi ngang qua nhau, hần bắt ngờ dừng lại, thuận miệng hỏi một câu: "Tỷ tỷ ta tại sao lại uống say như vậy?"

"Ngày hôm qua ——" hai thị nữ liếc nhau cười khúc khích, một người lớn tuổi hơn trong 2 người che miệng cười nói: "Chỉ từ mờ tiệp ở trong phủ, mới cả già đình Tà Bán phó đến dự, tiểu công tử nhà Tà đại nhân cũng có mặt, không biết vì sao lại đối với Ninh cô nương nhất kiến chung tình, luôn hướng tiểu thư kính rượu. cho nên sau bữa tối hôm đó, tiểu thư liền say đến ngủ trái ngả phải."

Tạ Cửu sùng sốt, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống.

*

Mặt trời lên cao, Ninh Tĩnh lúc này mới mơ màng tỉnh dậy từ cơn say. Cả phòng một mảnh im ắng, ánh nắng xuyên qua cửa sổ, phản chiếu lên đôi mắt màu nâu nhạt của Ninh Tĩnh. Đầu đau như búa bổ, Ninh Tĩnh không chút nữ tính nằm vật ở trên giường thành hình chữ đại (大), miệng thở ra toàn là mùi rượu.

Theo năng tình lại, hệ thống cũng bắt đầu khởi động, ngay sau đó là một loạt thanh âm nhắc nhở ——

"Đỉnh! Giá trị nhân phẩm +15, giá trị nhân phẩm hiện tại 155."

"Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt chuyện +2%, tiến độ hoành thành hiện tại: 66%"

Theo kinh nghiệm lâu nay, từ khi Tạ Cửu bắt đầu chạy việc cho Vũ Văn Thuộc mà lâu lâu rời khỏi phủ, mỗi lần hẳn trở lại Ma Khiên thì tiến độ hoàn thành cốt chuyện đều sẽ tăng.

Cho nên, khi thanh âm nhắc nhở kia vang lên, Ninh Tĩnh liền biết ngay Tạ Cửu đã quay lại. Điều duy nhất làm cho nàng buồn bực chính là -- cái giá trị nhân phẩm luôn luôn bất động kia, tại sao hôm nay tự dưng lại tăng rồi? Còn một lúc cộng thêm hẳn 15 điểm.

Chẳng qua chi là một lần hồi phủ bình thường mà thôi, có điểm nào chọc trúng Tạ Cửu sao? (= _ =)

Nàng lười biếng bỏ xuống giường, ngáp một cái. Ngủ đến giờ này rồi, com sáng khăng định không kịp nữa, vậy liền trực tiếp ăn luôn bữa trưa là được. Đi chân trần, Ninh Tĩnh bước đến phía chậu đồng đựng nước đặt ở trên giá bên cạnh, vốc nước rửa sạch mặt, sau đó súc miệng, lúc này mới cảm nhận được một chút cảm giác thoải mái.

Lau khô mặt, Ninh Tĩnh tùy tiện cầm lấy y phục đặt bên góc giường và đi về phía grong đồng. Duỗi tay kéo mở đai lưng, áo ngủ to tằm liền không tiếng động rơi xuống mặt đất.

Số liệu của thân thể nguyên chủ bây giờ, là hoàn toàn dựa vào số liệu của thân thể Ninh Tĩnh ở thể giới thực mô phỏng lên. Mấy năm trước, bởi vì tuổi tác của nguyên chủ cho nên đáng người nguyên chủ vẫn luôn luôn gầy yếu. Trải qua vài năm phát dục, hiện tại ngũ quan của nguyên chủ, khí chất, dáng người, đã hoàn toàn được phục chế y như ở thể giới thực -- nói một cách đơn giản thô bạo thì chính là, da trắng mặt xinh, ngực to chân dài, hoàn toàn đầy thì thành công. ✓

Độ tương tự quá cao, làm Ninh Tĩnh nhiều lúc suýt nữa quên mất bản thân đang ở cuộc đời của người khác. Bấm bấm ngón tay tính toán, nhiệm vụ này của nàng, cho dù là thời gian hay là tiến độ, đều đã qua một nửa. Kế tiếp, nhân sinh của Tạ Cửu sẽ xuất hiện một bước ngoặt lớn -- sự kiện hiện mang theo công văn thông quan rời khỏi Khôi La rất mau sẽ xảy ra. Kia hẳn là lần cuối cùng nhìn cùng Tạ Cửu gặp mặt.

Ninh Tĩnh đang sửa sang quần áo thì bỗng dưng dừng lại. Nàng kinh ngạc mà đi sát người vào gương đồng, duỗi tay sờ sờ xương quai xanh của mình -- tại sao lại nổi mẩn đỏ lên thế này?

Còn chưa kịp tìm ra nguyên nhân thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa. Thị nữ ở ngoài cửa nhẹ nhàng bẩm báo: "Ninh cô nương, người rời giường chưa ạ?"

Ninh Tĩnh đáp lại: "Đậy rồi. Vào đi."

Thị nữ đẩy cửa ra, đứng ở cửa hành lễ, cười khúc khích nói: "Ninh cô nương, công tử Tả bán phủ - Tả Tuấn công tử vừa tới phủ làm khách, điện hạ đang ở sảnh ngoài đãi khách. Vương phi sau khi nghe nói liền lập tức sai nô tỳ đến mời người ra sảnh ngồi chơi."

Khóe miệng Ninh Tĩnh giật giật, bên tai phảng phất rung lên âm thanh mảnh liệt của -- tiếng chuông từ thân.

Đêm qua, Vũ Văn Thuộc ở trong phủ mở tiệc chiêu đãi cả nhà Tả bán phủ.

Nói đến cái chức quan Bán phủ này thì, thực ra là ở trong hệ thống quan lại Khôi La cũng không tính là chức quan gì đó quá to tát, nhưng lại là người trực tiếp điều hành việc đóng mở cổng thành và quản lĩnh canh gác. Ở thời khắc mấu chốt, chức quan này có thể đem đến một lợi thế không lồ. Cho nên Vũ Văn Thuộc đã sớm thu hần ta ở dưới trướng. Mờ tiệc đêm qua, nói trắng ra chính là để thúc đẩy việc gặp mặt giữa nàng và Tả công tử. (_ _)

Vốn dĩ Ninh Tĩnh khá thích tham gia các hoạt động náo nhiệt như tiệc tùng này nọ. Dù sao thì xã giao khách sáo các kiểu đã có Vũ Văn Thuộc đứng ra lo liệu, nàng chỉ cần an tĩnh làm một chú gà sinh đẹp, ăn uống, thưởng thức ca vũ là được rồi. Nói ngắn gọn thì chỉ 1 từ: sáng khoái.

Đáng tiếc, ba năm trước, Vũ Văn Thuộc cưới vợ, cục diện liền trở nên có chút vi diệu [ngon nên]

Phu nhân của Vũ Văn Thuộc, tên gọi là Tuyết Di, thời điểm xuất giá mới chỉ mười tám mùa hoa đào, so ra còn kém Ninh Tĩnh hai tuổi. Tuyết Di xuất thân từ gia đình thế gia, phụ thân là trọng thần trong triều. Hai nhà kết thông gia, không còn nghi ngờ là để thế lực Vũ Văn Thuộc lại bành trướng thêm một vòng.

Đại khái chắc do tuổi còn nhỏ nên trên người Tuyết Di khó tránh khỏi có một ít tính tình thiên kim tiểu thư, đối với người không thân không thích lại cứ bám dính ở nhà phụ quân nhưn như Ninh Tĩnh thì vẫn luôn có một loại địch ý nhàn nhạt.

Mất thấy bản thân đã già vào Vương phủ ba năm mà "bà có già" như Ninh Tĩnh vẫn không có ý định rời đi, nửa năm trước, Tuyết Di bỗng nhiên bắt đầu có hứng thú đối với chuyện chung thân đại sự của Ninh Tĩnh, cả ngày thói gió bên tai Vũ Văn Thuộc, làm hắn sớm ngày tìm mối hôn sự gả Ninh Tĩnh đi. [ngon nên]

Đời trước lẩn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, Ninh Tĩnh rằng có cái yêu mà quý cái nào mà chưa thấy qua? Nàng có thể nhìn ra được, cô nương Tuyết Di này tâm địa không xấu chi là được sinh ra ở nhà thế gia vốn nhiều mưu mẹo. Nếu như đem ra so sánh với mấy vò cứng đầu của các nữ minh tinh hiện nay thì Tuyết Di vẫn được coi là một tiểu cô nương đáng yêu. Chỉ có điều, rằng ta cứ chăm chăm phải xem Ninh Tĩnh như cái đinh trong mắt, không đem rằng gả đi thì nhất định không bỏ qua, làm Ninh Tĩnh vô cùng đau đầu.

Vừa khéo chính là, không cần Tuyết Di ngày ngày thói gió bên gối thì Vũ Văn Thuộc cũng đang tính đến chuyện này -- sang năm Ninh Tĩnh đã 21 tuổi. Cô nương Khôi La đẹp nhất là mười sáu mười bảy tuổi liền sẽ kết hôn, muộn nhất cũng không nên vượt quá hai mươi hai tuổi. Ninh Tĩnh chỉ có duy nhất một lần nắm đố đối với Vũ Văn Hạo bùng nổ một lần nhiệt tình, còn đầu tư đó về sau, chưa thấy rằng tiếp tục coi trọng công tử nhà nào, mỗi ngày chỉ biết vô tâm vô phể, hết ăn rồi lại ngủ, Vũ Văn Thuộc cũng vì chuyện này mà hết sức đau đầu, đúng là như một đám thảo nê mã, hầy. [ngon nên]

() Thảo nê mã 草泥马 [cǎo ní mǎ]: Đồng âm với từ tiếng chửi "Thao nhĩ mụ", tiếng Việt là [Đ-M-M] ấy bà con. Ngoài ra nó còn có nghĩa khác: Thảo nê mã là tên tiếng Trung của con Dương Đà [Một loài lạc đà không bướu ở phương Tây] được cư dân mạng tôn xưng là "Thần thú" (Mọi người có thể Google tên "Dương Đà" để xem hình ảnh), bởi vì vẻ mặt của loài động vật này rất chi là khó tả, cho nên nó còn được sử dụng để miêu tả tâm trạng "Không biết nói sao", "Bỏ tay toàn tập"... các loại.*

Cùng may, cục diện găng co này tới qua cuối cùng cũng có biến hóa. Công tử Tả Bán phủ - Tả Tuấn công tử ở yến hội sau khi gặp qua Ninh Tĩnh thì trông mắt vẫn luôn thần thờ, cả buổi tối vẫn không rời khỏi người nàng, còn ba lần bảy lượt tìm có kính rượu Ninh Tĩnh.

Vũ Văn Thuộc liếc mắt nhìn vị công tử tên Tả Tuấn này một chút, trong lòng âm thầm đánh giá -- bộ dạng đường hoàng, năm nay mới mười tám, chưa có thể từ, gia thế trong sạch, quan hệ hai nhà lại tương đối đặc thù, tương lai tuyết sẽ không dám bắt nạt Ninh Tĩnh.

Tuy rằng so với Ninh Tĩnh kém tận ba tuổi, nhưng chẳng phải các cụ vẫn có câu: "nữ đại tam, ôm gạch vàng." hay sao?

() "Nữ đại tam, ôm gạch vàng" "女大三抱金砖": Đây là một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, đề cập đến phụ nữ hơn đàn ông 3 tuổi thường sẽ hiền lành, hiểu chuyện và ăn cần với đàn ông hơn, vừa có thể làm việc lại vừa có thể nội trợ, vừa san sẻ kinh tế với chồng lại vừa chiều chồng. Nên người ta mới nói nên lấy vợ hơn 3 tuổi là như vậy. (Baidu)*

Chuyện hôn nhân đại sự là chuyện hệ trọng cả đời, cho nên Vũ Văn Thuộc cũng không muốn ép buộc Ninh Tĩnh, chỉ là thấy Tả Tuấn không tồi, nên muốn Ninh Tĩnh có cơ hội trò chuyện với hắn thêm. Đến cuối cùng nếu sự việc không thành, thì vẫn là một khởi đầu mới.

Ninh Tĩnh không ngờ tới, tên hùng hải từ tối qua vừa quắp lấy nàng không buông, hôm nay lại tiếp tục tới kiếm nàng, nghĩ tới đây cả người bắt gác không nhin được mà nổi lên từng tảng từng tảng da gà [ngon nên]

Ầy u, đau đầu, thiết sự đau đầu a. Loại kịch bản bị cưỡng bách thân cận này, nàng một chút cũng không diễn có được không hả? (_ ') へ┐┌

-- Mặc kệ trong lòng chửi thảm ra sao, lễ tiết phải làm thì vẫn phải làm. Ninh Tĩnh đáp lại một câu "Đã rồi.". Mặc xong quần áo liền lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

Sảnh ngoài, vị Tả Tuấn công tử này hôm nay ăn mặc xem ra còn muốn long trọng hơn hôm qua, quả thực là đã đem trang phục xịn nhất trong tủ mình lôi ra, ánh kim rực rỡ muốn chọc mù mắt người nhìn. Ninh Tĩnh vừa bước vào cửa, Tuyết Di liền cười nói: "A Tĩnh tới rồi sao?"

Tả Tuấn kinh hi quay đầu, khuôn mặt cứng nhắc chậm rãi lộ ra một nụ cười ngọt ngào: "Ninh cô nương, chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt, thực sự là có duyên."

Mọi người: "....." Huỳnh đệ, người thực sự định tán con nhà người ta như vậy thật sao?

Ninh Tĩnh cười gượng: "Chào công tử."

Tuyết Di nhân cơ hội nói: "Tả công tử, chúng ta vừa rồi nói đến nơi nào ý nhỉ?"

Tả Tuấn lập tức hiểu ý, quay sang Ninh Tĩnh nói: "Ninh cô nương, đêm nay là ngày hội hoa đăng, tại hạ cùng với nhóm bạn có bao một cái thuyền hoa trên hồ Huyền Tâm, muốn mời Ninh cô nương cùng đi thưởng thức..... không biết, Ninh cô nương có cho tại hạ cái vinh dự này?"

Tả Tuấn vừa dứt lời, Tuyết Di liền vội vàng kéo kéo ông tay Vũ Văn Thuộc, muốn hắn cũng nói giúp một câu. Vũ Văn Thuộc ngược lại chỉ cười nhạt, nhìn không ra là cái thái độ gì.

Hệ thống: "Đỉnh! Mờ ra cốt chuyện chi nhánh ---【 ngày hội hoa đăng 】, cốt chuyện đang mờ."

Hệ thống: "Một khi cốt chuyện chi nhánh mờ ra, kí chủ sẽ phải hoàn thành các nhiệm vụ chi nhánh bất kì mà hệ thống đưa ra. Sau khi nhiệm vụ thành công, kí chủ sẽ được khen thưởng một số điểm rất cao Giá trị Nhân Phẩm. Xin hỏi ký chủ có muốn tiếp tục mờ cốt chuyện chi nhánh hay không?"

Lần đầu tiên nghe nói đến cái thứ gọi là cốt chuyện chi nhánh này, Ninh Tinh hơi hơi nhướn mày, cảm thấy hết sức mới mẻ, suy xét một lát, liền dứt khoát nói " Mờ ra đi."

Hệ thống: " Cốt chuyện đang mờ....."

Hệ thống: " Đỉnh! Cốt chuyện chi nhánh【 ngày hội hoa đăng 】 đã mờ, xin ký chủ hãy đáp ứng lời mời của Tà Tuấn, sau khi đáp ứng liền chính thức mờ ra."

Bên phía bên kia, Tuyết Di thấy Ninh Tinh mãi vẫn không nói lời nào liền gãi bộ đau lòng nói " A Tinh, nếu Tà công tử đã thịnh tình như vậy thì muội cũng không nên từ chối người ta a."

Tà Tuấn cũng ngược ánh mắt mong chờ về phía Ninh Tinh, khẩn trương không thôi.

Dựa theo kinh nghiệm lâu nay, Ninh Tinh khẳng định sẽ tìm cơ thoát thân, nhưng Tuyết Di lại không muốn bỏ qua cơ hội này, định dùng biện pháp khác, ai ngờ Ninh Tinh lại nhẹ nhàng nói " Được thôi, ta sẽ đi "

Bản đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (13)

Hệ thống: " Đỉnh! Cốt truyện chi nhánh【 ngày hội hoa đăng 】chính thức mờ ra, nhiệm vụ sẽ kéo dài cho đến hết giờ Tý đêm nay. Nhiệm vụ chi nhánh có thể rơi xuống bất kì lúc nào trong khoảng thời gian này, thỉnh ký chủ sẵn sàng chuẩn bị "

Ninh Tinh đồng ý tham gia hẹn ước làm trái tim Tà Tuấn bay bổng như ở trên mây, vui vẻ nhất thời làm hân quen cả thời gian trôi đi. Mãi cho đến khi quân gia đến thông báo thiện phòng đã dọn xong cơm trưa, Tà Tuấn mới giật mình ý thức bản thân đã ngồi lì nhà người ta đến tận trưa. Lúc này mới dò mặt và nhanh chóng đứng dậy xin cáo từ.

Hiện tại đã đến giờ cơm trưa, Vũ Văn Thuộc lại là người trọng mặt mũi, không có khả năng hắn sẽ đuổi khách đi bây giờ. Hắn khách khí mời Tà Tuấn ở lại dùng cơm, dùng xong cơm rồi lại đi. Nghĩ đến có thể bầu bạn cùng giai nhân, Tà Tuấn tự nhiên "cung kính không bằng tuân lệnh", sáng khoái đáp ứng ở lại dùng cơm

Thời tiết đầu hạ, ánh nắng buổi trưa chói gắt như nướng chín cả mặt đất, thành Ma Khiên thì như một chiếc lồng hấp khổng lồ.

Cũng may, thiện phòng được xây dựng ngay trên mặt hồ to giữa phủ chính. Hình dạng cùng đỉnh hóng gió không khác nhau là bao, mùa đông có thể đông băng con nhà người ta nhưng mùa hạ lại mát mẻ và thoáng khí. Bên bờ còn được trồng rất nhiều hoa com có lạ, bất luận là ai, chỉ cần một lần được ngồi trong đỉnh hóng gió ngắm hoa, đều sẽ cảm thấy oi bức như hóa hư không, gió lạnh ào ào thổi vào mặt, vui vẻ thoải mái.

Trên bàn đã dọn xong thức ăn, bên cạnh còn có thêm hai bình rượu quý được ngâm trong nước đá. Vợ chồng Vũ Văn Thuộc, Ninh Tinh, Tà Tuấn, bốn người sôi nổi ngồi xuống dùng bữa.

Khởi La có phong tục " Tiểu gia", không giống như ở Trung Nguyên, cả nhà bắt kể lớn nhỏ đều quây quần dùng bữa bên nhau. Trước khi Vũ Văn Thuộc thành hôn, hắn cùng Ninh Tinh miễn cưỡng xem như một gia đình nhỏ. Nhưng sau khi Vũ Văn Thuộc thành hôn, đương nhiên phu thê bọn họ mới là một gia đình chân chính, Ninh Tinh rốt cuộc vẫn không phải muội muội thân sinh của Vũ Văn Thuộc, nhiều điều cùng năng vẫn không tiện. Hơn nữa, ở Khởi La, tuy chủ tử cùng thuộc hạ không phân chia ranh giới rõ ràng như ở Trung Nguyên nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Mặc dù Tà Cửu sống trong Vương phủ nhiều năm, nhưng hắn rất ít khi được dùng bữa cùng Vũ Văn Thuộc, vì dù sao thân phận của bọn họ vốn bất đồng. Do đó, mấy năm trước, khi Ninh Tinh vẫn sấm vai " vú nuôi", đại đa số thời gian đều sẽ cùng Tà Cửu cùng nhau dùng bữa. Sự việc giống như hôm nay, quây quần dùng cơm với vợ chồng Vũ Văn Thuộc, vẫn là rất hiếm thấy.

Ninh Tinh quét một vòng các món ăn trên bàn, hai mắt sáng ngời, bởi vì trên bàn kia xuất hiện món nàng thích ăn nhất --- thịt tôm ướp lạnh. Ăn sâu trong lớp băng vụn trong suốt, là tôm nõn với lớp vỏ tron bóng ngọt ngào, thân tôm uốn khúc, phi thường tươi ngon. Quên cùng nước sốt dẻo quánh chua chua ngọt ngọt, cắn một miếng như tan ra trong miệng.

Ninh Tinh cắn một miếng tôm lớn, thỏa mãn mà than thở một câu: " Thật tươi, thật mềm, thật ngon a."

Hệ thống: "....." Ê kí chủ, cô đủ rồi nha.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến nhiệm vụ tiếp theo nó có thể tự do lựa chọn thế giới cho Ninh Tinh, tâm lý hệ thống lại dần dần cân bằng trở lại. dù sao ngày tháng hưởng thụ an lành của ký chủ cũng chẳng còn mấy năm, năng muốn khoe thì cứ để cho năng khoe đi. Nó là hệ thống có tôn nghiêm, không thêm chấp nhất với năng.

Ninh Tinh chuyên chú với sự nghiệp lột tôm, đĩa ăn bên cạnh rất nhanh đã chất một đồng vò tôm đầy như ngon nùi nhò. Tuyết Di không có thói quen vừa ăn vừa nói chuyện, cả bàn ăn cũng chỉ có 2 nam nhân là Vũ Văn Thuộc cùng Tà Tuấn nói chuyện với nhau. Chủ đề nói chuyện của bọn họ chủ yếu xoay quanh một số sự kiện trọng đại phát sinh gần đây ở Khởi La, cái gì mà đạo này lưu dân đồ bộ, cái gì mà cần khẩn cấp trị an, som tặc tung hoành ngang ngược, uy hiếp người dân vô tội, rồi còn nói tới bộ bảo hộ thành trì, săn thú, nạn hạn hán....Nạn hạn hán!

Ninh Tinh sững sờ, động tác lột tôm trên tay tuy vẫn không dừng lại nhưng lỗ tai đã sớm dựng lên nghe ngóng.

Năng sở dĩ đặc biệt chú ý tới cái tin tức nạn hạn này là bởi vì thời cơ Tà Cửu cuốn gói tay nài chạy trốn chính là vào thời kì Khởi La xảy ra nạn hạn hán tàn quét này.

Khí hậu Khởi La vốn khô hạn thiếu nước, trừ bỏ Ma Khiên được ông trời ưu ái ban tặng cho rất nhiều ao hồ, những nơi khác hằng năm đều sẽ xảy ra hạn hán triền miên. Nếu cốt truyện không phát sinh thêm sự việc gì, thì đại nạn giúp Tà Cửu trốn thoát kia có khả năng chính là vào mùa hạ năm này.

Đến lúc đó, người dân vì hạn hán mà chết chất đầy bên đường, người vì nóng mà chết, người bị đói mà chết, nơi nơi đều đồng loạt mờ kho thốc để cứu đói nạn dân. Người chết nhiều, xác chết không kịp xử lí, ố dịch tràn lan là điều không thể tránh khỏi, nhân tâm hoảng sợ, vì phòng ngừa ố dịch khuếch tán, đám người Vũ Văn Thuộc đều vội đến sát đầu mê trấn, từ thuộc hạ thân tín cho đến hạ nhân đều bị phân tán khắp nơi làm việc. Cả nước như một mớ hỗn độn, nếu người nào đó nhân dịp này tráo đổi công văn thông quan, biến mất khỏi vị trí ban đầu, thì e rằng trong một khoảng thời gian ngắn cũng không ai phát giác ra. Đồng thời, vì nạn hạn hán hoành hành, ố c còn chẳng mang nổi mình ố hướng hồ còn mang cọc cho rều!, tuần tra xuất nhập cảnh cũng gì thể mà buông lỏng hẳn xuống, thiên thời địa lợi nhân hòa, cho nên Tà Cửu mới có thể băng qua sông Khởi La một cách dễ dàng như vậy. chọn con đường nhanh nhất chạy đến nơi ông ngoại hắn đóng quân --- phải biết rằng, quân qua được qua khâu Khởi La phải băng qua tầng tầng lớp lớp kiểm binh, nếu là trước khi hạn hán phát sinh, nơi cũng khó mà có thể tương trợ được.

Hiện tại là đầu hạ, chỉ cần qua một hoặc hai tháng nữa, khi nạn hạn hán bắt đầu tràn lan, cũng chính là lúc Tà Cửu cao chạy xa bay.

Ninh Tinh nhẹ nhàng đặt vò tôm xuống, thời gian vẫn luôn mờ hồ rồi cuộc cũng đã đến lúc vãn nên đồng thuyền. Có lẽ, năng và Tà Cửu cũng sắp phải nói lời tạm biệt. Lần tạm biệt này, hẳn là sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Com nước xong xuôi, trước khi cáo từ, Tà Tuấn cùng Nam Tinh xác nhận lại thời gian diễn ra lễ hội hoa đăng cùng địa điểm lên thuyền một lần nữa rồi mới tung tăng rời đi. Ninh xoa xoa quai hàm, chửi thầm --- mẹ kiếp, mấy tên tiểu tử thời cổ đại lại gài đúng là không thể chấp nhận được mà, không biết tận dụng cơ hội thể hiện bản thân gì hết. Tuy Vũ Văn Thuộc nhất định sẽ phải người hộ tống năng nên thuyền nguyên vẹn không hao tổn một cọng lông tóc gì, nhưng nếu Tà Tuấn tự mình tới đón, không phải sẽ càng thể hiện thành ý hơn sao, đây mới là cách tán gán hiệu không tên tiểu tử kia. [ngon nển]

Sau khi tiễn Tà Tuấn đi, Ninh Tinh cùng vợ chồng Vũ Văn Thuộc đi cùng nhau một đoạn hành lang nhà rồi mới chia tay. Giữa đường, Tuyết Di nói muốn đi hái hoa nên liền kéo Vũ Văn Thuộc rời đi, Ninh Tinh đành một mình cảm thấy là tuyết phòng bếp mới mang tới, kèm theo một bình trà ấm, ngồi dưới tán cây ven hồ hóng mát.

Lê tuyết được cắt thành từng miếng nhỏ vừa ăn, ngọt thanh mà không gắt, hệ thống nhìn thấy vậy, lại nghĩ đến câu " nghe huyền ca mà hiểu nhũ ý*", rất tự giác mà đi ngắt máy.

() Nghe huyền ca mà hiểu nhũ ý: Nghe đàn ca mà hiểu được ý nghĩa trong đó, ý nói chỉ cần nhìn bề ngoài đã nắm bắt được trọng tâm.*

Ninh Tinh "....." Năng đỡ khóc đỡ cười mà gõ gõ hệ thống: " Hệ thống, tới tới tới, ra đi, chúng ta nói chuyện chính sự."

Hệ thống run rẩy xuất hiện, cảnh giác nói: "..... chuyện gì?"

" Ayyzz, người đừng có khẩn trương như vậy." Ninh Tinh nhin cười, cảm giác hệ thống nhà năng sắp bị năng khi dễ đến BUG rồi, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: " Mấy cái nhiệm vụ chi nhánh bất kì mà người nói, là để tăng Giá trị nhân phẩm đúng không?"

Hệ thống: " Không sai."

Ninh Tinh: " Tăng Giá trị nhân phẩm, nói trắng không phải đi chọc vui Tà Cửu sao?"

Hệ thống: " Không sai, chính là cái dạng này."

Ninh Tinh lập tức nói: " Người nhìn đi, không phải có vấn đề rồi sao --- hội hoa đăng tối nay Tà Tuấn không có mời Tà Cửu, chẳng lẽ ta có thể xuyên không mà chọc hân vui sao?"

Hệ thống: " Ký chủ, cô không cần lo lắng, mỗi nhiệm vụ chi nhánh rơi xuống đều phải trải qua quá trình xét duyệt nghiêm khắc của hội đồng kiểm tra, cho nên tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống quá bất hợp lý."

Ninh Tinh nghe xong, liền an tâm

--- Tuy nhiên, Ninh Tinh hỏi dò vẫn còn " too young too simple". Nếu năng sớm biết cái nhiệm vụ chi nhánh hệ thống ném cho năng là một cái hố to, tuyệt đối sẽ liều mình bay về quá khứ, tát cho bản thân một cái bạt tai --- " tuyệt đối sẽ không

xuất hiện tình huống quá bất hợp lý” cái con mẹ nó!

Hiện tại, chúng ta trước tiên cứ thấp cho nàng một cây nến trước đã [ngon nển]

Hệ thống vừa nói xong câu đó, Ninh Tĩnh liền nghe thấy tiếng nói tràn đầy ý cười phía sau: " Tỷ tỷ, làm gì mà ngăn người ra vậy?"

Ninh Tĩnh sững sốt, ây da, vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến liền, Tạ Cửu đang đứng đằng sau nàng. Nàng mỉm cười, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, nói: " Tiểu Cửu, để trở về khi nào vậy?"

" Mới về sáng nay, chẳng qua ta đi phục lệnh trước." Tạ Cửu ngồi xuống bên cạnh nàng, trong tay cầm thêm một túi giấy còn bốc khói, ôn nhu nói: " Vừa rồi trên đường thấy có cửa hàng bán hạt dẻ nóng, cho nên mua cho tỷ một phần."

Ninh Tĩnh nhận lấy, gói giấy này nàng nhận ra, đây là hạt dẻ từ cửa hiệu lâu năm nổi tiếng nhất Ma Khiên, bất cứ ai nắm thứ đều sẽ khen không dứt miệng, mỗi ngày đều phải xếp hàng rất lâu mới mua được. Mở giấy gói ra, một mùi thơm ngào ngạt lan tỏa ra không khí, Ninh Tĩnh cúi đầu hít một hơi, thỏa mãn nói: " Thật thơm."

Nhưng không ngờ chỉ cúi đầu một cái cái cổ bạch ngọc của nàng liền hoàn toàn lộ ra trước mắt Tạ Cửu. Da nàng rất mịn, ngay đến lông tơ cũng rất ít, vành tai hoàn toàn không đeo bất cứ khuyên tai gì, mượt mà trơn bóng.

Hầu kết chuyển động, Tạ Cửu cưỡng bách bản thân nhìn đi nơi khác, trong lòng ảo não.

Ninh Tĩnh vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, duỗi tay thò vào túi giấy, nhưng lại do dự: " Hình như rất nóng."

" Để ta." Tạ Cửu hoàn hồn, cầm lấy túi giấy, ngón tay thon dài cân xứng linh hoạt tách đôi vỏ hạt dẻ. Người bình thường khi làm như vậy khẳng định sẽ la oai oái vì nóng, nhưng hắn lại giống như không có cảm giác gì.

Ninh Tĩnh kinh ngạc nói: " Để không cảm thấy bỏng sao?"

" Không có gì, ta không sợ bỏng."

Ninh Tĩnh nghi ngờ, duỗi tay ra chạm vào đầu ngón tay hắn.

Ngón tay Tạ Cửu vừa dài vừa thon, lại còn rất cân xứng, các đốt ngón tay hơi gồ lên,nhưng không ảnh hưởng tới sự nhả nhện của hắn. Da ở lòng bàn tay lại tương đối thô ráp -- việc này cũng dễ hiểu, trước khi hắn được nâng mua lại thì đã phải trải qua hai năm làm việc nặng nhọc, về sau lại bị ném tới doanh trại Sprata huấn luyện, thứ hơi làm sao tay chân có thể mịn màng như cổ chiều cậu ấm được. Vết chai ở lòng ngón tay rõ ràng dày hơn các nơi khác -- đặc biệt hai ngón cầm đũa, đó là bằng chứng của việc kéo cung trường kỳ. Vết chai dày nhất định sẽ ảnh hưởng tới độ nhạy cảm của da, thảo nào hắn nói hắn không sợ nóng.

Tạ Cửu có chút buồn cười, đem vàng dẻ vàng ruộm thả vào lòng bàn tay Ninh Tĩnh, dặn dò: " Cần thận khỏi bỏng."

Hạt dẻ thơm nức nưn tan ra ở đầu lưỡi, Tạ Cửu tiếp tục bóc vỏ hạt dẻ cho nàng. Dáng vẻ kia, nào giống cậu bé gầy gò ốm yếu năm nào, rõ ràng là hình ảnh nam tử đang ăn cần dầu dăng chiếu cố người mình yêu.

Ninh Tĩnh có đi có lại nói: " Ta đi pha trà cho đệ."

Túi hạt dẻ nhỏ nhanh chóng nhìn thấy đáy, Tạ Cửu bóc đến hạt dẻ cuối cùng thì nói: " Tỷ tỷ, chúng ta đêm nay cùng đi dạo lễ hội hoa đăng đi. Lễ hoa đăng mấy năm trước ta đều không có ở Ma Khiên, năm nay rất cuộc cũng có cơ hội cùng tỷ đi dạo rồi."

Ninh Tĩnh đang định trả lời thì nghe thấy tiếng nói sau lưng truyền đến: " Hai người đang nói đến lễ hội hoa đăng đó sao?"

Ninh Tĩnh cùng Tạ Cửu lập tức quay đầu lại, hóa ra là vợ chồng Vũ Văn Thước đã tản bộ trở lại, Vũ Văn Thước phát tay, miễn hành lễ cho Tạ Cửu, " A Tĩnh, du hồ đêm nay, bốn vương sẽ phái người đi cùng muội."

Tạ Cửu nhìn Ninh Tĩnh, sau đó lại nhìn Vũ Văn Thước, cup mi nói: " Tỷ tỷ, du hồ gì là chuyện gì vậy?"

" Còn không phải là lễ hội hoa đăng tối nay sao. Công tử nhà Tạ bán phó -- Tạ Tuấn công tử hôm nay đã tới phủ từ sớm làm khách, đích thân mời A Tĩnh đêm nay đi du hồ ngắm cảnh a." Tuyết Di che miệng cười nói.

" Choang" một tiếng, Tạ Cửu bỗng nhiên đánh đổ ấm trà nóng đang rót, nước từ bóng rất bắn dầy người hắn, chén trà bằng ngọc lưu ly nện xuống bụi đá, vẫn đang không ngừng xoay vòng.

Ninh Tĩnh phản ứng nhanh nhất, nắm lấy cánh tay Tạ Cửu, cau mày nói: " Có bị bỏng chỗ nào không?"

Tạ Cửu rù rù mắt, lông mi che khuất lạnh lẽo nơi đáy mắt, nhẹ giọng nói: " Không có việc gì."

Tạ Cửu lau khô tay mà không rên một tiếng, sau đó hắn mới ngược mắt lên cười khê: " Tỷ tỷ, ta chưa nghe qua tỷ có một vị bằng hữu như vậy?"

Ninh Tĩnh ngập ngừng nói: " Ừm. Chỉ mới quen gần đây."

Tuyết Di phụng phịu nói: " Phu quân, chẳng xem chàng có phải lo lắng quá mức không.? Nhìn bộ dạng Tạ Tuấn công tử đối xử với Ninh Tĩnh thế kia còn có thể để A Tĩnh xảy ra sơ xuất gì sao?"

Vũ Văn Thước nhui mày, Tạ Tuấn cùng Ninh Tĩnh vẫn chưa có một xu quan hệ nào đâu, Tuyết Di nói như vậy là định cố tình để cho người khác hiểu lầm quan hệ hai người. Trong lòng Vũ Văn Thước không vui nhưng rốt cuộc vẫn không thể ở trước mặt muội cùng thuộc hạ trách mắng thế từ, cho nên liền không thêm tiếp lời Tuyết Di, chỉ nhìn Ninh Tĩnh nói: " Du hồ đêm nay, ngoại trừ Tạ Tuấn, muội cần bán không quen biết ai. Phải có người nào đi đi cùng bảo vệ muội, ta mới có thể yên tâm được."

Tạ Cửu đột nhiên nói: " Tỷ tỷ, vậy để ta đưa tỷ đi."

Vũ Văn Thước gật đầu tán thành: " Ta cũng định như vậy. Để Tạ Cửu đi theo muội, ta cũng cũng yên tâm."

Ninh Tĩnh sớm đã đoán trước được chuyện này, nên " thuận nước đẩy thuyền" nói: " Vâng."

Theo ý từ của tên tiểu tử thói họ Tạ kia, bọn họ sẽ phải có mặt trên thuyền trước bữa cơm chiều. Đến lúc đó sẽ dùng bữa tối trên thuyền, vừa ăn vừa tán gẫu. Cho nên, chạng vạng đã phải xuất phát.

Ninh Tĩnh tốt xấu gì cũng là mang danh đại tiểu thư phủ Vũ Văn Thước xuất phủ, tuyệt đối không thể làm vị nghĩa huynh này mất mặt được, cho nên nàng mới cất công chọn một bộ váy dài tay ôm người. Đây là một bộ y phục màu xanh biếc, kiểu dáng vẫn là theo trang phục truyền thống của Khôi La, nhưng chẳng qua lại được cất may phi thường tinh tế. Hai lớp vân sa mỏng được xếp chéo lên nhau làm tay áo, vừa không lộ cánh tay lại cực kỳ mát mẻ.

Trước kia Ninh Tĩnh đóng phim cũng từng mặc qua loại trang phục kiểu này, nhưng mà không có tinh tế như thế này, thường chỉ là may tạm mấy lớp vải vớ vẩn, đầu giống như bộ y phục nàng đang mặc, lớp trong lớp ngoài đều làm bằng vân sa thượng hạng, lạnh lạnh mặc cực kỳ thoải mái.

Màn đêm buông xuống, xe ngựa bắt đầu lăn bánh, hướng về phía hồ Huyền Tâm.

Hoa đăng treo hai ven bờ tản ra ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt, chiếu rọi con đường, trong màn đêm càng mờ mờ hồ hồ, chiếu sáng toàn bộ mặt hồ. Hồ Huyền Tâm không một gợn sóng, như một chiếc gương lớn đặt giữa sa mạc. Mặt hồ phản chiếu hoa vân hai bên mạn thuyền, mình diệt không chừng.

Ở nơi quanh năm khô hạn như Tây Vực này thế nhưng có thể có được hồ nước tươi tốt thế này, đúng là hiếm thấy.

Sau khi bước lên thuyền, bên trong quả nhiên có hơn mười mấy người, công tử cùng tiểu thư quý tộc chiếm đa số trong đó, ngoài trừ Tạ Tuấn, còn còn mấy người nữa gật đầu chào Ninh Tĩnh, họ đều là con cái của các trọng thần theo phe Vũ Văn Thước, còn lại đều là những gương mặt xa lạ, nhưng chắc cũng là con cái của triều thần trong triều.

Khi Tạ Tuấn giới thiệu Ninh Tĩnh, nàng cũng chỉ đứng lễ phép một bên mỉm cười, dịu dàng ấm áp, nho nhã lễ độ cùng mọi người hàn huyên, vừa không luống cuống ngại ngùng, vừa không xu xoe xiêm nịnh. Một cô nương xinh đẹp lại hào phóng như vậy nghiêm nhiên khiến mọi người kinh nể vài phần, bầu không khí cũng vì vậy mà hài hòa dần lên.

Hồi tưởng lại đời trước, bất luận là mình tình tuyến 18 hay ngôi sao hạng A cũng đều không tránh khỏi phải tham gia một số bữa tiệc trong giới. Ninh Tĩnh đã gặp qua vô số người mượn cớ say rượu để động tay động chân với nàng, cũng gặp qua nhiều nhà đầu tư bất bẽ, giao thiệp với đủ loại người tính tình có quái lâu dần cũng giúp nàng luyện ra một bản lĩnh lấy nhu thắng cương.

Bất luận trong lòng có bao nhiêu tức giận, cũng phải biểu hiện thật trấn định tự nhiên, ngay cả khi hoàn cảnh có rắc rối đến thế nào, vẫn phải gắng gượng mở màn một cách khí thế -- loại bản lĩnh giống như làm màu này, đều là có theo năm tháng chặm dài mài giũa nên.

Sau khi hàn huyên một hồi, mọi người liền cùng nhau ngồi xuống.

Không biết là vô ý hay hữu tình, Tạ Tuấn lại an bài cho Ninh Tĩnh chỗ ngồi gần hắn nhất. Hơn nữa mỗi lần Ninh Tĩnh gật đầu hay mỉm cười, đôi mắt hắn đều như đóng đinh, dính chặt vào người nàng không buông. Nơi này có vài vị công tử tình mắt, vừa nhìn thấy cảnh này, liền mờ hồ nhận ra ý từ của Tạ Tuấn đối với vị Ninh cô nương này, nhưng họ chỉ thấy mắt nhìn nhau, ăn ý không vạch trần điều này.

Mỗi người đến đây đều sẽ mang theo thi vật hoặc thi nữ đi cùng, sau khi chủ từ ngồi xuống, bọn họ cũng sẽ yên lặng ngồi ở vị trí an bài phía sau. Tạ Cửu là một người sống sở sở lại còn luôn đứng cạnh Ninh Tĩnh như vậy, tự nhiên sẽ thu hút không ít ánh mắt tò mò đánh giá bắn sang. Ninh Tĩnh lại có ý không giống thiệu hân, nên tất cả đều không nắm rõ lai lịch của Tạ Cửu, chỉ ở trong lòng nghĩ thầm -- vị công tử lạnh lùng này trông còn giống chủ từ hơn bọn họ. Thị vệ nhà ai có thể xuất chúng đến như vậy?

Trong bóng đêm an tĩnh, thời điểm thuyền chạy đến giữa hồ liền có người đứng lên đề nghị muốn biểu diễn, người trẻ tuổi luôn có tâm tư hấp dẫn lực chú ý của người khác phái, một lúc sau liền thi nhau có người xin đứng dậy.

Bát com kiểm ăn của Ninh Tĩnh chính là diễn viên, còn chỉ hướng cả đôi của nàng chính là làm việc nhà và ăn uống, không kỹ nghệ gì có thể lấy ra biểu diễn. Hiện tại có người tình nguyện biểu diễn cho xem, nàng đương nhiên là vui vẻ làm một quản

chúng cần đưa, vừa ăn vừa thưởng thức biểu diễn, mặt khác cũng chờ đợi nhiệm vụ chi nhanh rút xuống.

Tạ Cửu cũng không có ý tứ muốn trở nên nổi bật cho nên vẫn luôn an tĩnh ngồi bên cạnh Ninh Tĩnh, búc vò tôm cho náng. Một người ăn, một người gấp, tư thái ôn nhu nhịp nhàng, hình ảnh hài hòa đến dị thường.

Ninh Tĩnh nói " Hệ thống, may mắn ngươi không yêu cầu ta lên biểu diễn, bằng không cũng quá ác với người khác."

Hệ thống tò mò hỏi: " Nếu thật sự yêu cầu ngươi lên đài, ngươi định biểu diễn cái gì?"

Ninh Tĩnh: " Ta có một sở trường đặc biệt, cam đoan nơi này không một ai sánh kịp."

Hệ thống nổi lên hứng thú: " Ồ, là sở trường đặc biệt gì vậy?"

Ninh Tĩnh đảo dặt đắc ý nói: " Ngày xưa ta từng có một đoạn thời gian mở cá kiểm tiền ở chợ thủy sản. Tiền lương ta kiếm được hoàn toàn là dựa vào kỹ năng mở cá thần sầu ma ra. Tốc độ mở cá của ta còn được xem như truyền kì của giới mở cá lúc bấy giờ."

Lúc đầu hệ thống thật sự nghe rất nghiêm túc, lúc sau càng nghe lại càng thấy không thích hợp, nhưng nó vẫn rất ngay thơ hỏi lại: " Thật sao? Ngươi thật sự là mở cá ở chợ đêm kiểm tiền?"

Ninh Tĩnh: " Phức"

Hệ thống: "....." Mẹ nó.

Đợi khá là bị đùa giỡn quá mức tàn nhẫn, cho nên lúc sau dù Ninh Tĩnh có chọc thế nào, hệ thống cũng không hé răng nửa lời.

Ở phía bên kia, Tạ Tuấn ngồi ở đầu bàn vẫn luôn hướng ánh mắt về phía Ninh Tĩnh. Có vừa ăn vừa xem biểu diễn rất hăng say, đôi vôi an bài đêm nay phải nói là cực kỳ vừa lòng, nhưng náng lại chưa bao giờ nhìn về phía bên này, làm Tạ Tuấn đau lòng khôn xiết.

Đúng lúc này, Tạ Cửu ngồi bên cạnh Ninh Tĩnh thỉnh linh ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt chưa kịp thu hồi của Tạ Tuấn. Bốn mắt va chạm nhau vài giây ngắn ngủi trong không trung.

Tạ Tuấn kinh ngạc mà dừng động tác trên tay, vừa rồi khi tầm mắt hắn va phải tầm mắt Tạ Cửu, hắn cảm nhận rõ ràng một luồng nguy hiểm mãnh mẽ phóng về phía mình. Nhưng cảm giác gương cung bạt kiếm cũng không duy trì lâu, Tạ Cửu làm như không có việc gì dời đi ánh mắt, tiếp tục búc vò tôm.

Tạ Tuấn đột nhiên cảm thấy bất an một cách khó hiểu, ấn đường giật giật, ngón tay mân mê chiếc cốc dạ quang lạnh lẽo trong tay, âm thầm chế giễu bản thân lại có thể bị ánh mắt của một tên hạ nhân hù dọa —— ánh mắt sắc bén lại lạnh lẽo như vậy, sao có thể xuất hiện trên người một tên thị vệ nhỏ bé? Chắc là do hắn ảo tượng thôi.

Du hồ cuối cùng cũng kết thúc, khách và chủ lần lượt tiễn nhau ra về, ngọn đèn ven đường rù xuống, đẹp không sao tả xiết. Chờ khi thuyền cập bến, còn một canh giờ nữa là đến giờ Tý. Tiến độ hoàn thành cốt truyện đã tăng thêm 5 %, nhưng Ninh Tĩnh chờ đợi cả đêm nhiệm vụ chi nhánh vẫn chậm chạp không có rút xuống. Xem ra, hai giờ đồng hồ tiếp theo, sẽ là giờ cao điểm của nhiệm vụ chi nhánh.

Mọi người nhiệt tình cùng Tạ Tuấn cáo biệt, cảm tạ hân chiêu đãi thật chu đáo, vân vân, rồi liền lên xe ngựa chuẩn bị sẵn hồi phủ. Thời điểm Ninh Tĩnh cùng Tạ Tuấn nói lời cáo biệt, ánh mắt của Tạ Tuấn đặc biệt đưa tình, không tiếp tục giấu giếm nữa, quả thực sợ người qua đường không biết đến lòng dạ Tư Mã Chiêu hẳn chắc. *(*) Lòng dạ Tư Mã Chiêu: là 1 câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, ai ai trong thiên hạ nhìn cũng biết. (Baihu)*

Chờ đi hết giao lộ thứ nhất, khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Tạ Tuấn nữa, Ninh Tĩnh lúc này mới thả lỏng tâm tư. Vừa rồi nếu không phải vì giữ mặt mũi cho Vũ Văn Thuộc, hại náng cả tối đều phải ra về thực nữ đoàn trang, ăn cái gì cũng phải để đặt cần tăng miếng nhỏ, chân thì té rần, rượu bị ép uống không ít, quả là khổ không sao kể xiết [ngon nên]

Tâm tình Tạ Cửu đêm nay hình như không tốt cho lắm. Trong gió đêm, dường như men say đã bắt đầu ngấm dần, Ninh Tĩnh nhìn tầm lưng Tạ Cửu, trong lòng không biết vì sao lại đột nhiên mềm nhũn —— lẽ hội hoa đăng năm nay, là lần đầu tiên Tạ Cửu có thể ở bên náng, nhưng có lẽ cũng là lần cuối cùng. Chờ đến khi hân đánh bại Tạ Kha, một lần nữa bước lên mảnh đất Khôi La này, sợ rằng náng đã sớm không còn ở lại thể giới này.

Nếu đã như vậy, ít nhất cũng nên lưu lại cho hắn một chút hồi ức chứ nhì, nếu không về sau nhớ lại, khả năng sẽ rất tiếc nuối.

Tâm động không bằng hành động. Ninh Tĩnh đuổi tay kéo kéo cánh tay Tạ Cửu, cách lỏp quần áo vẫn có thể cảm nhận hơi nóng tuổi trẻ cùng da thịt rắn chắc của hắn. Bước chân của Tạ Cửu lập tức dừng lại, kinh ngạc quay đầu lại nhìn náng.

Ninh Tĩnh cười nói " Tiểu Cửu, hạt dẻ nóng buổi sáng, ta còn muốn ăn."

Tạ Cửu ngẩn ngơ, sau khi nghe hiểu ngụ ý của Ninh Tĩnh, trái tim mạnh mẽ run rẩy một trận, một cỗ vui sướng bất tận tràn ra.

Ninh Tĩnh kéo ống tay áo Tạ Cửu: " Đi thôi đi thôi, chúng ta đi dạo hội hoa đăng đi."

Muốn cảm nhận không khí lễ hội phải chen vào dòng người thì mới có không khí. Rõ ràng đã 10 giờ tối, vậy mà đèn lồng vẫn thấp sáng khắp nơi, chưa một quầy bán rong nào đóng sập, trên đường người đi đông đảo. Hai người chậm rãi hòa vào dòng người tấp nập, rất mau liền tìm được cửa tiệm bán hạt dẻ nóng hơm náy, may mắn thay họ còn duy nhất một bịch hạt dẻ.

Hai người đều cảm thấy mỹ mãn với hương vị nóng hổi thơm phức của hạt dẻ rang mới ra lò, vui vẻ thoải mái tản bộ trên đường. Phong tục của Khôi La so với Trung Nguyên thì thoáng hơn rất nhiều, thảnh thơi trên đường cái có thể ngẫu nhiên bắt gặp các cặp nam nữ tư kết bạn sánh đôi bên nhau.

Ninh Tĩnh chợt đa liếc nhìn Tạ Cửu một cái. Trong số tất cả những người Hồ cao lớn đang đi trên đường, đáng người Tạ Cửu lại toát lên một loại khí chất cổ đơn mà lãnh lẽo thấu tâm can. Mặc dù đi dưới ngọn đèn tối tăm mờ ảo, vẫn không thể che hết được khí tức lạnh lùng giữa hai hàng lông mày hấn.

Náng thắm than một tiếng, tên gia hỏa này, ở thời điểm niên nghèo từng chưa thật thực như này mà vẫn có thể phong hoa như vậy. Chờ vài năm nữa, khi hai tay cầm quyền, là một người đứng trên vạn người, không biết sẽ biến thành cái dạng gì a?

Hệ thống: " Đỉnh! Nhiệm vụ chi nhánh thứ nhất mở ra —— thỉnh ôm eo Tạ Cửu. Sau khi hoàn thành có thể gia tăng 15 điểm Giá trị nhân phẩm"

Ninh Tĩnh tức khắc lao đảo, mùi rượu cũng bị dọa bay: "???"

Kế tiếp. Ninh Tĩnh tiếp tục bị thanh âm nhắc nhở leng keng đỉnh tai nhức óc của hệ thống dọa ngốc ——

" Đỉnh! Nhiệm vụ chi nhánh thứ hai mở ra —— thỉnh ký chủ đem mặt vào vào trong ngực Tạ Cửu. Sau khi hoàn thành có thể gia tăng 15 điểm Giá trị nhân phẩm."

" Đỉnh! Nhiệm vụ chi nhánh thứ ba mở ra —— Thỉnh ký làm nũng với Tạ Cửu một lần. Sau khi hoàn thành có thể gia tăng 30 điểm Giá trị nhân phẩm."

" Thỉnh ký chủ chú ý, bởi vì đây là nhiệm vụ thúc đẩy cốt truyện chi nhánh, cho nên một khi cốt chuyện chi nhánh mở ra, ký chủ chỉ có thể cam chịu tiếp nhận nhiệm vụ, không có công năng cự tuyệt. Sau khi hoàn thành xong 3 nhiệm vụ, ký chủ sẽ được khen thưởng tổng cộng là 60 điểm Giá trị nhân phẩm. Nếu thất bại, liền trực tiếp khấu trừ 180 điểm Giá trị nhân phẩm"

Ninh Tĩnh ngây ra như phỗng.

Mẹ kiếp?! Thất bại liền khấu trừ 180 điểm Giá trị nhân phẩm là cái chuyện quái què gì vậy?

Nàng cực khổ tích góp Giá trị nhân phẩm 5 năm trời, cho tới hôm nay mới chỉ được có 155 điểm.Vậy chẳng phải nếu nàng thất bại, liền trực tiếp trừ đến âm luôn sao?! Thế nhiệm vụ nàng làm 5 năm nay coi như công cốc hà, mẹ nó khấu gi cái gì mà khấu trừ, sao không trực tiếp cắt luôn đi, đem nhiệm vụ kết thúc luôn không phải nhanh hơn sao!!! (=III=)

Hệ thống: " Thỉnh ký chủ vui lòng hoàn thành nhiệm vụ trong vòng mười phút, một khi hết thời gian, nhiệm vụ liền tính là thất bại."

Ninh Tĩnh khóc lớn lên âm: " Hệ thống, ngươi thay đổi! Ngươi rõ ràng trước kia rất đáng yêu mà?"

Trong lòng hệ thống mỉm cười lạnh lùng nói: " Bắt đầu tính giờ."

Trước nay chưa bao giờ bị khống chế thời gian như vậy, Ninh Tĩnh căng thẳng đến rợn cả da đầu, nói là dễ dỗ vui Tạ Cửu, nhưng cái ớ này hình hơi hơi kỳ quái.....

Cũng may, náng vừa rồi uống không ít rượu, chờ lát nữa liền có thể che dấu hành động khác thường của nàng. Nhìn thấy phía trước có một chỗ đất rất nhỏ hơi gồ lên, Ninh Tĩnh trong lòng tính toán, vội vàng nhảy dầm lên nó.

Tạ Cửu vội vàng đuổi tay đỡ lấy náng: " Tỷ tỷ, người uống say, cẩn thận kẻo ngã."

Ninh Tĩnh nghĩ thầm: Sao ngươi biết ta định làm như vậy, nhưng trên mặt lại gạt phăng tay hắn đi, phản bác nói: " Ngươi mới uống say, ta mới không say."

Khó mới có thể trông thấy bộ dáng giận dữ của Ninh Tĩnh, Tạ Cửu liền càng khẳng định náng đã uống say, chỉ nhẹ nhàng cung chiêu cười nói: " Được, được, tỷ không có say."

Ninh Tĩnh tiếp tục lung lay mà đi mấy mét nữa, Tạ Cửu không lay chuyển được náng, đành phải giống như gà mẹ trông con, lúc nào cũng phải bám sát Ninh Tĩnh. Đoạn đường phía trước đột nhiên tối sầm lại, Ninh Tĩnh dầm phải một khối bùn đất xốp mềm, liền vội vàng giơ bộ đệm không vững, trực tiếp xoay người ngã về phía Tạ Cửu.

Thành thật mà nói, khi Ninh Tĩnh ngã xuống, náng đã sớm tính toán xong an toàn.

Ầy, nhân sinh như một vở kịch, tất cả đều phải trông cậy vào diễn xuất a diễn xuất a.

Tạ Cửu kinh hãi, lập tức giang hai tay tiếp lấy nàng. Lực đạo quá lớn, Tạ Cửu không khỏi lùi lại một bước, sườn mặt Ninh Tịnh trực tiếp đập vào lồng ngực Tạ Cửu, thuận thế ôm lấy vòng eo săn chắc của hắn. Eo tiểu tử này nhìn nhỏ nhưng thật ra rất cơ bắp a.

Nhiệm vụ thứ nhất √, nhiệm vụ thứ hai √

Nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ nằm寐 trong lồng ngực bản thân, đứng vững còn không buông ra, giọng Tạ Cửu bỗng chốc khàn khàn: "Tỷ tỷ?"

Chỉ còn một nhiệm vụ, Ninh Tịnh đánh trống xóc lại tinh thần, đôi tay không những không buông ra, còn giống như đứa trẻ học xấu, ở trong ngực Tạ Cửu cọ, làm nũng nói: "Đệ công ta trở về đi, ta đi một."

Nhiệm vụ thứ ba √

Haizz, phải làm nũng với chính đứa trẻ tự tay mình nuôi lớn, bà cô già như Ninh Tịnh cũng không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt [ngon nết]

Hồ hấp nhu thuận mang theo mùi rượu ngọt thanh phun nhẹ trong ngực hắn, dư vị kia làm trong lồng Tạ Cửu tê dại. Y phục mùa hạ rất mỏng, khi hai thân thể kề sát, mỗi một tác trên người nàng hắn đều có thể cảm nhận được.

Dẫu biết tỷ tỷ hẳn bất thường như vậy là bởi vì uống say, là vô ý. Hẳn không nên lỗ mãng, nên đem nàng đến chỗ sáng, xem nàng có bị bong mắt cá chân hay không. Nhưng hẳn không những không buông được tỷ tỷ ra, còn gần như để tiện mà hưởng thụ cảm giác nàng ý lại vào mình.

Có lẽ là do cảm xúc dao động ban sáng, hẳn không những không thể kiềm chế được khát vọng bấy lâu nay của bản thân, mà còn từ từ mở lồng con mãnh thú bị vây hãm, để nó có thể chậm rãi chậm rãi đến bên nàng.

Tạ Cửu siết chặt cánh tay,chờ cho ý niệm cổ chấp âm u nào đó chậm rãi tiêu tán, mới khẽ thở dài, khàn khàn nói: "Được, ta công tỷ trở về."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 15, giá trị nhân phẩm hiện tại: 170."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 15, giá trị nhân phẩm hiện tại: 185."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 30, giá trị nhân phẩm hiện tại: 215. Chúc mừng ký chủ hoàn thành xong nhiệm vụ chi nhánh, cốt truyện chi nhánh【 ngày hội hoa đăng 】chính thức kết thúc."

Nghe được một loạt các thanh âm giải phóng kia, Ninh Tịnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Dựa vào trên lưng Tạ Cửu ngủ gà ngủ gật, cũng không biết rằng nhiệm vụ đêm nay của mình, là đang chờ lửa cháy chưa đủ mạnh, còn liều mạng tưới thêm dầu. Chắc do tác động của rượu, Ninh Tịnh còn chưa kịp hồi phủ đã ngủ thiếp đi ở trên vai Tạ Cửu.

*

Sau khi Tạ Cửu trở về, hơn nửa tháng sau đều vẫn luôn ở lại Ma Khiên, không bị cử đi chạy vật linh tinh. Tuy nhiên, hình như hắn đang rất bận, nhiều khi liên tiếp mấy ngày, Ninh Tịnh mới có thể gặp qua hắn ở giờ cơm chiều.

Sau khi cốt truyện chi nhánh【 ngày hội hoa đăng 】kết thúc, Tạ Tuấn vẫn tới Vương phủ bắt phong vài lần, cơ bản là cách mấy ngày lại tới, giờ mọc gió, mưa mặc mưa, vẫn luôn kiên trì không dứt. Càng đáng sợ hơn là, thời gian hắn tới dường như không có quy luật, Ninh Tịnh muốn chạy ra khỏi phủ để cho hắn vô hật nhưng đều đó hoàn toàn không thể thực hiện được.

Cứ cường bách phải chiều dài Tạ Tuấn rộng rãi một tháng trời, Nịnh Tịnh quả thật là sống không bằng chết. Có lẽ trời cao đã nghe thấu lòng nàng, bỗng nhiên một ngày, Tạ Tuấn tự dung mai danh ẩn tích, vềo một cái liền nửa tháng đều không có xuất hiện.

Ninh Tịnh tuy rằng thờ dài nhẹ nhõm một hồi, nhưng trong lòng cũng có chút buồn bực —— tên tiểu tử thối kia, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Không bao lâu, nàng liền nghe ngóng được một cái tin tức động trời —— tên Tạ Tuấn vẫn luôn siêng năng trồng cây sí trước cửa nhà nàng kia, đột nhiên không tới là bởi vì vướng phải một vụ bê bối.

Còn cái vụ bê bối này thực chất ra sao, Ninh Tịnh hình như đã nghe không dưới tám phiên bản, tất cả đều được truyền khắp thành Ma Khiên. Nghe nói phiên bản đáng tin nhất đại khái nói như sau: Sau khi Tạ Tuấn dạo một vòng ở thanh lâu thì liền nhìn trúng vị hoa khôi ở đây. Cô hoa khôi kia thể nhưng lại sớm có sẵn người hẹn ước, công tử kia hẹn sẽ đến chuộc nàng ta vào ngày mai, nàng ta cũng đã thu thập hành lý ổn thỏa, khi chỉ còn cách khoảnh khắc bản thân có được tự do mấy canh giờ, nàng ta đương nhiên không muốn bởi Tạ Tuấn, nhưng Tạ Tuấn lại cứ thích ương ngạnh bắt nàng ta phải bởi hắn. Vì thế ngày hôm sau, nàng hoa khôi kia sau khi thần mật xong, liền tức giận đến mức trực tiếp xốc chân lên, đá văng Tạ Tuấn vẫn còn ngái ngủ lén ra khỏi cửa. Đường đường là công tử độc nhất của nhà Tạ bán phố, thể mà sáng sớm lại có thể nháo đến um xum như vậy [ngon nết]

Mặc dù có hơi mất mặt, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là sự kiện mấy vị công tử phong lưu tranh giành tình cảm mà thôi. Qua một đoạn thời gian, mọi chuyện tự khắc sẽ lắng xuống.

Sự tình đã như vậy, vốn nên yên lặng mà để nó trôi qua. Không nghĩ tới, Tạ Tuấn lại cứ kháng kháng một mực nói bản thân bị kẻ gian hãm hại, gở trống khua chiêng đòi tìm kẻ gian. Theo như lời hắn nói, sự tình đêm đó không như mọi người bản tán, khi hắn đang trên đường một mình trở về nhà thì bị người khác đánh thuốc mê, sau khi tỉnh lại liền thấy bản thân cùng cô hoa khôi kia trần truồng nằm cạnh nhau, hai người cái gì cũng chưa có làm, chỉ hắn còn đang hồi thần thì liền nghe thấy nữ nhân bên cạnh kích động hét lớn, cửa liền "tình" một cái bị đá văng, vài người nhanh chóng vọt vào, cảm giác đây là một vở kịch được dựng sẵn, chỉ trực để phá hủy thanh danh của hắn.

Đương nhiên, cái kịch bản này ngoại trừ Tạ Tuấn, căn bản không có ai tin tưởng. Ai sẽ phí hơi đi phá hủy thanh danh của một tên nam nhân chứ? Để làm gì?

Vũ Văn Thước tự nhiên cũng sẽ nghe được mang máng sự việc này.

Nam tử tuy rằng có thể tam thể từ thiếp, nhưng thời điểm hắn theo đuổi nghĩa muội của hắn, bắt buộc phải toàn tâm toàn ý, có thể thấy được Tạ Tuấn là một nam nhân không thật tình, đây là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, thoái thác sự việc bản thân đã làm, một mực chối cãi không dám nhận, đều là nam nhân cặn bã.

Trong lòng Vũ Văn Thước hiểu rõ, tự nhiên sẽ không ép Ninh Tịnh qua lại với Tạ Tuấn nữa.

Thời điểm Ninh Tịnh cùng hệ thống cắn hạt dưa tán gẫu vẫn còn không thể tưởng tượng được.

Nàng tự nhận bản thân có vài phần bản lĩnh như người. Bỏ qua sự việc Tạ Tuấn khoảng thời gian trước còn đối với nàng ăn cần đến cực điểm, hiện giờ lòng dạ thay đổi còn nhanh hơn vận tốc ánh sáng, Ninh Tịnh vẫn cảm thấy, hắn là một nam nhân dám làm dám chịu.

Nhưng hiện tại, hắn lại đòi sống đòi chết khẳng định bản thân vì người ta đánh gãy rồi vứt lên giường rồi hoa khôi kia.

Hơn nữa, còn một việc khiến cho Ninh Tịnh chú ý chính là, đêm mà Tạ Tuấn xảy ra chuyện, cùng với thời điểm tin đồn được lan truyền ngày càng mãnh liệt, hệ thống đột nhiên thông báo cho nàng, điểm đồ vui của Tạ Cửu bỗng chốc tăng lần lượt 15 cùng 10 điểm

..... Hai việc này ghép lại, luôn cảm thấy có gì đó quái quái.

Có lẽ chỉ là trùng hợp, có lẽ ẩn tượng của Tạ Cửu đối với Tạ Tuấn không tốt, cho nên khi nhìn thấy hắn xui xẻo, mới âm thầm cao hứng như vậy.

Chỉ là, nàng không có biện pháp giải thích tại sao đêm Tạ Tuấn xảy ra chuyện, điểm đồ vui của Tạ Cửu lại cũng tăng. Hẳn sẽ không biết trước chứ, đây cũng là một sự trùng hợp khác thoai phải không?

Hay nên nói.... Tạ Cửu đã sớm biết trước chuyện này, thậm chí tất cả còn do hắn gây ra.

Ninh Tịnh bị phỏng đoán của bản thân làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền theo bản năng phủ định nó. Rốt cuộc, điều này sẽ bức nàng đối diện với hết tất thấy bất thường xảy ra trong quá khứ, mà tất cả đều phát triển theo hướng nàng không hy vọng, nguy hiểm, hết sức nguy hiểm.

"Trà pha xong rồi." Tạ Cửu đẩy chén trà đến trước mặt Ninh Tịnh, nói: "Tỷ tỷ, người suy nghĩ cái gì vậy?"

"Không có gì." Ninh Tịnh phục hồi tinh thần, tiếp nhận chén trà, thoắt thoai cho bát bóng, buồn bực nói: "Ta chỉ đang suy nghĩ, Tiểu công tử nhà Tạ bán phố, thoạt nhìn không phải loại người như vậy nha."

Tạ Cửu rù mắt, hàng mi dài che dấu tia sáng nhặt nơi đáy mắt: "Không phải loại người như vậy?"

"Không giống loại người dám làm không dám nhận."

Tạ Cửu cười khê: "Tỷ tỷ, có câu là "không thể nhìn mặt mà bắt hình dong". Tỷ chỉ sợ cũng đã bị hắn lừa gạt, hiện giờ có thể sớm nhận ra hắn là người như thế nào, chẳng phải rất tốt sao?"

"Cũng phải, đại khái chắc ta nhìn lầm." Ninh Tịnh buồn bực thở dài, cũng không tiếp tục suy nghĩ.

Tạ Cửu lộ ra một nụ cười nhạt không dễ phát hiện.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 5. Giá trị nhân phẩm hiện tại: 245."

Ninh Tịnh: "???"

What, tự định lại thêm điểm Giá trị nhân phẩm vậy? Nàng đã nói câu nào đồ vui Tạ Cửu rồi sao?

Phong lưu công tử: Ta ngắt dây, treo máy dây, 8000 từ, xui, đừng gọi ta, 1 tuần sau mới quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (14)

Đứng như Nình Tĩnh dự đoán, hai tháng sau, cái nóng như nôi lửa cần quết khắp đại mạc. Khỏi La đã rất lâu chưa có một giọt mưa, hạn hán triển miên, đất đai khô nứt, ao hồ thu hẹp, lòng sông trơ đáy, thậm chí một số còn hoàn toàn biến mất, cơ hồ có thể thấy được muối trắng nơi đây sống. Cả một vùng cỏ cây xanh tốt, nay tiêu điều đến mức xót xa.

Theo lý thuyết, người dân Khỏi La hẳn phải có rất nhiều kinh nghiệm trong việc phòng chống hạn hán, đáng tiếc, trong mười năm qua, loại tình huống như hai tháng trời không một giọt mưa như thế này lại chưa từng phát sinh. Thành chủ mỗi toà thành ở Khỏi La đều dựa theo kinh nghiệm các năm trước để đối kháng với đại nạn, nhưng xem ra những biện pháp này đã không còn đủ để ứng phó với tình hình trước mắt.

Một mình việc thiếu nước đã là một vấn đề lớn, chưa kể, nó còn dẫn đến một vấn đề khác —— đó là lương thực.

Trung Nguyên được trời cao ưu ái, ban cho rất nhiều đồng bằng rộng lớn màu mỡ, đại mạc nơi Khỏi La toạ lạc lại hoàn toàn ngược lại với Trung Nguyên —— đất đai nứt nẻ cần cỗi, cây trồng có thể thu hoạch vốn đã không nhiều, một khi thiếu nước, đừng nói là thu hoạch, sinh trưởng cũng đã khó khăn.

Mất thấy bá tánh sắp phải gặm cỏ mà sống qua ngày, thành chủ bắt buộc phải mở kho thóc để xoa dịu lòng dân. Miệng ăn núi lở, lương thực dứt cho nhiều người như vậy, chẳng mấy chốc cũng thấy đáy. Có một số người thích ăn không ngồi rồi, không muốn lên núi kiếm ăn, tự nhiên rời khỏi quê nhà, lặn lội đường xá xa xôi bỏ đến thành Ma Khiên giàu có trực chờ cái ăn.

Mắt trời chói chang chiếu trên đỉnh đầu, trên con đường chính phủ bay ngàn dặm, ngẫu nhiên nhìn bên lề đường, đều có thể bắt gặp thi thể người dân thiếu nước mà chết, biểu cảm gầy gù cầu sinh trước khi chết thật sự rất dọa người.

So sánh ra thì Ma Khiên có lẽ là toà thành bị ảnh hưởng nhỏ nhất bởi nạn hạn hán, ngày ngày vẫn nhộn nhịp, ca hát, thỉnh vũ như thường.

Vũ Văn Thuộc hiện đang ở trong cung để bàn bạc đôi sách, cơ hồ bốn năm ngày mới trở về nhà một lần. Tạ Cửu cũng thường không tìm thấy người. Nình Tĩnh sống dưới sự che chở của bầy dúi vàng Vũ Văn Thuộc, mỗi ngày vẫn như cũ, ăn ăn uống uống, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nạn hạn hán. Mặc dù vậy, năng vẫn có thể cảm nhận mức độ nghiêm trọng của đại nạn lần này thông qua sự bận rộn của Tả Cửu và Vũ Văn Thuộc.

Trước kia có xem qua một số tiểu thuyết trên mạng, các nhân vật chính dưới ngòi bút của tác giả luôn là lợi dụng kiến thức khoa học hiện đại để giải quyết đại nạn, cứu vớt cỏ nhân, phổ độ chúng sinh. Nhưng trên thực tế, sức mạnh huỷ hoại của thảm hoạ thiên nhiên đầu phải là thứ con người muốn không chế là không chế. Trước mặt mẹ thiên nhiên, nhân loại dường như yếu đuối nhỏ bé đến cùng cực. Muốn xây dựng công trình gì đó, trước tiên phải qua được những hạn chế của thời đại, nơi nào có thể dễ dàng giải quyết trong một thời gian ngắn với đám ba cái công thức vật lý đấy?

Trong bầu không khí khẩn trương bao trùm, Tuyệt Di được đại phu chuẩn đoán mang thai —— đây có lẽ là tin tốt duy nhất đối với Vũ Văn Thuộc trong hơn một tháng qua.

Cuối tháng tám, mỗi hoàng tử đều phụng lệnh đi vi hành đến một vùng để xử lý nạn hạn hán. Vũ Văn Thuộc bị điều ra biên giới của Khỏi La, phụ trách cai quản 3 toà thành. Thuộc hạ tám phúc cũng bị hân tách ra, một ít bộ phận ở lại Ma Khiên đó là tín tức và bảo hộ Vương phủ. Nửa còn lại được hân dẫn theo ra biên giới. Người tài hoa lại giới bán cung như Tạ Cửu, đương nhiên bị Vũ Văn Thuộc điều theo bên người.

Nình Tĩnh có ảo giác bản thân như biết trước lịch sử. Mỗi bước phát triển, đều diễn ra y như những gì năng dự đoán. Tiếp theo chỉ cần Tạ Cửu trước khi đến biên giới đổi xong công văn, liền có thể trực tiếp từ nơi đó rời đi, trở về Sở quốc.

Buổi tối trước khi đoàn người Vũ Văn Thuộc rời đi, Tạ Cửu ở trong phòng thu thập hành li, Nình Tĩnh cố ý đi tìm hân huyên tâm sự một lúc. Bỏ qua cảm xúc lưu luyến, mặc dù biết Tạ Cửu sắp sửa trốn chạy, Nình Tĩnh vẫn phải tỏ ra không có gì kỳ lạ. Tạ Cửu cũng nhìn Nình Tĩnh thật lâu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Nình Tĩnh có chút buồn bực. Hừ, tiền tiêu từ này, năng lực bảo mật cũng tốt quá ha. Đến tận bây giờ, cho dù là đối với cái "vũ em" chăm nuôi hân từ bé như năng, cũng không hề rãnh nửa lời về kế hoạch trốn chạy của mình, thân thể cũng không, xem ra định ra đi không từ mà biệt.

Bất quá, cái này cũng phù hợp với tâm tư cẩn thận của Tạ Cửu, tính cách không có sơ hở. Nếu hân đem đi chủ bài tiết lộ một cách bừa bãi như vậy, chẳng phải tự tâm cơ boy biến thành ngọc bạch ngọc sao?

Bất kể là tin nhiệm hay không,hân cũng đều phải dốc lòng bảo vệ bí mật một cách toàn diện, cần nhắc lại hại, không hơn.

Đêm đã khuya, điều nên nói, Nình Tĩnh cũng đã nói. Thế gian này không có bữa tiệc nào chẳng tàn, Nình Tĩnh cũng đã thông thoáng đầu óc, đứng dậy chuẩn bị về phòng. Tạ Cửu đứng dậy tiễn Nình Tĩnh ra cửa, sau đó bắt ngờ cất tiếng: "Tỷ tỷ"

Nình Tĩnh kinh ngạc quay đầu đáp:" Có chuyện gì sao?"

"Không có gì....." Tả Cửu mấp máy:" Ta chỉ muốn nói, đợi ta trở lại, nhất định sẽ mang cho tỷ một kinh hi."

Nình Tĩnh: "???"

Sao Tạ Cửu lại nói mấy lời kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ định ám chỉ cho năng —— hân đang chuẩn bị xách tay nài bỏ chạy sao? Hừ, nếu năng không có "phần mềm hack" như hệ thống đây, trốn chạy gì đó, có chỗ nào kinh hi à, rõ ràng là kinh hách thì có?!

—— Dù trong lòng chửi thầm thế nào, mặt ngoài mặt Nình Tĩnh vẫn phải giả bộ vui vẻ nói:" Được, ta rất chờ mong."

Tạ Cửu cười nhạt, nói với năng đầy ắp ý:" Tỷ nhất định sẽ thích."

Sáng sớm hôm sau, đoàn người theo sự chỉ huy của Vũ Văn Thuộc rời khỏi Ma Khiên. Từ nơi này đến biên giới, dù thúc ngựa chạy thục mạng thì đại khái cũng mất khoảng bảy, tám ngày đường.

Sau khi Vũ Văn Thuộc rời đi, Vương phủ cũng trở nên an tĩnh hơn nhiều, Tuyệt Di là lần đầu tiên mang thai cho nên đối với chuyện này đặc biệt căng thẳng, hầu như ngày nào cũng ở trong viện dưỡng thai. Cũng may, toà phủ đệ này rộng như một toà trang viên nhỏ, Nình Tĩnh an phận ở một góc, cùng Tuyệt Di nước sông không phạm nước giếng, một bên an nhàn hưởng thụ nhân sinh, một bên tiêu dao chờ nhiệm vụ kết thúc.

Dựa theo nhắc nhở của hệ thống, Tạ Cửu sẽ trao đổi thành công công văn thông quan trong vòng năm ngày sau khi đến biên giới, đến lúc đó, tiến độ hoàn thành cốt chuyện nhất định sẽ nhảy một bước tiến lớn, Nình Tĩnh chỉ cần an tĩnh ngồi chờ thu hoạch, nhưng thật không ngờ, chờ một cái liền chờ đến tận mười bốn ngày sau. Hệ thống bên kia lại hoàn toàn không có động tĩnh.

Đôi công văn rời khỏi Khỏi La, chính là bước ngoặt mấu chốt trong cuộc đời Tạ Cửu, tuyệt đối không cho phép bất luận sai lầm nào xảy ra. Nhưng mà, rõ ràng đã quá thời hạn Tạ Cửu nên đi, vì sao tiến trình một chút cũng không có xê dịch?

Không phải đã sai ở chỗ nào rồi chứ?

Nình Tĩnh trong lòng bất an, vận mệnh an bài, quỹ đạo đã đến lúc vận nên đóng thuyền, tại sao lại có cảm giác tất cả như muốn thoát khỏi khống chế của năng. Năng lại không thể một mình chạy ra khỏi Ma Khiên để đến biên giới xác nhận, Nình Tĩnh chỉ có thể bị động ngồi trong phủ đợi chờ thông báo.

Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên sau khi Nình Tĩnh mở mắt là hỏi hệ thống như thường lệ:" Rốt cuộc, hôm nay tiến độ hoàn thành cốt chuyện đã tăng chưa?"

Hệ thống trả lời: " Vẫn chưa."

Nình Tĩnh dựa lưng vào thành giường, chán nản lên tiếng:" Hôm nay đã là ngày thứ 15, theo lý thuyết không phải Tạ Cửu nên sớm chạy đến nơi ngay cả Thiên Vương lão từ cũng không bắt được rồi sao? Vậy tại sao tiến độ hoàn thành cốt chuyện lại không có tăng —— chuyện này quá không khoa học. Hay do hệ thống nhà mình có tình thông báo chậm?"

Hệ thống:" Hệ thống vẫn vận hành rất tốt đẹp, thông báo cũng không có chậm chạp. Tiến độ hoàn thành cốt chuyện chính xác là không tăng, vậy thì chỉ có duy nhất một khả năng, đó chính là Tạ Cửu cần bản chưa rời khỏi Khỏi La."

Nình Tĩnh bật thẳng người ngồi dậy, nghi hoặc hỏi:" Hân vì sao còn chưa đi?"

Chẳng lẽ Tạ Cửu không tính toán rời đi vào lúc này?

Hệ thống lạnh nhạt đáp:" Ta làm sao mà biết được."

Nình Tĩnh: "....." Cái hệ thống rác rưởi này, nuôi người rồi cuộc có tác dụng gì hả?!

Hệ thống hạ thấp giọng tiếp tục nói:" Người cứ chờ chút đi, Tạ Cửu chắc vì chuyện gì đó nên mới chưa rời đi. Rốt cuộc, thế giới này bởi vì có cô xâm nhập mà bị ảnh hưởng chút ít, cốt chuyện khác so với nguyên tác, thời gian chậm trễ một chút cũng là điều bình thường, chỉ cần quỹ đạo không thay đổi là được. Nạn hạn hán còn tận một tháng nữa mới kết thúc, miễn là Tạ Cửu rời đi trong khoảng thời gian này, thì cốt chuyện sẽ không tính là vận vẹo."

Gợi thích của hệ thống coi như lọt tai, " Sai lệch về thời gian dẫn đến thay đổi về cốt chuyện" Nình Tĩnh cũng đã tự mình trải nghiệm qua —— dựa theo vận mệnh của thân thể này, năng vốn dĩ nên giả cho người được Vũ Văn Thuộc an bài năm hai mươi tuổi. Sau khi Nình Tĩnh tiếp nhận khối thân thể này, năng đã chuẩn bị đủ lý do để từ chối cuộc hôn nhân này. Kết quả là năng lo lắng thừa, Vũ Văn Thuộc cần bản chưa từng có ý định an bài cuộc hôn nhân này cho Nình Tĩnh. Như vậy xem ra, sự xuất hiện của năng thực sự ảnh hưởng đến vận mệnh của nguyên chủ ban đầu.

Như vậy, đến cả người ngoài cuộc như năng cũng bị ảnh hưởng, thì không có gì lạ khi có sự sai lệch về thời gian khi Tạ Cửu rời đi.

Tâm tình Nình Tĩnh bắt đầu ổn định lại:" Vậy chờ chút đi, có thể do bản đầu mọi chuyện quá mức thuận lợi, bây giờ lại sai lệch cho nên ta mới bắt an như vậy."

Hệ thống:" Đứng vậy, đứng hoảng hốt."

Mấy ngày sau, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn không chút động tĩnh, Ninh Tịnh hết chờ rồi lại chờ, đến khi chờ được tin tức thì lại là một cái hồ cha đầy câu huyết, Ninh Tịnh sợ tới mức rút cả " dưa" trên mặt đất.

Vấn đề này có liên quan đến Vũ Văn Hạo.

Mẫu phi Mạc Pháp của Vũ Văn Hạo có tiền sử bệnh tim, cứ mùa hạ đến là lại nặng thêm một chút, giờ cũng sắp ngấp nghé đến bờ vực của cái chết. Ở Khôi La, nếu mẫu phi qua đời, hoàng tử nhất định phải giữ đạo hiếu 3 năm không cưới vợ. Vũ Văn Hạo năm nay đã mười tám, một mặt Mạc Pháp không muốn ba năm của Vũ Văn Hạo trôi qua lãng phí như vậy, một mặt cũng muốn tận mắt nhìn thấy ngày Vũ Văn Hạo thành thân, cho nên mới đi cầu xin Hoàng thượng hạ chỉ tử hôn cho Vũ Văn Hạo.

Sức khỏe Hoàng đế Khôi La mấy năm nay vốn không tốt, sau khi nghe xong thỉnh cầu của Mạc Pháp, lão hoàng đế liền nghĩ thăm cọc hôn sự này không chỉ làm thoả mãn nguyện vọng của Mạc Pháp, mà còn có thể xung hi vì quốc gia, cho nên không cần suy nghĩ liền đồng ý ngay. Thời điểm ban hôn, còn đặc biệt tham khảo ý kiến của quốc sư —— thể tử tương lai của Vũ Văn Hạo, bắt buộc phải là một quý nữ sinh vào giờ Dương tháng Dương năm Dương.

Dựa theo tiêu chuẩn này tìm kiếm khắp Ma Khiên, cuối cùng cũng tìm ra 5 quý nữ chưa lập gia thất. Một trong số đó, thật không may lại có quần chúng chỉ thích ăn dưa như Ninh Tịnh. Lão hoàng đế quyết định đem cơ hội lựa chọn cuối cùng ban cho Vũ Văn Thước, để hắn có thể tự do lựa chọn chính thất tương lai của mình.

Tên nhóc Vũ Văn Hạo này, cũng không biết là ăn nhầm cái gì, lại có tình lựa chọn Ninh Tịnh. Lão hoàng đế sau khi nghe xong kết quả liền lập tức hạ bút tử hôn, lệnh cho nàng cùng Vũ Văn Hạo nội trong một tháng phải hoàn tất thành hôn, còn chiêu cáo tin tức khắp thiên hạ.

Trước nay vẫn không có ai ngó ngang tới nàng, cho nên khi nhận được thánh chỉ, cả người Ninh Tịnh đều ngu ngu.

Tuyệt Di lại vô cùng cao hứng, còn thường cho thái giám truyền tin rất nhiều bạc, nhìn thấy cái gai trong mắt như Ninh Tịnh sắp bị đá đi cũng thuận mắt hơn nhiều, còn cười tìm tìm trêu:" Ấy da, ta nói mà, không hiểu sao Tiểu Ngũ mấy năm nay cứ nhìn thấy mặt A Tịnh là cãi nhau, hoá ra là tán tỉnh đánh yêu a."

Ninh Tịnh: "....."

Tuyệt Di: " Nhìn xem, A Tịnh còn vui mừng đến không thốt lên lời nha."

Ninh Tịnh: "....."

Cuộn thánh chỉ rồi trở lại phòng, Ninh Tịnh phát điên gào lên:" Hệ thống, ra đây."

Hệ thống:" Tôi đây."

Ninh Tịnh chất vấn:" Tử hôn là chuyện quái quỷ gì vậy? Không phải đến tận lúc chết tên Vũ Văn Hạo vẫn là bảo xử nam sao, tại sao tử hôn lại rơi trên đầu ta rồi?"

Đối với chuyện tử hôn này, hệ thống cũng sợ hết hồn, tiêu hoá một lúc lâu mới bình luận:" Ta ngạc nhiên hơn là.... Vũ Văn Hạo thế nhưng lại chọn người a?"

Ninh Tịnh: "....." Sao nàng cứ cảm thấy lời hệ thống nói có ẩn ý vậy? Ninh Tịnh lăm vè mặt u ám nói:" Chẳng nhẽ sau một tháng nữa thực sự phải gả cho hắn sao?"

Hệ thống biến mất không một tiếng động, qua mấy chục phút mới xuất hiện nói:" Ta tra được —— Vũ Văn Hạo vốn dĩ chọn người, khả năng bên trong có ẩn tình: Đầu tiên, lý do rất có thể là: Người là nghĩa muội của Vũ Văn Thước, là người cùng hội cùng thuyền với Vũ Văn Hạo. Còn 4 cái quý nữ kia, hoặc là con gái của quan viên trung lập, hoặc là con gái của phe địch, cho nên chọn người là thoả đáng nhất. Nếu như hắn đứng từ khía cạnh này suy xét, người có thể thử cùng hắn bàn bạc, ta nghĩ, Vũ Văn Hạo cũng không đến mức đối với người bá vương ngang thương cung đâu * "

()* *Bá vương ngành thượng cung: Bá Vương ngành thượng cung: "bá vương" chỉ những người siêu mạnh mẽ, "ngành thượng cung" hiểu là "xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nó", mà "cường cung" thì hiển nhiên sẽ bắn ra "cường tiễn". Từ "cường tiễn" [đọc là "qiáng jiàn"] hải ám hoàn toàn với "cường gian", mà "cường gian" thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tạo nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ "bá vương ngành thượng cung" thay thế cho hai từ "cường gian".*

Ninh Tịnh: " Người mới vừa nói là " lý do đầu tiên rất có thể là". Vậy còn có thể có lý do nào khác sao?"

Hệ thống:" Cũng có khả năng hắn bị nhận cách mặt mực của người thuyết phục. Bất quá người đừng lo lắng, ta thấy khả năng này xác suất xấp xỉ bằng 0 rất cao."

Ninh Tịnh: "....." Mẹ nó.

Trai qua một hồi phân tích của hệ thống, Ninh Tịnh cũng cảm thấy một người tâm cao khí ngạo như Vũ Văn Hạo sẽ không có khả năng coi trọng một người như nàng. Hơn nữa, hai người ngày thường cũng không có bất cứ liên hệ riêng tư nào, cho nên, đại khái là xuất phát từ lý do suy xét toàn cục đi.

Thánh chỉ ban ra, đương nhiên là không thể thủ hồi, chẳng mấy chốc tin tức đã được truyền khắp thiên hạ. Vũ Văn Hạo hiện không ở Ma Khiên, Ninh Tịnh chỉ có thể bị phần chấp nhận hiện thực, chờ tháng sau khi Vũ Văn Hạo quay về mới có thể tự mình cùng hắn nói chuyện, nên học tác thì hợp tác, nên diễn kịch thì diễn kịch, nên lăm gì thì lăm này.

Không ngờ, người tính không bằng trời tính. Ninh Tịnh khó khăn lắm mới tiêu hao xong tin tức tử hôn, vừa đem "dưa rót" trên mặt đất nhặt lên thì một cái tin tức động trời khác lại ập lên đầu, lại một lần nữa dọa nàng rút cả dưa.

Đó là ngày thứ bảy sau khi thánh chỉ tử hôn được ban xuống.

Ninh Tịnh vừa mới tỉnh ngủ đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống:" Đỉnh! Giá trị nhân phẩm đã thay đổi, đang chờ hệ thống tính toán....."

Ninh Tịnh lờn nhác trở mình, nàng đã quá quen với việc Giá trị nhân phẩm đột nhiên tăng lên. Haizz, mặc dù tiến độ hoàn thành cốt truyện không có tăng nhưng Giá trị nhân phẩm tăng lên, cũng coi như được an ủi.

Hệ thống:" Đỉnh! Tính toán hoàn thành. Thanh Giá trị nhân phẩm đã trở về More cách đây 2 phút, Giá trị nhân phẩm hiện tại: 0"

Ninh Tịnh gạt mình, sững sờ ngồi dậy, trợn mắt há mồm, gian nan lên tiếng:" Người nói cái gì cơ?"

Hệ thống:" Tâm tình vai ác ngã xuống đáy vực. Điểm đồ vui bị đánh về More, hiện tại là 0 điểm. Ký chú, ta thật lòng nhắc nhở cô, cái trị số này vô cùng nguy hiểm, nếu bị trừ đến số âm, nhiệm vụ này liền coi như thất bại."

Ninh Tịnh: "....."

Mẹ kiếp, đây là tình huống quái què gì vậy? (ˊˋ)

Điểm đồ vui nhảy mất về không, cái này cũng thật sự QUÁ! KÍCH! THÍCH! RỒI!

Phong lưu công tử: Thôi được rồi, vẫn là ta thương mọi người, lại ngồi lên đấng 1 chương, nhưng lần này thực sự ngắt mấy 1 tuần sau mới quay trở lại a. □

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (15)

Cảm giác hiện tại của Ninh Tịnh, giống như nàng đã dồn rất nhiều tiền tiết kiệm vào heo đất, cuối cùng không chỉ tiền xu nháy mắt bốc hơi, mà nào còn bị heo đất hung hăng đập cho mấy cái, âm thanh còn rất có tiết tấu, cốp cốp, cốp cốp.

Ninh Tịnh nhảy dựng lên quát: " Cái này quá không khoa học, làm thế nào một lúc có thể khấu trừ toàn bộ được?"

" Tổng bộ bọn ta ngày trước cũng từng xuất hiện loại tình huống này, tuy rằng hiếm thấy nhưng người cũng không phải là trường hợp đầu tiên." Hệ thống hiếm khi nổi lòng trắc ẩn giải thích: " Đúng rồi, tuy rằng thanh Giá trị nhân phẩm bị đánh về không, nhưng có 1 điều, trong cái rủi ắt có cái may, người có muốn nghe không?"

Ninh Tịnh lau mặt, hít một hơi thật sâu rồi mới lên tiếng: " Nói đi."

Hệ thống: " Người còn nhớ 5 năm trước khi mới bắt đầu nhiệm vụ ta có nói qua cho người nghe về các quy tắc không? Mỗi khi Giá trị nhân phẩm tăng 50 điểm sẽ được tặng một hà bao trợ giúp ngẫu nhiên. Tuy rằng, hơn hai trăm điểm Giá trị nhân phẩm người tích góp bấy lâu nay đều bị đánh bay, nhưng số lượng hà bao tương ứng thì lại không có mất đi "

Ninh Tịnh tràn đầy nghi ngờ.

Hệ thống: " Người chưa từng sử dụng bao giờ cho nên tính từ 5 năm trước đến nay, người tổng cộng kiếm được 4 hà bao và có thể sử dụng bất cứ lúc nào người thích."

Trái tim như tro tàn của Ninh Tịnh sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống rốt cuộc cũng tốt lên được 1 chút. Bấm tay tính tính, Giá trị nhân phẩm mất rồi cùng lắm thì nâng kiểm lại. Hiện tại, điều nàng để tâm nhất bây giờ chính là tình hình của Tạ Cửu bên kia.

Cái gọi là Giá trị nhân phẩm, thực chất chính là thanh điểm mốc nối trực tiếp với mức độ tâm tình của Tạ Cửu. Tên gia hỏa này, rốt cuộc là tâm trạng kém đến mức nào mà lại xuất ra uy lực mạnh mẽ đến vậy, làm cho Giá trị nhân phẩm năng cực khó tích góp bấy lâu nay nháy mắt đã bốc hơi.

Ninh Tịnh sờ sờ cằm, chậm rãi tưởng tượng——mái ôi, trình độ này có thể so với có người giết cha mẹ hấn, đoạt bảo của hấn a. [ngon nắn]

Tuy rằng tâm trạng rất suy sụp nhưng tốc độ tiếp nhận hiện thực của Ninh Tịnh vẫn luôn cao hơn người bình thường, sau khi khóc lóc một trận chết đi sống lại liền bình ổn tâm tình và bắt đầu suy nghĩ đôi sách.

Nhiệm vụ vẫn luôn tiến hành thuận lợi từ dung bị đảm ngàng, lần đầu gặp phải đèn đỏ, đường dây cao thế nguy hiểm gần trong gang tấc.

Tạ Cửu bây giờ giống như một ngọn núi lửa trực chờ phun trào, trạng thái cực kỳ không ổn định. Nếu như tự dung có tên gia hỏa mất mủ nào đi khuấy khích hấn, có lẽ núi lửa sẽ lập tức phun trào, đem nàng nổ như pháo hoa nơi chân trời. Bấy giờ chỉ cần Giá trị nhân phẩm trừ thêm 1 điểm, nhiệm vụ của nàng lập tức die, tất cả sự việc tích góp 5 năm qua cũng lập tức trắng xóa.

Ninh Tịnh từ trước đến nay đều không phải người ngồi im chờ chết, sự kiện liên quan đến sống còn, nàng không thể tiếp tục ở lại Ma Khiên mà nhân nhữ hương thụ cuộc sống. Cách duy nhất bây giờ chính là tìm thấy Tạ Cửu càng sớm càng tốt, thuận tiện còn có thể điều tra nguyên nhân tại sao Tạ Cửu mãi chưa rời khỏi Khôi La.

Khoan đã, nàng nhớ rõ hệ thống từng nói qua, suy xét nàng là người mới cho nên nhiệm vụ đầu tiên mức độ khó khăn cũng được hạ thấp xuống, thậm chí NPC cũng không quá thông minh. Mức độ đã hạ thấp rồi mà cốt truyện vẫn xảy ra nhiều biến dị kì quái như vậy, thế sau này khi điều chỉnh lại mức độ bình thường, còn định khó đến mức nào nữa?

Khôi La tuy là một quốc gia rất nhỏ, từ trên bản đồ nhìn xuống, nếu coi diện tích Sở quốc như 1 bản tay thì diện tích Khôi La chỉ được xem như ngón tay cái. Nhưng bù lại địa thế nơi đây vô cùng hiểm trở, diện tích phần lớn là sa mạc, thậm thực vật thưa thớt, gió cát hoành hành quanh năm, ven đường còn ẩn nấp rất nhiều mã tặc.

Ninh Tịnh bẻ ngón tay tính toán——đường từ đây ra biên giới quá xa, khí hậu lại khắc nghiệt, trị an thì bất ổn, quả thực là đem tất cả các yếu tố bất lợi tụ tập ở thời điểm hiện tại. Càng chưa nói đến nàng không hề có tỷ kinh nghiệm nào trong việc tự mình đối phó với nguy hiểm cũng như vượt qua sa mạc một mình, cho dù toàn thân có cột mười chiếc GPS cũng chưa chắc đã sống sót vượt qua.

Ninh Tịnh trầm ngâm một lúc lâu, nàng nghĩ ra 1 cách khác.

Vào thời cổ đại, có hai phương thức vận chuyển tập thể có thể áp dụng để di chuyển giữa 2 địa điểm cách xa nhau, một là quân đội, hai là thương đội. Nàng không có quyền lực điều động quân đội Ma Khiên, cho nên chỉ có thể tìm một đoàn thương đội trong vùng lân cận để xem có thể đi nhờ xe không.

Đang đại hạn, thương đội không có gì để kinh doanh cho nên phần lớn đều tạm thời đóng cửa và không muốn rời khỏi Ma Khiên. Hơn nữa, tự dung mang theo một cái đuôi không có kinh nghiệm như Ninh Tịnh, vừa thêm gánh nặng thức ăn nước uống vừa có khả năng kéo chậm hành trình. Cho nên hầu hết thương đội đều không muốn mang theo "con chồng trước" lên đường.

Ninh Tịnh ở trong thành tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một thương đội phù hợp——bọn họ tuần sau sẽ xuất phát đi lấy hàng ở các nước láng giềng xung quanh, trên đường đi sẽ đi qua một thị trấn nhỏ tên Báy Diệp, đó là thị trấn gần nhất với nơi ở của Tạ Cửu hiện nay. Khoảng cách giữa hai người chỉ ngắn ngủi có mấy dặm, nếu phi ngựa hết tốc lực từ Báy Diệp thì đại khái chỉ cần một hoặc hai giờ liền đến nơi. Đây đã là cách nhanh nhất và thỏa đáng nhất mà Ninh Tịnh có thể nghĩ ra.

Vì thế vào trưa hôm đó, Ninh Tịnh liền giao tiền đặt cọc và ước định sáng sớm bảy ngày sau ở cửa Nam xuất phát.

Ngày tháng chờ đợi mòn mỏi trời đi rất nhanh. Trong hai ngày đầu tiên, Ninh Tịnh còn khá khẩn trương, lúc nào cũng chỉ sợ hệ thống bắt nạt nàng ra thông báo Giá trị nhân phẩm lại giảm, rồi một cước đem nàng đá văng khỏi thế giới này. Cũng may, hệ thống vẫn luôn an tình như gủ, không có truyền ra cái tin tức nàng không thích nghe nào hết, Ninh Tịnh cũng dần bình tĩnh trở lại.

Vào đêm trước ngày xuất phát, Ninh Tịnh ngồi trên giường thu thập đồ đạc gọn gàng và thắt nút hành li. Nếu không có gì xảy ra, đại khái nàng sẽ phải kết bạn cùng màn trời chiếu đất trong khoảng thời gian là nửa tháng.

Tiếp theo, nàng kiểm kê lại kim khí bề bề của bản thân, bản thân nhìn phiếu lắp kính bên trong, đột nhiên thở dài cảm thán: "Tiền không phải vạn năng.

Trong khoảng thời gian ngắn Hệ thống tạm thời chưa thể đoán được ý đồ của Ninh Tịnh, dè dặt đáp lời: "Không sai, ta cũng cảm thấy như vậy."

Ninh Tịnh thỏ thẻ nói tiếp: "Nhưng không có tiền thì vạn vạn bất năng."

Hệ thống: "...". Nó biết ngay mà.

Ninh Tịnh: "Wow ha ha ha ha ha ha ha! Ta thật giàu có a!"

Hệ thống: "....."

Nhiệm vụ tiếp theo nó thể nhất định phải làm cho cái ký chủ rác rưởi này biết thế nào gọi là nghèo đến kiệt xác.

Ninh Tịnh không biết đến tính toán xấu xa trong lòng của hệ thống, đùa bỡn hệ thống chán chê liền thỏa mãn tắt đèn đi ngủ. Sáng mai nàng còn phải dậy sớm lên đường nha.

Hôm sau, mặt trời mới ló dạng mà cái nông dân trực chờ ập tới, tờ mờ sáng Ninh Tịnh đã rời giường, đánh răng rồi nhanh chóng thay y phục. Khi đi ra ngoài, lậ "tài"* là một việc rất nguy hiểm, cho nên Ninh Tịnh cố tình thay một bộ y phục đơn giản bằng vải bố cùng một đôi ủng màu xám nâu.

() tài: tiền tài,câu này nghĩa là mình không nên lộ ra là mình là người có tiền.*

Ngày hôm qua nàng có qua viện của Tuyệt Di, nói bản thân sẽ rời khỏi Ma Khiên một đoạn thời gian, bất quá chi dám nói là nàng sẽ đến ngồi đèn trên núi quanh đây để giải sầu.

Lý do nàng muốn giấu giếm hành tung là bởi vì trong lai Tạ Cửu nhất định sẽ rời khỏi Khôi La một cách quỷ không biết thần không hay, muốn làm được điều đó tất nhiên không được để cho bất cứ ai chú ý đến. Nếu Vũ Văn Thước gián tiếp thông qua Tuyệt Di biết nàng ngán dặm xa xôi đi tìm Tạ Cửu, chắc hấn sẽ nảy sinh nghi kị đối với Tạ Cửu, đối với hấn là điều không tốt.

Ninh Tịnh dặt ngựa đi đến cửa Nam thành Ma Khiên, mới sáng sớm cho nên đường phố vẫn thưa thớt. Trên mảnh đất trống phía sau công thành, có khoảng mười người đang tụ tập và bận rộn đóng gói hành li. Hơn mười cái ruộng lớn nhỏ được buộc chặt bằng dây thừng, đặt gọn gàng trên xe đẩy, phía trên phủ bạt cách nhiệt. Xe đẩy phía sau được nối với con ngựa đấng trước bằng một sợi dây thừng không lồ, khi xe đi chuyển, bánh xe nghiền qua sỏi đá bên dưới, phát ra tiếng vang rất lớn.

Mọi người đang bận rộn, Ninh Tịnh không muốn đi qua gây thêm phiền phức, cho nên liền đứng tránh nắng dưới mái hiên cách đó không xa, nhân tiện cùng hệ thống nói chuyện phiếm để giết bớt thời gian.

Sau khi mặt trời ló dạng, những đám mây mỏng dần trở nên trong suốt, người đi trên đường cũng nhiều lên, Ninh Tịnh ôm cái xách tay dựa vào tường, có chút thất thần nhìn về phía bóng người tấp nập đi trên phố.

Đây là lần đầu tiên nàng một mình rời khỏi phủ kể từ khi nàng đặt chân đến Khôi La, hy vọng mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp.

Đúng lúc này, có một giọng nói lạnh lùng bất ngờ phát ra từ phía sau Ninh Tịnh, giọng nói không nên xuất hiện này nhẹ nhàng gọi nàng là: "Tỷ tỷ"

Ninh Tịnh cả người chấn động, giật mình quay đầu.

Sương mới sáng sớm còn chưa tan hết, Tạ Cửu cúi tay tháo mặt nạ mỏng từ trên mặt xuống, mu bàn tay tái nhợt hần rõ từng đường mạch máu xanh, bàn tay cũng xuất hiện thêm rất nhiều vết xước nhỏ, lòng bàn tay đỏ lừ. Có lẽ là do gió cát sa mạc quật vào mặt, môi hấn tái nhợt mà khô nứt, vài sợi tóc đen trên vai đều dính không ít bùn đất.

Bộ dạng phong trần mệt mỏi đến nhường này, hấn là đã không quản ngày đêm mà thức ngựa về đây.

Ninh Tịnh sợ đến ngây người, dè dặt hỏi: "Đệ.... Làm thế nào đệ lại xuất hiện ở đây?"

Tổn thọ, tại sao tên nhóc Tạ Cửu này lại xuất hiện ở đây vậy?

Đáng lẽ giờ này hấn nên từ biên thủy chạy thẳng về Sở quốc mới đúng! Nếu chạy một vòng đến Ma Khiên rồi lại trở về Sở quốc, lộ trình chẳng phải dài thêm gấp đôi, trạm kiểm soát dọc đường cũng nhiều thêm. Chưa kể đến, tuy rằng đều là rời đi khi chưa có lệnh của Vũ Văn Thước, nhưng nếu hấn trực tiếp chạy về Sở quốc thì không sao——Sở quốc xa xôi, Vũ Văn Thước dù có phát hiện cũng không bắt được hấn. Nhưng hiện tại hấn lại chạy về hang ổ của Vũ văn Thước a!!

Nếu như chẳng may bị huynh đệ trước đây nhìn thấy, Tạ Cửu tuyệt đối sẽ không thể bình an rời đi. Cho dù có tìm được lý do thoái thác tại sao hấn quay lại cũng chắc chắn sẽ bị Vũ Văn Thước hoài nghi.

Hạt giống ngờ vực một khi đã gieo xuống, sớm hay muộn rồi nó cũng nảy mầm. Nếu Tạ Cửu làm không tốt, trì hoãn ở đây thêm vài năm, lộ trình thế giới này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Nghĩ đến khả năng này, Ninh Tịnh liền hết hoảng kéo Tạ Cửu chạy thẳng vào còng hềm nhỏ khuất bóng phía sau, thấp giọng gần gũi nói: "Đệ suy nghĩ cái gì vậy, tại sao lại trở về?"

Tạ Cửu không chớp mắt nhìn chằm chằm Ninh Tịnh, ngay từ khi xuất hiện, tâm mắt hấn vẫn luôn chăm chú nhìn Ninh Tịnh không rời.

"Trước hết mang nó lên" Ninh Tịnh đoạt lấy mặt nạ trong tay hấn, muốn đeo lại lên mặt Tạ Cửu. Lòng ngực Tạ Cửu phập phồng lên xuống, bất ngờ dùng sức cầm cổ tay Ninh Tịnh, Ninh Tịnh run lên, mặt nạ cứ thế rơi xuống đất.

Tạ Cửu vẫn nắm cổ tay nàng không buông, kéo nàng đi sâu vào bên trong: "Tỷ tỷ, ta có lời muốn hỏi người?"

Vừa hay Ninh Tịnh cũng muốn xem xem rốt cuộc Tạ Cửu muốn làm cái quỷ gì, cho nên cũng không tiếp tục gây gổ.

Con hèm này nhỏ đến nỗi xe đẩy hàng hoá dù kích thước thế nào cũng không thể đi vào, chỉ có thể chứa tối đa là hai người, béo một cũng cũng không qua được.

Đi tới một góc tương đối vắng vẻ, Tạ Cửu rốt cuộc cũng ngừng lại, quay đầu nhìn nàng, trực tiếp hỏi: "Tỷ tỷ, người sẽ gả cho Vũ Văn Hạo sao?"

Oh Shit, tin tức này còn truyền đến tận đây rồi sao?

Ninh Tịnh nghĩ nghĩ, không lập tức phủ nhận mà chỉ nhàn nhạt nói: "Thánh chi đã ban, kháng chỉ là tội chém đầu, đây không phải việc ta có thể nguyên ý hay không?" Nói xong, Ninh Tịnh chợt nhận ra điều gì, cau mày hỏi lại: "Chẳng lẽ, đệ trở về chỉ để hỏi cái chuyện vật vãnh này...."

"Đây không phải chuyện vật vãnh!" Tạ Cửu siết chặt nắm đấm, găm lên cái ngang lời nàng nói.

Ninh Tịnh khựng lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tạ Cửu, Tạ Cửu cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt chăm chú không rời, khàn giọng chất vấn: "Tỷ tỷ, nói cho ta, người thực sự muốn gả cho Vũ Văn Hạo sao? Ta nhất định phải nghe chính miệng tỷ nói."

Ninh Tịnh có một trực giác "Nếu bây giờ nàng gật đầu, Tạ Cửu sẽ lập tức trở mặt, còn tán nấn trừ luôn cả 100 điểm Giá trị nhân phẩm của nàng". Kể thừc thời là trang tuần kiệt, Ninh Tịnh vẫn cảm nhận ra Tạ Cửu muốn nghe cái gì, liều mạng lắc đầu trả lời: "Không muốn."

Nghe vậy, Tạ Cửu thờ phào nhẹ nhõm, gương mặt lạnh lùng cuối cùng cũng nở một nụ cười nhạt, cúi người ôm lấy Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh rơi vào lồng ngực ấm áp của hắn, suy nghĩ đình trệ nửa giây, Tạ Cửu khẽ vuốt tóc nàng và thì thầm vào tai Ninh Tịnh: "Vậy là tốt rồi."

Vậy là tốt rồi?

Một cảm giác kỳ lạ trào dâng trong lòng, Ninh Tịnh ý thức được cái gì đó không ổn, muốn đẩy hắn ra, kết quả tay mới vừa chạm vào ngực Tạ Cửu, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn kĩ biểu hiện của hắn thì đã cảm giác nơi nào đó sau cổ bị người ta ấn nhẹ. Không biết là ấn phải chỗ nào, toàn thân Ninh Tịnh liền mềm nhũn, trước mắt biến thành màu đen, mềm mại rơi xuống lồng ngực Tạ Cửu.

Tạ Cửu ôm trọn thân thể mềm mại trong lồng ngực, từ từ siết chặt cánh tay, tóc nàng dính chặt hai mắt hắn.

Bây ngày trước, khi tin tức từ hôn nhanh chóng truyền đến biên thùy, Tạ Cửu gần như bị cảm xúc bạo động bao phủ toàn thân.

Trong những năm qua, những tên tiểu tử can đảm thêm muốn Ninh Tịnh không thiếu, Tạ Cửu gặp qua không ít, cũng ở trong tối thu thập toàn bộ. Chẳng hạn như tên nhóc Tà Tuấn, Tạ Cửu chưa từng đem bọn họ để vào mắt, bởi vì hắn biết, Ninh Tịnh một chút cũng không thích bọn chúng.

Đám ruồi bọ phiền nhiễu đó, chỉ cần hắn động ngón tay, dùng một chút thủ đoạn liền có thể thần không biết quỷ không hay đuổi chúng đi.

Nhưng Vũ Văn Hạo lại khác -- hắn là nam nhân duy nhất năm ấy Ninh Tịnh từng thích qua.

Tuy nhìn có vẻ như tâm tư Ninh Tịnh đã phai nhạt qua từng ấy năm, nhưng làm thế nào có thể dễ dàng quên đi những năm tháng nhiệt huyết của tuổi trẻ! Giống như một đám tro tàn, chỉ cần còn hơi ấm, một mồi lửa nhỏ cũng có thể khiến nó bùng cháy lần hai.

Hưởng chi, cục tức hôn hiện tại là do Vũ Văn Hạo chủ động đề nghị. Nếu như trước đây, Vũ Văn Hạo đem đến cho hắn cảm giác uy hiếp nhân nhạt, có tạo cũng không tạo nổi sóng gió gì. Thì bây giờ, hắn ta lại dám đem móng vuốt vươn về phía Ninh Tịnh, người này, là kẻ địch Tạ Cửu hận không thể -- trực tiếp dùng một dao chém chết cho sáng khoái.

Ninh Tịnh thấy trước mắt tối sầm, nằng hỏn mè nửa giây sau mới tỉnh lại. Lúc tỉnh lại, đã thấy bản thân sớm không còn ở trên đường.

Đây là một gian phòng hoàn toàn xa lạ, nhỏ hơn so với phòng riêng của nàng ở trong phủ Vũ Văn Thước, cũng không có gian trong, gian ngoài, liếc một cái đã hết cả gian phòng. Bàn ghế, đồ đạc có hơi cũ nhưng đều được lau chùi rất sạch sẽ. Trên bàn, trong tủ quần áo, văn vấn,... tuy đều được xếp gọn gàng ngăn nắp nhưng vẫn có thể nhìn ra mọi thứ là mới được chuyển đến.

Gian phòng này hẳn là lâu lắm không có người ở, không khi còn thoáng thoáng mùi gì đó rất lạ. Cũng may khi hậu Khởi La khô hạn, không đến mức quá ẩm mốc. Mờ cửa sổ thông gió nửa ngày, mùi vị cũng bay đi gần hết.

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "....."

Im lặng nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Ninh Tịnh đứng dậy xoa xoa cổ, khàn giọng hỏi: "Bây giờ là lúc nào rồi?"

Hệ thống: "Xế chiều."

Ninh Tịnh: "Nói vậy, thương đội kia đã sớm rời đi?"

Hệ thống: "Đúng vậy"

Ninh Tịnh đau lòng gào lên: "A a a a a, lộ phí của ta, toàn bộ đều ném xuống sông rồi huhu..."

Hệ thống: "....." Trung ra về mặt "Hận sắt không thành thép" nói: "Đây là lúc để lo lắng vấn đề này sao?"

Lúc này, cửa lớn bị đẩy ra, Tạ Cửu tay cầm một chậu cây nhỏ tiến vào. Hình như hắn mới vừa tắm xong, bộ quần áo dính đầy bụi bẩn lúc sáng đã được thay bằng một bộ y phục màu trắng tuyết, mặt trước được may vô cùng tốt, phiêu phiêu như lừng từ dưới ánh trắng, xương quai xanh vẫn còn dính ít bọt nước trong suốt.

Nhìn thấy Ninh Tịnh đã ngồi dậy, Tạ Cửu đầu tiên là ngăn người, sau khi hồi thần thì liền đem chậu cây nhỏ đặt bên bệ cửa sổ, quay lại cười nhẹ với nàng: "Tỷ tỷ, người tỉnh."

Ninh Tịnh trừng mắt nhìn hắn: "Người có ý gì?"

Tạ Cửu chậm rãi đến gần Ninh Tịnh, đứng trước mặt nàng, cái bóng bao phủ cả người Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh không chịu yếu thế, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

Tạ Cửu thờ dài một tiếng, rũ mắt chăm chú nhìn Ninh Tịnh: "Tỷ tỷ, thực xin lỗi, nhưng ta đã đợi quá lâu. Ta sẽ không tro mắt nhìn người gả cho Vũ Văn Hạo."

Ninh Tịnh: "?????"

What, này này, câu thoại rất không đúng, lấy sai kịch bản rồi a.

Ninh Tịnh choang váng hỏi: "Đây là đâu?"

Tạ Cửu chống tay ở mép giường, hơi cúi người, khoảng cách giữa hai người dường như gần lại, Ninh Tịnh có thể thấy trong tròng mắt thâm trầm của hắn phản chiếu hình ảnh bản thân. Cổ áo Tạ Cửu rủ xuống theo động tác cúi xuống của hắn, lộ ra một mảng lớn da thịt rắn chắc trước ngực, tóc đen uốn lượn bên gáy, từng sợi từng sợi rủ xuống, rơi ở trên mu bàn tay Ninh Tịnh.

Hắn không trực tiếp trả lời vấn đề của Ninh Tịnh mà chỉ ôn nhu vuốt tóc nàng thầm thì: "Tỷ tỷ, nơi này rất an toàn, chỉ có mình ta biết. Nếu tỷ đã không muốn gả cho Vũ Văn Hạo vậy thì ta sẽ đem người giấu ở nơi này, ai cũng không thể cưỡng ép tỷ xuất giá, không phải rất tốt sao?"

Tốt con khi, nhốt ta ở phòng tối thì tốt cái quái què gì?

Ninh Tịnh: "Hệ thống, lìn ra đây."

Hệ Thống chợt dạ không dám hé răng

Ninh Tịnh: "Mẹ kiếp, cốt truyện đều vứt hết đến đão Java rồi sao?"

Ê hệ thống, sao các người không đổi luôn cốt truyện thành 《Hoàng tử phúc hắc yêu ta》 luôn đi [ngon nắn]

Hệ thống yếu thế biện minh: "Ta cũng không biết tại sao mọi truyện lại xảy ra như vậy. Tuy rằng cốt truyện trở nên rất kì quái nhưng tiến độ hoàn thành cốt truyện gì đó đều không xảy ra vấn đề, vẫn vận hành rất tốt, chứng tỏ cốt truyện hiện tại vẫn là trong phạm vi hợp lý."

Ninh Tịnh tức đến thổ huyết chất vấn: "Người không thể sửa chữa một chút sao?"

Mãi một lúc sau hệ thống mới đáp: "Không có cách nào sửa được cả, đối với tình hình hiện tại, ta chỉ có thể cho người một lời khuyên, ngàn vạn lần không thể tự sát. Còn có, Giá trị nhân phẩm hiện tại chỉ có 0 điểm, cho nên nếu Tạ Cửu muốn làm cái gì, người ý tứ phản kháng thì được, tốt nhất đừng nên phản kháng quá kịch liệt."

Ninh Tịnh yên lặng chảy hai hàng nước mắt.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng hệ thống nói không sai, hiện tại hơn hai trăm điểm Giá trị nhân phẩm của nàng đã bay theo mấy gió, kẻ thù thời là trang tuần kiệt, nàng tuyệt đối không thể để Tạ Cửu tiếp tục khấu trừ điểm Giá trị nhân phẩm, không thuận theo tuyệt đối nhưng ít nhất không thể cùng hắn đối nghịch.

Ninh Tịnh ngẹn nửa ngày mới tiếp tục hỏi Tạ Cửu: " Vậy người định đem ta nhốt ở đây cả đời sao?"

"Đương nhiên sẽ không nhốt tỷ ở đây cả đời," Nhận thấy Ninh Tịnh ngửa đầu nhìn hắn có vẻ hơi mỏi nên Tạ Cửu nhanh chóng ngồi xổm xuống, đối thành hán ngữ đầu nhìn Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh cố nhịn không cho tay xoa cổ, nếu làm thì cũng quá mất hình tượng đi. Tạ Cửu nâng tay Ninh Tịnh lên, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay nàng một cái rồi ngửa đầu nhìn nàng đầy nghiêm túc nói: "Tỷ tỷ, chỉ có rời khỏi Khôi La thì người mới có thể thoát khỏi thánh chi kia, cho nên, ta sẽ dẫn tỷ rời khỏi Khôi La, chúng ta trở về Sở quốc. Cảnh cửa bên ngoài ta đã lắp thêm khóa, trước khi ta dẫn tỷ rời đi, đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, bằng không, ta chỉ có thể trời tỷ lại."

Ninh Tịnh: "....."

Mẹ kiếp, lợi hại, còn biết chơi trò play buộc chặt hả?

Tạ Cửu suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên mỉm cười: "Hoặc là ta sẽ chặt đứt hai chân tỷ?"

Ninh Tịnh: "!!!!"

Từ từ, chặt đứt hai chân... Đây không phải là kết cục của nguyên chủ sao?

"Ta chỉ đùa thôi." Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Ninh Tịnh, Tạ Cửu bật cười, sờ sờ tóc nàng, bàn tay lạnh lẽo thỉnh thoảng lại mân mê vành tai nàng.

Lỗ tai Ninh Tịnh vô cùng mẫn cảm, rất sợ nhột, nhận không được rứt cổ lại. Trong cổ họng Tạ Cửu phát ra tiếng cười khẽ, thờ dài lên tiếng: "Ta sao nữ làm thế với tỷ được."

Sau lưng Ninh Tịnh lạnh toát, trong lòng như có một vạn con thảo nê mã phi qua -- không phải ta không tin tưởng người nhà đại huynh đệ, tuy rằng hiện tại ta tin tưởng người không nữ xuống tay với ta như vậy, nhưng dù sao trước đây ta cũng rất cố gắng xoát đồ hảo cảm của người, người làm vậy thật sự nghe được sao?

Buổi tối, Tạ Cửu còn đặc biệt tự thân xuống bếp làm cơm chiều.

Rõ ràng chỉ có hai người nhưng hắn lại chuẩn bị bữa tối vô cùng phong phú. Lúc ăn cơm, Ninh Tịnh phát hiện tư thế cầm đũa của Tạ Cửu hơi kì lạ, không quá linh hoạt, nàng lặng lẽ quan sát một chút, thì ra lòng bàn tay hắn bị bong một mảng da rất lớn, hình như rất đau.

Xem dấu vết này, dường như là lúc trên đường bị dây cương ma sát tạo thành, ngay đến cả vết chai dày lòng bàn tay cũng bị bong ra.

Sau khi con người ta nhận được một cái gì đó thì đều khó tránh khỏi sẽ có chút đấu tranh tâm lý về sau. Tay đau như vậy mà vẫn không kêu ca một câu nào đi nấu cơm cho nàng ăn. Tạ Cửu hiện tại, cùng cậu bé khóc thầm không một tiếng động năm nào, dường như vẫn không mấy thay đổi.

Ninh Tịnh hơi hơi rũ mắt, tâm tình có chút phức tạp.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Tạ Cửu còn chu đáo chuẩn bị nước cho Ninh Tịnh, để nàng tắm rửa trong phòng còn hắn rời đi. Ninh Tịnh không bỏ cuộc, nhón chân đến thử day day cửa, nhưng kết quả Tạ Cửu thật sự khóa cửa.

Ninh Tịnh nhớ tới là bà trợ giúp mà Hệ thống đã nhắc tới, gõ gõ hỏi: "Hệ thống, người không phải nói ta có 4 cái há bao sao? Hiện tại ta muốn một cái Thần khí, hay cái gì miễn thoát khỏi đây là được."

Hệ thống: "Người chờ chút."

Ninh Tịnh đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng xuất hiện trong lòng bàn tay: "Đình! Há bao trợ giúp ngẫu nhiên mở ra: Một hộp chỉ nha khoa."

Ninh Tịnh: "..... Ta muốn mở khóa Thần khí, mở khóa Thần khí."

Hệ thống: "Xin lỗi, ký chủ, há bao trợ giúp là ngẫu nhiên mở ra, không nhất định sẽ rơi ra thứ người muốn. Bất quá người yên tâm, vật phẩm rơi xuống cái nào cũng đều dùng được."

Ninh Tịnh bán tín bán nghi nói: "Mở thêm lần nữa."

Hệ thống: "Đình! Há bao trợ giúp ngẫu nhiên mở ra: Một cây phấn viết."

Ninh Tịnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mở thêm lần nữa."

Hệ thống: "Đình! Há bao trợ giúp ngẫu nhiên mở ra: Hai sợi dây giày."

Ninh Tịnh: "....." Mẹ nó.

Ninh Tịnh ảo não bước về phía cửa sổ. Tuy rằng hai cánh cửa sổ đều mở nhưng đối diện với nó lại là vách đá cao sừng sững, một bước không cẩn thận liền có thể rớt xuống núi, căn bản không có biện pháp nào để trốn thoát. Trừ khi người mọc thêm đôi cánh, nếu không từ cửa sổ bỏ ra ngoài, người duy nhất gặp được chỉ có thể là -- Diêm vương.

Ban đêm, vì chỉ có một chiếc giường trong phòng nên Tạ Cửu nhường giường đệm cho Ninh Tịnh, còn hắn thì ngủ trên mặt đất, vô cùng có quy củ.

Sau khi tắt đèn, Ninh Tịnh yên lặng nằm trên giường.

Dưới đất không có địa long, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở Khôi La rất lớn, ngay cả khi phủ một lớp đệm mỏng, ban đêm vẫn cảm thấy lạnh. Tạ Cửu trở mình, bỗng nhiên nhẹ giọng gọi: "Tỷ tỷ, tỷ ngủ rồi sao?"

Ninh Tịnh tuy rằng chưa ngủ nhưng chỉ lặng lẽ ngắm nhìn ánh trăng hắt vào từ ô cửa sổ, không lên tiếng.

Cả phòng yên ắng, Tạ Cửu đợi hồi lâu vẫn không thấy có ai hồi âm, rốt cuộc vẫn yên lặng trở mình, thấp giọng lẩm bẩm: "Tỷ tỷ, ngủ ngon."

Hôm sau tỉnh lại, hệ thống thông báo cho Ninh Tịnh, Giá trị nhân phẩm tăng 1 điểm.

Ninh Tịnh rất kinh ngạc, quái què gì vậy, cái này mà cũng thêm điểm được sao?

Nàng có tính thử một chút, rất mau liền phát hiện ra, chỉ cần nàng hơi tỏ ra ôn hòa một chút hoặc là lúc ăn cơm hơi biểu hiện có cảm giác ngon miệng một chút, Giá trị nhân phẩm của Tạ Cửu liền sẽ tự động tăng lên, mỗi lần thêm 1 điểm, không hơn không kém.

Tuy rằng tốc độ chậm như rùa nhưng tốt xấu gì vẫn là tăng a! Có thể tăng thêm một chút đã là tốt lắm rồi, như vậy xem ra, bị nhốt ở đây cũng không phải chuyện gì đó quá xấu đi.

Ở bên ngoài gần ngủ mấy ngày, tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng tăng lên không ít, cốt truyện ban đầu chỉ có 72%, nhưng qua mấy ngày ở đây, cốt truyện lại giống như trèo lên tàu vũ trụ, dùng vận tốc ánh sáng tăng lên 10%, tốc này quả thực dọa người -- rõ ràng những cái khác vẫn vô bình thường. Huhu ta chẳng biết làm sao cả. Bây giờ đang đi chơi ở ngoài mới thấy vào được Wattpad đăng truyện cho mọi người đọc, chà nhẽ chuyện ra đây sống k về.

Phong lưu công tử: Chào các nàng! Mấy ngày nay ta vô cùng bức xúc.

Chà là bây giờ ta mới được nghỉ hè, về nhà định chăm chỉ làm con ong cần mẫn đăng truyện cho mọi người. Nhưng mà phát hiện ra, dùng wifi ở nhà không cách nào kết nối được với Wattpad, lúc nào cũng hiện "Xin hãy kiểm tra lại kết nối mạng!" Mà rõ ràng những cái khác vẫn vô bình thường. Huhu ta chẳng biết làm sao cả. Bây giờ đang đi chơi ở ngoài mới thấy vào được Wattpad đăng truyện cho mọi người đọc, chà nhẽ chuyện ra đây sống k về.

Khóc thành 1 dòng sông? Cửu taaaaa

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên (16)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự việc Tạ Cửu đem năng khiếu đi thực sự đã hoàn toàn đánh vỡ ấn tượng bấy lâu nay của nàng đối với hắn. Tuy rằng, Ninh Tịnh đã sớm biết Tạ Cửu sẽ không phải bông hoa lương thiện gì đó khi lớn lên, nhưng khi đối mặt với Ninh Tịnh, hắn vẫn luôn rất dè dặt, khắc chế, ngoan ngoãn, cơ bản sẽ không làm trái ý nàng, nếu nàng kêu hắn đi hướng Đông, hắn tuyệt đối sẽ không liếc mắt về hướng Tây nửa bước. Ninh Tịnh trước nay chưa từng thấy qua một mặt khác của hắn. Hiện tại nhớ lại, cô lẽ, đây mới chính là con người thật của Tạ Cửu.

Ngày tháng yên bình cứ thế trôi qua, chớp mắt đã qua mấy ngày. Tối hôm ấy, Tạ Cửu bóc cho Ninh Tịnh một chén tôm luộc, nhìn thấy Ninh Tịnh không đụng đũa liền dừng lại hỏi: "Làm sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị?"

Ninh Tịnh nghĩ thầm: Người dùng hiểu lầm, một bàn toàn đồ ăn ngon như vậy, ta đương nhiên muốn thử của, đáng tiếc ta không thể OOC được.

(*) OOC (Out of character): Biểu hiện vượt quá tính cách quy định sẵn của nhân vật.

Vai diễn hiện tại của nàng chính là một người tỷ tỷ bị chính đệ đệ mình nuôi lớn giám cầm.

Đối mặt với kẻ cầm tù mình —— cũng chính là người đệ đệ sau bao nhiêu năm mới lộ ra rằng nạnh ngỗ nghịch kia, nếu như nàng biểu hiện quá mức táo bạo hoặc là quá mức vâng lời, đều không phù hợp với giá thiết của nhân vật.

Do đó, Ninh Tịnh chỉ yếu ớt lắc đầu.

Haizz, Giá trị nhân phẩm nàng có bây giờ thực sự ít đến đáng thương. Tên Tạ Cửu này lại còn động một chút liền kêu trừ Giá trị nhân

phẩm, vừa nói lực duy trì thiết lập nhân vật và không dám khiêu khích giới hạn của Tạ Cửu, Ninh Tịnh mấy ngày nay lúc nào cũng phải cân đo đong đếm từng chút một, do đó, biểu hiện của nàng lúc nào cũng là lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại căng thẳng muốn chết. (=.=)

Lao lực như vậy, sau này trở về hiện thực, nàng không tin mình không đoạt được giải Oscar.

Tuy rằng Ninh Tịnh lắc đầu nhưng trong mắt lại tràn ngập cực tuyệt, Tạ Cửu có vẻ hơi sững sờ, bản thân một lúc mới quá quyết buông đũa, trầm giọng nói" Tỷ tỷ, dù tỷ muốn cực tuyệt ta cũng không thể không ăn không uống như vậy, nếu tỷ không ăn, ta đành tự mình cưỡng ép tỷ ăn."

Nghe vậy, Ninh Tịnh thực sự kích động nghĩ —— Mau thôi đi! Cường ép ta đi! Không cần nhìn về mặt yếu đuối này mà thương tiếc ta, ta thật sự rất muốn ăn! Trong lòng gào thét bao nhiêu, nhưng trên mặt Ninh Tịnh lại chỉ lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tạ Cửu một cái, sau đó mới miễn cưỡng cầm đũa lên.

Thấy Ninh Tịnh cầm đũa, Tạ Cửu rất vui, híp mắt cười hạnh phúc như một đứa trẻ, đuôi mắt cong cong, đẹp vô cùng.

Trông mắt của hắn sâu hơn người bình thường, chỉ khi nhìn thấy Ninh Tịnh mới phá lệ sáng ngời. Sự hào hứng và khát vọng không thể che giấu giống như một đứa trẻ nhìn vào món đồ chơi đắt tiền yêu quý nhất của mình, từ đầu đến cuối đều chưa từng rời mắt, muốn đụng vào nhưng lại sợ hãi sẽ làm hư.

Tuy rằng là một diễn viên chuyên nghiệp, từ lâu đã quá quen với việc bị người khác nhìn ngắm rồi soi mói, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng lại trắng trợn nhìn chăm chăm như vậy, vẫn là có chút không được tự nhiên.

Đôi khi, nàng cảm thấy Tạ Cửu thật mâu thuẫn. Thông thường giữa người cầm tù và tù nhân, trước nay đều là mạnh mẽ áp chế, hơn nữa hắn đã quyết định đi đến bước này, cũng xem như đã xé rách mặt nạ giữa hai người.

Nhưng Tạ Cửu lại chưa từng làm bất cứ điều gì để ép buộc nàng, ngược lại vẫn quan tâm chăm sóc nàng như ngày xưa. Cứng rắn cùng dè dặt đều được thực hiện đến cùng cực.

Lúc này, Tạ Cửu như chợt nhớ ra cái gì, đứng dậy lau khô tay, từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái hộp gỗ màu đen, bên trên được khoá bằng một chiếc khoá vàng tinh xảo.

Tạ Cửu đặt nó trên mặt bàn, dịu dàng lên tiếng" Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ trước khi rời đi ta đã nói sẽ mang về cho tỷ một tin kính hi hay không? Mớ ra nhìn xem, để đây suốt mà ta toàn quên lấy cho tỷ xem"

Ninh Tịnh nương theo ánh mắt của Tạ Cửu nhìn vào chiếc hộp gỗ trên mặt bàn, do dự một lúc mới kéo nó lại gần. " Cạch" một tiếng, khoá vàng mở ra. Bên trong hộp được lót một lớp thổ cẩm tinh tế, ở giữa là hai quyển trục màu xanh lam.

Đây là cái gì?

Ninh Tịnh nghĩ hoặc lấy ra một quyển trục, chậm rãi mở ra, nhìn thấy chữ viết bên trong thì đầu óc tức khắc " ong ong " thành tiếng —— cái này không phải là công văn thông quan sao!

Quan trọng là nó có tịn hai bản.

Trời ạ, Tạ Cửu quá lớn mật rồi, đổi một bản không đủ, hắn còn cả gan đổi tận hai bản! Hắn thật sự muốn đem nàng từ Khôi La về Sở quốc? Có vẻ như hắn đã sớm có kế hoạch này trước khi đến biên thụ.

Điều này không ổn, Tạ Cửu một mình rời đi thì không sao, bởi vì hắn không phải nhân vật trọng điểm gì ở Khôi La, không ai phí hơi đi quan tâm hắn trong thời khắc đầu sôi lửa bỏng thế này, nhưng nếu hắn đem theo nghĩa muội của Vũ Văn Thuộc, lão bà được ban tử hôn của Vũ Văn Hạo thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Ninh Tịnh: "....."

Cửu, nàng như thế nào lại cảm giác cốt truyện càng ngày càng sụp đổ rồi?

Nhảy mất, ba ngày nữa lại trôi qua.

Cho dù cốt truyện đã bị ném đến tận sông Hoàng Hà, tiến độ hoàn thành cốt truyện lại giống như không có chuyện gì, ngày ngày vẫn chậm rãi không gián đoạn bay lên.

Tạ Cửu vẫn chưa đề cập đến bao giờ hai người sẽ xuất phát, Ninh Tịnh cũng không muốn hỏi nhiều. Ngoại trừ bộ mặt không nóng không lạnh ra, biểu hiện của nàng coi như đã tiếp nhận vận mệnh bị Tạ Cửu nuôi nết.

Mỗi ngày Tạ Cửu sẽ không ở đây nửa ngày, nhưng vào buổi trưa và buổi tối nhất định sẽ quay về nấu cơm cho nàng ăn.

Hôm nay, Tạ Cửu rời đi ngay sau khi làm cơm trưa cho Ninh Tịnh, cơm cũng không kịp ăn. Chỉ còn lại một mình Ninh Tịnh, vừa ăn cơm vừa thảo luận với hệ thống đối sách tiếp theo.

Trong khoảng thời gian này, khoảng thời gian Tạ Cửu lưu lại trên núi càng ngày càng ít, thời gian trở về cũng ngày càng cách xa nhau, không giống như lúc ban đầu, ngày nào cũng có thể ở đây cả ngày kèm nàng. Ninh Tịnh phỏng đoán, sự việc nàng mất tích có lẽ sắp không thể che giấu nữa rồi.

Trước khi rời phủ, Ninh Tịnh từng cam đoan với Tuyệt Di cách một đoạn thời gian sẽ gửi thư báo bình an về phủ, đương nhiên Tạ Cửu không biết điều này. Cho nên, khi nàng đã mất liên lạc với Tuyệt Di một khoảng thời gian, vô hình rất có thể đã đánh động bên phía Tuyệt Di, nói không chừng đã bắt đầu có người đi phái đi điều tra tung tích của nàng cũng nên.

Do đó, tình cảnh bị cầm tù này, nhất định sẽ không thể tiếp tục kéo dài lâu.

Hệ thống phân tích" Cốt truyện hiện tại mặc dù đã sụp đổ nhưng tốt xấu gì vẫn không hoàn toàn rớt hự, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn tăng lên, nhiệm vụ này vẫn có thể cứu vớt. Chỉ còn mười ngày nữa là hạn hạn hán ở Khôi La sẽ kết thúc, Vũ Văn Thuộc sắp trở về. Trước lúc đó, Tạ Cửu nhất định phải rời khỏi Ma Khiển nếu không tiến độ hoàn thành cốt truyện thật sự sẽ đóng băng "

Ninh Tịnh" Cái này ta biết."

Hệ thống" Vậy người có biện pháp gì không?"

Ninh Tịnh" Để thôi, người cho ta một cái Thần khí, ta đem công văn thông quan trộm được đốt đi 1 cái, mọi chuyện xong."

Hệ thống chần chờ hỏi lại" Người thật sự muốn đốt sao?"

Ninh Tịnh" Giòn thôi, đừng nghiêm túc như vậy, tới, cười cái coi."

Hệ thống tắt máy, quyết không thêm tiếp chuyện với Ninh Tịnh cả tới.

Ninh Tịnh ăn cơm xong, vừa súc miệng thì đột nhiên nhận được thông báo từ Hệ thống" Đinh! Sự kiện đột phá: Hai phút trước, lão hoàng đế Khôi La bệnh cũ phát tác, băng hà ngay tại tẩm cung."

Ninh Tịnh dẫn người

Hoàng đế Khôi La xác thật tuổi già sức yếu, ngày ngày đều phải uống rượu đó bồi dưỡng. Tuy nhiên, căn cứ theo cốt truyện ban đầu hệ thống đưa Ninh Tịnh, thì mặc dù lão hoàng đế trông lúc nào cũng có vẻ sắp gameover nhưng không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, mệnh của hắn thực ra rất dài. Đúng là kết cục của lão hoàng đế qua đời do bệnh cấp tính, nhưng mãi đến tận năm Tạ Cửu cùng Tạ Kha đánh nhau thì mới xảy ra. Làm thế nào lại phát sinh trước mấy năm rồi?

(*) Hoa xô đỏ có tên khoa học là *Salvia Splendens* ker. Gawl, thuộc họ hoa môi (Lamiaceae), có tên địa phương là cây hoa Diễn, hoa Sơn, Xô đỏ hay còn gọi là hoa Xác pháo.

Ninh Tịnh trầm ngâm một lúc lâu —— tạm thời gác vấn đề tại sao lão hoàng đế chết tiết kia lại tự dung ngóm củ tỏi, nằng bầy giờ phải giải quyết vấn đề trước cái đã. Lúc trước vẫn còn đau đầu làm sao để khuyên bảo Tạ Cửu rời đi, bây giờ rốt cuộc cũng xuất hiện bước ngoặt có thể đẩy nhanh cục diện rồi rầm hiện giờ.

Buổi tối hôm ấy, khi ánh chiều tà bắt đầu buông xuống

"Kéo kẹt", Tạ Cửu mới mới đẩy cửa bước vào, nhìn thấy người trong phòng thì ngạc nhiên dừng bước.

Ninh Tịnh mặc bộ quần áo bằng vải bố y hệt như ngày đầu tiên nàng tới đây, đồ đạc cũng được thu thập thoả đáng, ngồi xếp bằng trên giường, bình tĩnh nhìn Tạ Cửu.

Tạ Cửu trầm giọng cất tiếng:" Tỷ tỷ?"

Ninh Tịnh đi thẳng vào vấn đề nói:" Lão hoàng đế Khôi La sáng nay bằng hà đúng không?"

"Làm sao tỷ biết ——"

"Ta nghe thấy tiếng chuông." Ninh Tịnh khẽ thờ dài:" Tiểu Cửu, hoàng đế băng hà, hoàng tử các nơi đều sẽ lập tức trở về Ma Khiên, đây là cơ hội cuối cùng để đệ rời đi. Ta sẽ không mặt báo hành tung của đệ với đám người Vũ Văn Thuộc, đệ đi đi, ta cũng sẽ quay về dưới núi, coi như mười ngày nay cái gì cũng chưa từng phát sinh."

Sắc mặt Tạ Cửu khẽ biến, nhưng Ninh Tịnh vẫn quyết tâm nói tiếp:" Đệ đánh tráo công văn thông quan là để đám người Vũ Văn Thuộc không biết đúng không? Mũi tên đã bắn thì không thể thu hồi, sớm hay muộn rồi Vũ Văn Thuộc cũng sẽ phát hiện, hiện tại hoàng đế băng hà, hẳn là người mong muốn nhanh chóng trở về hơn bất cứ ai, nếu đệ tiếp tục trì hoãn thì đừng mong có cơ hội lần sau, sau này Vũ Văn Thuộc đối với đệ cũng sẽ phòng bị, đệ còn có thể đi sao? Cho nên, để ta ở lại, đệ mau đi đi."

Tạ Cửu như gần từng chữ:" Không được, tỷ có biết ta đối với ——"

"Tạ Cửu" Ninh Tịnh bất ngờ đứng dậy, đánh gãy lời hắn định nói.

Mặt trời đã khuất sau đường chân trời, cả căn phòng bao trùm bởi sắc trời âm đạm của hoàng hôn, nhiệt độ cũng bắt đầu lạnh dần.

Đáy mắt Tạ Cửu lần lần đầy tơ máu, Ninh Tịnh cúi tay sờ mặt hắn, ôn nhu như tiếp:" Lão hoàng đế Khôi La qua đời, trong vòng ba năm hoàng thất sẽ không tổ chức hôn lễ, sẽ không ai có thể cưỡng ép ta phải gả cho bất luận kẻ nào, ta cũng có thể tự chăm sóc bản thân. Tiểu Cửu, một người không thể một lúc làm tốt cả hai việc. Đệ trở về Sở quốc, làm hết mọi việc cần làm. Muốn nói với ta cái gì, lần sau gặp mặt, trực tiếp nói cho ta nghe, được chứ?"

Cánh môi Tạ Cửu run rẩy mãnh liệt, bàn tay nắm chặt, hồi lâu mới khàn đặc nói:" Được."

Rốt cuộc Ninh Tịnh đã trút được gánh nặng, cũng may, Tạ Cửu vẫn nghe lời nội nàng nói. Không nghĩ tới, giây tiếp theo, Tạ Cửu đột nhiên đứng dậy, cúi người ôm chặt nàng vào lòng.

Ôm là hành động thể hiện sự tiếp xúc thân mật và tốt đẹp nhất của con người, nhưng cái ôm này của Tạ Cửu, lại chỉ cảm nhận thấy sự tuyệt vọng đến cùng cực.

Ninh Tịnh cảm giác được hơi thở ấm áp của Tạ Cửu phá bên tai nàng, hẳn khó khăn lắm lắm từng chữ:" Tỷ tỷ, chờ ta ba năm, chỉ ba năm thôi, ta nhất định sẽ quay về tìm tỷ."

Ninh Tịnh chớp chớp mắt.

Mặc dù không biết tại sao cốt truyện lại tan vỡ, nhưng chờ hắn trở về, nhiệm vụ hắn đã kết thúc từ lâu, coi như là một lần nói đối thiện ý đi —— Ninh Tịnh nghĩ thầm.

Nhưng dù sao đây cũng là lần cuối cùng hai người gặp mặt, chung quy nàng vẫn không đánh lòng, chỉ im lặng rồi vỗ nhẹ cánh tay Tạ Cửu, coi như ngầm đồng ý.

Tạ Cửu nhắm mắt lại, đáy mắt tràn ngập đau đớn.

Dù không đánh lòng cỡ nào thì khi thời điểm tới nàng vẫn phải đi, lời nói của Ninh Tịnh, đúng là biện pháp hoàn mỹ nhất.

Trong lòng Tạ Cửu bây giờ tràn đầy ngổn ngang suy nghĩ, hẳn còn thời hạn 3 năm, câu nói cuối cùng của Ninh Tịnh như tiếp thêm hy vọng cho hắn, tuy hiện tại hẳn chỉ có 2 bàn tay trắng, nhưng hẳn nhất định sẽ vì tỷ tỷ mà đánh hạ giang sơn kiến cổ trong vòng 3 năm. Lại không nghĩ tới, thế gian không có cái gì gọi là song toàn cả đôi bên, Ninh Tịnh chấp nhận lời hứa nhưng lại không chờ đến lúc thực hiện lời hứa.

Hệ thống nhẹ nhàng thờ ra:" Định! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 88%"

Ninh Tịnh xuống núi ngay sau khi nói chuyện thoả đáng xong, nằng coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh, một đường hồi phủ. Về việc mất tích hơn mười ngày, Ninh Tịnh chỉ qua loa nói bức thư gửi đi đã bị mất, Tuyệt Di bán tín bán nghi nhưng nhìn Ninh Tịnh không có vấn đề gì khác thường nên cũng lười hỏi truy cứu tiếp.

Nhìn phổ phùng tấp nập nhưng buồn tẻ, Ninh Tịnh lâm bầm hỏi hệ thống:" Cốt truyện thật sự tăng?"

Hệ thống:" Đúng vậy, không những tăng mà còn tăng rất khá quan."

Nếu cốt truyện tăng lên thì chỉ có 1 nguyên nhân, đó chính là do nhân vật chính tự động gia tăng ý chí mãnh liệt của bản thân dẫn đến buff nhân vật, xoay chuyển tuyến thời gian định sẵn. Bà nó, nói như vậy thì ý chí bản thân Tạ Cửu đâu chỉ dừng lại ở 100, phải đến 1 triệu rồi cũng nên! Tay không mà cũng có thể khiến lão hoàng đế nghèo trước mấy năm, tốc độ còn nhanh hơn bệnh tim của Mạc Pháp tái phát. Giả sử hắn tự dung tâm huyết dâng trào, lại phát thêm 1 lần công lực, ngay cả cốt truyện " Cùng Tạ Kha nội đấu" cũng có thể được đẩy nhanh, như vậy " trở về trong vòng 2 năm" theo những gì hắn nói lên sẽ không chỉ là một câu nói suông.

Ninh Tịnh: "....."

What the F***, kịch bản đi xa quá rồi có được không hả? Chẳng lẽ trước khi kết thúc nhiệm vụ, nàng thật sự sẽ phải gặp lại Tạ Cửu sao?

Kể từ khi hoàng hôn trên núi ngày hôm đó, Tạ Cửu dường như đã bốc hơi khỏi thế gian, không còn xuất hiện trước mặt Ninh Tịnh một lần nào nữa. Hoàng tử từ khắp các miền đất nước vội vã đổ về Ma Khiên, vào trước đêm Vũ Văn Thuộc hồi phủ một ngày, hệ thống nói cho Ninh Tịnh biết Tạ Cửu đã mau chóng rời khỏi Ma Khiên, ăng chừng cũng đi được một nửa đường trở về Sở quốc.

Nửa tháng sau khi Tạ Cửu đặt chân đến Sở quốc, tiến độ hoàn thành cốt truyện đã bay lên tới 90%.

Trái tim treo lơ lửng giữa không trung của Ninh Tịnh cuối cùng cũng được thả lỏng.

Ở đầu bên kia, tất cả chúng hoàng tử đều vội vã trở về Ma Khiên để giữ đạo hiếu với tiên đế. Trong vòng ba năm, hoàng thất sẽ không tổ chức bất kỳ tiệc tùng hay hôn sự nào, hôn sự giữa Ninh Tịnh và Vũ Văn Hạo đương nhiên cũng bị đẩy lùi —— tuy nói thì nói như vậy, nhưng Ninh Tịnh cũng không có ý định đợi cho đến lúc đó, cho nên mối hôn sự này coi như thất bại.

Thì thế của tiên đế được đưa vào hoàng lăng. Sau khi kết thúc tang lễ ba ngày ba đêm, mạch nước ngầm ở Ma Khiên lại bắt đầu rục rịch trở lại. Kể từ thời khắc này trở đi, cuộc chiến tranh ngôi vị hoàng đế Khôi La chính thức khai màn, sự hỗn loạn đáng nhẽ phải được khơi mào bởi Tạ Cửu —— cũng bắt đầu nở rộ sớm trước mấy năm.

Ở trong thế giới nguyên bản, trận nào loạn này kết cục là không có người thắng, bởi vì chúng hoàng tử còn chưa kịp phân chia thắng bại thì đã bị Tạ Cửu đã dẫn binh nghiền nát Khôi La.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã bị đẩy nhanh trước tiến độ, có lẽ Ninh Tịnh thực sự có thể trông thấy ai sẽ cười đến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thế giới 1: Bánh bao nhỏ đầu tiên(17)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba năm sau.

Son cốc Hách Thiên, đêm đen gió tuyết, lửa trại bập bùng.

Trong một doanh trại lớn toạ lạc bên ngoài thành Khôi La, không gian bên trong ấm áp vì được sưởi ấm bằng rất nhiều cái bếp lò, đối lập hoàn toàn với gió tuyết gào thét bên ngoài mãnh trưởng. Hơn mười võ tướng chỉ huy ngồi quây hai bên sường, vây ở giữa là thịt cừu vàng ruộm được quay đều trên lửa, rượu ngon mơn ngon đều lần lượt được dâng lên.

Giữa điện, một quan lại mặc trang phục Khôi La đang kính rượu người nào đó ngồi ở vị trí chủ toạ. Đúng vậy, vị quan lại mặc triều phục Khôi La này chính là thành chủ vừa lãnh đạo toàn dân Lạc Tương đầu hàng quân địch!"Nghe danh Cửu hoàng tử Sở quốc tuổi trẻ tài cao, dụng binh như thần, hôm nay gặp mặt, quả nhiên như vậy! Nam nhi Tây Vực từ xưa đến nay kính nể anh hùng, Thần Đan ta xin thể từ nay về sau, nguyện theo Điện hạ, tận tâm tận lực, sống chết không màng."

Hai năm trước, Cửu hoàng tử Sở quốc nghe đồn đã sớm táng thân dưới đáy vực đột nhiên trở về. Hoàng đế Sở quốc bản thân đã đến giới hạn, các thế lực đương triều cũng sớm ổn định thế cục, tạo thành thế chân vạc vững chắc đối kháng lẫn nhau. Bỗng nhiên lại xuất hiện một thế lực mới gia nhập, không thể ngăn cản lại không thể phá vỡ, thế cục ổn định hoàn toàn bị đánh vỡ. Hồ báo rình rập tứ phía, khó khăn trùng điệp bủa vây, nhưng Tạ Cửu vẫn từng bước từng bước cắt bỏ cánh chim của huyênh đê còn lại.

Trong thời gian hai năm, người từng được xem là đối thủ duy nhất của Tạ Cửu - Tạ Kha cũng bị hấn đánh cho tề ra quân. Tạ Kha dẫn theo tàn binh bỏ trốn về phía Tây Vực, trước mắt bị binh lực Tạ Cửu khắp nơi lùng bắt.

Mà bản thân Tạ Cửu cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người, không vội vã đăng cơ mà ở lại tiền tuyến, một bên chờ đợi tin tức Tạ Kha, một bên dần binh tấn công Khôi La.

So sánh với đại quốc mệnh mệnh sa lạng đi hổ, binh lực của Khôi La đúng là khiêm tốn đến đáng thương. Kháng cự chỉ xem như gãi ngứa, hoàn toàn không cần được lãnh thổ một tác lại một tác bị xâm chiếm như tằm ăn len.

Hôm nay, thiết kỵ của Tạ Cửu đã nghiền áp đến trọng thành của Khôi La — Lạc tương. Một khi Lạc Tương thất thủ, chỉ cần hơn trăm dặm về phía Tây liền có thể đoạt lấy trái tim Ma Khiên của Khôi La.

Lạc Tương lợi dụng ưu thế địa hình, cùng với binh lực liều chết chống cự được một khoảng thời gian. Đẳng tặc, binh lực Lạc tương ít ỏi, giờ lại bị Sở quốc bao vây, rất nhanh liền lâm vào tình trạng "tứ cố vô thân". Luận binh lực, ai có thể dễ dàng qua được Tạ Cửu.

Chờ đến khi binh lực Lạc Tương bị Tạ Cửu đưa bốn đến chỉ còn lại một bộ phận nhỏ, thành chủ Thần Đan cuối cùng cũng giờ có đầu hàng. Nguyên lấy sự thuận phục của Lạc Tương để đổi lấy binh an cho bá tánh toàn thành.

Tạ Cửu tiếp nhận thư đầu hàng của Thần Đan.

Trước đây, mỗi lần tấn công một toà thành, Tạ Cửu đều sẽ ra lệnh tàn sát sạch sẽ thủ thành, quan lại cùng binh lính, một người cũng không được bỏ sót. Hơn nữa, truyền thuyết kể rằng, "Tạ Cửu" giết người như ma, xấu xí hung tàn, mặt như Tu La dưới địa ngục. Trước khi Thần Đan nhìn thấy Tạ Cửu, hẳn cũng đã nghĩ như vậy.

Cho nên, Thần Đan thật không ngờ đến, Tạ Cửu chân chính, không những không "xấu xí hung tàn" ngược lại còn vô cùng ưu tú, tuổi trẻ tuấn lãng, mi thanh mục tú, ngọc diện sáng bừng. Mặc dù còn chưa gặp nhược quán nhưng không có sự bức đồng của tuổi trẻ, ngược lại toàn thân trầm ổn, hi nộ khó phẫn.

(1) *Cặp nhược quán: Chỉ các chàng trai đến tuổi 20.*

(2): *hi nộ khó phẫn: Vui buồn khó phân biệt.*

Người như vậy, ngược lại càng khiến Thần Đan cảm thấy lo lắng hơn "Tạ Cửu" hờ chút là xúc động giết người. Khi ở chung giống như bước trên một sợi dây thép, mỗi bước đều phải cẩn thận dò la.

Đối mặt với lời kính rượu của Thần Đan, Tạ Cửu ngồi ở vị trí chủ toạ cũng hứng thú nướn mảy, xa xa nâng chén mời hẳn.

Thần Đan cao hứng một hơi uống cạn, sau đó mới nói tiếp:"Khó khăn lắm mới được tận hưởng niềm đêm nay, hạ quan đặc biệt tìm kiếm trong thành một vị mỹ nữ, xin dâng lên làm lễ vật mừng chiến thắng cho Cửu hoàng tử điện hạ."

"Ha ha ha có ý tứ."Tạ Cửu không lên tiếng, người lên tiếng là một người thanh niên trẻ tuổi ngồi bên trái Tạ Cửu:"Thần thành chủ, Lạc tương mỹ nhân như mây, chúng ta nơi này có nhiều huyênh đê như vậy, ông chỉ chuẩn bị mỗi mỹ nhân cho chủ soái bọn ta, không hợp lẽ không hợp lẽ! Nói như thế nào thì tương lai chúng ta cũng là đồng liêu."

Thái dương Thần Đan đầm đìa mồ hôi, cong người lấy lòng nói:"Tổng Thanh tướng quân, xin thứ lỗi cho hạ quan suy xét không chu toàn, nội trong ngày mai, hạ quan nhất định sẽ tìm cho mỗi vị tướng quân một mỹ nhân ưng ý."

Tổng Thanh say khướt, gập đầu hết lòn "Được.", uống cạn chén rượu rồi liền lao đảo đi ra ngoài.

Thần Đan tiếp tục lấy lòng:"Vậy hạ quan sẽ lập tức đi mời vị mỹ nhân này tiến vào, hiến vũ cho Cửu hoàng tử xem"

Thần Đan vỗ tay hai cái, màn trường lập tức xóc lên, một con gió lạnh thổi qua. Một vị mỹ nhân yếu điệu thướt tha nhanh chóng bước vào.

Thần Đan chớp mắt, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nàng ta, sau đó mới cười lấy lòng nói:"Điện hạ, đây là chất nữ Hồng Diệp của hạ quan, năm nay vừa tròn mười năm, cũng là đệ nhất mỹ nhân của thành Lạc Tương ta."

Hồng Diệp không chút ngưng ngừng, xa xa hành lễ với Tạ Cửu, nương theo điệu nhạc nhẹ nhàng hiền vũ, dài lại trên tay dập đầu như đám mây nhẩy múa, các điệu múa của Khôi La vốn nhiều động tác xoay vòng, hướng chỉ người múa bầy giờ lại là một đại vĩ nhân, có âm nhạc lại có mỹ nhân, đương nhiên là cảnh đẹp ý vui.

Trong tiếng nhạc ngày càng rõ nên mãnh liệt, Hồng Diệp chuyển động ngày càng nhanh, cũng tiến ngày càng gần Tạ Cửu, nàng mỹ nhân như to, động tác là lướt, ngọt ngào nhìn thẳng vào Tạ Cửu, hoàn toàn phớt lờ những người xung quanh, toàn tâm toàn ý hấp dẫn sự chú ý của Tạ Cửu.

Tạ Cửu trung ra bộ mặt nghiền ngẫm, mặc kệ năng tiến ngày càng gần, cuối cùng dừng lại trước án ki của hắn, Hồng Diệp xoay người, bàn tay mềm mại không xương nương theo điệu nhạc từ từ chạm vào lồng ngực nóng bỏng của Tạ Cửu, lạng lẽ ngược mắt lên nhìn, nhưng đột nhiên toàn thân cứng đờ.

—— Tuy chỉ một giây lướt qua nhưng nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, trên môi Tạ Cửu xuất hiện nụ cười nhạt mùa mai.

Trong lòng Hồng Diệp bất giác rét run, thăm kêu một tiếng không ổn, nhưng mọi chuyện đã quá muộn —— cổ tay nàng bị Tạ Cửu siết chặt, lờ lững giữa không trung.

Tạ Cửu một tay cầm rượu, một tay chế trụ Hồng Diệp, ngón tay thon dài mảnh khảnh khẽ dùng lực, Hồng Diệp đau đớn há miệng, ống tay áo trượt xuống lộ ra đồ vật cất giấu bên trong —— một lưỡi dao găm sắc bén màu bạc nhanh chóng bị vớt xuống đất, âm thanh thanh thuý phát ra.

Ngay lập tức, Hồng Diệp bị Tạ Cửu đập một cước chí mạng, phun ra một ngụm máu tươi, đá bay đến cây cột trái phía sau, Hồng Diệp trượt xuống đất, giữa ngực lõm xuống, xương sườn đứt đoạn, hoàn toàn bất tỉnh.

Cháy nhà mới ra mặt chuột, mắt thấy kế hoạch đổ vỡ, trái tim Thần Đan gần như vỡ oà, lập tức đứng lên, rút dao hết lòn:"Người đâu!"

Giây tiếp theo, cảnh tượng đột nhiên thay đổi, đám quân lính nhìn như uống say bay nổi bỗng chốc thanh tỉnh, nhanh chóng phi đến chế trụ Thần Đan xuống đất, tước bỏ vũ khí của hắn.

Mãnh trưởng xóc lên, Tổng Thanh - người vừa ra ngoài nhanh chóng bước vào. Nhìn bộ dạng hắn, nơi nào giống như uống say, rõ ràng là cực kì thanh tỉnh!

Trong tay Tổng Thanh kéo theo một cái bao tải, huýt sáo rồi ném cái bao vào giữa điện. Miệng túi không buộc chặt, hơn hai mươi cái đầu người lập tức "ùng ục" lăn ra, một cái thậm chí còn lăn đến trước mặt Thần Đan, vết chém vẫn còn loang lổ máu tươi.

Tổng Thanh ôm quyền, quay về phía người trên chủ toạ lớn tiếng bẩm báo:"Chủ soái, thuộc hạ nghe lệnh, đã đem toàn bộ tàn tu của Thần Đan nhổ sạch. Vừa rồi trái qua thăm vấn, quả nhiên giống như tin tức bên ta nhận được —— Thần Đan quả thật đã đem 20 binh lính tinh nhuệ giấu dưới hầm rượu, cần dặn bọn họ nguy trang cẩn thận, nếu đêm nay ám sát không thành, liền mau chóng phá vỡ vòng vây giúp bản an toàn rồi đi."

Tạ Cửu gật đầu, sắc mặt giãn ra:"Làm tốt lắm."

Thần Đan bị ấn quỳ trên mặt đất, bất bản thân khó thoát, hẳn cũng không buồn tiếp tục nguy trang, hai mắt hần đỏ, lớn tiếng chửi mắng:"Tạ Cửu, người là đồ ác quỷ, đánh chiếm quốc ta, giết chết huyênh đê ta, hôm nay không giết được ngươi, là ta bất tài! Nhưng ngươi hãy nhớ lấy, nam nhi Khôi La ta nhất định sẽ có một ngày trở mình, tiến lên giết chết mạng chó của ngươi! Người con mẹ nó nhất định không được chết từ từ!"

Đối mặt với nhục như vậy, Tạ Cửu một chút cũng không dễ tâm, thần nhiên tiếp nhận khăn tay Tổng Thanh đưa qua, nhẹ nhàng lau đi vết máu tươi phun tung toé trên mặt, nhẹ giọng ra lệnh:"Hủy bỏ hầm dưới."

Lập tức có người tiến lên, đem hầm dưới Thần Đan bẻ gãy, lời lẽ lăng mạ tức khắc dừng lại, chỉ còn lại một ít âm thanh "ồ ồ a a" không rõ.

Tổng Thanh lên tiếng:" Chủ soái, không trực tiếp giết chết sao?"

"Đương nhiên không."
Tạ Cửu đứng dậy, mỉm cười quý dĩ, lạnh lùng phản phó:" Truyền lệnh xuống dưới, tiến vào chiếm giữ Lạc Tương, khao thưởng toàn quân. Tiếp theo, phong toà tin tức cuộc chiến, không được tiết lộ tin tức Lạc Tương đã bị quân ta chiếm đóng. Chúng ta còn cần tên này đến gõ cửa công thành tiếp theo."

Tổng Thanh sững sốt, mừng rỡ quý xuống ôm quyền!" Chủ soái anh minh! Lấy mỹ nhân cùng rượu ngon trong thành Lạc tương khao thưởng tam quân, quân ta nhất định sĩ khí tăng cao. Mà dùng người này mở đường, chẳng những có thể tiết kiệm thời gian, công sức mà còn có thể giảm bớt thương vong bên ta! Thuộc hạ lập tức đi làm!"

Thần Đan tức đến khoe mắt muốn nứt ra, ô ô kêu to, lại không có cách nào cắn lưỡi tự sát, chỉ tro mắt nhìn Tổng Thanh từ từ biến mất.

Lý do hẳn ra khỏi thành đầu hàng, thứ nhất là bởi vì binh lính thu thành về cơ bản đã bị tiêu diệt sạch sẽ, nếu cứ kháng cự mà quáng thì chỉ gây thêm nhiều thương vong. Một khi công thành bị công phá, bá tánh trong thành nhất định chịu khổ, không bằng giờ cò đầu hàng, đổi lấy quân dịch sẽ tạm thời không xâm nhập vào trong. Thứ hai, hẳn cần thời gian đệm cho kế hoạch ám sát. Ban đầu hẳn vốn tưởng rằng ngay cả khi hành thích thất bại, kết quả tệ nhất, cũng làm hắn sẽ cùng huynh đệ thủ thành lấy thân tuấn thành, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bá tánh trong thành. Không nghĩ tới Tạ Cửu căn bản không thêm quan tâm đến hiệp định đầu hàng, truyền lệnh lấy Lạc tương khao thưởng tam quân.

Tạ Cửu chậm rãi bước đến trước mặt Thần Đan, đối ứng như làm bằng sắt ma sát với nền nhà, phát ra âm thanh nặng nề:" Thần Đan, ông biết vì sao bản thân lại bại lộ không?"

Thần Đan trừng mắt nhìn Tạ Cửu, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

"Không sai, chính là ánh mắt này."
Tạ Cửu ngồi xổm xuống, lạnh lẽo nắm chặt cằm Thần Đan:" Một nam nhân quả cảm có gan lãnh đạo toàn thành kháng địch, không có khả năng sẽ khom lưng uốn gối đầu hàng sau khi đối diện kẻ thù. "

Gân xanh nổi lên, móng tay Thần Đan bầu chặt xuống đất, bầu đến độ mười đầu ngón tay đều chảy máu.

"Kéo hẳn xuống, trông coi cẩn thận, tuyệt đối không để hắn chết!"

"Rõ"

Nửa đêm trời nổi tuyết trắng, xoá sạch vết máu in trên tuyết. Lạc Tương cả đêm không ngủ, nơi nơi đều truyền đến thanh âm cười nói của binh lính Sở quốc. Tất cả đều thay phiên vào thành hưởng thụ, một nửa ở lại ngoài thành canh giữ, để tránh khi tình hình có biến lại không còn ai tinh táo.

Cửa sổ phía Đông chưa bị tuyết phủ trắng, Tạ Cửu một mình bước lên tầng cao nhất của tháp Lạc Tương, đắm chiều nhìn về phía Ma Khiên. Mấy trăm dặm về phía Tây, ngoại trừ ánh sáng bập bùng của ngọn đèn dầu trước mắt thì chỉ còn lại màu đen vô tận của màn đêm

Phía sau truyền đến thanh âm của một nam tử trẻ tuổi:" Ah, Chủ soái, ngài ra đây sớm vậy?"

Tạ Cửu quay đầu, Tổng Thanh cầm theo một bình rượu trống không, lao đảo bước về phía trước, cười hi hi nói:" Chủ soái, muộn rồi ngài còn nhìn gì vậy, ở đây ngoài màu đen với ánh lửa còn gì khác để ngắm sao? "
* Nắc*

Tạ Cửu nhủ mày, bắt gác lủi lại phía sau nửa bước:" Người ăn cái gì trước khi uống rượu vậy, thật là thối?"

Tổng Thanh: "....."
Thối QAAQ.

Tổng Thanh buồn bực cách xa Tạ Cửu vào trước, sau khi nhìn theo tầm mắt Tạ Cửu thì ngac nhiên hỏi:" Chủ soái, ngài đang nhìn về phía Ma Khiên sao? Ta từng nghe nói đó là toà thành giàu có nhất Khôi La, mỹ nhân, rượu ngon, tài bảo, cần cái gì có cái đó!"

Áo giáp đầm máu dù đã được lau sạch nhưng trong tuyết vẫn ánh lên màu vàng nhờ nhờ, Tạ Cửu sau khi nghe thấy những lời của Tổng Thanh cũng chỉ khẽ nhếch môi:" Không tồi, chẳng qua, điều ta muốn nhất chỉ có mình nàng ấy."

Tổng Thanh kinh hãi, thiếu chút nữa phun đầy rượu vào mặt Tạ Cửu.

Phụ thân hắn là đệ tử do Trần Nam tướng quân đích thân dạy dỗ, từ thừa phụ chí, hẳn từ bé đã theo phụ thân vào quân doanh huấn luyện. Kể từ ba năm trước khi Tạ Cửu mới trở về, hẳn đã đi theo làm phó tướng bên cạnh Tạ Cửu, vì Tạ Cửu mà dốc toàn sức lực. Quan hệ giữa hai người chưa đến mức quá thân thiết nhưng thỉnh thoảng vẫn hay rủ nhau uống rượu nói chuyện phiếm. Đây là lần đầu tiên hắn nghe Tạ Cửu nhắc đến một vị cô nương. Nghe giọng điệu, hình như chủ soái của hắn rất thích vị cô nương này.

(3) Từ thừa phụ chí: con trai kế thừa di nguyện, ý chỉ của cha tiếp tục làm một việc gì đó.

Tổng Thanh quan sát biểu tình trên mặt Tạ Cửu, mà ời, cái con người ngày thường không biết gì ngoài trị quân không ngờ còn có bộ mặt dịu dàng ôn nhu như nước như vậy. Cả người Tổng Thanh bắt gặp nỗi toản da gà, thuận miệng hỏi:" Ngài sẽ đem vị cô nương đó về Sở quốc sao?"

"Đương nhiên."
Tạ Cửu mỉm cười đáp:" Nàng sau này sẽ là phu nhân duy nhất của ta."

Tổng Thanh: "....."

Theo cách nói của Tạ Cửu, chẳng phải cô nương này sẽ là Hoàng hậu tương lai của Đại Sở bọn họ sao. Hẳn nhất định phải dận đó toàn quân, sau khi tiến vào Ma Khiên, nhìn thấy cô nương nào cũng phải khách khách khí khí, ngón tay cũng không được chạm bậy, miễn cho không cần thận chạm phải Hoàng hậu tương lai, Tạ Cửu mà biết, hậu quả thật khôn lường.

*

Mùa đông, Thành Ma Khiên Khôi La.

Ngoài thành khói lửa nổi lên bốn phía, Sở Quân đóng quân ba ngày ba đêm bên ngoài cổng thành, bao vây mọi hướng, thế tiến công ngày càng trở nên dữ dội.

Âm thanh nặng nề khi công thành bị công phá vang vọng khắp Ma Khiên, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau kết hợp với tiếng mũi tên xuyên qua da thịt khiến người ta ớn lạnh.

Đứng trên tháp canh phòng nhìn xuống, thì thể trên chiến trường chông chênh như núi, mà ở bình nguyên xa xôi, Sở quân đông nghìn nghịt nhìn không tới điểm cuối làm nhân tâm sinh tuyệt vọng.

(4) Bình nguyên: đồng bằng, những vùng đất bằng phẳng, rộng.

Trong thành, bá tánh sợ hãi trốn ở trong nhà, quan lại quý tộc càng gấp đến độ sút đầu mẻ trán, binh lực Khôi La ngày càng thưa thớt, tình hình cầm cự không mấy khả quan, nhưng nếu trên đường trốn chạy gặp phải quân Sở thì cũng bị giết. Kể từ ngày thành bị bao vây, triều đình chia làm hai phe: Một phe chủ trương liều chết chống cự — — Tạ Cửu chỉ nói không giết bá tánh, nhưng không nói khi đầu hàng sẽ không giết quý tộc! Phe khác thì chủ trương đầu hàng — tiếp tục kháng cự, sớm hay muộn rồi cũng phải chết, không bằng mau chóng đầu hàng, đổi lấy một tia hy vọng sống sót.

Hoàng cung Ma Khiên xa hoa giờ chỉ còn lại một mảng trống trơn. Tai họa ập đến, chỉ số ít thị vệ tận tâm cùng thị nữ trung thành nguyện ở lại bảo hộ chủ tử, còn lại đều hốt hoảng bỏ chạy. Bình hoa giá trị liên thành, lưu ly phi thủy vỡ vụn đầy đất, nhưng chẳng ai bận tâm.

Ba ngày công thành, cửa thành Ma Khiên rớt cuộc vỡ vụn.

Tạ Cửu từng phát ngôn bữa bãi nói rằng — — chỉ cần Hoàng đế Khôi La đầu hàng, Tạ Cửu sẽ đảm bảo an toàn của cả nhà hắn cùng tính mạng bá tánh toàn thành. Nhưng Vũ Văn Thuộc thà chết chứ không chịu yếu thế, vẫn luôn kiên trì ở cửa thành nghênh chiến, hiện tại không rõ sống chết.

Nhưng bất luận kết quả ra sao, hẳn đã sớm an bài đường lui cho cả gia đình — chỉ cần công thành vừa vỡ, bắt lộn lộn có trở về hay không. Tuyệt Di cùng mấy hài tử, cả Ninh Tĩnh sẽ được tâm phúc của hắn bảo hộ từ mặt thất rồi đi.

Khi nhận được chiếc áo choàng đầm máu gửi về từ tiền tuyến, Tuyệt Di thương tâm dõi song dõi chết không muốn rời đi, muốn cùng Vũ Văn Thuộc hi sinh vì tổ quốc. Hạ phó dùng mọi biện pháp, thiếu chút nữa là đánh nàng hôn mê mới có thể đem Tuyệt Di cùng các hoàng tử công chúa nhét vào một đạo, sau đó mới trở lại kéo tay Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh cự tuyệt co hồi rồi đi, nàng nói nàng muốn một mình lưu lại. Hạ phó thấy thái độ Ninh Tĩnh cực kỳ kiên quyết, hơn nữa, nàng cùng Vũ Văn Thuộc kì thật không có quan hệ huyết thống, đem ra so sánh, đương nhiên quan trọng hơn là phải đem Tuyệt Di cùng các hoàng tử công chúa rời đi, thời gian không thể trì hoãn, Hạ phó liền vội vàng đóng cửa mặt thất rồi đi.

Lập tức, cả toà điện to lớn như vậy, lại chỉ dư lại một người lẻ loi là Ninh Tĩnh.

Trong khoảng thời gian gần ba năm qua, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn tăng lên, một số chi tiết cũng xảy ra biến hoá. Trong cuộc nội chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế, cuối cùng Vũ Văn Thuộc lên ngôi. Cuộc đời Vũ Văn Hạo cũng không chết vì một chén thuốc độc, ngược lại khi Sở quân công thành bị một mũi tên bắn trọng thương, suýt tới nửa cái mạng, nhưng tốt xấu gì vẫn bảo vệ được hơi thở cuối cùng, trước mắt vẫn còn đang tĩnh dưỡng.

Mà biến hoá rõ nhất chính là quỹ đạo của Tạ Cửu. Theo nguyên tác, vào lúc này đáng lý ra Tạ Cửu nên cùng Tạ Kha đánh nhau bất phân thắng bại, không rảnh quan tâm sự đời, nhưng đời này hẳn thật sự đã quay về Khôi La trong vòng ba năm. Còn nữa, đáng nhớ sau khi đăng cơ Tạ Cửu hẳn mới đánh chiếm Khôi La. Còn có, Tạ Cửu nguyên bản hẳn sẽ mở một con đường máu thẳng tiến đến Khôi La, nhưng hẳn đời này, lại chưa từng lạm sát bá tánh.

Mà tiến độ hoàn thành cốt truyện, cũng tăng cao theo mỗi đợt tấn công của Tạ Cửu. Sau khi đánh bại Tạ Kha, tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng đến 95%. Khi hắn đem Khôi La đánh hạ hơn phân nửa, tiến độ cốt truyện liền bay thẳng lên 98%.

Nhưng sau đó, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn đứng im, liều sống liều chết không cho nâng 2% còn lại.

— — Ninh Tĩnh hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra trong ba năm vừa qua, ngẩng cổ nhìn xa xăm về phía đại điện, bất ngờ thấy long ý trống rỗng thì tâm tình đột nhiên có chút phức tạp cùng chua xót.

Vũ Văn Thước không phải người xấu, Tạ Cửu cũng không phải người xấu, nhưng bối cảnh của thế giới lại nhất định buộc họ phải đánh nhau.

Hệ thống:" Chỉ một cái nhiệm vụ mà thôi, đừng nghỉ quá nhiều, nếu không ngươi sẽ khó mà dứt ra được. "

Ninh Tịnh:" Xem ra ngươi rất có kinh nghiệm."

Hệ thống:" Ngươi làm thêm một vài nhiệm vụ rồi sẽ hiểu. Đây là thế giới song song, các ngươi vốn không nên giao thoa. Tuy rằng bây giờ ở cùng một thế giới, nhưng bọn họ từ lâu đã mai một trong lịch sử bao la, không cần bận tâm họ sống chết thế nào, dù sao ở thế giới của ngươi, bọn họ đã sớm không còn."

Ninh Tịnh thông suốt đáp:" Được, trả lời đơn giản mà thô bạo, ta thích."

Cùng hệ thống cãi lộn một lúc lâu, cuối cùng Ninh Tịnh cũng không còn để tâm mấy chuyện vụn vặt nữa.

Thời gian trôi qua, mặt trời bắt đầu lên cao.

Hệ thống đột nhiên thông báo:" Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tiến độ hiện tại: 99%"

Hệ thống:" Ngươi có thể chuẩn bị nhiệm vụ cuối cùng được rồi, còn nhớ rõ nội dung hôm qua ta nói với ngươi chứ?"

Ninh Tịnh:" Nhớ rõ, được, làm việc thôi."

Nàng chống đầu gối đứng dậy, bước nhanh về phía phòng mình. Dọc đường không thấy một bóng người, quả nhiên tất cả mọi người đều chạy hết.

Đẩy cửa phòng, mở tủ quần áo ra, một kiện xiêm y đỏ rực nằm chính tề bên trong. Ninh Tịnh đứng đối mặt với gương đồng, trút bỏ xiêm y trên người, thay bộ áo cưới phiền phức kia lên.

Đuôi phượng kéo dài, hoa châu lấp lư theo từng bước chân, hoa mỹ phi phàm, đẹp đến nả thờ. Nhưng mũ phượng lại nặng muốn chết, Ninh Tịnh đỡ cằm cổ mỗi nhứ, từng bước khó nhọc quay trở lại đại điện.

(5) *Mũ phượng:*

Ninh Tịnh:" Aaaaa, nặng chết đi được, ta bị thoát hoá đốt sống cổ mất."

Hệ thống:" Là do ngươi quá lười thể dục thôi."

Ninh Tịnh tức giận phản bác:" Trên đầu vác theo mũ phượng hai mươi cân đủ loại thập cẩm các thứ, ngươi thử xem?"

Hệ thống trầm mặc một chút, đột nhiên ý vị thâm trường nhà ra một câu:" Thế giới sau, ngươi sẽ sớm quen với loại trọng lượng này thôi."

Ninh Tịnh cánh gác lên tiếng:" Ngươi rút cuộc an bài nhiệm vụ gì cho ta?"

Hệ thống:" Rất mau ngươi sẽ biết thôi, cái này là ta đặc biệt đặc biệtttt tự mình an bài cho ngươi nha."

Ninh Tịnh chờ trong đại điện, không biết qua bao lâu, nàng mệt mỏi tựa đầu vào long y chộp mắt, cuối cùng cũng đợi được tiếng bước chân quen thuộc lại gần —— đó là tiếng giày vải lót bông dẫm trên mặt đất.

Ninh Tịnh vội vàng bừng tỉnh, cảm giác lo lắng bất an ập tới, đến đầu ngón tay còn hơi run run, nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy, chăm chú nhìn vào cánh cửa trước mặt.

Cánh cửa gỗ xoà xoà "kêu kẹt" mở ra, Tạ Cửu đứng chắn tầm sáng, toàn thân bạch ngọc, phong hoa tuyết nguyệt.

Xa cách ba năm trời, rốt cuộc cũng đã gặp mặt, hai người nhìn nhau thật lâu, nhưng mãi không nói lên lời.

Cuối cùng, Tạ Cửu hít một hơi thật sâu, mỉm cười giang tay gọi:" Tỷ tỷ, ta tới đón ngươi."

Hệ thống:" Cuối cùng cũng kết thúc nhiệm vụ, đi thôi."

Ninh Tịnh gật gù đầu, nhấc tà váy đi về phía Tạ Cửu, cuối cùng, càng bước càng nhanh, gần như chạy ào vào trong lòng Tạ Cửu.

Kể từ khi tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn dừng ở mức 98%, Ninh Tịnh rốt cuộc cũng hiểu rõ nguyện vọng cuối cùng Tạ Cửu muốn là gì.

Đó là lời hứa ba năm, dường như đã thành chấp niệm của hắn. Nó là một phần trong nhân sinh tám năm qua mà hắn không thể vứt bỏ. Chỉ khi thành toàn nó, nàng mới có thể rời khỏi thế giới này.

Chấp niệm này thật ra rất đơn giản, chính là quay lại đón Ninh Tịnh.

Đây là nhiệm vụ cuối cùng của Ninh Tịnh ở thế giới này.

Hệ thống:" Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 100%. Chúc mừng ký chủ đã xuất sắc vượt qua nhiệm vụ đầu tiên."

Hệ thống:" Chúng ta cần phải đi."

Ninh Tịnh dùng sức cọ cọ ở trong ngực Tạ Cửu, nuốt xuống một tiếng thở dài, mỉm cười nói:" Được, đi thôi."

Tạ Cửu ghi chặt người trong lòng, biểu tình thoả mãn như ôm cả thế giới. Năng thế nhưng lại mặc áo cưới đội hăn, thật sự hạnh phúc, hạnh phúc muốn phát điên.

Không biết đã ôm trong bao lâu, Tạ Cửu đột nhiên ý thức được người trong lòng ngực có chút không thích hợp, bàn tay siết chặt eo hăn đã buông thõng từ bao giờ.

Ninh Tịnh nhắm mắt, cả người không chút động tĩnh.

Tạ Cửu hoảng hốt, run rẩy nói lòng vòng tay, yếu ớt ắc lắc Ninh Tịnh:" Tỷ tỷ?"

Không có vòng tay Tạ Cửu chống đỡ, thân thể mặc váy cưới của Ninh Tịnh tức khắc trượt xuống đất. Khuôn mặt nàng vẫn xinh đẹp như cũ, trên môi là nụ cười yếu ớt, khoé mắt hơi ẩm ướt, lồng ngực đã sớm không còn pháp phồng.

Tạ Cửu khẽ gọi:" Tỷ tỷ?"

Linh hồn đã rời khỏi thể xác, đương nhiên sẽ không phản ứng lại.

Tạ Cửu cắn chặt môi dưới, quý rập xuống đất, trái tim đau đến nghẹn thở, gất gao ôm lấy thi thể Ninh Tịnh vào lòng, từng giọt nước mắt nóng hổi lã lã rơi xuống mi nàng, môi nàng, ướt dẫm cả một góc xiêm y đỏ rực.

Chính người này dạy cho hăn cái gì gọi là thích, khiến hăn muốn bán thân mau chóng trưởng thành, đem nàng buộc chặt vào vận mệnh của bản thân, nhưng hăn ngăn vạn lần không ngờ tới, người này chưa từng có ý định đem tương lai để lại cho hăn. Điểm cuối của trưởng thành, hoá ra lại là ly biệt.

*

Ninh Tịnh đã thành công thoát khỏi thế giới thứ nhất, trôi nổi trong khoảng không trắng xoá một lúc lâu mới chậm rãi đi đến thế giới tiếp theo. Nhưng Ninh Tịnh vẫn không nhận được oán trách!" Nói thật, hệ thống, các người an bài nhiệm vụ có cần ác thế không?"

Hệ thống:" Há?"

Ninh Tịnh:" Để ta mặc áo cưới chết trong lòng Tạ Cửu..... mặc dù nghe có vẻ rất nghệ thuật nhưng về sau sẽ để lại bóng ma tâm lý trong lòng hăn đó."

Hệ thống:" Đây là nhiệm vụ cần cứ theo nguyện vọng của Tạ Cửu mà an bài, hơn nữa, quy định đã nói rõ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người lập tức phải thoát khỏi cơ thể nguyên chủ, ta cũng không còn cách khác. Nhưng người yên tâm, kiến nghị của người sẽ được ta phản ánh lên tổng bộ."

Hệ thống:" Đỉnh! Sắp tiến vào nhiệm vụ thứ hai, ký chủ, người sẵn sàng rồi chứ?"

Ninh Tịnh:" Đến đi."

Giây tiếp theo, linh hồn Ninh Tịnh lập tức rút khỏi thời không trắng xoá, rơi thẳng xuống một mảnh tối đen.

Phong lưu công tử: Thế là đã kết thúc một thế giới. Tạ Cửu của ta TT.TT

Suýt quên, các nàng có đoán được thế giới sau Ninh tỷ nhà ta sẽ đi vào thế giới nào không? Đoán đúng có quà ☐

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 19: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

.

Khi Ninh Tịnh chậm rãi mở mắt, trên đầu cảm giác có một tầng tối đen cùng ẩm ướt dề lên. Năng dùng sức lấy đầu đẩy mạnh, bùn đất trên đầu nứt ra, ánh dương rực rỡ lập tức bao lấy Ninh Tịnh, tầm nhìn cũng đột nhiên trở nên rõ ràng.

Hệ thống:" Đỉnh! Hoàn thành ký chủ tiến vào thế giới thứ hai, tiến độ hoàn thành cốt truyện hiện tại: 0%, tổng Giá trị Nhân phẩm: 30 điểm"

Ninh Tịnh thờ khễ một hồi, đưa mắt quan sát xung quanh, những cây cỏ thụ cao chót vót, tán cây che kín bầu trời, xanh um tươi tốt, độ cao trung bình so với mặt nước biển đều cao hơn gấp hai lần so với trong trí nhớ của Ninh Tịnh. Nơi này hăn là rừng rậm nguyên thủy chưa được khai phá.

Không khí lễ ra phải tràn ngập mùi thơm đặc trưng của hoa cỏ, thấm vào ruột gan, chi đáng tiếc, Ninh Tịnh lại chỉ ngửi được một cỗ mùi tanh nhàn nhạt, dựa theo mùi vị kia, dường như là phát ra từ một cái sơn động đen nhánh gần đó. Khu rừng gần đó cũng là một mỏ hỗn độn.

Đội đã, hình như nàng đã quên điều gì đó——vừa rồi, cô hình như là từ dưới đất chui lên...

Ninh Tịnh cẩn thận cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình.

Đập vào mắt Ninh Tịnh là thân cây hình trụ thon dài, các nhánh đẹp đẽ tinh tế, lá cây mập mạp tươi tốt, một màu xanh mát tự nhiên, quanh thân tỏa ra một mùi thơm đặc trưng.

Hệ thống:""

Ninh Tịnh:" Sao ta lại biến thành cọng rau thơm thế này?"

Hệ thống:" Ai nói người là rau thơm, người đã thấy qua cây rau thơm nào to lớn như vậy chưa?"

Ninh Tịnh hồi lâu vẫn không thể tìm ra lý do phản bác:" Vậy rốt cuộc người đem ta biến thành thứ gì?"

Mỗi lần có cơ hội thưởng thức bộ dạng xui xẻo của Ninh Tịnh, hệ thống lại không thể kiềm chế được cười vang:" Địa tinh, một loại yêu quái. Làm sao, người đối với tạo hình này không hài lòng?"

Ninh Tịnh run rẩy khó chịu, những chiếc lá trên đầu cũng ào ào rung động theo:" Người ơi xem? Cái tạo hình nam nhân nhìn thấy liền trăm mực, nữ nhân nhìn thấy liền rơi lệ, người bảo ta làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ?"

Hệ thống:" Tuổi người không nhỏ, có thể tự do hóa hình."

Ninh Tịnh:" Sao không nói sớm."

Dựa theo chỉ dẫn của hệ thống, Ninh Tịnh thuận lợi hóa hình. Chạy đến bên dòng suối ngấm nghĩa, dưới nước phản chiếu khuôn mặt một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, tóc đen môi đỏ, ấn đường điểm xuyên một hạt chu sa, ngũ quan giống cô như đúc.

Ninh Tịnh thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng, nàng cũng không cần tự bộ đáng tiểu hài tử bắt đầu trưởng thành nữa rồi. Như vậy càng tốt, đỡ phải chậm rãi nuôi lớn bản thân.

Tìm khối đá khô ráo ngồi xuống, Ninh Tịnh dùng tay chải lại mái tóc ỏ gà trên đầu, chậm rãi tiếp thu cốt truyện hệ thống cung cấp.

Một lượng thông tin không lồ bất ngờ đổ ập trong đầu. Ninh Tịnh bắt giác nhủ mảy, sau khi cẩn thận xem qua một lượt, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đây là bởi vì, thế giới nhiệm vụ lần này có chút đặc biệt——đây là một thế giới nơi yêu quái cùng nhân loại cùng nhau tồn tại.

Tự thời hồng hoang, nhân loại cùng yêu quái chưa bao giờ chung sống hòa bình một ngày, vẫn luôn đối kháng lẫn nhau. Thực lực hai bên, trải qua vài thập kỷ, có lúc giảm cũng có lúc tăng.

Thời kì hồng hoang, thiên địa hỗn độn. Số lượng yêu quái không nhiều nhưng bù lại thể lực cá nhân rất mạnh, một mình cũng có thể chiếm núi làm vua, không chuyện ác nào không làm, reo rắc tai họa nhân gian. Mà bên phía nhân loại cũng tương tự như vậy, tuy tổng thể không mấy nổi bật nhưng thực lực cá nhân lại rất kinh điển, cứ sau mấy chục năm, một yêu thiên sư thiên phú dị bẩm lại bắt giắc ra đời.

Trong thời kỳ phong kiến thịnh vượng của vương triều nhân loại, các gia tộc thiên sư bắt đầu xuất hiện với quy mô lớn, cùng với sự nâng đỡ của giai cấp thống trị phong kiến, đối lại thiên sư sẽ giúp triều đình trị vì Cửu Châu. Đây cũng là thời kì nhân loại bắt đầu từ phong ngụy chuyển mình qua công kích, thậm chí có người còn chủ động bắt giữ yêu quái, cướp lấy nội đan của chúng để gia tăng pháp lực.

Đại khái là tài ba dị sĩ biến chất, tuy rằng số lượng Yêu tộc thời kỳ này có tăng lên, cũng thường đến nhân gian quấy rối nhưng thực lực cá nhân đã giảm đi rất nhiều, thiên sư chỉ cần có chút tư chất liền có thể đánh đuổi bọn chúng. Đại yêu có thể náo loạn nhân gian như thuở hồng hoang, đã sớm biến thành "lông phượng sưng lân", khó có thể nhìn thấy. Cho dù có, cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện ở nhân gian.

Mà nhiệm vụ lần này của Ninh Tĩnh, đại khí vận giả là nhân loại, vai ác là Yêu tộc. Kỳ lạ ở chỗ, bọn họ căn bản không sinh ra trong cùng một thời kì, chiều dài cốt truyện, ước chừng kéo dài hơn một ngàn năm.

Đại khí vận giả thế giới này tên gọi là Yên Hoài Ngọc, sinh ra trong thời kỳ nhân loại quật khởi, trong một gia tộc thiên sư có chút danh tiếng -- Tên tiểu tử Yên gia này, không phải con vạ cá lại càng không phải đệ tử thân truyền của chương môn, hoàn toàn là một nhóc con thân thể bình thường.

Đương nhiên, vai chính khởi điểm càng thấp, sau này khi và mặt mới có thể càng sáng khoải -- đây chính là định luận hoàng kim.

Rốt cuộc Yên gia cũng không phải Thiên lý nhân, đương nhiên không thể phát hiện hào quang vai chính khi chỉ nhìn qua bề ngoài tầm thường của Yên Hoài Ngọc. Cho nên, khi tên tiểu tử này thành niên liền nhanh chóng đem người đuổi đến trong coi cấm địa bảo vật trân quý của Yên gia.

Gia tộc Yên gia này, kì thật cũng không có bảo vật gì đặc biệt quý hiếm, công việc trông cửa này của Yên Hoài Ngọc, thật sự một chút hàm lượng cùng tính khiêu chiến đều không có. (͡° ͜ʖ ͡°)

Nếu hẳn là người qua đường Giáo, có lẽ cả đời đều sẽ tiếp tục vô vị tầm thường như vậy. Nhưng nếu hẳn là viên kim cương, chỉ cần thời cơ thích hợp liền có thể phá kén tỏa sáng.

Ngay khi Yên Hoài Ngọc yên lặng mốc meo ở đây hai năm, cấm địa từ trước đến nay không người hỏi thăm thỉnh linh xuất hiện một con đại yêu không rõ danh tính xâm nhập.

Đó là một con hồ yêu ra đời từ thuở hồng hoang, tên gọi là Nhan Ngán Lan, năm nay gần sáu trăm tuổi, đã vượt qua ba lần thiên kiếp. Là một đại yêu danh trấn một phương. Nói chung, loại đại yêu đã tu luyện đến cảnh giới này đều sẽ không nhúng tay vào sự việc ở nhân gian. Nhưng tên Nhan Ngán Lan này lại là ngoại lệ, hẳn hành sự bất thường, trong vòng trăm năm đó lại đây, vẫn luôn tác quái không ngừng. Năm mươi năm trước, không những lật tung Tăng Bảo các của Kim Lăng Lục gia, còn một đêm huyết tẩy toàn bộ gia tộc. Linh mạch quan trọng nhất Kim Lăng Lục gia bị phá hủy, khiến cả gia tộc phải lùi lại mấy trăm năm, gốc rễ bị hủy, không thể không tìm cứ điểm khác, đến nay vẫn còn chưa khôi phục nguyên khí như ban đầu.

Đương nhiên, sau trận huyết tẩy đó, Nhan Ngán Lan cũng không chiếm được tiện nghi gì nhiều, ngược lại còn khiến bản thân trọng thương. Sau đó, hẳn liền mai danh ẩn tích vài thập kỷ, không ngờ tới, có một ngày hẳn sẽ xuất hiện ở Yên gia.

Hắn muốn đoạt bảo vật Yên gia, là một cái Phá đồng trần làm bằng vàng, tác dụng rất đơn giản, là một loại pháp khí giúp lưu lại mạng sống, nhưng nó sẽ tước đi một nửa thọ mệnh của người dùng và trao cho kẻ khác. Pháp khí này có tác dụng phụ rất lớn, sẽ thương tổn nguyên thần của người sử dụng, thu lợi một ngàn thì tự tổn hại tám trăm, là một loại pháp khí râu ria -- cũng không biết Phá đồng trần nhỏ nhoi này làm sao lại thu hút sự chú ý của Nhan Ngán Lan, làm hắn như tiêm phải máu gà, một mực phải cướp được nó.

(1) Phá đồng trần: Là một pháp khí có dạng như chũm chọe (cymbal).

Hầu hết đệ tử Yên gia đều không đủ tư lịch, vừa thấy đại yêu tu vi thâm hậu liền nhanh chóng quắp cổ bỏ chạy. Cũng chỉ có tên ngọc Yên Ngọc Hân, nghệ con mới sinh không sợ cọp, không những không lùi bước mà còn liều chết xông lên. Cuối cùng, một người một yêu dây dưa, cùng nhau rơi xuống vực sâu.

Yên gia chủ sau khi biết được tin tức, vội vàng đuổi đến hiện trường, sau khi nhìn qua hiện trường đánh nhau, liền suy đoán Yên Bạch Ngọc hẳn đã mất mạng.

Không nghĩ tới, mười ngày sau, Yên Hoài Ngọc thế nhưng thực sự trở về.

Không ai biết hắn đã trải qua những gì, chỉ biết rằng, sau khi trở về, toàn thân Yên Hoài Ngọc đều tỏa ra ánh sáng màu tím, mọi người liền hiểu ra, hóa ra hắn đã nuốt nội đan của Nhan Ngán Lan.

Ninh Tịnh nhẹ nhàng hít vào một hơi, duỗi tay lật qua lật lại nhúm bông như một trái bóng.

Thằng nhai con này đúng là quá lười, không chút bố trí phòng vệ nào mà biến thành tư thế chữ X. Cái bụng trắng nõn, vẫn tiếp tục ngày khô khô, lỏng to trắng muốt nhẹ nhàng run run. Hai chân ngắn ngủn vô thức mở rộng, đối diện Ninh Tịnh, vật nhỏ giữa hai chân cũng hoàn toàn lộ ra

— — Tìm thấy rồi.

Tay Ninh Tịnh nhẹ nhàng nâng đầu cùng mông nhỏ, đem cục bông mềm mại ôm lên, nhanh chóng nhét vào vật áo ngoài áo trung y, khép chặt vật áo, đảm bảo cục bông an toàn không bị rơi ra, chỉ lộ cái mũi cho hần không khí.

(6) Áo trung: lớp áo màu trắng thường được mặc bên trong xiêm y bình thường, giống 1 lớp áo lót cho đỡ lộ, thứ tự thường là: áo yếm > trung y > lớp váy bên ngoài.

Nơi này không thể ở lâu, nếu không, mùi máu tanh nơi đây hấp dẫn thêm một kẻ săn mồi thứ hai, vậy hai người bọn họ.... à không, hai yêu bọn họ đều không thể chạy thoát.

Nhanh chóng đi ra khỏi cửa hang, Ninh Tịnh niệm pháp quyết, đem hai người bọn họ bay xuống chân núi.

Đột nhiên cảm thấy vật áo cộm cộm, nàng nhanh chóng nhìn xuống dưới ngực. Cục lông nhỏ trong ngực không biết đã mở mắt từ bao giờ, con người đen nhánh ướt át như mả nào hơi hơi mở lớn, nhìn cảnh vật liên tục chạy về phía sau, có hơi chút sợ hãi. Sau đó một lúc lâu, mới lấy móng vuốt bầu chặt vào vật áo Ninh Tịnh, dùng sức quay đầu lại nhìn phía sau, yếu ớt bắt an kều to liên tục.

Ninh Tịnh đem đầu hần ấn lại vào trong lồng ngực, trấn an vỗ về: "Mẫu thân người có việc bận phải đi giải quyết ngay, ủy thác ta chiếu cố người một đoạn thời gian."

Sau khi nghe xong, Nhan Ngần Lan không tiếp tục cựa quậy nữa, ngoan ngoãn lùi về trong ngực Ninh Tịnh, nhắm mắt an tĩnh. Nhưng chỉ lát sau, hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi chạy dọc theo mí mắt, nhiễm ướt một nhúm lông trắng trên mặt hần.

Trong lòng Ninh Tịnh thờ dài — — xem ra, hần cũng không ngu ngốc như nàng tưởng tượng, có lẽ chắc đã đoán được chuyện gì đã xảy ra với mẫu thân cùng huynh đệ mình.

Phong lưu công tử: Đạo này ta chăm không, chăm ra chương hổngggg

À đúng rồi, không biết do mất ta già hay do tên vai ác quá chéo ngoe mà ta toàn đánh lộn Nhan Ngần Lan thành Ngan Ngần Lan thành Ngan Ngần Lan =>)))

Mọi người thấy chỗ nào sai báo ta nha ♥️❌

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai(2)

Ôm Nhan Ngần Lan xuống núi, theo chỉ dẫn của hệ thống, Ninh Tịnh đi xung quanh tìm được một chỗ tương đối an toàn trong thôn của loài người — một trấn nhỏ nằm giữa sông và núi.

Thời đại nguyên thủy, không khí trong lành. Vào trấn, dọc đường đi người đi thưa thớt, mỗi người trên mặt đều dán gạch men Ninh Tịnh quen thuộc.

Ban đầu, Ninh Tịnh còn lo lắng bản thân đi trên đường sẽ bị người khác phát hiện ra thân phận yêu quái, nhưng dần dần, nàng liền phát hiện bản thân lo lắng thừa. Trừ khi là thiên sư rất cao minh, nếu không, yêu quái tép riu như nàng, với yêu khí nhàn nhạt như vậy, căn bản sẽ không ai thèm chú ý.

Mà Nhan Ngần Lan kể từ khi vào trấn, vẫn luôn rúc trong ngực nàng, im lìm không nhúc nhích, thoạt nhìn rất không có tinh thần.

Ninh Tịnh cách một lớp quần áo vỏ vỏ đầu hần, coi như an ủi, sau khi vỗ xong mới bắt đầu hành trình đi tìm nhà trọ.

Thị trấn này rất nhỏ, đi từ đầu trấn đến cuối trấn cũng chỉ tầm bốn mươi đến năm mươi hộ gia đình. Vấn đề ban đầu Ninh Tịnh định tìm một nơi có mái hiên để ngủ tạm một đêm nhưng đi dạo một vòng, mới phát hiện không chỗ nào có thể dừng chân.

Ninh Tịnh chặn một nữ nhân qua đường lại hỏi vài câu, cuối cùng đã hiểu dụng tâm hiểm ác của hệ thống.

— — người ở thế giới này, tất cả đều tự mình lên núi đón củi làm nhà a aaaaaa!

Năng suất lao động thời kì này đại khái tương đương với năng suất của xã hội nô lệ trong lịch sử, tương đối lạc hậu, đương nhiên sẽ không có các công trình công cộng như khách điểm, miếu thờ,...tuy nhiên, ưu thế duy nhất của thời kì này có lẽ chính là không có chế độ nô lệ, cũng không có chủ nô.

Đêm nay nếu không muốn ăn ngủ đầu đường xợ chó, Ninh Tịnh hoặc là ngủ nhờ nhà người khác hoặc là phải tự mình động thủ xây nhà. Về trước không ổn, nàng một là không có tiền, hai là không tin người lạ, ba là người khác cũng sẽ không bao giờ để một người lạ sống trong nhà họ. Về sau lại càng không cần tin, nàng lớn như vậy, cùng lắm mới chỉ sửa qua bốn cầu kết nước, còn xây nhà gì đó thì nàng chịu.

Ninh Tịnh ngó người, nội tâm sụp đổ gào thét: "Hệ thống, đây là cái người gọi là — — thế giới ta sẽ quen thói cu li?"

Hệ thống: "Người xem, bằng cách này, không phải cơ bắp toàn thân người đều được rèn luyện sao. Sau khi quen với với công việc nặng nhọc này, người sẽ không còn cảm thấy xương cốt bị thoái hóa đốt sống nữa."

Ninh Tịnh: "..... Nhưng ta sẽ vì vất vả mà căng cơ thất lưmg cùng viêm khớp vai a."

Đương nhiên, dù sao hệ thống xuất hiện cũng là để phụ trợ kỳ chủ, mặt trên nói thế chỉ để hù dọa Ninh Tịnh tý thôi. Trên thực tế, ngay khi Ninh Tịnh tiến vào thế giới này, nó đã chuẩn bị tốt nơi ở cho nàng rồi, trấn nhỏ này vừa hay nửa tháng trước có một hộ gia đình dọn đi, để lại một tiểu trang viên trống không, đồ dùng bên trong tuy không thể nói là đầy đủ mọi thứ nhưng tốt xấu gì cũng có thể cứu vãn tình hình trước mắt, không đến mức phải ôm Nhan Ngần Lan lang bạt màn trời chiếu đất.

Căn cứ theo chỉ dẫn, Ninh Tịnh đi đến nơi hệ thống sắp đặt — — dưới gốc cây đại thụ lớn ven rìa trấn nhỏ, quả nhiên có một tiểu trang viên trống không. Tiểu trang viên này cách khá xa với các hộ gia đình trong trấn, sau lưng là một hồ nước, ven hồ là rừng trúc kéo dài đến tận giữa hồ, thuận tiện bắt cá. Vị trí địa lý không tồi. Bề ngoài có chút cũ nát nhưng mức độ này vẫn có thể chấp nhận được, tu tu bỏ bỏ một chút là có thể vào ở.

Càng cao hứng chính là, phía trước nhà có một mảnh đất nhỏ đã được rào chắn cẩn thận, về sau có thể gieo hạt trồng hoa, trồng rau gì đó.

Cũng may là có nó, nếu không, Ninh Tịnh cũng không dám đảm bảo, phòng ngủ sắp sẽ kia có thể hay không ngủ đến nửa đêm liền sụp, nhân tiện đem hai yêu bọn họ dè bẹp.

Đồ dùng trong phòng không thể nói là đầy đủ mọi thứ, mới tinh như cũ nhưng tốt xấu gì cái đĩa, chén mềm gối đầu, xiêm y gì đó đều đủ cả. Ninh Tịnh đi vòng quanh phòng ở vài vòng, mái nhà có vẻ vẫn dùng tốt, còn vết nứt gì đó, chắc phải chờ đến ngày mưa mới có thể kiểm nghiệm được. Kiểm tra từ trên xuống dưới, phát hiện cũng chỉ có cửa sổ là cần phải tu bổ.

Trong phòng đã có dụng cụ, nhưng chưa cần gấp gáp tu bổ, có một chuyên quan trọng trước mắt phải làm, đó chính là mang Nhan Ngân Lan đi tắm rửa — — nàng phải đem cục lông nhỏ này tắm rửa sạch sẽ mới được.

Hệ thống: "Đỉnh! Chúc mừng ký chủ đã thành công đưa được mục tiêu nhiệm vụ về nhà, tiến độ hoàn thành cốt truyện bay lên, tiến độ hiện tại 5%!"

Vừa rồi trong động tối tăm nhìn không rõ, bây giờ dưới ánh mặt trời mới nhìn rõ, lông mao toàn thân Nhan Ngân Lan dính thành từng cụm, lông cổ còn bám không ít bùn, dùng tay không không thể cạy hết. Ninh Tịnh tìm thấy một cái bồn gỗ, lấy nước trong hồ phía sau nhà, ở trong phòng giúp Nhan Ngân Lan tắm rửa. Không có xà phòng, chỉ có thể dùng tay xoa.

Lúc đầu Nhan Ngân Lan còn rất bài xích nước, vẫn luôn muốn trèo ra khỏi bồn gỗ. Nhưng nhờ Ninh Tịnh dịu dàng trấn an, dùng tay cầm lấy móng vuốt hần, cho hần thử chạm xuống đáy bồn, Nhan Ngân Lan phát hiện chậu này không sâu lắm không tiếp tục phản kháng nữa.

Sau khi tắm rửa cho hần trắng trẻo thơm tho, Ninh Tịnh đem Nhan Ngân Lan bế lên. Nhan Ngân Lan sau khi lau khô lông tóc trông giống hệt một quả bóng tròn phồng lên, tiểu tử này lông tóc thật dày, vừa dài vừa mượt, Ninh Tịnh sờ soạn mất cái mới thỏa mãn bề hần lên giường, tìm mấy cái gối đầu lớn vùi xung quanh mép giường, phòng ngừa trường hợp hần rớt xuống. Hần nhỏ như vậy, nếu chẳng may rớt xuống đất, nàng mà không chú ý, khả năng đâm phải là rất cao.

Nhan Ngân Lan từ lúc xuống núi vẫn luôn buồn bã ỉu xiu, tùy ý cho Ninh Tịnh đùa nghịch. Bây giờ làm tổ ở trên giường, hần nhanh chóng nhắm mắt lại, tâm trạng gần như xuống đáy, nếu không phải nhìn cái mũi hơi hơi ướt át của hần, Ninh Tịnh còn nhìn không ra hần vẫn còn sống.

Giải quyết xong vấn đề của Nhan Ngân Lan, lúc này Ninh Tịnh mới có thời gian đi tổng vệ sinh cùng tu bổ cửa sổ.

Phải dành hơn nửa ngày nâng mới đem hết bàn ghế, giường đệm, ngăn tủ, bệ bếp, tất cả lau chùi sạch sẽ, sau đó lại kiểm tra thêm mấy dụng cụ, chẻ một vài miếng gỗ nhỏ, tu bổ lại cửa sổ bị mục nát. Sau khi kết thúc, Ninh Tịnh cảm thấy báp tay như phát triển thêm một vòng, cả người cũng toàn mùi mồ hôi.

Trở lại trong phòng, Ninh Tịnh đầu tiên là trở lại mép giường kiểm tra, may mắn Nhan Ngân Lan vẫn như cũ ngoan ngoãn nằm tổ trên giường, còn duy trì đúng tư thế ban đầu,

Ninh Tịnh ngẩng đầu nhìn sắc trời, bỗng nhiên ý thức được điểm không thích hợp: "Hệ thống, ta tới thế giới này bao lâu rồi?"

Hệ thống: "Từ khi người ôm Nhan Ngân Lan trong động về đến bây giờ, đại khái được mười lần tiếng đồng hồ."

Ninh Tịnh có chút kinh ngạc: "Nhưng ta không cảm thấy đói, cũng không cảm thấy khát, chẳng nhẽ là do ta không phải con người?"

Hệ thống: "Đúng vậy, người là Địa tinh, nghiêm túc mà nói, người là yêu quái không cần ăn thịt người, chỉ cần không khí, mưa nắng là người đủ sống sót."

Ninh Tịnh cuối cùng cũng tìm ra điểm lợi khi biến thành cọng rau thơm — — thật là dễ nuôi nha. Nàng có thể chịu đói, nhưng không có nghĩa Nhan Ngân Lan cũng có thể chịu đói — — hần dù sao cũng mới chi là tiểu hồ ly đang ở giai đoạn sơ sinh.

Mặc dù hần không nói, vì tâm trạng đang rất tệ, cũng không có nhúc nhích nhưng không ăn không uống trong một khoảng thời gian dài như vậy, nó hần đã đói bụng rồi đi.

Ninh Tịnh nhẹ nhàng ghé vào mép giường, vươn tay tách miệng Nhan Ngân Lan, Nhan Ngân Lan yếu ớt lắc người, nhưng không thể dịch lại được sức của Ninh Tịnh, bị nâng bắt mở miệng. Quả nhiên, cả khoang miệng hồng nhợt không có một cái răng. Tiểu hồ ly tuổi này, hần là muốn ăn sữa.

Nhưng nâng đi chỗ nào tìm sữa được bây giờ?

Ninh Tịnh nhớ lại, hình như lúc cô mới bước chân vào trấn có nhìn thấy mấy hộ gia đình có chăn nuôi dê bò, không biết đã có sữa cho nàng xin chưa? Tâm động không bằng hành động, Ninh Tịnh xếp một tầng gối nửa xung quanh Nhan Ngân Lan rồi mới rời đi.

Quả nhiên trong trấn có năm sáu hộ gia đình đang chăn nuôi dê bò. Trong thời kỳ sức sản xuất lạc hậu này, chăn nuôi dê bò chủ yếu là để cày ruộng hoặc ăn thịt, hần là vẫn tìm được một con dê bò đang trong thời kỳ cho con bú.

Ninh Tịnh lần lượt đi gõ cửa từng nhà, nhưng bất hạnh thay, mấy hộ gia đình vừa rồi đều không có thứ Ninh Tịnh mong muốn. Chỉ còn một hộ cuối cùng, Ninh Tịnh không ôm quá nhiều hy vọng, tiến lên gõ cửa.

Ngay lập tức một thanh niên mặc trang phục đơn giản thò đầu ngó ra, nghi hoặc lên tiếng: "Cô nương tìm ai, hình như ta chưa từng thấy cô nương trước đây?"

"Ta mới chuyển đến hôm nay" Ninh Tịnh đi thẳng vào vấn đề: "Tiểu ca, huynh có sữa không? Có thể vắt cho ta xin ít được không?"

Đối phương: "....."

Mặc dù quá trình chào hỏi có hơi ngắn chấm nhưng may mắn thay trong nhà tiểu ca này thực sự có một con dê đang cho con bú. Niên đại này ít người, con người nói chung vẫn tương đối chất phác, Ninh Tịnh hỏi xin một chén sữa dê, tiểu ca liền sáng khoái đáp ứng. Ninh Tịnh rời rít cảm ơn, sau khi cùng vị tiểu ca này trao đổi tên họ liên biết được ăn nhân tên gọi là Trương Chính, lúc này mới vui vẻ dẹp đường hỏi phi.

Về đến nhà, Nhan Ngân Lan đã thay đổi tư thế — — cuộn người như con tôm, đây là một tư thế mang tính phòng ngự, dường như muốn nói cho thế giới bên ngoài, hần từ chối mở rộng cửa lòng tiếp thu hiện thực. Ninh Tịnh đặt cốc sữa dê lên bếp hâm nóng, sau đó tiến đến mép giường, ngồi xuống dùng từng muỗng nhỏ bón Nhan Ngân Lan uống sữa.

Đáng tiếc, Nhan Ngân Lan nhất quyết không chịu mở miệng, mặc cho Ninh Tịnh dùng hết vốn liếng dỗ dành,hần vẫn chẳng mấy may di chuyển, vẫn luôn héo héo. Xem ra, cả nhà bị giết thật sự là một đả kích đối với hần.

Ninh Tịnh không còn biện pháp, chỉ đành đem sữa dê ra ngoài trước.

Nhan Ngân Lan đã không ăn không uống liên tục trong hai ngày. Chỉ có thể nói rằng hần không hồ là con trai Hồ yêu, ngay cả khi cơ thể yếu hơn, cơ thể vẫn có nội đan bảo vệ sinh mệnh. Ngược lại, nếu đổi lại là em bé nhân loại, không ăn không uống trong hai ngày, sợ rằng đã sớm treo.

Mặc dù là như vậy nhưng cũng không thể cứ mãi không ăn không uống. Nhan Ngân Lan không giống nguyên thân thực vật của Ninh Tịnh, cho dù không ăn không uống, vẫn có thể thông qua con đường khác sống sót. Hần nhất thiết phải ăn cơm thì mới có dinh dưỡng để sống.

Ninh Tịnh đau đầu thực sự, chỉ có thể ở trong lòng mắng hần cứng đầu, còn lại vẫn kiên nhẫn vuốt ve lòng hần. Nàng muốn Nhan Ngân Lan nghe hiểu lời nàng nói.

Sau khi màn đêm buông xuống, nàng làm một hàng rào bằng gối bao quanh Nhan Ngân Lan phía trong giường, làm như vậy buổi tối có xoay người, cũng sẽ không chạm đến hần.

Hôm sau, Ninh Tịnh lại tiếp tục một ngày, đến nhà Trương Chính xin một chén sữa dê nhỏ.

Cứ đi xin sữa như vậy cũng không phải biện pháp, Ninh Tịnh phải mau chóng tìm kiếm thức ăn có thể nuôi nấng Nhan Ngân Lan thay thế sữa dê.

Chiều theo tình hình hiện tại, thiết thực nhất là nuôi lấy một con vật có thể cho sữa. Nếu không thể nuôi được,ít nhất nàng cần phải chuẩn bị thứ gì đó để trao đổi sữa dê với Trương Chính, sao có thể nhận mãi đồ của người ta được.

Thật ra, ngoài các thức ăn làm bằng sữa, chờ Nhan Ngân Lan lớn hơn một chút, nàng có thể cho hần ăn một ít cháo bột hoặc cháo loãng gì đó. Cái này dễ hơn tìm sữa rất nhiều.

Ngày thứ ba, tình hình rốt cuộc cũng có chuyển biến, Nhan Ngân Lan cuối cùng cũng chịu mở mắt và nguyên ý uống sữa — — xé chiều hôm đó, Ninh Tịnh theo thói quen dọn một chiếc ghế đầu nhỏ ngồi ở bên cạnh bàn, ôm Nhan Ngân Lan đặt trên bàn, dùng muỗng nhỏ thò từng muỗng sữa dê đưa tới bên miệng hần. Lần này, cuối cùng Nhan Ngân Lan cũng chậm rãi mở mắt, thè lưỡi để đặt liếm từng chút sữa một.

Cuối cùng đã được đáp lại, tâm tình Ninh Tịnh rất tốt, từng muỗng lại từng muỗng, kiên nhẫn bón sữa dê cho hần uống. Cứ chậm chậm ăn như vậy, thật không ngờ Nhan Ngân Lan có thể ăn hết chén sữa dê nàng mang về, ăn xong còn ợ một cái rất thoải mái.

Ninh Tịnh nhìn chăm chăm vào cái bụng nhỏ của Nhan Ngân Lan, luôn cảm thấy nó rất không khoa học, chẳng nhẽ do mấy ngày nay bị bỏ đói?

Uống sữa xong, Ninh Tịnh ôm hần áp lên ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng hần để tránh hần ăn no quá tỳ lại trở sữa.

Hệ thống: "Nói thật, không hiểu sao nhưng ta vẫn luôn cảm thấy người sẽ chăm sóc trẻ con rất tốt."

Ninh Tịnh cúi đầu vỗ vỗ lưng Nhan Ngân Lan: "Đúng vậy, cao trung cha mẹ ta đã qua đời, sau đó được gia đình chú nhận nuôi. Nhà ông ấy có ba đứa con, đứa nhỏ nhất kém ta mười năm tuổi. Ta đã học được cách chăm sóc trẻ con từ khi đó."

(1) Cao trung: là THPT ở Trung Quốc.

Tuy rằng hệ thống bọn họ tự tay tuyển chọn ký chủ, nhưng ngoài tư liệu có liên quan đến nhiệm vụ, toàn bộ tư liệu còn lại của ký chủ đều được bảo mật. Lần đầu tiên nghe thấy Ninh Tịnh nhắc đến gia đình mình, hệ thống có chút ngạc nhiên, trầm mặc một lúc lâu mới nói tiếp: "Ta nhớ rõ người từng nói, bản thân ra đời kiểm tiền từ rất sớm"

Ninh Tịnh: "Đúng vậy, đã làm rất nhiều công việc."

Hệ thống bị gọi lên lòng hiếu kỳ: " Vậy người thích nhất công việc gì?"

Thích nhất công việc gì?

Trước nay chưa từng có ai hỏi nàng vấn đề này, Ninh Tịnh chìm vào kí ức xa xăm, có hơi thất thần. Nếu phải nói về công việc yêu thích nhất, nàng thật sự là không biết nên trả lời ra sao. Nhưng nếu nói về công việc để lại cho nàng ấn tượng khó quên nhất, có lẽ chính là lúc vào lúc khó khăn nhất, nàng nhận được công việc gia sư ấy.

Bởi vì tại đó, nàng từng thích một người.

Ninh Tịnh cười nhạt, nhẹ nhàng buông quơ chuyển chủ đề: " Công việc gì kiếm được nhiều tiền nhất ta liền thích công việc đó."

Uống sữa xong, Nhan Ngạn Lan được Ninh Tịnh ôm tới ôm lui trong phòng, bắt đầu mơ mơ màng màng sắp ngủ.

Nhan Ngạn Lan lúc này, y hệt như một chú mèo con mới sinh, ở trong mắt Ninh Tịnh, thật sự không khác gì đang nuôi sủng vật.Đến bây giờ nàng mới có cảm giác mình đang nuôi một cơ thể sống.

Hon nữa, trong thế giới này, chờ khi nàng hoàn thành xong tám năm nhân sinh, Nhan Ngạn Lan cùng lắm mới chỉ tám tuổi, đại khi vận giả thậm chí còn chưa có sinh ra. Ở thế giới này, tuy thân phận nàng có chút kỳ lạ, nhưng cuộc sống vẫn xem như khá bằng phẳng.

Ninh Tịnh đem thắc mắc trong lòng hỏi hệ thống, hệ thống rất nhanh trả lời: " Nếu không có gì thay đổi thì hai tuổi Lan Ngạn Lan sẽ hóa hình lần đầu tiên, bốn tuổi hóa hình lần thứ hai, sáu tuổi hóa hình lần thứ ba, sau ba lần hóa hình cơ thể căn bản sẽ định hình xong. Cho nên, hẳn sẽ không duy trì trạng thái hồ ly mãi mãi."

Ninh Tịnh kinh ngạc hỏi lại: " Hẳn không phải có thể sống đến mấy trăm tuổi sao? Sao có thể hóa hình xong trong vòng mấy năm được?"

Hệ thống: " Nếu cơ thể vẫn luôn không thành niên, làm sao bọn chúng có thể sống sót trong Yêu giới. Cấp bậc yêu quái càng cao thì sẽ hóa hình càng nhanh, sau ba lần hóa hình là sẽ đến thiên kiếp đầu tiên. Bộ đáng Yêu tộc về cơ bản là đã định hình xong, chúng sẽ bước vào giai đoạn ổn định nhất của cuộc đời đó chính là thời kỳ dài nhất của tuổi trẻ. Nói chung, Yêu tộc có 90% thời gian là sẽ ở giai đoạn tuổi trẻ."

Thì ra là thế....

Ninh Tịnh vẫn còn vấn đề hỏi tiếp: " Vậy khi bọn hóa hình, trí não có phát triển theo không?"

Hệ thống: " Đương nhiên là có."

Ninh Tịnh ồ một tiếng, thế thì còn được. Ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống bên ngoài hai mươi tuổi, bên trong chỉ số thông minh bốn tuổi.

Sau khi dỗ Nhan Ngạn Lan ngủ say, Ninh Tịnh nhẹ nhàng đặt hẳn trở lại giường, cẩn thận chải lông cho hẳn.

Nhan Ngạn Lan áp mặt vào gối, đôi mắt mơ màng ngáy thò nhìn chăm chăm Ninh Tịnh, đã không còn phòng bị như trước.

Hắn không biết người này là ai, nhưng mà, bản thân luôn đối với nàng có một loại gần gũi đến kỳ lạ..... Đột nhiên không kịp chuẩn bị, Nhan Ngạn Lan bị cơn buồn ngủ tập kích đến ngáp ngắn ngáp dài, tròng mắt đen nhánh hiện lên một tầng hơi nước. Cảm giác kì quái vừa mới nhen nhóm này mất trong đầu đã nhanh chóng bị dập tan, không còn một dấu vết.

Chung quy hẳn vẫn chỉ là một cậu nhóc mới sinh, lúc nào cũng dễ bị buồn ngủ, dung lượng não cũng không đủ lớn.

Ban đầu Ninh Tịnh định chuẩn bị xoa bụng giúp Nhan Ngạn Lan để tiêu hóa nhưng nhìn thấy mí mắt hẳn đã bắt đầu đánh nhau, lại không quá tình nguyện lộ bụng ra cho nàng xoa, xem ra, muốn xoa bụng hẳn chỉ có thể chờ một đoạn thời gian sau.

Sau khi thổi tắt ngọn nến, Ninh Tịnh nằm nghiêng trên giường, nhìn còng lỏng xù xù cuộn tròn trên gối bên cạnh, cả người còn tỏa ra mùi sữa nhân nhạt, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, hứng thú lắm bần: " Không bằng, ta đặt cho người một cái nick name nhé?"

Nhan Ngạn Lan đã ngủ say đương nhiên không trả lời, Ninh Tịnh tự hỏi tự trả lời: " Kêu.... Báo báo? Mao Mao? Không được, tên xấu mới dễ nuôi, Cầu Thặng? Cầu Đản?"

Nhan Ngạn Lan trở mình quay mông về phía Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh nghĩ tới nghĩ lui, đem tất cả nick name bản thân có thể nghĩ ra tra xét một hồi, rồi cuộc quyết định: " Lớn lên giống quả bóng như vậy, về sau gọi người là Cầu Cầu đi."

Nhan Ngạn Lan khịt khịt mũi, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Ninh Tịnh cười nói: " Cầu cầu, ngủ ngon."

Phong lưu công tử: Ta không cần các nàng vote vùng gì hết, chỉ cần thỉnh thoảng cmt bản luận vui về cùng nhau là thích lắm rồi. Đọc cmt như kiểu được tiếp thêm 1000 động lực luôn. Yêu ♡☐

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi sắp xếp ổn thoả mọi sự trong nhà, Ninh Tịnh bắt đầu an tâm làm một người chăm sóc thú cưng.

Suốt nửa tháng này, mỗi ngày Ninh Tịnh đều sang nhà Trương Chính xin một chén sữa, vì để báo đáp ân tình của hắn, Ninh Tịnh chủ động đề nghị giúp hắn làm việc nhà, có qua có lại, như vậy nàng cũng an tâm hơn.

Ninh Tịnh chuẩn bị sẵn tinh thần giúp Trương Chính giặt quần áo, không ngờ, hắn lại đưa ra một kiến nghị khác —— bình thường hắn đều lên núi săn động vật, rồi sau đó xuống chợ đợi núi buồn bán để kiếm sống, cứ cách mười ngày là phải vào núi một chuyến, mà mỗi lần đi ít nhất phải đi ba bốn ngày liền. Trong nhà hắn còn một đệ năm nay lên năm tên là Trương Cùng, lúc hắn vắng nhà liền không có ai chăm sóc.

Tuy rằng Trương Cùng từ bé đã biết nấu cơm chăm sóc bản thân, nhưng không có người lớn bên cạnh, Trương Chính mỗi lần lên núi vẫn luôn cảm thấy bồn chồn không yên. Hiện tại có Ninh Tịnh làm hàng xóm, Trương Chính liền nhờ vả nàng chăm sóc Trương Cùng một chút, cũng dần dỏ Trương Cùng, có việc gì liền đi tìm Ninh Tịnh, như vậy chuyện sữa dê coi như đã xong. Ninh Tịnh cũng sáng khoái đồng ý.

Trong khoảng thời gian này, Ninh Tịnh ở trong trấn đã học được rất nhiều các kỹ năng mưu sinh. Ở thế giới này có một loại thực vật rất đặc thù mọc ở trên núi, nó có thể nở được gần xương đã đứt gãy như rễ Thực đoạn, lại có thể ngăn miệng vết thương không bị phân hủy, nhưng chúng chỉ sinh trưởng ở nơi địa thế hiểm trở, rất khó lấy được. Nhưng đây không phải là vấn đề lớn đối với Ninh Tịnh, cho nên, nàng hiện giờ hoàn toàn có thể dựa vào núi lớn kiếm ăn —— sau khi hái cây xong, cứ một tháng một lần, nàng sẽ ra chợ chào hàng kiếm tiền, hoặc trực tiếp đổi lấy đồ vật bản thân cần, cuộc sống gia đình cứ thế trải qua hết sức dễ dàng.

Một tháng sau, Ninh Tịnh dần dần ngừng cho Nhan Ngàn Lan uống sữa dê, bắt đầu dùng cháo bột bón hắn ăn.

Lúc đầu, Nhan Ngàn Lan đối với món cháo bột màu trắng loãng này hoàn toàn không có hứng thú, mãi cho đến một hôm, Ninh Tịnh rải bữa một ít thịt gà xé nhỏ lên trên, Nhan Ngàn Lan cuối cùng mới có cảm giác thèm ăn. Một người một hồ ngồi đối diện nhau, toàn dù từ chi vẫn vừa vào trong bát cháo, ăn uống say mê quên cả trời đất.

Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày cháo bột hay là cháo gạo kê, Ninh Tịnh đều rắc thêm ít thịt gà xé nhỏ lên trên. Ngoài ra, Ninh Tịnh cũng trực tiếp mua thịt gà xé từ tay Trương Chính, quan hệ giữa họ do đó cũng ngày càng thân cận hơn.

Ninh Tịnh: "Hóa ra hắn thích ăn thịt gà như vậy."

Hệ thống: "Cái này không phải bình thường sao? Hồ ly mà không yêu thịt gà, ngược lại yêu chay mới đáng sợ đó."

Mỗi ngày cùng Ninh Tịnh ăn cùng Ninh Tịnh ngủ, được nàng chăm sóc cẩn thận, Nhan Ngàn Lan dần lấy lại tinh thần, không còn bộ dạng không có sự sống nữa, lúc ngủ còn ngẫu nhiên chủ động lăn đến bên gối Ninh Tịnh ngủ.

Đồng thời, trải qua khoảng thời gian điều dưỡng này, Nhan Ngàn Lan từ một quả bóng trắng tròn đã dần dần toát ra dáng vẻ của một con hồ ly —— viên mắt hạnh tròn tròn dần kéo dài, hai mắt đen nhánh, khí phách phi thường, tương tự như hai hình bình thành nhỏ nhắn. Mặc dù từ chi vẫn vừa mập vừa gầy nhưng đầu sao đã xuất hiện dáng vẻ của một con hồ ly.

Ninh Tịnh đương nhiên vui mừng vì hắn dần trưởng thành nhưng một mặt lại có chút đau đầu —— bởi vì Nhan Ngàn Lan bắt đầu phơi bày bản tính ngộ nghịch của mình, nhảy nhót lung tung không ngừng. Cũng may, hắn phi thường nghe lời nàng, có chuyện gì, chỉ cần cùng hắn tận tình giải thích, hắn đều sẽ nghe theo.

Nửa năm sau.

Chợ ngày thu rộn ràng nhộn nhịp, một hàng gì cũng có. Vụ mùa bội thu, màu vàng bao phủ khắp nơi.

Ninh Tịnh ngồi khoanh chân dưới chân cầu, tránh nắng dưới bóng râm của một cây cổ thụ.

Mỗi lần đều không cần rao hàng, hàng của nàng chỉ cần mang ra đều sẽ bán hết, thông thường, buổi sáng ra chợ, buổi chiều cùng ngày là đã được trở về, không giống một số người khác, phải đi liên tiếp mấy ngày.

Ninh Tịnh cảm thấy hai yêu bọn họ dung nhập sinh hoạt con người rất không tồi.

Ninh Tịnh cảm thán: "Ày da, nếu ta không bị cái nghiệp diễn viên ngăn cản, có khéo bây giờ đã là đệ nhất kim bài bán hàng rong cũng nên."

Hệ thống: "....."

Lần này cũng vậy, khi mặt trời bắt đầu ngả về phía Tây, Ninh Tịnh ngảnh đón đột khách cuối cùng —— một cặp mẹ con. Sau khi thanh toán tiền hàng xong, nàng thu thập tay nải, dự định ngang qua cửa tiệm y phục mua cho Nhan Ngàn Lan bộ y phục mùa đông.

Cậu bé khách nhân loài người kia dường như bị cục lông trắng tuyết trên vai Ninh Tịnh hấp dẫn, từ hướng này, cậu bé chỉ có thể thấy được phía sau lưng của quả cầu trắng cùng hai lỗ tai nhón nhọn, hắn là một con mèo con?

Trẻ con lòng sinh yêu thích, lôi kéo tay áo nẫu thân, nói thầm hỏi cậu, phụ nhân kia quả nhiên mỉm cười hỏi: "Cò nương, xin hỏi con mèo nhỏ cô nuôi có bán không?"

Ninh Tịnh vừa mới thu thập sắp hàng xong, nghe thấy câu hỏi kỳ lạ như vậy thì kinh ngạc dừng lại. Nhan Ngàn Lan đang ngủ gật trên vai nàng cũng đột ngột bừng tỉnh, cảnh giác ngẩng đầu, lông mao cả người dựng lên, nghe rằng trọn mắt với cậu mẹ con trước mặt, phát ra tiếng kêu đe dọa.

Cặp đôi mẫu tử ban đầu bị dọa sợ lùi lại vài bước, nhìn kĩ lại mới nhận hóa ra chỉ là một con hồ ly nhỏ.

Đứa nhóc loài người say mê ngắm nhìn, trong mắt toát lên vài phần khát vọng, rất cuộc. Tiểu hồ ly này lớn lên quá mức xinh đẹp. Thân mình duyên dáng, toàn thân thuần một màu tuyết trắng, dưới ánh nắng buổi chiều ánh lên màu vàng mờ ảo, có lẽ do được chăm sóc chu đáo, lông mao không có một sợi nào vốn dĩnh, khi xoa nhất định vô cùng thoải mái, cái đuôi xoắn tung ở sau lưng nhẹ nhàng đong đưa. Hai lỗ tai nhón nhọn dựng đứng, bộ ngực nhỏ kiêu ngạo ưỡn lên, mắt hạnh sáng rực như được khảm thêm pha lê vào trong tròng mắt, hiện tại đang trừng bọn họ, sinh khí bùng bùng, dĩ thường sáng ngời, phảng phất như có thể nghe hiểu lời bọn họ nói.

Xinh đẹp thì xinh đẹp, chỉ tiếc có vẻ rất dữ, mưa nó về nhà, không khéo còn bị nó cào.

Ninh Tĩnh vỗ vỗ đầu Nhan Ngán Lan, nhẹ nhàng lên tiếng. " Cầu cầu, không nên hù dọa người khác."

Nhan Ngán Lan hậm hực ngồi xồm xuồng.

Cặp mẹ con kia kinh ngạc mở tròn mắt —— Yahh, con thú này nhỏ như vậy, thực sự có thể nghe hiểu tiếng người sao?

" Xin lỗi, hẳn không bán." Ninh Tĩnh từ chối đề nghị của đôi mẹ con kia, lúc này mới mang Nhan Ngán Lan đạp chiều hôm về nhà.

Quy quy cù cù mà biến mất khỏi tầm mắt con người, Ninh Tĩnh lúc này mới an tâm niệm pháp quyết, dưới chân cưỡi gió, chưa đến nửa canh giờ đã về đến nhà.

Bóng đêm dần dần buông xuống, mỗi hộ gia đình trong trấn đều bắt đầu thấp nển, Ninh Tĩnh đang đi qua nhà Trương Cùng.

Trong khoảng thời gian gần đây, Trương Chính lên núi săn thú đã hai mươi ngày chưa trở lại. Trong quá khứ, hẳn chưa từng đi lâu như vậy.

Tuy Trương Cùng ngoài miệng không nói nhưng Ninh Tĩnh vẫn nhìn ra cậu bé rất bất an. Không chỉ cậu bé, Ninh Tĩnh cũng nghi ngờ Trương Chính đã gặp phải nguy hiểm gì đó.

Tuy nhiên, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, phỏng đoán linh tính cũng vô dụng, thấy Trương Cùng mọi thứ đều ổn, Ninh Tĩnh liền về nhà.

Hôm nay nàng đã mua vài bộ y phục cho Nhan Ngán Lan, mùa đông đến, khắp núi phủ kín tuyết trắng, hẳn vẫn cần có y phục để giữ ấm.

Nhan Ngán Lan có lẽ đã biết quần áo mua về cho mình, ở bên trong cao hứng chui ra chui vào, phát ra tiếng kêu lăm lăm.

Ninh Tĩnh đem quần áo ướm lên người hẳn, phát hiện quần áo này hình như hơi rộng —— dù sao đây cũng là kiểu dáng quần áo của trẻ con nhân loại.

Ninh Tĩnh lật hộp kim chỉ ra, quyết định đem chúng sửa nhỏ một chút. Nhan Ngán Lan nhảy lên nhảy xuống trong nhà một cách sung sướng. Hẳn thích nhất khoảnh khắc này, chính là khoảnh khắc chỉ có hai người Ninh Tĩnh và hắn, giống như hẳn có thể một mình độc chiếm nàng.

Không biết loại cảm giác này đến từ đâu nhưng Nhan Ngán Lan rất thích nó, còn coi đó là điều hiển nhiên.

" Uyển uyển!" hai tiếng, có người gõ mạnh cổng tre.

Đã muộn thế này, ai đến tìm nàng vậy? Ninh Tĩnh nghi ngờ đặt bộ y phục đang may dở xuống, đứng dậy mở cửa.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, chính là Trương Chính đã mất tích nhiều ngày nay! Hắn mỉm cười thật tươi, nói bản thân ở trên núi gặp ít phiền toái, sau đó trao cho Ninh Tĩnh ba còn gà rừng.

Ninh Tĩnh nhìn thấy cả đầu hắn bụi bặm, quần áo còn bị rách một miếng to, người ngòm cũng bị xước xát đôi chút, trong lòng liền hiểu rõ. Sau khi thanh toán tiền xong, Ninh Tĩnh nhớ đến bản thân suốt thời gian qua đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ hắn, thậm chí lần này trở về, chưa nghĩ nơi đã chạy đến tặng đồ cho nàng, bèn lên tiếng. " Vừa hay ta cũng đang dở tay may quần áo, nếu huynh không ngại có thể để ta giúp huynh và tạm một chút y phục."

Trương Chính hai mắt sáng ngời, lập tức cời bỏ áo ngoài, vừa cời vừa đáp: " Ta sao có thể để phiền cô nương như vậy được."

Ninh Tĩnh: "....." Nàng chửi thầm —— miệng thì từ chối rồi nhanh, sao cời quần áo nhanh thế, đây gọi là miệng nói không nhưng thân thể lại thành thật.

Đem y phục Trương Chính đặt ở trên bàn, Ninh Tĩnh xoay người đi tìm chi đèn phù hợp với y phục. Lúc trở lại, phát hiện Nhan Ngán Lan đang ở trên bàn cắn xé y phục Trương Chính! Vết rách đã lớn nay bị Nhan Ngán Lan dùng răng nanh cắn xé vài cái lại càng rách to hơn.

" Cầu cầu, người đang làm gì vậy?"

Nhan Ngán Lan khựng lại, nhưng sau đó lại tiếp tục gần dỗi dùng móng vuốt cào cào mấy cái, còn đem nó đẩy xuống đất, có vẻ cực kỳ không thích đồ vật của Trương Chính xuất hiện trong phòng.

Sau khi quần áo rớt xuống đất. Hắn còn ghét bỏ dùng móng vuốt dẫm dẫm vài cái.

Ninh Tĩnh nhăn chặt mày, thực tế đây không phải lần đầu tiên Nhan Ngán Lan xuất hiện hành vi công kích con người. Ngày thường nghịch ngợm đôi chút nàng không nói nhưng vô duyên vô cớ công kích người khác, đây không phải là dấu hiệu gì tốt. Trong cốt truyện ban đầu, Nhan Ngán Lan là một con chồn hoang không người quản giáo, hẳn tàn công con người còn có thể hiểu được. Nhưng hẳn cùng năng ở xã hội con người chung sống nửa năm, tưởng mưa dầm thấm lâu, hóa ra cũng không có gì thay đổi.

Nàng bước tới nhặt quần áo lên, chiếc áo này so với ban đầu càng tan hoang hơn, bảo nàng làm sao ăn nói với người từng là ân nhân của nàng đây? Ninh Tĩnh xụ mặt trách cứ: " Cầu cầu, ngày thường người ngẫu nhiên bướng bỉnh ta đều tùy người, nhưng đây là quần áo nhà người khác, sao người có thể thích cần là cần được?"

Nhan Ngán Lan găm giữ nhìn quần áo trong tay Ninh Tĩnh.

Tên này, còn không phục, Ninh Tĩnh tức đến bật cười, quyết định cho hắn một chút giáo huấn.

Nàng nghiêm mặt. đem quần áo đặt lại trên bàn, xách Nhan Ngán Lan lên, đem hắn bế ra cửa rồi đóng cửa lại: " Người ở bên ngoài xám hối đi."

Nhan Ngán Lan ngồi ở ngoài cửa, gất gao nhìn cửa lớn đóng lại, ngây ra như phỗng, Ninh Tĩnh trước nay chưa từng gần hắn như vậy. sau một lúc lâu, hắn kêu " ngao ngao" hai tiếng, bắt đầu cào cửa.

Ninh Tĩnh dẫn lòng không đi xem, tính toán dạy dỗ hắn một lúc rồi mới đi mở cửa, do đó liền quay lại khâu nốt quần áo trên bàn.

Trong tiếng cào cửa van nài của Cầu Cầu, Ninh Tĩnh quyết tâm trước tiên đem quần áo Trương Chính sửa lại rồi đem nó giấu ở chỗ cao, không cho Nhan Ngán Lan có cơ hội đụng tới. Lúc sau, nàng lại lục đục sửa lại vài món y phục cho Nhan Ngán Lan.

Thoáng cái đã đến nửa đêm, nàng bỗng nhiên phát hiện, tiếng cào cửa không biết đã biến mất từ bao giờ.

Ninh Tĩnh nghiêng người nghe ngóng một lúc, ngoài cửa một chút động tĩnh cũng không có.

Một ý nghĩ tồi tệ lóe lên, Ninh Tĩnh vội vàng đứng lên, sai bước ra ngoài. Nhanh chóng mở cửa, may mắn hắn vẫn ngồi đây. Nhìn thấy cửa lớn mở ra, Nhan Ngán Lan nhanh chóng ngừng đầu, đôi mắt long lanh nhìn nàng, ỳ khẩu mà kêu một tiếng. Cái mũi ướt át khịt khịt, lại nhìn không được hết xi vài cái. Hồ ly lông trắng, toàn thân không biết từ bao giờ đã bị sương sớm làm ướt, thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Đem thu dưới núi vẫn rất lạnh, biết rõ Nhan Ngán Lan sẽ không bị bệnh nhưng lòng Ninh Tĩnh vẫn mềm nhũn, nàng cũng quen luôn hành vi ác liệt của hắn vừa rồi, đuổi tay ôm hắn vào lòng, thờ dãi cái lời: " Cầu cầu, người phải nhớ, về sau không được bướng bỉnh như vậy. Có một số việc không thể làm là không thể làm, người khác không có ác ý với người, chúng ta sao có thể tùy tiện công kích lại họ."

Nhan Ngán Lan ù rù vùi đầu vào trong ngực Ninh Tĩnh, bị giáo huấn một trận, không có tinh thần.

Hắn chỉ là bản năng không thích..... có hương vị người khác xâm lấn lãnh địa của hắn. có mùi người khác dính ở trên người Ninh Tĩnh. Hơn nữa, ánh mắt hắn ta nhìn Ninh Tĩnh cũng khiến hắn bản năng cảm thấy không thích.

Ngữ như vậy, Nhan Ngán Lan dùng sức cọ cọ ngực Ninh Tĩnh, muốn đem mùi cơ thể mình lưu lại trên người nàng.

Ninh Tĩnh đương nhiên không biết hắn suy nghĩ cái gì, chỉ giúp hắn nấu nồi nước ấm, tắm rửa sạch sẽ, sau khi loại bỏ khí hắn mới bế hắn đặt lên giường đi ngủ, bản thân tiếp tục may lại quần áo cho Nhan Ngán Lan dưới ánh nến.

Nhan Ngán Lan đem cái đuôi lớn chần ở trước mặt, đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên mở hé, nhìn kiện xiêm y được đặt lên nóc tủ cao, khẽ neho neho mắt, sau đó không tiếng động nhắm mắt lại như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 22: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau, Ninh Tịnh đem quần áo trả lại cho Trương Chính. Vì không để cho Trương Chính phát hiện quần áo bị tên tiểu tử thối Nhan Ngán Lan xé rách, nàng đã đặc biệt kì công tìm kim chỉ màu thật giống, còn khâu vô cùng cẩn thận, đường may nắn nót, nếu không nhìn kĩ thì căn bản không thể phát hiện ra.

Trên thực tế, Ninh Tịnh đúng là lo lắng thừa, loại người quê mùa một cục như Trương Chính làm sao có thể phát hiện quần áo có thêm vài vết rách, ngược lại bởi vì được Ninh Tịnh ăn cần mà thụ sủng nhược kinh.

Trải qua chuyện này, hình tượng Ninh Tịnh trong lòng Trương Chính, ngoại trừ bên ngoài "lớn lên xinh đẹp, khí chất dịu dàng" đã chính thức tăng thêm mức "trí tuệ hơn người, quân gia hiền huệ", giá trị hảo cảm giống như nước lên thì thuyền lên, ào ạt không dứt.

Hệ thống buồn bã nói:"Đúng là nhận loại ánh mắt vụng về, cái áo rách thế kia mà cũng vui sướng được."

Ninh Tịnh:"....."

Một tháng sau, Trương Chính muốn đánh xe đi chợ, đêm trước khi khởi hành có qua hỏi Ninh Tịnh xem nàng có muốn cùng đi hay không. Có xe miễn phí, Ninh Tịnh có gì không đi, vì vậy liền sáng khoái đồng ý.

Khi hai người Ninh Tịnh hân huyên tâm sự, Nhan Ngán Lan len lén dựng thẳng lỗ tai, tốc độ dong đưa đuôi rõ ràng chậm lại, tròng mắt đen nhảy loé lên một tia sáng kì dị.

Thống nhất xong thời gian xuất phát ngày mai, Ninh Tịnh lúc này đóng cửa đưa tiễn Trương Chính. Đêm đã khuya, nàng thổi tắt ngọn nến, nương theo ánh trăng, xốc chân nằm lên giường, Nhan Ngán Lan rất tự giác mà nhích lại gần gối Ninh Tịnh, lộ ra cái bụng béo mập, gương mặt mong chờ nhìn Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh nhưn mây, thời gian xoa bụng trước khi đi ngủ mỗi ngày một lần lại đến.

Sau khi bọn họ quen thuộc, Nhan Ngán Lan mới nguyện ý lộ ra bộ vị yếu ớt nhất của bản thân cho nàng xem. Mà từ lần đầu tiên Ninh Tịnh xoa nhẹ bụng cho hắn, Nhan Ngán Lan liền yêu thích loại hương vị này —— cái này thoải mái hơn nhiều so với hẳn tự mình liếm bụng. Hiện giờ, xoa bụng đã trở thành một phần bắt buộc mỗi đêm trước khi đi ngủ.

Trong một vài lần đầu tiên, Giá trị Nhân phẩm đều sẽ tăng lên 5 điểm. Hiện tại, Nhan Ngán Lan đã quen với loại đãi ngộ này, xoa bụng thoải vui đã mất đi hiệu lực cho nên Giá trị Nhân phẩm cũng sẽ không tăng cao.

Nhưng mà việc này cũng không phải việc gì khó, cho dù không có Giá trị Nhân phẩm khen thưởng, Ninh Tịnh vẫn nguyện ý làm điều đó cho hắn.

Khuỷu tay Ninh Tịnh kê lên gối, tay trái chống cằm, tay phải nhẹ nhàng xoa bụng Nhan Ngán Lan. Nhan Ngán Lan híp mắt, miệng phát ra tiếng kêu thoả mãn, vừa nhìn liền biết ngay thực sự thoải mái.

Mỗi khi chạm tới nửa bụng dưới, gần với bộ phận nối giữa hai chân là y như rằng Nhan Ngán Lan sẽ bị ngứa, hai chân nhỏ sẽ lập tức đập lung tung giữa không trung. Sau khi xoa khoảng mười phút, hắn sẽ thoải mãn mà chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy mí mắt Nhan Ngán Lan bắt đầu nhắm tịt hợp lại với nhau, Ninh Tịnh mới lo lắng đề ra một câu:"Cầu cầu, ngày mai người một mình ở nhà trông nhà, ta đi chợ với người khác, không tiện mang người theo."

Nhan Ngán Lan vốn dĩ mơ màng sắp ngủ, nghe vậy thì sùng sốt mở choảng hai mắt, vội vàng lật người, hướng về Ninh Tịnh suốt ruột kêu to. Thấy ngôn ngữ không khả quan, hắn lại cắn cắn ống tay Ninh Tịnh, kéo nó về phía mình.

Ngón tay Ninh Tịnh khựng lại giữa không trung, kinh ngạc hỏi:"Người là muốn nói —— muốn đi cùng ta sao?"

Nhan Ngán Lan bất động như cũ, miệng vẫn ngậm chặt tay áo Ninh Tịnh, không chớp mắt nhìn nàng.

Ninh Tịnh cân nhắc một lúc mới nói tiếp:"Mang người đi theo cũng được. Nhưng mà Cầu Cầu, lần này thấy Trương Chính, người nhất định không được gây sự."

Được cho phép, Nhan Ngán Lan cao hứng dụi dụi vào người Ninh Tịnh, như thể muốn chui luôn vào trong da thịt thơm tho của nàng.

Bị một khối bánh bao béo mập làm nũng, Ninh Tịnh cảm giác ngực bị ép có chút khó thở, đành phải xách hắn xuống nhắc nhở:"Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm."

Nhan Nhân Lan nỡ mẫn chui vào làm tổ gần gối đầu nàng, một cổ sữa bắt chợt ủa vào khoang mũi Ninh Tịnh.

Hệ thống:"Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm + 10, Giá trị Nhân phẩm hiện tại: 55 điểm."

Ninh Tịnh có chút ngạc nhiên —— không phải chỉ là đáp ứng cho hắn đi cùng làm người bán hàng rong sao? Tại sao tự dưng lại tăng thêm 10 điểm Giá trị Nhân phẩm rồi?

Cầu cầu thoải vui cũng thật quái dị (=.=)

Sáng sớm hôm sau, Trương Chính đánh xe qua đón Ninh Tịnh đi chợ, sạp hàng hai người bày ngay cạnh nhau.

Chợ hôm nay đặc biệt nhiều người, hai người tất bật mãi đến giữa trưa mới có thời gian nghỉ tạm ăn cơm. Ninh Tịnh đại khái đã bán được gần hết hàng, ước tính hôm nay là có thể trở về, Trương Chính mang hàng hoá quá nhiều, có lẽ sẽ phải ở lại đây vài ngày.

Trương Chính lấy lương khô ra chuẩn bị ăn trưa, thấy Ninh Tịnh cái gì cũng không mang, liền nhiệt tình chia sẻ lương khô với nàng.

Ninh Tịnh tuy rằng không cần ăn cái gì nhưng không muốn bị nghi là yêu quái, ngày thường đều sẽ bắt buộc thói quen sinh hoạt của con người.

Thời kì hồng hoang, loài người vẫn đang ở giai đoạn bị yêu quái đơm phurong nghiền nát. Hai bên rơi vào trạng thái một mất một còn, yêu quái đối với nhân loại không có hảo cảm, nhân loại đối với yêu quái càng là căm thù đến tận xương tủy. Nếu như để người khác phát hiện hai tiểu yêu bọn họ trà trộn vào thị trấn con người, tuyệt đối không phải việc gì tốt lành. Khiến lòng người hoảng sợ đã đánh, nhưng quan trọng hơn, nếu không cần thận, hôm sau rất có thể sẽ có thiên sư nghe tin chạy đến, trăm yêu trừ ma.

Vi để bảo toàn mạng sống, nàng vẫn nên hạ mình thì hơn.

Ninh Tịnh tiếp nhận một ít lương khô, sau khi nói lời cảm tạ liền ăn ngay trước mặt Trương Chính, qua loa ứng phó đôi chút rồi liền lấy có bản thân muốn chợp mắt ngủ trưa, phủ thêm lớp áo khoác, tựa đầu vào thanh cột đằng sau gian hàng nghỉ ngơi.

Trương Chính ăn xong, cũng chọn bụi rơm cách đó không xa nghỉ ngơi.

Vào giữa trưa, chợ im ắng, hầu hết mọi người đều đang ngủ trưa. Nhan Ngán Lan vốn đang ngủ ngon bỗng mở choảng hai mắt, lặng lẽ nhìn về phía Trương Chính cách đó không xa.

Lén lút chạy đến trước mặt Trương Chính, Nhan Ngàn Lan bắt an nhìn ngó xung quanh, sau khi chắc chắn không có ai chú ý đến hành động của mình, lúc này mới âm hiểm mà liếm liếm hai răng nanh sắc nhọn.

.....

Một tiếng chuông dài ngân lên, thời gian nghỉ trưa kết thúc. Ninh Tĩnh vừa tỉnh ngủ đã có đột khách đầu tiên ghé thăm, một thoáng đã bán xong hàng. Trương Chính phía bên kia cũng vừa hay tỉnh ngủ, vừa định vươn người tỉnh đứng dậy thì đột nhiên phát hiện đứng trước mình một mảng âm uốt, cả một mảng nước sẫm màu.

Hắn còn chưa định thần xem đây là cái gì đã theo bản năng duỗi tay sờ sờ mảng nước kia, đưa lên mũi ngửi.....

Một cỗ mùi khai nhàn nhật ùa vào khoang mũi, Trương Chính khựng lại, sắc mặt khẽ biến.

Vừa hay có một đôi phu thê mang theo hai từ đi qua, đứa nhỏ vừa nhìn thấy mảng ẩm ướt dưới đứng quần Trương Chính thì kéo kéo tay mẫu thân, dùng giọng điệu như phát hiện ra lục địa mới kêu to:" Nương, nương, người mau xem! Cái thức thực này lớn như vậy còn dãi dầm ra quần, eo ôi, xấu hổ quá đi."

Đại khái do tiếng kêu của đứa bé này quá lớn, Ninh Tĩnh đang chuẩn bị rồi đi cũng nghe thấy, kinh ngạc nhìn về phía Trương Chính. Nhan Ngàn Lan nằm trên vai Ninh Tĩnh, bắt giác sung sướng vẩy vẩy đuôi.

Trương Chính xấu hổ đến đỉnh đầu cũng bốc khói, thề thốt phủ nhận:" Nói bậy gì đó. Ta làm sao có thể dãi dầm ra quần."

" Nhưng đó rõ ràng đây là nước tiểu còn gì." Tiểu hài tử hùng hồn phản bác lại.

" Trẻ nhỏ phải lễ phép, không được nói bậy." Phụ thân ngăn hải tử nhà mình lại.

Tuy nhiên sau vụ ồn ào này, mọi người nhìn Trương Chính bắt đầu có chút kì lạ. Trương Chính muốn khóc mà không khóc được, quả thực hết đường chối cãi. Hắn nghĩ nát óc vẫn không thể hiểu nổi, bản thân mơ thấy cái gì mà lại có thể tè dầm trong lúc ngủ được? [Ngọn nến]

Ninh Tĩnh biết Trương Chính xấu hổ, cho nên không tiến lên chào tạm biệt hắn mà chỉ đứng nghe chốc lát rồi liền rời đi.

Trên đường bỗng nghe được hệ thống thông báo:" Đinh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 65 điểm."

Ninh Tĩnh:"???"

Xem ra, Nhan Ngàn Lan thực sự không thích Trương Chính a... vừa nghe thấy người ta gặp xui xẻo, tên nhóc thối này liền vui vẻ như vậy.

*

Xuân đi đông tới, thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua một năm rưỡi.

Nuôi nấng Nhan Ngàn Lan phi thường thuận lợi, nuôi dưỡng hắn gần hai năm, tiến độ hoàn thành cốt truyện từ 0% đã chậm rãi bay lên 20%. Giá trị Nhân phẩm cũng thuận lợi đạt đến 100 điểm. Cộng với một hà bao trợ giúp ngẫu nhiên chưa dùng tới ở thế giới trước, hiện tại trong tay Ninh Tĩnh có 2 cơ hội triệu hoán hà bao trợ giúp. Tuy nhiên, theo hiểu biết sâu sắc của nàng về cái hệ thống lóm này, nàng cũng không có hy vọng gì nhiều với hai cái hà bao kia.

Trải qua nhiệm vụ đầu tiên, Ninh Tĩnh đã niệm ra, chỉ khi phát sinh sự kiện trọng đại gì đó thì tiến độ hoàn thành cốt truyện mới tăng lên nhanh chóng. Nếu chỉ bình đạm sống qua ngày một cách tẻ nhạt, thì tiến độ hoàn thành cốt truyện sẽ chỉ như rùa bò bay lên.

Trước khi Nhan Ngàn Lan hoá hình lần đầu tiên, bọn họ vẫn luôn sinh hoạt ở cái trấn nhỏ này, cuộc sống bình yên không chút sóng gió, cho nên không có gì lạ, khi tiến độ hoàn thành cốt truyện không có gì đột phá.

Thời hạn hai năm sắp đến, thời điểm hoá hình lần đầu tiên của Nhan Ngàn Lan ngày càng đến gần.

Vì chuyện này, Ninh Tĩnh đã lải nhải với hệ thống rất nhiều lần:" Hắn sẽ hoá thành bộ dạng gì? Em bé sơ sinh nhân loại?"

Hệ thống:" Hắn bây giờ đã là trạng thái trẻ con sơ sinh, sau khi hoá hình, thể xác lẫn tinh thần đều sẽ lớn lên, sao có thể vẫn là sơ sinh."

Thế nghĩa là hắn sẽ tám ba hoặc bốn tuổi sao?

Ninh Tĩnh hiếu kì hỏi tiếp:" Vậy hắn hoá hình kiểu gì? Đoàn một tiếng, từ trong hồ lô nứt chui ra?"

Hệ thống:"". Mẹ nó cái đồ thiếu năng trí tuệ này.

Ninh Tĩnh:" Hay là như ve sấu thoát xác?"

Hệ thống:" Đừng đoán, ngại chờ là được."

Cuối cùng, Ninh Tĩnh vẫn là không có cơ hội nhìn thấy Nhan Ngàn Lan hoá hình, bởi vì khi nàng đến, hắn đã sớm hoá hình xong.

Ngày đó, là một đêm tuyết rơi đầu mùa.

Tuy rằng là mùa đông, nhưng Nhan Ngàn Lan cũng không phải tiểu hồ ly yếu đuối mong manh như trước kia, sẽ không tự dưng sinh bệnh. Hắn lại đặc biệt ưa sạch sẽ, tuy là mùa đông nhưng cách hai ba hôm nhất định sẽ phơi tắm một lần. Ninh Tĩnh vì hắn đốt bếp lò thật ấm, lại chuẩn bị nước ấm đầy bồn tắm, lấy phao tắm, sau đó mới chậm rãi lui ra sân sau dọn tuyết.

Quét quét, cách lóp cửa, Ninh Tĩnh bỗng nghe thấy tiếng vang lóm truyền tới từ phòng tắm bay ra, sau đó là thanh âm của bồn gỗ rơi xuống đất, tiếng nước tràn ra liên tục.

Xây ra chuyện gì?

Ninh Tĩnh rùng mình, lập tức ném cây chổi trong tay xuống, bước nhanh về phía phòng tắm. Bồn gỗ từ mặt bàn rơi xuống dưới đất, mặt đất toàn là nước. Ninh Tĩnh hoảng sợ, sợ Nhan Ngàn Lan bị bồn gỗ đè bẹp, vội vàng tiến lên nhặt bồn gỗ lên. Nhưng bên trong trống trơn, làm gì có thân ảnh của Nhan Ngàn Lan?

Đúng lúc này, Ninh Tĩnh cảm giác có thứ gì đó đang giật giật ống tay áo nàng.

Ý thức được điều đó, Ninh Tĩnh chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Đứng sau nàng là một cậu bé ước chừng ba bốn tuổi, không một mảnh vải che thân, da thịt trắng sáng. Da hắn trơn bóng như ngọc trai, ánh lửa trong phòng như càn làm nổi bật nên làn da tinh tế mịn màng, hai tròng mắt vừa tròn vừa sáng, ấn đường điểm xuyên một nốt chu sa. Đây là một tiểu hài tử vô cùng xinh đẹp, mặc dù biến thành hình người nhưng vẫn mang theo cảm giác yêu nghiệt của hồ ly.

Tóc của hắn rất dài, tóc đen như tơ lụa rủ xuống tận thắt lưng, trên vai vẫn còn dính ít bọt nước chưa khô.

Ánh mắt Ninh Tĩnh, đi từ bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo nàng, chậm rãi đi lên trên mái tóc đen nhánh rồi cuối cùng dừng lại trên đỉnh đầu hắn.

Trên mái tóc đen nhánh kia thể nhưng lại xuất hiện một đôi tai hồ ly xù xù hình tam giác. Nhận thấy nàng đang nhìn, đôi tai hồ ly kia còn bắt giác run lên.

Hệ thống:" Đinh! Chúc mừng ký chủ, nhiệm vụ giúp vai phản diện thành công hoá hình lần đầu tiên chính thức kết thúc. Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 30%"

Ninh Tĩnh:" Cái này ta biết. Nhưng vì sao lò tai hắn vẫn là tai hồ ly?"

Cái này không phải đang nói cho cả thế giới biết hắn là yêu quái sao? (´_`)/ ￣|￣|￣|

Hệ thống:" Pháp lực tạm thời không đủ. Ngươi sau này mang hắn đi hấp thụ ánh trăng nhiều một chút. Hấp thụ đủ ánh trăng, tai hồ ly liền tự động thu hồi."

Phong lưu công tử: Các nàng 29 vui vẻ! Đêm nay ta phải bay về trường rồi ☹

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 23: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (5)

.

Đêm đông tuyết lạnh, Nhan Ngán Lan toàn thân trần trụi, nếu cứ để thế khẳng định ngày mai hân sẽ bị bệnh. Ninh Tĩnh gạt mình, đứng dậy lấy một chiếc chăn to bằng bông từ trên giường xuống, đem tiểu bành bao nhỏ như cục bột quăn như to tam, đặt ở trên giường.

Ôm hân lên mới phát hiện hoá ra bộ dạng con người của Nhan Ngán Lan lại nặng như vậy, thật giống quai cân di động, bề ngoài nhìn không ra, không ngờ lớn lên cũng thật rắn chắc.

Bên phía bên kia, mặc dù đột nhiên thay đổi hình thái nhưng Nhan Ngán Lan đối với Ninh Tĩnh một chút cũng không thấy xa lạ, chủ động vươn cánh tay ngắn như hai đoạn gỗ sen béo mập ôm lấy cổ Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh kéo tay hân xuống, dặn dò: "Cầu cầu ngồi ngoan, ta đi lấy quần áo cho ngươi mặc."

Nhan Ngán Lan ca người kín mít, tóc tai lộn xộn, ngoan ngoãn ngồi yên trên giường. Ninh Tĩnh lấy từ trong ngăn tủ một bộ quần áo đưa cho hân, đó là bộ quần áo dư lại do nàng chưa kịp sửa lại khi Nhan Nhân Lan còn chưa hoá hình.

Nhan Ngán Lan cảm quần áo quan sát một lúc lâu, chỉ có đôi mắt là lóe ánh lấy người Ninh Tĩnh, non nớt nói: "Ty ty, ta không muốn mặc."

Ninh Tĩnh chấn kinh: "Ồi đầu, Cầu Cầu nói tiếng người giỏi vậy?"

Hệ thống không nhận được khinh bỉ? Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, sau khi hoá hình, hân sẽ không khác gì so với trẻ con nhân loại ba bốn tuổi. Ngươi đã thấy đứa trẻ ba bốn tuổi nào mà chưa biết nói không?"

Ninh Tĩnh tiến đến, giúp Nhan Ngán Lan thắt nút y phục, tiện thể dạy hân lần sau tự mình mặc quần áo. Sau đó cầm khăn, giúp hân lau đi mái tóc ẩm ướt. Đột nhiên cảm thấy dưới bụng ấm áp, Ninh Tĩnh cúi đầu —— tiểu giá hoá Nhan Ngán Lan này không biết từ khi nào đã lấy ôm eo nàng, nhưng hai tay quá ngắn, làm thế nào cũng không thể ôm hết, chỉ có thể đem sườn mặt áp vào bụng nàng, động tác tràn đầy làm nũng cùng ý lại.

Cuối cùng, Ninh Tĩnh di chuyển lên cái tai hồ ly mềm mại, xoa xoa nhắm nhắm bớt nước.

Ninh Tĩnh bắt gặp bị xúc cảm mềm mại nơi lỗ tai hấp dẫn. Lỗ tai hình tam giác nhọn nhọn được bao phủ bởi lớp lông to tinh tế, bên trong là màu hồng nhạt, khi xoa bóp, hai tai ở trong lòng bàn tay chà qua chà lại, biến hoá đủ loại hình dạng, nhưng lại không phải là mềm mại không xương, sâu một chút còn có thể chạm đến lớp da đầu ẩm áp, còn sờ thấy sương sùi cứng cứng mới vành tai.

Dù Ninh Tĩnh không phải là người có đam mê mãnh liệt với mấy thứ lông lông như tai động vật, nhưng vẫn không nhận được giờ tay mân mê lỗ tai Nhan Ngán Lan một lúc lâu.

Hệ thống: "Sao? Cảm giác thế nào?"

Ninh Tĩnh: "Xúc cảm thật phê."

Hệ thống sâu xa nói tiếp: "Hiện tại muốn sờ thì cứ sờ, sau này hân thành niên tốt nhất đừng có sờ loạn."

Ninh Tĩnh buồn bực hỏi lại: " Vì sao?"

Hệ thống không đáp lời, phía bên kia, có lẽ bị sờ có chút nhột, Nhan Ngán Lan bắt gặp rụt cổ lại, lỗ tai khẽ run run, nhưng vẫn đứng im cho Ninh Tĩnh sờ soạn lung tung.

Bởi vì bị khăn lau che khuất tầm mắt nên Nhan Ngán Lan thuận tiện nhắm mắt dưỡng thần. Hoá hình cần dùng rất nhiều pháp lực, lại được Ninh Tĩnh xoa đầu quá mức thoải mái, hân cứ thế mơ màng ngủ gục.

Bỗng nhiên, một cảm giác quen thuộc bỗng chốc ập đến, trong lòng Nhan Ngán Lan khẽ run rẩy —— thật giống như rất lâu về trước, trong một hôm đêm đông gió tuyết, cũng có người nào đó ở trên giường giúp hân chà lau mái tóc.

Chắc có lẽ chi là ảo giác, đây mới là lần đầu tiên hân gặp ty ty dưới hình dạng con người.

Tóc rất nhanh đã được lau khô, đêm đã khuya, Ninh Tĩnh khoá trái cửa rồi bỏ lên giường.

Bởi vì đã hoá thành hình người nên Ninh Tĩnh đem gói đầu của mình chìa cho Nhan Ngán Lan một nửa. Trong bóng tối, Nhan Ngán Lan không những không chịu gói đầu mà còn nhất quyết vùi đầu vào giữa hai luồng "ôn hương huyền ngọc" trước ngực Ninh Tĩnh, thậm chí còn mân nguyễn dụi dụi vài cái, làm nũng như hỏi hân vẫn còn là tiểu hồ ly.

Đáng chết chính là, Ninh Tĩnh khi đi ngủ không bao giờ có thói quen mặc nội y, hiện tại cũng chỉ mặc một lớp trung y mỏng mảnh. Bị một người sống sờ sờ bám lấy, tóm lại nàng vẫn là không quen: " Cầu Cầu, ngươi phải tự ngủ, không thể dẫn ty ty mãi thế được."

Nhan Ngán Lan không buông, mơ màng hỏi lại: " Vì sao?"

Ninh Tĩnh vừa mới há miệng định lên tiếng thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống: "Đình! Nhiệm vụ chi nhánh rút xuống: Ôm Nhan Ngán Lan đi ngủ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể tăng thêm 10 điểm Giá trị nhân phẩm. Xin hỏi ký chủ có muốn tiếp tục nhiệm vụ hay không?"

Ninh Tĩnh: "....." Và mặt tối hơi nhanh.

Nàng xám xịt đáp lại: " Tiếp tục."

Hệ thống: "Đình! Nhiệm vụ chi nhánh mở ra. Thỉnh thi chủ mau chóng hoàn thành trong năm phút đồng hồ. Nếu nhiệm vụ thất bại lập tức khấu trừ 50 điểm Giá trị nhân phẩm."

Ninh Tĩnh: "....." Cái quy tắc chết tiệt này, càng ngày càng muốn ngồi lên đầu nàng mà.

Hừm, Chi cần ôm ngủ liền có thể tăng thêm 10 điểm Giá trị nhân phẩm, Ninh Tĩnh đương nhiên không ngu mà từ chối, do đó liền giả vờ quay sang Nhan Ngán Lan bắt đầ đĩ sửa lời: " Chi đêm nay thôi đó."

Nhan Ngán Lan sung sướng cọ cọ người Ninh Tĩnh. Ở phía Ninh Tĩnh không thể nhìn thấy, khuôn mặt non nớt bắt gặp hiện lên nụ cười gào hoạt như vừa thực hiện được ý đồ.

Khi hân còn là hồ ly, hân chỉ có thể an phận ngủ trong vòng tay nàng. Hiện giờ cuối cùng hân đã có thể ôm chặt Ninh Tĩnh bằng chính hai tay mình. Điều này khiến Nhan Ngán Lan vô cùng thoả mãn, bởi vì động tác này dường như có thể biểu thị công khai quyền sở hữu nào đó khắc sâu với linh hồn.

Một lát sau, tiếng hít thở đều đều truyền đến bên tai, hân an tĩnh nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Bị cái bành bao nóng hằm hạp dính chặt trong lòng ngực, Ninh Tĩnh bị mất ngủ, liền ở trong đầu tán gẫu cùng hệ thống.

Ninh Tĩnh: " Lần hoá hình tiếp theo Nhan Ngán Lan cũng sẽ tăng lên ba, bốn tuổi sao?"

Hệ thống: "Tất nhiên là không, hân lúc đó, đại khái chắc sẽ hoá thành bộ dạng cậu nhóc tám mười năm mười sáu tuổi gì đó."

" Lớn lên nhanh vậy sao?" Ninh Tĩnh cảm thán.

Cuộc đời Nhan Ngán Lan phải nói là rất dài, rất dài. Mà Yêu tộc khi trải qua lần thiên kiếp đầu tiên đều sẽ quên đi toàn bộ kí ức xảy ra trước đó. Phải đến khi trải qua ba lần thiên kiếp, toàn bộ kí ức trước đó mới có thể trở lại. Nói cách khác, khi Nhan Ngán Lan trải qua thiên kiếp đầu tiên, hân sẽ quên đi tám năm sinh hoạt ở nhân gian, cũng sẽ quên đi cọng rau thơm đã nuôi nấng hân tám năm là nàng đây. Chờ khi ba lần thiên kiếp kết thúc, mới có thể nhớ lại.

Tình ra, thời hạn nuôi nấng tám năm kết thúc, thời điểm ly biệt cũng chính là lúc Nhan Ngán Lan bước vào lần thiên kiếp đầu tiên. Hân có thể quên đi hết thảy, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Chờ khi hân nhớ được, có lẽ đã sớm trở thành đại yêu danh trấn tứ phương. Đứng trước thời gian mệnh mỏng như nước lũ, tám năm sinh hoạt ngắn ngủi ở nhân gian hôm nay, so với thọ mệnh dài đằng đằng của Yêu Tộc, thật sự là bé nhỏ không đáng bận tâm.

Ninh Tĩnh hỏi tiếp: " Hân có biến thành hồ ly nữa không?"

Nghĩ đến về sau không thể tiếp tục xoa cái bụng béo béo tròn tròn, Ninh Tĩnh có chút tiếc nuối.

Hệ thống: " Không. Nhưng trên thực tế, chi cần hân muốn, lúc nào cũng có thể biến lại được. Chẳng qua, hân lại không phải ăn no rừng mỗ, vắt và làm mới tu thành hình người, biến trở về nguyên hình làm cái gì?"

Ninh Tĩnh sống sót. Sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống, kết hợp với kinh nghiệm thực tế của bản thân, rằng rốt cuộc hiểu được vì sao, hoá ra khi Yêu tộc ở trạng thái con người, sẽ khó bị thương tới nội đan hơn so với khi ở trạng thái nguyên hình.

Yêu quái chạy nhảy còn sợ như vậy, chứ đừng nói đến loại yêu quái thực vật núi đá như nàng đây —— trạng thái nguyên hình của bọn nàng không có tay cũng chẳng có chân, nếu như gặp phải nguy hiểm, chính là muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể cam chịu chờ người tới hại. Nói như vậy, tên ngọc mới đi lộ nguyên hình.

Không có yêu quái nào thích tự tìm phiền toái, do đó, bọn họ sẽ không chọn hoá thành nguyên hình để sinh hoạt. Trừ khi suy yếu đến một độ nhất định, không thể tự mình duy trì hình người, nếu không, Yêu tộc sẽ miễn cưỡng duy trì hình dạng con người. Nếu muốn nhìn thấy bộ dạng hồ ly của Nhan Ngán Lan lần nữa, trừ khi là thời điểm trước khi hoá hình, hân cực kì suy yếu, hoặc là lúc hân bị trọng thương.

Hoá ra sau khi Nhan Ngán Lan hoá thành hình người lại càng dễ hơn so với khi hân còn là hồ ly. Thời điểm khi hân còn là hồ ly con, hàm răng còn chưa phát triển toàn diện, chỉ có thể ăn một ít thức ăn tương đối mềm mại. Hiện tại, Ninh Tĩnh có thể trực tiếp nuốt hân ăn thức ăn con người. Ngoài ra, kể từ khi Nhan Ngán Lan bắt đầu hoá thành người, hân không còn phụ thuộc 100% vào thức ăn để sinh tồn nữa mà có thể tự mình hấp thụ ánh trăng để tồn tại, do đó, con doi cũng ngày một giảm dần.

Khi pháp lực tăng cao, nội đan cũng theo đó lớn lên, dần dần, sự thêm ăn cũng giảm dần. Chờ khi hân hoá hình đủ ba lần, hân không cần phải ăn bất kì thứ gì cũng có thể tồn tại.

Trong nhà tự dựng xuất hiện một đứa trẻ, đương nhiên không thể gạt được con mắt tò mò của người dân trong trấn. Xét thấy tuổi tác cũng như ngoại hình chênh lệch giữa hai người, Ninh Tĩnh chỉ đành nói dối hân là con họ hàng xa thân thích bị mất cha mẹ. Mọi người liền không còn gì bàn tán nữa.

Tuy nhiên cái này cũng chỉ là kể sạch tạm thời, chờ khi Nhan Ngán Lan hoá hình lần thứ hai, Ninh Tĩnh vẫn phải nghĩ thêm cho hân một thân phận mới.

Mọi thứ diễn ra đều rất suôn sẻ, chỉ có duy nhất hai điều khiến nàng đau đầu, một là Nhan Ngán Lan nhất quyết không chịu phản giởng ngủ, hai là đôi tai hồ ly kia của Nhan Ngán Lan thực sự là —— quá nổi bật.

Cũng may, hiện tại là mùa đông, nàng có thể tìm thứ gì lấp liếm giấu đi. Ninh Tĩnh cắt công đan cho hân một cái mũ len đầu hồ màu vàng nhạt, cái này vừa có thể giữ ấm lại vừa có thể che dấu tai hồ ly. Chỉ có điều, khi thời tiết bắt đầu ấm lên, phương pháp này liền không thể áp dụng. Việc cấp bách hiện tại đó chính là giúp Nhan Ngán Lan thu hồi được tai hồ ly trước khi mùa đông kết thúc (=_=)

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc lại qua một năm.

Bốn mùa biến hoá, lại là một năm đầu xuân.

Hàng liễu rủ bên hồ được thay trên mình một lớp áo xanh mới, vò cây khô cần nhường chỗ mầm non xanh mơn, nước hồ trong lành tươi mát. Ven hồ, bên đó gỗ trải dài đến tận giữa hồ, một thân ảnh nhỏ nhỏ ngồi trên bờ sông.

Đó là một nam hài từ mặc xiêm y sáng màu, khoảng chừng bốn, năm tuổi, da trắng hơn tuyết, mắt đen hơn mực, ấn đường điểm xuyên một hạt chu sa, khiến cậu giống hệt như tiên đồng bước ra từ bức tranh thần thoại. Đôi chân bé nhỏ nhàn nhả thò ra ngoài lác lác, một tay nhẹ nhàng ném mồi câu xuống mặt hồ, bên cạnh còn đặt một quyển Chí Quái Tập Đàm bản cũ. Hơn mười con cá chép ngầy ngốc tụ tập dưới chân hân tranh ăn, khiến vô số bọt nước trong suốt nổi lên.

Đột nhiên, một đợt sóng nước xao động từ nơi xa truyền đến, đó là một chiếc thuyền nhỏ đi ra từ phía lòng hồ. Thuyền nhỏ cặp bến, một tiểu hài từ ước chừng bảy, tám tuổi từ mũi tàu nhảy lên bờ, ngừng đầu hống hách nói:" Nhan Ngán Lan, người đang làm gì vậy?"

Người này chính là đệ đệ của Trương Chính - Trương Cùng.

Thấy Nhan Ngán Lan ngược lên, Trương Cùng liền vội vã chạy tới, không nói hai lời liền cầm cổ tay kéo Nhan Ngán Lan lên thuyền." Cho cá ăn làm cái gì, nhạt nhẽo, tới, ta mang người đi giữa hồ bắt cá."

Nhan Ngán Lan linh hoạt tránh thoát khỏi móng heo của Trương Cùng, lắc đầu cự tuyệt:" Ta không đi"

Trương Cùng cực kỳ thất vọng, lại có chút thẹn quá hoá giận.

Cách đây hơn một năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Ngán Lan, Trương Cùng vẫn không thể tượng tượng được lại có người xinh đẹp giống tiên đồng đến như vậy, cho nên vừa gặp đã vô cùng thích Nhan Ngán Lan. Hơn nữa, có đệ đệ xinh đẹp như vậy, mang ra ngoài khẳng định vô cùng có mặt mũi, nghĩ tới nghĩ lui, Trương Cùng liền quyết định nhận Nhan Ngán Lan làm tiểu đệ.

Trương Cùng trong trấn nổi danh là tiểu bá vương, nghịch ngợm gây sự, trò nào cũng thử qua, lại lãnh đạo một đám trẻ con quận phá. Nhưng đáng tiếc, Nhan Ngán Lan chưa bao giờ đánh giá cao hân, lại còn không thèm chơi với bọn họ.

Trương Cùng quan sát Nhan Ngán Lan. Ngày thường, khi bọn chúng điên cuồng leo lên cây nhặt trứng dưới chim, Nhan Ngán Lan chỉ một mình lặng lẽ ngồi dưới gốc cây đọc sách. Khi bọn chúng ngồi thuyền xuống hồ chơi đùa, Nhan Ngán Lan lại thích cùng tỷ tỷ ở ven bờ thả câu.

Lớn thêm một chút, Trương Cùng cảm thấy cuộc sống như vậy thật tẻ nhạt cùng cô độc, vì vậy hân nắm tay thề độc, nhất định phải khai sáng cho Nhan Ngán Lan khỏi cuộc sống tù túng đó. Nhưng không ngờ, hân đã cắt công chữa lành oliu như vậy mà lại bị đối phương phủ phàng từ chối.

Lúc này, nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Nhan Ngán Lan, trong lòng Trương Cùng bất giác dâng lên một cổ xúc động không nói lên lời, nhất thời tiến lên một bước, ngang ngược đem mồi câu trong tay đối phương ném xuống đất, tức giận nói:" Không muốn cũng phải đi, đi, ta bắt cá cho ngươi xem"

Đáng người Nhan Ngán Lan vốn mỏng manh, lại không thể tuỳ ý sử dụng yêu lực, Trương Cùng hơi dùng lực liền có thể đem Nhan Ngán Lan kéo đi.

Vừa đi Trương Cùng vừa lái nhái:" Ngươi dính tỷ tỷ ngươi như vậy, về sau tỷ ấy xuất giá thì phải làm sao. Ta nghe ca ca nói, huynh ấy định qua Tết âm lịch sẽ mời bà mồi qua nhà Ninh tỷ tỷ cầu thân, về sau hai ta....."

Còn chưa dứt lời, Trương Cùng từ đằng sau bắt gặp " ăn" một cước, hân đứng không vững, cứ như vậy ngã úp xuống hồ.

Phong lưu công tử: Ngán lần xin lỗi các nàng, đạo này mới quay lại trường, tiếc từng lên miền, vì vậy bây giờ mới đăng được cho mọi người nè. Xin lỗi ngán lần. Huhu

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dáng người Nhan Ngàn Lan gầy nhỏ, đá một cước cũng bị quán tính kéo theo, mất thăng bằng lao về phía trước giống Trương Cùng.

Cũng may, hắn đứng ở chỗ cao, khi rơi vừa vịn rơi vào gò đất nhỏ lên bên cạnh hồ, không rơi vào nước.

Hồ này rất nông, mực nước chỉ ngang đến bụng Trương Cùng. Hắn lại bơi giỏi lắm, lúc đầu bị bắt ngờ nên mới uống vài ngụm nước, nhưng rất mau sau đó đã lấy thăng bằng, đứng thẳng người dậy.

Mang theo quả đầu ướt đầm dề, Trương Cùng khó tin há hốc miệng —— hắn không thể tin được, tên nhóc bình thường chỉ biết làm lì như Nhan Ngàn Lan lại lúc gan to đến mức đá hắn xuống nước. Sau khi định thần xong, Trương Cùng từ ngạc nhiên chuyển qua tức giận hét to: "Người đá ta xuống nước?"

Nhan Ngàn Lan vỗ vỗ đầu gối, ngồi xổm xuống bên cạnh Trương Cùng, hất cằm, bĩu môi trả lời: "Ai bảo người ồn ào như vậy."

Trương Cùng sững sờ trăn trở: "Người....."

Động tĩnh bên này quá lớn nên thu hút không ít sự chú ý, không biết ai nói với Trương Chính cùng Ninh Tĩnh, hai người nhanh chóng buông công việc dờ tay vội vã chạy về phía bờ sông.

"Trương Cùng!" Từ xa, thanh âm tức giận của Trương Chính đã truyền đến bên tai Trương Cùng, Trương Cùng theo bản năng run lên, khuôn mặt bắt đầu tím mết.

Theo sau Trương Chính còn có Ninh Tĩnh với khuôn mặt nóng.

Nhìn từ đằng xa, hai tiểu hài tử Trương Cùng cùng Nhan Ngàn Lan đang đứng ở trong nước, cả người đều ướt đầm, như gà con bị rớt vào nồi canh.

Ninh Tĩnh cùng Trương Chính đều sững sờ —— vừa rồi bác hàng xóm chỉ nói Trương Cùng bị rớt xuống nước, không nói Nhan Ngàn Lan cũng rớt xuống nước nha.

Cùng rơi xuống hồ, vậy mà biểu tình khuôn mặt hai đứa nhỏ lại khác biệt vô cùng, Nhan Ngàn Lan vô tội dựa vào gần bờ, khuôn mặt nhỏ hoàn toàn mờ mịt tội nghiệp. Trương Cùng ở phía sau, khuôn mặt nhăn nhó như muốn phun lửa, quơ chân múa tay định nói gì đó.

Ninh Tĩnh thấy một màn như vậy, trái tim bất giác run lên, chạy nhanh tới kéo Nhan Ngàn Lan ra khỏi mặt nước, nồn nóng hỏi: "Cầu Cầu, không sao chứ?"

Nhan Ngàn Lan ngoan ngoãn lắc đầu, nhưng lại không nói lời nào.

Trương Chính một tay xách con gà rớt vào nồi canh là Trương Cùng lên bờ, tức giận quát: "Trương Cùng, ta nói rồi, không được bắt nạt tiểu hài tử nhà khác, đệ lại ngửa dòn đúng không?"

Trương Cùng sắc mặt khể hổ, Trương Chính mà đánh chỉ sợ mong hắn sẽ nở hoa. Trương Cùng sợ đau, vội vàng đem hành vi phạm tội của Nhan Ngàn Lan kể ra: "Đệ chỉ muốn tìm hắn chơi, đệ không có đẩy hắn xuống nước! Là tiểu tử này ở đằng sau đẩy đệ xuống nước."

Lời nói phát ra, Ninh Tĩnh cùng Trương Chính, Trương Cùng đều nhìn về phía Nhan Ngàn Lan.

Đặc biệt là Trương Cùng. Hắn tròn tròn hai mắt, không dám tin há hốc mồm —— tên nhóc Nhan Ngàn Lan này vừa rồi còn chung ra bộ mặt thiếu đánh đối với hắn, vậy mà không biết từ khi nào đã thay bằng biểu cảm mờ mịt vô tội, giống như đoá tiểu bạch hoa run rẩy vì bị hăm hại.

Đứng giữa một bên là đệ đệ nhà mình với tiếng xấu loang lổ gần xa, một bên là đệ đệ có tiếng ngoan ngoãn của người trong lòng, Trương Chính không cần hỏi cũng biết rõ đáp án. Hắn dùng sức đập một cái vào gáy Trương Cùng, tức giận nói: "Ta dạy đệ nói hươu nói vượn từ khi nào há?"

Trương Cùng ôm gáy, oai oái kêu to, uy khuất cái! Thật mà! Hắn đẩy đệ xuống nước, sau đó cũng nhảy theo."

Trương Chính càng thêm tức: "Đệ còn dám cái, đệ to như vậy, đệ ấy làm sao đẩy đệ xuống nước?! Còn nữa, nếu đệ ấy thực sự đẩy đệ xuống nước, tại sao còn phải nhảy theo?"

"Đệ làm sao biết được, là hắn đẩy đệ mà." Trương Cùng mếu máo.

Ninh Tĩnh không định tiếp tục nghe hai anh em Trương Chính cãi nhau, nếu Nhan Ngàn Lan đã không có việc gì, việc này cũng chỉ là một trò đùa giữa hai đứa nhỏ, nàng khuyên bảo hai ba câu rồi liền cáo biệt bề Nhan Ngàn Lan về nhà thay quần áo.

Tuy nhiên, nàng cũng không thể không nhắc cao cảnh giác —— về sau không thể để Cầu Cầu chơi một mình lâu như vậy, trẻ con chơi với nhau không biết nặng nhẹ, chẳng may đây là bãi sông có mạch nước ngầm, lốc xoáy, thì Nhan Ngàn Lan

nhà nàng biết làm sao.

Tuy rằng Trương Cùng được Ninh Tịnh cầu tình, nhưng Trương Chính vừa thấy bán mặt thể chết cũng không chịu hồi cái của Trương Cùng, miệng còn luôn cãi bán thân không làm gì sai, máu điên lại bắt đầu sôi lên. Chúng ta đại khái có thể tưởng tượng được, mộng Trương Cùng tối nay sẽ thảm hại đến mức nào. [Ngon nết]

Đặng xa, Nhan Ngán Lan gục mặt vào vai Ninh Tịnh, được nâng bế đi càng ngày càng xa, đột nhiên, hần mở to hai mắt, cùng Trương Cùng mất to trừng mắt nhỏ.

Trương Cùng ngẩn ra. Nhan Ngán Lan lấy tốc độ "sét đánh không kịp bưng tai" ngừng đầu làm mặt quỷ với Trương Cùng. Về mặt tình quái thoả mãn khi thấy người khác gặp nạn, nơi nào còn bộ dáng tiêu bạch hoa yếu ớt chọc người ta thương cảm, rõ ràng là tiêu hồ ly quỷ kế đa đoan!

Trương Cùng bùng tình, phát hiện bán thân bị chơi xỏ, run rẩy ngón tay chỉ" Người, người..... "

Ngay lập tức, Nhan Ngán Lan nhanh chóng thu lại biểu cảm, cả khuôn mặt nhỏ trắng nõn lại vô tội như chưa có chuyện gì xảy ra, đem cảm giác lên vai Ninh Tịnh, yếu đuối mỏng manh.

Trương Chính thấy Trương Cùng còn dám chỉ Nhan Ngán Lan, máu điên lại bốc lên, xách cổ Trương Cùng lôi về nhà: " Về nhà ta sẽ tiếp tục tính sổ với đệ."

Trương Cùng:" Ca, đừng mà a a a a!"

(Q≡Q)

Về đến nhà, hơi nước mờ mờ, Nhan Ngán Lan bị cưỡng ép đi tắm ngay để tiêu trừ khí hân. Ninh Tịnh dùng gáo múc lên người Nhan Ngán Lan ít nước ấm, Nhan Ngán Lan nhìn không được lắc lắc tóc như một chú chó con, hai tai hồ ly trên đầu bắt gác run run.

Sau khi Nhan Ngán Lan hoá hình, không quá một tháng liền có thể học được cách dùng pháp thuật làm ẩn đi tai hồ ly. Chỉ có điều, hần vẫn còn nhỏ, năng lực tự khống chế không tốt lắm, những lúc thoải mái hoặc cảm xúc bị kích động liền sẽ dễ dàng "thả bay bán thân", để lộ đôi tai hồ ly xinh đẹp.

Bất quá, Ninh Tịnh vẫn có thể hiểu được, Yêu quái dù sao cũng không phải nhân loại, duy trì hình người trong một khoảng thời gian dài tuy tốt cho việc phòng vệ nhưng ở một mức nào đó cũng đã trái buộc thiên tính của bọn họ. Nếu nơi này không phải nhân giới, đại đa số yêu quái sau khi hoá thành hình người đều sẽ giữ lại một phần thiên tính nhất định, ví dụ như hồ yêu sẽ giữ lại tai hồ ly, xà yêu sẽ giữ lại lưỡi rắn,...

Trong phạm vi an toàn nhất định, Ninh Tịnh trước nay đều không quá hà khắc với Nhan Ngán Lan. Chỉ có đối với bán thân, do vốn dĩ trong tâm gan vẫn coi mình là con người nên khát vọng đối với việc hoá hình thấp hơn rất nhiều so với yêu quái đồng trang lứa, vì vậy nàng chưa bao giờ có gắng lộ ra bất cứ cái gì liên quan đến thân thể rau thơm của bán thân.

Nhan Ngán Lan bắt gặp lên tiếng: "Tỷ tỷ, Yêu quái có thể gả cho con người được không?"

" Có, nhưng khả năng không lớn, rốt cuộc nhân yêu vẫn khác biệt. " Ninh Tịnh thuận miệng trả lời:, " Nhìn thấy nguyên hình của chúng ta, con người có mấy ai không bị dọa chạy, giống như Bạch nương tử cùng Hứa Tiên vậy."

Nhan Ngán Lan ngây ngốc hỏi lại: " Đó là ai?"

Ninh Tịnh gạt mình, lúc này mới nhận ra mình nói hớ, thời này còn chưa có truyền thuyết Thanh xa Bạch xà, liền cười trừ nói: " À, đó là một câu chuyện dân gian có từ rất lâu rồi."

" Vậy hôm nay trước khi đi ngủ ta muốn nghe chuyện này."

Ninh Tịnh bắt đắc dĩ nói: " Được."

Từ khi hoá thành trẻ con nhân loại, tối nào trước khi đi ngủ Nhan Ngán Lan cũng phải nghe chuyện cổ tích mới ngủ ngon.

Lúc đầu, Ninh Tịnh lôi tất cả những câu truyện cổ tích, truyện ngụ ngôn, truyện ma, ngay đến cả cổ tích Andersen cũng lôi ra hết. Cuối cùng, cho đến khi nàng không thể nghĩ thêm bất kỳ câu truyện nào nữa, liền dứt khoát tìm mấy quyển sách dân gian quái dị, mỗi ngày đọc cho Nhan Ngán Lan nghe một truyện.

Thật ra mấy quyển sách này Nhan Ngán Lan đã sớm đọc qua nhưng hần lại rất vui vẻ nghe lại. Thế mới biết, tiểu gia hoá này thật ra không phải si mê truyện cổ tích gì đó, đơn giản là hần thích trước lúc đi ngủ được Ninh Tịnh vỗ về, được giọng nói dịu dàng của nàng thủ thi.

Nhan Ngán Lan nhận được đáp án vừa ý, trông mắt sáng ngời, giang tay cao hứng ôm lấy cổ Ninh Tịnh làm nũng.

Ninh Tịnh đẩy vai hần, kéo dài khoảng cách giữa mình và hần: " Dừng, dừng, dừng, quần áo ta đều bị đệ làm ướt rồi đây này."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm+5, giá trị nhân phẩm hiện tại 132 điểm."

Ninh Tịnh đã sớm quen. Đạo gần đây Giá trị nhân phẩm tăng rất đều đặn khiến Ninh Tịnh cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Sau khi tắt đèn, Ninh Tịnh theo đúng ước nguyện đem chuyện Bạch nương tử cùng Hứa Tiên minh nhớ kể cho Nhan Ngán Lan nghe. Nhan Ngán Lan túm lấy vạt áo Ninh Tịnh, cất giọng non nớt nói:" Ta không thích Hứa Tiên."

Ninh Tịnh cảm thấy thú vị hỏi lại: " Vì sao?"

" Hần quá vô dụng, chỉ có nguyên hình của Bạch nương tử mà cũng bị hù chết. Nếu ta là hần, dù người ta yêu có biết thành bộ dạng gì ta vẫn nhận ra năng ấy." Nhan Ngán Lan dùng ngón tay nghịch nghịch tóc Ninh Tịnh, nghiêm túc nói.

" Vậy nếu như người ấy biến thành một bộ dáng hoàn toàn khác, hoặc là, để hoàn toàn còn không nhớ người ta."

Nhan Ngán Lan lắc đầu: " Không sợ, chi cần ta thật sự thích người đó, thì dù cho không nhớ rõ năng ấy là ai, ta vẫn sẽ thích năng ấy một lần nữa."

Ninh Tịnh: "....." Nàng nhìn không được gỡ gỡ hệ thống. " Ủi, đậu xanh rau má, người nghe thấy không? Hần chính là ầu yếm boy nha!!"

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh tâm tắc khen: " Nhóc con này miệng lưỡi thật dẻo. Tục ngữ có câu " Ba tuổi để nhìn thấy người già ". Tên tiểu thư này không biết về sau sẽ lừa gạt bao nhiêu con gái nhà lành đây."

(1) " Ba tuổi để nhìn thấy người già": Trong nghiên cứu về tâm lý học thì con người ở độ tuổi từ 3-7 tuổi sẽ phát triển 100% não bộ, trẻ em ở độ tuổi này là đỉnh cao của sự phát triển về tinh thần, tâm lý. Lớn lên trẻ em sẽ cải thiện về cách ứng xử và kiến thức, còn trí não đã phát triển đến đỉnh cao. Đây là thời kì xây dựng tính cách con người.

Lại nói, trong lòng Nhan Ngán Lan xuất hiện khái niệm "Thích", cũng coi như là kì tích trong giới Yêu ma.

Trong các câu chuyện dân gian kể lại qua bao thế hệ, Yêu quái được con người chấp nhận thành hình tượng thủy chung cả đời chỉ có 1 bạn litter, kỳ thật đó chỉ là nhân loại tự mình tô vẽ mà nên. Yêu tộc sinh mệnh dài mệnh mỏng, không có đạo đức cũng pháp luật trời buộc. Đặc biệt là đại yêu sống qua ba lần thiên kiếp, yêu lực đủ cường đại, không còn ai có thể uy hiếp tính mạng của họ, mọi thứ dường như đều để như trở bàn tay, " yêu sinh" không còn gì theo đuổi, mỗi ngày lại có mỹ nhân tự mình dâng lên. Do đó không ít đại yêu sinh hoạt cá nhân đều tương đối hỗn loạn, không có cái gì gọi là thích gọi là yêu, chỉ có khoái cảm cùng nhục dục.

(2) Yêu sinh: = Nhân sinh, nhưng Nhan Ngán Lan là yêu quái nên là yêu sinh.

Không biết Nhan Ngán Lan sau ba lần thiên kiếp kết thúc, có còn được ngây thơ như ngây hôm nay?

Ninh Tịnh thất thần tưởng tượng, sau đó lại nhanh chóng phủ định dự đoán—— Nhan Ngán Lan sau ba lần thiên kiếp kết thúc liền bắt đầu ở nhân giới tung hoành ngang dọc, cướp đoạt pháp khí, không lâu sau đã hương tiêu ngọc vẫn, lấy đầu ra thời gian mà hưởng với chà thụt.

Hệ thống chuyển chủ đề: " Nhân tiện, không phải người có lời muốn nói với hần sao?"

Được hệ thống nhắc nhở, Ninh Tịnh lúc này mới nhớ ra đúng là có việc nàng cần thương lượng với Nhan Ngán Lan, liền nhẹ giọng nói: " Cầu Cầu, chờ sau khi đệ hoá hình lần thứ hai xong, chúng ta chuyển nhà đi."

Con buồn ngủ của Nhan Ngán Lan lập tức chạy mất tăm, vui sướng nói: " Thật sao?"

" Ừm, tương mạo có vẻ không ổn định, trong khoảng thời gian ngắn nếu thay đổi quá nhiều lần thì rất khó giải thích với hàng xóm xung quanh. Cho nên, chúng ta tốt nhất là nên chuyển đi."

" Được, ta đều nghe Tỷ tỷ." Nhan Ngán Lan cười khê.

" Vậy quyết định vậy đi." Ninh Tịnh quyết định chốt kế hoạch.

Bây giờ còn tận nửa năm nữa mới đến thời hạn hai năm Nhan Ngán Lan hoá hình, tạm thời không cần chuẩn bị đồ đạc để chuyển nhà.

—— Ninh Tịnh ban đầu là nghĩ như vậy.

Thẳng đến buổi sáng nào đó, khi thức dậy, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong ngực trống không

Ninh Tịnh bôi trong đồng quần áo trên giường, quả nhiên tìm được một quả cầu trắng muốt, tản ra hơi ấm cùng mùi hương.

Hắn ngủ rất ngon, cái bụng béo mốp phốp phồng theo từng tiếng gáy, hai chân ngắn tũn mở rộng, vật nhỏ giữa hai chân cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Ái chà, phải lâu lắm rồi mới thấy lại bộ dạng này của hắn. Ninh Tịnh nhìn không được vượn mông vuốt chọc chọc mông hắn, muốn đánh thức hắn, sau đó lại xoa đầu hắn. Nàng biết Nhan Ngàn Lan sắp hoá hình, bởi vì trước khi hoá hình hắn sẽ biến trở về bộ dạng hồ ly.

Chỉ có điều, từ đây đến lúc thời hạn hai năm biến hình, ước chừng vẫn còn hai tháng nữa. Thời gian hắn hoá hình, có phải hơi nhanh rồi không?

Ninh Tịnh ngay lập tức cảnh giác hỏi: "Hệ thống, cốt truyện lại bị đẩy nhanh rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (7)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hệ thống biến mất một lúc lâu mới quay trở lại: "Tiến độ vẫn bình thường, tạm thời ta vẫn chưa nhận được thông báo buff nào."

Ninh Tịnh cau mày: "Nhưng hắn biến hình sớm như vậy, rất không bình thường." Phải biết rằng, hắn sớm không phải một hai ngày, mà là tận hai tháng.

Hệ thống: "Ký chủ, có yêu quái chỉ sau 3 ngày là có thể hoá hình, nhưng có yêu quái sẽ không hoá hình luôn mà duy trì hình dạng nguyên hình một khoảng thời gian, khoảng thời gian biến hình của mỗi yêu quái là khác nhau, cái này căn cứ vào tình trạng thể chất cũng như yêu lực của từng yêu quái. Do đó, muốn biết cốt truyện có bị buff hay không, chúng ta đành phải đợi hắn hoá hình xong thì mới có thể biết được. Còn cô, cốt truyện bị đẩy nhanh rất có thể xuất phát từ việc vai ác bị kích động, người nhớ lại một chút, gần đây có sự kiện gì kích thích Nhan Ngàn Lan khiến hắn dẫn đến Buff không? Có không?"

Ninh Tịnh nghiêm túc hồi tưởng: "Không có, lần này thực sự không có thật. Nếu như vậy, chúng ta đành đợi hắn vậy."

Hệ thống: "Được."

Kết quả, hệ thống đúng là dự đoán như thần. Nhan Ngàn Lan xác thật duy trì bộ dạng hồ ly trong một khoảng thời gian rất dài. Trong tuần đầu tiên, Ninh Tịnh mỗi ngày đều vô cùng khản trương. Nhan Ngàn Lan thì vẫn như cũ, không một chút động tĩnh.

Xét toàn cục mà nói, Nhan Ngàn Lan càng lâu hoá hình, chứng tỏ tiến độ cốt truyện càng gần với tuyến thời gian dự kiến ban đầu, đây là một chuyện tốt. Dần dần, Ninh Tịnh cũng bình tĩnh trở lại, nhân nhả đợi chờ tin tốt.

Sau khi Nhan Ngàn Lan biến trở về hình dạng hồ ly, tinh thần giảm xuống rất nhiều.

Rốt cuộc, khi hắn biến trở về nguyên dạng hồ ly, mọi tập tính đều sẽ quay trở về thời kì trẻ sơ sinh, không thể nói chuyện. Hơn nữa, hiện giờ thể lực bị suy yếu, rất dễ buồn ngủ, phần lớn thời gian ban ngày hắn đều nằm dài trên giường không động đậy, "hồ sinh" âm ỉ.

Còn nữa, so với hai năm trước khi hắn mới sinh ra, kích thước cơ thể rõ ràng cao hơn lớn hơn rất nhiều. Ngày xưa Ninh Tịnh có thể bế gọn hắn trong lòng bàn tay, hiện tại thì không được, Nhan Ngàn Lan bây giờ còn to hơn quả bóng hồ hạng lớn. Ngoài ra còn có một thứ rõ ràng hơn, đó chính là đồ vật nhỏ giữa hai chân của hắn..... cũng theo đó mà lớn lên. (=v=)

Hệ thống: "Về sau còn phát triển hơn."

Ninh Tịnh: "....."

Hệ thống phản ứng lại, đen mặt nói: "Người tưởng tượng cái quật què gì thể hả? Ta đang nói về kích thước cơ thể!!!"

Ninh Tịnh: "Ta cái gì cũng chưa nói."

Hệ thống: "Người nghĩ cái gì đều viết hết lên mặt rồi, không phải chối."

Ninh Tịnh cảm nín, nhanh chóng chuyển đề tài: "Theo người hắn có thể lớn đến mức nào?"

Hệ thống: " Căn cứ theo kích thước cơ thể cha mẹ Nhan Ngán Lan..... đại khái chắc khoảng hai hoặc ba mét, thậm chí lúc ngồi còn cao hơn cả đàn ông trưởng thành."

Thời tiết trở lạnh, thấm thoát đã đến cuối năm.

Trong giai đoạn này, đến cả chim bay cá nhảy trong núi cũng lặn mất tăm, nhân loại không thể săn bắt, từng nhà nhỏ trong trấn bắt đầu tích trữ lương thực, tích trữ quần áo cho mùa đông. Ninh Tinh cũng tích trữ một số vật phẩm cần thiết, nhưng quần áo năng tích trữ không phải cho mình mà là nam trang cho nam nhân, tránh cho Nhan Ngán Lan sau khi hoá hình lại phải khoả thân (=, =)

Một đêm nọ, khí trận tuyết đầu mùa bắt đầu rơi xuống.

Mọi hộ gia đình đều tránh trong nhà để giữ ấm. Trong cái lạnh buốt giá của mùa đông, người mà ngày nào cũng tắm rửa có lẽ cũng chỉ có Ninh Tinh. Nàng lau khô bọt nước còn đọng trên cổ, nước tắm cũng chưa kịp đổ đã vội vã khom người lấy trong gương cái búa cùn một vài dụng cụ khác, ra ngoài sửa cửa —— phòng họ ở gần đây hơi bị lọt gió, nhân lúc tuyết đang ngừng, thời cơ tốt để tu bổ.

Nhan Ngán Lan lần qua lần lại trên giường, hai chi trước ở trong không khí vùng vẫy, nhìn hình ảnh phản chiếu của ánh nến chiếu tường biến hoá đủ loại hình dạng, chơi đến vô cùng vui vẻ.

Ninh Tinh ngồi xổm ngoài cửa tu sửa lại vết nứt trên cửa, vừa buồm búa xuống thì đột nhiên nghe thấy tiếng "Ừmm!" - âm thanh vật gì đó rơi xuống nước.

Ninh Tinh giật mình, sau khi ý thức được âm thanh đó là tiếng gì thì sắc mặt khẽ biến, vội vã đẩy cửa bước vào —— bồn tắm lúc này nàng còn chưa kịp đổ! Độ sâu của cái bồn kia nếu so với trẻ con nhân loại thì đúng là không có gì đáng sợ nhưng nếu so với hồ ly con thì lại là chuyện khác, chi sỡ sẽ bị chìm xuống đấy. Nếu nàng không vớt ra kịp, chết đuối không phải nói quá!

Sau khi Ninh Tinh tiến vào, quả nhiên không thấy bóng dáng Nhan Ngán Lan đâu. Cả phòng mù mịt hơi nước, Ninh Tinh sợ tới mức gần như lao đến bồn tắm, mặt nước dao động, bong bóng nước bị áp lực của vật gì đó đẩy lên vỡ vụn trên mặt nước, —— quả nhiên Nhan Ngán Lan bị rơi vào đấy!

Ninh Tinh đuổi tay ra vớt loạn, nồn nóng gọi to: " Cầu Cầu, đệ ở đâu?"

Giờ phút này, thau nước nhỏ nhỏ kia tự dưng lại sâu đến lạ thường, sương mù che kín tầm mắt, Ninh Tinh sờ tới sờ lui trong nước vẫn không cảm nhận thấy lông của Nhan Ngán Lan.

Nóng vội sẽ bị rơi, Ninh Tinh điên cuồng vớt loạn một hồi mới đập đầu phát hiện ra sao mình lại ngốc như vậy —— rằng rồi rằng có thể đổ hết nước trong bồn để tìm a! Ninh Tinh ngồi dậy, đứng lúc này, bàn tay đang mò loạn trong nước bỗng dưng đụng phải vật gì đó cứng rắn nhưng lại vô cùng đàn hồi.

Ninh Tinh giật mình, bàn tay bắt gặp lại phía sau, nhưng rất nhanh lại vươn tay sờ sờ vật kia.

Xúc cảm này —— là cơ bắp người.

Tĩnh mạch dưới da trầm ổn nhịp nhàng, mạnh mẽ lại xen lẫn nóng bỏng.

Trái tim Ninh Tinh giật thót, có cảm giác lông to toàn thân dưng ngược, bàn tay theo bản năng rút tay về. Nhưng mà đồ vật trong nước như đoán trước được hành động của nàng, bàn tay bị giữ chặt dưới nước, Ninh Tinh bị bắt ép sát người vào bốn tấm trần ngập sương mù.

Người dưới nước chậm rãi điều chỉnh tư thế, biến thành mười đầu ngón tay hai người đan vào nhau. Giây tiếp theo, " Áoo" một tiếng, tiếng nước vang lên, hai tay vẫn duy trì tư thế mười đầu ngón tay đan vào nhau, cứ thế đứng dậy.

Lòng bàn tay thật rộng, Ninh Tinh nghĩ thầm.

Mặc dù khớp tay thon dài mảnh mai nhưng lòng bàn tay lại rất lớn, lớn đến mức có thể bao trọn tay nàng trong lòng bàn tay.

Bọt nước nổi đuổi nhau, đan xen nhau rồi lại tách rời, theo cổ tay hần chảy xuống, chảy qua cẳng tay rắn chắc, cuối cùng rơi vào trong nước.

" Áo" một tiếng nhẹ, bên phía đầu kia của bồn tắm, một cách tay khác chống trên thành bồn, cánh tay cơ bắp khoẻ khoắn, chống đỡ cả thân thể đứng lên, trong nước bỗng xuất hiện thân thể cường tráng của thiếu niên, bọt nước trong suốt không ngừng từ đầu vai hần chảy xuống, cánh tay, ngực, rồi đến cơ bụng.

Ấn đường điểm xuyên một nốt nuối đỏ tươi, ánh mắt cong như làn nước, mặt mày mỹ hoặc.

Nhan Ngán Lan hơi hơi mỉm cười, tiếng phát ra không phải âm thanh non nớt của trẻ nhỏ mà là thanh âm mềm mại dễ nghe của thiếu niên mới lớn: " Tỷ tỷ, là ta."

Sau nửa canh giờ, Nhan Ngán Lan khoác một kiện áo bảo trắng lông lèo, ngồi xếp bằng trên giường, cổ áo không kéo cần thận, lộ ra một mảng lớn ngực trắng muốt, lấp lánh dưới ánh đèn, vừa nhìn liền có thể liên tưởng đến xúc cảm khi chạm vào.

Hắn nhắm chán chống cằm, nhìn Ninh Tinh luôn chân luôn tay nói: " Tỷ tỷ, trời đã trễ thế này rồi, nhà chúng ta lại không có nhiều chân, phản giường làm gì a!"

Ninh Tinh quay đầu lại nhìn hắn, chán chừ một lúc lâu. Bây giờ phản giường đúng thật là không ổn, nhưng bảo nàng cùng với thiếu niên mười năm mười sáu tuổi chung chăn chung gối, Ninh Tinh liền cảm thấy không thích hợp.

Nhan Ngán Lan thờ dài, ánh nến phản chiếu dịu dàng trong mắt, hần nhẹ nhàng lên tiếng: " Chẳng nhẽ tỷ tỷ chán ghét bộ dạng bây giờ của ta, cho nên mới vội vàng cùng phản giường như vậy?"

Ninh Tinh cau mày: " Sao có thể."

" Vậy tại sao tỷ cứ nhất quyết không muốn ngủ cùng ta?"

Chỉ dám ba câu, Ninh Tinh đã bị Nhan Ngán Lan thuyết phục. Đêm nay quả thật không có đủ chăn, giường đệm cũng không có, thôi đành để mai tính tiếp vậy. Nhan Ngán Lan là chính tay nàng nuôi lớn, năm nay mới có bốn tuổi, hơn nữa, giường lại rộng như vậy, ứng biến một đêm, hắn là vẫn chịu được.

Ninh Tinh im lặng bò lên giường.

Thấy vậy, ý cười khoẻ miệng Nhan Ngán Lan càng sâu thêm, hơi hơi híp mắt.

Ngay khi Ninh Tinh chuẩn bị nằm xuống, Nhan Ngán Lan cố ý xoay người ra ngoài, để nàng ngủ vào vị trí mình vừa nằm qua, còn bản thân thì ngủ ở ngoài sườn.

Ninh Tinh khó hiểu, nhưng khi nàng vừa nằm xuống, cảm nhận rõ hơi ấm còn sót lại, liền hiểu được tại sao hắn lại hành động như vậy.

Căn phòng tối om, Ninh Tinh nằm thẳng, Nhan Ngán Lan nằm nghiêng, gối đầu lên cánh tay mình, hai mắt chăm chú nhìn sườn mặt nàng, nắm một tay Ninh Tinh: " Tỷ tỷ, ta cảm thấy rất hạnh phúc."

" Hạnh phúc?"

" Ngay từ khi còn rất nhỏ, ta đã rất muốn ngủ bên ngoài giường, để có thể tự mình bao bọc tỷ. Hiện giờ điều ước đã thành sự thật, đương nhiên cảm thấy hạnh phúc."

Ninh Tinh hồi tưởng mấy năm trước, khi nàng vẫn ôm quả bóng nhỏ Cầu Cầu đi ngủ, tự dưng trong lòng ấm áp. Nhan Ngán Lan cầm lấy tay nàng, đặt dưới môi dưới, khẽ thì thầm: " Tỷ tỷ, ngủ đi."

" Ừm"

Đêm đó, Ninh Tinh có một giấc mơ, nàng bị bạch tuộc quấn thân, tuy áp áp nhưng lại phiền toái.

Thẳng đến tờ mờ sáng hôm sau, khi rằng mơ mơ màng màng tỉnh lại liền cảm giác cổ khó thở như bị đá nặng đè, nhưng nàng quá mức buồn ngủ, tưởng vẫn đang trong mộng nên cũng không quan tâm.

Hôm sau, mặt trời lên cao ba sào.

Tuyết phủ trên mặt đất thành từng mảng từng mảng.

Dân chúng trong trấn lục đục thức dậy đột ngột động, tiếng cười đùa nói chuyện huyền ảo cả một vùng trời bao la, náo động đến nỗi tuyết đọng trên cây cũng muốn rơi xuống.

Ninh Tinh không phải người thích ngủ nướng, và lại trong bối cảnh tạp âm thế này, không tỉnh mới là chuyện lạ.

Ninh Tinh nheo mắt, tỉnh dậy, cảm giác ngực bị đè nén vẫn không biến mất, ngực..... hình như có gì đó đang đè nặng. Nàng mơ màng cúi đầu, hơi sững sờ.

Hai tay Nhan Ngán Lan ôm lấy phần eo nàng, đây là một tư thế thể hiện tình cảm hữu hữu rất lớn, đầu gối lên ngực nàng, hai mắt nhắm nghiền, ngủ một cách ngoan ngoãn.

Tối qua trước khi ngủ, hắn rồi rằng vô cùng thù lễ cơ mà, ngủ còn cách Ninh Tinh ước chừng hai gang tay. Không biết vì sao khi tỉnh lại tư thế của cả hai lại hỗn loạn như vậy.

Ninh Tinh xoay người, lúc đầu là Nhan Ngán Lan chủ động ôm nàng, trải qua một đêm, liền biến thành tư thế ta có người, người có ta.

Nhưng không thể không thừa nhận, trong một buổi sáng mùa đông giá lạnh như vậy, có thể tỉnh dậy khi da thịt ẩm áp cận kề, loại cảm giác ẩm cứng cùng thoải mái này quả thật một lời không thể diễn tả hết.

Năng lực chịu rét của Yêu tộc so với nhân loại bình thường tốt hơn rất nhiều, nên hai người chỉ mặc 1 tầng xiêm y mỏng manh. Ninh Tịnh còn mặc xiêm y từ tế, Nhan Ngần Lan thậm chí còn không thêm đóng cổ áo, vạt áo lông leo, đầu vai trắng nõn đều bị lộ ra ngoài.

Xuất phát từ bản năng nào đó, hai mắt Ninh Tịnh bắt gặp nhìn xuống cổ áo rộng mở của hắn —— ẩn trong lớp áo mỏng manh là cơ bắp rắn chắc lại mạnh mẽ.

Kỳ thật, ngũ quan của Nhan Ngần Lan không hề nữ tính, ngược lại lông mày cực sắc, thậm chí khiến hắn có cảm giác như loại thiếu niên bừa bãi đào hoa. Khi hắn mở hai mắt, chỉ cần một chuyển động nhỏ, dịu dàng cùng mạnh mẽ cùng nhau tồn tại, hỗn nhiên lại mang chút yếu đuối, ở hắn luôn toát ra một sự kiêu ngạo tận sâu trong xương tủy mà không ai có thể bắt chước được.

Từ xưa đến nay, luận về diện mạo, nếu như dung mạo lớn lên xinh đẹp, mà thần thái nhạt nhẽo vô vị, cùng lắm chỉ được xem là xinh đẹp. Vưu vật chân chính có thể khiến cho người người kinh diễm, đương nhiên cả ngoại hình lẫn thần thái đều phải mang theo móc câu. Về đẹp không cần phổ phang mới là về đẹp trí mạng. Nhan Ngần Lan đại khái chính là loại người thứ hai.

*(1) **Vưu vật:** chỉ những người rất đẹp, về đẹp trăm năm hiếm gặp, đẹp nà thờ*

*(2) **Giải thích thêm câu " cả ngoại hình lẫn thần thái đều phải mang theo móc câu.":** Móc câu ở đây ý chỉ móc câu vô hình, về đẹp như mang theo móc câu, câu mất hồn phách của người nhìn, như kiểu câu cá cần câu ý mọi người.*

Ấy da, thật không hổ là hồ ly tinh ngàn năm.

Nhìn khuôn mặt ngời sáng của hắn, Ninh Tịnh đột nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ quái —— nguyên nhân thư sinh Liễu Trai không kháng cự được dụ hoặc của yêu quái, dường như ràng có thể lí giải được —— một thư sinh chất phát chưa từng thấy qua phồn hoa nơi đô thị, đột nhiên gặp được cảnh sắc tuyệt diệu như thế, nếu thiếu định lực một chút nữa, tuyệt đối là không thể cầm cự được.

Dường như bị ánh sáng đánh thức, Nhan Ngần Lan theo bản năng siết chặt vòng tay, phần đầu né tránh ánh nắng, mà biện pháp né tránh chính là dùng sức rúc vào giữa hai luồng mềm mại trước ngực Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh: "....."

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "!!!!" Đậu xanh!

Lúc này, thần trí đi vào cõi tiền của nàng rất cuộc cũng trở về, đen mặt đẩy bá vai Nhan Ngần Lan: "Ngần Lan, đệ tỉnh lại cho ta." Lúc hắn còn là tiểu hài tử, đòi rúc ngực nàng đi ngủ nàng không thêm chấp, nhưng bây giờ hắn đã thành niên a.

Nhan Ngần Lan rót cuộc tỉnh lại, day day mí mắt. Không chờ Ninh Tịnh kịp phát tác, hắn liền cúi người, tự nhiên ở khoé miệng Ninh Tịnh thom một cái, mỉm cười nói: "Tỷ tỷ, chào buổi sáng."

Lông mi dày của hắn nhẹ nhàng quét qua má nàng, như thể cầu dẫn. Ninh Tịnh cảm giác miệng mình bị ấn nhẹ trong một lúc lâu, đang định hoàn hồn thì môi hắn đã kịp rời đi.

Không ngờ tên nhóc này dám lớn mật thơm nàng như vậy, Ninh Tịnh cứng đờ người, hai mắt mở hết cỡ.

Ý cười nơi đáy mắt càng nồng đậm, Nhan Ngần Lan không một tiếng động đem hết biểu cảm tuy giật mình nhưng vẫn cố giả vờ trấn định của nàng thu vào đáy mắt.

Hai mắt tròn lớn, thật đáng yêu.

Tuy nhiên, bản năng nói cho hắn biết, sự tình này cần phải có tần suất nhất định, chuyển biến tốt liền thôi, không nên chọc nàng ấy tức giận. Nhan Ngần Lan chỉnh trang lại y phục, xoay người xuống giường, đứng dậy trông thêm một lớp áo khoác,: "Hôm nay ta sẽ chuẩn bị bữa sáng, tỷ ngủ tiếp một lúc đi."

Ninh Tịnh: "..... Được."

Chờ sau khi Nhan Ngần Lan đi khuất, Ninh Tịnh hoảng loạn gọi hệ thống: "Hệ thống! Hệ thống! Ah ah ah ah aaaa!"

Hệ thống hình như cũng chưa kịp hoàn hồn từ một màn vừa rồi, chậm rì rì mới đáp lại: "Gọi cái quý gì vậy, tới đây."

Ninh Tịnh đi thẳng vào vấn đề: "Hệ thống, người có cách nào sửa mặt Nhan Ngần Lan xấu chút được không?"

Hệ thống: "..... Há?"

Ninh Tịnh: "Đù má! Hắn mới bốn tuổi a! Hắn mới chỉ là tên nhóc miệng còn hôi sữa! Người đem mặt hắn sửa xấu chút đi. Bằng không về sau ta sợ ta không kiềm chế nổi mà giờ trò biến thái mất a a a a!"

Hệ thống: "....." Vâng, xin chính thức giới thiệu đây chính xác là cầu nhan chính hieo.

Ninh Tịnh: "Thành giao không?"

Dùng ngón chân cũng biết điều này không có khả năng làm được, hệ thống mặc kệ năng, chỉ nói: "Không sửa được. Người quen nguyên hình của Nhan Ngần Lan chính là hồ ly sao, một vài động tác đối với nhân loại tuy có hơi thân mật quá mức, nhưng với bản lại rất bình thường. Cho nên, muốn rèn giữa ra sao, người tìm cơ hội ám chỉ cho hắn là được."

Trong lúc Ninh Tịnh đang tràn đầy đau khổ thì cánh cửa lại mở lần nữa bị đẩy ra, Nhan Ngần Lan bùng bữa sáng nóng hổi tiến vào, vẫy tay kêu Ninh Tịnh dậy ăn.

Thôi được rồi, giáo dục là cả một quá trình gian nan và lâu dài, Ninh Tịnh sau khi bình ổn tâm tình liền ngồi xuống bên cạnh Nhan Ngần Lan, chợt phát hiện bữa sáng hắn làm ngon đến bất ngờ.

Buổi chiều, Ninh Tịnh bắt đầu chuẩn bị phân giường.

Cái phòng này tương đối nhỏ, miễn cưỡng có thể đặt thêm một chiếc giường nhỏ, nhưng đối với thân hình hiện tại của Nhan Ngần Lan hình như cũng không ổn.

Trong lòng Ninh Tịnh bản khoăn, đang tính đem giường lớn nhường lại cho hắn ngủ. Nhưng Nhan Nhàn Lan nhất quyết phản đối, hắn nói bản thân sẽ ngủ giường nhỏ một đêm rồi giải quyết sau.

Màn đêm buông xuống, phía cuối chân trời, sấm sét gầm thét như những cơn cơn thú đang rít gào, những cơn rần điện quanh như ẩn như hiện sau những đám mây màu xanh thẫm, rạch đôi bầu trời, như thể gần ngay trước mắt.

Tiếng sấm vang vọng, ở nơi núi rừng heo lánh lại càng thêm uy lực. Cái trần nhơ nhỏ nơi bọn họ trấn trụ, đứng trước uy lực của mẹ thiên nhiên, dường như nhỏ bé đến mức không đáng nhắc tới. Ngay cả khi nó bị ánh lửa phá huỷ thành từng mảnh nhỏ cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhà nhỏ trong trấn đều đóng chặt cửa, nhiều hài tử nhất gan khóc ào lên đòi ôm cha mẹ cùng ngủ. Mặc dù vậy, có rất ít người thực sự có thể ngủ được.

Ninh Tịnh tròn tròn mắt, nằm ngửa ở trên giường, cũng bị tiếng sấm ồn ào đến không ngủ được.

Nàng bực bội trở mình, Nhan Ngần Lan có lẽ cũng không ngủ được. Đúng lúc đó, nàng đột nhiên cảm giác được góc chân bị vén lên, một thứ đó nho nhỏ, ẩm áp chui vào.

Ninh Tịnh kinh ngạc giật mình, nương theo ánh nền mờ ảo, một cục bóng lông xù đang dùng lực bám vào góc chân, cật lực bò lên giường nàng.

Vắt vạt và vạ, cấn rắng không kêu một tiếng, nhẹ nhàng bò lên gối đầu nàng, lên vào trong chân, cuộn người ngủ ngon lành.

Ninh Tịnh có chút buồn cười, lại âm thầm ảo não bản thân không suy xét chu toàn —— tuy bây giờ thân hình cùng tâm trí Nhan Ngần Lan tương đương với đứa trẻ mười bốn tuổi, nhưng hắn mới sống trên thế giới này chưa đến bốn năm. Lần đầu gặp phải giống bảo lớn như vậy, sợ là điều đương nhiên.

Ninh Tịnh trù mến vuốt vuốt lông hắn, kéo chân lên, ôm hắn đi ngủ.

Ngày hôm sau.

Giông bão đã ngưng, ánh bình minh chiếu sáng vạn dặm.

Ninh Tịnh thức giấc, lần này, nàng không còn gặp ác mộng bạch tuộc quấn thân nữa. Lần này tỉnh lại, ngay đến lông bản chân lạnh buốt thường ngày cũng ẩm áp lạ thường.

Nhan Ngần Lan nằm nghiêng ở ngoại sườn, hàng mi dày rủ xuống. Lần này, tư thế ngủ của hắn không có gì cần sửa, về cùng quy củ. Ngược lại là Ninh Tịnh lộn xộn, trực tiếp lăn đến trong ngực hắn, là nàng làm tổ trong lòng hắn, cong người như đứa trẻ, hai chân còn đặc biệt không khách khí kẹp lấy hai chân hắn sưởi ấm.

Thế giới đúng là vi diệu. Chỉ mấy tháng trước thôi, Nhan Ngần Lan vẫn còn là tiểu hài tử chỉ cao đến eo nàng, hiện tại lại có thể cao lớn đến mức ôm trọn nàng trong lòng ngực, nàng duỗi thẳng hai chân cũng không dài bằng hắn.

Ninh Tịnh về mặt hỏi thăm: " Tư thế ngủ của ta tệ vậy sao?"

Hệ thống: " Tư thế ngủ của người chính xác là không thể dùng tệ để hình dung, đêm qua thiếu chút nữa đã lăn xuống giường, nếu không phải hắn ngủ ở ngoại sườn đem người chặn lại, người e rằng đã té không biết bao nhiêu lần."

Ninh Tịnh phản bác: " Không thể nào! Ta trước đây chưa từng lần xuống giường!"

Hệ thống: " Con người ai cũng sẽ thay đổi."

Chờ Nhan Ngàn Lan tỉnh dậy, Ninh Tịnh liền hỏi hần có phải đêm qua sợ sấm không.

Nhan Ngàn Lan giật mình, không ngờ nằm lại cái cầu như vậy, nhưng chưa đến nửa giây sau liền điều chỉnh tốt biểu cảm, chớp chớp mắt, cười trả lời: " Ừm, ta sợ sấm chớp."

Ninh Tịnh trầm nghĩ: Quả nhiên là thế. Lại nghe thấy hần nói tiếp: " Ta cũng sợ bóng tối."

Ninh Tịnh sùng sốt, Nhan Ngàn Lan rũ mắt, yếu ớt tiếp tục nói: " Khi còn nhỏ, ta một mình ở trong hang động rất lâu..... cho nên, đến tận bây giờ ta vẫn sợ bóng tối."

Ninh Tịnh theo bản năng cảm thấy có gì đó sai sai —— khi nàng ôm hần từ hang động rời đi, rõ ràng Nhan Ngàn Lan vẫn ngủ rất ngon mà nhỉ? * nghi vấn - ینگ*

Tuy nhiên, khi trông thấy biểu cảm có đơn lại từ thần của hần, Ninh Tịnh liền gạt luôn nghi vấn trong lòng. gạt gù nói: " Hoá ra là vậy. Vậy đề ngủ một mình sẽ sợ sao?"

Đáy mắt Nhan Ngàn Lan thoáng hiện lên tia sáng nhạt, ôn nhu nói: " Khi tỷ tỷ ngủ cùng, ta đã ngủ rất ngon."

——Đương nhiên, rất lâu về sau, khi Ninh Tịnh tận mắt chứng kiến Nhan Ngàn Lan ở trong bóng tối còn có thể chém rớt đầu kẻ địch, nàng mới biết bản thân đúng là too young too simple.

Sợ sấm chớp cái con khi! Sợ bóng tối cái con khi nhà người ! (´□´) ￣┐┌┐

Đợi khỏi sau khi thú nhận " sự yếu đuối" của bản thân, Nhan Ngàn Lan bắt đầu lo đẹp cái giường nhỏ ban đầu của mình.

Ngay từ đầu, Ninh Tịnh vẫn nhất quyết cự tuyệt. Nhưng Nhan Ngàn Lan vẫn âm thầm bỏ trộm lên giường nàng. Khi hần bỏ lên sẽ tự động hoá lại nguyên hình. Có đôi khi, Ninh Tịnh nhìn thấy quả cầu béo tròn này cổ hết sức chui vào chân nàng, hai mắt ướt nheo, mèo mào ôm chặt gối đầu nàng không buông, lại không đánh lòng đuối hần xuống. Huống chi, ôm cục lông béo tròn như vậy đi ngủ, thật giống như ôm lò sưởi đi động, buổi tối ngủ cũng đặc biệt ngon giấc.

Nàng dẫn dò Nhan Ngàn Lan không được phép hoá thành hình người.

Nhưng sáng hôm sau, hần vẫn dùng bộ dạng con người ôm nàng ngủ ngon lành. Ninh Tịnh không biết hần hoá thành hình người từ bao giờ, cũng không biết hần chạy ra ngủ ngoại suôn từ lúc nào. Trừ cái đêm đầu tiên khi đó ra, thì lúc nào tư thế ngủ của Nhan Ngàn Lan cũng thấp phần quy củ, không bao giờ tự ý quăn lấy người nàng, ngược lại là nàng sáng nào cũng tự động làm tổ trong lòng hần, Ninh Tịnh hoài nghi bản thân là nửa đêm quen hơi tìm đến nguồn nhiệt trong quá khứ, nhưng chuyện này đến tận bây giờ nàng vẫn chưa thể kiểm chứng được.

Cứ như vậy trải qua vài đêm đông giá rét, Ninh Tịnh rốt cuộc cũng từ bỏ gậy gựa, chỉ có điều, thỉnh thoảng trong đầu vẫn sẽ có cái chuông cảnh báo gõ vang.

Ninh Tịnh: " Sa đoạ, đúng là sa đoạ."

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: " Cầu cầu vẫn chỉ là đứa trẻ bốn tuổi, bị một đứa trẻ bốn tuổi bảo vệ mới không ngã xuống giường, thật sự là không còn mặt mũi."

Hệ thống không thêm quan tâm Ninh Tịnh.

Đường lên núi bị gió tuyết bịt kín, Ninh Tịnh vốn định chờ Nhan Ngàn Lan hoá hình xong liền cùng dân chúng trong trấn nói lời tạm biệt, khởi hành rời đi. Nhưng hần hoá hình đã nửa tháng nay, mà gió tuyết vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, rồi đi bây giờ không chỉ hành trình bất tiện, mà kiếm một ngôi nhà mới cũng không dễ dàng.

Do đó, sau khi hai yêu bọn họ thương lượng xong liền quyết định ở lại đây một đoạn thời gian, khi trời bớt lạnh thì lại tiếp tục rời đi.

Để cho dân chúng trong trấn khỏi nghi ngờ —— vì dù sao đi nữa thì bộ dạng bây giờ của Nhan Ngàn Lan chính là phiên bản lớn hơn của Cầu Cầu trước kia, vì vậy trong khoảng thời gian này, hần đều làm tổ trong nhà đọc sách, y như trạch nam.

(3) Trạch nam: "Trạch nam/nữ" là thuật ngữ của truyện ngôn tình, chỉ những người dành phần lớn thời gian của mình ở nhà, họ không thích giao tiếp với thế giới bên ngoài, không phải tự kỷ, chẳng qua họ chỉ thích ở trong nhà hơn là ra ngoài chơi.

Thời gian như vậy cứ tiếp diễn khoảng nửa tháng. cuối cùng tuyết cũng tạnh, mưa cũng dừng, thời điểm rời đi đã đến.

Từ sáng sớm, Ninh Tịnh đã chuẩn bị đầy đủ boc hành lý để ngày mai xuất phát, Nhan Ngàn Lan đã xuất giúp nàng giảm bớt nhàm chán, nhẹ nhàng ở trong phòng hát vang. Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, Ninh Tịnh ra hiệu Nhan Ngàn Lan trốn vào phòng trong rồi mới ra mở cửa.

Ngoài cửa là bà người phụ nữ trung niên xa lạ, đầu bù tóc, y phục khéo léo. Ninh Tịnh chớp chớp mắt, nếu nàng nhớ không nhầm thì hình như đây là bà mối trong trấn —— kỳ thật thời đại này còn chưa có chức nghiệp gì tên là bà mối, tuy nhiên, công việc của họ đại khái vẫn giống như vậy.

Ninh Tịnh: "....." Tinh huống gì vậy(๑_๑)

Phong lưu công tử: Chết, bệnh lười nó lại kéo đến, chết thật. □

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (8)

Edit: tuanh0906 UyenyenI 101 @Vàntich

Beta: Phong lưu công tử.

Chương 26:

Trời đông giá rét, bà mối đứng ở ngoài cửa, hơi nóng thờ ra cũng bị biến thành từng đợt khói trắng lượn lờ. Để người ta đứng mãi ngoài cửa e rằng vẫn là không ổn. Cho nên sau khi Ninh Tịnh hết ngạc nhiên bên khách khí mời họ vào trong phòng. Còn về mục đích tới đây của bọn họ ngày hôm nay, nàng đại khái đã đoán được phần nào.

Vừa bước vào cửa, ba người liền don đã giải thích mục đích tới hôm nay, không ngờ đúng thật là đến làm mai cho Ninh Tịnh.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm đang thay đổi, đang trong quá trình tính toán..."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm đã tính toán xong. Khẩu trừ 10 điểm, tổng giá trị hiện tại: 147 điểm"

Ninh Tịnh: "???"

Mẹ kiếp! Một lời không hợp liền khấu trừ Giá trị Nhân phẩm, còn đề người ta sống không há!! (´□´) ￣┐┌┐

Cũng may, làm xong một cái nhiệm vụ, nàng từng nghiệm qua Giá trị Nhân phẩm nháy mắt về không, cũng coi như trong cái rủi có cái may, nhờ đó mà luyện ra một thân trái tim mạnh mẽ. Cho nên, đối mặt với 10 điểm Giá trị Nhân phẩm đột nhiên bị khấu trừ này, Ninh Tịnh chỉ khổ não trong chốc lát, rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Sâu trong nội tâm, còn có suy nghĩ siêu bình tĩnh: "Không trừ thành giá trị âm là tốt rồi".

Cần nhắc xong, Ninh Tịnh quyết định giải quyết bà mối trước mặt rồi nghĩ tiếp.

Đại họ nói xong mấy lời đạo đầu, Ninh Tịnh thành khẩn nói: "Xin lỗi, ta tạm thời không có ý định lấy chồng."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm +1, tổng giá trị hiện tại: 148 điểm."

Những lời bà mối đột nhiên nói lập tức bị chặn đứng, đưa mắt nhìn nhau. Hai người họ cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp qua trường hợp nhà gái nào còn chưa biết người cầu hôn là ai, đã quả quyết từ chối như thế. Cái này quả không theo kịch bản thông thường.(=_=)

Bà mối dẫn đầu lấy lại bình tĩnh, lên tiếng: "Ninh cô nương, cô còn chưa biết người cầu hôn là ai mà."

Ninh Tịnh tắc đầu, đáp lại: "Đối tượng là ai không quan trọng, ta không có ý định kết hôn, cũng không có ý định làm chậm trễ người khác."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm+1, tổng giá trị hiện tại: 149 điểm."

Kế tiếp, bằng một cách vi diệu nào đó, Ninh Tịnh cứ nói một câu, âm báo của hệ thống liền theo đó mà "đỉnh" lên một tiếng trong đầu nàng.

Bà mới dừng hết công phu "uốn bả tặc lưỡi", ra sức khuyến báo Ninh Tịnh, còn nói cái gì mà: "Trai lớn đừng vợ, gái lớn gà chồng."

Karl Barth, dưới thanh âm nhắc nhở hỗn loạn của hệ thống, Ninh Tịnh chỉ có thể nhìn thấy đôi môi của bà bà mới hết đóng rồi lại mở, còn lại bọn họ nói cái gì nàng không thể nào nghe rõ.

(1) Karl Barth: Tên nhà thần học nổi tiếng, Ninh Tịnh kêu lên như kiểu kêu tên Chúa ý mọi người.

Ninh Tịnh dờ khóc dờ cười, đánh phách nghiêng người, để lộ ra căn phòng phía sau lưng, nói: "Qua vài ngày nữa, ta sẽ rời khỏi trần nhỏ này, cho nên ba vị thật sự không cần thuyết phục nữa."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm+1, tổng giá trị hiện tại: 150 điểm"

.....

Một chuỗi "đỉnh đỉnh đỉnh" vang lên, Giá trị Nhân phẩm vừa vọt lại tăng thêm 10 điểm, khôi phục về mức ban đầu. Sợ bóng sợ gió một hồi, trái tim Ninh Tịnh như được ngồi một vòng tàu lượn.

Ninh Tịnh: "Ta có một câu chửi thề, không biết có nên nói hay không."

(2) Nguyên văn: mụ bán phê (妈卖批): là một từ mắng chửi vùng Từ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là "Mẹ mày là cave" ấy (nguồn mạng).

Hệ thống: "Thô tục không nên nói, dừng nói."

Ninh Tịnh: "Cuộc sống là những nốt thăng trầm, quả thật kích thích."

Hệ thống: "....."

Phía bên kia, khi vừa nghe Ninh Tịnh nói định dọn đi, bà bà mới liền vội vàng nhìn theo ngón tay nàng chỉ. Quả nhiên, vật dụng trong phòng có dấu vết bị dọn qua. Quần áo, chăn nệm những đồ té nhuyển đều không thấy, ghế dựa lật úp trên mặt bàn, cốc chén cũng được thu vào. Quả thực là có vẻ muốn đi xa, không giống như đang lừa người.

(3) những vật nhỏ, nhẹ, mềm mại (nói khái quát); dùng để chỉ và đồ trang sức, quần áo dễ mang đi.

Nếu cô nương nhà người đã muốn rời khỏi đây, vậy thì mối hôn sự này chắc chắn không thành, không cần tiếp tục làm mai nữa. Chưa ra trận đã thua, bà bà mới sắc mặt không tốt lắm. Ninh Tịnh làm bộ không thấy, khách khí tiễn họ ra khỏi cửa, thuận tay cài lại then cửa.

Trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi, tâm trạng Nhan Ngán Lan hết lên rồi lại xuống. Ninh Tịnh quả thật muốn xem xem tên tiểu tử nghịch ngợm này rốt cuộc đang làm cái quái gì, cho nên nhanh chóng đẩy cánh cửa đang đóng ra.

(4) nguyên văn: hùng hài tử (熊孩子) từ ngữ internet, chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm, chưa hiểu chuyện.

Trong phòng, Nhan Ngán Lan nghiêng người dựa vào ghế, yên lặng cầm một cuốn sách đọc. Trang sách gấp lại, bộ dạng có vẻ chuyên chú. Nhưng đôi tai hồ ly trên đỉnh đầu lại khẽ rung động một cách miễn nguyện, cũng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ gõ vào mặt sau cuốn sách, tất cả đều tỏ cáo tâm trạng hân đang cực kỳ vui vẻ.

Ninh Tịnh nhìn thấy nhưng không vạch trần, cũng không phát hỏa, chỉ không vui nói: "Ra ngoài tiếp tục thu dọn đồ đạc, người đã đi cả rồi"

Nhan Ngán Lan buông sách xuống, mỉm cười đáp lời.

Thỉnh lực của hân rất tốt, cuộc nói chuyện bên ngoài sớm đã hoàn toàn lọt vào tai hân.

Ban này, khi bà phụ nhân kia giải thích mục đích tới đây, quả thật là hân cực kỳ không vui, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khủng hoảng mơ hồ. Giống như bầu vật chỉ thuộc về mình, bỗng dưng lại bị người khác mơ ước. Nói cái gì "Trai lớn đừng vợ, gái lớn gà chồng", phì, phì, ty ty có hân là đủ rồi, không cần nam nhân khác chen chân vào chăm sóc!

Cách một lớp cửa mỏng, Nhan Ngán Lan rũ mắt, tay đã cầm nắm cửa. Hân cũng muốn nghe xem, rốt cuộc là ai tới cầu thân, cũng đã hạ quyết tâm, nếu Ninh Tịnh không có cách nào đối phó, hân sẽ tự mình ra ngoài, đuổi tên nam nhân chết tiệt đang nhỏ dãi thêm muốn nàng đi.

Không ngờ thái độ cự tuyệt của Ninh Tịnh lại rõ ràng và kiên quyết đến thế, thậm chí không bực lủ nữa phần hứng thú với thân phận của người tới cầu thân. Nhan Ngán Lan vốn không muốn có người cùng hân chia bớt lực chú ý của Ninh Tịnh. Thái độ lạnh lùng của Ninh Tịnh vừa hay hợp ý hân. Do đó tâm trạng vốn đang từ đây vực lên nháy mắt trở mình.

Dưới sự hợp sức của hai người, rất nhanh đã thu dọn xong những đồ vật cần mang đi. Chuyển này họ phải đi qua đường núi. Cho nên, hành lý lớn như bàn ghế, tủ gỗ không thể mang đi. Chén đĩa là đồ dễ vỡ lại nặng, tới nhà mới rồi có thể mua lại, nên cũng bị loại khỏi hành lý mang theo.

Tính toán xong xuôi, đồ bọn họ mang đi đều là đồ dùng tùy thân, nệm và trang phục mùa đông. Còn những vật dụng khác, coi như là vật về chủ cũ. Sau đó, Ninh Tịnh đi vào trong trấn, nói cáo biệt với những người tương đối quen biết. Chỉ riêng có Trương Chính, trong nhà hân không có ảnh nên, gõ cửa cũng không ai trả lời, có lẽ là đã ra ngoài.

Không thể tự mình cáo biệt, Ninh Tịnh đành nhờ người chuyển lời nhắn rồi sau đó về nhà.

Đêm đó, bọn họ chỉ để lại một tấm chăn cuối cùng mà không thu dọn. Nhan Ngán Lan biến về hình dạng hồ ly, ngoan ngoãn rúc vào trong ngực Ninh Tịnh. Ninh Tịnh ôm lò sưởi ấm áp này, ngủ một giấc ngon lành. Một đêm vô mộng, đêm cuối cùng tại trấn nhỏ.Sáng sớm lúc rời đi, Ninh Tịnh đem Nhan Thiên Lan mất vẫn còn lim dim ngái ngủ ôm vào ngực, quay đầu nhìn lần cuối ngôi nhà đã vì nàng che mưa chắn gió suốt bốn năm qua, yên lặng nói: "Cảm ơn người."

Trong gió tuyết, nắng đi càng lúc càng xa. Chẳng mấy chốc, thị trấn đã biến thành một chấm đen nhỏ.

Sau khi đi tới một khoảng cách an toàn, Nhan Ngán Lan từ hồ ly biến lại thành người, thay Ninh Tịnh chia sẻ toàn bộ hành lý, làm cho Ninh Tịnh hai tay trống trơn, chẳng phải cảm gì.

Thuật ngư phong (cuối gió) yêu cầu hầu phu pháp lực nội đan, Ninh Tịnh tuy rằng lớn hơn Nhan Ngán Lan nhiều tuổi nhưng bắt đầu đi bàn thế chỉ là địa tinh, nói trắng ra là một con rau thom. Mà Nhan Ngán Lan lại do yêu hồ yêu lục cường đại sinh ra, chỉ cần hân có thể vượt qua nguy hiểm trong giai đoạn hóa hình đầu tiên, thì nhất định sẽ bước lên một tầng cao mới so với Ninh Tịnh.

Rắn có cường hân đến đâu cũng không lay chuyển được rồng. Chuột có mạnh đến đâu vẫn sẽ bị sư tử một chưởng đập bẹp. Loại rạch trời này không cách nào vượt qua, chênh lệch thể hiện trên mọi phương diện. Ngay đến cả pháp thuật đơn giản nhất như Ngư phong, Ninh Tịnh muốn bắt kịp tốc độ của Nhan Ngán Lan, còn phải tốn khá nhiều sức lực.

(5) nguyên văn 天堑 thiên tiếm rạch sâu ngăn cách giao thông do thiên nhiên tạo thành, ở đây dùng với nghĩa khoảng cách do thiên nhiên tạo ra.

Ninh Tịnh: "Ta bay đến thế mà vẫn không nhanh bằng một đứa trẻ bốn tuổi. Tất cả đầu, mang ta bay."

Hệ thống: "....."

Hệ thống tỏ vẻ không muốn cùng Ninh Tịnh nói chuyện, cũng sẽ không mang năng bay, cho nên cuối cùng Ninh Tịnh yên tâm thoải mái lựa chọn để Nhan Ngán Lan mang nàng bay.

Dưới sự trợ giúp của Nhan Ngán Lan, tốc độ của Ninh Tịnh đã được cải thiện, chỉ mất chưa tới một ngày một đêm, hai yêu đã tới nơi họ sẽ an cư trong hai năm tới - Kiệu Sơn.

Tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng từ từ tăng tới 65%.

Kiệu Sơn dân cư thưa thớt, ngọn núi hành dương, bao phủ bởi những tia nắng ban mai ấm áp. Sơn cốc hành âm, quanh năm chướng khí lượn lờ không dứt. Nơi này hoàn toàn cách xa phạm vi cư trú của con người, vượt qua ranh giới này, chính là ngọn núi yêu quái xang vương xang bá.

Một ngọn núi ái hân có chỗ cao chỗ thấp, yêu quái phân bố đương nhiên cũng không giống nhau. Những gì có thể nhìn thấy ở mặt dương của Kiệu Sơn hầu hết là một số yêu quái bình thường, tự mình tu luyện.

Còn tại sơn cốc, trong chướng khí nguy hiểm lại, lại thường có đại yêu hung tàn ẩn hiện, âm u gào thét, không rõ hình dạng. Có điều, dường như bọn chúng rất sợ ánh mặt trời, sẽ không tùy tiện từ sơn cốc bỏ lên. Chỉ cần không ngã vào, thì sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nói tóm lại, nếu chỉ định cư ở mặt dương Kiệu Sơn, có thể nói là vẫn tương đối an toàn. Thêm vào đó, nơi này phong thủy tốt, tốc độ tu luyện so với ở bên ngoài nhanh hơn rất nhiều. Cho nên, không ít yêu quái thà rằng mạo hiểm có thể bị ngã xuống sơn cốc nguy hiểm, cũng muốn vào nơi này định cư.

Thời điểm Ninh Tịnh đề nghị muốn tới nơi này định cư, Nhan Ngán Lan cũng chỉ có một chút nghi hoặc, chứ không phản đối. Bởi vì hân rất nhanh đã kết luận nguyên nhân —— có lẽ Ninh Tịnh cho rằng chỗ này có lợi cho tu luyện.

Trên đường đi, Ninh Tịnh ngầm cam chịu suy đoán của Nhan Ngán Lan. Chính là bởi vì, nguyên nhân thực sự đang đưa hân tới đây, Ninh Tịnh không thể nói ra.

Sơn cốc ở mặt âm của Kiệu Sơn, là nơi Nhan Ngán Lan hóa hình lần cuối trong cốt truyện.

Trong cốt truyện ban đầu, Nhan Thiên Lan là một con hồ ly hoang dã kiệt ngạo khó thuần, trải qua tuổi thơ nguy cơ tứ phía, hẳn giống với nhiều yêu quái khác, thêm khát sức mạnh nên mới tới Kiệu Sơn tu luyện.

(6) nguyên văn 桀驁不馴 - kiệt ngạo bất tuân; kiệt: hung hăng; ngạo: ngạo chưa được thuần hoá, ý chỉ tính tình hung hăng, không biết phục tùng.

Mặt dương núi Kiệu sơn, tuy rằng an toàn hơn sơn cốc, nhưng không hẳn tập lắm. Mỗi ngày đều có rất nhiều yêu quái bước vào, cũng có không ít yêu quái bị đuổi đi.

Theo mạch truyện ban đầu, Nhan Ngán Lan không có Ninh Tĩnh dẫn dắt, thời gian hẳn bắt đầu tu luyện muộn hơn so với yêu quái cùng trang lứa. Ngày thường tính tình ương bướng, gây thù chuốc oán khắp nơi. Bởi vậy vào lần hóa hình thứ ba, trong trạng thái suy yếu nhất bị trả thù, rơi vào sơn cốc tràn đầy chướng khí kia.

Căn cứ vào định luật vàng: "Nhảy vực tất có thu hoạch", "Không nhảy nhót đến cùng thì không phải vai ác", Nhan Ngán Lan sau khi rơi xuống sơn cốc, ngược lại mở ra chương trình hack, giúp hẳn một bước lên trời, trở thành đại vương cấp bậc đại yêu.

Hóa ra đó là lý do vì sao ở Kiệu Sơn tu luyện có thể nâng cao tốc độ. Không phải vì phong thủy gì cả, mà là vì chướng khí lượn lờ trong sơn cốc. Mặt dương chướng khí loãng mà đã có hiệu quả như vậy, chẳng trách trong sơn cốc hàm lượng sương mù dày đặc lại có thể sinh ra nhiều đại yêu hung tàn như thế.

Nhan Ngán Lan vận khí đúng là nghịch thiên, bình thường nếu như vậy ngã xuống, hoặc là tàn phế, hoặc là bị ăn luôn. Hẳn thì ngược lại, chẳng những không chết, còn nhờ đám chướng khí kỳ quái đó mà yêu lực lớn mạnh.

Sau khi vượt qua quá trình hóa hình thống khổ, Nhan Ngán Lan cũng phát hiện ra tác dụng của chướng khí, không lập tức rời khỏi sơn cốc, mà ở lại dưới đó.

Phía dưới đồ ăn khan hiếm, một núi không thể có hai hồ, đại yêu thường sẽ tàn sát lẫn nhau. Nhan Ngán Lan tu luyện trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, thành công sống sót. Chờ hẳn xuất hiện một lần nữa, thực lực so với trước đã không thể so sánh.

Rơi xuống sơn cốc Kiệu Sơn – là bước cuối cùng giúp Nhan Ngán Lan phá kén thành bướm, một phần không thể bỏ qua trong quá trình hoàn thành cốt truyện.

Khi vừa biết nhiệm vụ này, Ninh Tĩnh trong lòng cự tuyệt: "Sao người toàn sắp xếp loại nhiệm vụ thế này cho ta vậy? Lôi kéo thù hận như vậy thật sự không có vấn đề sao?"

Hệ thống: "Làm xong vụ này, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, đại khái người có thể sẽ hoàn thành tất cả những chỗ còn lại của cốt truyện."

Tuy rằng rất bất mãn với nhiệm vụ có thể xoát đầy giá trị thù hận của Nhan Thiên Lan lần này, nhưng sau khi kháng nghị chán chể, Ninh Tĩnh vẫn quyết định tấn trách (7) hoàn thành nó. Dù sao làm xong là có thể chạy, hẳn là không có vấn đề nhỉ?

(7) làm hết trách nhiệm.

Quy tắc không cho phép nâng tiết lộ cốt truyện, mà Ninh Tĩnh cũng không có ý định giải thích với Nhan Ngán Lan nguyên nhân gì đó. Một là không thể nói rõ ràng, hai là sẽ làm Nhan Ngán Lan sinh ra tâm phòng bị.

Suy cho cùng, nâng biết sự phát triển của cốt truyện, là việc của nàng. Trên thực tế, Nhan Ngán Lan lộ xác, với hẳn mà nói, là tỷ lệ may mắn một phần vạn. Chỉ tay vào Kiệu Sơn, nói với Nhan Ngán Lan: "Người nhảy xuống đi, sẽ không chết đâu, còn có thể một bước thành tiên." Chẳng khác nào chỉ vào chảo dầu nóng, nói với ếch xanh: "Người nhảy xuống đi, không bị bỏng chín đâu."

Chỉ có kẻ ngu mới tin.

Phong lưu công tử: Ta chỉ muốn nói là xin nín hãy ủng hộ cho editor mới nhà ta. Hihi ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (9) - Cầu Cầu, xin lỗi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kiệu sơn thế núi hiểm trở, yêu vật đông đảo. Bọn họ không quá quan trọng vấn đề nhà ở như nhận loại, phần lớn đều sẽ tìm kiếm một hang động tự nhiên, chỉ cần nó ấm vào mùa đông mát vào mùa hè, dọn dẹp qua một chút xong liền lập tức dọn vào. Ngay cả loại yêu hồ có cấp bậc như mẹ đẻ của Nhan Ngán Lan cũng chỉ tùy tiện tìm một cái hang động nào đó để sống, phi thường dễ ợt.

Nhưng dù sao, chỉ cần dựa theo kích thước hang động cũng như mùi hương đánh dấu là có thể xác định được cấp bậc của yêu quái trụ ở bên trong.

Ninh Tĩnh cùng Nhan Ngán Lan là lần đầu tiên đến đây, người ta nói "Nhập gia tùy tục", cho nên hai người cũng chọn một huyết động trên cao, khô ráo lại không có người ở dọn vào. Có như vậy, thức ăn bảo quản mới không dễ bị hôi thiu. Tuy nói đây là huyết động, nhưng chiều cao và diện tích lại không khác gì ngôi nhà của bọn họ trước đây.

Ninh Tĩnh chạm vào mặt hang lạnh lẽo, tầm mắt lên tiếng: "Không ngờ sinh thời ta cũng có lúc hưởng thụ được cảm giác sống trong động yêu."

Hệ thống: "....."

Trong bốn năm qua, thói quen sinh hoạt của Ninh Tịnh cùng Nhan Ngán Lan vẫn luôn lấy nhân loại làm chuẩn. Cho nên dù chuyển tới sống ở huyệt động, bọn họ cũng tuyệt đối không "lạ lẫm thời kỳ". Tất cả giường đệm, quần áo cùng với giá nền, nôi, ly, đĩa bọn họ mang theo trên đường đều có ích. Hai người bọn họ mất hai ngày mới có thể phân chia hang động thành các phòng, bố trí đồ vật sạch sẽ, tu bổ rèm cửa cùng cửa ra vào, sau đó mang chân giặt sạch đi phơi dưới ánh mặt trời.

(1) Lạ lẫm thời kỳ (邈邈通通) : Là 1 câu thành ngữ của Trung Quốc để miêu tả những người sống bản thủ và không gọn gàng.

Lúc ngủ cũng thế, nếu như hầu hết yêu quái đều chọn ngủ trên những tảng đá lạnh băng thì hai yêu Ninh Tịnh lại lựa chọn trú trong huyệt động, vừa hay ở đây lại có sẵn hai tảng đá bóng loáng với các cạnh hơi lồi ra, chỉ cần trải nệm cùng gối đầu phía trên thì liền giống hệt như giường bọn họ ngủ trước kia. Tuy nhiên hai phiến đá này không đủ rộng để có thể chứa hai người lớn ngủ phía trên, nhưng không sao, vừa hay có thể giải quyết xong vấn đề phân chia giường ngủ khi ở nhân giới.

Có lẽ chồng nệm đủ dày, thời điểm Ninh Tịnh dùng sức ngồi lên, nệm còn hơi hơi đàn hồi bật lại, hầu như không thể tưởng tượng được phía dưới tấm đệm là phiến đá cứng nhắc.

Ninh Tịnh vui vẻ ở trên giường lăn qua lăn lại: "Mềm chết đi được, đúng là ngủ trong nhà mình tự tay bố trí vẫn là sướng nhất, mềm cũng xứng đáng ha."

Khuôn mặt số liệu của hệ thống mạnh mẽ co giật, đột nhiên hồi tưởng lại -- hai ngày nay, mặt đất là Nhan Ngán Lan quét, giường là Nhan Ngán Lan kê, rèm cửa là Nhan Ngán Lan sửa, phơi chăn cũng là do Nhan Ngán Lan làm,..... Cái ký chủ rắc rối này chỉ phụ trách phui tay uống trà, cái gì cũng không làm, một cái sợi len à?!!

Mà cái người ôm tất cả công việc nặng nhọc, Nhan Ngán Lan một bên làm việc nhà một bên còn thuận tiện cọ cọ điểm Giá trị Nhân phẩm tăng lên -- hai người này, ở trình độ nào đó đúng thật là bổ sung lẫn nhau. (= =)

Một màn này, vừa lúc bị Nhan Ngán xoắn rèm cửa đi vào thấy được. Ninh Tịnh ngày thường luôn vẫn bày ra bộ mặt nghiêm trang già dặn, nhưng lúc này lại như đứa trẻ ở trên giường vui vẻ lăn lộn, ánh mắt Nhan Ngán Lan bắt gặp mềm đi vài phần.

Bản tính Yêu tộc khiến bọn họ thích sống cuộc sống đơn độc, Kiệu sơn vừa hay lại là nơi như thế. Nơi đây tuy rằng Yêu tộc đông đảo nhưng phần lớn nước sông không phạm nước giếng, rất ít giao lưu. Nói cách khác, sinh hoạt sau này của bọn họ, cũng chỉ có lẫn nhau, sẽ không có thêm người dư thừa nào đó lui tới quấy rầy, điều này làm Nhan Ngán Lan cảm thấy thấp phần hải long.

Nhận thấy có người đi vào, Ninh Tịnh vội vàng ngồi dậy.

Ngón tay mảnh khảnh của Nhan Ngán Lan bung theo một cái rô dẹtugi đó, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn: "Tỷ tỷ, người còn muốn thứ gì không?"

Ninh Tịnh ngồi ở trên giường lắc đầu trả lời: "Không có, ta cảm thấy thế này là đủ rồi."

"Vậy thì tốt, ta còn lo lắng tỷ tỷ sẽ không quen." Nhan Ngán Lan cười nhạt, chỉ chỉ cái rô trên bàn nói: "Ta đi ra ngoài tìm đồ ăn no bụng, cửa động có bày thêm trận pháp, nếu có người tư tiện xông vào ta sẽ lập tức biết ngay, tỷ tỷ không cần chờ ta trở về, ăn xong thì mau chóng nghỉ ngơi cho đỡ mệt."

Chờ thân ảnh của Nhan Ngán Lan biến mất hoàn toàn, Ninh Tịnh mới nhảy xuống giường, đến gần cái bàn, trên bàn là cái rô dẹtugi đầy một loại trái cây, tầm hơn mười quả, tất cả đều đã được rửa sạch sẽ. Nàng thoáng sững sốt, trong lòng âm ập.

Nàng tuy rằng không cần ăn cái gì cũng có thể sống nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ tham ăn. Loại trái cây này chính là trên đường đến đây nàng có gặp qua, nàng có ăn thử một hai quả, cảm thấy chua chua ngọt ngọt, rất là thích. Không nghĩ tới Nhan Ngán Lan lại cần thận như vậy, còn đem chúng gọt rửa sạch sẽ rồi mới mang tới trước mặt nàng.

Hãy, tên nhóc này sao lại khiến người ta cảm động đến vậy chứ!!

Màn đêm buông xuống, Ninh Tịnh thấp sần một ngọn đuốc ở cạnh cửa rồi mới lên giường nghỉ ngơi.

Ngủ tới nửa đêm, nhiệt độ giảm mạnh

Ninh Tịnh cuộn tròn người, loáng thoáng nghe thấy tiếng nước người nào đó đang tắm rửa.

Một lát sau, một vật nhỏ toàn thân lông xù nhẹ nhàng lật góc chăn, chui vào ổ chăn của nàng. Lông tóc đã được lau khô, mùi máu tanh đã được rửa sạch bằng nước suối trong vắt. Hần vron đầu lười hồng nhạt, làm nũng liếm liếm ngón tay Ninh Tịnh, ngoan ngoãn hóa thành nguyên hình, đầu gối trên ngực nàng, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm Ninh Tịnh.

Cho đến ngày hôm sau, hần cũng không hóa lại hình người mà vẫn luôn duy trì hình dạng hồ ly.

Ninh Tịnh nghĩ Nhan Ngán Lan tính làm nũng, thả duy trì hình dạng hồ ly cũng muốn dính lấy nàng ngủ. Nếu hần nhất quyết giữ bộ dáng trái bóng thể này ngủ ở cạnh nàng, nàng cũng mặc kệ hần vậy.

Trời đông giá rét giống như "lão nhân chấp tối", tập lệnh đi đến bước cuối cùng. Đông đi xuân tới, vạn vật sống lại, Kiệu sơn đầy ắp hoa tươi nở khắp núi đồi.

(2) Lão nhân chấp tối (垂暮老人) : cuối tuổi già.

Hai tháng này, tiến độ hoàn thành cốt truyện đã từ 65% thông thái bỏ lên tới 67%.

Từ khi định cư ở Kiệu sơn, Ninh Tịnh bắt đầu kiếp sống "Com tôi há mồm", ngày trước, khi còn sống ở thị trấn của nhân loại, bởi vì cổ kị ảnh mất người đời cho nên hầu hết việc nhà đều do Ninh Tịnh ra mặt giải quyết. Hiện tại không cần có ký điều gì, hình thức ở chung của bọn họ, không biết từ bao giờ đã hoán đổi cho nhau.

Mỗi ngày, Nhan Ngán Lan đều dành phần lớn thời gian dùng để tu luyện. Vấn đề ăn uống hần có thể tự mình giải quyết, không bao giờ mang mùi máu tươi trở về, thỉnh thoảng còn mang theo một vài món ăn thôn quê về động, cho Ninh Tịnh đỡ thèm

Ở chung lâu dài Ninh Tịnh còn phát hiện ra, so với làm người được bảo vệ, Nhan Ngán Lan càng thích làm người đi bảo vệ hơn. Mỗi khi nàng đưa ra yêu cầu gì với hần -- ví dụ như, nàng nói muốn ăn loại trái cây gì đó chua chua, hay nói mình muốn xem thực tịch của nhân loại, điểm đồ vui của Nhan Ngán Lan đều sẽ tự động để cao một hai điểm.

Ninh Tịnh: "...." Bị sai như con quay mà cũng có thể vui vẻ như vậy. (= =)

Yêu quái trên núi phần lớn đều tương đối thích sống độc lập, tính tình cũng hơi cổ quái. Nhưng bản thân Ninh Tịnh lại thích giao lưu bằng hữu, cho nên rất nhanh liền có thể kết bạn được mới mấy bằng hữu Yêu tộc -- chúng đều là yêu quái hiền lành không có tính công kích.

Sinh hoạt quá mức thoải mái, Ninh Tịnh hết ăn rồi lại ngủ, đôi lúc cảm thấy bản thân nhàn nhã như người già về hưu, liền quyết trì bưng bưng nói với hệ thống: "Điều này thật tệ, ta muốn thay đổi, ta muốn chăm chỉ lên."

Nói xong lại tiếp tục yên tâm trở mình làm một con sâu róm.

Hệ thống: "....."

Mặc dù làm một yêu quái sống trong hang sâu nhưng Ninh Tịnh cũng có việc làm, ngoài thỉnh thoảng làm một vài nhiệm vụ cốt truyện, Ninh Tịnh còn chú ý đến vấn đề tiến độ hoàn thành cốt truyện.

Lần trước hệ thống có nói qua, chờ khi Nhan Ngán Lan kết thúc ba lần hóa hình, tiến độ hoàn thành cốt truyện sẽ cơ bản sẽ được lấp đầy. Nhưng Ninh Tịnh nhầm tính, lúc ấy nàng cùng lắm mới chỉ tới thể giới này được sáu năm, có vẻ hơi không hợp lý -- đã nói là tám năm mới được rồi đi cơ mà?

Ninh Tịnh đem vấn đề này hỏi hệ thống, và nhận được lời giải thích. Hóa ra, "Cơ bản sẽ được lấp đầy" theo lời hệ thống nói chỉ là sau khi Nhan Ngán Lan hóa hình ba lần xong, tiến độ hoàn thành cốt truyện sẽ ngay lập tức tiến tới 99,99%, từ nay về sau sẽ không hề có nhiệm vụ hệ thống phái ra, tương đương với việc nhiệm vụ chính đã được hoàn thành. Nói cách khác, dựa theo dòng chảy của thể giới nguyên bản, Ninh Tịnh không cần phải tiếp tục tham dự.

Hai năm cuối cùng, nàng không cần phải gầy gòc ở lại bên người Nhan Ngán Lan, tìm địa chỉ nào đó mất mề sống là được, cảm rễ sinh trưởng chỗ nào đó cũng không thành vấn đề. Hết hai năm đó, tiến độ 0,1% của thể này sẽ tự động được điền vào.

Cái này cùng "Làm xong liền có thể chạy lấy người" của Ninh Tịnh tưởng tượng hình như có chút khác biệt, bất quá, hần là cũng không khác biệt nhiều lắm nhĩ?

Ninh Tịnh: "Nói thật, ta cảm thấy nhiệm vụ thứ hai hình như dễ hơn nhiệm vụ thứ nhất nha.". Lúc đầu tuy rằng nuôi trẻ con có hơi khó khăn một chút. Nhưng đến khi Nhan Ngán Lan năm tuổi, ngay đến cả ăn cơm đều có thể tự mình lo liệu, thậm chí còn ôm đồm tất cả việc nhà. Giá trị Nhân phẩm còn một đường bay lên, cốt truyện tuy rằng xảy ra chút biến hóa so với giả thiết nhưng cũng chưa từng có dấu hiệu bị đẩy nhanh.

Hệ thống: "Để đánh giá một nhiệm vụ có khó khăn hay không thì cần dựa vào 3 tiêu chí, độ vất vả của kí chủ chiếm 20%, độ nguy hiểm chiếm 70%, 10% còn lại chính là các yếu tố bất ngờ có thể xảy ra. Nhiệm vụ lần này, nếu chỉ đơn thuần là nhiệm vụ chăm nuôi thì sẽ tương đối tốt b. Nhưng bởi vì ở thể giới này, hoàn toàn không giống như lần trước, các người không có thể lực có thể dựa vào, hoàn toàn độc tự mình chiến đấu, cho nên tùy thời đều có thể bị ăn. Ngoài ra các yếu tố bất ngờ lần này cũng đã xảy ra. Cho nên, độ khó của nhiệm vụ lần này được đánh giá khá cao. Đừng vì mọi thứ diễn ra quá mức thuận lợi mà xem nhẹ nó."

Ninh Tịnh gật đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu rõ.

Nàng lúc này, làm sao có thể nghĩ tới, nhiệm vụ vẫn luôn diễn ra hết sức thuận lợi lại dừng một phát xảy ra vấn đề ở giây phút cuối cùng [Ngọn nến].

Nóng lạnh đan xen, bốn mùa thay đổi. Thời gian hai năm thấm thoát qua mau.

Thời gian hóa hình lần thứ ba của Nhan Ngán Lan cuối cùng đã đến. Cũng giống như các lần trước, hai tháng trước khi hóa hình, hần sẽ biến trở về bộ dáng hồ ly.

Đại khái có lẽ do lần thứ ba hóa hình tiêu hao quá nhiều pháp lực, cho nên lúc này, Nhan Ngán Lan thậm chí còn suy yếu hơn so với hai lần trước đó, thường xuyên rơi vào trạng thái ngủ say. Do đó, Ninh Tịnh nghiêm nghị nhận lấy nhiệm vụ chăm

sóc hần.

Đem Cầu Cầu nhỏ như vậy, suy yếu như vậy ném vào trong son cốc Kiệu son -- mặc dù biết trước hần sẽ không chết, nhưng Ninh Tịnh vẫn không thể đành lòng.

Tuy nhiên, nếu không làm như vậy, vận mệnh đã định sẵn của Nhan Ngàn Lan cũng sẽ bị thay đổi. Nếu chỉ dựa vào tu luyện trên Dương Phong, Nhan Ngàn Lan không có khả năng có được thực lực biến thái như trong thế giới nguyên bản. Ở trong son cốc đó, hần mới có thể gặp được kỳ tích "trăm năm khổ gặp", chân chính lột xác thành đại yêu danh trấn bốn phương, người sau mãi mãi không thể đuổi kịp hần.

Nếu bỏ qua một bước này, một vòng rồi lại đến một vòng, rất nhiều thứ đều sẽ bị ảnh hưởng. Sáu trăm năm sau, đại khí vận giả Yến Hoài Ngọc cũng sẽ không bởi vì một trận huyết chiến với Nhan Ngàn Lan mà thành danh, nhiệm vụ này cũng lập tức bị đóng băng.

Hệ thống: "Này, đừng nghĩ quá nhiều, người tới đây là để làm nhiệm vụ hiểu chứ."

Hệ thống phân tích cái lợi cái hại cho Ninh Tịnh hiểu, thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng đã đến lúc nàng phải hành động.

Đêm đó, Nhan Ngàn Lan ngủ rất ngon. Thân thể cực kỳ suy yếu đã ảnh hưởng tới thói quen phòng bị khi ngủ của hần. Ninh Tịnh đem hần ôm vào trong ngực, cười gió rồi khỏi Kiệu son, bay về phía Tây ngọn núi.

Kỳ thật, cách làm thật ra vô cùng đơn giản, chỉ cần đến bên vách núi đã miêu tả sẵn trong cốt truyện, trực tiếp đem Nhan Ngàn Lan ném xuống là được. Tuy nhiên, Ninh Tịnh cảm thấy cách đó quá mức hung tàn thô bạo, nhưng nàng lại không có cách nào tự mình tiến vào son cốc Kiệu son -- phải biết rằng, Nhan Ngàn Lan có hào quang bất tử, nhưng nặng thì không. Làm không tốt, không những không thể đem hần tiến vào son cốc, mà nửa đường không chừng đã bị ăn luôn. Nhiệm vụ lập tức gameover. (= _=)

Cuối cùng, Ninh Tịnh quyết định dùng phương thức thả trôi theo dòng nước.

Bầu trời trong xanh, Ninh Tịnh đem Nhan Ngàn Lan bỏ vào giỏ mây, phía dưới phủ đệm thật dày.

Nhan Ngàn Lan không hề tỉnh lại, Ninh Tịnh đưa tay sờ sờ hai tai hần, thấp giọng lầm bầm: "Xin lỗi, Cầu Cầu"

Sau đó, nàng lấp nắp lên, đem giỏ mây nhẹ nhàng thả xuống dòng nước. Dòng nước trong vắt xoay lên, từ từ đẩy chiếc giỏ ra khỏi bờ.

Dựa theo tốc độ của con sông này, chỉ cần một ngày liền có thể đưa hần thuận lợi tiến vào son cốc.

Ninh Tịnh cười gió, chậm rãi bay theo chiếc giỏ. Giỏ mây hết chìm rồi lại nổi trong những đợt nước chảy siết, hữu kinh vô hiểm mà dần dần tiến vào son cốc Kiệu son. Mãi cho tận khi không thể bay theo nữa, Ninh Tịnh mới ngừng lại, tấp vào bờ.

(3) Hữu kinh vô hiểm：Bị hoàng sợ nhưng không nguy hiểm.

Sương mù sáng sớm làm ướt những sợi tóc cùng tay áo nàng, nhưng Ninh Tịnh không hề quan tâm.

Thanh âm nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên: "Đình! Nhiệm vụ cuối cùng của cốt truyện đã hoàn thành, đang tính toán tiến độ hoàn thành cốt truyện...."

Lúc này Ninh Tịnh mới hoàn hồn, lần này tiến độ có vẻ sẽ tăng lên khá nhiều, hần sẽ tăng đến 99,99%.

"Tinh", tiến độ hoàn thành cốt truyện cuối cùng dừng lại ở cột mốc 90%.

Ninh Tịnh: "???"

Hệ thống: "....."

Tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn như cũ dừng lại ở con số 90%, Ninh Tịnh đợi vài phút, nó vẫn không nhúc nhích.

Nàng đột nhiên có một dự cảm không ổn, run rẩy hỏi: "Sao người báo cốt truyện sẽ tăng lên 99,99%?" Hí hửng quá sớm để làm gì?

Hệ thống trầm mặc hồi lâu mới đáp lại: "Có vẻ như tiến độ đã bị kéo dài thêm."

Đầu Ninh Tịnh "ong ong": "Có ý gì?"

Hệ thống: "Tiến độ hoàn thành cốt truyện là căn cứ vào số nhiệm vụ của hệ thống mà quyết định. Ví dụ như thế giới chỉ có 5 cái nhiệm vụ, thì cứ hoàn thành một nhiệm vụ, tiến độ liền sẽ gia tăng 20%. Nếu hệ thống có mười nhiệm vụ thì mỗi nhiệm vụ hoàn thành sẽ gia tăng 10%. Nhiệm vụ càng nhiều, theo cách chú quan mà nói thì tiến độ cũng sẽ càng dài."

Dùng một chút, hệ thống lại nói tiếp: "Nhiệm vụ vừa rồi, vốn nên là nhiệm vụ cuối cùng của người ở thế giới này. Tuy nhiên, chiếu theo tình hình trước mắt, ta e rằng tiến độ đã bị kéo dài, cho nên nhiệm vụ cốt truyện cũng theo đó mà gia tăng. Nói cách khác, hai năm tiếp theo, vẫn cần người ngây ngốc ở bên cạnh Nhan Ngàn Lan một đoạn thời gian, làm xong 10% nhiệm vụ cuối cùng mới có thể rời đi."

Ninh Tịnh: "....." Nàng phảng phất nghe thấy bên tai -- tiếng chuông từ thần đang lặng lẽ reo vang * Amen*

Có việc gì có thể đáng sợ hơn đắc tội với vai ác không?

Có, đó chính là đem hần đẩy vào hồ lửa nhưng lại không thể quắp chân chạy lấy người.

Ha há, vậy xin hỏi có còn gì đáng sợ hơn không?

Có, đó chính là chờ sau khi hần thoát đủ thanh giá trị vũ lực cùng giá trị cứu hận, lại phải tung tăng chủ động đến trước mặt hần chịu đánh.

Ninh Tịnh cảm thấy đòi không còn gì lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thế giới 2：Bánh bao nhỏ thử hai (10) - Quay trở lại

Edit: **tuanh0906 Uyenyen1101 linhcủ12388**

Beta: **Phong lưu công tử**

Nửa năm sau.

Kiệu son.

Sắp tới giữa hè, cả một bầu trời đầy áp ảnh sao rực rỡ. Có cây mọc thành từng cụm, hương thơm đắm người. Chỉ có điều, cả một mảnh rừng rộng lớn như vậy, lại hẻo lánh ít dấu chân người, chỗ mắt người có thể nhìn tới cũng không thấy nửa điểm ánh sáng. Không khí tĩnh lặng đến cùng cực, ngay cả tiếng ve cũng hiếm thấy, giữa cái nóng chói chang oi bức của mùa hè, nhiệt độ nơi đây lạnh lẽo có chút dọa người.

Nói đến Kiệu son, ngay cả những người dân trong vùng cũng không chắc chắn những sinh vật "hình người" mà họ dụng phải ở trong khe núi có phải là nhân loại thực sự hay không?. Cho nên, nếu không phải có việc bất đắc dĩ phải đến, thì tốt nhất đừng đến -- trừ phi bạn chán sống.

Đặc biệt là, nghe đồn vào nửa năm trước, tự xưng có một con đại yêu vô cùng hung ác đã xuất hiện tại Kiệu son. Kể từ đó, ngày càng nhiều yêu quái từ bốn phương tám hướng ào ạt đổ về. Yêu khí tại Kiệu son ngày càng dày đặc, ngay cả thiên sư lợi hại nhất cũng không thể làm gì chúng, vì an toàn của bản thân, nhân loại chỉ có thể tránh lui mũi nhọn, đem mảnh đất Kiệu son nhượng lại.

Nhất là mấy cái thôn làng gần Kiệu son, thậm chí toàn bộ thôn cùng nhau chuyển đi. Dần dà, trong phạm vi trăm dặm, nhân loại mai danh ẩn tích, hoàn toàn biến thành thiên đường của Yêu tộc.

.....

Phía Bắc Kiệu son, có một con đường lên núi được xếp từ những bậc đá, hai bên lối vào có hai tượng Thao Thiết bằng đá phủ đầy rêu xanh, xiêu xiêu vẹo vẹo, ẩn trong bóng tối. Có đại phù kín trên bề đá tạo thành những hoa văn kì dị, vừa nhìn liền biết ngay ngày thường không người đi lại.

Lúc này, bên cạnh tượng Thao Thiết, phía dưới tán lá của một cây đại thụ, có một cái đồ vật đen thui lù, dính chặt ở trên thân cây.

Đến gần mới phát hiện -- hóa ra cái sinh vật đen thui lù đó là một người đang quắp chặt thân cây, người đó không phải Ninh Tịnh thì là ai.

Hệ thống: "....."

Ninh Tĩnh: "....."

Một yêu một hệ thống nhìn nhau không nói gì nửa ngày, đến khi hệ thống không thể nhin được nữa mới lên tiếng nói: "Người rót cuộc còn muốn ôm thân cây đến bao giờ?"

Ninh Tĩnh sống chết không chịu xuống đất, kêu rên: "Người để ta ôm thêm chút nữa đi. Bắt ta lên núi gặp Nhan Ngán Lan— ta còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý a!"

Nửa năm trước, sau khi đem Nhan Ngán Lan đưa vào sơn cốc Kiệu sơn, Ninh Tĩnh cũng rời khỏi nhà của bọn họ.

Bởi vì có hệ thống làm phần mềm hack nhắc nhở tiến độ hoàn thành cốt truyện, cho nên, Ninh Tĩnh đại khái không cần lưu lại Kiệu sơn để chờ đợi. Nặng ản cư tại một ngôi làng nhân loại gần Kiệu sơn nhất, đồng thời, chặt chẽ chú ý tình hình của Nhan Ngán Lan.

Sau khi bị bỏ trong sơn cốc một tháng, Nhan Ngán Lan đã hoàn tất lần hóa hình thứ ba, tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng lên tới 92%.

Sau đó, từng cái tiết vẫn tiếp tục diễn ra theo đúng cốt truyện ban đầu— Nhan Ngán Lan sau khi hóa hình quả thật đã không lập tức rời khỏi cái địa phương quý quái kia, mà "đắm lao phải theo lao", lưu lại ở đáy cốc, mượn chướng khí tu luyện thành một thân yêu lực cường đại.

Nửa năm sau, khi hần một lần nữa xuất hiện tại thế gian, đã là tư thái của một đại yêu danh chấn một phương, trong phạm vi mấy trăm dặm đường như không có địch thủ.

Theo hần "niết bản" mà ra, tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng nhảy mất tăng từ 92% lên tới 95%. Bởi vậy có thể thấy được, đoạn thời gian sống trong chướng khí mặt núi nơi đáy cốc đã ảnh hưởng tới nhân sinh của hần sâu hơn cả lần hóa hình thứ ba.

Một phần của câu truyện đã kết thúc, đây là thời điểm Ninh Tịch phải quay lại sân diễn, cũng là thời điểm nàng trở về trong sinh hoạt của Nhan Ngán Lan.

Thế có chưa, chi cần hơi tưởng tượng tâm trạng của Nhanh Ngán Lan một chút, Ninh Tĩnh liền sợ hãi— thử nghĩ mà xem, người mà mình luôn tín nhiệm, trong lúc hóa hình suy yếu nhất lại đẩy mình xuống hố lửa, may mắn hần mạng lớn, không rớt chết, còn mở ra chế độ buff. Ấy vậy mà, ngay trong cái thời điểm này, kẻ năm đó mưu hại hần lại muốn quay lại nhờ cậy hần....

Đối với vấn đề lần này, Ninh Tĩnh phiền muộn mà dùng một câu tổng kết: "Ta thật sự là một kẻ cặn bã lắm từ 24k vàng ròng mà."

Hồ xong con nhà người ta, còn tro mắt tiếp cận thỉnh cầu— cái này cần bản không phải nhiệm vụ, mà là muốn đòi mạng biết không hả?

Kể cả Nhan Ngán Lan có đem gây đánh nằng đá xuống núi, cũng coi như hần đã nhận từ lỗi rồi. [ngón nển]

Hệ thống theo bản năng định phân bác vài câu. Tuy nhiên, khi liên tưởng đến bản chất của Ninh Tịch trong thể giới thật, tình tình trừu chọc người ta xong phui mông bỏ chạy, tiền án việc xấu loang lổ, nó liền dảm lên tiếng.

Một yêu một hệ thống nhìn nhau, thờ ngán than dài nửa ngày, hệ thống mới tiếp tục lên tiếng: "Sự tình chắc gì đã tệ như người tưởng tượng, người đã quên thanh Giá trị Nhân phẩm sao? Trong nửa năm, Giá trị Nhân phẩm tuy lúc lên lúc xuống, nhưng cũng chưa bao giờ khấu trừ toàn bộ, điều này chứng tỏ Nhan Ngán Lan đối với người vẫn có cảm tình, nói không chừng hần sẽ đối với người thù hạ lưu tình."

Nhắc tới Giá trị Nhân phẩm, Ninh Tĩnh liền khóc không ra nước mắt. "Chính là bởi vì Giá trị nhân phẩm vẫn luôn dao động, mới càng đáng sợ hơn được không hả!" (´_`)(´_`)(´_`)

Như đã đề cập ở trên, tiến độ hoàn thành cốt truyện là do hoàn thành từng nhiệm vụ mà tăng lên, mà một trị số khác cũng liên quan mật thiết đến nhiệm vụ— đó chính là Giá trị Nhân phẩm, đây mới chính là thứ khiến lòng Ninh Tĩnh run sợ.

Sau khi vứt bỏ Nhan Ngán Lan, nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý thanh Giá trị Nhân phẩm sẽ một lần nữa bị đánh về "Mo". Kết quả, cái phỏng đoán này đã không trở thành sự thật, ngược lại là hướng tới một phương hướng phát triển quý dị khác— không ngừng dao động. (=.=)

Ngày thứ hai sau khi Nhan Ngán Lan tiến vào sơn cốc, Giá trị Nhân phẩm chọt ngã về 0. Cách mấy ngày, nó lại nhanh chóng bò lên đến 30 điểm. Từ đó về sau, cứ cách vài ngày, loại dao động đáng sợ này lại tiếp tục diễn ra, lúc cao lúc thấp, biên độ tăng giảm khi lớn khi nhỏ, không có quy luật, cũng không có báo trước.

Mỗi khi Ninh Tĩnh cảm thấy nó sắp nghèo xuống số âm, nó lại cái từ hồi sinh, tăng trở lại một ít. Đang trong lúc Ninh Tĩnh cho rằng nó sẽ dừng ở giá trị an toàn, hơi buồn lòng một chút, nó lại bất thành linh rớt đến gần 0, có biết thứ duy nhất bị đùa dòn chính là tâm nằng không hả.

Sự biến hóa mãnh liệt của Giá trị Nhân phẩm, dường như đã khẳng định thêm cho một câu nói: Bao nhiêu yêu hận, chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt. (=.=)

Ninh Tĩnh: "Nhân sinh thay đổi quá nhanh, thật sự quá kích thích."

Hệ thống: "Nhiệm vụ này chỉ thiếu một chút nữa là có thể hoàn thành, đừng từ bỏ."

Ninh Tĩnh đương nhiên không định kiểm củi ba năm đốt một giờ. Cho nên, sau khi khóc lóc kể lể xong xuôi, nàng liền sửa sang lại tâm tình, bắt đầu thành thành thật thật mà làm 5% nhiệm vụ cuối cùng.

Cái nhiệm vụ cuối cùng của cốt truyện, chính là phát sinh trước lần đầu Nhan Ngán Lan hứng chịu thiên kiếp. Nói cách khác, trong một năm rưỡi tiếp theo, nhiệm vụ có thể rơi xuống bất kì lúc nào. Cho nên Ninh Tĩnh cần phải trở lại bên người Nhan Ngán Lan, yên tĩnh chờ đợi biến cố.

Chỉ tiếc, nằng nghĩ là một chuyện, còn có trở về được hay không được, lại là một chuyện khác.

Nhan Ngán Lan của hiện tại đã không còn là Nhan Ngán Lan mà nằng có thể giao tay là với tới.

Yêu tộc đều có bản năng tìm đến chỗ dựa cường đại, kể từ khi hần nổi tiếng, dần gần bắt đầu có đông đảo Yêu tộc chạy đến xin được một chỗ dựa, thế lực ngày càng lớn mạnh, dần dần hình thành một quy mô rộng lớn. Phòng tầm mắt về phía Đông Nam Kiệu sơn, cả một mảnh đất bao la đều nằm trong phạm vi của hần.

Nói một cách đơn giản mà thô bạo thì hiện tại, Nhan Ngán Lan chính là vua của núi này, dưới trướng có đông đảo môn hạ. Cho dù là Ninh Tĩnh cùng hần không hề có quan hệ, nhưng ở nơi Yêu tộc xa lạ bị chặn lại bởi cửa ải trùng trùng, muốn gặp hần một cái, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cùng may, Nhan Ngán Lan chỉ đối với tâm phúc của mình mới có yêu cầu nghiêm ngặt. Còn việc thu nạp môn hạ cấp thấp, hần cũng không buồn không chế nghiêm khắc, thậm chí sẽ không tự mình đi xem người mới.

Do đó, lần vào dưới trướng môn hạ của hần, là biện pháp tốt nhất mà Ninh Tịch có thể nghĩ ra.

Sau khi hạ quyết tâm, Ninh Tĩnh liền cưỡi gió, bay men theo thêm đá hướng lên trên.

Sở dĩ mấy bậc thang này bỏ hoang đến nỗi bị cỏ dại mọc đầy như vậy, cũng là vì yêu quái có thể bay, không cần thành thành thật thật mà đi lên.

Ở nơi lưng lừng chừng núi, Ninh Tĩnh gặp gỡ một thiếu niên mang hình hài nhân loại, ngồi xổm trên mặt đất nhặt thứ gì đó, nhìn kĩ, hóa ra là đang nhặt quả Tùng rơi rụng đầy đất.

Ninh Tĩnh ngạc nhiên dừng lại, đầu ngón tay bốc cháy lên đốm lửa sắc lạnh, vạch một đường giữa hai mắt, hao phí một chút pháp lực, liền nhìn ra thiếu niên này nguyên hình là một con sóc.

Thiếu niên kia cảnh giác đứng lên, nhìn bà mà về già, sau khi nhìn thấy nguyên hình của Ninh Tĩnh cùng hần không khác biệt là bao, đều là thể loại lông gà lông chim không đáng nhắc tới, lúc này mới buông xuống cảnh giác.

(1) Nhìn bầu mà vẽ gáo：Nhìn người khác làm thế nào mình liền có thể bắt chước theo.

Qua lại đám ba câu, hai yêu liền trao đổi tên họ, cùng nhau bay về phía đỉnh núi.

Thiếu niên này tên gọi là Kỳ Tô, từ địa phương xa xôi tìm đến đây để nhờ cậy Nhan Ngán Lan. Theo như lời hần nói, thôn làng nơi hần sống là nơi mà Nhân tộc nhiều hơn Yêu tộc, lại thêm cả Thiên sư chiếm cứ. Tất cả Yêu tộc phải đồng lòng hợp sức thì may ra mới có thể miễn cưỡng chống lại Thiên sư. Chỉ tiếc, bọn họ không đồng tâm, ngược lại lại chia bè kết phái, tàn sát lẫn nhau, ai cũng muốn tự mình xưng vương. Tiểu yêu như Kỳ Tô, ở địa phương kia tự bảo vệ mình đã là cả một vấn đề. Nghe nói chướng khí ở Kiệu sơn có lợi cho việc tu luyện,thế lực khắp nơi lại bị một con đại yêu tu phục đến ngoan ngoãn để bảo, Kỳ Tô liền vội vàng tu xếp đồ đạc, vô cùng cao hứng mà chạy tới.

Nói xong, Kỳ Tô còn vỗ vỗ bao đựng quả Tùng trên vai mình, nói là mang đến dâng lên cho Nhan Ngán Lan.

Ninh Tĩnh cũng giới thiệu đơn giản về bản thân, còn những chuyện không thể nói liền dứt khoát không nói.

Cùng đi không bao lâu, bọn họ liền bị hàng rào pháp thuật chặn lại ở lưng chừng núi.

Từ nơi này trở trên, chính là phạm vi thế lực của Nhan Ngán Lan.

Hai yêu chưa ngóc đến nỗi tự ý xông vào, chỉ đứng bên ngoài hàng rào hết lên. Quả nhiên một lát sau liền có một nam một nữ từ từ tiến đến.

Ninh Tĩnh nhìn mây, âm thầm kiểm tra một chút, nữ tiến đến là Gấu yêu, nam tiến đến là Lộc yêu. Đối với chuyện có người tiến đến xin gia nhập, bọn họ dường như đã tập nãi thành quen, hỏi lai lịch, hỏi mục đích, xem tư chất, kiểm tra hành lý tùy thân, sau khi không phát hiện vấn đề gì, liền cho hai người bọn họ thông qua, cũng dẫn bọn họ lên Kiệu sơn.

Kiểu son nửa nầm về trước, Yêu tộc rải rác sống trong các hang động bỏ hoang, hiện giờ lại xuất hiện phòng ốc rất có quy mô, dựa vào thế núi, thành hàng thành lối, trong đêm đen, ánh nền mờ ảo, giống như những ngôi sao lấp lờ trên vách núi đá, trong không trung vang vọng tiếng sáo du dương.

Ngoài nhà ở, nơi này thậm chí còn xuất hiện các địa phương trông như quán rượu của nhân loại.

—— Thuật ảo ảnh có thể làm được việc này, chỉ cần lấy khung nhà làm nền móng, liền có thể "Tu sửa" thành nhà ở. Kiểu son linh lực dự thừa, thời gian để duy trì khung cảnh này, cũng không phải việc gì quá khó.

Ninh Tinh đứng giữa đường phố, nhìn cảnh tượng có chút vượt qua dự đoán của nàng, tạm thời chưa thể phục hồi tinh thần.

Từ dưới lên trên, cả Kiểu son được phân làm ba tầng. Mỗi một tầng đều có rào chắn ma pháp bảo vệ, không thể tùy ý tiến vào, khác xa so với trong trí nhớ của nàng.

Tầng ba cao nhất là nơi Nhan Ngần Lan ở, tầng hai là nơi dành cho những thủ hạ cấp cao, còn tầng một là nơi để những tiểu Yêu mới đến sinh hoạt, cũng là nơi có diện tích lớn nhất —— có một vài yêu quái đến với Kiểu son, chỉ là muốn sống dưới sự che chở của Nhan Ngần Lan, an phận thủ thường mà sống qua ngày, không hề có ý định muốn bước lên tầng hai. Ở một phạm vi số lượng có thể chấp nhận được, Nhan Ngần Lan đều cho phép bọn họ tiến vào, bởi vì đến khi cần thiết,những tiểu yêu này sẽ là những lực lượng chiến đấu dự phòng.

Ninh Tinh hít sâu một hơi, theo bản năng nhìn về phía ngôi nhà năng cùng Nhan Ngần Lan từng sống nhưng lại bị mái hiên trùng trùng điệp điệp cản trở tầm mắt. Nơi đó, có lẽ đã sớm không còn gì rồi cũng nên.

Hai tiểu yêu dẫn bọn họ tiến vào đang lạnh lùng thông báo quy củ ở đây, dặn dò bọn họ không được chạy loạn, không được gây chuyện, bằng không, nhẹ thì đuổi đi, nặng thì giết chết.

Ninh Tinh chửi thầm—— ba cái hàng rào ma pháp Nhan Ngần Lan bày ra, cái sau so với cái trước lại càng khó vượt quá, một khi có người tự tiện xông qua, Nhan Ngần Lan sẽ là người đầu tiên biết đến. Ngay cả khi có kẻ nào đó muốn làm gì xằng bậy, nó chắc chắn cũng không thể tổn hại đến hắn. Đây mới chính là lý do tại sao hắn đối với các tiểu yêu xin gia nhập lại có thái độ nuôi thả đó.

Kỷ Tô nói hẳn đến đây là muốn phụng dưỡng Nhan Ngần Lan, Ninh Tinh cũng phụ họa nói theo hắn.

*(2) **Phụng dưỡng**: chăm sóc và nuôi dưỡng ai đó với lòng thành kính.*

Những yêu quái ngưỡng mộ chủ thượng của bọn họ đưa ra loại thỉnh cầu này không phải là ít, Lộc yêu cũng không lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ bảo bọn họ chờ đợi.

Ở kiểu son hai ngày, bọn họ rốt cuộc cũng nhận được thông báo, bị mang vào trong hảng rào ma pháp tầng hai.

Sau khi xuyên qua hàng rào ma pháp, không khí chợt trở nên an tĩnh hơn nhiều. Ninh Tinh nhìn một vòng cảnh vật xung quanh, diện tích nơi này bé hơn tầng một, phong cách kiến trúc cũng đồng đều hơn, bộ dáng khá giống các cung điện thời cổ.

Ninh Tinh cảm thái với hệ thống: "Tên Nhan Ngần Lan này đã là đại vương mà vẫn còn thăm mỷ trẻ con như vậy."

Hệ thống: "....."

Lộc yêu an bài cho Ninh Tinh và Kỷ Tô hai cái chức vị —— hậu cần. Chăm sóc sắp lo, giặt quần áo, hỗ trợ bụng thức ăn, rồi khôi đây để đi săn, hái trái cây ù rượu, việc gì cũng đều làm. Ngày thường sẽ ở lại trong hai căn phòng nhỏ phía trong góc của tầng hai.

Không sai, tuy rằng pháp thuật ảo ảnh của Yêu tộc rất lợi hại, nhưng không phải vạn năng. Hiện tại lực lượng lao động sung túc như thế, với những việc nhỏ nhặt, sử dụng lao động miễn phí càng thích hợp hơn.

Kỷ tô có hơi thất vọng, Ninh Tinh lại thăm ngẫm: Không ngoài dự đoán.

Trợ thủ đắc lực của Nhan Ngần Lan, tuyệt đối phải là loại yêu quái có thực lực chiến đấu. Loại cộng bún sức chiến đấu chưa bằng 5 như nàng, làm thế nào cũng không tới phiên chiến đấu tranh anh dũng vì Nhan Ngần Lan. Chức quan nhân tân, cũng chính là công việc mà nàng đã nhắm trước. ㄟ(ㄟ^ ㄟ^ ㄟ^)" ㄟ

Bất quá, cứ như vậy, nàng liền không cần tiến đến trước mặt Nhan Ngần Lan để bị ghét.

Ài, trước khi nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống kết thúc, Nhan Ngần Lan cũng không biết nàng trà trộn vào đâu nha.

Hệ thống: "....." Nó phàng phát thấy một flag rất lớn đã được dựng lên, rêu rao mà lặc lư đón gió.

*(3) **Flag**: Là lá cờ, được hiểu theo nghĩa là dự liệu cho một kết quả mà kết quả đó xảy ra không theo hướng định sẵn.*

Cứ như vậy, Ninh Tinh vui vẻ mà tiếp nhận sự an bài của Lộc yêu, ở lại gian phòng được chỉ định. Còn Kỷ Tô thì ở gian phòng đối diện nàng.

Nơi này rất thanh tĩnh, thích hợp với việc ngủ nướng, công việc ngày thường cũng không quá mệt nhọc, Ninh Tinh vô cùng vừa lòng.

Hiện tại nàng thế nào cũng không ngờ được, flag sẽ rất nhanh rút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 29: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (11) - Hạng sủng

Edit: [tuanh0906](#) Uyenyen1101 linhchi12388

Beta: [Phong lưu công tử](#)

Tổ tiên ta có câu: flag tuyệt đối không thể dựng loạn, lời này quả thực không phải dọa chơi.

(1)flag: (flag là lá cờ) : dựng flag là ý chỉ sự việc mình tưởng sẽ diễn ra như vậy nhưng sự thực nó lại không phải, như kiểu tưởng bờ, nói trước bước không qua.

Rất lâu sau này, Ninh Tinh vẫn không thể nào quên khi lá flag mình dựng lên ngã xuống, cái bóng của nó mang theo bóng tối bao phủ mọi nơi. [ngọn nền]

Mọi việc bắt đầu là vào ngày thứ ba kể từ khi nàng chính thức lên vào hang ổ của Nhan Ngần Lan.

Gấu yêu và Lộc yêu hôm đó dẫn bọn họ lên núi, một người gọi là Thi Hộc, người còn lại gọi là Hạnh Hoài. Tuy rằng không giới thiệu rõ ràng, nhưng Ninh Tinh vẫn có thể nhận ra hai người bọn họ chính là hai người phụ trách quản lý và điều hành nơi này, được gọi tắt là tổng quản số 1 và tổng quản số 2.

Đối với công việc tạp dịch, Ninh Tinh áp dụng phương châm không nóng nhiệt cũng không cự tuyệt, hai vị tổng quản an bài cái gì thì nàng làm cái đó, lúc không có ai để ý liền trốn ở một góc nghịch cá, thuận tiện cùng hệ thống nói chuyện phiếm, so với Kỷ Tô chăm chỉ quạ thật là một trời một vực.

Cũng không hiểu bản thân làm sao lại lọt vào "mất xanh" của hai vị tổng quản, vừa mới nhận chức quan nhân tân "ngồi xổm" được ba ngày, Ninh Tinh đã bị sai đến nhận một chức vị đặc thù —— chuyên viên chăn nuôi gà con.

Ninh Tinh trợn mắt há hốc mồm: "Ta tự hỏi liệu có phải bọn họ đã sớm nhìn thấu ta có một cái hệ thống chăn nuôi."

Hệ thống: "....."

Gà mà Ninh Tinh nuôi khác với những con gà ở thế giới của nàng, đặc biệt là bề ngoài —— gà ở đây như ăn phải cảm tăng trọng, cơ thể lớn lên có thể bằng một phần hai con gà điều. Lớp lông phong phú, màu sắc sặc sỡ, tiếng kêu thanh thúy, thịt vừa tươi lại vừa mềm, thích hợp để nướng than, chưng nấu, xào..... cách nào cũng đều ngon.

(2) Nguyên văn là kích thích tố: nghĩa là hormone tăng trưởng

Đúng là phần lớn yêu quái không còn phải dựa vào việc ăn để sống sót, nhưng rốt cuộc chưa có ai từng trải qua thiên kiếp, cho nên, mỗi ngày vẫn cần hấp thụ một ít đồ ăn. Huống chi, khẩu vị của chúng chưa bị thoái hóa, ăn cơm đối bọn họ mà nói, sớm đã không còn là một loại hình thức sinh tồn, mà biến thành một loại phương thức hưởng thụ thỏa mãn con thêm ăn. Cho nên nơi này chỗ nào cũng đều có phòng bếp.

Còn về li do tại sao nơi này lại xuất hiện gà con, rất đơn giản, chẳng qua là vì trứng gà mấy hôm trước được đưa vào phòng bếp nhưng vẫn chưa kịp ăn luôn. Ở một tiết ẩm áp, chúng nó không những không bị hư thối, mà còn nở ra gà con. Nhưng gà con còn quá nhỏ, ăn cũng không đủ nhét hết răng. Hạnh Hoài liền phán phó nuôi dưỡng trước, chờ lớn thêm một chút rồi mới ăn.

Nhưng hẳn chọn nuôi vẫn chưa chọn ra được người thích hợp chăn nuôi đàn gà con này. Hôm nay nghỉ lại, chẳng phải vừa có hai tên tiểu yêu mới đến sao, cứ để bọn chúng làm công việc này đi.

Vì thế, Ninh Tinh chỉ có thể lần nữa thu thập tay nải, ôm người lần đến căn phòng ngay cạnh chuồng gà —— còn chưa kể đến, vị trí chuồng gà này còn rất gần tuyến đường chính của Tầng hai. Người bị đưa đến đây giống nàng, còn có sóc tinh Kỷ Tô.

Xung quanh chuông gà đều tràn ngập mùi hương đặc trưng của gia cầm, việc hai yêu Ninh Tĩnh phải làm mỗi ngày, không có gì ngoài cho gà ăn, bắt gà, quét chuông gà.

Chiều hôm đó, Ninh Tĩnh như thường lệ thả gà ra khỏi lồng sắt, để mặc mấy "liều thịt mỡ" chạy loanh quanh trong viện, còn bản thân thì tựa người dưới bóng cây nghỉ ngơi, nhắm chán gỗ gõ hệ thống hỏi: "Đạo này Tiến độ hoàn thành cốt truyện không có động tĩnh gì không?"

Sợ dĩ năng không hỏi Giá trị nhân phẩm là bởi vì mấy ngày nay, nó vẫn như cũ dao động lên xuống một cách dữ dội. Ninh Tĩnh cũng lười hỏi đến.

Hệ thống: "Không có, vẫn dừng lại ở 95%."

Ninh Tĩnh tang thương nói: "Aizz, cuộc sống tới khi nào mới dừng tới cái đầu a~."

Hệ thống: "....."

Ninh Tĩnh lật tới lật lui cái xẻng trong tay một chút, phiền muộn nói tiếp: "Hy vọng nhiệm vụ cuối cùng mau đến, ta không muốn ở chỗ này dọn phân gà một năm đầu."

Hệ thống nội tâm không hề dao động, thậm chí còn muốn cười thầm "Đừng nóng vội, Nhan Ngần Lan rất nhanh sẽ trở về. Đến lúc đó lại xem Tiến độ hoàn thành có tăng hay không."

Ninh Tĩnh gật đầu.

Nhan Ngần Lan hiện không có ở Kiệu son. Nửa năm qua, thỉnh thoảng hắn sẽ bắt ngờ rời đi, cách mấy ngày rồi mới quay lại. Ninh Tĩnh nhận lời mời lên núi một phần cũng là vì biết hắn đang không ở hang ổ. Lúc này, nghe nói ở biên giới Kiệu son có một con hổ vô cùng tàn ác xâm nhập, cực kỳ khó chơi, không ngừng xưng vương chiếm đất, còn ăn luôn hai thú hạ của hắn, cho nên hắn mới phải tự mình đi thu phục.

Đếm thời gian, đã hai ngày trôi qua, cũng nên trở lại rồi chứ?

Ninh Tĩnh: "Thế giới yêu quái thật sự tàn khốc."

Hệ thống: "Người đã nghỉ đến sau khi hắn quay về sẽ làm gì chưa?"

Ninh Tĩnh đem giấy gói lên khuyên tay, cả người nằm ngửa trên ghế đá, lười biếng gác chân sang bên cạnh. Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời ấm áp, hai tròng mắt dưới ánh mặt trời lấp lánh như hai viên lưu li màu trà trong suốt, nhưng lại có chút mệt mỏi. Nàng thuận miệng trả lời: "Còn có thể làm cái gì được nữa, dù sao cũng không thể cứ thế xông lên nhận người quen. Bện pháp tồi nhất, đương nhiên là trước tiên ở chỗ tối quan sát, thăm dò tình hình Nhan Ngần Lan, quan sát xem hắn hay lui đến nơi nào, hành tung ra sao,... phải chuẩn bị đầy đủ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ được."

Hệ thống: "Ồ."

Vừa mới dứt lời, mí mắt Ninh Tĩnh bỗng dưng giật giật, như thể dự báo trước điều gì đó vô cùng tồi tệ sắp diễn ra.

Sự thật chứng minh, loại dự cảm không hề giật chơi. [Ngon nết]

Một tiếng vang " Lạch cạch" kì dị hấp dẫn sự chú ý của Ninh Tĩnh. Nàng mở to mắt, Kỳ Tô cũng cùng lúc ngừng đầu nhìn theo hướng có tiếng động -- là một con gà con chui ra khỏi cửa viện, hai chân nhỏ đạp đạp, nhanh như chớp liền chạy ra đến bên ngoài!

Theo sự tiên phong của nó, mấy con gà con còn lại cũng đồng thanh kêu "chíp chíp", người sau nối tiếp người trước chui ra ngoài, cùng chạy theo.

Ngày thường đám gà con đó đều rất nghe lời, Ninh Tĩnh và Kỳ Tô căn bản không cần đóng cửa chuông gà. Lúc này, chỉ mười giây ngắn ngủi, liền có bảy tám con gà con bắt ngờ lòi nhau trốn chạy tập thể, hai yêu dường như "hóa đá" mấy giây.

Vài giây sau, Ninh Tĩnh hồi thần đầu tiên, quát lên: "Gà chạy! Mau đuổi theo!"

Sau mấy ngày quen thuộc với địa hình chuông gà nơi đây, hai yêu lao ra vừa thấy đàn gà con chia nhau chạy thành hai hướng, liền ngay lập tức phản công hành động. Kỳ Tô vòng vào sâu trong viện, còn Ninh Tĩnh đuổi theo hướng đường lớn. Quần quai mãi trong bụi cỏ với ven đường mới bắt được hai con gà con, vừa đem chúng nó ôm vào trong ngực, liền thấy một thân ảnh nhỏ màu vàng nhạt vụt qua, chạy ra đường lớn, hòa lẫn trong đám người chen chúc phía trước.

Ninh Tĩnh tức muốn học máu đuổi theo, khó khăn lắm mới đẩy được đám người phía trước ra thì gà con đã lên đến giữa đường: "Mày còn dám chạy!"

Gà con thấy tình thế không ổn, vèo một cái liền chui dưới váy của một cô nương.

Bộ y phục kia được may bằng vải đen, trên thân thêu nổi bật một mảng lớn hoa văn màu đỏ sậm đầy mê hoặc, tuy hơi lờ lẹt, nhưng chất liệu lại vô cùng thượng hạng, gà con chui vào, vạt áo hơi lơ lên rồi lại rơi xuống đất không một tiếng động.

Con gà lưu manh chết tiệt này..... Ninh Tĩnh sắc mặt dữ dội, sải từng bước dài đi đến, nhưng không biết bị ai ngăn cản, Ninh Tĩnh loạn choạng vấp ngã, " Ai da" một tiếng, tư thế như sói đói chụp mồi, cứ như vậy ôm lấy cẳng chân của cô nương kia.

Bốn phía xung quanh lần lượt nổi lên tiếng kinh hô, người bị Ninh Tĩnh ôm lấy chân cũng đột nhiên dừng lại.

Không kịp giữ thăng bằng, mũi Ninh Tĩnh cứ như vậy tiếp xúc " thân mật" bên chân người nọ, bởi vì đau đớn, đáy mắt nàng nháy mắt liền dâng lên một tầng hơi nước, nhỏ giọng than đau một tiếng -- cẳng chân của cô nương này sao lại cứng như sắt vậy, có cần phải cứng như vậy không chứ.

Gà con bên trong vạt váy yếu ớt mà kêu to, Ninh Tĩnh lăm lăm hai câu "Đắc tội!" rồi liền lấy tay nhắc vạt váy cô nương lên một chút, nhanh chóng đuổi bản tay còn lại vào, sờ đúng vào chân nhỏ của gà con, dùng sức đem nó kéo ra ngoài, nhét vào áo ngoài chính mình, một loạt động tác đại công cáo thành, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

(3)Đại công cáo thành: chỉ việc lớn đã hoàn thành hay một việc đã làm xong.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên có cảm giác lưng như bị kim chọc, nhìn quanh một vòng, mới phát hiện mọi người trên đường..... Không đúng, là yêu, đều trừng lớn hai mắt nhìn nàng, giống như nhìn thấy một cảnh tượng gì đó vô cùng kinh khủng.

Một cảm giác quái dị đột nhiên dâng lên, Ninh Tĩnh mở mắt đi chuyển tầm mắt, rồi cuộc ý thức được -- cẳng chân của cô nương trước mắt..... hình như chút dài hơi bình thường.

Ninh Tĩnh cũng có một chút kiến thức Y học giải phẫu. Chiều dài cẳng chân tỷ lệ thuận với chiều cao, mà chiều dài xương đùi ước chừng bằng một phần tư chiều dài cơ thể, có thể dựa vào đó để suy ra chiều cao cơ thể. Cho dù ở hiện đại, cũng không có mấy cô nương có thể cao lớn đến như vậy.

Lại xem xét cẩn thận một chút, y phục người này mặc tuy rằng có vẻ hơi lờ lẹt tùy hứng, nhưng nhìn kỹ lại thì có thể thấy rõ đây không phải là y phục kiểu nữ, mà là kiểu nam.

Kết hợp với ánh mắt quý dị của mọi người chung quanh, cùng với ánh mắt dường như muốn nướng chín nàng trên đỉnh đầu, Ninh Tĩnh run rẩy hỏi: "Hệ thống, ta cảm giác vô cùng không ổn. Có phải ta đã đụng vào....."

Hệ thống: "Đừng vậy."

Ninh Tĩnh: "..... Hiện tại già chết còn kịp không? QAQ"

Hệ thống chán thành lên tiếng: "Ta hiện tại khuyên người một câu: Duỗi đầu là một dao, rứt đầu là một dao."

Ninh Tĩnh bất động, rừ đầu, giống thiên nga đưa cổ chịu chết. Trái tim bắt an cực độ, dường như đã bắt đầu chịu thua trước số phận, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi trở nên ướt lạnh, dính dính.

Ngay đến cả ba con gà con trong ngực nàng cũng thành thành thật thật nằm im, đúng y như câu nói – an tĩnh như gà. [Ngon nết]

Tình thế cứ gằng co như vậy trong chốc lát, Ninh Tĩnh lúc này mới từ từ ngừng đầu lên. Theo vạt áo hoa văn phức tạp và hoa mỹ hướng lên trên, là một chiếc đai ngọc thắt lỏng lẻo ôm chôn vạt áo tinh tế. Ngực hắn so với nắm đó thì dày rộng hơn, đã lộ dáng của một nam tử trưởng thành. Căn cổ thon dài trắng nõn như ngọc thạch, dường như có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhạt uốn lượn dưới làn da trắng mịn.

Tầm mắt cuối cùng cũng dừng lại trên khuôn mặt hắn.

Tóc đen như lụa, mặt ngọc mờ đỏ, phong thái vô song. Giống như hoa mẫu đơn trong giai đoạn nở rộ nhất, tỏa ra mùi hương ngào ngạt, rừ bỏ hết nét trẻ con, mỹ lệ lại yêu hoặc, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo dị thường.

Ninh Tĩnh: "....." Xong rồi xong rồi, đúng là đem gió cỏ trước họng súng.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm + 50, tổng giá trị hiện tại: 50 điểm."

Hệ thống: "Giá trị nhân phẩm vừa rồi bay lên, tình hình có vẻ khả quan nha."

Ninh Tĩnh: "....." Đã không cách nào phản bác.

Gằng co trong chốc lát, nàng nắm thật chặt bản tay trần đầy mồ hôi lạnh, kéo ra một nụ cười, lấy âm lượng chỉ có Nhan Ngần Lan có thể nghe được, nhỏ giọng thì thầm dò nói: "Cầu Cầu."

Lời này vừa nói ra, đáy mắt Nhan Ngần Lan liền đột nhiên lóe lên vài tia dữ tợn.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm -50, tổng giá trị hiện tại: 0 điểm."

Lấy khi thể Sét đánh không kịp bưng tai, Nhan Ngàn Lan nắm chặt lấy cổ tay Ninh Tĩnh, mạnh mẽ lôi nàng từ dưới mặt đất đứng lên. Trước đây luôn được hấn đối xử ôn nhu, Ninh Tĩnh đương nhiên biết rõ, động tác hấn hiện tại có bao nhiêu phần thô bạo.

(4)Sét đánh không kịp bưng tai: chỉ sự việc diễn ra quá nhanh, con người không lường trước.

Một đường lôi kéo, Ninh Tĩnh đứng cũng đứng không vững. Sức lực Nhan Ngàn Lan quá lớn, nàng cảm thấy xương cổ tay sắp bị bóp nát, đau đớn lên tiếng: "Đệ thả lỏng chút, ta đau!"

Nhan Ngàn Lan mất điếc tai ngơ, không chút thương tiếc nào kéo nàng vào trong cung điện ở Tầng ba.

"Phanh" một tiếng vang lớn, Ninh Tĩnh bị hấn thô ném xuống đất. Đứng là trên sàn nhà thực chất có trải thảm, ngã xuống thật ra cũng không đau, chỉ là, Nhan Ngàn Lan không có không chế phương hướng, thân hình Ninh Tĩnh ở giữa không trung xoay một vòng, xương bả vai va phải đầu thú chạm khắc bên ngoài lư hương bằng đồng. Lư đồng lung lay xoay tròn rồi rơi xuống, một loạt âm thanh vỡ vụn liên tiếp vang lên, rèm châu cùng đồ trang trí theo cú va chạm của nàng, phản ứng dây chuyền, cũng lần lượt âm ỉm rơi xuống đất.

Ngọc châu xanh biếc bóng loáng nảy lên vài cái rồi lặng lẽ tán ra tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (12) - Cái chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tĩnh rơi xuống không quá đau nhưng xương bả vai đập mạnh vào đầu thú chạm khắc bên ngoài lư hương bằng đồng, nhện không được thét lên một tiếng.

Ba con gà con gấu bên trong vạt áo ngoài bị giật mình, vậy cánh nhảy xuống đất, hoảng sợ chạy ra cửa.

Nhan Ngàn Lan chợt khựng lại. Vừa rồi, tuy dưới con thịnh nộ nhưng hấn vẫn theo bản năng mà ném nàng về phía tấm thảm dày dưới chân. Nhưng không ngờ Ninh Tĩnh sẽ đụng trúng lư hương rồi bắn ra ngoài. Hấn vô thức định tiến đến xem xét vết thương cho nàng nhưng đi được nửa đường lại đột ngột dừng lại.

Cho đến bây giờ mà hấn vẫn có thể mềm lòng đối với nàng, thật nực cười.

Thời điểm nàng tự tay ném hấn xuống địa ngục khi hấn suy yếu nhất, tại sao lúc ấy lại không có nửa điểm mềm lòng?!

Ninh Tĩnh đỡ khuỷu tay đứng dậy, ngẩng đầu nhìn hấn, gằn từng chữ một: "Nếu đệ đã chán ghét ta như vậy thì hôm nay, chúng ta ở đây giải quyết hết mọi ân oán một lần đi. Sau khi thanh toán xong, ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt đệ nữa."

"Thanh toán xong?"

Vừa dứt lời, cằm cổ trắng ngần của Ninh Tĩnh đã bị một bàn tay bóp chặt, cả người nàng lên dí chặt vào cây cột phía sau lưng.

Năm ngón tay thon dài trắng nõn của Nhan Ngàn Lan giống như gọng kim, bao chặt lấy cổ của Ninh Tĩnh. Hấn không thực sự dùng sức, ngón cái chỉ hơi dùng lực ấn vào khí quản của nàng, lòng bàn tay cảm nhận được mạch máu ấm áp đang lưu

chuyển dưới da.

So với thống khổ mà hân phải chịu đựng thì động tác này chẳng qua chỉ muốn khống chế năng mà thôi.

Mặc dù hít thở vẫn vô cùng bình thường nhưng Ninh Tịnh vẫn không nhận được nín thở một hơi.

"Người tưởng đã thanh toán xong?" Hai mắt Nhan Ngán Lan gần như không còn độ ẩm." Người dựa vào cái gì đối cùng ta thanh toán xong?"

Ninh Tịnh ngừng đầu đối diện với hân: "Nếu như "Gậy ông đập lưng ông" mới có thể khiến đệ hạ dạ, vậy cứ tới đi."

Nhan Ngán Lan mỉa mai cười lạnh: "Người có biết, lúc người bỏ ta một mình dưới đáy cốc Kiệu sơn, ta đã phải trả giá thế nào mới có thể sống sót không? Giết người, ta có lợi gì sao?"

Ninh Tịnh ngăn người, ma xui quỷ khiến thế nào lại thấp giọng nói: "Ngán Lan, thực xin lỗi."

Nhan Ngán Lan thoáng giật mình, lại nghe Ninh Tịnh nói tiếp: "Có lẽ đệ sẽ không tin —— nhưng lúc trước làm như vậy thật sự không phải là chủ ý của ta."

Lúc này, ngoài của truyền đến tiếng của Hạnh Hoài cùng Thi Hôe, Nhan Ngán Lan "hừ" lạnh một tiếng, thả lỏng tay, câu chuyện cứ như vậy bị đánh gãy.

Ngay khi được giải thoát, Ninh Tịnh che cổ họ một cách mãnh liệt.

Hệ thống vẫn luôn im lặng suốt cả quá trình lúc này mới hiện hồn, cẩn thận lên tiếng: "Ký chủ, người còn sống chứ?"

Ninh Tịnh ở trong đầu trả lời nó: "Không có việc gì, ta chỉ già vô đầu đón mà họ khan thôi."

Giọng nói của nàng quá mức bình tĩnh, hệ thống nhất thời không phản ứng kịp, kinh ngạc hỏi lại: "Cái gì? Già vớ?"

Ninh Tịnh: "Ừm, ta không sao. Yên tâm đi, hân không có dùng lực. Nếu hân thật sự dùng lực, cổ ta chỉ sợ đã sớm không còn trên người, à không, đến người cũng sợ không còn y chứ."

Hệ thống cảm thấy "thống sinh" bị đá kích ghê gớm: "Cho nên, vừa rồi là người diễn kịch."

Ninh Tịnh gật đầu.

Vừa rồi khi Giá trị Nhân phẩm hết tầng rồi lại giảm 50 điểm, Ninh Tịnh liền thông suốt. Nếu nhìn thấy năng có thể chọc điểm đồ vui của Nhan Ngán Lan thay đổi vậy thì Ninh Tịnh có một linh cảm —— thái độ của Nhan Ngán Lan đối với nàng vẫn còn đường cứu vãn.

Vừa nãy nói câu "Thanh toán xong" chẳng qua là muốn kiểm tra điểm mấu chốt của Nhan Ngán Lan mà thôi. Kết quả đúng như trong dự đoán của nàng —— tuy hân vẫn hận nàng nhưng lại không chán ghét. Sự khác biệt nhờ này có tác dụng rất lớn đối với hành động tiếp theo của nàng trong thời gian tới.

Ninh Tịnh: "Nói tóm lại là trong khoảng thời gian này Nhan Ngán Lan sẽ không đem ta tổng cổ xuống núi."

Hệ thống: "...". Ê ký chủ, mục tiêu của cô có thể thấp hơn nữa không?

Ở phía bên kia, do động tĩnh trong phòng quá lớn nên Hạnh Hoài cùng Thi Hôe vừa nghe tin đã lập tức chạy tới. Khi bọn họ tới, một góc phòng gần như bị phá hủy, cùng với Ninh Tịnh run rẩy đứng ở góc tường, sắc mặt cả hai liền khê biến.

Thi Hôe chủ động chạy đến đầu tiên, bước hai ba bậc một lên cầu thang, nhưng vẫn buộc bản thân dừng lại cách Nhan Ngán Lan ba bước —— nàng biết Chủ thượng không thích ai đó quá thân cận mình: "Chủ thượng, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải tên hạ nhân mới này đã làm cái gì không?"

Ninh Tịnh chết lặng: "...."

Hây, hây, hây, tình cảnh là thế nào, đều là Nhan Ngán Lan một mình phát hoá đối với nàng có được không hả, ánh mắt người là có ý gì a! ('□') へ————

Hạnh Hoài không dám bước đến trước mặt Nhan Ngán Lan, chỉ đứng dưới bậc cầu thang, nhìn về phía Ninh Tịnh nói: "Chủ thượng, tên hạ nhân này xử trí thế nào? Đuổi đi sao?"

Yêu tộc từ xưa đến nay không có khái niệm cái gì gọi lương thiện, so với "Tuy rằng hân đắc tội với ta nhưng ta vẫn muốn cùng hân làm bằng hữu." thì càng có khuynh hướng "Ai chọc lão từ lâu từ liền chém chết kẻ đó." (= _=)

Theo hiểu biết của Hạnh Hoài, nữ yêu này nếu không bị xóa sổ ngay tại chỗ thì tám phần mười là sẽ bị đuổi cổ khỏi Kiệu sơn.

Ai ngờ Nhan Ngán Lan chỉ lạnh nhạt phản phó: "Không cần, để nàng ta lưu lại bên người ta."

Hạnh Hoài cùng Thi Hôe đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra trong mắt đối phương sự ngạc nhiên y như mình: "Tuân lệnh."

Hệ thống: "Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 96%"

Việc ở lại của Ninh Tịnh cứ như thế được quyết định, năng chính thức từ chuyên viên chăm nuôi gà con biến thành nha hoàn bên cạnh Nhan Ngán Lan, ở lại trong cung điện Tăng ba.

Nhân tiện nói thêm, ba con gà con ngày đó được nàng đem vào trong điện, có một con ngã vào trong ao chết đuối. Dư lại hai con được Ninh Tịnh ôm về, dựng một cái chuồng đơn giản ở góc khuất trong phòng rồi thả chúng vào.

Nếu tiến độ hoàn thành cốt truyện đã tăng cao vậy thì xem ra phương hướng năng đi không có sai.

Thái độ của Nhan Ngán Lan đối với nàng vô cùng linh đạm, khác xa so với cậu bé năm xưa suốt ngày đánh nàng làm nũng. Nhưng mà không sao, bộ dạng hân hiện tại đã là nam nhân trưởng thành, nếu lại làm cái động tác đó thì có vẻ không thích hợp cho lắm.

Lại nói, bọn họ hiện tại đã không thể quay trở về trạng thái không có gì khúc mắc trong lòng như trước kia. Ninh Tịnh có thể cảm nhận được Nhan Ngán Lan có cảm tình đối với nàng nhưng lại vẫn chắn chắn không biết có nên tiếp tục tin nhiệm nàng hay không.

Thứ duy nhất khiến Ninh Tịnh khó hiểu chính là nàng phải ngồi gác bên cạnh Nhan Ngán Lan hơn một năm nữa thì nhiệm vụ mới kết thúc, nhưng tiến độ hoàn thành cốt truyện chỉ dư lại có 4%, làm sao chia đủ? Xem ra thời gian còn lại, rất khó có thể làm cốt truyện tăng cao.

——Nếu Ninh Tịnh sớm biết năng sẽ phải dành phần lớn thời gian còn lại của nửa năm rưỡi để hài kịch hóa cuộc đời mình, chỉ sợ năng liền cười không nổi.

Mọi việc ngày thường ở trong điện Tăng ba đều có yêu quái phụ trách, bưng trà đồ nước gì đó đều có cả. Nhan Ngán Lan đem năng lưu lại nhưng lại không phân phó năng sẽ làm gì, do hân đã rời đi ngay sau đó vì có công vụ quan trọng cần xử lý.

Yêu quái yêu hận rất rõ ràng, tự dung xuất hiện một kẻ ăn không ngồi rồi suốt ngày le ve bên cạnh Nhan Ngán Lan như Ninh Tịnh, đương nhiên sẽ khiến không ít người khó chịu, cho nên, công việc năng được giao hiển nhiên sẽ không dễ chịu gì.

Hôm nay, một cái hồ nước ở Tăng ba cần rửa sạch rêu xanh cho nên phải có người tiến vào để dọn dẹp nó. Từ giữa trưa sẽ bắt đầu làm sạch. Lúc đầu vẫn là mọi người cùng nhau làm việc, Ninh Tịnh phụ trách cạo rêu một mặt của hồ nước, vừa làm vừa cùng hệ thống nói chuyện phiếm trong đầu, xét ra cũng không quá nhàm chán.

Theo thời gian trôi đi, sắc trời cũng dần dần, hoàng hôn buông xuống, Ninh Tịnh nghỉ tay lau mồ hôi, lúc này mới phát hiện ra cả cái hồ to như vậy giờ chỉ còn lại mỗi mình nàng, các yêu quái khác đều chạy mất tăm.

Ninh Tịnh: "Khó trách ta lại cảm thấy an tĩnh như vậy."

Hệ thống: "Giờ tính sao, người còn định tiếp tục không?"

Ninh Tịnh nheo mắt quan sát xung quanh: "Đương nhiên tiếp tục, còn thừa cũng không nhiều lắm, làm xong rồi lên bờ cũng được. Bằng không nhìn thấy đám rêu xanh lôm chôm ta lại mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mất."

Hệ thống: "Được thôi,"

Ngay ở lúc Ninh Tịnh đang chăm cạo cỏ nổi rêu xanh trên mặt tường thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói phát ra từ đằng sau lưng: "Người đang làm gì vậy?"

Ninh Tịnh kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Nhan Ngán Lan không biết đã quay trở về từ khi nào.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hân hạ xuống bờ ao, y phục không cần gió cũng phiêu phiêu du lãng, so với trích tiên trên trời thì lại càng giống yêu nghiệt vạn năm.

Ninh Tịnh tay cầm cái xẻng, đối diện với hân cười tươi: "Cạo rêu xanh a."

Nhan Ngán Lan nhìn Ninh Tịnh trước mặt, trái tim đột nhiên thất lại.

Mặt trời đã lặn, trong ao không một bóng người, chỉ còn nàng vẫn miệt mài làm việc, lời thôi lếch thếch đứng trong ao cao đến nửa người, quay lại ngó ngán cười với hân. Quần áo nửa thân dưới đều ướt hết, mặt hồ xanh biếc nổi lênh bênh một lớp thực vật, nhem đen cổ tay áo trắng tinh của nàng.

Thấy nàng chặt vật như vậy đáng nhẽ hẳn nên cảm thấy há hê mới phải, giữ nàng lại bên cạnh không phải là để tiêu trừ oán hận trong lòng sao?

Kỳ thật, nắm đó khi nàng đem hẳn rồi khỏi huyết động tối tăm kia, vào lúc hẳn yếu ớt nhất, mười nàng hẳn, cho dù nàng sau này có đem hẳn đấy vào sơn cốc Kiệu son thì bất quá cái mạng này cũng chỉ trả lại ân tình cho nàng mà thôi, ân oán của họ đã sớm thanh toán xong.

Nhưng hẳn không thể nào buông tay, không chỉ vì bản năng sinh tồn cùng sự tức giận khi bị phản bội mà là vì —— hẳn thích nàng. Bị người mình thích đối xử như vậy, hỏi mấy ai còn có thể ung dung bình thản.

Bao nhiêu lần tìm được đường sống trong cái chết, mỗi lần như vậy ý chí chiến đấu của Nhan Ngàn Lan lại càng tăng cao —— hẳn nhất định phải sống sót, sống sót để nàng phải hối hận vì đã bỏ mình, hối hận vì đã trốn tránh. Hẳn thậm chí còn tưởng tượng ra —— một ngày kia, hẳn sẽ cường đại, cường đại đến mức nàng không thể bỏ qua hẳn và sẽ khiến nàng cầu xin vì những gì nàng làm năm đó. Lúc đó, khi trút hết cơn giận dữ xong, biết đâu hẳn có thể nghe nàng giải thích một chút.

Tuy nhiên, khi nàng một lần nữa xuất hiện, mọi chuyện lại xảy ra khác với những gì hẳn tưởng tượng.

Đúng là nàng tìm tới nhưng vừa mở miệng lại đối cũng hẳn thanh toán xong. Nàng cũng xin lỗi nhưng lại im bất không nhắc tới nguyên nhân năm đó tại sao làm như vậy.

Tình cảnh nàng chặt vật cũng xuất hiện, nhưng khi hẳn nhìn thấy nó, sự há hê như mong đợi lại chưa từng xuất hiện, trái tim làm thế nào cũng không thể đặt xuống.

Hẳn nhớ lại cách đây rất lâu khi hai người bọn họ mới tới định cư ở Kiệu son, bản thân còn vì nàng mà cố ý đi thật xa để tìm loại trái cây nàng thích, rửa thật sạch rồi mới đem đến tay nàng.

Nụ cười của nàng khi đó cũng sáng rực, nhưng khác với hiện tại.

Nhan Ngàn Lan mở mắt.

Nàng tìm tới rồi, xin lỗi rồi, cũng bị hẳn hành hạ rồi, sau đó thì sao?

Đúng là hẳn hận nàng vì nàng phản bội mình, hận nàng vì đến cả lý do cũng không chịu nói —— cho dù là một cái lý do bịa đặt để lừa dối hẳn nàng cũng không muốn.

Mặc dù có vô vàn lý do để đối xử tệ với nàng nhưng tất cả đều bị một lý do đánh bại —— cho dù bị đối xử như vậy, hẳn vẫn thích nàng.

Hạt giống này đã được gieo từ khi hẳn còn thơ ấu, đến nay đã không có cách nào có thể nhổ bỏ, dù là có rụng, rễ vẫn mãi cắm sâu.

Phải... vừa rồi, khi thấy nàng chặt vật đứng trong ao nước, thứ xuất hiện trong lòng hẳn, không phải là sự há hê thỏa mãn mà là —— sự huyền diệu.

Nhưng sự việc năm đó nàng vẫn nhất định không chịu nói ra, chẳng nhẽ cứ như vậy bỏ qua?

Ánh mắt Nhan Ngàn Lan thay đổi liên tục, Ninh Tĩnh bị hẳn nhìn đến chằm chằm hỏi bay đây đâu.

Sau một lúc lâu, hẳn rút cuộc cũng "ừ" lạnh một tiếng: "Đi lên, khi ta không có ở đây, người để cho người khác bắt nạt vậy sao? Thật mất mặt."

Không biết tại sao lại bị mắng, Ninh Tĩnh sửng sốt một hồi mới vội vàng đáp lại: "Được."

Ninh Tĩnh không biết bản thân đã làm gì tác động đến Nhan Ngàn Lan nhưng từ sau buổi tối ngày hôm đó, sau khi bị hẳn nhìn thấy bộ dạng lệch thếch của mình ở trong ao cao rêu, thái độ của Nhan Ngàn Lan đối với nàng đã bắt đầu có dấu hiệu hoà hoãn.

Ngoài ra, hẳn đã đem tất cả người hầu trong cung điện Tầng ba đuổi ra ngoài, tuy Ninh Tĩnh cảm thấy tự tại không ít nhưng điều này cũng có nghĩa là nàng phải làm nhiều việc hơn (= _=).

Cho nên, chuyển biến tích cực này bằng một cách vô điều nào đó vẫn đem nàng lần lớn đến một ít.

Trước kia, Nhan Nhân Lan ngày nào cũng trung ra bộ mặt thờ đối với nàng, xa cách nàng, Ninh Tĩnh lại càng không dám tùy tiện tìm hẳn nói chuyện, chỉ sợ hơi bất cần một chút lại kích thích hẳn, chọc hẳn khẩu trừ Giá trị Nhân phẩm. Nhưng từ sau đêm đó trở đi, thanh giá trị Nhân phẩm đã không xuất hiện hiện tượng nháy mắt về không hay mấy hiện tượng quý dị gì đó. Tuy Giá trị Nhân phẩm vẫn lúc lên lúc xuống nhưng nó trở nên ôn hoà hơn rất nhiều, cũng lắm chỉ dao động trong khoảng từ 3 đến 5 điểm.

Tâm tình chuyển biến tốt đẹp cũng được thể hiện qua thái độ ngày thường đối với nàng. Tuy rằng thái độ vẫn không nóng không lạnh, thỉnh thoảng còn nói một vài câu khó nghe, nhưng số lần nói chuyện đã bắt đầu tăng lên, ngẫu nhiên còn có thể cùng nhau dùng cơm, thậm chí khiến nàng mơ hồ như quay lại năm tháng trước đó, ngoại trừ việc hai yêu đều ăn ý một chữ cũng không nhắc đến vấn đề kia.

Một người đóng chặt trái tim khước từ thế giới bên ngoài nhưng vẫn cố gắng thư tiếp nhận nàng, Ninh Tĩnh có thể cảm nhận được. Nàng cũng thả lỏng hơn nhiều so với trước kia —— thật tuyệt khi Giá trị Nhân phẩm không động một chút là khẩu trừ.

Chi tiếc, nàng không thể đem lý do ngày đó "hồ" hẳn nói ra, lại càng không muốn tìm đại một lý do nào đó lấy lý —— vì dù sao, lấy có gì rồi vẫn sẽ có lỗ hổng. Cho nên, khúc mắc trong lòng Nhan Ngàn Lan đã định sẵn là không thể gỡ bỏ.

Dù sao thì thời gian chung sống của họ cũng không còn nhiều, nếu như có thể duy trì không khí hoà thuận này thì Ninh Tĩnh đã cảm thấy may mắn lắm rồi.

Khi Nhan Ngàn Lan trải qua thiên kiếp lần đầu tiên, hẳn sẽ quên hết tất cả mọi thứ, nàng cũng phải rời đi, mọi chuyện cứ như vậy không phải là rất hoán hảo sao?

Ngày tháng cứ yên bình như vậy, chẳng mấy chốc đã trải qua ba tháng.

Kiệu son cũng bắt đầu sang đông.

Vào mùa đông, trên núi sẽ xuất hiện một loại trái cây đặc biệt —— chính là loại trái cây Ninh Tĩnh đặc biệt thích ăn. Nàng còn nhớ rõ mùa đông năm ấy, bởi vì quá thích ăn mà nàng hái đến đâu ăn hết đến đó, hái suốt dọc đường, ăn suốt dọc đường.

Không biết có phải vì đây là hương vị yêu thích của yêu quái hay không, nhưng Ninh Tĩnh thấy có rất nhiều yêu quái cũng thích ăn loại trái cây này, ngoài để ăn trực tiếp thì loại quả này còn có thể ép lấy nước rồi sau đó ủ men làm rượu. Tuy nhiên, loại quả này rất dễ bị hư hỏng, sau khi lấy từ cây xuống bắt buộc phải chế biến ngay, cho nên phòng bếp dù muốn cũng không có cách nào tích trữ loại quả này. Nhưng có lẽ cũng chính vì vậy mà ăn loại quả này lúc nào cũng đặc biệt tươi ngon.

Hôm nay, vừa hay Nhan Ngàn Lan không có ở Tầng ba, nàng lại có cơ hội đi xuống Tầng hai tìm Kỳ Tô —— Kỳ Tô là một con sóc nhỏ, cũng là một trong số ít những yêu quái mà nàng có thể vui vẻ làm bằng hữu ở Kiệu son.

Nhưng không may, lúc nàng vừa đến thì hẳn lại định ra ngoài. Thì ra hẳn muốn đi hái loại trái cây kia.

Mấy hôm trước tuyết đầu mùa vừa rơi, bầu trời bây giờ trong xanh, không khí mát mẻ, giá lạnh cũng không thể cản nổi tâm tình vui sướng, đây là thời điểm tuyệt vời để ra ngoài dạo chơi.

Kỳ Tô lập tức mời Ninh Tĩnh cùng ra ngoài hái trái cây, Ninh Tĩnh nghĩ nghĩ, hôm nay không có việc gì làm, chỗ hái quả cách đây cũng không xa, vẫn nằm trong phạm vi Kiệu son, cho nên liền sáng khoái đồng ý.

Trong ấn tượng của nàng, chuyện rui ro xảy ra nhất định phải là một ngày âm u mưa gió, không thì ít nhất cũng phải mưa phùn lất phất. Ninh Tĩnh ngàn lần không tưởng tượng được, tại sao vào một ngày đẹp trời như vậy, nàng lại có thể gặp phải kiếp nạn đáng sợ nhất kể từ khi thực hiện nhiệm vụ tới nay.

Nếu nàng sớm biết, nàng sẽ —— bản thân tuyệt đối sẽ không bước chân khỏi phòng Nhan Ngàn Lan nửa bước.

Ngày hôm đó, nàng cùng Kỳ Tô kéo tay nhau bước ra khỏi lớp hàng rào cuối cùng của Kiệu son, đi đến khu vực các yêu quái khác thường đến để ngắt trái cây. Nhưng sau khi đến lại phát hiện toàn cây trơ trụi, có lẽ vì tuyết năm nay tới sớm nên cây ra ít quả, đã sớm bị yêu quái khác hái hết. Kỳ Tô không giấu nổi thất vọng, Ninh Tĩnh nhìn sắc trời vẫn còn sớm nên liền đề nghị cùng hẳn vào rừng tìm trái cây, nàng nhớ hình như xung quanh cũng có loại trái cây này.

Hai yêu say sưa tâm chuyện trong rừng tuyết, một mặt bị mê hoặc bởi cảnh sắc trắng lẹ và hùng vĩ của núi rừng Kiệu son sau tuyết, một mặt còn mãi mê bàn luận về các cách chế biến trái cây nên không phát hiện ra —— không biết từ khi nào, trong khu vực an toàn của Kiệu son lại xuất hiện một đám Lang yêu đôi mắt hình rập.

(1) Lang yêu: Yêu quái sói.

Cũng không biết, đám Lang yêu này..... Rốt cuộc là đã theo đuổi bọn họ từ khi nào?

Chúng đang rất đói, đói đến mức không duy trì nổi hình dạng con người, đói đến mức gặp cái gì cũng có thể ăn luôn.

Sau khi phát hiện Lang yêu, đương nhiên hai yêu quái "gà mờ" như Ninh Tĩnh và Kỳ Tô không định lấy trứng chọi đá. Mà bọn họ chọn cách đem hết yêu lực dùng để Ngự phong, dùng toàn lực chạy trốn.

(2) Ngự phong: Cưỡi gió

Nơi bọn họ đang đứng tuy cách lớp hàng rào bảo vệ thứ nhất mà Nhan Ngàn Lan lập ra không gần nhưng nếu không bị ngăn cản, dùng hết sức Ngự phong thì vẫn có thể về kịp.

Nhưng đám yêu quái Ninh Tĩnh gặp được hôm đó không phải yêu quái chưa thành hình mà là yêu quái đã có trí tuệ. Bọn chúng vốn là yêu quái cấp cao hơn Ninh Tĩnh cùng Kỳ Tô, tình thông biến hình, lại có thói quen đi săn bầy đàn của loài Lang tộc, trong bụng có nội đan, ở trong rừng lấy đôi hình vậy bắt con mồi.

Ở trong rừng chạy đông chạy tây, lại còn phải tránh cả lớp bầy bắt ngờ của Lang tộc nên lộ trình bị tăng lên nhiều hơn. Cũng may hai người linh hoạt cộng thêm sự nhắc nhở từ hệ thống, bọn họ mới có thể miễn cưỡng tránh thoát được cạm bẫy

phép thuật của Lang yêu.

Có điều cứ như vậy, pháp lực nội đan của bọn họ chẳng mấy chốc sẽ cạn kiệt.

Rau thom tình cùng với sức tinh thời kì sung sức nhất cũng không thể đánh bại sự truy lùng gắt gao của Lang yêu, chứ đừng nói đến hiện tại khi yêu lực nội đan bị tiêu hao.

Ninh Tĩnh còn nhớ rõ khi bản thân bị móng sói đâm xuyên qua bụng, tiếng kêu của Kỳ Tô tuyệt vọng mà thê lương. Kỳ Tô dùng hết sức bình sinh, ôm nàng để vào trong một cái bẫy rắn săn thú. Bẫy rắn có rất nhiều dao nhọn, Ninh Tĩnh được giấu ở bên cạnh, Lang yêu bởi vì quá suy yếu nên không thể biến về hình dạng con người, cũng không còn yêu lực để di chuyển bẫy rắn, cho nên dù Ninh Tĩnh bỏ mạng ở trong bẫy rắn, chúng nó cũng không thể ăn được.

Kỳ Tô gần giữa nước mắt, run run nói: " Thực xin lỗi." Sau đó để Ninh Tĩnh ở lại để đi tìm cứu viện.

Kỳ Tô sau đó đi như thế nào, Ninh Tĩnh cũng không biết.

Khi mất máu, nhiệt độ quanh thân cũng dần dần lạnh đi. Từ chân tay đến thân thể, bộ phận còn ấm ngày càng thu hẹp. Chờ đến lúc trái tim cũng không cảm nhận được độ ấm nữa cũng là lúc người đó từ vong. Cảm giác độ ấm từ chỉ bắt đầu lạnh dần, sinh mệnh không ngừng sôi mòn nhưng lại không có cách nào ngăn cản, đó là điều tuyệt vọng đến nhường nào.

Vì cùng là sinh linh nên yêu quái cùng con người không khác nhau là bao. Có lẽ điểm duy nhất khác biệt giữa con người và yêu quái chính là nơi còn ấm cuối cùng của yêu quái là nội đan.

Cảm giác gần chết lúc này quá mức chân thật, do không phải cái chết do hệ thống sắp đặt nên mọi đau đớn đều tồn tại. Ninh Tĩnh nằm trên nền tuyết, mở mắt nhìn bầu trời trong xanh, đôi mắt dần mất đi tiêu cự.

Hệ thống vẫn luôn nói không ngừng bên tai nàng, muốn nàng bảo trì sự tỉnh táo, dạy nàng thế nào để bịt miệng vết thương. Lúc đầu dù mặt mày trắng bệch nhưng Ninh Tĩnh vẫn cố gắng trả lời đôi câu, cũng dựa theo cách hệ thống chỉ dạy, xé quần áo bịt miệng vết thương.

Nhưng dần dần, miệng nàng không còn sức để tiếp lời. Mất máu, nhiệt độ thấp, hơn nữa còn trọng thương, đây là lần đầu tiên Ninh Tĩnh trải qua cảm giác cận kề cái chết.

Trước khi mất đi ý thức, nhiệt độ cơ thể Ninh Tĩnh đã không khác gì đám tuyết lạnh lẽo ngoài kia.

Âm thanh cuối cùng nàng nghe thấy là tiếng hệ thống đang không ngừng gọi tên nàng trong đầu, báo nàng phải duy trì tỉnh táo.

Chết đến nơi rồi nhưng nàng vẫn còn mơ màng nghĩ " Bà nó, nhiệm vụ đến 97% rồi mà còn thất bại."

Tiếp đó, nàng liền rơi vào khoảng không đen nhánh.

Nơi đó không hề đau đớn, cũng không có tuyệt vọng, xung quanh chỉ một mảnh yên tĩnh.

Chìm trong khoảng lặng kéo dài cả cả thế kỷ, Ninh Tĩnh cho rằng bản thân đã chết, sau đó cái nhiệm vụ quý quái này cũng trực tiếp thất bại.

Nhưng cuối cùng nàng cũng không chết.

Sau khi tỉnh lại, Ninh Tĩnh đang nằm trên giường, toàn thân cứng nhắc, giống như đã nằm rất lâu.

Âm thanh hệ thống trở nên vô cùng thân thiết:" Người tỉnh?"

Ninh Tĩnh mở mắt lên tiếng:" Tất cả...." Nàng bị âm thanh bản thân phát ra dọa sợ, bởi vì nó quá khàn: " Nhiệm vụ kết thúc rồi sao?"

Hệ thống: " Chưa, người còn sống, vẫn đang ở nhiệm vụ thứ hai. Chỉ có điều, người hôn mê suốt một năm."

" Một năm?!" Ninh Tĩnh choáng váng, ngay lập tức muốn ngồi dậy nhưng toàn thân vô lực:" Nhưng đối với ta, mọi việc chỉ như mới hôm qua..... khoan đã, ta nhớ rõ yêu lực nội đan của ta đã hoàn toàn biến mất."

Nhớ lại cảnh tượng khiến nhân tâm tuyệt vọng kia, trong lòng Ninh Tĩnh vẫn cảm thấy sợ hãi —— nàng dùng sức bịt kín miệng vết thương, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, dùng " phun" cũng không hề nói quá. Bùn đất dưới thân nhiễm đầy máu, không khí xung quanh cũng tràn ngập một cỗ mùi tanh.

Máu cứ thế chảy xuống, ý thức nàng cũng dần dần mất đi.

Còn có, nàng nhớ rõ khi bản thân bị Lang yêu chọc thủng bụng, thậm chí nàng còn thấp rồ ruột gan đang quặn quai! Đây cũng chính là lý do nàng không thể cùng Kỳ Tô chạy trốn.

Nghĩ đến đây, sống lưng Ninh Tĩnh lại bắt đầu lạnh toát, nàng choáng váng đỡ thành giường, một tay nhánh chóng kéo quần áo, nhưng cảnh tượng bên dưới khiến nàng sững sờ —— bụng nàng bóng loáng, không hề có vết sẹo chứ đừng nói đến là xuất hiện dấu tích bị mổ bụng."

Ninh Tĩnh cảm thấy kỳ ức bản thân có chút hỗn loạn.

Nàng rõ ràng bị trọng thương, đến cuối cùng nội đan cũng không giữ được.

Nội đan của Yêu tộc, giống như một thiết bị dự trữ năng lượng ở thế giới của nàng, nó cung cấp năng lượng và phép thuật cho Yêu quái hoạt động, nó đối với yêu quái thậm chí còn quan trọng hơn trái tim —— có nội đan có thể cái từ sống lại, nhưng không có điều ngược lại.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa nội đan và thiết bị dự trữ năng lượng chính là nó không phải sản phẩm vô tri do nhân loại tạo ra mà nó có sinh mệnh. Nếu lấy nội đan ra, Yêu tộc sẽ ngay lập tức hiện nguyên hình rồi chết. Một điều nữa là cho dù nội đan vẫn ở trong cơ thể, nhưng nếu trong một thời gian dài không có máu nuôi dưỡng, cũng sẽ bị khô héo hoại tử, được cùng ngàn năm cũng khó cứu chữa.

Ít nhất, lúc chuẩn bị ngắt xâu, Ninh Tĩnh chắc chắn, nội đan bản thân đã như nó mạnh hết đã. Dù Kỳ Tô có mời thần y đến, cũng không thể nào vẫn hồi.

(3): Nô mệnh hết đã(强弩之末): thể suy sức yếu, sức cùng lực tận

(4): Không thể nào vẫn hồi: Nguyên văn黄花菜也都凉了 (Món dưa chuột cũng đã lạnh rồi):dưa chuột vốn lạnh nếu nói dưa chuột đã lạnh nghĩalà một sự kiệnmàó đã muộn,không thể vẫn hồi. (nguồn: baidu)

Cái này....., hình như không đúng lắm

Phong lưu công tử: Team ta bảo nhân ngày hôm qua Việt Nam thắng nên yêu cầu hôm nay ra chương mới đi. □□

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thế giới 2: Bánh bao nhỏ thứ hai (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

<http://t.sina.com.cn/bukisatsuki>

Editor: tuanh0906 Uyenyen1101 linhchi12388

Hệ thống: "Người nói đúng. Thời điểm Kỳ Tô mang cứu binh tới, người chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, gọi người, lay người đều không có phản ứng, nội đan cũng lạnh thấu, đã không thể cứu được nữa. Nhiệm vụ này đáng ra sẽ tuyên bố thất bại vào lúc đó, ta cũng đã chuẩn bị tốt thể giới tiếp theo cho người."

"Vậy vì sao ta không....." Ninh Tĩnh đang nói lại ngừng.

Nàng nhú mày, dùng bàn tay phủ lên vùng bụng nhăn nhu của mình, nhắm mắt cảm nhận.

Phía bụng dưới, có một viên nội đan đang tỏa ra ánh sáng ấm áp. Yêu lực dồi dào, mạnh mẽ ấm áp, liên tục không ngừng chuyển tới từ chi bách hải. Nếu nói trước đây, yêu lực của nàng chỉ như một dòng nước nhỏ, vậy thì hiện tại nó chính là sông lớn cuộn trào.

(1) Từ chi bách hải: chân tay và trâm xương, các bộ phận trên cơ thể, ý chỉ toàn thân.

Hình dạng của viên nội đan này cũng rất kỳ lạ, hình tròn nhưng lại không quá tròn, ngược lại giống như một hình cầu bị chia làm hai.....

— Đây là nửa viên nội đan.

Mặc dù chỉ là một nửa, nhưng thể tích của nó còn to hơn nhiều so với nội đan trước kia của nàng. Có thể suy được, nó chắc chắn đến từ một con đại yêu cấp bậc cao hơn nàng rất nhiều.

Một phỏng đoán hoang đường bắt đầu hình thành trong đầu Ninh Tĩnh. Nàng bỗng nắm chặt góc chăn, cất cao giọng, run rẩy hỏi: "Nửa viên nội đan này là của ai?"

Hệ thống nói: "Là của Nhan Ngàn Lan."

Đầu óc Ninh Tĩnh trống rỗng, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ lạnh lẽo, nàng nghe thấy bản thân cứng đờ lại: "Nội đan của Nhan Ngàn Lan?"

Hệ thống: "Đúng... Này, này, đừng sợ, Nhan Ngàn Lan không chết, hắn vẫn đang sống tốt. Nếu hắn chết, nhiệm vụ đã sớm sụp đổ. Lúc đó, Kỳ Tô dùng tốc độ nhanh nhất bay trở về Kịêu sơn. Người phải biết rằng tiểu yêu cấp thấp không có cách nào có thể gặp trực tiếp Nhan Ngàn Lan. Tiểu tử kia dùng hết mọi cách, cuối cùng mới truyền được tin lên trên. Sau đó, có hắn dẫn đường, Nhan Ngàn Lan mang theo hắn, dùng tốc độ nhanh nhất tìm được người, nhưng cả đi cả về, cũng mất gần nửa ngày."

Ninh Tĩnh trấn định lại, bắt được một chữ trong lời nói của hệ thống: "Nửa ngày? Nhưng lúc ấy ta đã sắp tắt thở, sao có thể kéo dài lâu đến như vậy?"

Hệ thống mất tự nhiên nói: "À thì ta dùng một chút phương pháp kéo dài sinh mạng cho người, nhưng chỉ là kế tạm thời. Còn về nội đan, ta cũng thật sự hết cách."

Ninh Tĩnh hơi giật mình, nói: "Cảm ơn người, vì tất cả."

Hệ thống: "Đừng khách sáo. Ban đầu ý định của ta là giúp người cảm cự đến khi Nhan Ngàn Lan tới. Chỉ là không ngờ, hắn sẽ đem nửa viên nội đan của mình chia cho người, cũng bởi vì có nội đan của hắn, người mới sống sót."

"Vì sao phải làm vậy?"

"Người, tình trạng của người ấy à, nếu ở hiện đại, bác sĩ nói tiếng cũng khó lòng cứu được. Đừng thấy nội đan có thể phục hồi thân thể, nó cũng không phải vạn năng, thương thể nếu như vượt qua khả năng có thể chữa trị của nó — tỷ như chặt đầu, không muốn chết cũng phải chết. Tuy có nội đan chứa yêu lực dồi dào của Nhan Ngàn Lan bảo vệ sinh mệnh cho người, thì người vẫn phải nằm một năm mới có thể tỉnh lại. Nếu đổi lại là nội đan của một con yêu quái bình thường, nghĩ cũng đừng nghĩ, người đã sớm bay đến nhiệm vụ sau lâu rồi, nào còn cơ hội ở đây tám chuyện với ta."

Ninh Tĩnh đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Vậy một năm qua, tiến độ hoàn thành cốt truyện thế nào rồi?"

Hệ thống: "Tiến độ hoàn thành cốt truyện đã lên tới 98%, còn ba tháng nữa là Nhan Ngàn Lan sẽ nghênh đón thiên kiếp, nhiệm vụ cũng sắp kết thúc rồi."

Ninh Tĩnh trầm mặc nhìn chậu than trong góc phòng, đột nhiên xoay người xuống giường, nói: "Ta phải đi gặp hắn."

Hệ thống nói: "Khoan đã, người vừa mới tỉnh lại, thân thể còn chưa hồi phục hẳn."

Lúc này vừa tỉnh dậy có hơi choáng váng nhưng nghĩ một lúc đã tốt hơn nhiều. Căn phòng này là nơi trước đây nàng từng ở, xem ra nàng vẫn đang ở hang ổ của Nhan Ngàn Lan. Ninh Tĩnh mang gậy một cách qua loa, đi về phía cửa, vừa mở cửa đã bị gió lạnh thổi vào làm rung mình một cái.

Bây giờ cách sự cố lần đó vừa đúng một năm, hiện tại là mùa đông. Ninh Tĩnh đành phải quay trở lại phòng, tìm quần áo mặc thêm.

Sau một năm, cách bài trí trong phòng nàng có rất nhiều điểm thay đổi, đồ trong tủ cũng không phải những thứ nàng quen thuộc. Trái lại, dường như xuất hiện dấu vết ai đó đang sống cùng nàng.

Hệ thống nói: "Không sai, ta đang định nói với người. Một năm qua, Nhan Ngàn Lan đều ở chỗ này, người không cần ra ngoài, ở đây đợi là được rồi."

Hệ thống vừa dứt lời, gió lạnh phía sau đột nhiên mạnh hơn, hình như cửa lớn vừa bị mở ra.

Nhận ra đằng sau có người đi vào, Ninh Tĩnh giật mình, còn chưa kịp xoay mặt, cả người đã bị kéo vào một lồng ngực nóng bỏng, lỗ tai đụng phải ngực, tiếng tim đập thình thịch, thình thịch, làm chấn động màng nhĩ của nàng.

Hai cánh tay Nhan Ngàn Lan gắt gao ôm chặt Ninh Tĩnh, vẻ mặt mừng rỡ như điên, vô cùng kích động, thậm chí còn có chút vận vận. Hắn ôm Ninh Tĩnh, như người chết đuối vớ được cọc, chỉ có như vậy mới có thể giải tỏa được một chút tuyệt vọng xen lẫn hy vọng chờ đợi suốt một năm qua.

Đối với sự nhiệt tình của Nhan Ngàn Lan, Ninh Tĩnh có chút sửng sốt. Rốt cuộc trong khoảng thời gian hôn mê, nàng không nhớ gì cả. Sự việc một năm trước đối với nàng mà nói, dường như mới xảy ra ngày hôm qua. Ấn tượng về Nhan Ngàn Lan, vẫn đang dừng lại ở một năm trước, thời kỳ hắn đối với nàng chẳng nóng cũng chẳng lạnh.

Cổ đột nhiên nóng lên, có thứ gì đó nóng hổi trượt theo cổ áo nằng chảy vào trong y phục. Thân thể Ninh Tịnh chấn động, trái tim bỗng mềm xuống, cuối cùng vẫn đuối tay ôm hân, dịu dàng nói: "Được rồi, ta vẫn khỏe mà, Ngán Lan."

Cảm xúc mãnh liệt cần có thời gian nhất định để phát tiết, chờ Nhan Ngán Lan hồi phục cảm xúc xong, thân thể bệnh nặng còn chưa kịp bình phục của Ninh Tịnh, bị lẫn lộn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Trên mặt Nhan Ngán Lan không còn nhìn ra dấu vết đã khóc, ôn nhu cười nói: "Tỷ tỷ, nếu tỷ mệt mỏi thì nằm tiếp đi."

Ninh Tịnh gật đầu, Nhan Ngán Lan trực tiếp ôm nàng trở lại giường. Ninh Tịnh đột ngột rời khỏi mặt đất, bật thốt lên nói: "Ta tự đi được, để ta tự đi."

"Tỷ không cần khách sáo với ta." Nhan Ngán Lan đặt Ninh Tịnh lên giường, cẩn thận chỉnh lại gối cho nàng, ngồi ở mép giường: "Một năm qua, tất cả việc liên quan đến tỷ, thay quần áo lau mình, đều là ta xử lý. Ôm tỷ lên giường thì đã sao."

Ninh Tịnh tròn tròn hai mắt, lập tức chọc hệ thống: "Ể, hân nói thật hả?"

Hệ thống: "Ừ....."

Ninh Tịnh: "Thay quần áo, lau mình? Là cái kiểu lau mình không một mảnh vải che thân ta đang nghĩ?"

Hệ thống: "Ừ..."

Ninh Tịnh: "....." Mẹ kiếp.

Nhan Ngán Lan đi về phía cửa, Ninh Tịnh cho rằng hân định rời đi, ai ngờ hân chỉ buộc lại cửa, sau đó trở về cạnh giường, treo ngoài bảo lồng giá rồi nằm xuống cạnh nàng, làm nũng nói: "Tỷ tỷ, ta cũng mệt mỏi, tỷ nằm cùng ta đi."

Ninh Tịnh ấp úng hỏi: "Loại việc như thay quần áo để có thể để người khác làm nha, sao lại phải tự mình làm?"

Vạt áo Nhan Ngán Lan hơi mở, vui vẻ thoải mái chống cằm nhìn nàng, âm thanh như đang câu dẫn người: "Đừng vậy, tỷ nói xem vì sao ta phải làm vậy?"

Ninh Tịnh nói với hệ thống: "Người xem, tên hồ ly tinh này."

Hệ thống: "....."

Lần thứ hai ngủ tình ngủ giữa đêm, Nhan Ngán Lan không còn giống như trước kia, ban đầu biến thành bộ dạng hồ ly bò lên giường, đến nửa đêm lại giao hoạt mà biến về hình người. Bây giờ hân vô cùng quang minh chính đại dùng bộ đáng con người ôm Ninh Tịnh ngủ, có lẽ đã quen ôm suốt một năm qua.

Ninh Tịnh mới tỉnh lại, quả thực rất mệt, nhưng trong lòng lại có một đồng suy nghĩ.

Nàng biết những thế giới này đều chỉ là số liệu, cho nên nàng vẫn luôn cố gắng tránh đưa tình cảm của bản thân vào đó —— Đương nhiên, biết rõ tất cả nhân vật ở đây đều là hư cấu, mà còn trả giá bằng tình cảm, chẳng phải quá ngốc hay sao?

Cứ coi đây là một trò chơi dài, chờ xong tám năm, đến lúc rời đi, không cần phải lưu luyến gì cả —— đây chính là tâm lý mà Ninh Tịnh mong muốn.

Nhưng sau khi trải qua một lần dạo qua quỹ môn quan, lại được Nhan Ngán Lan dùng phương thức "thu lợi 800, tự tổn hại một ngàn" cứu sống, trong tim Ninh Tịnh bắt đầu xuất hiện một loại ảo giác, nàng có một chút tin —— cho dù Nhan Ngán Lan là do một dãy số tạo ra, "hân" cũng có linh hồn, "hân" và tình cảm của "hân" là thật sự tồn tại.

Hệ thống: "Không cần băn khoăn, những thế giới này cảm giác chân thật quá lớn, trước kia cũng từng có ký chủ chìm đắm trong đó không thể nào tự mình thoát ra, ảnh hưởng trực tiếp đến vận mệnh nhân vật chính trong nhiệm vụ... Cho nên, người hãy cố gắng tự mình kiểm soát nó trong một mức độ nhất định."

Ninh Tịnh: "Yên tâm, ta biết."

Trái lại, Nhan Ngán Lan nằm bên cạnh có vẻ đã rất lâu không nghĩ ngợi cần thận, tâm trạng căng như dây đàn suốt một năm rồi cuộc có thể thả lỏng, so với Ninh Tịnh rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Ninh Tịnh nhắm mắt lại, ở trong đầu nói: "Hân cho ta nửa viên nội đan, chắc chắn là đối với thân thể cũng tổn hại rất lớn.."

Hệ thống: "Trực tiếp mất đi một nửa yêu lực, quả thực là tổn hại rất nặng. Cũng may, chuyện này không bị lộ ra ngoài, chỉ có một vài thuộc hạ đáng tin biết được. Hơn nữa, ảnh hưởng do Nhan Ngán Lan xây dựng vẫn còn, cho nên, một năm qua Kiệu sơn xem như vẫn thái bình. Chờ hân thuận lợi vượt qua lần thiên kiếp đầu tiên, mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp."

Ninh Tịnh không lên tiếng. Hệ thống đợi một lúc, mới phát hiện nàng đã ngủ mất từ lâu.

Hệ thống: "....." Mẹ nó, làm nó nói vô ích.

Từ sau khi Ninh Tịnh tỉnh lại, quan hệ với Nhan Ngán Lan hoàn toàn trở lại mùa xuân. Ngoại trừ việc Nhan Ngán Lan ở bên ngoài bận rộn hơn trước, thì cuộc sống bảy giờ giống hệt như khi mới tới Kiệu sơn. Ninh Tịnh cũng không phải chạy tới chạy lui làm việc, lại trở về làm cá ướp, mỗi ngày hết ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Không biết Nhan Ngán Lan từ chỗ nào kiếm được loại trái cây chỉ mùa đông mới có ấy, rửa sạch sẽ đưa đến trước mặt Ninh Tịnh. Nhìn bộ dáng hân, có vẻ vẫn đang lo lắng chúng sẽ gọi lên cho nàng những kí ức không tốt. Ninh Tịnh cũng hành động như bình thường, cố cầm lên ném vào miệng. Nhan Ngán Lan thấy thần sắc nàng không có vẻ giả bộ, lập tức lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Ninh Tịnh tự kiểm điểm mình với hệ thống: "Vòng đi vòng lại, cuối cùng vẫn trải qua những tháng ngày bị một cậu bé bảy tuổi rưỡi chiếu cố."

Hệ thống: "....." Nó lại thấy ký chủ rác rưởi nhà nó đang có vẻ rất vui nha.

Ninh Tịnh: "Đừng rồi, tiếp theo, người chuẩn bị cho ta thế giới gì vậy?"

Hệ thống: "Người cứ chờ là được."

Mọi thứ dường như đã trở về quỹ đạo, nhưng trên thực tế Ninh Tịnh lại không đoán được suy nghĩ trong lòng Nhan Ngán Lan.

Nàng biết sự việc năm đó luôn là cái dằm trong tim hân. Chẳng lẽ nỗi đau trên cơ thể nàng lại có thể triệt tiêu oán hận mà cái dằm kia mang lại cho hân?

Điều đó là không thể.

Nhưng oán oán hận của hân là phải nhìn nàng bị gây vì một năm mới có thể biến mất. Vậy thì lúc đó, tại sao hân lại đào ra nội đan của mình để cứu nàng?

Trong lòng có nghĩ ngợi, nhưng Ninh Tịnh lại lựa chọn không hỏi gì cả. Nếu nàng muốn sống cùng Nhan Ngán Lan cả đời, bọc mù này kiểu gì cũng cần chọc ra. Nhưng trên thực tế, thời gian của nàng và Nhan Ngán Lan chỉ còn lại ba tháng, cần gì phải làm âm ỉ, để cả hai cùng vui vẻ thoải mái không phải tốt nhất sao?

Khoảng thời gian yên bình, ấm áp mang lại cho người ta ảo giác nó là vĩnh hằng. Nào ngờ nó lại như một chiếc đồng hồ cát, bạn càng để ý đến nó thì nó lại càng chảy nhanh.

Ba tháng này, tiến độ hoàn thành cốt truyện vẫn luôn đứng im không đổi. Ninh Tịnh cũng không hỏi lại hệ thống, bởi vì nàng biết, nhiệm vụ cuối cùng là cái gì.

Thời gian tới gần cuối tháng thứ ba.

Ban đêm, Nhan Ngán Lan để tóc ướt, ngồi dưới đèn đọc sách, vui vẻ đặc ý để Ninh Tịnh lau tóc cho hân. Rõ ràng có thể dùng yêu lực nháy mắt làm khô tóc, nhưng hân chính là muốn hưởng thụ loại đại ngộ này —— tâm tình sung sướng của hân có thể nhìn ra từ đôi tai hồ ly để lộ ra ngoài.

Cách yêu quái khôi phục thân thể vô cùng đơn giản mà thô bạo, chính là ngủ. Gần đây một ngày 24 giờ, ít nhất một nửa thời gian nàng đều ở trên giường. Ninh Tịnh cảm thấy nếu nàng cứ tiếp tục ngủ như vậy thì không sớm thì muộn sẽ hóa thành lợn cũng không chừng.

Trong tình trạng ngủ đủ mất, tinh thần Ninh Tịnh càng ngày càng tốt, đã khôi phục đến bảy tám phần. Tuy nhiên trạng thái của Nhan Ngán Lan lại kém đi rất nhiều so với hân trước đây. Có lẽ là vì yêu lực của nửa viên nội đan, tuy lớn hơn yêu lực Ninh Tịnh cần rất nhiều, nhưng lại không đủ cho Nhan Ngán Lan dùng.

Nếu độ thiên kiếp trong trạng thái này, chỉ sợ kết quả rất đáng lo.

Tóc ướt cơ bản đã lau xong, tai hồ ly của Nhan Ngán Lan gật gật, bỗng một con gió nổi lên, những giọt nước cuối cùng trên tóc cũng khô hết.

Ninh Tịnh bất bình, lườm hân nói: "Để tôi xem, đệ có thể nháy mắt làm khô tóc, có cần nhất thiết phải lẫn lộn ta như vậy không hả? "

Nhan Ngán Lan không nhận được, dần dần ha ha cười thành tiếng. Hân xoay người, nắm tay Ninh Tịnh nhẹ nhàng đưa, ôn nhu nói: "Vậy lần sau để ta làm cho tỷ."

Ninh Tịnh lúc này mới hài lòng nói: "Ừ, như vậy mới đúng."

Nhan Ngán Lan bê ngón tay tính: "Không chỉ lau tóc, trước kia tỷ còn giúp ta tắm rửa, mặc quần áo, xoa bụng cho ta..."

Ninh Tịnh bắt đầu đi lên tiếng: "Dễ đã trưởng thành, những việc đó phải tự mình làm."

Nhan Ngạn Lan ôm eo Ninh Tịnh, cười nói: "Tuy rằng tỷ tỷ không còn làm như vậy cho ta, nhưng mà, nếu tỷ muốn, ta có thể giúp tỷ tắm, mặc quần áo, xoa bụng."

Ninh Tịnh giật giật khoe miệng, ném tay hất tay từ trên eo xuống: "Không cần."

Đêm đã khuya, hai yếu tắt nến đi ngủ.

Ninh Tịnh hiện tại gần như vừa lên giường là ngủ, sau khi nằm xuống, tìm một tư thế thoải mái nhất, không còn cử động, an tĩnh mà ngủ.

Nửa đêm trăng lên cao, Nhan Ngạn Lan vốn đã nhắm mắt, mí mắt nhẹ nhàng run lên, từ từ mở ra. Hắn khẽ giọng nói: "Tỷ tỷ, ta không ngủ được, tỷ còn thức không?"

Ninh Tịnh như đưa trẻ cuộn tròn trước mặt hắn, hít thở đều đều, không có biến hóa.

Nhan Ngạn Lan nghiêng người về phía Ninh Tịnh. Không biết vì sao đêm nay, những lời ngày thường hắn xấu hổ không dám mở miệng, dù biết nàng sẽ không nghe được, nhưng lại có ham muốn nói ra tất cả: "Tỷ tỷ, tỷ từng nói, ngày đó tỷ vút ta trong son cốc Kiểu son, đó không phải ý muốn của tỷ. Kỳ thực ta tin, nhưng một ngày tỷ còn chưa nói cho ta chân tướng sự việc, cái gai này vẫn sẽ cắm mãi trong lòng ta. Một năm trước, ta bởi vì cái gai này mà không muốn đối tốt với tỷ. Nhưng ta biết, chỉ cần tỷ ở bên cạnh ta, cuối cùng sẽ có một ngày, tình cảm của ta đối với tỷ sẽ hoàn toàn lần át nỗi đau cái gai kia mang tới. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi, cho nên ta không hề nóng vội."

"Chỉ là, lúc tỷ suýt nữa chết trước mặt ta,....." Giọng nói của Nhan Ngạn Lan trầm xuống, trước mắt tái hiện cảnh tượng Ninh Tịnh nằm trên một vũng máu. Nếu nàng không tỉnh lại, chỉ sợ cảnh đó sẽ trở thành cơn ác mộng vĩnh viễn của hắn.

Nhan Ngạn Lan không tiếng động há miệng thở dốc, thống khổ lắm lắm: "Ta mới hiểu được, thế gian này lúc nào cũng có thể xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, khi ta còn có thể thấy được tỷ, có thể cùng tỷ nói chuyện, tại sao lại phải tiếp tục gần gũi với tỷ chứ? Có thể một ngày nào đó ta sẽ mất tất cả những thứ này. Vậy thì, khi ta còn có chúng, vì sao lại biết không quý trọng?"

"Nghe nói sau khi trải qua thiên kiếp, sẽ quên đi tình ái trong quá khứ. Tỷ từng kể cho ta nghe chuyện xưa của Bạch nương tử và Hứa Tiên, ta không sợ sẽ quên. Bởi vì ta không giống Hứa Tiên, chỉ cần tỷ còn ở đây, ta nhất định sẽ lại thích tỷ một lần nữa."

Vào nửa đêm không ai trả lời, Nhan Ngạn Lan tự xướng kịch một vai hồi lâu.

Cuối cùng, hắn thì thầm hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ có thích ta chút nào không?"

Câu hỏi này đương nhiên không đợi nàng sẽ trả lời. Người ngủ say, cái gì cũng không nghe được.

Có điều, Nhan Ngạn Lan một chút cũng không thêm dè ý. Dù sao, sau này còn rất nhiều thời gian để có thể hỏi lại, hắn tin, có một rằng hắn sẽ tìm ra bằng chứng Ninh Tịnh có cảm tình với hắn.

Đến khi Nhan Ngạn Lan thật sự ngủ say, màn đêm cũng sắp sửa qua đi. Trước bình minh, cửa sổ phía đông chưa sáng, Kiểu son yên tĩnh như một tòa cung điện giữa bầu trời.

Ninh Tịnh trông có vẻ như đang ngủ say, lại chậm rãi mở mắt, phức tạp nhìn Nhan Ngạn Lan.

Nàng vốn định vuốt tay sờ vào tai hồ ly của Nhan Ngạn Lan, nhưng sợ đánh thức hắn, bèn lùi ra khỏi ngực hắn một chút —— nhiệt độ cơ thể người đối diện nóng như lửa, đích thực là một cái lò sưởi tự nhiên, nhưng căn phòng này còn đặt nhiều lò sưởi như vậy, chúng bị bỏ quên lâu, chắc sẽ hơi buồn.

Ninh Tịnh nằm thẳng trên giường, mở to hai mắt, nhìn lên đỉnh trần.

Bỗng nhiên, nàng nhẹ giọng nói với không khí: "Có. Có một chút."

Nhưng, cũng chỉ có thể dừng lại ở đó.

Ninh Tịnh hỏi hệ thống: "Còn lại bao nhiêu?"

Hệ thống: "99%, vài ngày tới làm nốt nhiệm vụ cuối cùng, sau đó chúng ta có thể rời đi."

Ninh Tịnh: "Được."

Hôm sau, nắng mai mờ ảo, bầu trời sáng rực.

Nhan Ngạn Lan nằm bên cạnh Ninh Tịnh đã sớm không còn là hình người, mà là hắn trong hình dạng hồ ly.

Đêm trước thiên kiếp, cũng giống những lần hóa hình trước kia, Nhan Ngạn Lan trước tiên sẽ biến lại thành hồ ly, trở nên suy yếu và cũng thích ngủ hơn so với hình người.

Hiện tại hắn đã lớn hơn một trái bóng rổ, cơ thể dài tới hai mét, lông tóc mềm mại xoả tung, chiếc giường nhỏ này đã không còn chứa nổi vị tôn đại Phật này nữa, bằng không sẽ bị hắn đè bẹp mất. Nhan Ngạn Lan chỉ có thể úy khuất gác đầu bên cạnh Ninh Tịnh, còn thân thể thì cuộn tròn như một ngọn núi tuyết nhỏ, bao lấy cạnh giường.

Vừa tỉnh dậy đã thấy một cái đầu hồ ly to đùng bên cạnh, đúng là một việc vô cùng kích thích. Ninh Tịnh giật mình đến nỗi ngồi bật dậy. Vì động tác của cô quá mạnh, Nhan Ngạn Lan cũng từ từ tỉnh lại.

Ninh Tịnh bọc chân ngồi trên giường, Nhan Ngạn Lan to như vậy, vẫn là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy. Nàng đưa tay chạm vào mũi hắn, lại đưa tay vuốt vuốt lông hắn xoả tung. Nhan Ngạn Lan như một con đười ươi hiền lành, để mặc Ninh Tịnh sờ hết chỗ này đến chỗ khác.

Cuối cùng, Ninh Tịnh đã làm một việc mà nàng vẫn luôn muốn làm, đó chính là nằm sấp lên người Nhan Ngạn Lan. Quả nhiên, cả người đều lọt thỏm vào trong, thật giống như ngã vào một bóng bằng bóng. Vào lúc băng tuyết đầy trời, chỉ cần trốn trong lớp lông của Nhan Ngạn Lan, tuyết đối sẽ không bị chết cứng.

Khi hắn biến trở về hình dạng hồ ly, chúng tỏ trong vòng mười ngày nữa thiên kiếp nhất định sẽ tới.

Vì để sét không đánh sập cơ nghiệp lớn ở Kiểu son, vào đêm cuối cùng, Nhan Ngạn Lan sẽ rời khỏi đây, đến cánh đồng hoang vu độ kiếp.

Cũng vì phải chuẩn bị cho độ kiếp nên trong khoảng thời gian này, Ninh Tịnh cũng đã lâu chưa nhìn thấy Nhan Ngạn Lan.

Mà nhiệm vụ cuối cùng của Ninh Tịnh, rốt cuộc cũng đã đến.

Hôm nay, nàng gọi Hạnh Hoải và Thi Hòe đến trước mặt mình. Sau khi Nhan Ngạn Lan độ kiếp kết thúc, sẽ do hai thuộc hạ này hộ tống trở lại tầng ba của Kiểu son. Đồng thời, bọn họ cũng là hai trong số ít yêu quái biết Nhan Ngạn Lan cho Ninh Tịnh nửa viên nội đan. Có thể thấy được Nhan Ngạn Lan tin nhiệm bọn họ đến mức nào. Ninh Tịnh cảm thấy, nhiệm vụ hệ thống giao cho nàng tìm hai yêu này trợ giúp, là không còn gì tốt hơn.

Ninh Tịnh trước khi bọn họ kịp ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta hy vọng các người có thể đem nửa viên nội đan trong bụng ta trả lại cho Nhan Ngạn Lan, khiến hắn ăn no, lấy thực lực vốn có để có thể độ kiếp."

Lịch kiếp vốn dĩ chính là chuyện cứu từ nhất sinh. Trong cốt truyện ban đầu, Nhan Ngạn Lan phải chịu rất nhiều đau đớn khi thiên kiếp đến. Hiện giờ hắn đã mất đi một nửa yêu lực, chỉ sợ không chịu đựng nổi dù chỉ là một nửa thời gian.

Những yêu quái khác, bao gồm cả Nhan Ngạn Lan, có thể vẫn ôm hy vọng, cảm thấy "Nói không chừng chịu đựng là sẽ qua". Chỉ Ninh Tịnh biết, nếu Nhan Ngạn Lan lấy tình trạng bây giờ đi hứng chịu vạn quân lôi kiếp, tỷ lệ thất bại gần như chiếm tới 90%.

Bởi vậy, trả lại nội đan, để Nhan Ngạn Lan dùng yêu lực nên có của mình độ kiếp như trong cốt truyện ban đầu, chính là nhiệm vụ cuối cùng của Ninh Tịnh.

Hạnh Hoải và Thi Hòe nhìn nhau, chưa từng nghĩ đến người vẫn luôn im hơi lặng tiếng như Ninh Tịnh, trước thiên kiếp mảy tiếng lại có thể tung ra đại chiêu như vậy. (=_=)

Ngoại trừ kinh ngạc, bọn họ dường như còn lặng lẽ thở phào một hơi. Đặc biệt là Thi Hòe, sắc mặt vui vẻ thấy rõ.

Đào nội đan ra, Ninh Tịnh chắc chắn sẽ chết. Hiện tại nàng sợ dĩ có thể tồn tại hoàn toàn là dựa vào nửa viên nội đan. Nàng vô tội, nhưng so với Nhan Ngạn Lan, mạng của Ninh Tịnh không có giá trị được như thế.

Yêu quái độ kiếp thất bại, kết cục rất đáng sợ.

Tất cả những yêu quái khác, sau khi chết, một hồn một phách sẽ tiến vào Không Tổng linh mạch —— Không Tổng linh mạch giống như đường xuống âm ty của yêu quái. Sau khi ở đó một khoảng thời gian nhất định, mới hoàn toàn bị tiêu tán. Nếu có cơ duyên, hoàn toàn có thể thông qua sức mạnh bên ngoài, ngưng tụ lại nguyên thần hoàn chỉnh một lần nữa. Chỉ cần tìm được thân thể thích hợp là có thể sống lại. Nói ngắn gọn, đây chính là mượn xác hoàn hồn.

Nhưng yêu quái độ kiếp thất bại thì khác, nguyên thần ngày lập tức sẽ vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, không thể tiến vào linh mạch, trực tiếp game over.

Về mặt Thi hòe dụ dĩ rất nhiều so với lúc mới bước vào cửa, thờ phào lên tiếng: "Không ngờ người sẽ chủ động yêu cầu trả lại nội đan."

Nhìn Ninh Tịnh gầy yếu trước mắt, Hạnh Hoải tựa hồ có chút không đành lòng, nhưng rất nhanh hắn đã đề xuống lòng thương hại, bình tĩnh hỏi: "Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Hậu quả của việc không có nội đan."

Ninh Tịnh không đáp, hơi ngưng lại: "Ta cũng muốn biết, sau khi ta đào nội đan ra, các người có thể đem nó trả về thân thểNhan Ngạn Lan được hay không? Hắn sẽ không bài xích nó chứ?"

Thi Hòe kiên định nói: "Nhất định có thể. Chủ thượng hiện giờ đã tiến vào giai đoạn cuối cùng trước khi thiên kiếp, thân thể suy yếu, cơ bản sẽ không thể tỉnh lại. Cho nên mới cần có chúng ta ngày đêm canh giữ. Đến lúc đó, chúng ta nhét nội đan vào miệng Chủ thượng là được. Sau khi tiến vào cơ thể Chủ thượng, bị nửa viên nội đan còn lại hấp dẫn, rất nhanh sẽ hoàn chỉnh như ban đầu."

Ninh Tinh trầm ngâm một lúc lâu, nhìn chằm chằm vào mắt họ, trịnh trọng nói: "Được, ta tin các người. Sau khi ta đào nội đan ra, các người nhất định phải đưa nó trở về thân thể Nhan Ngàn Lan."

Ngay đó, Ninh Tinh và bọn họ ở trong phòng nói chuyện rất lâu. Nói miệng vốn không có bằng chứng, nếu muốn xác định đối phương có đáng tin hay không, trước tiên phải yêu cầu bọn họ giải đáp tất cả mọi khả năng có thể xảy ra.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống, Ninh Tinh xác định hai yêu quái này đối với Nhan Ngàn Lan trung thành tận tâm, sẽ không đem nội đan đi làm việc khác, lúc này mới yên lòng.

Đêm đã khuya, còn vài giờ nữa là tới lúc Nhan Ngàn Lan rời khỏi đây. Ninh Tinh tiễn khách, nói bản thân muốn ở một mình. Trước khi trời sáng, nàng sẽ chuẩn bị nội đan thỏa đáng, đến lúc đó Hạnh Hoải và Thi Hòe có thể tới lấy.

Trước khi rời đi, người trước nay vẫn luôn lãnh đạm đối với Ninh Tinh như Thi Hòe, không ngờ lại hành đại lễ với nàng: "Sau khi mọi việc xong xuôi, ta sẽ bẩm báo chân tướng sự việc cho Chủ thượng. Chủ thượng nhất định sẽ nhớ kỹ công lao của người. Còn nữa, bất luận Chủ thượng muốn xử trí ta như thế nào, ta đều chấp nhận."

Hạnh Hoải cũng nói: "Đúng vậy, việc quan trọng trước mắt là để Chủ thượng an toàn vượt qua thiên kiếp. Ngoài việc này ra, người còn nguyện vọng gì, chúng ta nhất định sẽ giúp người hoàn thành."

Ninh Tinh suy tư trong chốc lát, nói: "Vậy thì việc về nội đan, các người đừng nói cho hẳn biết."

"Vì sao?"

"Hắn không biết có lẽ sẽ hạnh phúc hơn. Hơn nữa, khi đó ta cũng đã chết, cũng không cần ai phải ghi nhớ công lao." Ninh Tinh cười nhạt, chân thành nói: "Yêu quái sau khi trải qua lần thiên kiếp đầu tiên đều sẽ quên đi quá khứ. Nếu ông trời đã định là như thế, vậy nghĩa là có một số người, không nhớ tới mới là việc tốt. Đây cũng là nguyện vọng của ta."

Thi Hòe và Hạnh Hoải đều lộ ra biểu tình xúc động. Hạnh Hoải than một tiếng, tức thì nghiêm mặt, đầy khí phách nói: "Được, ta nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng này cho người."

Chờ bọn họ đi ra khỏi cửa, bộ dáng thản nhiên không nhuộm bụi trần của Ninh Tinh lập tức chết cứng.

Nàng sụp đổ hét: "A a a a a a a a a a hệ thống, ta hận người, a a a a!"

Hệ thống: "....."

Yêu quái tự đào nội đan, không khác gì con người tự chọc mù hai mắt -- Không, so với chọc mù hai mắt còn đáng sợ hơn. Bị mù tốt xấu gì thì vẫn không chết, nội đan một khi ly thể, yêu quái lập tức sẽ chết thẳng cẳng.

(2) Ly thể: rời khỏi thể xác.

Ninh Tinh không sợ chết, dù sao chết rồi vẫn có thể tiến vào nhiệm vụ tiếp theo. Nhưng đối lại là ai, tự mình đào lỗ trên cơ thể mình, tay không moi ra một vật, vẫn rất đáng sợ có được không hả?!

Cho nên, khi vừa mới nghe xong nhiệm vụ này, trong lòng Ninh Tinh đầu tiên là cự tuyệt. Mãi cho đến hôm nay, nàng vẫn chưa thể tiếp nhận sự thật rằng bản thân phải tự mình đào lấy nội đan.

Haizz, không biết một năm trước, Nhan Ngàn Lan ở trong tâm trạng thế nào, mà có thể moi ra nội đan chia một nửa cho nàng vậy.

Ninh Tinh: "Hệ thống, người mà còn sắp xếp loại này nhiệm vụ cho ta nữa, là sẽ mất ta thật đấy, biết chưa hả?!"

Hệ thống hiếm khi có điểm chột dạ: "..... Vất vả cho người."

Cuối cùng, sau khi Ninh Tinh bàn bạc với hệ thống, quyết định để hệ thống khống chế thân thể này, để nó làm thay nàng.

Ninh Tinh nhắm mắt, cảm giác biến mất, để cho hệ thống tiếp quản thân thể mình.

Không biết qua bao lâu, hệ thống nói: "Xong rồi."

Ninh Tinh mở to mắt, mới phát hiện bản thân đã thoát ly khỏi thể xác, bay giữa không trung.

Nửa viên nội đan tỏa ra hào quang lấp lánh ấm áp, nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung. Còn thể xác Ninh Tinh mất đi nội đan, rất nhanh liền biến thành một cọng rau thom thơm xém xị.

"Cảm ơn người đã cho ta mượn thân xác nhiều năm như vậy, nó thật sự giúp ta rất nhiều." Ninh Tinh nhìn cọng rau thom trên mặt đất vẫy tay, chột nói: "Hệ thống, thế giới sau ta muốn làm bạch phú nữ."

(3) Bạch phú nữ: cô gái trắng trẻo, giàu có, xinh đẹp.

Hệ thống cũng biết một màn này đối với Ninh Tinh là một đòn đánh khá mạnh, cho nên liền bằng lòng đáp ứng: "Được."

Ninh Tinh: "Ta muốn không làm việc nhưng lại có nhiều tiền."

Hệ thống: "Được."

Ninh Tinh: "Ta muốn có thật nhiều bạn trai."

Hệ thống: "....." Ê ký chủ, ý nghĩ này của người vô cùng nguy hiểm đó biết không.

Một người một hệ thống cò kè mệc cả hồi lâu, cuối cùng trời đã sáng. Hạnh Hoải và Thi Hòe đứng giờ tới thu nội đan. Hạnh Hoải thu nội đan vào trong một cái hộp nhỏ, cẩn thận nhét vào trong ngực. Thi Hòe trịnh trọng nhặt cọng rau thom đã chết trên mặt đất lên, thu vào một cái hộp gỗ.

Hai yêu biến mất trong màn sương trắng mờ mờ. Ninh Tinh lại chỉ chèo với hệ thống trong chốc lát, bỗng nghe thấy hệ thống nói: "Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 100%. Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ thứ hai."

Ninh Tinh biết nửa viên nội đan kia đã trở lại trong bụng Nhan Ngàn Lan. Haizz, vòng đi vòng lại, vẫn là trở về với quỹ đạo.

Hệ thống: "Đi thôi, nên đến nhiệm vụ tiếp theo rồi."

Ninh Tinh: "Được, đi thôi."

Nàng lơ lửng trong không trung, nhìn lại phong cảnh tuyệt mỹ của Kiệu sơn lần cuối cùng, sau đó bị hệ thống kéo vào một mảnh không trắng xoá.

Tác giả có lời muốn nói: Hai hợp thành một. Thế giới tiếp theo thôi ha ha ha ha ha ha ha ha!!!

Ta đoán sẽ có một vài bảo bối muốn đọc phiên ngoại về Cầu Cầu, thật ra trong truyện đã đưa rất nhiều thông tin để mọi người có thể đoán được trong tương lai sẽ phát sinh vấn đề gì, cùng đầu ngón chân cũng sẽ đoán được đúng không nào?

Ở phía sau, sẽ có một thế giới có sự xuất hiện của Cầu Cầu.

Đó là trên bản thảo về một bản báo nào đó, là câu chuyện về thiên sự Yến gia. Có điều, thế giới của hắn không phải diễn ra vào đầu thời kỳ hồng hoang yêu quái bắt nạt con người, mà là rất nhiều năm sau khi Yến Hoải Ngọc đánh một trận thành danh, thiên sự hoàn toàn quét khỏi, thời kỳ Yến gia vô cùng trâu bò.

Không biết có cơ hội viết ra không. (nói cho cùng ta là người thường xuyên rớt não và xóa bản thảo).

Phong lưu công tử: Dù đã biết trước kết cục gì sẽ xảy ra nhưng khi beta lại chương này ta vẫn vô cùng xúc động, vừa beta vừa hồi thần. Cảm xúc thật buồn. Thật không muốn edit nữa. huhu

Thời ta đùa đấy, beta một quả thôi, ta beta từ 8h sáng đến 1 giờ chiều luôn, mệt ghê, cho nên mọi người có thể tượng tượng được mấy bạn trong team ta edit thô còn mệt thế nào. Xin một lần yêu A Uyển, A Tĩnh và yêu chị Mỹ của em.

Cuối cùng yêu mọi người.

À đúng rồi quả đúng là có 1 phiên ngoại đặc biệt về Cầu Cầu, không biết con dân muốn ta đăng cái đó trước Thế giới 3 hay để kết thúc chuyện đăng Phiên ngoại một thể. Vote nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31-2: Nhan Ngàn Lan - Phiên ngoại (Thượng)

Nhan Ngàn Lan – phiên ngoại (thượng)

Editor: Uyenyen1101 tuanh0906 linhchi12388

Beta: Phong lưu công tử

Chú thích: Phiên ngoại này là kết cục nối tiếp của nhiệm vụ thứ hai, phát triển độc lập không liên quan tới cốt truyện chính.

— —

Trắng đỏ như máu, không gian gần như không một tiếng gió, không khí tràn ngập mùi tanh nhàn nhạt.

Kim Lăng Lục gia nằm giữa những ngọn núi sâu trùng điệp. Giờ Tý, cứ địa của Lục gia – Thúc các, mười hai chiếc chuông vàng lục giác trên cao nhất rung lên dữ dội, dường như có một bàn tay vô hình đang kích động chúng

(1) giờ Tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng).

Giữa vùng núi đen kịt, những ngọn núi lần lượt được thấp lên. Qua lớp màn cửa sổ, mọi người nhao nhao thò đầu ra xem – mặc dù từ góc độ này cơ bản chẳng nhìn thấy gì.

"Chuông Thúc các kêu, lại có yêu quái xâm nhập."

"Lần này lại là tên yêu quái không biết tự lượng sức mình nào nữa không biết, dám đến Lục gia ta làm cản?"

Phía dưới dãy núi Lục gia chiếm cứ, là đường âm ty của Yêu tộc — vị trí của Không Tổng linh mạch. Sở dĩ gọi nó là đường âm ty, cũng bởi vì yêu quái sau khi chết đi, nguyên thần sẽ lưu lại đó một khoảng thời gian, không lập tức bị tiêu tán — giống như một chiếc thùng rác tự động có thể đem ngược trước khi xóa.

Nếu yêu quái sau khi chết đi, có thể kịp thời tìm được thân xác mới, lại vớt nguyên thần từ trong đó ra, là có thể giúp chúng trở về nhân gian. Có thể nói, đường linh mạch này là bước đệm giảm xóc cho yêu quái tái sinh.

Cho nên, đây chính là nguyên nhân Kim Lăng Lục gia trấn thủ linh mạch.

— — Thời kỳ hòng hoang yêu quái thác loạn, trăm họ lầm than. Hiện giờ, tuy rằng sức mạnh của con người đã tăng lên, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức "không đến nỗi bị yêu quái dễ đánh" mà thôi. Muốn thu phục một con yêu quái, vẫn tồn tại nhiều sức người, sức của.

Nếu không ai trấn thủ linh mạch, để mặc nó mở rộng, vậy thì, những con yêu quái khó khăn lắm mới diệt trừ được kia, sẽ có thể dễ dàng trở lại nhân gian. Cứ như thế mãi, con người chắc chắn sẽ chẳng có ngày nào được yên.

Mấy trăm năm qua, Kim Lăng Lục gia vẫn luôn không ngừng phong ấn linh mạch.

Hoài bích có tội (2), quanh năm suốt tháng, luôn dẫn tới việc trộm cắp quấy rầy. Có điều, nơi này dù sao cũng là đại bản doanh Lục gia, người có thể đánh chiếm, phải nói là không nhiều. Cho nên, dù Thúc các phát ra cảnh báo, dù các đệ tử vẫn nhanh chóng mặc xong y phục, nhưng đã quen với việc có yêu quái tới cửa quấy phá, trong lòng bọn họ phần lớn chỉ nghĩ "Lại tới rồi", cũng không cảm thấy nguy cơ cho lắm.

(2) Thất phu vô tội hoải bích kỳ tội (匹夫无罪怀璧其罪): người bình thường không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội.

Giữa đêm khuya, bước chân như mưa từ các hướng tiến về linh mạch.

Một đệ tử cấp bốn chạy vội trên đường, thoáng nhìn về phía chuông vàng rung động như điên trên núi xa, không tự chủ được dừng bước, lắp bắp nói " Mười hai chuông vàng đều rung... Không ổn rồi, không ổn rồi!"

Thúc các là nơi Lục gia bày trận pháp, mười hai chuông vàng xếp thành bốn vòng, từ dưới lên trên, thế tích lớn dần. Một khi có khách "không mời mà tới" tiếp cận, chuông nhỏ dưới cùng sẽ phát ra âm vang báo động. Kế tấn công yêu khí càng mạnh, pháp lực càng cao, số chuông vàng rung lên sẽ càng nhiều.

Thiếu niên bên cạnh nghĩ hoặc nói: "Sư huynh, huynh nói cái gì không ổn?"

Mười hai chiếc chuông vàng hợp tấu. Đây là chuyện chưa từng xảy ra tại Kim Lăng Lục gia trong trăm năm gần đây. Có thể thấy kẻ tới đêm nay tuyệt đối không phải người lương thiện, cũng tuyệt đối không phải là kẻ mà bọn trộm cắp không biết tự lượng sức mình lúc trước có thể so sánh.

Lối vào linh mạch là một trận pháp, được che kín bởi bùa chú khắc bằng chu sa.

"Leng keng" — Vô số âm thanh đao kiếm quanh quẩn ở trong sơn cốc, các đệ tử Kim Lăng Lục gia mặc quần áo trắng đang bày thế gong kim. Bình khí lóe sáng, nhuệ khí sặc bén, hàn quang bùng trời. Thiên quân vạn mã, về mặt ai nấy đều như thế lâm đại địch. Người không rõ tình hình có lẽ sẽ cho rằng đêm nay tới quấy rối là một đoàn yêu quái.

Không ngờ, khi nhân theo hướng mũi kiếm bọn họ chia vào, lại chỉ thấy bóng dáng cô độc của một vị thiếu niên.

Dưới ánh trăng máu, huyết vũ pháp phong, Nhan Ngàn Lan ngồi trên tấm bia cao ngất, trên mặt có khắc hai chữ "Cấm địa", áo bào rực rỡ cuộn theo từng trận gió tanh. Dáng ngồi của hắn có thể dùng hai từ "phóng đảng" để hình dung, khuỷu tay vất lên đầu gối chân trái, thường thức một đoạn kiếm gãy, thân kiếm sắc bén đã gãy chỉ còn một nửa.

Có người nhận ra chủ nhân của bình khí, kinh ngạc kêu lên: "Đó là bình khí của Tam tông chủ."

Khi Thiên sư đối phó với tiểu yêu, đa phần chỉ cần dùng trận pháp. Chi khi đối mặt với đại yêu, mới cần bản thân tự mình cận chiến. Một khi bình khí đã gãy, bản thân Thiên sư chắc chắn cũng bị trọng thương. Tình trạng hiện tại của Tam tông chủ Lục gia, e là khó có thể hình dung.

Lão Thiên sư cầm đầu tức giận ngập trời, đau đớn gần từng chữ quát: "Nhan, Ngàn, Lan!"

Rất nhiều đệ tử phía sau đuôi tới, nghe được đại danh kẻ phía trước, đều vô cùng kinh sợ. Chính hắn, đơn giản là vị chủ nhân này, thật sự việc xấu loang lỗ, xú danh (3) rõ ràng.

(3) Xú danh: tiếng xấu.

Đại yêu vượt qua ba lần thiên kiếp, trăm năm khổ gấp. Yêu quái có thể tu luyện đến đẳng cấp này, đều sở hữu yêu lực cường thịnh và thọ mệnh vô tận. Hoàn toàn có thể ẩn cư sơn dã, tự mình trải qua những tháng ngày tiêu dao tự tại. Không nhất thiết phải nhúng tay vào thế sự nhân gian.

Chi cần chúng không làm khó con người, Thiên sư tự nhiên cũng sẽ không tự tìm phiền toái mà đi thu phục chúng — bọn tiểu yêu tới một đôi đánh một đôi, dĩ nhiên không thành vấn đề. Đại yêu oai phong một cõi (4) đều là xương cứng khó gặm. Nước sông không phạm nước giếng, đã là quy tắc cam chịu cả trăm năm qua.

(4) nguyên văn: 叱咤风云 (sắt trá phong vân): gầm lên thì mây gió nổi, chỉ uy lực cực lớn, khi thế ngất trời, rung chuyển đất trời, vô cùng mạnh mẽ.

Nhan Ngàn Lan lại là một cỗ máy chiến đấu tài ba (5), hẳn không giống những tên yêu quái tàn ác giết người hiền tế, nhưng cũng không tốt là bao, hành sự bất thường, cần quấy khắp nơi. Các gia tộc Thiên sư, chi cần có chút căn cơ đều bị hắn quấy rối vài lần. Thử nghĩ mà xem, đường đường là một đại gia tộc, căn cơ tích lũy mấy trăm năm, vất vả nuôi mới bồi dưỡng được chút ít đệ tử, trong một đêm bị hắn hủy hoại hầu như không còn. Sao có thể không khiến các đại gia tộc tiêu bối nghe tiếng sợ vô mặt, lão bối thì hận đến ngứa răng?

(5) nguyên văn 奇葩中的战斗机 (kỳ ba trung địch chiến đấu cơ).

Lão Thiên sư lạnh giọng quát: "Nhan Ngàn Lan, tối nay ngươi tự tiện tới Lục gia ta can quấy, đã thương đệ tử của ta, xông vào cấm địa Lục gia, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?!"

Nhan Ngàn Lan cười lạnh một tiếng, phát tay áo nói: "Tu hù chiếm tồ chim khách. Không Tổng linh mạch này, từ khi nào mang họ Lục gia các ngươi?"

"Lục gia ta trấn thủ linh mạch, chính là để những yêu quái như ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh." Thân kiếm Lão thiên sư vù vù trong gió, cao giọng trách tội Nhan Ngàn Lan: "Ngươi lịch kiếp ba lần nhưng súc tính (6) không đổi, tùy hứng làm bậy, ngang ngược tự ý, vào nhà cướp của, không coi ai ra gì. Hôm nay ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi — —"

(6) Súc tính: bản tính súc sinh.

Bị phủ đầu lên án mạnh mẽ, nhưng Nhan Ngàn Lan một chút cũng không hề tức giận, Lão Thiên sư còn chưa dứt lời, hắn đã đột nhiên trở tay, ném thanh kiếm gãy trong tay xuống.

"Keng — —", đoạn kiếm gãy bay nhanh tới, nhanh đến nỗi không kịp phòng bị. Suốt qua một bên giày Lão Thiên sư, thế tấn công vù vù trong gió, cắm vào khối đá xanh cứng rắn, bắn ra ánh lửa đỏ vàng.

Nửa thân kiếm không chịu nổi chấn động, hân quang lập lóe, âm âm vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Mọi người kinh hãi, bàn tay đang nắm kiếm không kìm được toát mồ hôi lạnh—— Đoạn kiếm này cũng không phải kiếm thường. Đền danh khí như vậy cũng có thể hoàn toàn bị hủy, thì bình khí vô danh trên tay họ làm sao có thể địch nổi

Tất cả yên tĩnh, Nhan Ngán Lan giữ vật áo đứng dậy, theo dõi mắt hồ ly hẹp dài, lạnh giọng nói "Hôm nay ai cũng không thể ngăn ta tiến vào lĩnh mạch."

"Ngán lại hần! Bày trận!"

"Không biết tự lượng sức mình." Nhan Ngán Lan trầm giọng nói, sợi tơ sắc bén quấn chặt giữa những ngón tay, đột nhiên bung ra phóng tới

.....

Nhan Ngán Lan —— Đại yêu tiếng khét một phương, quýy cho Tăng Bảo các của Kim Lăng Lục gia long trời lở đất, tin tức Không Tổng lĩnh mạch một đêm bị huyết tẩy, chỉ hôm sau đã như mọc thêm đôi cánh, bay khắp thiên hạ. Rất nhiều đệ tử Kim Lăng Lục gia bị đánh trọng thương, căn cơ quan trọng nhất bị hủy, một thế lực hùng vĩ như thế cứ như vậy bị đẩy lùi trăm năm.

Đương nhiên, tình hình của Nhan Ngán Lan cũng không mấy khả quan. Trời nổi bèn trong lĩnh mạch tất cả đều là hỗn phách yêu quái, hàng ngàn hàng vạn, đếm không kể xiết. Cho dù yêu lực có mạnh, cũng không nên ở lại đó quá lâu.

Nghe nói, trước khi Nhan Ngán Lan tiến vào, vốn đã bị thương không nhẹ, lại ở trong lĩnh mạch thời gian rất dài, hình như là đặc biệt vào tìm gì đó. Mãi đến khi pháp lực sắp cạn kiệt, mới hết hy vọng rồi đi, biến mất trong mệnh mang núi rừng, không thấy bóng dáng.

Mấy ngày sau.

Chân núi, dưới gốc cây cổ thụ, một người hơi thờ thoi đang nằm trên mặt đất, không động đậy. Thôn nữ đi ngang qua hái sen, trong lúc gạt bụi rậm tìm đường, đột nhiên thấy có người hôn mê, bị dọa sợ, vội vàng ném cái sọt xuống, chạy tới nâng hân dậy.

Khi lật người lên, đập vào mắt là diện mạo tuấn tú khiến người ta mặt đỏ tim đập, giữa mày điểm xuyên một hạt chu sa. Chi tiếc sắc mặt tái nhợt, thần sắc thống khổ, phần cổ còn hiện lên mạch máu màu tím quý dị, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhìn cách ăn mặc của hân liền biết ngay không phải thôn dân quanh đây. Thôn nữ vội vàng đặt người xuống, đắp y phục lên, chạy đi lấy nước. Nhưng khi quay trở lại, đẩy cánh cây ra, thì thấy chàng trai tuấn tú vừa nãy đã biến mất. Thay vào đó là một con bạch hồ nằm trên đất, lớp lông trắng như tuyết dính đầy vệt máu khô, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển.

Thôn nữ hoảng hốt, vội vàng quay đầu chạy về phía trong thôn. Chạy được một nửa, nhớ lại bộ dáng sắp chết vừa rồi của Nhan Ngán Lan, do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định quay trở lại. Nhưng lúc này, cả bạch hồ cũng biến mất, chỉ còn kiến y phục của nàng bị ném tại chỗ.

.....

Thì Hộc bay trước mờ đường, Hạnh Hoài ôm Nhan Ngán Lan trọng thương lên, thu hân nhỏ lại bằng chú ngựa con sau đó quay về Kiệu Sơn. Vũ khí của nhân loại không làm tổn thương nhiều tới Nhan Ngán Lan, hân suy yếu đến mức này, chủ yếu là do sát khí ở trong lĩnh mạch.

Hạnh Hoài đặt Nhan Ngán Lan lên giường, sau đó cùng Thì Hộc quay đầu nhìn nhau, trầm mặc lau đi vết máu đen thẫm dính chặt trên bộ lông. Phần da dưới lớp lông, gần vị trí nội đan, có một vết sẹo rất dài, trông rất dị thường, không giống bị vũ khí sắc bén như dao kiếm đâm bị thương, mà giống như bị móng vuốt động vật vạch ra.

Chuyện Nhan Ngán Lan chạy tới nhân gian đại khai sát giới, cũng không phải lần đầu tiên, thế giới yêu quái có 1 nguyên tắc bất thành văn, đó là đại yêu sẽ "không hỏi việc nhân gian". Không ít kẻ cười trộm Nhan Ngán Lan chế độ kiếp xong quá nhảm chán, nói có thể cả ngày phát điên xông tới đám Thiên sư.

Trên thực tế, đôi khi Hạnh Hoài cũng cảm thấy, Chủ thượng của bọn họ đúng là bị điên không nhẹ —— Loại ý nghĩ này của Nhan Ngán Lan, bắt đầu từ sau lần độ kiếp thứ ba kết thúc, khi hân nhớ ra tất cả, mới bắt đầu phát sinh.

Sau lần độ kiếp đầu tiên, Nhan Ngán Lan quên hết quá khứ, tự nhiên cũng quên đi địa tính nhỏ bé tên kêu Ninh Tĩnh kia. Hạnh hoài và Thì Hộc chiếu theo nguyện vọng của Ninh Tĩnh, không đề cập tới sự tồn tại của nàng dù chỉ một chữ.

Nàng đánh đổi sinh mệnh để Nhan Ngán Lan có thể sống sót dưới lõi kiếp trùng trùng, ấy vậy mà cứ thế bị xóa sạch khỏi nhân gian.

Thời gian dài đằng đằng giữa ba lần thiên kiếp, Nhan Ngán Lan trải qua những tháng ngày phong lưu tùy ý. Bọn Thì Hộc không phải chưa từng lo lắng sau khi Chủ thượng nhớ ra tất cả, sẽ chất vấn họ dấu điểm không báo. Nghe nói địa tính kia đối với Chủ thượng từng có on đường dục, nhưng nhiều lần cũng chỉ là vài năm ngủ ngái. So với thọ mệnh đã định là vô tận của Nhan Ngán Lan, chỉ như giọt nước trong đại dương mệnh mỏng, cơ bản là không đáng nhắc tới.

Hướng chỉ, nhà viên nội đan đó vốn dĩ không thuộc về nàng.

Hạnh hoài suy bụng ta ra bụng người. Cho rằng Nhan Ngán Lan sau khi biết tiền căn hậu quả, cùng lắm cũng chỉ cảm khái một chút, ấy này một lúc rồi thôi

(7)Tiền căn hậu quả: nguyên nhân và kết quả.

Chi là, hân thật sự đã xem nhẹ phản ứng của Nhan Ngán Lan. Sau khi hân thật sự nhớ lại tất cả, biểu hiện thực quá dọa người.

Chẳng hạn như, vết sẹo gần nội đan trên bụng hân kia, chính là kết tác khí vừa mới độ kiếp xong, trong con kích động quá lớn, đem bụng mình mổ ra tại chỗ. Nếu không phải Thì Hộc liều mạng ngăn cản, thêm vào bản thân Nhan Ngán Lan đang lúc suy yếu thì nội đan đã sớm bị hân bóp nát. Cũng bởi vậy, vết sẹo đó mới không có cách nào chữa trị.

Hai yêu hợp lực ngăn cản, bị Nhan Ngán Lan đã mất đi lý trí đánh đến thừa sống thiếu chết. Căn răng nuốt máu xuống, gồng mình chống chọi cho đến khi Nhan Ngán Lan kiệt sức, mới có thể đánh ngất hân, mang về Kiệu sơn.

Năm đó sau khi Ninh Tĩnh chết, nguyên thân được Thì Hộc dùng hộp gấm mai táng tại một sườn núi có phong cảnh tươi đẹp ở Kiệu sơn. Khi Nhan Ngán Lan tỉnh lại, Hạnh Hoài và Thì Hộc mang hộp gấm đưa tới trước mặt hân, quý xuống, trong lòng nưn sợ đem chuyện năm đó khai báo từ đầu tới đuôi.

Nhan Ngán Lan ôm chiếc hộp nhỏ, ngồi trong căn phòng tối đen như mực, không nói một lời.

Ba lần độ kiếp, yêu lực của Nhan Ngán Lan đã là cấp bậc người thường không thể so sánh. Hân chỉ ngồi ở đó cũng toát ra cảm giác áp bức nồng đậm

Mỗi lần nhớ lại tình hình lúc ấy, Hạnh Hoài đều cảm thấy mình giống người ngư dân tàn nhẫn, trước mặt con trai, không chút lưu tình bóp nát viên ngọc trai quý giá của nó.

Khai báo xong sự việc năm đó, Hạnh Hoài im lặng ngược mắt lên, khoanh khắc ấy, dường như hân thấy Nhan Ngán Lan đang im lặng khóc như một đứa trẻ.

Chi là, yêu quái sau ba lần lịch kiếp, sao còn có nước mắt?

Hạnh hoài cup mắt, không dám nhìn tiếp.

Nhan Ngán Lan trầm mặc như tảng đá, từ đầu đến cuối không phát ra một âm thanh nào —— dù chỉ là tiếng cơ miệng hoạt động. Nhưng mười ngón tay hân nắm chiếc hộp, lại siết chặt đến nỗi móng tay đứt gãy, giữa kẽ tay tràn ra dòng máu đỏ sậm, chảy vào khe hộp.

Sau đó, Nhan Ngán Lan bắt đầu có điểm không bình thường —— nhưng không phải là điên. Hầu hết thời điểm, hân vẫn lý trí bình tĩnh như cũ, thậm chí so trước kia càng hiểu như thế nào là thao túng lòng người, Kiệu sơn cũng chưa từng nào loạn. Còn nhớ có lần, cô yêu quái mượn danh đến dự tiệc đánh lên Nhan Ngán Lan đang say chếch choảng, nhưng chưa kịp tiếp cận, cổ đã bị hân vận gậy trong nháy mắt.

Nhìn qua thì chẳng có gì khác trước. Nhưng điểm vô vấn chính là, người hầu thường xuyên nghe thấy Nhan Ngán Lan ở trong phòng lâm bảm một mình —— có lẽ không phải là lâm bảm một mình, mà là cùng cái hộp kia lai nhài nói chuyện. Trừ điểm này ra, hân còn bắt đầu tìm cách hồi sinh. Mỗi lần tìm được một cách, hân đều mừng rỡ như điên. Mặc kệ nó hoang đường đến thế nào, hân đều sẽ thử qua. Sự việc đi khắp nhân gian trừu chọc Thiên sư, khắp nơi lời kéo thủ hân, còn suốt ngày kéo tâm thân mình dây thương tích trở về, cũng là từ đó mà bắt đầu.

Chính vì chấp niệm của Nhan Ngán Lan đã vượt quá mức bình thường. Hạnh Hoài bắt đầu hoài nghi —— năm đó mình và Thì Hộc vì bảo đảm Nhan Ngán Lan sẽ sống sót, để mặc Ninh Tĩnh moi ra nửa viên nội đan. Rốt cuộc là làm đúng hay làm sai?

Bọn họ cho rằng nàng đối với Nhan Ngán Lan cũng lắm chi như con sông đỏ vào biển rộng. Không ngờ đó lại là một con sông kịch độc, dù cho đã cạn, nọc độc khiến người ta vạn kiếp bất phục kia cũng đã sớm lan vào đại dương mệnh mỏng.

Hai yêu đóng cửa lại, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng đóng chặt lại, con hồ ly co ro trên giường bỗng dưng mở đôi mắt đỏ ngầu. Hân khó khăn động đậy cơ thể, khăn khăn hít thở, đến gần bên gối, từ phía dưới rút ra một chiếc hộp gấm tinh xảo màu đen

Hộp đã được làm phép, ngoại trừ hân thì không ai có thể mở được. Tuy nhiên, hân cũng không dám mở, vì sợ rằng sau khi tiếp xúc với không khí, thì thế sẽ bị phong hoá.

(8) Phong hóa là quá trình phá hủy đất đá và các vật trong đó, dưới tác dụng của thời tiết, chủ yếu là không khí và nước. (nguồn: wikipedia)

Bạch hồ đau xót sắc lên một tiếng, cuộn tròn cơ thể, càng cuộn càng chặt, bao kín chiếc hộp hân bỗng. Lúc này mới hài lòng thoả mãn đem cảm gác lên mặt hộp, lưu luyến nhắm mắt lại.

*

Yêu cùng người tuổi thọ cách xa nhau, cảm giác với dòng chảy thời gian đương nhiên cũng khác nhau. Hai mắt đại yêu chi cần khép lại, tự cho rằng bản thân chỉ chớp mắt một cái, nhưng nhân gian cũng đã qua mấy chục năm.

Sau khi Nhan Ngàn Lan đường thương xong xuôi, lần tiếp theo tới nhân gian gây chuyện, cách cái đêm Kim Lăng Lục gia bị nhỏ tận gốc rễ, cũng đã qua hơn bốn mươi năm. Dựa theo kinh nghiệm trước đó, bất kể có thu hoạch hay không, Nhan Ngàn Lan đều sẽ bị thương nhẹ, nhưng sau đó vẫn an toàn trở về.

Không ngờ, lần này Nhan Ngàn Lan lại một đi không trở về, chôn thân trên tay một gia tộc Thiên sư có chút tiếng tăm——Yến gia.

Nực cười hơn là, kẻ nuốt nội đan của hắn, không phải trưởng lão hay tông chủ Yến gia, mà là một kẻ mới ra đời, một thiếu niên bán yêu——kinh nghiệm và pháp lực đều yếu như gà.

◦ ◦ ◦

Nội đan bị móc ra, đau đớn quá đi, linh lực bắt đầu điên cuồng xói mòn. Nhan Ngàn Lan biết bản thân sắp chết——Không phải từ vong rồi sẽ bước vào đường âm ty Không Tổng lĩnh mạch, mà là bị kẻ khác cắn nuốt, chết rồi sẽ hoàn toàn biến mất tại thế gian.

Hắn than một tiếng, có chút mờ mịt, lại có chút thoải mái mà nhìn vào không trung.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.....

Có một việc, không ai dám nói trước mặt hắn, mà chính hắn cũng không chịu thừa nhận. Mãi cho đến lúc sắp chết, rốt cuộc hắn mới dám hèn nhát tiếp nhận sự thật khiến hắn đau đớn kia——

Cách thời điểm yêu quái từ vong càng dài, khả năng thức tỉnh đối phương sống lại càng thấp.

Ngày đó, hắn ở trong Không Tổng lĩnh mạch giáo thét. Hàng ngàn hàng vạn sợi hồn phách trượt qua ngón tay hắn. Nhưng chúng đều không phải là năng, nơi nào cũng không có năng.....

Yêu quái dù ở dạng sống hay dạng hồn phách, tuy rằng có được thọ mệnh vô tận, nhưng sau khi chết lại không thể giống con người tiến vào lục đạo luân hồi. Chuyển thế rồi lại cùng người mình yêu tiếp tục giai thoại tình duyên, loại ảo tưởng đó chỉ tồn tại trong tiểu thuyết của con người mà thôi.

Ở lĩnh mạch hẳn nả mấy năm, yêu quái nếu không được ai tới hồi sinh, cuối cùng sẽ hoàn toàn tan biến mất trong đất trời mênh mông.

Nàng đã sớm không còn tồn tại trên thế gian này, bất kể hắn có làm cái gì, đều sẽ không thể trở về.

Chỉ có hắn luôn không chịu chấp nhận sự thật, vẫn luôn lừa mình dối người mà thôi.

Nhiệt độ cơ thể càng ngày càng thấp, hai mắt Nhan Ngàn Lan đã bắt đầu mất đi tiêu cự.

Sau khi chết, cho dù là người hay yêu, hài cốt đều sẽ biến thành bột phấn, phiêu tán khắp nơi. Cuối cùng trở thành hoa bùn, trở thành phân bón, đó chẳng phải cũng là một loại luân hồi hay sao?

Trước khi chết, cuộc đời dài đằng đằng lướt qua trước mắt như cười ngửa xem hoa.

Rõ ràng phần nửa cuộc đời hắn đều trải qua tại Kịệu sơn, nhưng khoảng thời gian hắn nhớ rõ nhất, hạnh phúc nhất, lại là những tháng ngày khi hắn còn nhỏ.

Nếu có thể trở lại lần nữa, hắn muốn cả đời này đều sống cùng nàng tại thôn trang của nhân loại. Hắn vẫn chỉ là con đê hồ bướng bỉnh, khi ngu luôn là hình chữ X. Lần đầu tiên hóa hình, tai hồ ly cũng không biết cách thu lại.

Nhưng mà, lần này, hắn sẽ nghe lời nàng từ khi bắt đầu, không làm bất cứ kẻ quần áo người khác, không đi tiểu lên người khác, cũng không đẩy trẻ con hàng xóm xuống hồ sen. Hắn sẽ ngồi trên vai nàng, cùng nàng đi chợ. Lớn lên một chút, hắn sẽ nắm tay nàng, chậm chậm bước đi.

Nếu thực sự có thể một lần nữa trải qua những năm tháng hồ đồ ấy. Vậy thì hắn sẽ không cần bôi ruot moi gan ra hồi tưởng quá khứ.

Nhan Ngàn Lan cười khổ.

Nếu như ông trời chỉ hắn đòi hỏi quá nhiều, là quá mức tham lam, vậy hắn sẽ thay đổi thành nguyện vọng nhỏ thôi——hắn muốn gặp lại nàng một lần, chỉ vậy mà thôi.

Suy nghĩ bay loạn, linh lực rốt cuộc hoàn toàn trống rỗng. Nhan Ngàn Lan nuốt tiếng thở dài, chậm rãi khép hai mắt.

Người ta đều nói yêu quái không có luân hồi, nhưng sau khi trải qua tình mạch chừng như vô tận, Nhan Ngàn Lan thế nhưng lại lần nữa nghe thấy âm thanh, hơn nữa còn rất âm ỷ, giống hệt với âm thanh huyền ảo trong chợ. Nơi này vô cùng nhỏ hẹp, lại không ngừng xóc nảy, không khí tràn ngập mùi hôi khó ngửi.

Nhan Ngàn Lan có sức mờ mắt ra, những hình ảnh trùng lặp trước mắt chậm rãi hợp nhất, trở nên rõ ràng. Hắn phát hiện bản thân đang được đặt trong một cái lồng sắt hình vuông.

Nhan Ngàn Lan ngây người——Ai đã cứu sống hắn, còn đặt vào lồng sắt?!

Nghe đến đây, hắn ngưng thần thăm dò yêu lực, lại phát hiện dưới bụng rỗng tuếch, căn bản không có nội đan.

Nhan Ngàn Lan: "....." Hắn kinh ngạc ngã ngửa xuống đáy lồng, cúi đầu nhìn móng vuốt của bản thân.

Lần này không hiểu cũng phải hiểu. Hắn căn bản không phải được cứu sống, mà là chân chính biến thành súc sinh thực sự.

Bên cạnh cũng có lồng sắt, trong đó chen chúc mấy con súc sinh tai nhon hình tam giác, đang không ngừng kêu meo meo. Mấy cái lồng sắt bị xếp chồng lên nhau trong một cái hòm đen sì. Cái hòm này không ngừng rung lắc, có điểm giống với thùng xe ngựa.

Nhan Ngàn Lan ở vị trí khá cao, có thể dễ dàng nhìn người qua lồng sắt, quan sát cảnh tượng bên ngoài——Trên đường là biển người mênh mông, nữ tử đều ăn mặc mát mẻ, quần đùi áo hồ ngực, lộ ra cánh tay và bắp đùi trắng nõn. Hộp sắt lại gắn thêm bốn bánh màu đen chạy như bay, phun ra khí thải khói ngửi màu xám.

Nơi này rốt cuộc là nơi nào?!

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là phần thượng. Buổi sáng thức dậy giải thích một chút. Phiên ngoại này vốn là tiếp tục kết cục của thế giới thứ hai, cho nên bỏ qua cốt truyện chính cũng có thể độc lập phát triển. Đương nhiên cũng sẽ không xung đột với cốt truyện chính. Không cần rối rắm, có thể coi như là hơi ấm cuối cùng trước khi Cầu Cầu ngắm củ tỏi, chuyến du hành địa cầu kỳ ảo. Cũng có thể xem như tình tiết xen ngang chuyển tuyến nhanh của CD (ko thể bật mí tên được), tùy vào ý bạn. (◡ ◡)

Mặt khác, về Cầu Cầu, việc xuất hiện bóng dáng tại nhiệm vụ cuối cùng, chỉ là một sự chấp niệm, tương tự với hình ảnh có âm thanh. Hoàn thành chấp niệm, tự nhiên sẽ biến mất. Không phải hờn phách, cho nên không có hoạt động, tâm lý và ý thức. Cho nên mới có thể cùng Yến Vô Hoài cùng tồn tại trong một thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 31-3: Nhan Ngàn Lan - Phiên ngoại (hạ)

Nhan Ngàn Lan – phiên ngoại (hạ)

Edit: Uyenyen1101 tuanh0906 linhchi12388

Beta: Phong lưu công tử

Điểm đến của xe tải là cửa hàng thú cưng, công nhân dỡ hàng mang những lồng sắt chứa đầy mèo con, chó con từ trên xe tải xuống, xếp lên xe kéo, đẩy vào trong cửa hàng.

Nhan Ngàn Lan không quen ngồi xe, cả đường xóc nảy, xóc đến mức hoa mắt chóng mặt. Dạ dày hắn vốn chẳng có gì, mặc dù khó chịu, nhưng cuối cùng chỉ nôn ra được một chút dịch trong suốt. Sau khi lăn lộn một quãng đường dài, chó mèo nhốt trong các lồng khác cũng đều trong trạng thái uest.

Chủ cửa hàng thú cưng nghiêng cửa lồng vào một cái hòm pha lê, nhẹ nhàng nâng phía dưới, Nhan Ngàn Lan bị mất thăng bằng, chống hông lần tới thào lồng phía dưới hòm.

"Cạch" một tiếng, cửa hòm pha lê lập tức bị khóa từ bên ngoài.

Đây là một ô vuông nhỏ có diện tích khoảng 50cm*50cm, bên trên có treo hai chiếc đèn pha nhỏ, chiếu thẳng vào bốn mặt hòm. Trên mặt kính có một lỗ nhỏ, để cho động vật bên trong có thể hô hấp. Ngoài ra, các mặt tường khác đều là pha lê

trong suốt.

Nhan Ngân Lan dùng cơ thể đẩy đẩy mặt kính, nhưng cần bán không lay động được nửa centi. Thông qua mặt cắt phản quang giữa các bên hòm, hẳn nhìn thấy thân thể hiện giờ của mình —— Không ngờ vẫn là một con ấu hồ. Toàn thân trắng tuyết, trên cổ có một nhúm lông rậm rạp, lông đuôi còn không an phần xoè tứ tung.

Nhan Ngân Lan ghét bỏ —— nhìn thể nào vẫn thấy thân thể này trông thật ngu si. Hết cách, hồ ly chưa hóa hóa so với con trai hồ yêu cường đại, bất luận là tướng mạo hay linh khí đều kém xa.

(1) Khai hoá: mở mang và phát triển cho tới đẹp hơn, văn minh hơn. (Từ điển Nguyễn Quốc Hùng) hay nói cách khác là khi động vật bắt đầu có nhận thức, bắt đầu con đường tu luyện.

Khay thức ăn đặt trong ô vuông có đồ ăn và nước uống, đáng tiếc có vài sợi lông động vật nổi trên mặt nước, thức ăn cho mèo thì tản ra mùi tanh nhàn nhạt. Ăn quen đồ ăn của con người nên Nhan Ngân Lan không hề muốn ăn. Hẳn cuộn tròn cơ thể, uể oải gác đầu lên móng vuốt, mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn những người kỳ quái đi đi lại lại trong "khách điểm". Trong đó có vài người tay cầm một đồ vật đen sì, chìa vào một con mèo ướt nhẹp, không ngừng thổi gió và xoa vò lông nó, tiếng ồn quá lớn khiến Nhan Ngân Lan nhũn nhọt hai mắt.

Nhan Ngân Lan thầm nghĩ —— nếu hẳn đoán không lầm, nơi này hẳn là nơi chuyên buôn bán động vật hoang dã. Vẫn dễ chính là, vì sao hẳn còn có thể xuất hiện ở nơi này?

Cảm giác linh lực nội đan tiêu tán vào hư không đến giờ vẫn còn chưa biến mất. Điều duy nhất có thể giải thích tình huống trước mắt, đó chính là hẳn đã đầu thai, rơi vào đường súc sinh đạo, còn đi tới một địa phương xa lạ, hoàn toàn khác nơi bán thân sinh ra.

Nhưng nếu suy luận như vậy, lại có rất nhiều điểm đáng ngờ. Đầu tiên, Phá đồng trần của Yên gia chỉ có tác dụng chia tuổi thọ của người này cho người khác, chưa từng nghe nói có thể khiến yêu quái đầu thai. Tiếp theo, nếu thật sự đầu thai vào đường súc sinh đạo, lẽ ra hẳn phải hoàn toàn biến thành động vật, không thể nào còn giữ lại năng lực suy nghĩ, nửa vờ, thực sự nửa vờ.

Bị nhốt hơn nửa ngày, Nhan Ngân Lan lạnh nhạt quan sát hết đợt khách này tới đợt khách khác ra vào cửa hàng, trông thấy một thằng bé nhỏ tuổi đập nhẹ mặt kính, trêu đùa chó mèo. Sau khi giao dịch thành công, đứa trẻ liền vui mừng hôn hờ ôm chó mèo gây yếu rồi đi.

Những con chó mèo khác đều là ba bốn con cùng chung một chuồng, trong hoàn cảnh lạ lẫm rúc vào nhau run bần bật. Nhan Ngân Lan là hồ ly duy nhất trong đợt này, khác với những thú cưng bình thường, cho nên được độc hưởng một ô vuông.

Lúc giới thiệu hàng hóa, chủ cửa hàng đều thích dẫn người tới trước ô vuông của hẳn. Nhan Ngân Lan đối với việc này đều bày ra vẻ mặt không mấy hứng thú, chỉ khi bị làm phiền thì mới nhe răng trợn mắt, dọa đám trẻ con bên ngoài sợ tới mức oa oa khóc lớn. Phụ huynh thấy hẳn đã tính chưa đối, vội vàng ôm con tránh xa.

Nhan Ngân Lan không cảm thấy hối hận vì làm đám trẻ con kia khóc, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm —— lỡ tai rồi cuộc cũng được yên tĩnh.

Sau khi tiễn khách đi, cửa hàng trưởng và láng nói: "Sao nó lại hung dữ như vậy? Bên kia nói là hồ ly nuôi trong nhà, tính tình ngoan ngoãn lắm cơ mà. Cũng không chịu ăn gì cả....."

Nhân viên cửa hàng đáp: "Chắc vừa đến môi trường mới nên cảm thấy bức bối. Hôm nay để nó làm quen với hoàn cảnh trước đã, ngày mai sẽ ngoan thôi. Buổi tối nấu thêm chút canh thịt cho nó, đối bụng rồi nó sẽ ăn."

Cửa hàng trưởng và nhân viên vừa nói vừa đi xa dần.

Nhan Ngân Lan rũ mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong ấu nước nhỏ, tâm trạng nôn nóng —— Chẳng lẽ cả đời này hẳn phải sống cuộc sống bị cầm tù? Hơn nữa, làm thế nào để thoát khỏi nơi này bây giờ?

Vào lúc hẳn vẫn còn hờn du thiên ngoại, lại có người bước vào cửa hàng. Vị trí của Nhan Ngân Lan cách cửa chính một cái bồn hoa, chỉ nghe ra có không ít người tới, có cả nam cả nữ, muốn mua một con mèo toàn thân trắng tuyết, đuôi vừa to vừa bông, quan trọng là phải ngoan ngoãn.

(2) Hồn du thiên ngoại: ý chỉ tâm hồn bay cao xa ra ngoài.

Nhân viên cửa hàng dẫn bọn họ tới trước khu vực trưng bày mèo cảnh, nhưng chọn lựa nửa giờ vẫn chưa chọn được con nào.

"Tiên sinh, đây là con mèo huyết thống thuần chủng nhất cửa hàng chúng tôi, mèo thuần chủng đều rất nghe lời."

Một giọng nam nói: "Không được, con này vẫn giống mèo quá. Ày, lão Cao thật sự có khán giả là kẻ ngốc sao, cho rằng khán giả không phân biệt đâu là mèo đâu là hồ ly?"

Một lát sau, giọng nói của một cô gái vang lên, trong trẻo mềm mại: "Tôi thấy hay chúng ta dứt khoát đi xem chó đi, Samoyed chắc là được đấy."

Gây phút nghe thấy âm thanh này, Nhan Ngân Lan ngẩn ra, trong đầu như có gì đó nổ tung.

Nhân viên cửa hàng vội nói: "Hai vị muốn tìm vật thay thế giống với hồ ly sao? Vừa hay, cửa hàng chúng tôi hôm nay mới về một con hồ ly nuôi trong nhà, tuy rằng tính tình còn chút hoang dã, nhưng chắc chắn phù hợp với yêu cầu của hai vị."

Ninh Tịnh nghe vậy, kinh ngạc hỏi: "Hồ ly nuôi trong nhà?"

Nhân viên cửa hàng đáp: "Đúng thế, đã được tiêm, nếu nuôi ở trong lồng thì không khác gì như nuôi chó mèo."

Ninh Tịnh 22 tuổi chính là mũi mũi trai của mình, tốt tính cười nói: "Vậy đưa chúng tôi đi xem đi."

Vì một số chuyện nên có bị công ty cũ đóng băng một năm, hai tháng trước rốt cuộc cũng hết thời hạn rồi đi. Ninh Tịnh ký hợp đồng với một công ty mới, lâu rồi mới nhận được việc —— đóng vai phụ trong bộ phim điện ảnh về ma quỷ tên là 《Hồ duyên》. Việc này đối với diễn viên tuyến 18 nhỏ bé trong suốt như cô là cơ hội rất khó gặp.

(3) diễn viên tuyến 18: diễn viên kém nổi, thường đóng vai phụ hoặc web drama.

Trong cốt truyện, vai chính là một con hồ yêu, cô là thị nữ của đối phương, phải quay nhiều cảnh phối diễn với hồ ly. Đoàn phim ban đầu định chọn một con mèo. Kết quả hai ngày trước khi khởi quay, con mèo đó bị bệnh ngoài da, lông tóc rơi rụng, không thể lên hình. Đạo diễn bèn kêu Ninh Tịnh và người đại diện đi dạo mấy cửa hàng thú cưng gần trường quay, xem có chó mèo nào hợp mắt không thì mua về thay thế.

Nhân viên cửa hàng vội dẫn Ninh Tịnh đến trước ngăn tủ.

Vừa rồi khi nghe thấy tiếng, còn chưa thấy người, Nhan Ngân Lan đã nôn nóng đứng nửa người dậy, áp vào mặt kính trong suốt, ra sức nhòai người đến mức mũi suýt bị biến dạng.

Mắt thấy một hình bóng quen thuộc ngày càng đến gần, cuối cùng dừng lại trước ngăn tủ. Nhan Ngân Lan nín thở, cả người phát run, ngây dại nhìn cô.

Ninh Tịnh khom lưng, đối mặt với hẳn, đột nhiên cười lớn, khen: "Thật đáng yêu."

Đặc biệt là đôi mắt mã não kia, vừa tròn vừa sáng, phía trên còn nổi lên một tầng nước, trong như thể sắp khóc.

Người đại diện chau mày nói: "Không biết có hung dữ hay không. Dù sao cũng là súc sinh, chó mèo còn không dễ kiểm soát. Nếu nó không ngoan, vẫn là mua Samoyed đi."

Mặc dù còn nhiều chữ chưa hiểu rõ, nhưng Nhan Ngân Lan nghe đến đó đã hiểu, nếu mình không ngoan, sẽ phải ở lại nơi này, liền vội vàng nài xin, mềm mại kêu to vài tiếng. Lại học mèo con đối diện, lật bụng qua rồi lật bụng lại, cuộn tròn lăn lăn, đáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Sau ba lần độ kiếp, Nhan Ngân Lan đã lâu không lộ ra bộ dáng này cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy.

"Có vẻ nó rất thích cô." Nhân viên cửa hàng cười nói: "Cả ngày hôm nay, mặc kệ ai lại đây, nó đều rất hung dữ."

Ninh Tịnh ngẩn ra, nói: "Có thể mở cửa ra, cho tôi xem nó được không?"

Nhân viên cửa hàng làm theo, Ninh Tịnh hết sức cẩn thận bế cục bông lên, ôm vào giữa cánh tay.

Nhan Ngân Lan muốn nói chuyện, lại chỉ có thể phát ra vài tiếng nức nở không thành lời, cảm giác vui mừng như điên khi mắt đã rồi tìm lại được cảm giác mát mát to lớn đồng thời ập đến —— hẳn hiện tại đã không còn có thể nói chuyện.

Ninh Tịnh cho rằng hẳn sợ hãi, nhẹ nhàng vuốt vuốt lông hẳn.

Thần mình Nhan Ngân Lan run run, nhắm mắt lại, quyền luyến vui đâu vào vòng tay cô, khóe mắt ứa ra một vệt nước long lanh.

Hai mươi phút sau, Ninh Tịnh ôm Nhan Ngân Lan ngồi vào ghế sau, lồng sắt gấp lại để trong cốp xe. Hết cách, ban nãy nhân viên cửa hàng định mang tiểu hồ ly đặt lại vào lồng, nhưng khi Ninh Tịnh vừa thả nó xuống, nó bắt đầu kêu rên. Chỉ cần ôm lên, nó lại lập tức ngoan ngoãn, không ngừng rúc đầu vào người cô, như muốn chui luôn vào đó, đáng vẻ vô cùng ý lại.

Nửa giờ sau, xe dừng lại ở trường quay.

Mấy nhắc diễn viên nhí của《Hồ duyên》đều tò mò vây lại xem hồ ly. Vốn dĩ, Ninh Tịnh muốn giao Nhan Ngân Lan cho nhân viên đoàn phim chăm sóc, nhưng tình huống vừa nảy ở cửa hàng thú cưng lại tái diễn, Ninh Tịnh vội rời tay, Nhan Ngân Lan liền bắt đầu kêu gào, cuối cùng đạo diễn để nghị đem lồng sắt đặt vào phòng Ninh Tịnh, cũng thuận tiện để cho bọn họ làm quen lẫn nhau, bồi dưỡng tình cảm —— Dù gì thì hai tháng sau, hai bên cũng có không ít cảnh phối diễn.

Hơn 8 giờ tối, đại diện đến giúp Ninh Tịnh lắp lồng sắt, đặt ở góc phòng khách sạn.

Thấy Nhan Ngán Lan ngoan ngoãn, Ninh Tịnh bèn dùng hộp giấy làm cho hắn một cái tổ ấm áp, đặt ở mép giường. Nửa đêm, Nhan Ngán Lan lặng lẽ từ trong hộp giấy bò ra, cố hết sức tóm lấy góc chăn, vắt vắt và va bò tới bên người Ninh Tịnh.

Bốn ba cả ngày, cô ngủ rất say. Nhan Ngán Lan thu hồi móng vuốt, vuốt tay định chạm vào Ninh Tịnh, xong lại dừng lại giữa không trung, đổi lại dùng cái mũi ướt át cọ cọ vào trán cô. Giương mặt say ngủ này, thật sự đã rất lâu rồi hắn không được nhìn thấy.

Khoảnh khắc trong nháy mắt nhìn thấy cô chiều nay, Nhan Ngán Lan mơ hồ hiểu ra —— không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng hai yêu bọn họ đều đã luân hồi chuyển thế tới một thế giới xa lạ.

Điểm khác chính là, hắn biến thành động vật, mà cô thì biến thành con người. Hắn còn giữ kỷ ức, nhưng không biết cô còn nhớ rõ kiếp trước, bản thân đã từng nuôi dưỡng một con đã hồ bướng bỉnh hay không, cuối cùng còn vì con đã hồ này mà trả giá bằng cả sinh mệnh.

Trong bóng tối, cái đuôi Nhan Ngán Lan khẽ khàng dong đưa, chăm chú nhìn hàng mi cong vút của cô, một khắc cũng không thể dời mắt.

Cuối cùng, hắn dùng đầu đẩy ô chân, nhẹ nhàng nằm xuống cái gối bên cạnh, ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, hắn đã không còn ở trong căn phòng kì lạ kia nữa.

Phim trường một mảnh âm ỉ, ai ai cũng đều bận rộn.

Nhan Ngán Lan tỉnh lại trên một góc ghế, kinh ngạc phát hiện bản thân biến thành một cậu bé chừng năm sáu tuổi, lại còn mặc y phục cổ trang! Hắn bỏ nhào tới trước gương nhìn, đây là đứa trẻ hần gấp lúc mới tới hôm qua, trên đỉnh đầu còn đeo hai cái tai hồ ly mô phỏng màu trắng tuyết.

Đúng là diễn viên nhí quần chúng trong phim 《Hồ duyên》.

Sững sờ một hồi, trái tim hắn run lên, vội vàng nhảy xuống đất, chạy ra bên ngoài.

Thời điểm giữa trưa, bởi vì bối cảnh yêu cầu, khu vực ngoại cảnh trường quay này đã được sơ tán qua, chỉ có một vài nhân viên đoàn phim và diễn viên quần chúng là giữ lại. Gió lạnh thổi tới đau rát cả mặt.

Thời tiết hôm qua rõ ràng không lạnh như vậy. Hắn vừa ngủ một giấc, mà như đã trôi qua cả một mùa, từ mùa thu đi tới mùa đông rét đậm.

Nhan Ngán Lan đứng trên cầu đá, siết chặt nắm tay nhỏ, sắc mặt trắng bệch, dần dần hiểu ra.

Vượt qua thời gian, thế theo nguyện vọng(4) đổi mới thân thể..... đây căn bản không phải là luân hồi chuyển thế.....

(4)nguyên văn: 随心所欲 (tùy tâm sở dục).

Đúng lúc này, bờ vai hắn bị một bàn tay vỗ nhẹ.

Ninh Tịnh mặc trên mình bộ đồ cổ trang, đứng phía sau hắn, mỉm cười thật tươi nhìn hắn, đưa cho hắn một viên kẹo: "Vị dưa lưới đó, muốn ăn không?"

Đó là một bộ váy cổ nương màu trúc xanh. Màu sắc nhẹ nhàng, thật giống núi xanh mây trắng năm đó bọn họ nhìn thấy trên đường tới Kiệu sơn, dịu dàng đến cực điểm.

Nhan Ngán Lan đột nhiên cảm thấy khó thở, đưa tay nhận lấy, bóc vỏ kẹo ra, bỏ vào miệng. Quả nhiên rất ngọt.

Tối qua khi vẫn còn là hồ ly, hắn bắt nạt bản thân không thể nói chuyện. Hiện tại rốt cuộc đã có thể lên tiếng, nhưng hắn lại như người cảm, một chữ cũng không thốt nên lời.

"Cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi, chúng ta cùng ngồi xuống một lát đi, trước khi đóng máy sẽ khá là mệt đó." Ninh Tịnh phui phui bậc thêm, để Nhan Ngán Lan ngồi xuống cạnh mình, sờ sờ đôi tai hồ ly đạo cụ trên đầu hắn, nói "Tai hồ ly này làm giống thật nhì. Nghe nói diễn viên nhí bọn em đều thích đóng vai tiểu hồ ly, không thích đóng vai yêu quái khác, là bởi vì thích hồ ly sao?"

Nhan Ngán Lan cứng nhắc gật đầu, hỏi lại: "Chị thì sao? Chị có thích hồ ly không?"

Ninh Tịnh ném một viên kẹo vào miệng: "Thích chứ. Nhưng mà nói chính xác hơn, chị không phải thích hồ ly, mà là thích hồ yêu."

Trái tim Nhan Ngán Lan co lại.

Ninh Tịnh hồn nhiên không biết, về mặt hào hứng thì tiếp: "Bộ phim điện ảnh này của chúng ta cũng kể về câu chuyện của hồ yêu đó. Trong tất cả các loại yêu quái, chị thích nhất là hồ yêu. Bởi vì trong các truyền thuyết cổ xưa về yêu quái, chị cảm thấy bọn chúng chính là yêu quái có tình người nhất, thân bị nhất, cũng xinh đẹp nhất."

Hốc mắt Nhan Ngán Lan nóng lên, có một loại cảm giác chua xót cực độ dâng lên.

"Nói này giờ" Ninh Tịnh nhớ ra gì đó, nói: "Chị còn chưa biết em tên là gì nha"

Tên của hắn...

"Cầu Cầu." Nhan Ngán Lan ngừng lên, nghiêm túc nói: "Em tên Cầu Cầu."

Ninh Tịnh nghiền ngẫm cái tên này, cảm thấy rất thú vị: "Cầu cầu, quả bóng hình tròn, thật đáng yêu, đây là nữ danh của em sao?"

"Ừm." Nhan Ngán Lan nhìn chăm chú cô, nhẹ giọng nói: "Là người em thích, vào lần đầu tiên gặp mặt đã đặt cho em."

"Người em thích?" Ninh Tịnh có chút giật mình, không ngờ học sinh tiểu học bảy giờ lại lớn sớm vậy.

Nhan Ngán Lan lại gật đầu, có chút cố chấp nhắc nhở nói: "Chị, chị có thể gọi em là "Cầu Cầu". "

"Đã biết, Cầu Cầu." Ngón tay Ninh Tịnh gõ vào đầu gối, "hmm" một tiếng kéo dài, treu ghẹo nói: "Cô bé có thể giúp em đặt một cái tên đáng yêu như vậy, nhất định bản thân cũng là một đứa trẻ đáng yêu."

"Cô ấy rất tốt, cũng đặc biệt đáng yêu." Nhan Ngán Lan đã có chút không rõ bản thân đang nói cái gì, chỉ đành kết luận: "Em... rất thích người đó."

Ninh Tịnh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cô đặt viên kẹo cuối cùng vào tay Nhan Ngán Lan. Hắn cắt kẹo vào túi, nhảy xuống một bậc, đứng trước mặt Ninh Tịnh đang ngồi, bộ dáng giáo hoạt có vài phần cảm giác tiểu hồ ly câu người: "Chị, cảm ơn chị mời em ăn kẹo. Em muốn tặng chị một món quà đáp lễ. Chị nhắm mắt lại đi."

Ninh Tịnh vắng lời làm theo. Trái tim Nhan Ngán Lan đánh trống reo hò, khom lưng, hai tay run rẩy nâng gương mặt cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái thật kêu.

Ninh Tịnh lập tức mở mắt ra, nhướn mày —— Thăng bé này.....

"Ninh Tịnh, đến lượt cô rồi!" Đẳng xa có người gọi tên cô.

Ninh Tịnh lập tức đứng lên, xoa đầu Nhan Ngán Lan, chỉ coi hắn là một đứa trẻ thú vị, tùm tùm cười nói: "Cầu Cầu, hẹn gặp lại."

Nhan Ngán Lan tay cầm viên kẹo, nhìn theo bóng cô biến mất ở chỗ ngoặt, lẩm bẩm nói: "Hẹn gặp lại, tỷ tỷ."

Nhắm mắt lại, khẽ thở một hơi, khi Nhan Ngán Lan mở mắt ra lần nữa, trời đã đen như mực.

Sơn cốc u ám, sương mù mờnh mờn.

Hắn vẫn trọng thương nằm trong sơn cốc phía dưới Yến gia. Mọi chuyện vừa rồi, dường như đều là ảo giác trước khi lâm chung. Nhưng, lòng bàn tay giống như đang nắm một vật gì đó. Nhan Ngán Lan cố gắng mở tay ra, phát hiện ở đó đột nhiên xuất hiện một viên kẹo đường đã bắt đầu tan chảy.

Nhan Ngán Lan ngơ ngẩn nhìn nó. Lát sau, đẩy nó vào lưỡi, cảm nhận vị ngọt lan ra, bật cười.

Mọi chuyện vừa rồi không phải là ảo giác. Dù cho cách thiên sơn vạn thủy, hắn và nàng thật sự đã gặp lại ở một nơi nào đó. Việc này đối hắn mà nói, đã đủ rồi.

【Phóng vấn】

Tác giả: *Chín tiểu bánh bao mà chỉ có mình người có phiên ngoại, xin hỏi có cảm nghĩ gì?*

Nhan Ngàn Lan: *Cảm ơn mọi người đã ủng hộ để ta có thể tranh thủ có chuyến du hành an ủi trước khi lâm chung, ta thực vui vẻ.*

Phong lưu công tử: *Lần này thì thực sự chia tay Cầu Cầu rồi. Hẹn gặp lại các tiểu mỹ nữ ở thế giới sau* ♡☐

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: linhchi12388 **/Beta:** Phong lưu công tử

Trong phòng tắm mờ mờ hơi nước, rèm cửa kéo kín, ánh nắng ban trưa không thể chiếu tới căn phòng, khiến nó có vẻ âm u âm đạm.

Bồn tắm trắng tinh được đổ đầy nước ấm, trên gạch men sứ loang lổ vết nước tràn ra chưa kịp khô.

Nước trong bồn vốn dĩ nên trong suốt nhưng giờ đây lại hiện lên một lớp màu đỏ nhàn nhạt rợn người. Một vật thể hình người trượt xuống đáy bồn, mái tóc phiêu tán theo từng dao động trong nước, không biết còn sống hay đã chết.

Bỗng nhiên, một chuỗi bọt khí "lùng ục" "lùng ục" từ đáy bồn nổi lên, mặt nước vốn bình lặng không gợn sóng lại đột nhiên dao động mãnh liệt. Ninh Tịnh vịn lấy thành bồn ngồi dậy, chỉ nghe thấy "Ráooo" một tiếng, cảm giác khó thở cuối cùng đã giảm bớt.

Cô ngó người trượt theo thành bồn, dạ dày căng đến trường đau, cổ họng nóng bỏng. Ninh Tịnh dùng hai ôm chặt bụng dưới, dùng sức nhấn mạnh, rất nhanh, cảm giác buồn nôn lập tức trào lên. Nhìn thì như đang tự hành hạ bản thân, nhưng sau khi cô nôn ra một đồng nước bọt trong suốt, thân thể mới thoải mái hơn một chút.

Mất một hồi định thần, Ninh Tịnh chợt nhận ra có tay phải có chút đau đớn, cô buồn bực cảm cổ tay gio lên trước mắt —— trên cánh tay trắng nõn hiện ra một đường dao cắt còn mới, miệng vết thương bị ngâm đến trắng bệch, đã không còn chảy máu.

Ninh Tịnh: "....." Đây là tình huống gì, hiện trường tự sát? (°_°)

Hệ thống: "Đỉnh! Hoàn thành ký chủ tiến vào thế giới thứ ba, tiến độ hoàn thành cốt truyện hiện tại: 0%, tổng Giá trị nhân phẩm 65 điểm."

Ninh Tịnh xoa xoa ấn đường, quan sát xung quanh. Trên bồn rửa tay làm bằng đá cẩm thạch trong phòng tắm có nửa cốc nước lạnh, bên cạnh là một hộp thuốc ngủ bị hơi nước chưng đến mềm. Cô vẽ như nguyên chủ đầu tiên là cắt đứt động mạch chủ, sau đó uống thêm thuốc ngủ đã chuẩn bị sẵn.... xem ra là sợ bản thân chết không nổi, định mua thêm tám "bảo hiểm" cho chắc ăn? (= _ =)

Việc cấp bách trước mắt là phải rời khỏi cái phòng tắm ối bức này cái đã. Ngây ngốc ở đây thêm một lúc nữa, chẳng may cô lại lao đầu vào nước, trực tiếp phủ tới nhiệm vụ thứ tư thì toi.

Bước ra khỏi bồn tắm, Ninh Tịnh đi chân trần trên sàn nhà đọng đầy vệt nước, đầu vẫn còn choáng váng, xem ra tác dụng của thuốc ngủ vẫn còn.

Nhìn thấy trên móc treo quần áo có kệen áo tắm dài, cô kéo xuống và khoác lên thân thể trần trụi của mình, lúc này mới một môi mở cửa bước ra ngoài.

Nháy mắt, không khí lạnh lẽo ập tới trước mặt. Đây là một căn phòng rất rộng, điều hòa vẫn đang hoạt động "vù vù", tạp chí cùng quần áo rải rác đầy đất, có thể thấy được nguyên chủ không phải là một người ưa thích dọn dẹp nhà cửa. Toàn bộ rèm cửa đều kéo kín, chỉ một ít tia nắng le lói chiếu vào khiến trong phòng càng thêm âm u.

Ninh Tịnh tiện tay đóng cửa phòng tắm lại, dựa theo ký ức nguyên chủ, tìm thấy hòm thuốc bên trong một ngăn kéo trong phòng, cô chỉ đơn giản là cầm máu, sát trùng và băng bó miệng vết thương trên cổ tay rồi một môi ngã xuống giường.

Vừa dính lấy gối đầu, cô liền không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, cứ thế ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại một lần nữa, trời đã chạng vạng, sắc trời bên ngoài cửa sổ cũng đã tối sẫm.

Hệ thống: " Ký chủ, người đã cảm thấy tốt hơn chưa?"

Ninh Tịnh gất đầu, âm thầm tiêu hóa nội dung cụ thể của nhiệm vụ trong lòng. Sau khi nhìn bao quát một lần, cô bị mũi tên quan hệ rối rắm giữa các nhân vật làm cho sốc không nói lên lời.

—— nhiệm vụ này diễn ra trong giới giải trí hiện đại.

Trình độ phát triển của thế giới này, cũng như các loại số liệu, đều rất giống với thế giới ban đầu của Ninh Tịnh, nhưng giữa hai bên lại không có giao thoa, chỉ là thời không song song. Thời đại mà Ninh Tịnh đang sống, ngành công nghiệp giải trí đã phát triển đến một trình độ nhất định. Nhưng trong thời đại của nhiệm vụ lần này, giới giải trí dường như còn phát triển với quy mô lớn hơn, ba ngành ca nhạc, điện ảnh, truyền hình đều có dây chuyền sản xuất chuyên nghiệp, thậm chí còn giúp văn hóa Trung Hoa vươn ra toàn thế giới.

Sở gia là gia tộc " cá mập " trong ngành giải trí. Sở lão gia tự tay xây dựng cả thế hệ oanh liệt của Sở gia từ hai bàn tay trắng, cuộc đời ông cuối qua hai bà vợ, nhưng đều đã ly hôn. Dưới gối có ba đứa con, con cả là con vợ đầu, con thứ và con út đều là do vị Nhị phu nhân Sở gia sinh ra.

Sau khi Sở lão gia lui về nghỉ hưu, con trai cả Sở Tinh Thụ tiếp quản để thế giải trí do cha mình để lại. Năng lực anh ta không yếu, nhưng tính cách độc đoán. Sinh hoạt cá nhân cũng tương đối hỗn loạn.

Năm 30 tuổi, Sở Tinh Thụ có cuộc hôn nhân chính trị với một gia tộc môn đăng hộ đối. Tuy nhiên trên thực tế, hai vợ chồng không hề có tình cảm với nhau. Hơn nữa chỉ sau hai tháng kết hôn, con riêng của Sở Tinh Thụ ở nước ngoài liền tìm tới cửa, đoạn hôn nhân mỏng manh này đương nhiên không chịu nổi đã kích, vốn đã không bình yên lại càng thêm sóng gió, kết quả chưa đến một năm liền tuyên bố tan vỡ.

Sau đó, Sở Tinh Thụ hoàn toàn buông thả bản thân, bạn gái bên người gần như mỗi tháng đổi một cô, trong đó hầu hết là minh tinh điện ảnh hoặc người mẫu. Người bạn gái gần đây nhất, là một tiểu hoa đán đang nổi trong nước —— Ninh Vi.

Tiểu hoa đán tên Ninh Vi này, là người bạn gái có nhiệm kì dài nhất của Sở Tinh Thụ, hai người đã ở bên nhau hơn nửa năm trời, gần đây Ninh Vi còn phát hiện bản thân mang thai.

Cô gái tự tử trong phòng tắm mà Ninh Tịnh bám vào lần này, chính là em gái của Ninh Vi.

Haizz, lại nói, Sở Tinh Thụ có cảm giác tồn tại mạnh mẽ như vậy, thế nhưng lại không phải đại khí vận giả hay là vai ác của cốt chuyện lần này.

Đại khí vận giả chân chính, chính là em trai cùng cha khác mẹ của Sở Tinh Thụ, nhị thiếu gia Sở gia Sở Tinh Vân.

Còn nhân vật bị trời định làm vai ác thế giới này, thế nhưng lại là đứa con ngoài giá thú của Sở Tinh Thụ. (= =)

Phía trên có nói qua, Sở Tinh Thụ ở nước ngoài có một đứa con riêng. Lúc đứa bé này vừa xuất hiện, cũng chính là lúc hai gia tộc liên hôn chưa lâu, đương nhiên không thể dễ tin tức này lọt ra ngoài, cho nên, đứa con riêng này được nuôi ở Sở gia trên danh nghĩa " em trai Sở Tinh Thụ ". Vì đề bồi phận đứa con riêng được thống nhất, cho nên đứa trẻ ấy được đặt tên là —— Sở Tinh Trạch.

Ninh Tịnh tổng kết một câu: " Đúng là vô kịch hào môn đầu cầu huyết."

Hệ thống: ""

Đại khí vận giả cùng vai ác là thúc cháu, ngoài mặt là anh em, hơn kém nhau mười mấy tuổi, lại không thường thấy mặt. Theo lẽ thường mà nói, ngay cả khi có xung đột lợi ích, cũng không nháo đến nông nổi người sống ta chết. Cho nên, chiến tranh giữa hai người bọn họ, kỳ thật là do một người phụ nữ gây ra. Tất cả đều dẫn đến người phụ nữ quan trọng nhất của toàn bộ câu chuyện này —— Ôn Duyệt.

Sau khi Ninh Vi mang thai, ngay lập tức được Sở Tinh Thụ đưa về Sở gia dưỡng thai. Trong khoảng thời gian này, Sở Tinh Thụ vẫn chứng nào tật đấy, tiếp tục ở bên ngoài tán gái. Nhưng lần này, anh ta thay đổi khẩu vị, không thích minh tinh người mẫu, mà đi coi trọng một nữ sinh cao trung, cũng chính là Ôn Duyệt.

(I) Cao trung: Cặp 3

Trái qua một đoạn thời gian ụy hiệp đầy cầu huyết, sau tiết mục cường thủ đoạt hào, Ôn Duyệt bị đưa tới biệt thự Sở gia giam lỏng. Tại đây, Sở Duyệt gặp được cậu bé có độc Sở Tinh Trạch, cũng gặp được đại khí vận giả ôn nhu lễ độ —— Sở Tinh Vân, lúc đó vừa ra học trở về nước.

Sau đó xảy ra chuyện gì chắc mọi người cũng đoán được.

Ôn Duyệt đồng thời tay động trái tim của cả hai chú cháu, nhưng lại không cùng người nào bên nhau đến già. Bởi vì, vài năm sau đó, cô bị quấn vào trong một vụ bắt cóc liên quan đến Sở gia, trong lúc nghĩ cách tìm cứu viện, bị đạn bắn xuyên qua thân thể, mất máu quá nhiều mà dẫn đến tử vong, hồng nhan bạc mệnh, thập phần đáng tiếc.

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt đẩy mâu thuẫn giữa Sở Tinh Trạch và Sở Tinh Vân lên đến đỉnh điểm, từ đó mở màn cho hơn mười mấy năm hai chú cháu chém giết nhau trên thương trường.

Ninh Tịnh: " Mẹ kiếp, đây là màn chú cháu bá đạo đều yêu ta há?!"

Hệ thống: "" theo một nghĩa nào đó, cũng coi như là đúng đi.

Ninh Tịnh bị màn cầu huyết làm cho đau não, trước hết cần lý giải một chút quan hệ giữa các nhân vật.

Con trai cả của Sở gia —— Sở Tinh Thụ, thuộc tính: Teddy hoa tâm(lẳng nhẽng), Bạn gái hiện tại: Ninh Vi, tức chị gái hiện tại của Ninh Tịnh. Ngoài ra, con riêng của anh ta, cũng chính là người được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa em trai út trong nhà.

Nhị thiếu gia Sở gia —— Sở Tinh Vân, thuộc tính: Đại khí vận giả.

Con riêng của Sở Tinh Thụ —— Sở Tinh Trạch, thuộc tính: Vai ác, cũng chính là đối tượng Ninh Tịnh cần nuôi dưỡng.

Cả ba người này, trong tương lai sẽ cùng coi trọng một cô gái, tức là vị Ôn Duyệt trúng đạn mà chết kia.

Ninh Tịnh: " Haizz, vô kịch này lý giải thật lợi hại." Cái này người ta gọi là Tinh yêu hận thù kéo dài qua hai thế hệ.

Hệ thống: ""

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, Ninh Tịnh vừa ngồi dậy thì bụng đã truyền đến âm thanh " ừng ực ", dạ dày dói đến quặn lại.

Rốt cuộc đã bao lâu nguyên chủ chưa bỏ cái gì vào bụng?

Ninh Tịnh bật đèn, ánh sáng dịu nhẹ lập tức bao phủ toàn bộ căn phòng. Trong lúc tìm kiếm di động của nguyên chủ, Ninh Tịnh có tiện tay lướt qua đồng sách giáo khoa cao trung trên mặt bàn để máy tính, đã qua hơn nửa học kỳ, vậy mà trên trang sách không có nổi một chữ ghi chú, mới tỉnh như cũ.

Cả quyển sách ngoại trừ hai chữ xấu xí "Ninh Tịnh" được viết bên trong, thì không có một dấu vết nào khác. (= =)

Ninh Tịnh ngáp một cái, vừa cúi đầu tìm số điện thoại gọi com bên ngoài, vừa bước ra ngoài phòng khách.

Đây là một căn chung cư được trang bị sang trọng, nhưng trống trải, không một bóng người. Đánh giá từ tấm poster rất lớn treo trên tường, đây có lẽ là nơi ở của hai chị em Ninh Vi.

Ninh Vi hiện tại, chắc có lẽ mới chỉ mới phát hiện bản thân mang thai, vẫn chưa được Sở Tinh Thụ đem về biệt thự Sở gia dưỡng thai.

Có lẽ đề phù hợp với thiết kế của cốt truyện, nên quan của Ninh Vi, lớn lên giống bản thân Ninh Tịnh đến sáu bảy phần, nhưng khí chất lại một trời một vực —— Ninh Vi thoát nhìn trông trưởng thành và quyến rũ hơn.

Vừa trượt mở màn hình khóa, di động cùng lúc rung lên, có một tin nhắn gửi tới.

【 Tiện nhân! Tại sao mày chưa chết đi! Đi chết đi! 】

Phía dưới không ký tên, điện thoại cũng là dãy số xa lạ.

Ninh Tịnh nhăn mày, trước tiên gọi com hộp, sau đó đi một vòng quanh căn hộ, cuối cùng ngồi xuống trên sofa, bắt đầu tìm kiếm hộp thư đến của nguyên chủ.

Nhìn vào lịch sử hộp thư đến, trong đó toàn bộ đều là loại tin nhắn này, dùng từ khó coi, câu chữ mang tính công kích và nhục mạ nguyên chủ.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, cô đã liên tục nhận được rất nhiều tin nhắn như vậy.

Không hiểu được vì sao nguyên chủ có người chỉ bên ngoài uy phong凛凛 như vậy, mà bản thân lại phải chịu sự quấy rối và bắt nạt như vậy. Có lẽ, hai chị em ngày thường cũng không thường nói chuyện.

Ninh Tịnh thoát khỏi mục Hộp thư đến, tìm thấy trong Bộ Sưu Tập có 3 mẫu tin nhắn được lưu trong mục có tên " Quan trọng ". Tất cả đều gửi đến từ một người có tên là " Chu Toàn ", ba tin nhắn có nội dung lần lượt là: Ủ; Không; Có thật phiền.

Ninh Tĩnh: "....."

"Reng reng" một tiếng, chuông cửa vang lên, com hộp đã giao tới. Ninh Tĩnh hét lên một câu "Tới đây" rồi liền nhanh chóng mở cửa. Anh chàng giao com củi đầu đem com hộp đưa vào tay Ninh Tĩnh, lúc vô tình lướt qua mặt cô, sắc mặt liền tỏ ra kinh hoàng.

Ninh Tĩnh: "???"

Sau khi đóng cửa, cô dường như có linh cảm chẳng lành, nhanh chóng bước nhanh về phía gương dài đặt ở phòng khách.

Trong gương hiện ra một cô gái học sinh cao trung đáng người mình khảnh. Lốp trang điểm do ngâm nước mà bị nhòe đi, trông vô cùng đáng sợ. Đường kẻ mắt đen sì bị nước ẩm hòa tan, như là hai hàng huyết lệ đen nhánh chảy dọc dưới gò má, lớp nền dày cộm bị bóc xuống một nửa, trên mặt loang lổ chỗ đậm chỗ nhạt. Đáng sợ nhất là, màu tóc của cô —— hồng, cam, vàng, xanh lam...

Nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, tâm trạng Ninh Tĩnh trở nên vô cùng phức tạp, đáng về này của cô, không cần phải hóa trang thêm, trực tiếp ra ngoài là có thể tham dự ngày lễ Halloween.

Ninh Tĩnh quyết định cùng hệ thống tâm tình trò chuyện: "Hệ thống"

Hệ thống: "Huh."

Ninh Tĩnh: " Là ai nói sẽ cho ta thể giới này không cần làm việc mà vẫn có rất nhiều tiền, là ai nói sẽ cho ta có rất nhiều bạn trai bạch phú mỹ? Giữa người với hệ thống, rốt cuộc còn tồn tại niềm tin cơ bản không vậy? "

Hệ thống: "Người là em gái Ninh Vi, cô ta leo lên Sở gia, người chẳng phải không cần làm việc vẫn có thể áo com không lo đó thôi; người còn quen biết rất nhiều người khác phái, chỉ cần không ảnh hưởng tới nhiệm vụ, dù người một chân đạp nhiều thuyền, cũng không có vấn đề. Lại nói, thân thể này ngoại trừ kiểu tóc bên ngoài, còn lại số liệu hoàn toàn là mô phỏng thân thể của người, nơi nào không bạch không đẹp?"

Ninh Tĩnh: "....." Tốt lắm, giải thích rất "hệ thống".

Phong lưu công tử:

Chào mừng các tiểu mỹ nữ đến với thế giới " Hào môn cầu huyết", cũng chúc mừng sự lên sân của bánh bao nhỏ " Sở Tĩnh Trạch.". Mong mọi người sẽ yêu mến cậu ấy như yêu mến bánh bao Cầu Cầu

*Còn một chuyện quan trọng nữa là, sau 1 hồi thảo luận và ăn năn về sự lười biếng của team, team mình quyết định sẽ ra truyện đều đặn vào **12h trưa thứ 3 hàng tuần**.*

Cảm ơn mọi người vì đã theo chân team trong suốt hành trình vừa qua. (づ￣3￣)づ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (2)

Edit: A Uyên Uyenyen1101

Beta: Phong lưu công tử

[Góc xin lỗi]

Mình có đăng lên tường nhưng chắc mọi người chưa đọc được. Chương 33 này đáng nhẽ theo đúng hẹn phải có mặt lúc 12h trưa thứ 3 vừa qua nhưng do máy tính mình bị hỏng nên mình phải đem nó đi sửa. Hôm qua khi mang nó về thì phát hiện ra cửa hàng chết tiệt đó nó reset lại Macbook của mình, mất toàn bộ chương 33 vừa mới beta xong. Vì vậy hôm nay mình beta với cả đăng cho mọi người. Do beta nhanh nên có chỗ nào nghe sượng và sai xin mọi người cmt giúp mình.

Chương 34 đã được mình đăng làm bản thảo sẵn lên ko bị mất, mọi người yên tâm là vẫn sẽ đúng lịch 12h trưa thứ ba tuần sau có mặt ạ.

Thời điểm Ninh Tĩnh đi vào thế giới này, vừa lúc trùng với kỳ nghỉ dài năm ngày, cho nên không cần đi học, vừa vận có thể ở nhà bồi bổ cơ thể.

Tin nhắn quấy rầy trên điện thoại quá nhiều, Ninh Tĩnh dứt khoát tắt điện thoại, để chế độ yên lặng, tính toán vài ngày nữa sẽ đi đổi số điện thoại mới.

Căn chung cư này có đầy đủ mọi thứ, còn trang bị cả phòng tập thể hình, đường truyền internet ổn định, đây tạm thời thành cứ điểm đầu tiên của Ninh Tĩnh ở thế giới này.

Việc đầu tiên có làm bây giờ là đi lau sạch mặt mũi, gương mặt của nguyên chủ, quả nhiên giống hệt Ninh Tĩnh chỉ thiếu nữ. Chất da cơ bản không kém, nhưng do thiếu chăm sóc trong một khoảng thời gian dài, cho nên màu da tương đối xỉn, quảng thâm mắt cũng rất dọa người. Nhưng điểm đau mắt nhất, không thể nghĩ ngờ, chính là mái tóc có dài trên đầu cô. (_ =)

Sau đó, Ninh Tĩnh dành nguyên một ngày để lật lại kí ức nguyên chủ cũng như tìm tòi một ít tài liệu trên mạng về các nhân vật trong nhiệm vụ lần này, tuy nhiên thông tin tìm được toàn những thứ không thể sử dụng. Hoàn toàn không tìm thấy bất cứ thông tin gì về Sở Tĩnh Trạch,người ngoài chỉ biết Sở gia có một người tên như vậy còn cậu thực sự là ai thì không ai biết. Có thể thấy, Sở Tĩnh Thụ bao bọc đứa con riêng này rất kỹ.

Cứ thế, Ninh Tĩnh một mình sống trong căn hộ suốt 2 buổi tối. Có cả hệ thống làm bạn, trong nhà lại có dụng cụ tập thể hình và máy tính, do vậy không hề cảm thấy nhàm chán. Còn đối với những tin nhắn quấy nhiễu trong điện thoại, cô đương nhiên không cảm thấy có gì phiền toái —— những năm đầu khi mới bước chân vào giới giải trí, antifans của Ninh Tĩnh rất nhiều, bình luận ác đến đâu cũng đều thấy quá, sớm đã luyện thành kỹ năng vào tai này ra tai kia, mấy cái tin nhắn vớ vẩn này thì đã ăn nhằm gì. Nhưng nguyên chủ thì lại khác, thử nghĩ một thiếu nữ mới mười lăm tuổi đã gặp loại chuyện này, trong nhà không một ai quan tâm, một người để tâm sự cũng không có, cảm xúc tiêu cực cứ tích dần theo năm tháng, khó tránh khỏi nhất thời nghĩ quẩn, dẫn đến bị kích động tức.

Ngày thứ ba, Ninh Tĩnh ngủ một giấc thẳng tới giữa trưa, bị cơn đói làm thức giấc mới lười biếng lẩn vào bếp nấu mì. Nước sôi bốc lên làm nắp nồi hơi nghiêng, Ninh Tĩnh nhanh chóng tắt bếp, dùng đĩa khuấy mì, mùi thơm lan tỏa khắp phòng.

Bỗng nhiên, khóa cửa phòng khách phát ra tiếng động nhỏ, có người mở cửa bước vào, Ninh Tĩnh cảnh giác đứng dậy, cầm theo tô mì, ló nửa người ra khỏi phòng bếp.

Ở cửa, một người phụ nữ đáng người cao gầy đang cúi người đặt chìa khóa lên trên tủ giày, chiếc váy liền màu vàng nhạt miễn cưỡng che đi cái bụng hơi nở gồ lên. Tuy đang mang thai, nhưng đôi chân lẹ ra bên dưới vạt váy ngắn vẫn vô cùng thon thả, dưới chân còn đi thêm đôi giày cao gót mũi nhọn năm centimet.

Người phụ nữ ở cửa quay mặt qua, tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt..... bị dấn đầy gạch men (_ =). Tuy chỉ qua nhìn đáng người, nhưng đủ để nhận thấy đây là một người phụ nữ xinh đẹp trẻ trung. Mái tóc xoắn đen nhánh rủ xuống ngang eo, phiêu tán theo từng bước chân, trong không trung vẽ lên từng đường cong tuyệt mỹ.

Người này đúng là vị chị gái trong truyền thuyết của Ninh Tĩnh, nữ diễn viên đang nổi —— Ninh Vi.

Ninh Tĩnh: " Đệt, lại lại nha, tôi thiết kế nhân vật của các người làm ăn công nhận có tâm." Người này bất kể là chiều cao, đáng người, thậm chí là nghề nghiệp, đều rất giống so với Ninh Tĩnh, quả thực là bản sao của cô.

Hệ thống: "Khuôn mặt cũng rất giống người. Tất cả số liệu cơ bản của cơ thể Ninh Vi đều lấy là từ bản thể là người, chúng ta chỉ điều chỉnh một chút, cho nên các người giống nhau tới 90%."

Ninh Vi thấy Ninh Tĩnh vẫn đang mặc quần áo ở nhà thì cau mày nói "Không phải đã nhận tin hôm nay sẽ tới đón để em có thời gian chuẩn bị trước sao? Tại sao giờ này còn ăn mặc như vậy?"

Hôm nay là ngày Ninh Vi được Sở Tĩnh Thụ đón về bên người dưỡng thai, Ninh Vi tự mình trở lại cũng là vì mang theo đứa em gái này.

Ninh Tĩnh cảm chèn sứt trong tay, vô tội trả lời: "Chị nói buổi tối mới qua đây."

Ninh Vi không kiên nhẫn ngắt lời Ninh Tĩnh " Chị cho em thời gian chuẩn bị tức là buổi sáng em đã phải thu dọn xong ở đây chờ chị. Bây giờ tài xế đã đến dưới lầu, hành lý chuẩn bị xong chưa?"

Chỉ qua đàm ba câu trò chuyện, Ninh Tĩnh đại khái đã hiểu hai chị em bình thường chung sống chung ra sao. Người phụ nữ Ninh Vi này nhìn qua đã biết là kiểu người thích sai bảo người khác.

Ninh Tĩnh giờ tay, biết điều chỉ về phía phòng của mình, Ninh Vi quay lại gạt đầu với người đại diện phía sau: "Đem hành lý của nó dọn xuống lầu."

Hành lý của Ninh Tĩnh không nhiều lắm, chỉ có hai vali quần áo. Người đại diện kéo vali hành lý đi trước, Ninh Vi bỏ lại một câu "Trong mười phút phải xuống dưới", liền đóng sầm cửa đi sau.

Miếng mì lên đến miệng rồi vẫn phải bỏ xuống, Ninh Tĩnh lắc đầu nói: " Ta thu hồi lời nói lúc nãy —— tính tình của ta so với người chị gái lớn này tốt hơn nhiều."

Hệ thống: "....."

Mười phút sau, Ninh Tĩnh thay xong quần áo, đứng giờ xuất hiện dưới lầu, chui vào trong chiếc xe thương vụ toàn thân đen nhánh. Ninh Vi đeo kính râm, ngồi ở ghế lái phụ, đang cúi đầu nhắn tin WeChat, chỉ dùng đuôi mắt nhìn lướt qua Ninh Tĩnh vừa mới lên xe.

Qua cái liếc mắt này, Ninh Vi ngoài ý muốn phát hiện ra, cô em gái này của mình, hiếm khi lại để mặt mộc mà không phải trang điểm đậm đến nỗi mặt mũi cũng không phân biệt được, đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

Trong xe vô cùng an tĩnh, Ninh Tĩnh ngồi ở hàng ghế thứ hai, yên lặng lấy tai nghe ra đeo, nhẹ nhàng tựa đầu ngắm nhìn cảnh vật lùi lại phía sau qua ô cửa kính.

Chiếc xe nhanh chóng ra khỏi tiểu khu nội họ đang ở, đi qua hơn nửa thành phố, cuối cùng rẽ vào một khu biệt thự cao cấp nằm bên sườn núi, đầu trước cửa một ngôi biệt thự màu trắng xinh đẹp.

Sở Tĩnh Thụ cho phép Ninh Vi mang thai đứa con của mình, còn đem người mang về biệt thự dưỡng thai, không thể không nói, anh ta đối với người bạn gái này đúng là có một ít tình cảm thật lòng. Chỉ tiếc sau khi Ôn Duyệt lên sân khấu, cán cân trong lòng Sở Tĩnh Thụ lập tức nghiêng từ người cũ sang bên đứa hoa mới đến.

Ninh Vi cùng Ninh Tĩnh lần lượt xuống xe, tài xế, người đại diện còn có trợ lý của Ninh Vi cũng xuống xe hỗ trợ dọn hành lý.

Một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đi ra từ phía cửa chính, trên môi mang nụ cười tiểu chuẩn, lịch sự giới thiệu mình là quản gia Sở gia.

Ninh Tĩnh cảm thấy vị quản gia này quả nhiên không phải người phàm, đa số mọi người đều sẽ cảm thấy hơi phản cảm khi nhìn lên mái tóc có đại đầy màu sắc của cô. Nhưng vị quản gia này lại chưa từng lộ ra bất cứ biểu hiện nào khác thường. Tuy chỉ là một chi tiết nhỏ, nhưng đủ để nhận thấy đây là một người rất có giáo dưỡng.

Mặc dù vậy đám cô đại này vẫn cần xử lý càng sớm càng tốt.

Tòa biệt thự này của Sở gia là tòa nhà bốn tầng, được xây dựng theo phong cách Châu Âu cổ điển, tầng trên cùng là cấu trúc song song, có vườn hoa trên sân thượng, bể bơi lớn, gara ô tô riêng cùng vô vàn trang bị cao cấp chỉ xuất hiện trong giới thượng lưu, thậm chí còn có cả hoa viên rộng lớn.

Tuy Sở Tĩnh Thụ hiện sống ở đây, nhưng trên thực tế, đây không phải là nơi Sở Tĩnh Thụ sinh ra và lớn lên, mà là nơi cả gia đình chuyển đến khi Sở lão gia kết hôn lần thứ hai. Thế hệ trước hầu như bây giờ đã rời đi hết, Sở Tĩnh Vân lại đang du học ở nước ngoài, tòa biệt thự này nghiêm nhiên trở thành địa bàn thuộc cá nhân Sở Tĩnh Thụ. Khó trách anh ta sau này lại có gan can rở như vậy, dám trực tiếp đem Ôn Duyệt giam lỏng tại đây. (=_=) b

Hành lý lần lượt được vận chuyển vào nhà, Ninh Vi được sắp xếp vào một trong những phòng ngủ chính tại lầu ba, có thể thấy Sở Tĩnh Thụ rất coi trọng người bạn gái này. Ninh Tĩnh thì được bố trí một căn phòng ở lầu hai.

Sau khi bố trí phòng ở xong xuôi, quản gia đề nghị đưa hai chị em Ninh Tĩnh đi dạo một vòng để làm quen môi trường xung quanh. Ninh Vi nhanh chóng thay giày để bằng thoải mái, vui vẻ đồng ý. Ninh Tĩnh ôm bình trà sẫm, chậm rì rì đi theo bọn họ.

Trên đường, quản gia vừa đi vừa nói: "Sở tiên sinh ngày thường bận rộn công việc, một tuần chỉ có thể ở nhà vài ba ngày. Mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do quản gia tôi xử lý. Nếu sau này Ninh tiểu thư có gì yêu cầu, có thể trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ tận lực chuẩn bị."

Ninh Vi khẽ vuốt bụng, vừa lòng gật đầu, rất ra dáng nữ chủ nhân trong lai.

"Ngoài ra....." Quản gia dừng một chút: "Trong nhà ngoại trừ Sở tiên sinh, còn có em trai nhỏ nhất của Sở tiên sinh cũng ở đây."

Ninh vi vẫn tiếp tục tươi cười trả lời: "Cái này tôi biết, Tĩnh Thụ đã sớm nói qua."

Ninh Tĩnh biết cậu em trai nhỏ trong miệng quản gia nói kia chính là Sở Tĩnh Trạch.

Sự thật "Sở Tĩnh Trạch thực ra là đứa con riêng của Sở Tĩnh Thụ " vẫn chưa được truyền bá rộng rãi bên ngoài. Chỉ có một ít người hầu Sở gia là nắm rõ nội tình. Nhưng dựa vào phản ứng của Ninh Vi, có lẽ đã thoáng nghe thấy tin đồn. Nực cười ở chỗ, tuy trong lòng cả hai đều biết rõ sự thật nhưng ngoại mặt vẫn giả dối tươi cười như không có chuyện gì xảy ra.

Xem xong hoa viên, mọi người bắt đầu tản ra tự do hoạt động. Ninh vi đang mang thai nên vô cùng cẩn trọng, đứng một lúc liền kêu trợ lý cầm ô che nắng đưa mình về phòng. Chỉ còn lại Ninh Tĩnh một mình dạo tiếp hoa viên.

Cô đang tìm một người.

Đang là giữa hè, cây cối trong vườn xanh um tươi tốt, không khí thoáng đạt. Ninh Tĩnh đi loay quanh, khi đang dạo qua một cái cây thì bỗng nhiên trên đầu truyền đến tiếng mèo kêu.

Cảnh đang đưa vào xáo xạc, cô dừng bước, kinh ngạc ngửa đầu —— chỉ thấy trên cành cây lơ lửng có một cậu bé mặc quần yếm đang ngồi trên đó, hai chân buông thõng, hai tay vẫn ôm chặt con mèo đen có đôi mắt vàng óng. Mái tóc xoắn dài màu vàng nhạt bị cậu vén lộn xộn phía sau tai, trên đỉnh đầu có mấy sợi không nghe lời vểnh lên, trong không khí nhẹ nhàng bay bay, đôi mắt to tròn, trông màu xanh biếc phát ra ánh sáng long lanh, tinh xảo như thiên thần nhỏ trong những câu truyện thần thoại Hy Lạp, rực rỡ lấp lánh, xinh đẹp đến cực điểm.

—— cuối cùng cũng tìm được.

Trong cốt truyện hệ thống đưa cô, Sở Tĩnh Trạch là kết quả do một lần phong lưu của lão cha cận bá khi du học ở nước Pháp cùng một người phụ nữ làm việc trong quán bar —— đây là cách nói dễ nghe nhất, trên thực tế, mẹ của cậu là gái gọi.

Tóc vàng mắt xanh, đây không phải là đặc trưng của người bản địa Pháp, mà mang nhiều đặc điểm từ huyết thống của người Đức. Có lẽ, người phụ nữ trong quán bar năm đó cũng không rõ nguồn gốc của bản thân.

Sở Tĩnh Thụ không biết việc người phụ nữ trong quán bar kia mang thai đứa con của mình, tốt nghiệp xong liền mau chóng về nước.

Mãi cho đến khi Sở Tĩnh Trạch hơn 6 tuổi, người phụ nữ quán bar quanh năm sinh hoạt từng quần đố cuối cùng đã tìm được người đàn ông nguyện cưới mình. Cô ta không muốn mang theo đứa con riêng của " chồng cũ", liền lần theo manh mối mà tìm đến Trung Quốc, đem con nếm cho Sở Tĩnh Thụ.

Sau khi xét nghiệm ADN, Sở Tĩnh Thụ tự mình đặt tên tiếng Trung cho đứa con riêng này, cũng cùng người phụ nữ đó kí thỏa thuận —— hẳn sẽ cho cô ta một số tiền lớn, nhưng từ bây giờ trở đi, cô ta phải coi như chưa từng sinh ra đứa bé này cũng không được gặp lại anh ta với bất cứ lý do gì.

Người phụ nữ quán bar đó đương nhiên đồng ý.

Cứ như vậy, Sở Tĩnh Trạch bị mẹ đẻ dùng cách này bỏ lại Trung Quốc. Cậu từ nhỏ chỉ biết nói một loại ngôn ngữ, chính là tiếng Pháp. Toàn bộ Sở gia, không ai có thể bắt chuyện với cậu ngoại trừ Sở Tĩnh Thụ. Nhưng thời gian rảnh rỗi của Sở Tĩnh Thụ, lại chỉ dành cho công tác cùng " sân golf". Đối với đứa con riêng bỗngưng từ trên trời rơi xuống này, đơn giản là nuôi thả.

Việc duy nhất anh ta ra dáng một người cha, chính là tìm gia sư cho Sở Tĩnh Trạch, dạy cậu tiếng Trung, thích ứng cuộc sống ở Trung Quốc.

Chính vì thái độ thờ ơ này cho nên tình cảm cha con giữa hai người vô cùng hơi hợt, cảm giác tồn tại ở Sở gia của Sở Tĩnh Trạch cũng rất thấp. Trong thời gian nửa năm vật lộn nghe hiểu tiếng Trung, người bạn duy nhất của Sở Tĩnh Trạch, chính là một con mèo đen.

Ngày đầu tiên khi Ninh Vi tiến vào Sở gia, Sở Tĩnh Trạch vì muốn bé thú cưng từ trên cành cây xuống mà mình cũng trèo lên theo, không ngờ một người mèo đều không ai xuống được. Từ bé bản tính tên nhóc này đã vô cùng quật cường, biết bản thân bị mắc kẹt trên cây, nhưng thà chết cũng không kêu người Sở gia ra giúp. Kết quả, ngày hôm đó, cậu ta ngồi trên cây từ ban ngày đến tối mới có người hầu phát hiện tiêu thiếu gia mất tích.

Đây không phải nhiệm vụ cốt truyện yêu cầu, Ninh Tĩnh chỉ là không đánh lòng nhìn cậu bé là loi một mình ở trên cây lâu như vậy.

Suy nghĩ quay lại thực tại, cô mỉm cười, chỉ vào con mèo đen trong lòng Sở Tĩnh Trạch, thần thiện hỏi: "Thật đáng yêu, nó tên gì vậy?"

Không ngờ người xa lạ trước mặt lại quan tâm vấn đề này, Sở Tĩnh Trạch giật mình, do dự một lúc lâu mới nghiêng đầu lên tiếng: " Nó gọi là Dừa."

Có lẽ mới tới Trung Quốc chưa đầy hai năm cho nên phát âm tiếng Trung của Sở Tĩnh Trạch vẫn hơi lớ lớ giống người ngoại quốc.

"Thì ra tên nó là Dừa, trông thật ngoan." Ninh Tĩnh ôn nhu nói: " Chị có thể ôm nó một lần không?"

Sở Tĩnh Trạch ngập ngừng nhìn Ninh Tĩnh, như thể đang đánh giá xem có có đáng tin hay không. Do dự một lát mới nhẹ nhàng thả mèo đen xuống. Ninh Tĩnh vồ vằng tiếp được mèo đen, ôm vào trong lòng ngực trêu đùa.

Tầm mắt Sở Tĩnh Trạch di chuyển theo hướng cánh tay Ninh Tĩnh bế mèo đen, miệng nấp má, giống như muốn nói gì đó.

Ý cười trên môi Ninh Tĩnh càng sâu, nhưng cuối cùng vẫn bác cho cậu bé nắc thang đi xuống: "Vậy còn cậu? Có muốn xuống dưới không?"

Sở Tĩnh Trạch quay mặt đi, rầu rĩ nói: "Không. Tôi thích ngồi trên cây."

Ai da, thật khó chiều —— Ninh Tĩnh nhin cười, cố ý "Ồ" một tiếng thật dài, nói tiếp: "Nhưng cậu ngồi chỗ cao quá, chị không đủ sức đem Dừa đi lên, hay thế này đi, cậu nhường chị, xuống dưới bế mèo của cậu trở về được chứ?"

"..... Cũng được."

Ninh Tĩnh thả mèo đen xuống cạnh chân, Sở Tĩnh Trạch chậm rãi từ trên cành cây trượt xuống, hai tay Ninh Tĩnh lung lay đỡ được nách cậu, dùng sức đem cậu nhóc từ chỗ cao ôm xuống.

Trong lúc đỡ người Sở Tĩnh Thụ, Ninh Tĩnh vô tình chạm vào cánh tay gầy nhỏ, lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi lạnh. Khuôn mặt nhỏ cũng tái nhợt.

Haizz, rõ ràng ngồi trên cây lâu như vậy, tên nhóc này lòng tự trọng cũng thật lớn mà.

Hệ thống: "Đỉnh! Tiến độ hoàn thành gốc truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 10%."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 67 điểm."

Với khởi đầu tốt đẹp như vậy, đương nhiên phải tranh thủ rèn sắt khi còn nóng. Đang lúc Ninh Tịnh chuẩn bị giới thiệu bản thân, mèo đen dưới chân bỗng nhiên "Meooo" một tiếng, thỉnh thoảng lại vọt vào bụi cỏ.

Sở Tĩnh Trạch sắc mặt khẽ biến, lập tức đuổi theo: "Dừa!" Rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Ninh Tịnh: "..... Miếng ăn đến miệng rồi còn bị rút."

Hệ thống: "Không sao, tương lai còn dài."

Hôm sau chính là ngày đầu tiên sau khi kết thúc kì nghỉ ngắn hạn.

Ngôi trường Ninh Tịnh theo học là một trường học vô cùng danh tiếng, rất nhiều con cái của danh nhân nổi tiếng đều theo học ở đây. Đương nhiên nhìn qua cách trang điểm cũ của nguyên chủ có thể đoán được, cô vào đây không phải dựa vào kết quả học tập mà là thông qua việc tài trợ vật chất cho trường.

Đây là hệ thống trường liên thông từ tiểu học cho đến sơ trung. Sở Tĩnh Trạch đang theo học hệ tiểu học tại đây.

(1) Sơ trung: Tương đương với THCS bên Việt Nam. Tuy nhiên bên Trung Quốc tiểu học bao gồm từ lớp 1 đến lớp 6, còn THCS chỉ bao gồm từ lớp 7 đến lớp 9.

Ngày hôm sau Sở Tĩnh Thu đi học, tài xế cũng tiện thể chở luôn Ninh Tịnh đi cùng.

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh, tài xế vì để tạo thêm không khí liền mở bữa một kênh radio, nào ngờ bên trong vang lên giọng nói: "Xin chào các bạn, chúc các bạn buổi sáng tốt lành, hoan nghênh mọi người đến với đài(Một vòng giải trí) của chúng tôi! Ngày hôm qua, một phóng viên thường trực của chúng tôi đã chụp được bức ảnh Ninh Vi với vòng hai to bất thường, xuất hiện ở bệnh viện phụ sản XX khám thai, nghỉ ngơi nữ diễn viên đã mang thai mấy tháng. Theo như nguồn tin thân cận của chúng tôi, người đàn ông bị giấu có phía sau Ninh Vi chính là đại công tử nổi tiếng phong lưu đa tình của Sở gia....."

Ninh Tịnh: "....."

Tài xế: "....."

Sở Tĩnh Trạch mặc trên người bộ đồng phục màu xanh đậm được cắt may tinh xảo, đeo nơ xinh xắn, mặt không cảm xúc, như thể thông tin vừa rồi không hề liên quan gì đến cậu, nhưng nắm tay dưới gối lại nắm đến trắng bệch.

Ninh Tịnh suy nghĩ một chút, sau đó cảm thấy nghe vào đi động của mình, đưa một bên cho Sở Tĩnh Trạch: "Muốn nghe nhạc không?"

Sở Tĩnh Trạch không lên tiếng cảm thấy tai nghe nhét vào lỗ tai. Khóe miệng Ninh Tịnh khẽ nhếch, tự mình chọn một bản nhạc nhẹ nhàng yêu thích.

Tiếng nhạc vang lên bên tai, ngay lập tức chặn đi tiếng nói phát ra từ radio. Thân thể Sở Tĩnh Trạch dần thả lỏng. Khi bản nhạc kết thúc, Sở Tĩnh Trạch nhẹ giọng nói: "Rất hay, cảm ơn."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 70 điểm."

Tới trường học, khu sơ trung cùng khu tiểu học ở hai hướng khác nhau. Ninh Tịnh vẫy tay chào Sở Tĩnh Trạch rồi đi thẳng về hướng cửa lớp.

Thời điểm cô đến trường đã gần đến giờ vào lớp.

Đầy cửa tiến vào, toàn bộ không khí náo nhiệt bỗng chốc lắng xuống. Ninh Tịnh mặt không đổi sắc đi một mạch đến chỗ ngồi dưới sự quan sát của toàn bộ lớp học.

Không ngoài dự đoán, ghế ngồi của cô không biết bị ném ở chỗ nào, mặt bàn trơn bóng chẳng chịu vết mực đen, kín mít toàn câu chữ lăng mạ. Trong ngăn kéo còn bị đồ đầy sữa chua thừa.

Toàn trò trẻ con. Trước khi nguyên chủ tự sát, từng bị ai đó bỏ chuột chết vào trong ngăn bàn.

Ninh Tịnh thờ dãi: "Cách bắt nạt của đám học sinh trung học này đúng là mười năm như một, một chút mới mẻ cũng không có."

Hệ thống: "Ký chủ, ta phải nhắc nhở ngươi, nguyên chủ rất không được hoan nghênh trong trường học, ngươi phải hết sức cẩn thận. Dĩ nhiên khi nhận thức được nguy hiểm, ta sẽ cố hết sức nhắc nhở ngươi. Tuy nhiên tuyệt đối không được xem thường ác ý của trẻ con, đôi khi so với người lớn chúng còn đáng sợ hơn gấp bội lần."

Ninh Tịnh gật đầu: "Yên tâm, ta tự có chừng mực."

Như đã nói ở trên, Ninh Tịnh tiếp nhận cơ thể này sau khi nguyên chủ tự sát.

Nguyên nhân cô bé tự sát, thật ra có liên quan đến một nam sinh.

Nghe nói con người luôn bị hấp dẫn bởi những thứ mình hằng mong ước. Nguyên chủ cũng vậy, cô thích những người có ngoại hình đẹp, giỏi thể thao, gia thế ưu việt, và người hội tụ tất cả những thứ đó chính là học sinh xuất sắc — Chu Toàn.

Khoảng cách giữa hai người lớn thế nào? Nó có thể dùng một câu để hình dung —— trừ bỏ giá trị nhan sắc bên ngoài, mỗi trị số đều là hai thái cực trái ngược nhau.

Tháng trước, nguyên chủ đã tỏ tình với Chu Toàn. Có điều cách thức tỏ tình của cô gái này đặc biệt kì lạ, đưa một quyển sổ ghi chi tiết sinh hoạt hằng ngày của Chu Toàn đưa cho anh ta, bên trong ghi rõ hằng ngày Chu Toàn ăn cơm cùng ai, mấy giờ trở về nhà. Trang cuối cùng còn viết một câu là: Chu Toàn, tớ để ý cậu đã lâu rồi. [Ngon nên]

Sau khi Chu Toàn nhận được quyển sổ, dường như chịu không ít kinh hãi, hôm sau liền dứt khoát từ chối lời tỏ tình của nguyên chủ. Sự việc đến đó vốn dĩ đã khép lại, nhưng quyển sổ kia không biết làm cách nào lại rơi tay kẻ khác. Cũng không biết tên nhiều chuyện nào đó đã đem nó dán ở bảng thông báo của toàn trường, bất kể ai cũng có thể lật xem.

Có lẽ lúc đầu người dán quyển sổ lên bảng tin vì cảm thấy nó thú vị. Không nghĩ tới sự việc sẽ lan truyền nhanh đến như vậy.

Nguyên chủ vốn dĩ vì bị từ chối nên đã không đến trường trong mấy ngày. Cho nên, chờ đến khi cô biết việc quyển sổ bị dán lên, thì hầu như học sinh toàn trường đều đã đọc được nó.

Quyển sổ này ghi chép tỉ mỉ nhất từ nhất động hằng ngày của đối tượng thẩm mien, nếu ở thể giới giả tưởng thì có thể dùng một danh từ 罅 hình dung: Ké si tình. Lấy quan điểm của nguyên chủ, đây có lẽ chỉ là cách biểu đạt tâm ý của bản thân, không có ý gì khác.Nhưng đối với người ngoài cuộc, hành động này không khác gì một kẻ biến thái cuồng theo dõi, đây mới là điều đáng sợ. Phần lớn mọi người đều rất đồng tình với Chu Toàn.

Nguyên chủ tuy rằng đam mê trang điểm ăn vận kì quái, thành tích cũng không tốt, nhưng cô chưa từng làm việc kinh nam bá nữ, tính cách còn rất bánh bèo. Nói nguyên chủ là cô gái xấu xa biến thái thật ra hơi oan uổng cho cô bé.

(2)Kinh nam bá nữ: bắt nạt, chọc ghẹo người khác

Ninh Tịnh thậm chí còn cảm thấy, nếu sâu trong xương cốt nguyên chủ thật sự là cô gái xấu xa biến thái thì đã không biến bản thân thành cái dạng xấu quác như vậy.

Thất tình có thể không đủ để bóp chết hy vọng của một người. Nhưng những lời bàn tán và si nhục che trời lấp đất, lại đủ để giết chết một trái tim còn non nớt.

Gặp hai lần đã kích lên tiếp, lại nhận được vô số tin nhắn quấy rầy từ những dây số lạ, nguyên chủ nhất thời nghĩ quẩn, sau đó tự sát tại nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 34: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đồng đạo học sinh đều lặng lẽ quan sát phản ứng của Ninh Tịnh. Không ngoài dự đoán, Ninh Tịnh vừa thấy liền xoay người bỏ đi. Nhưng chỉ một lát, cô liền quay lại với bộ bàn ghế mới tinh, mặt không biểu cảm ngồi xuống, hoàn toàn như không có chuyện gì xảy ra.

Quả chúng chờ xem kịch vui: "....."

Ninh Tịnh mở sách giáo khoa ra đọc, tay còn lại bắt đầu xoay thân bút. Kiến thức Cao trung cô đã quên gần hết, nhưng tốt xấu gì trước kia đã từng là học sinh không tồi, nền tảng so với nguyên chủ tốt hơn rất nhiều, việc đi học cơ bản cô vẫn có thể ứng phó được.

Ninh Tịnh: " Mau xuyên mang cho ta tuổi trẻ, mau xuyên mang cho ta hạnh phúc."

Hệ thống: "...."

Cứ như vậy, Ninh Tịnh "đã lâu chưa đến trường" đã trải qua hết một ngày ở trường học. Số lượng tin nhắn quấy rầy quá nhiều, ban đầu Ninh Tịnh vốn tưởng nguyên chủ ở trường ít nhiều cũng sẽ bị bạn bè "Cây chó hùa đàn" nhưng không ngờ, cả ngày trôi qua mà vẫn chưa thấy ai đến tìm cô gây chuyện. Còn một chuyện nữa, do tiếng xấu mà nguyên chủ ban tặng, tất cả giáo viên vào lớp đều sẽ như vô tình hữu ý mà bỏ qua tên cô.

Ninh Tịnh: "Đời người đều sẽ luôn gặp phải loại giáo viên thích gọi tên học sinh trả bài cũ. Có thể không bị gọi tên lên trả bài cũ, chính là ước mơ của cả đời học sinh đó muahaa!"

Hệ thống: "...." Quên đi, ký chủ người cao hứng là được.

Thời điểm hiện tại cách đợt thi cuối kì còn hơn một tháng rưỡi, Ninh Tịnh muốn thực hiện một đợt chạy đua nước rút, đưa thành tích của nguyên chủ an toàn vượt qua ngưỡng tiêu chuẩn. Trước kì thi, còn có một buổi diễn nghệ thuật được tổ chức trong khuôn viên trường học, cho nên, thời gian còn lại tương đối eo hẹp.

Trường cao trung này có khu vực kì túc xá dành cho học sinh, quy mô khá lớn, có thể chứa đến 80% học sinh toàn trường. Tuy nhiên, muốn xin vào ở kì túc xá cần thông qua khảo hạch, thành tích chính là một phần thiết yếu. Cho nên, khi đồng hồ điểm 5 giờ hơn, lúc Ninh Tịnh tan học, trong phòng học vẫn còn rất nhiều người ở lại, muốn tranh thủ thời gian trước khi khóa cổng để tự học.

Ninh Tịnh cũng không lập tức về nhà, mà ở xung quanh tìm mua một tiệm cắt tóc để xử lý mái tóc "cay mắt" của cô.

Nguyên chủ sau khi nhuộm cả đầu rực rỡ cũng chưa từng để tâm chăm sóc qua, cho nên mái tóc xơ xác như một đám cỏ dại, buộc lại thì dễ nhưng chải ra lại khó, người cắt tóc loay hoay nửa buổi vẫn chưa tìm được biện pháp xử lý, đành khuyên bảo Ninh Tịnh nên cắt đi.

Ninh Tịnh nhìn gương, nhún vai không phản đối. Thợ cắt tóc "xoẹt xoẹt" vài đường, mái tóc dài chấm eo lập tức biến thành mái tóc dài ngang vai, sau đó nhuộm lại tóc cô trở về màu đen nguyên bản. Trong gương tức khắc hiện lên một thiếu nữ tóc đen thanh thuần xinh đẹp. Ninh Tịnh cuối cùng cũng nhìn thấy bản thân vừa mắt. (= =)

Sau khi trả tiền xong rồi đi, người cắt tóc bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn về phía cánh cửa trống không, lẩm bẩm lên tiếng: "Mọi người có để ý thấy vị khách vừa rồi lớn lên rất giống một mình tinh không?"

"Giống ai cơ?"

Người cắt tóc giật mình một cái, ngay lập tức khua chân múa tay nói: "Giống Ninh Vi, cô bé lớn lên rất giống Ninh Vi! Quả thực lớn lên giống nhau như đúc! Lúc trước đầu tóc quá xấu nên tôi mới chưa kịp nhận ra."

.....

Trời đã ngã chiều, Ninh Tịnh gần về tới Sở gia nhưng lại không muốn ở Sở gia ăn cơm, cho nên dứt khoát tìm một cửa hàng thức ăn nhanh tiện tay giải quyết bữa tối.

Nhiệm vụ này là lần đầu tiên cô không có cách nào cùng đối tượng nhiệm vụ ở bên nhau.

Ngày khi Ninh Tịnh gần ăn xong, vừa lấy tờ giấy ăn lau miệng thì thành âm nhắc nhở của hệ thống thỉnh linh vang lên: "Đỉnh! Nhiệm vụ cốt truyện rút xuống: Giải cứu Sở Tinh Trạch bị nhốt trong phòng mỹ thuật. Thỉnh ký chủ hoàn thành nhiệm vụ trong 3 tiếng đồng hồ."

Ninh Tịnh sững sốt.

Trong cốt truyện ban đầu đúng thật là có tình tiết này.

Ngày đó, Sở Tinh Thụ công tác từ nước ngoài trở về. Tâm huyết dâng trào, nói muốn tự thân tới đón con trai tan học trở về. Nhưng đi được nửa đường, Sở Tinh Thụ nhận được cuộc gọi từ bạn gái Ninh Vi, nói bản thân cô ta không thoải mái, muốn đi bệnh viện kiểm tra, còn làm nũng đòi Sở Tinh Thụ đi cùng.

Không biết chuyện gì xảy ra, Sở Tinh Trạch vẫn yên lặng ngồi ở phòng mỹ thuật của trường học đợi Sở Tinh Thụ, nhưng đợi mãi vẫn chưa có ai đến đón, một mối liên tưởng ngủ quên. Bảo vệ phụ trách khóa cửa không phát hiện bên trong có đứa trẻ ngủ quên, Sở Tinh Trạch ngoài ý muốn bị nhốt trong phòng mỹ thuật cả một đêm. Mãi đến sáng hôm sau, Sở Tinh Thụ mới nhớ ra bản thân đã quên mất đứa con trai ở trường học. [Ngọt nết]

Tên Sở Tinh Thụ này cũng thật không xứng làm cha, có người cha nào đến cả con trai của mình mà cũng có thể quên. ˊ(ˋ)ˊ

Cũng vì sự cố này mà quan hệ cha con Sở Tinh Thụ vốn không hòa thuận lại càng đóng băng cực điểm. Cuộc điện thoại kia của Ninh Vi là vô tình nhưng vẫn vô hình khiến giá trị cứu rỗi của Sở Tinh Trạch tăng cao.

Chỉ có điều, Ninh Tịnh không ngờ tới chuyện này sẽ phát sinh ngày hôm nay.

Ninh Tịnh: "Loại chuyện này, người có thể thông báo với ta trước lúc ta rời trường học được không hả?"

Hệ thống: "Xin lỗi ký chủ, nhiệm vụ cốt truyện là ngẫu nhiên rơi xuống, ta không có biện pháp khống chế."

Haizz, Ninh Tịnh mang về mặt đau khổ, nhồm nhãom vài ba miếng xử lý sạch đồng thức ăn còn lại, cảm theo chai nước và cặp sách rồi vội vã chạy đi.

Sắc trời tối dần, các bức tường bên ngoài của các tòa nhà chọc trời đều được bao phủ trong quảng sáng màu cam hồng nhàn nhạt. Nhìn sắc trời, có lẽ buổi tối sẽ có mưa giông. Ninh Tịnh liên tục nhìn đồng hồ, đây là khu vực nhà giàu, giao thông thuận lợi, chỉ một lát là sẽ có xe bus đến trạm.

Đang lúc cao điểm tan tầm, mọi nẻo đường chật kín bởi các phương tiện lớn nhỏ đổ ra đường. Ninh Tịnh phải mất gấp đôi thời gian ngày thường mới có thể tới được trường học.

Ninh Tịnh: "Ta nghi ngờ hệ thống các người cử đến chính là để hành chết ta."

Hệ thống: "....."

Thời điểm xuống xe, kim đồng hồ đã chỉ đến 8 giờ 5 phút. Nhìn lên trời, sắc trời giờ đã hoàn toàn lằng lằng còn một màu xanh đen, từng ngôi sao bắt đầu le lói phía xa, gió lạnh cũng ào ào thổi tới.

Các phòng học chuyên biệt như phòng mỹ thuật, phòng thí nghiệm đều được thiết kế ở một tòa nhà riêng biệt. Không thông nhau với tòa dạy học của học sinh. Chính vì vậy, tuy rằng Sở Tinh Trạch có kêu gào nhưng không ai nghe thấy tiếng kêu của cậu. Bảo vệ 5 giờ sẽ tắt điện khóa cửa, Sở Tinh Trạch bị nhốt trong phòng không người không đèn đã 3 tiếng đồng hồ.

Vị trí của khu vực tiêu học khá hẻo lánh, trên đường chạy tới đây, bầu trời đã bắt đầu mưa, thỉnh thoảng còn có thêm sấm chớp.

Ninh Tịnh dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chốt bảo vệ, nói với bảo vệ rằng có một đứa bé đang bị nhốt trong phòng mỹ thuật. Bảo vệ nghe xong, sắc mặt đại biến, vội vàng móc một chùm chìa khóa ra, vội vã đi theo phía sau Ninh Tịnh.

Từ chốt bảo vệ lên đến phòng mỹ thuật cần đi qua ba cánh cổng sắt. Không thể phủ nhận an ninh nơi này thật sự rất tốt.

Cuối cùng cũng tới trước cửa phòng mỹ thuật, Ninh Tịnh lấy đèn pin điện thoại giúp bảo vệ mở cửa. Bảo vệ nhanh chóng đem chìa khóa tra vào ổ, "Cạnh" một tiếng, cánh cửa lập tức mở ra, Ninh Tịnh nhanh chóng đẩy cửa chạy vào.

Trong phòng mỹ thuật u ám âm ẩm, cửa sổ hơi hé, rèm cửa màu trắng phất phơ theo từng cơn gió. Bên trên vách tường, trưng bày mười mấy cái đầu người làm bằng thạch cao, trong đêm trông đặc biệt dọa người. Giữa phòng là hơn mười bàn vẽ được xếp lung tung, trong không khí tràn ngập mùi màu vẽ nhàn nhạt. Có điều, không thấy bóng dáng Sở Tinh Trạch đâu cả, ngay đến tiếng động cũng không có.

Ninh Tịnh nhủ mấy đi sâu vào phía trong, ra hiệu cho bảo vệ im lặng. Cô cẩn thận nghe ngóng, bỗng nhiên nghe thấy bên phía bức giảng đằng xa phát ra tiếng khóc nức nở nhưng yếu ớt.

Ninh Tịnh nhận ra, vội vàng bước về phía phát ra âm thanh. Vì giữ cho bức giảng sạch sẽ, học sinh luôn luôn trải trên bàn giấy viên một tấm khăn trải bàn màu trắng. Ninh Tịnh quý một chân xuống trước khăn trải bàn màu trắng, quả nhiên, phía sau tấm khăn có người. Ninh Tịnh dùng một tay cố định đồ vật bên trên mặt bàn, tay kia khẽ kéo tấm khăn trải bàn lên trên.

Ngoài cửa sổ bắt chợt văng lên tiếng sấm đùng đoàng, tia sét lóe lên phía chân trời. Trong không gian chật chội phía dưới gầm bàn, Sở Tinh Trạch lấy tay bịt kín lỗ tai, hai mắt nhắm tịt, cơ người thật chặt. Nương theo ánh sáng phía sau, có thể nhìn thấy gương mặt non nớt đã gần giữa nước mắt. Cậu thậm chí còn không dám mở mắt xem người tới là ai.

Ninh Tịnh thở dài một tiếng, đem toàn bộ phần ru xuống của khăn trải bàn vén lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bà vai Sở Tinh Trạch, ôn nhu nói: " Là chị, chị tới đón em về nhà."

Cả người Sở Tinh Trạch run lên, chậm rãi mở mắt, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng mong đợi, Ninh Tịnh đang định nói mấy câu an ủi, thì Sở Tinh Trạch đột nhiên lao vào trong ngực Ninh Tịnh, "oa" một tiếng bật khóc.

Ninh Tịnh bị Sở Tinh Trạch làm cho lao đảo, móng đập xuống đất, phần lưng bị đẩy vào bức tường phía sau. Cô ổn định thân mình, bắt lực mà vỗ vỗ bờ vai Sở Tinh Trạch, nhẹ nhàng nói: " Ày, đừng khóc, đừng khóc, bây giờ chúng ta về nhà, được chứ?"

Mười phút sau, Ninh Tịnh cảm ơn chủ bảo vệ, mang theo Sở Tinh Trạch xuống tầng. Thực ra, học sinh sau khi tan học nếu không được sự cho phép của thầy cô thì không thể loanh quanh khu vực lớp học, Nhưng lần này, Ninh Tịnh quay lại trường học hoàn toàn là do sự xuất của bảo vệ, khiến học sinh bị nhốt lại bên trong, thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn.

Cho nên, hai người đều ấn ý với nhau —— coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, hai bên cùng không truy cứu.

Tạm biệt chủ bảo vệ, Ninh Tịnh dẫn Sở Tinh Trạch đứng dưới mái hiên, nhìn cơn mưa như trút nước, không thể đi chuyển. Ninh Tịnh lấy đi động ra, định gọi một cuộc nhờ người mang ô tới, kết quả phát hiện điện thoại hết pin.

"Bây giờ phải làm sao đây, chị không mang theo ô nha." Ninh Tịnh đuối tay ra hứng nước mưa, cảm nhận lòng bàn tay liên tiếp bị xối đến đau rát.

Sở Tinh Trạch nhìn cô một cái, thanh âm vừa khốc xong nên hơi khàn khàn: " Tôi có mang."

Ninh Tịnh kinh hi nói: " Thật ư!"

Sở Tinh Trạch móc ô của mình ra, Ninh Tịnh lập tức mở nó ra, vừa thấy, cô hiếm khi lại rơi vào trạng thái trầm mặc —— đây là ô đơn của bọn con nít mà! Vành ô chỉ có thể che khuất một người, lấy ra có tác dụng quái gì cơ chứ!

" Ô cho chị dùng" Sở Tinh Trạch nói.

" Không được, chẳng nhẽ để em đội mưa về chắc?" Ninh Tịnh gãi gãi cằm, bỗng nhiên liếc mắt đánh giá người Sở Tinh Trạch một lượt, lên tiếng: " Người em có nặng không?"

Năm phút đồng hồ sau, Ninh Tịnh dùng hai tay cố định Sở Tinh Trạch phía sau, " nhận mệnh!" mà bước vào trong mưa. Tên nhóc này nhìn qua thì có vẻ gầy, nhưng thịt trên người cũng không ít nha, chẳng nhẹ một chút nào. Ninh Tịnh cảm thấy sau đợt này, cái eo già nua của cô nhất định phải xoa thêm thuốc mỡ mới được.

Sở Tinh Trạch nằm trên tấm lưng gầy gò của Ninh Tịnh, một tay cầm ô che mưa cho cô, một tay bầu lấy bà vai cô. Cái mũi dựa đến gần tóc Ninh Tịnh, bị mùi thuốc nhuộm tóc của cô làm cho hắt xì không ngừng.

Ninh Tịnh tức giận nói: " Không được lộn xộn! Có biết em rất nặng không hả!"

Sở Tinh Trạch rừ mắt, chuyển đầu qua hướng khác, nhẹ nhàng dán ở trên vai Ninh Tịnh. Trong màn mưa, bỏ đi cậu lờ lện, tới đón cậu, không ngờ lại là cái chị gái kì quái. Nhưng cậu không chán ghét, thậm chí, ở sâu trong nội tâm, đối với bóng dáng gầy yếu này, còn có một loại quyến luyến không rõ.

Thật giống như rất lâu rất lâu về trước, cậu cũng từng cùng một người, thân cận như vậy.

Sở Tinh Trạch nhận không được sờ sờ tới quần, bỗng sờ thấy một vệt kẹo nhỏ, cậu một tay lật vỏ kẹo ra, đưa tới bên môi Ninh Tịnh: " Cảm ơn chị"

Ninh Tịnh nhận lấy lời cảm ơn của Sở Tinh Trạch, há mồm để cho cậu đút kẹo vào.

Hệ thống: " Định! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 75 điểm"

Ninh Tịnh thở hồn hển như trâu đem Sở Tinh Trạch công đến bến xe bus, hỏi được một người tốt bụng cho mượn điện thoại, liền lập tức gọi điện cho quán gia Sở gia. Quán gia bây giờ mới biết được tai nạn xảy ra, lập tức phái người đón " hai con gà bị rớt vào nồi canh" mang về nhà.

Thời điểm về đến nhà, quần áo hai người đều đã ướt một nửa. Ninh Vi đã kiểm tra thân thể xong, đang ngồi trên bàn ăn cơm ăn canh. Sở Tinh Thụ cũng ở nhà.

Trong lòng Ninh Tịnh càng ngày càng xem thường. Ngay cả về đến nhà rồi mà anh ta vẫn không nhớ tới bản thân còn có đứa con trai bị bỏ quên ở trường, tên chết tiệt này rốt cuộc còn nhớ mình làm cha không vậy (= _ =).

Trên mặt Sở Tinh Thụ hiện lên vài phần xấu hổ, có lẽ cũng biết bản thân đuối lý, Sở Tinh Trạch không thèm nhìn người bố tồi này một cái, về đến nhà liền lập tức được quán gia hộ tống lên tầng.

Ninh Tịnh cũng không biết rốt cuộc hai cha con có nói chuyện với nhau hay không. Tối đến, Sở Tinh Thụ nói muốn biểu đạt lòng biết ơn với cô, hỏi cô có muốn thứ gì hay không. Ninh Tịnh suy nghĩ một hồi, quyết định đưa ra một yêu cầu.

Cô muốn Sở Tinh Thụ giúp cô điều ra địa chỉ của những tin nhắn quấy rầy trong điện thoại kia.

Ninh Tịnh đem điện thoại đưa cho anh ta, khi nhìn đến tiêu đề của những tin nhắn đó, Sở Tinh Thụ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi thêm điều gì, tiếp nhận đi động của cô, cũng nói là sẽ mau chóng giúp cô điều tra.

Tắm rửa xong, Ninh Tịnh sau khi trở về phòng cũng đã 12 giờ. Hệ thống nói: " Người cảm thấy Sở Tinh Thụ có thể giúp người điều tra ra không?"

Ninh Tịnh sờ sờ cằm, trả lời: " Chắc là có thể, dù sao cái ta muốn cũng không phải video bằng chứng của việc " ván đã đóng thuyền"."

(1) Ván đã đóng thuyền : có nghĩa là việc đã xong rồi, không thể trở lại được nữa.

Khi nguyên chủ mới bắt đầu chịu khai dễ, sự tình vốn có thể xoay chuyển nhưng nguyên chủ lại cho rằng " nhẫn nhịn rồi mọi chuyện sẽ qua", chính vì vậy mà bỏ lỡ cơ hội xoay chuyển tình thế.

Sự thật chứng minh, khi bị khi dễ, nếu bạn cứ cắn răng nhường nhịn, kẻ khác sẽ không cảm kích bạn tốt bụng rộng rãi, chỉ biết được " một tài rồi lại muốn một thước.", cứ thế mà bòn rút đồ vật trên người bạn. Nguyên chủ đã phải trả giá bằng cả sinh mệnh, nhưng hiện trạng một chút cũng không hề thuyên giảm, kẻ cầm đầu vẫn không biết thu liễm như cũ, khi thế ngạo mạn.

Nếu muốn tiếp tục làm nhiệm vụ một cách thuận lợi, thì trước tiên cô cần phải giải quyết chuyện này một cách sạch sẽ. Nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu, làm sự kiện mau chóng giảm nhiệt, chính là vấn đề cấp bách, mượn sự giúp đỡ của Sở Tinh Thụ, nhất định có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề.

Như vậy, mới có thể yên tâm làm tiếp công việc của bản thân.

Kể từ khi vụ việc kia xảy ra, tin nhắn quấy rầy đã kéo dài được gần một tháng, lạ ở chỗ là mỗi một tin nhắn đều đến từ một dãy số hoàn toàn xa lạ, chưa từng trùng lặp. Chữ viết bậy trên bản cô cũng "đổi mới" mỗi ngày. Thoạt nhìn, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy nguyên chủ chịu hành như vậy là bởi vì làm toàn trường ghét bỏ.

Lúc đầu, chính Ninh Tịnh cũng cho rằng như vậy.

Nhưng sau khi có bình tình phân tích sự kiện thì chợt nhận ra một điểm kì lạ ——

Trường nguyên chủ đang học là một trường học danh giả với thành tích học tập xuất sắc, thông thường, phần lớn học sinh chỉ chú tâm đến việc học. Cho dù có chán ghét một ai đó thì cũng lắm cũng chỉ mắng chửi vài câu liền thôi, không rành rở đến mức liên tục một tháng liền, kiên trì lạm dụng tin nhắn để lăng mạ có.

Lại nói, việc bỏ chuột chết, bùn, đổ sữa chua vào ngăn bàn cũng đã vượt quá giới hạn của hầu hết các học sinh bình thường sẽ làm. Mà mấy thứ như chuột chết, bùn, linh tinh cũng không dễ kiếm. Trừ khi là đặc biệt hận cô, nếu không với chỉ số thông minh của mấy "quần chúng ăn dư" kia thì làm sao có nhiều sự kiên trì cũng như mảnh khỏe để hành cô như vậy?

(2) Quần chúng ăn dư: Chỉ những người thích hóng hớt, bắt nguồn từ thói quen ăn hạt dư của chị em bà tám.

Hai loại hành vi kể trên rất có thể là do cùng một nhóm người chủ mưu. Cho nên, chỉ cần bắt được người đứng sau những tin nhắn quấy rối đó, sự việc lúc sau liền dễ dàng giải quyết.

Nghe kĩ lại, chuyện ném đá giấu tay nhất định chỉ có một vài người là có khả năng bám lấy nguyên chủ không buông. Hơn nữa chỉ sợ bọn họ trước đó đã có mâu thuẫn gì đó với nguyên chủ cũng nên. Thời điểm khi cuốn sổ ghi chép kia bị tung ra, nguyên chủ chắc chắn do quá mức hoảng hốt nên mới coi hành vi của một nhóm người là hành vi của cả trường, cho nên mới nản lòng thoái chí như vậy.

Với thân phận của Sở Tinh Thụ, muốn điều tra danh tính của kẻ đứng sau những dãy số xa lạ kia hoàn toàn không phải việc khó khăn.

Ba ngày sau, có người đưa cho Ninh Tịnh một túi tài liệu bằng da. Cô xé dấu niêm phong, khi thấy được danh sách bên trong, Ninh Tịnh hơi chút ngạc nhiên —— không phải vì đoán sai mà là bởi vì trong số những người này, hình tượng ngày thường khác xa so với những gì họ đã làm.

Kể tiếp, Ninh Tịnh lấy ra hơn một nửa số tài liệu này, photo thành nhiều bản, nhét vào ngăn kéo của một vài người. Từ hôm đó trở đi, tin nhắn quấy rầy quá nhiên ngưng bật, bản học cũng không ai dám viết nghịch ngoạc.

Ẩn dưới cái tên "Hầu hết mọi người", giấu mặt mà tùy ý buông lời độc ác, họ tự cho rằng mọi chuyện họ làm là "thần không biết quỷ không hay". Nhưng một khi bản thân bị nạn nhân phát hiện, đến một chút dừng khi đối đầu họ cũng không có, hoàn toàn chui tọt vào trong mai rùa.

Kể từ đó, cuộc sống của Ninh Tịnh tuy không thể nói là hoàn toàn gió êm biển lặng, nhưng rắc rối lớn nhất đã được giải quyết xong. Thời gian còn lại, dù để cô đưa sinh hoạt nguyên chủ quay lại quỹ đạo đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diệt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thế giới 3 : Bánh bao nhỏ thứ ba (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nửa tháng sau đó, mỗi ngày Ninh Tịnh tan học đều trông thấy Sở Tinh Thụ ở nhà. Sở Tinh Thụ tạm thời được coi là một vai phụ quan trọng, trong thế giới này, tam giác lớn bao gồm đại khí vận giả, vai ác cùng Ôn Duyệt chủ yếu đều liên quan đến anh ta. Do đó, Ninh Tịnh vẫn luôn âm thầm quan sát quan hệ giữa hai cha con, nhưng cô phát hiện ra, hai người nhà này căn bản không hề có sự giao tiếp với nhau. (= _ =)

Một bên không có chút cảm tình nào với con trai từ trên trời rơi xuống, cũng không có kiên nhẫn đi cải thiện mối quan hệ, phần lớn sự chú ý đều đặt trên người bạn gái. Một bên khác, từ lâu đã sớm hình thành thói quen không có vai trò của người "cha" tham dự trong cuộc sống của mình. Người cha về mặt sinh học này đã làm cậu vô cùng thất vọng, đương nhiên không có ý định tiếp cận.

Chạng vạng tối hôm đó, Sở Tinh Thụ kết thúc công việc sớm, trở về nhà trước bữa cơm chiều, trên tay còn mang theo một bó hồng rất lớn. Kể từ khi mang thai, Ninh Vi đã tạm dừng mọi công tác nghệ thuật của mình. Rời khỏi giới giải trí đầy màu sắc, phần lớn thời gian đều ngày ngốc ở nhà, cô ta đương nhiên cảm thấy buồn chán. Bó hồng này vừa lúc giúp tâm tình cô ta khá hơn, lúc ăn cơm, hai người còn không ngừng liếc mắt đưa tình.

Cả bàn ăn lớn như vậy, Ninh Vi cùng Sở Tinh Thụ ngồi một bên. Ninh Tịnh cùng Sở Tinh Trạch như người vô hình ngồi đầu bên kia.

Ninh Vi gấp một đĩa đồ ăn vào trong chén Sở Tinh Thụ, làm nũng nói: "Chồng ơi, cuối tuần anh không định nghỉ ngơi sao? Hình như đã lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau dạo phố."

Sở Tinh Thụ thấp giọng nói gì đó, chỉ thấy Ninh Vi gà bó gối hờn dỗi "Chán ghét", còn vung tay nhẹ nhàng dầm dẫm vào tay Sở Tinh Thụ vài cái, nhưng rất nhanh đã bị Sở Tinh Thụ bắt lại.

Mặc kệ đầu bên kia tán tỉnh nhau, Sở Tinh Trạch làm như không thấy gì cả, khuôn mặt nhô tính xáo mang theo tấm mặt nạ lạnh nhạt, yên lặng cúi đầu lột tôm.

Nhưng có lẽ không quen tự mình lột, cậu loay hoay một hồi vẫn chưa lột nổi một con.

Hệ thống: "Đình! Giá Trị Nhân Phẩm giảm xuống, tổng giá trị hiện tại: 52 điểm."

Ninh Tịnh: "....."Nhóc con này thật biết diễn, ngoài mặt thì làm bộ chẳng quan tâm, trong lòng lại khó chịu muốn chết. Cô phải làm gì đó để mau chóng đổi lực chú ý của cậu bạn được, nếu không vị đại gia này trong chốc lát không kịp phanh xe, chẳng mấy chốc Giá Trị Nhân Phẩm của cô sẽ trừ xuống 0 điểm mất, nhiệm vụ cũng vì thế mà xong đời.

Ánh mắt Ninh Tịnh lo lắng nhìn trừng trừng vào tôm kia trên bàn, đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Sở Tinh Trạch đang cúi đầu lúi kéo khỏi thịt tôm không chịu hợp tác, bỗng nhiên, một khối thịt tôm trắng nõn đã lột xong vô nhẹ nhàng đặt vào chén của cậu.

Sở Tinh Trạch kinh ngạc nhìn lên, lỵ vào mắt cậu là một bên sườn mặt của Ninh Tịnh. Dưới ánh đèn, khóe miệng cô mỉm cười, đôi mắt hơi ửng hồng lên ánh sáng ấm áp, sáng tựa trăng sao, nhưng đôi mắt ấy không nhìn cậu, như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Sau đó, từng khối thịt tôm lần lượt được đặt ngay ngắn trong chén cậu. Sở Tinh Trạch khó hiểu, cũng có chút mờ mịt—— cô ấy đang..... cho cậu ăn sao?

Rõ ràng chưa từng trải qua cảm giác được chăm sóc như này, nhưng vì sao..... cậu lại cảm thấy cảnh tượng này giống như đã từng quen thuộc?

Rất lâu trước kia, cũng đã xảy ra chuyện như vậy sao?

Sở Tinh Trạch dùng đầu đũa chọc xuống miếng tôm, có chút bối rối —— trực giác nói cho cậu biết nếu quá thật có chuyện giống như vậy xảy ra, thì nhất định là cậu lột tôm cho đối phương, chứ không phải đối phương tự mình làm.

Ninh Tịnh thuận tay lột một chén tôm đầy cho cậu nhóc không biết bóc vỏ này rồi mới tiếp tục ăn cơm. Sau khi ăn xong, cô mới vừa uống ly trà súc miệng, thì liền thấy cánh tay nhỏ của Sở Tinh Trạch gấp một miếng thịt tôm bỏ vào trong chén của cô, ngẩng đầu nói "Cho chị ăn, tôi sẽ bóc cho."

Ninh Tịnh ngẩn người, sau đó bật cười. Bộ dạng của Sở Tinh Trạch làm cô đột nhiên nhớ tới một lời đồn —— nghe nói rằng những con mèo đi lạc sau khi ăn thức ăn của con người cho, sẽ bắt một con chuột tươi và đặt chúng trước ngưỡng cửa nhà đối phương để "tra ơn".

Hệ thống: "Đình! Giá Trị Nhân Phẩm đang tăng, tổng giá trị hiện tại: 72 điểm."

Ninh Tịnh: "Nhẹ nhàng vậy đã tăng lên. Xem ra tên nhóc này thật sự là một thiên thần nhỏ nha."

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "Nhiệm vụ lần này coi bộ khá suôn sẻ nhì, cảm giác còn chẳng cần ta lên sân khấu luôn."

Hệ thống tro mắt mặc kệ Ninh Tịnh tự mình lập flag [1] cho mình.

[1] Flag: là ngôn ngữ mạng, giống như câu " nói trước bước không qua", bản thân tự tin nói lên điều gì đó nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn.

Ví dụ một người nói " Hôm nay thời tiết thật tốt!" nhưng sau đó lại mưa sml.

Ngày hôm sau, Ninh Tịnh về nhà trễ hơn bình thường một chút. Thành tích thường ngày của nguyên chủ thực sự quá thấp, số buổi nghỉ học lại nhiều, nếu cô muốn vượt qua kì đánh giá tổng kết cuối năm thì bắt buộc Ninh Tịnh phải đạt điểm cao trong mỗi môn thi cuối kì. Mục tiêu đạt điểm tiêu chuẩn đã không còn đủ để vượt qua ngưỡng đánh giá tổng kết cuối năm. Cho nên bắt giờ ngày nào Ninh Tịnh cũng phải ở lại lớp hai tiếng để đọc sách sau mỗi khi tan trường, làm như vậy hiệu suất tương đối cao.

Mới bước vào cửa, Ninh Tịnh đã nhận ra bầu không khí trong nhà không đúng cho lắm. Thường lệ thì lúc này hẳn nên đến giờ cơm. Nhưng hiện tại phòng khách không một bóng người giúp việc, trong phòng ăn lại truyền đến tiếng cãi nhau ầm ĩ. Ninh Tịnh thoáng ngạc nhiên, không kịp cất cặp đã vội bước về phía phòng ăn. Ngay khi bước vào cửa phòng ăn, Ninh Tịnh đã nghe thấy tiếng quát đầy giận giữ của Sở Tĩnh Thục: "Chú ý thái độ nói chuyện của mày! Đừng có không biết kín nhỏ!" Sở Tĩnh Trạch nghe xong liền xoay người bế mào chạy lên lầu, cánh cửa bị cậu nặng nề đóng "Rầm" một cái, cảm tưởng như rung chuyển cả căn nhà.

Trên bàn cơm nước tinh xảo, nhưng hiển nhiên không ai có tâm tình để ăn. Ninh Vi ngồi một bên vuốt ve bụng mình, hốc mắt đỏ bừng vì tức giận.

Hệ thống: " Đỉnh! Giá Trị Nhân Phẩm giảm mạnh, tổng giá trị hiện tại: 10 điểm."

Ninh Tịnh: "....."

Ninh Tịnh ngờ ngác vội vàng hỏi hệ thống đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra hôm nay khi Ninh Vi đang phơi nắng ở hoa viên, thì đột nhiên con mèo của Sở Tĩnh Trạch từ trên cây nhảy xuống, dọa cô ta giật mình. Sau đó chờ khi Sở Tĩnh Thụ tan làm về nhà, Ninh Vi liền làm nũng nói: Thời gian mang thai không nên tiếp xúc với những con vật nhỏ, muốn gửi con mèo kia đi. Sở Tĩnh Thụ không bận tâm lắm, nếu Ninh Vi đã nói như vậy, anh ta đương nhiên nhanh chóng đồng ý, lúc ăn cơm tình cờ đề cập đến chuyện này với Sở Tĩnh Trạch.

Không nghĩ tới, đề nghị này vấp phải phản ứng mãnh liệt từ Sở Tĩnh Trạch. Ban đầu hai người bọn họ chỉ là cãi nhau xung quanh vấn đề con mèo. Nhưng Ninh Vi ở bên cạnh nghe thấy thì không nhịn được xen vào, muốn lấy thân phận mẹ kế để dạy dỗ Sở Tĩnh Trạch.

Hành động thiếu kiên nhẫn này chỉ đổi lấy một câu khinh thường của Sở Tĩnh Trạch: "Chuyện của tôi không tới lượt cô quản."

Sau đó dẫn đến cuộc khác khẩu vừa rồi

Ninh Tịnh ngẩng đầu, nhìn về phía cánh cửa đóng kín trên lầu hai của Sở Tĩnh Trạch, khẽ thờ dài.

Đêm đó, khi Ninh Tịch nằm xong bài tập về nhà, kim đồng hồ đã chỉ mười hai giờ rưỡi. Cả tòa nhà im ắng, hầu hết mọi người đều đi ngủ.

Cô lặng lẽ mặc thêm áo khoác rồi đẩy cửa bước xuống lầu.

Trong hoa viên Sở gia có một cái sân tennis. Bên cạnh sân tennis có lắp sẵn khung thành để tiện cho mọi người có thể chơi đá bóng.

Ninh Tịnh đi đến rìa sân tennis, nhìn ra xa, dưới ánh đèn đường mờ ảo, một cậu bé đang nâng một chân, sút bóng vào trong lưới.

Đó là một cú đá rất đẹp. "Bộp" một tiếng, quả bóng về giữa không trung một đường parapol, chuẩn xác bay vào khung thành không một lỗi kỹ thuật. Bật trong lưới một chút rồi mới từ từ lăn sang cây cột bên cạnh.

Sở Tĩnh Trạch một mình ngồi xuống đất, mồ hôi và ra như mưa, mái tóc vàng bết thành từng sợi, dính vào trán. Cậu vén một góc áo lên lau đi mồ hôi chảy xuống bên má.

Đột nhiên có tiếng vỗ tay truyền đến từ phía sau lưng, động tác trên tay Sở Tĩnh Trạch khựng lại, kinh ngạc quay đầu lại, vòm ngực ướn át không ngừng đập phồng.

Dưới ánh đèn đường, Ninh Tịnh vỗ tay vài cái, cười tươi, lắc lắc chai nước trong tay, bước đến ngồi bên cạnh cậu.

Cô tùy tiện mở nắp chai nước, đưa cho Sở Tĩnh Trạch: "Đây, chắc khát nước rồi phải không."

Sở Tĩnh Trạch nhận lấy, không lên tiếng, nhấp một ngụm.

Dừa kêu "meo meo", cuộn tròn bên chân Sở Tĩnh Trạch, cái đuôi nhẹ nhàng quét qua quét lại quần short thể thao của cậu.

Ninh Tịnh cười nói: " Vận động xong tâm tình tốt hơn một chút rồi đúng không, chỉ có điều, sau khi vận động cường độ cao như vậy, rất khó buồn ngủ đấy."

Sở Tĩnh Trạch đem chai nước dán lên cổ để hạ nhiệt, vuốt ngược tóc mái ướt đầm lên trên, mồ hôi trong suốt, nghiêng đầu liếc nhìn Ninh Tịnh.

Người này, là em gái của người phụ nữ tên Ninh Vi kia. Nhưng kỳ quái là, cậu không có bất kỳ hảo cảm nào đối với Ninh Vi. Nhưng đối mặt với Ninh Tịnh, người có ngoại hình gần như giống hệt người phụ nữ kia, cậu lại cảm thấy một sự thân thiết đến từ tận đáy lòng.

Ninh Tịnh nói: "Chỉ mới vừa làm bài tập xong, cũng ngủ không được nên tính ra đây đi dạo. Nếu chúng ta đã gặp nhau như vậy, không bằng ngồi ở đây tâm sự một chút đi. Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì? "

Sở Tĩnh Trạch nói sơ qua sự tình, cuối cùng thấp giọng nói: "Dừa nhất định sẽ bị đem đi."

Khi một đứa trẻ phản kháng dữ dội, có nghĩa là chúng đang muốn biểu hiện cảm xúc, về mặt cảm xúc chúng không phục nhưng về lý trí, chúng có thể thấy trước kết cục hợp lý nhất.

Ninh Tịnh nhìn cậu một cái, bỗng nhiên nói: "Chỉ đã từng..... À không, trước kia chị có một người bạn, hoàn cảnh cũng khá giống cậu, luôn cảm thấy bản thân và gia đình không hợp nhau, nhưng có lẽ tính hướng của cô ấy còn tệ hơn cậu nhiều."

Ninh Tịnh xoa lưng Dừa: "Trong ngôi nhà đó, bố mẹ ruột có ấy đều đã qua đời. Cho nên cô ấy phải tự lo liệu học phí, tự mình chăm sóc bản thân khi bị bệnh. Cậu xem, cậu ít nhất vẫn còn cha ruột, tốt xấu gì cũng sẽ không hủ cậu."

Sở Tĩnh Trạch bị phản tâm bởi lời nói của Ninh Tịnh, buột miệng hỏi: "Vậy sau này người bạn kia của chị thế nào?"

"Cô ấy dùng tốc độ nhanh nhất để có thể tự mình sống độc lập trong xã hội, kiếm được rất nhiều tiền, rời khỏi ngôi nhà đó, sống cuộc sống mà cô ấy mong muốn. Cho nên, nếu cậu chán ghét hoàn cảnh hiện tại, vậy thì nghĩ cách rời khỏi đi, cậu không thể cứ ngồi chờ những việc cậu ghét sẽ tự động biến mất." Ninh Tịnh véo má Sở Tĩnh Trạch, nhắc nhở: "Không phải trường học cho phép học sinh được ở nội trú sao? Cậu nếu có thể xin được, mang Dừa đi cùng cũng không phải chuyện khó."

Hai mắt Sở Tĩnh Trạch lập tức sáng lên.

Hệ thống: " Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 75 điểm."

Ninh Tịnh nói: " Có điều nghe nói muốn xin ở kí túc xá thì phải đạt thành tích yêu cầu. Cậu có thể xin được không?"

Sở Tĩnh Trạch do dự một lúc, gật gật đầu. Ninh Tịnh đuổi bàn tay ra, cười tìm tìm nói: " Chị cũng có ý định xin ở nội trú, không bằng chúng ta đốc thúc lẫn nhau, học kì sau cùng nhau chuyển qua ở nội trú."

Sở Tĩnh Trạch ngửa đầu nhìn Ninh Tịnh, trái tim không hiểu sao tự dưng thất lại, đầu chưa kịp suy nghĩ, thân thể đã ma xui quỷ khiến phản ứng lại —— đặt lên tay Ninh Tịnh, kiên định nói: "Được, cùng nhau."

Sau sóng gió trên bàn ăn ngày hôm đó, Sở Tĩnh Thụ bắt đầu bận rộn trở lại, thường xuyên không nhìn thấy người. Dừa không bị đuổi đi, Giá trị nhân phẩm của Ninh Tịnh cũng tạm thời ở trạng thái tương đối ổn định.

Còn khoảng hai tuần nữa là đến khảo sát cuối năm. Năm nay, khảo thí sẽ bắt đầu sau kì nghỉ Tết Nguyên Đán. Hội diễn văn nghệ liên trường cũng dự kiến sẽ tổ chức vào dịp Giáng sinh, mọi thứ đang dần đến gần.

Ngôi trường Ninh Tịnh theo học là hệ thống liên thông từ tiểu học đến cao trung. Mỗi lần tổ chức hội diễn văn nghệ đều sẽ bốc thăm toàn trường, ba lớp từ ba ban sẽ tạo thành một nhóm.

[2] Cao trung: cấp 3

Lần này, lớp cao nhất ban 3 [3] của Ninh Tịnh được chọn kết hợp với cao nhất ban 5 và lớp 6 tiểu học ban 1—— cũng chính là lớp của Sở Tĩnh Trạch. Bọn họ quyết định diễn vở kịch có tên là《 Aurora 》. Kịch bản được viết bởi 3 lớp phó văn thể mỹ của ba lớp, đang trong giai đoạn lựa chọn diễn viên.

[3] Cao nhất = năm nhất cao trung = lớp 10. Tương tự cao nhì là lớp 11 và cao tam là lớp 12.

Ban : Chỉ thứ tự các lớp, tương đương với A,B,C bên Việt Nam

Tổng kết: Cao nhất ban 3 = lớp 10-3

* hình ảnh minh họa* hãy nhìn vào cái biển lớp ý*

Kịch bản《Aurora 》này, nói trắng ra chính là sự kết hợp giữa nàng tiên cá và công chúa ngủ trong rừng.

Aurora là tiểu công chúa được sủng ái nhất của tộc người cá, trong một lần nổi lên mặt biển vô tình vướng phải lưới đánh cá của con người. Nhân loại tham lam thấy được nguồn lợi khổng lồ từ việc kinh doanh giống loài quý hiếm này, cho nên không màng tới sự khốn cầu của Aurora, đưa cô chuyển tới chợ đen và bán cô như một món kỷ trấn dị bảo.

Nam chính Just là một kỹ sĩ bỏ nhà ra đi, thích ngao du khắp năm châu bốn bể. Khi đi ngang qua phiên chợ, anh vô tình cứu được công chúa Aurora và đưa cô trở lại biển khơi. Aurora đối với Just ngày đêm thầm thương trộm nhớ, cô quyết định đến gặp mẹ phù thủy dưới đáy biển, dùng đồ vật quý giá nhất của mình để đổi lấy thời gian một năm làm bạn bên người Just. Khác với truyện cổ tích Andersen, lần này, mẹ phù thủy muốn chính là linh hồn thuần khiết trong sáng của Aurora và hẹn một năm sau đó sẽ đến lấy.

Aurora cùng Just trải qua một năm hạnh phúc, cũng là lúc mẹ phù thủy tới thu hoạch linh hồn. Linh hồn Aurora bị lấy đi và biến thành một con rối ngủ say. Just lúc này mới biết Aurora phải trả giá lớn thế nào để có thể ở lại bên người anh. Just cùng với sự giúp đỡ của các tinh linh, dùng cảm lặn xuống đáy đại dương, quyết đấu với mẹ phù thủy, sau khi giết chết mẹ phù thủy độc ác, anh đã đoạt lại được linh hồn của Aurora.

Sau đó, Just ngâm linh hồn Aurora trong miệng, thông qua nụ hôn thâm tình, đưa linh hồn vào lại thân thể Aurora, đánh thức công chúa yêu dấu, happy ending.

Quá trình chọn lựa vai chính diễn ra vô cùng suôn sẻ —— Aurora thuần khiết xinh đẹp dùng cảm dường như sinh ra để dành cho nữ sinh đáng yêu Ôn Duyệt cao nhất ban 5. Mà nam chính Just, cũng được tất cả mọi người đồng ý, chính là học sinh xuất sắc toàn trường, Chu Toàn ban 5.

—— đúng vậy, chính là vị Chu Toàn trong truyền thuyết mà nguyên chủ thích.

Tổ hợp Kim Đồng Ngọc Nữ trở thành một điểm nhấn cho vở kịch《Aurora 》.

Vì tiết mục là sự hợp tác giữa ba ban cho nên diễn viên phải chọn từ ba lớp khác nhau, tỷ lệ cũng phải cân bằng. Lớp cao nhất ban 5 độc chiếm hai nhân vật chính chủ chốt, cho nên các nhân vật còn thiếu sẽ thuộc về hai lớp còn lại. Lớp 6 tiểu học ban 1 chủ yếu đóng vai các tinh linh, Sớ Tinh Trạch tóc vàng mắt xanh được để cử đóng vai thủ lĩnh tinh linh, người duy nhất có lời thoại và xuất diễn ca hát.

Công từ: Sớ Tinh Trạch tóc vàng mắt xanh, nghe cứ hao hao yêu quái mắt xanh mỏ đỏ ==>))

Lớp cao nhất ban 3 của Ninh Tĩnh đảm nhận các nhân vật như mẹ phù thủy, người chèo thuyền, nhân loại buôn bán công chúa và các nhân vật quần chúng khác. (= _ =) b

Vở kịch này là nơi hội tụ giữa Ôn Duyệt cùng Sớ Tinh Trạch, cùng là cơ hội để Sớ Tinh Thụ gặp gỡ Ôn Duyệt —— vào ngày diễn, Sớ Tinh Thụ sẽ lấy thân phận phụ huynh đi xem hội diễn, đây cũng là nơi anh ta bắt đầu coi trọng Ôn Duyệt.

Để tham gia sâu hơn vào cốt truyện của thế giới này nên Ninh Tĩnh cũng tham dự cuộc tuyển chọn diễn viên.

Một vở kịch hay như vậy, đáng nhẽ sẽ có rất nhiều học sinh tình nguyện đăng kí tham gia. Chỉ tiếc là thời gian diễn ra buổi biểu diễn quá gần với kì thi khảo sát cuối năm. Bọn họ không chỉ phải tốn một lượng lớn trí não để ghi nhớ lời thoại mà còn phải dành thời gian để tập luyện, điều này làm không ít học sinh chùn bước.

Và lại, phần lớn học sinh ở độ tuổi này đều còn cầu thả trong việc ăn mặc, trang điểm, thêm vào đó là tâm lý ngại thể hiện bản thân. Những học sinh có bề ngoài "hoi điệu" đều sẽ bị đẩy lên sân khấu biểu diễn. Đó là lý do tại sao Ninh Tĩnh được chọn một cách nhanh chóng.

Được chọn là việc của được chọn, nhưng dựa theo ấn tượng cũ mà nguyên chủ để lại, Ninh Tĩnh có linh cảm bản thân sẽ không nhận được vai diễn nào tốt lành. Quả nhiên sau khi đọc xong kịch bản được phát, khi lật đến trang cuối cùng ghi phần vai nhân vật, cô trông thấy một hàng chữ trên đó:

Diễn viên đóng vai mẹ phù thủy —— Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh: "....."

Hệ thống: "....."

Không hiểu sao tự dưng Ninh Tĩnh lại có cảm giác thò từ hồ bi [4], buồn bã nói: "Haizz, sau tất cả, người nói xem, mẹ phù thủy rốt cuộc đã làm gì sai mà gặp cặp vợ chồng không tuân thủy quy tắc này cơ chứ."

[4] Thò từ hồ bi: (Rabbit Dead Fox Sadness) Thò chết cáo buồn, là dụ ngôn về lòng thông cảm trước sự ra đi của đồng loại.

Hệ thống: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 36: Thế giới 3 : Bánh bao nhỏ thứ ba (5)

Trường Ninh Tĩnh theo học, trong quá khứ đã đào tạo ra không ít các danh nhân thành đạt. Ngày diễn ra hội diễn, trường không chỉ mời lãnh đạo nhà trường, đại diện cha mẹ học sinh mà còn mời cựu học sinh là các tinh anh từ mọi tầng lớp đến và xem. Cho nên hội diễn văn nghệ diễn ra vào dịp Giáng sinh hằng năm có thể xem là sự kiện thường niên của trường. Toàn trường có tổng cộng 36 tiết mục nhưng chỉ có 18 tiết mục có thể lên sân khấu biểu diễn.

Lớp đoạt giải không chỉ nhận được phần thưởng vật chất, mà còn có cơ hội gặp gỡ và nói chuyện với các cựu học sinh tinh anh sau đó. Đó là lý do tại sao mỗi lớp đều dốc sức để đem tiết mục lớp mình lên sân khấu.

Mỗi ngày sau khi tan học, các buổi tập luyện cho《Aurora 》đều diễn ra hừng hực khí thế trong phòng học trống.

Vào buổi đầu tiên, toàn bộ diễn viên sẽ lên sân khấu gặp mặt và duyệt trước lời thoại một lần. Diễn viên được chọn bao gồm 2 nhân vật chính là Ôn Duyệt cùng Chu Toàn ban 5, ban 3 có hai người chèo thuyền, tám diễn viên quần chúng ở chợ đen và một mẹ phù thủy do Ninh Tĩnh thủ vai. Cuối cùng là nhóm trẻ em đến từ lớp của Sớ Tinh Trạch, tổng cộng có năm tiểu tinh linh. (= _ =)

Tuổi trung bình của nhóm trẻ em là từ 11 đến 12 tuổi, chỉ duy nhất có Sớ Tinh Trạch là một mình nhảy mấy lớp, 9 tuổi đã là học sinh lớp sáu tiểu học. Cũng vì thế mà trông cậu đặc biệt đáng yêu khi đứng cạnh các bạn cùng trang lứa. Lúc này, cậu đang ngồi trên ghế tựa, hai chân lắc lư, quá ngắn nên không chạm tới đất.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên sau khi tiến vào thế giới này Ninh Tĩnh nhìn thấy Ôn Duyệt bằng xương bằng thịt —— cũng không khác so với tưởng tượng của Ninh Tĩnh là bao, dung mạo thanh thuần, lúc nói chuyện thì nhỏ nhẹ, khí chất hoàn toàn đối lập với Ninh Vi, tươi mát mềm mại, tràn ngập cảm giác thanh xuân.

Quét mắt xuống dưới, đến phần trọng điểm —— Ôn Duyệt tuy lớn lên thanh thuần, nhưng lại có một dáng người mà quý, tương phản cực mạnh với khuôn mặt ngày thơ phía trên. Chỉ cần là đàn ông thì đều muốn xông đến bảo hộ khi nhìn thấy cô ta.

Ninh Tĩnh tán thưởng: "Đệt, không hổ là em gái mê đào hai đời Sở gia, chị đây mà là nam thì chị cũng muốn "lên"."

Hệ thống: "???"

Căn cứ theo dữ liệu của cốt truyện, Ôn Duyệt là một nữ sinh vừa đi học vừa đi làm, gia cảnh bình thường, trên lưng còn công theo món nợ khổng lồ. Sớ Tinh Trạch và Ôn Duyệt đã có bước đầu tiếp xúc thông qua vở kịch《Aurora 》. Cho nên,

không lâu sau đó, khi Ôn Duyệt bị mang về Sở gia, hai người mới có thể quần quít nhau nhanh như vậy.

Ngoài Ôn Duyệt ra thì đây cũng là lần đầu tiên Ninh Tĩnh nhìn thấy nam sinh nguyên chủ yếu thăm, Chu Toàn.

Khi còn hoạt động trong giới giải trí, Ninh Tĩnh từng tiếp xúc với vô vàn tiểu thị tươi đẹp trai hơn nhiều, cho nên, theo quan điểm của cô, phần cứng của Chu Toàn không có gì gọi đặc biệt, chỉ được coi là một chàng trai tuấn tú mà thôi. Tuy nhiên giữa hai hàng lông mày Chu Toàn có một cổ khí chất kiêu hãnh rất riêng, nâng khí chất cả người cậu ta lên một bậc, không phải con mọt sách nào cũng có thể sánh bằng.

Ở trong đời thực, một thiếu niên như vậy đã là một nhân tài kiệt xuất lắm rồi.

Quảng thời gian trước, lúc mà nguyên chủ bị bắt nạt tồi tệ nhất, Chu Toàn đang đại diện trường học thi đấu ở nước ngoài —— cậu ta trong trí nhớ của nguyên chủ, đúng thật là đã đạt được một đồng cúp.

Tuy Chu Toàn không phải cố ý làm lộ cuốn sổ t tình của nguyên chủ, nhưng cũng không thể phủ nhận một trong những lý do dẫn đến nguyên chủ từ từ, có liên quan đến việc Chu Toàn không giữ cuốn sổ một cách cẩn thận.

Cho nên, Ninh Tĩnh không có bất kì thiện cảm nào trong lần đầu gặp mặt Chu Toàn, ngoại trừ vai diễn phải phối hợp, còn lại bình thường không có ý định tiếp xúc riêng.

Hai nhân vật chính trong sự kiện quyền huyết kỳ gây huyền não một thời giờ đây đang tề tụ một chỗ, cả nhóm khó tránh khỏi nổi lên một ít tâm tư bất quái. Nhưng nhìn thái độ tự nhiên như thế trước kia không có chuyện gì xảy ra của đương sự, tất cả mọi người đành lặng lẽ thu lại cảm giác hiếu kỳ.

Trong vở kịch《 Aurora 》，kỵ sĩ và nàng tiên cá là hai người có lời thoại nhiều nhất. Tất cả ngồi vây thành một vòng tròn, thay phiên nhau đọc lời thoại của mình, duyệt qua kịch bản một lần.

Ninh Tĩnh cúi đầu, đau khổ nhìn kịch bản trong tay.

Vì để tăng cơ hội được chọn cho nên toàn bộ lời thoại đều viết bằng tiếng Anh. Thế cô chúa, rất nhiều từ đơn trong này cô đã quên mất nó phát âm thế nào. May sao mẹ phụ thủy ở giữa vở kịch mới lên sân khấu, Ninh Tĩnh dùng bút dạ quang tô đậm những từ đơn mình không biết đọc, lặng lẽ lóe góc áo Sở Tĩnh Trạch ngồi bên cạnh.

Sở Tĩnh Trạch kinh ngạc nhìn lên, Ninh Tĩnh ngưng ngưng chỉ vào mấy từ đơn vừa tô đậm, nhỏ giọng nói: "Cái này đọc như thế nào?"

Sở Tĩnh Trạch: "....."

Sở Tĩnh Trạch nghiêng đầu liếc một cái, không cần nghĩ nhiều đã phun ra một phát âm vô cùng hoàn mỹ.

Trẻ con sống ở nước ngoài đúng là khẩu âm khác hẳn so với đám trẻ con học ngoại ngữ trong nước. Cách phát âm của Sở Tĩnh Trạch còn chuẩn hơn cách phát âm của đám người Ôn Duyệt.

Ninh Tĩnh ngay lập tức vùi đầu ghi lại cách phiên âm của từ này bằng tiếng Trung. Cô hồi hận với lời hệ thống: "Thần là một học sinh cao trung, mà phải đi thỉnh giáo một học sinh tiểu học từ tiếng Anh đọc như thế nào, ta đây cự tuyệt."

Hệ thống: "....." Nó như thế nào lại cảm thấy kỳ chứ rác rưởi này đang hỏi rất ư là vui vẻ nè.

Ninh Tĩnh chính là hiện thân của việc " ngoài miệng thì nói không, thân thể lại rất thành thật", động tác trên tay từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn chưa từng dừng lại, sau khi ghi hết phiên âm trang này liền sang trang sau, tiếp tục hỏi Sở Tĩnh Trạch: " Cái này thì sao? Đọc như thế nào?"

Hệ thống: "....." Mẹ nó cái đồ thiếu năng trí tuệ.

Cũng may, mẹ phụ thủy tuy là vai phụ lớn nhất trong vở kịch, nhưng lời thoại không nhiều. Toàn bộ vở kịch《 Aurora 》，đa số đều là Ôn Duyệt và Chu Toàn đối thoại. Phát âm của hai người này tròn vành dễ nghe, ngoại hình lại đẹp mắt, đứng cạnh nhau như một đôi kim đồng ngọc nữ. Có điều Ninh Tĩnh cũng biết, Ôn Duyệt và Chu Toàn từ đầu đến cuối đều không liên quan đến nhau, chỉ là quan hệ bạn học bình thường mà thôi.

Cứ như vậy, dựa vào sự trợ giúp tạm thời của Sở Tĩnh Trạch, Ninh Tĩnh đã miễn cưỡng trải qua ải đọc lời thoại trước mặt mọi người. Tuy nhiên đây chỉ là biện pháp nhất thời, lúc lên sân khấu diễn diễn đương nhiên phải học thuộc mà không được cầm sách, xem ra tiếp theo Ninh Tĩnh đánh tự mình khổ công rồi.

Hai tuần sau đó, sinh hoạt của Ninh Tĩnh xoay quanh việc học tập và luyện tập, cứ lặp đi rồi lại lặp lại.

Nhờ có ý tưởng mới mẻ độc đáo, mà vở kịch《 Aurora 》thuận lợi thông qua vòng sơ khảo và sẽ chính thức biểu diễn vào thứ Sáu, tức buổi công chiếu tối Giáng Sinh. Vì muốn mang đến càng nhiều bắt ngờ cho khán giả, nên bây giờ nhóm lớp phó văn thể mỹ lại sửa đổi kịch bản một lần nữa, các câu thoại của mẹ phụ thủy trở nên dài và phức tạp hơn nhiều.

Ninh Tĩnh khóc lóc: " Tuyệt vọng ở đầu, tuyệt vọng ở đây chứ đâu. Khoảng cách giữa học bá và học tra, hóa ra cũng chỉ là một quyền kịch bản tiếng Anh phức tạp."

Hệ thống: "....."

Ninh Tĩnh cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không ổn, vì thế tối nay cô quyết định đi gõ cửa phòng Sở Tĩnh Trạch.

Tiếng bước chân từ sau cánh cửa truyền đến, Sở Tĩnh Trạch trên người mặc một bộ đồ ngủ liền mũ hình hươu cao cổ màu vàng cam, đứng sau cửa với đôi chân trần, mái tóc vàng nhạt rối tung, có vài sợi không nghe lời vểnh lên, tròng mắt xanh mờ mông tưng tượng sấm, như một tiểu thiên sứ rơi xuống thế gian. Ninh Tĩnh cố nén xúc động tiến lên xoa cái đầu mềm mại, khoanh tay trước ngực, hỏi cậu xem có thể giúp cô phiên âm lời thoại của mình được hay không.

Học sinh tiểu học được nghỉ rất sớm, Sở Tĩnh Trạch đã thi xong học kỳ từ lâu, suất diễn tiểu tinh linh lại không nhiều lắm, không cần mỗi ngày phải tập luyện, cho nên gần đây cậu đều ở nhà, nghe Ninh Tĩnh thỉnh cầu thì đồng ý ngay mà không cần nghĩ ngợi.

Hai người hẹn nhau, vào ngày cuối cùng trước tuần biểu diễn —— tức ngày mốt, sẽ gặp nhau ở thủy cung gần trường để luyện thoại.

Ngày hôm sau khi tan học, lúc Ninh Tĩnh đi vào phòng tập luyện thì bất ngờ nghe được một tin tức chấn động —— ngay vào lúc sắp diễn ra hội diễn, thì Ôn Duyệt lại xui xẻo ngã bị thương chân khi đang đạp xe đến trường sáng nay.

Vì để vào vai Aurora hoạt bát hồn nhiên cho nên Ôn Duyệt có rất nhiều đoạn khiêu vũ nhỏ, nói không quá nhưng đây là một vở kịch từ đầu đến cuối chỉ có nhảy và nhảy. Sau khi chân Ôn Duyệt bị thương, đã đến bệnh viện kiểm tra, không có gì trở ngại nhưng mất cả chân sung to, đi lại còn cần người dìu, đóng vai Aurora bây giờ là quá miễn cưỡng đối với Ôn Duyệt.

Mọi người nhất thời dưng phải hai vấn đề nan giải —— Thứ nhất, sau vòng sơ khảo, kịch bản không thể thay đổi quá nhiều. Thứ hai, Ôn Duyệt diễn vai nữ chính, bọn họ tạm thời không thể cắt suất diễn của cô ta được. Không thể sửa cốt truyện, cũng không thể cắt suất diễn, kế hoạch trước mắt chính là thay đổi nhân vật.

Cách thức cho điểm tiết mục, bao gồm tính tiết, biểu diễn, sáng tạo cùng một vài chi tiêu khác. Việc thay đổi tạm thời các diễn viên chắc chắn sẽ có tác động nhất định đến điểm số cuối cùng. Nhưng đây đã là cách giảm thiểu tổn thất xuống thấp nhất rồi.

Vấn đề cốt yếu bây giờ là nên để Ôn Duyệt đổi vai cho ai thì thích hợp?

Mọi người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cuối cùng không hẹn mà cùng nhìn chằm chú lên người Ninh Tĩnh.

Nhìn lại vòng sơ khảo ngày hôm ấy, lời thoại của Ninh Tĩnh tuy sứt sè thì vẫn sứt sè nhưng khi cô đứng lên sân khấu, cô dường như biến thành một người khác. Mọi biểu cảm, mọi hành động đều hết sức tự nhiên, không chút gượng gạo.

Lúc đó còn có người thăm nghĩ —— Ninh Tĩnh thực ra diễn khá tốt đó chứ.

Nếu nói kỹ thuật diễn là ẩn tượng chủ quan, vậy tạm thời bỏ nó qua một bên không xét, bản diễn ngoại hình —— Aurora là công chúa có thể mê đảo kỵ sĩ, do đó, tướng mạo diễn viên nhất định phải có sức thuyết phục. Như vậy lúc đứng trên sân khấu, mới có thể làm người xem nhập diễn. Ngoại hình của Ninh Tĩnh khác với Ôn Duyệt tràn đầy cảm giác thanh xuân, nhưng lại có đến 9 phần tương tự với nữ minh tinh đang nổi Ninh Vĩ.

Aurora mang khuôn mặt quyền rũ —— nghe thì có vẻ hết sức vô lý, nhưng nếu chấp nhận rồi thì lại thấy đây là một điều rất đáng để thử.

Bất kể là từ góc độ nào thì Ninh Tĩnh vẫn là ứng cử viên hoàn hảo thế thân cho Ôn Duyệt. Mặt khác, nhân vật mẹ phụ thủy không có quá nhiều cảnh diễn phải đi lại, Ôn Duyệt hẳn là có thể đảm nhiệm được.

Ninh Tĩnh cảm giác được ánh mắt trần trụi của mọi người, trong lòng như có hàng ngàn con thảo nê mà phi quạ: "Chờ một chút, mình không muốn....."

Ngay khi cô vừa lên tiếng thì một lớp pho văn thể mỹ đã nhanh miệng cướp lời: " Cứ quyết định vậy đi, Ninh Tĩnh cùng Ôn Duyệt sẽ đổi vai diễn cho nhau."

Mọi người gật đầu tán thành, Chu Toàn từ đầu đến cuối chưa lên tiếng bất ngờ nhẹ giọng nói: " Nếu mọi người đều đồng ý thì mình cũng không có ý kiến."

Lập tức liền có người quay sang nói với Ninh Tĩnh: " Cậu xem, Chu Toàn cũng nói không sao, cậu bận tâm làm gì."

Ninh Tĩnh: "....." Cô có một câu chữ thể nhất định phải nói.

Ninh Tĩnh ưỡ oái cảm thán: " Tất cả đó, làm ơn đi! Lời thoại của Ôn Duyệt nhiều hơn ta gấp năm lần, ta không muốn gánh nhiều từ tiếng Anh như vậy đâu! Làm thế nào mới có thể khiến bọn họ tin, ta một chút cũng không ngại, ta chỉ là không học nổi ngắn ấy lời thoại có được không há?"

Hệ thống nghe xong thực sự rất muốn cười.

Ninh Tĩnh: "....." Cô biết ngay cái hệ thống này không đáng tin cậy mà, đành tự trông cậy bản thân vậy.

Ánh mắt cô nhẹ nhàng đảo quanh hội trường một vòng, bỗng nhiên như ngừng lại trên người nào đó. Trong đầu bóng đèn bật sáng, Ninh Tịnh đem kịch bản cuốn lên, gõ gõ trong lòng bản tay, cười tủm tỉm nói " Mọi người, đợi một chút, mình nghĩ ra một giải pháp còn hay hơn nhiều"

.....

Cuối tuần, thủy cung gần trường.

Hàng chục mét tường thủy tinh uốn lượn vòm cung, ngăn cách không gian thành hai thế giới. Bên kia lớp kính, bên trong từng giọt sóng nước trong veo, sinh vật biển khổng lồ đang thả mình bơi lượn, in trên sàn nhà những bóng hình mờ ảo. Thỉnh thoảng sẽ có đàn cá vô tình bơi qua, cái rây lúc nào cũng gây kinh hi (kinh ngạc + vui vẻ) cho đám trẻ con đang tham quan.

Bên ngoài quán cà phê ngoài trời, trên ghế nghỉ chân công cộng, Ninh Tịnh đưa ra một quyền lời thoại đầy hơn nhiều so với vòng sơ loại lần trước: " Hôm nay lượng công việc có thể sẽ nhiều một chút, chị bị đổi nhân vật."

Sở Tĩnh Trạch "Ừm" một tiếng, cậu đội một chiếc mũ phớt màu xanh đậm, ngồi khoanh chân trên băng ghế, cánh tay cùng nửa người dựa trên lưng ghế, đáng ngồi lười biếng.

Cậu rũ mắt lật vài tờ trang trong cuốn kịch bản, hai mắt mở lớn, khó tin hỏi " Chị..... bị đổi thành nhân vật này sao?"

Ninh Tịnh cười gượng trả lời: " Đúng vậy."

Có lẽ đang nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó, Sở Tĩnh Trạch nhịn không được " phụt" một tiếng cười lớn, hết sức vui vẻ lật tiếp vài tờ kịch bản, cái đầu lắc qua lắc lại.

Đây là lần đầu tiên Ninh Tịnh nhìn thấy cậu cười thật lòng mà không phòng bị như vậy, thăm nghĩ trong lòng —— không hổ là con lai, sinh ra đã nằm sẵn ở vạch đích xinh đẹp.

Hệ thống: " Nếu người đã thích tiểu thiên sứ như vậy, thế giới sau ta cho người nuôi một đứa, thế nào? "

Ninh Tịnh cảnh giác nói "Người định làm gì?"

Hệ thống: "Không có gì, chẳng qua chỉ đang suy nghĩ nên chuẩn bị thế giới gì tiếp theo cho người mà thôi. Người chờ là được."

Sở Tĩnh Trạch cười một hồi, nhận ra Ninh Tịnh vẫn đang không chớp mắt nhìn mình thì không khỏi ho nhẹ một tiếng, thu lại vẻ cười, bắt đầu nói chính sự.

".....Khi phát âm o, môi của chị phải hơi tròn, như vậy thì âm phát ra mới có thể mượt mà. Âm cuối của từ này phải dùng răng cùng đầu lưỡi bật hơi, không nên đọc hần âm nó ra."

Ninh Tịnh gật đầu liên tục, lắng nghe rất cẩn thận.

Sở Tĩnh Trạch chỉ vào một câu trong kịch bản: " Câu này, chị đọc thử coi."

Ninh Tịnh đọc một lần, Sở Tĩnh Trạch nhàu mày, lắc đầu nói "So với lúc bắt đầu thì tốt hơn, nhưng nghe vẫn hơi bị vấp."

Ninh Tịnh xụ một mặt xuống.

Sở Tĩnh Trạch hơi buồn cười, nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp.

Từ khi bị đưa đến Trung Quốc, sinh hoạt của cậu cơ bản chỉ diễn ra giữa hai điểm là trường học và nhà. Cuộc sống vật chất đầy đủ nhưng cậu chưa từng được hưởng qua cảm giác như một đứa trẻ bình thường —— ví dụ như được cha mẹ mang đi công viên giải trí.

Mặc dù cậu không thể hiện lên khuôn mặt, nhưng chuyển đi đến thủy cung ngày hôm nay thực sự là một điều rất mới mẻ và thú vị đối với cậu. Đặc biệt là đi cùng chị gái này, ngay cả khi hai người không làm gì nhưng cậu vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Thật sự hết cách, bảy giờ nhá, tôi đọc một câu, rồi chị đọc theo, ok? " Sở Tĩnh Trạch than một tiếng, mở kịch bản ra, đọc thầm lời thoại mấy lần, sau đó ngược mắt lên rồi nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo của Ninh Tịnh, nghiêm túc nói " Ta xin thề bằng cả sinh mệnh của mình, người ta yêu suốt cuộc đời này, chỉ có nàng mà thôi."

.....

Ở thủy cung hết cả một buổi chiều, mãi đến chạng vạng hai người mới đọc hết một lượt kịch bản. Để cảm ơn sự giúp đỡ của Sở Tĩnh Trạch nên Ninh Tịnh quyết định mời Sở Tĩnh Trạch ăn cơm. Vốn dĩ muốn mang cậu đi ăn cơm Tây, nhưng nhìn đến bốp tiền khó quất của mình, cuối cùng vẫn là dẫn cậu tới cửa hàng thức ăn nhanh. (= =)

Sở Tĩnh Trạch hẳn là trước giờ chưa từng tới những nơi như cửa hàng thức ăn nhanh, lúc Ninh Tịnh nắm bàn tay nhỏ bé của cậu vào cửa hàng, cậu không khỏi hứng khởi nhìn ngó xung quanh. Ninh Tịnh gọi một combo happy kid cho Sở Tĩnh Trạch và được nhận một con gấu trúc bông. Sau đó gọi cho mình một cái burger, một bịch khoai tây chiên và một ly Coca.

Hai người ngồi bàn ngay sát cửa sổ, Sở Tĩnh Trạch gõ giấy gói hamburger, nghỉ ngơi ngửi ngửi mấy cái rồi mới bắt an cần một miếng. Có lẽ do ăn ngon nên hai mắt Sở Tĩnh Trạch sáng bừng, bắt đầu cắn từng miếng lớn, hai má phồng lên, giống một chú hamster nhỏ.

Bộ dáng ông cụ non nghiêm chỉnh ngày thường khi ăn ở Sở giờ đều biến mất, Sở Tĩnh Trạch hiện tại ăn uống thỏa thích, đây mới là bộ dạng của một đứa trẻ mới hơn chín tuổi nên có.

Cuộc sống ở đại gia tộc, mẹ không có, cha không thương, hẳn là vô cùng áp lực.

"Thế nào, chị nghe nói hương vị thức ăn nhanh ở trong nước rất khác so với nước ngoài?."

Sở Tĩnh Trạch nghiêng đầu, trên môi dính một ít tương salad cũng không biết, lăm lăm giống như mặt mèo: " Chắc cũng không khác lắm đâu, tôi cũng không thường ăn ở các cửa hàng thức ăn nhanh nước ngoài."

Ninh Tịnh ồ một tiếng, lấy giấy ăn trên bàn, rất tự nhiên giúp hắn lau đi tương salad dính trên mặt: " Dính sốt ở đây nè."

Sở Tĩnh Trạch hai má đỏ ửng, theo phản xạ sờ tay lên má, mắt tự nhiên dôi tằm mắt "Cảm ơn."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 80 điểm."

Ninh Tịnh: " Thống thống, người tốt với ta quá đi, bánh bao nhỏ lần này thật dễ nuôi nha." Lại còn không hắc hóa nữa chứ.

Hệ thống cân cũng cân không được, cứ như vậy tro mắt nhìn Ninh Tịnh tự mình lập cái flag thứ hai cho bản thân.

Rất nhiều năm sau, khi Sở Tĩnh Trạch lớn lên bắt đầu hắc hóa, Ninh Tịnh vẫn luôn nhớ đến buổi chiều hôm nay, bản thân gây thơ dễ gât ngồi bên cạnh một lá flag đang không ngừng phất phới trên đầu.

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua, nhোáng cái đã trôi hết một tuần, lễ Giáng sinh mong chờ đã đến.

Hội diễn văn nghệ được tổ chức tại khán phòng của trường, buổi tối 6 giờ chính thức bắt đầu. Vào 5 giờ 30 phút, các vị đại biểu và các vị khách quý lần lượt bước vào, an vị ở hàng ghế đầu tiên, học sinh các lớp ngồi hàng sau, nguồn cổ không yên, mỗi khi nhìn thấy một vị học trưởng hoặc học tỷ nổi tiếng tiến vào liền nổi lên một trận xôn xao rất nhỏ.

Đúng 6 giờ, cửa chính khán phòng đóng lại.

Thính phòng tắt đèn, ánh đèn sân khấu bật sáng, chiếu rọi màn sân khấu đỏ thắm

Lần này tổng cộng có 18 tiết mục biểu diễn, gồm có ca hát, vũ đạo, kịch cùng cả loại hợp xướng. Chất lượng của các tiết mục khá cao, chi tiếc đa số đều là các tiết mục cũ rích không có gì sáng tạo. Theo danh sách tiết mục, cuối cùng cũng đến tiết mục thứ ba từ dưới đếm lên, cũng chính là vở kịch 《 Aurora 》của bọn Ninh Tịnh.

Thành thật mà nói thì sau khi đi qua hơn nửa buổi tối, phần đa người xem đều cảm thấy uể oải vì các tiết mục rập khuôn cứ trình diễn đi rồi lại trình diễn lại. Khi MC giới thiệu tiếp theo lên sân khấu là một tiết mục kịch, khán giả tuy rằng không keo kiệt vỗ tay, nhưng trong lòng cũng không mấy hứng thú.

Đèn sân khấu chợt tắt.

Cảnh đầu tiên là sự xuất hiện của người cá nhỏ Aurora.

Tiếng nhạc du dương phát lên, tất cả ánh đèn bật sáng, tập trung chiếu rọi trên người công chúa ở chính giữa sân khấu.

Vì dễ diễn tả đáng yêu nên cá bơi lội trong nước, cho nên chất liệu trang phục biểu diễn đều chọn vải thật nhẹ, cổ tay áo và vạt áo đều là voan mỏng.

Trên sân khấu, bóng lưng Aurora mảnh khảnh, nhưng khung xương lại hơi to một chút. Một lát sau, công chúa cuối cùng đã đứng dậy. Nhiều người tình mắt nhận ra trang phục kiểu nữ bị đổi thành trang phục kiểu nam

Lúc Aurora quay đầu lại cũng là lúc màn hình trực tiếp chiếu lên một khuôn mặt không phải khuôn mặt của Ôn Duyệt, hay thậm chí là một cô gái——đây là khuôn mặt của một người thiếu niên vô cùng tuấn tú. Chỉ cần bạn là học sinh trường này, thì nhất định sẽ nhận ra khuôn mặt đẹp trai này là của ai.

Hiện trường chết lặng khoảng năm giây.

Bỗng dưng, không biết là ai phản ứng lại, huyết sắc một tiếng, toàn bộ thỉnh phòng bùng tỉnh, tiếng cười cùng những tràng vỗ tay nổi tiếp như muốn nổ tung cả khán phòng: "Oh shitsss—— là Chu Toàn!!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại **w**W**w**.**E**book**F**ull**.N**e**t**.****

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **E**book**Full(chiếm)^Net**.

Chương 37: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (6)

Trên thế giới có một loại người sinh ra đã gắn liền với một hình tượng nhất định——ví dụ như Chu Toàn, Cậu ta luôn xuất hiện với hình tượng tí mị không chút cầu thả, thành thực, trầm ổn, lễ phép của một học sinh xuất sắc. Đếm không biết bao nhiêu lần bức ảnh của cậu ta được dán trên danh sách danh dự toàn trường, thế nhưng đêm nay lại có thể trông thấy Chu Toàn mặc một thân váy tuyền mông, đóng vai nàng công chúa tiên cá. Thử hỏi sao không khiến toàn trường chấn động, các hoa công thăng! (Q≡Q)

Sân khấu dưới ánh đèn bạc lóng lánh như rải một lớp pha lê, trong tiếng nhạc du dương trầm bổng, Aurora vui vẻ nhảy múa dưới đáy biển. Một hàng tinh linh mặc áo vàng quần thụng váy xung quanh anh như những con đom đóm dập dụa [Vàng thưa quý zị, nàng tiên cá của chúng ta là nam nha, NAM nha, tui hông có đánh nhầm đâu], cùng nhau rong chơi nơi đáy biển. Sở Tinh Trạch tóc vàng mắt xanh, đáng người nhỏ bé, nghiêm nhiên trở thành nhân vật khiến nhiều người chú ý nhất.

Là con trai nên động tác khiêu vũ của Chu Toàn không được thanh thoát như trong kịch bản ban đầu. Cũng may cậu ta coi quần áo ra trông gầy như con gà luộc, lồng chân cũng ít, kết hợp với phần vai áo trễ nải nên tạm thời trông có chút đáng chấp công chúa tiên cá.

Nếu đổi thành nàng tiên cá mình đây cơ bắp, khán giả đêm về chắc khóc thét vì ác mộng mất.
γ (∇ ∇ ∇ ∇) ρ

Cả khán đài ồn ào mắt chừng nửa phút mới miễn cưỡng bình ổn trở lại. Sân khấu này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, người xem vốn uể oải bỗng chốc lấy lại tinh thần. Hàng ghế đầu bị hấp dẫn bởi tình tiết mới lạ, ngay đến cả học sinh mở mang sắp ngủ phía sau cũng bật thẳng người dậy, ai ai cũng chăm chú hướng mắt lên sân khấu.

Vì bị giới hạn trong 20 phút đồng hồ ngắn ngủi nên tình tiết bắt buộc phải đẩy nhanh. Sau đoạn vũ đạo mở đầu dài hai phút liền chuyển đến phần cảnh Aurora bị nhân loại bắt giữ.

Vì vừa mới thành niên nên chưa hiểu sự đời, Aurora đối tất cả sự vật đều tràn ngập hiếu kỳ. Tuy luôn được dạy dỗ nhân loại là sinh vật tham lam độc ác nhưng cậu vẫn không ngăn được sự tò mò của mình mà nổi lên mặt nước, kết quả, lần đầu tiên xuất hiện, đã bị mắc đuôi vào lưới đánh cá của con người.

Ánh đèn sân khấu chấp chòn, trong tiếng nhạc dồn dập và khán trương, Aurora đang cố gắng gỡ đuôi ra khỏi lưới đánh cá để tránh thoát sự bắt giữ của con người. Khi tiếng nhạc lên đến cao trào, một lưới đánh cá lớn bất ngờ từ trên trời rơi xuống, nhốt gọn Aurora ở bên trong! Ngay lập tức, mọi âm thanh cùng chuyển động đều biến mất, dẫn dắt sự căng thẳng trong lòng người xem lên đến cao trào.

Ánh đèn sân khấu từ từ vụt tắt, nhưng âm thanh vẫn vang lên như cũ, đó là tiếng vỗ ngực đập trên nền đất. Một lát sau, sân khấu lại một lần nữa sáng lên, cảnh vật đã đổi thành chợ đen.

Hàng hóa xếp chồng lên nhau, đứng trước mỗi gian hàng là tốp nam tốp ba những người chằm chằm mặt mũi. Nơi này là chợ đen nổi tiếng nhất đại lục Trung Thổ, kỳ quan gì cũng có, chỉ cần có tiền và kiên nhẫn, hàng hóa lạ đến mấy cũng có thể tìm thấy ở đây.

Hai người chèo thuyền mặc quần áo rách rưới tương tự như y phục La Mã cổ đại, một người trong số đó đang cố gắng gào to một hàng quý hiếm bọn chúng vừa bắt được——nhân ngư.

Bên quầy hàng, Aurora bị trôi hai tay trước ngực, đang không ngừng gầy gù, ánh mắt cầu xin nhìn về phía nhân loại, đáng tiếc, không một ai thêm quan tâm cậu ta, thoát nhìn có chút có đom lại khuất nhục.

Toàn thể khán phòng: "....."

Ồi đậu, sao tự dưng lại có cảm giác hoang mang đến lạ! (๖۶ۆۆ)

Bên cạnh sân khấu, sau tấm màn che do thám, có hơn mười mấy "diễn viên" tạm thời chưa lên sân khấu, bọn họ đều là những người đóng vai phụ, vai trò chính là tham gia biểu quyết, trong đó quan trọng nhất là 3 kíp phó văn thể mỹ, nhiều cái đầu tụ lại một chỗ, một bên lén lút quan sát tình hình bên ngoài một bên hưng phấn hạ giọng thảo luận.

Ban đầu, bọn họ sợ dĩ đồng ý thay đổi kịch bản là vì hi vọng vô kích sẽ được đánh giá cao ở hạng mục " Sáng tạo". Phản ứng của người xem thế nào, bọn họ thực sự không biết. Cho nên mãi đến một phút đồng hồ trước khi lên đài, tâm trạng ai nấy vẫn vô cùng thấp thòm. Nhưng nhìn tình hình được hoan nghênh hiện tại, có lẽ nước cờ này bọn họ đã đi đúng.

Những học sinh nhỏ tuổi đóng vai linh tinh cũng chen chúc phía sau bọn họ để xem. Sở Tinh Trạch nhỏ tuổi nhất, cũng là học sinh lùn nhất trong đám học sinh tiểu học. Lúc này đang bị vài học sinh cao hơn đè lên lưng, tóc tai bù xù, gian nan vật lộn một cách khó chịu.

Đúng lúc này, một giọng nói mang theo tiếng cười quen thuộc phát ra từ sau lưng đám đông: " Được rồi, đến lúc tớ lên sân khấu nào."

Mọi người đồng nhất quay mặt lại, lập tức bị người phía sau làm chấn động không nói thành lời.

Sở Tinh Trạch khẽ mờ lờ hai mắt, trái tim mãnh liệt nhảy lên, đến mức bị bạn học đẩy ra sau lưng vẫn không có phản ứng, w

Ninh Tinh đứng phía sau bọn họ, trên người mặc một bộ kỳ sĩ Trung cổ đã được sửa lại. Áo sơ mi màu rượu champagne hơi lỏng lẻo, nhất là hai cúc ở phía trên được mở tung, làm lộ rõ xương quai xanh gợi cảm. Quần đen ôm sát hai chân thon thả, ống quần được nhét gọn trong giày. Để phù hợp với tạo hình nhân vật, bên hông còn đeo thêm một đoản kiếm to đúng.

Trang phục màu sắc trung tính, nhưng bóng hồng dính phía trước ngực, thắt lưng mỏng ôm trọn vòng eo tinh tế, bộ ngực đầy đặn ẩn sau lớp áo, đường cong thân thể mềm mại cùng thiết kế ống tay áo rộng làm lộ ra xương cò tay mảnh khảnh——tất cả đều nhấn mạnh giới tính của diễn viên.

Ban đầu, khi đưa ra ý kiến tạo hình nhân vật, phản ứng đầu tiên của ban kíp phó văn thể mỹ chính là đem hình tượng kỳ sĩ đắp nặn thành người đàn ông ngực phẳng, hông thẳng, lồng chân dài, đem hình tượng nàng tiên cá đắp nặn thành cô nàng mỏng to eo nhỏ, một bước đi hai bước ngã, mười phần sisý[1]. (.=.=)b

(1) Sissy (từ Mỹ nghĩa Mỹ): là tiếng lóng mà giới trẻ Mỹ dùng để chỉ những người éo là, yếu đuối.

Ninh Tinh cùng Chu Toàn tỏ ra vô cùng kích động, hai người đều cực lực phản đối đề xuất này. Cuối cùng, sau khi trải qua quá trình đấu tranh mãnh liệt, mới đưa đến quyết định trang phục khiến hai bên tạm thời chấp nhận như trên.

Vì để thích hợp với thời đại, Ninh Tinh còn đặc biệt đội thêm một chiếc mũ Fedora có gắn lông chim màu xám trên đầu. Mái tóc xoăn một bên vén lên, một bên rủ xuống, đen nhánh như ngọc trai đen.

Ninh Tinh rũ mắt, vô tư chỉnh lại váy áo. Dưới bóng râm do vành mũ tạo thành, lồng mày cô tinh xảo mềm mại, đôi môi đỏ căng mọng như đoá hồng rực cháy, khiến tai ánh lên dưới ánh đèn sân khấu màu bạc.

Sở Tinh Trạch ngo ngác nhìn cô, sau đó mắt tự nhiên di chuyển tầm mắt, hai môi mím chặt, khuôn mặt đỏ bừng.

Hệ thống: " Định! Giá trị Nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 85 điểm"

Những người còn lại đều không kịp phản ứng.

Trong vòng sơ khảo của《Aurora》, khi Ninh Tinh còn đóng vai mù phụ thủy, cô vô cùng kín đáo, hoàn toàn không cướp đi nổi bật của vai chính. Nhưng hôm nay, khi cô đứng ở vị trí vai chính, giống như được giải khai phong ấn, từ trong ra ngoài toát ra khí chất rạng rỡ không ai sánh kịp. Đó là thần thái bình tĩnh tự tin, thông dong mềm mại, chỉ cần cô đứng im ở đó cũng khiến tất cả trở thành phông nền.

Cô gái nhỏ với mái tóc đủ loại màu sắc, với người con gái xinh đẹp trước mắt, thật sự là cùng một người sao?

Bộ dáng rõ ràng giống nhau, nhưng lại cho người ta cảm giác.... như là một người hoàn toàn khác biệt.

Ninh Tinh cúi đầu chỉnh lại khăn buộc ở cổ tay——ngày thường vì để cho mọi người không chú ý đến vết sẹo cắt cổ tay của nguyên chủ nên cô thường xuyên đeo đồng hồ, hôm nay lên sân khấu đành tạm quần khăn ở cổ tay. Chờ mãi mà vẫn không có ai trả lời câu hỏi của mình, Ninh Tinh bất đắc dĩ rời mắt khỏi cổ tay, nhìn màu nhìn về phía kíp phó gần nhất. Cái nhân này cũng mang theo nét phong tình vạn dặm: " Sắp đến lượt tớ lên sân khấu rồi hả?"

Bị đối mặt đến đây đó nhìn chăm chú, cậu thanh niên lớp phó không tự giác siết chặt kịch bản trong tay, miêng khô lưỡi đáng nhanh chóng đáp lại: " A, a, đúng, qua đoạn này là đến lượt cậu lên sân khấu."

Ninh Tinh gật gù đầu, bình tĩnh nhìn ra bên ngoài sân khấu.

Aurora trở thành một hàng giao bán trong chợ đen, rất nhanh sau đó bị một quý tộc thích sưu tập đồ vật mới lạ nhìn trúng, sau một hồi cùng người chèo thuyền tham lam cò kè mặc cả, ngay lúc quý tộc chuẩn bị móc tiền mua Aurora, đúng lúc này, người thường xuyên chu du giữa các quốc gia — kỳ sĩ Just cuối cùng cũng lên sân khấu.

Ngay khi Ninh Tịnh vừa xuất hiện, bầu không khí lập tức đẩy đến cao trào, toàn bộ khán phòng đứng dậy, tất cả đều muốn xem kỹ sĩ là người ra sao, sau khi nhìn ra người ra sân khấu là ai, mọi người không hẹn mà cùng đồng loạt hét lên: "Đệttttt——thật là Ninh Tịnh kia!!!

Ninh Tịnh: "...."

Just trên đường ngang qua chạ đêm vô tình phát hiện ra Aurora, nhận thấy thông điệp cầu xin từ ánh mắt của anh. Vì thế, Just dùng giá cao gấp đôi mua Aurora trở về từ tay tên quý tộc, sau đó dẫn vị công chúa với chiếc đuôi cá phía sau một đường đi về phía Nam.

Trên đường đi, Aurora nhận ra mình có một chút cảm tình đối với Just, nhưng cậu biết phần lớn trong đó vẫn là sự tò mò. Thẳng đến lúc cậu được Just thả về biển khơi, Aurora lúc này mới hoàn toàn rơi vào bế tắc. Cậu tìm đến sự trợ giúp của mẹ phù thủy, dùng linh hồn mình làm giao dịch.

Vi suy xét đến vết thương ở chân Ôn Duyệt nên trong toàn bộ quá trình, trừ lúc cần lời thoại đối đáp giao dịch với Aurora thì cô ấy hầu như chỉ góp mặt cho đủ đội hình.

Sau khi giao dịch với mẹ phù thủy, Aurora có được đôi chân, gặp lại Just trên đất liền và trải qua một năm sống hạnh phúc.

Không khi ão trong khán phòng không biết đã lắng xuống từ bao giờ, ngoài cốt truyện lấp lẩn, ánh mắt của mọi người bắt gặp đều bị thu hút bởi nữ kĩ sĩ Just anh tuấn lại có chút gầy gò vừa xuất hiện.

Đa số bạn học đều nghe qua về vụ cuốn sổ tò tình trước đó của nguyên chủ, chuyện này huyền ảo trong trường một đoạn thời gian khá lâu, hình ảnh của Ninh Tịnh bị bóp méo thành một con góc ghê lúc nào cũng chỉ rình giờ rặng hung tợn đôi ăn thịt thiên nga. Cho nên khi Ninh Tịnh chuyển mình lên sân khấu ngày hôm nay, hình ảnh thực tế khác xa với tin đồn, tin đồn nhanh chóng bị đánh nát mạnh mẽ.

Sắc đẹp là chính nghĩa, không ít nam sinh chuyển hướng, trong đầu họ dần nảy sinh ý nghĩ kì quái——con gái nhà người ta lớn lên xinh đẹp như vậy, phương thức tò tình kia có cái gì gọi là biến thái?

Dưới cái nhìn tâm lý phức tạp của người xem, cốt truyện cứ thế diễn ra suôn sẻ.

Aurora cùng Just chu du khắp các quốc gia, lúc trở về quê hương Just, Aurora lúc này mới biết hóa ra Just là hoàng tử của một quốc gia nhỏ.

Hoàng hôn hôm đó, khi Aurora dựa vào vai Just ngắm mặt trời lặn thì đột nhiên phát hiện cơ thể không thể cử động. Just bình tĩnh nhận ra Aurora đã phải trả cái giá lớn thế nào để có thể được ở bên cạnh mình. Tả dương như máu, Just ôm thi thể người mình thương, bi thương cùng cực. Đúng lúc này một tiểu tinh linh tóc vàng mắt xanh bất ngờ trời lên khỏi mặt biển, hỏi cô xem có nguyện trả bất cứ giá nào để cứu sống Aurora không.

Just gật đầu nói nguyện ý.

Với sự giúp đỡ không khoa học của tiểu tinh linh, Just thành công lên xuống dưới đáy đại dương, giết chết mẹ phù thủy và lấy lại linh hồn người mình yêu.

Khi diễn đến cảnh chiến đấu với mẹ phù thủy, Ninh Tịnh nhin không được oán thán với hệ thống: "Kì thật ta phát hiện kịch bản này có một lỗ hổng rất lớn?"

Hệ thống: "Chỗ nào?"

Ninh Tịnh: "Hiệp sĩ tay chân khỏe mạnh một mình đấu với mẹ phù thủy què, rốt cuộc là đạo đức chôn vùi hay vẫn là nhân tính bị tha hóa?"

Hệ thống: "....."

Sau khi mẹ phù thủy bị đánh bại, vở kịch cuối cùng đã đến cảnh kết màn——Just thông qua nụ hôn trả lại linh hồn về cho thân thể Aurora.

Tất cả đều là học sinh ca trung, giỡn chơi thì có thể nhưng tình tiết yêu đương thâm thiết vẫn không thể đưa lên sân khấu một cách trắng trợn, cho nên phải dùng vật chắn.

Tất cả diễn viên đều lui về trong. Cảnh xuân tươi đẹp, dưới màn mưa hoa, Aurora ngủ say hai tay ôm bó hoa trước ngực, nằm trên chiếc giường được bao phủ bởi hoa tươi.

Ninh Tịnh tay trái giữ kiếm, tay phải tháo mũ để trước ngực, đứng bên giường chăm chú nhìn Aurora đang ngủ say.

Khán giả nín thở, chỉ thấy Ninh Tịnh đem mũ đặt nhẹ lên giường hoa, từ từ cúi người, để sát vào môi Chu Toàn...

Sở Tinh Trạch đứng trong chỗ khuất nơi hậu trường, nhìn chăm chăm vào động tác của Ninh Tịnh, bàn tay siết chặt nắm đấm.

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm giảm xuống, tổng giá trị hiện tại: 40 điểm"

Ninh Tịnh: "??? "

Cô bị thông báo của hệ thống làm phân tâm, đột nhiên nhớ đến một chi tiết nhỏ khi đang diễn tập.

Lúc ấy bọn họ đang tập phải diễn cảnh hôn môi như thế nào. Trong kịch bản, sau khi linh hồn về lại thể xác, Aurora thức tỉnh thì nên dùng hai tay ôm lấy cổ Just để tỏ vẻ mình đã tỉnh. Nhưng cơ thể Chu Toàn nằm trên giường hoa lại vô cùng cứng nhắc, như cá nằm trên thớt. Một lớp pho ván thể mỹ trong con tấc đến học máu đã hình dung cậu ta như sau: Chu Toàn ời Chu Toàn hỏi, bây giờ là cảnh tình nhân trong mộng đang hôn cậu, đừng làm như kiểu mình bị hãm hiếp thể chứ! "

Trong lúc thất thần, Ninh Tịnh bỗng cảm thấy cổ mình nóng lên——hóa ra là Chu Toàn cúi tay ôm cổ. Nhìn thấy tín hiệu này, đèn sân khấu sau một giây liền vụt tắt.

Kéo đèn, kết thúc vở kịch.

Bất giác xuất hiện tiếng than "Aiss" như phản xạ có điều kiện vang lên, nhưng rất nhanh từng tràng vỗ tay và reo hò vang lên như sấm, che đi tiếng than thờ ỉc nuốt, từng đợt từng đợt nổi lên nhau không dứt. Thậm chí còn có người nhiệt tình hét lớn tên của hai nhân vật chính. Mọi người trong hậu đài đều trở mặt nhìn nhau, ai cũng ngạc nhiên vì sự phát triển ngoài dự đoán này.

Đương nhiên tất cả đều vui mừng vì màn bí quá hóa liều lấy nam thể nữ này đã rất thành công tạo nên hiệu ứng tiếng cười cho khán giả.

Khi ánh đèn một lần nữa sáng lên, câu chửi thề lặp đi lặp lại trong lòng Chu Toàn cuối cùng cũng được giải phóng, cậu nhanh chóng bật khỏi giường rồi xoay người xuống đất.

Không biết có phải do lần đầu diễn dịch hay không mà Chu Toàn luống cuống đến nỗi giẫm luôn vào tà váy rườm rà dưới chân.

Cậu ta rên "Á" một tiếng, thân mình lao đảo, ném cả bó hoa trên tay.

Ninh Tịnh phản ứng nhanh, không đến một giây đã quyết đoán ném thanh kiếm trong tay xuống, thuận thế quý một chân xuống đất, miễn cưỡng tiếp được Chu Toàn ngã ngửa vào trong ngực mình.

Cái này thiếu chút nữa đã thành trò cười cho thiên hạ, nhưng may mắn được Ninh Tịnh trong cái rùi có cái may bất được. Trong mắt khán giả, đây vừa vận trở thành lời chào bế mạc của vở kịch——công chúa cùng kỵ sĩ vứt bỏ mọi thứ trên tay, lao đến trao nhau cái ôm trong cái nhìn âu yếm.

Buổi biểu diễn kết thúc thành công, ban lớp phó văn thể mỹ cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì sau màn biểu diễn này là một trò chơi, vẫn còn người chơi lên sân khấu cho nên không có tiết mục tất cả diễn viên cùng nhau ra chào khán giả.

Sau khi ánh đèn tắt lịm, Ninh Tịnh tiếp tục bận rộn thả cánh tay ôm Chu Toàn ra, nhặt mũ rồi sải bước trở về hậu trường.

Ở hậu trường, học sinh cả lớp đang đồng loạt vỗ tay cổ vũ, chỉ duy nhất có Sở Tinh Trạch lặng lẽ đứng trên cầu thang nơi gần sân khấu nhất, Ninh Tịnh đến gần cậu, thuận tay đội mũ lên đầu Sở Tinh Trạch rồi ôm vai cậu đi vào trong: "Vào thôi, thầy giáo nhỏ đây thoại của chị."

Sở Tinh Trạch đưa tay kéo vành mũ che khuất tầm mắt, không đáp lại. Ngay khi Ninh Tịnh vừa bước vào hậu trường liền có không ít bạn học vây quanh. Lúc nói chuyện với bạn, cánh tay vẫn ôm lấy vai cậu không buông. Sở Tinh Trạch giật mình, từ từ cúi lên, sự khó chịu ban nãy vì "Đồ chơi độc quyền của cậu bị người khác động vào" giờ đã bay lên chín tầng mây. Cậu nhin không được nghiêng đầu cười trộm.

Không sai, vào này chỉ là diễn kịch mà thôi. Ở trong đời thực, Ninh Tịnh gần gũi với ai hơn, nhìn là có thể nhận ra.

Hệ thống: "Giá trị nhân phẩm bay lên, tổng giá trị hiện tại: 85 điểm"

Ninh Tịnh: "??? "

Sau khi kết thúc hội diễn văn nghệ là đến tiết mục trao giải.

Trong cốt truyện ban đầu, 《Aurora》là tiết mục đoạt giải nhất. Theo quan điểm của Ninh Tịnh, đây là một vở kịch với nội dung lỗi thời, tình tiết nửa sa nửa lộ, nhưng thứ hạng của nó vẫn không thoát khỏi thiết lập của cốt truyện ban đầu, vẫn là giải nhất. Ba lớp ngoài nhận được giấy khen thì còn có cơ hội nói chuyện trực tiếp với các cựu học sinh nổi tiếng của trường.

Sở Tinh Thụ ngoài danh phận là anh trai của Sở Tinh Trạch thì còn về đây với danh nghĩa là cựu học sinh trường này. Cho nên Ninh Tịnh không lấy làm ngạc nhiên khi gặp Sở Tinh Thụ phong độ điệu dàng tại cuộc gặp mặt trực tiếp.

Vừa rồi khi xem biểu diễn thì Sở Tinh Thụ đã chú ý đến Ôn Duyệt, nhưng buổi trò chuyện này mới là lần đầu tiên anh ta nói chuyện trực tiếp cùng Ôn Duyệt.

Đương nhiên là Sở Tinh Thụ không phải mới lần đầu gặp mặt đã trời người đem về Sở gia, đầu sau bây giờ Sở Duyệt vẫn là nữ sinh chưa thành niên. Anh ta tò về rằng bản thân đã xem qua danh sách những giải thưởng trong quá khứ của Ôn Duyệt khi tham gia các cuộc thi thiết kế nghiệp dư, vì vậy anh ta muốn hỗ trợ những người trẻ tuổi có năng lực. Ôn Duyệt thụ sung nhọc kinh——cô ta là một học sinh nghèo, trên lưng còn cồng theo nợ, áp lực sinh hoạt quá lớn, cho nên rất khó để từ

chối nhànch ồiu này. Bởi vì tiềm lực tài chính cùng địa vị của hai bên quá mức cách biệt nên Ôn Duyệt cảm thấy mình được lãi, không cần nghĩ nhiều đã nhanh chóng gật đầu.

Sau khi thiết lập mối quan hệ với Ôn Duyệt, Sở Tĩnh Thụ giấu đuôi, thường xuyên ám chỉ trong sáng ngoài tối với Ôn Duyệt. Nhưng phải đến khi cô ta học đại học và bước vào công ty mới là lúc Sở Tĩnh Thụ lộ đuôi cáo, đáng tiếc cô ta ngoài lòng tôn kính thì không có một chút tình cảm nam nữ nào đối với Sở Tĩnh Thụ. Sở Tĩnh Thụ giờ thời lưu manh, trực tiếp đem người trời mang về biệt thự tư nhân, đây cũng chính là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cô ta có cơ hội gặp gỡ đại khí vận giả.

Nhân tiện nói thêm, lúc đó Sở Tĩnh Thụ còn chưa chia tay Ninh Vi (=_=)b

Ninh Tĩnh bình phẩm: "Tên Sở Tĩnh Thụ này đúng là cặn bã không có giới hạn." May mắn cô cùng Sở Tĩnh Trạch đều nội trú tại trường, nhắm mắt làm ngơ.

Bởi vì thời điểm Ôn Duyệt bị cường thủ đoạt hào và lúc gặp được Sở Tĩnh Văn diễn ra quá trễ cho nên những sự kiện quan trọng của thế giới này đều dồn dập phát sinh vào hai năm cuối cùng. Màn kịch tiếp theo liền không có chỗ cần Ninh Tĩnh lên sân khấu.

Đều duy nhất có phải làm bây giờ là sắp thật tốt vai nữ sinh cao trung, bởi đáp tình cảm với Sở Tĩnh Trạch rồi lặng lẽ chờ đợi Sở Tĩnh Văn 6 năm sau trở về nước.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Điện* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 38: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

6 năm sau.

Tháng 3, tháng 4 tiết trời ẩm ướt, mưa rả rích kéo dài suốt nửa tháng. Những đám mây u ám mang theo áp suất thấp sà xuống, khiến các tòa cao ốc chọc trời như phủ thêm một lớp filter màu xanh âm trầm. Con gió nhẹ mang theo mùi ẩm ướt cùng vị tanh thoang thoang, xem ra trời lại sắp sửa mưa.

Lúc này là giờ tan tầm buổi chiều của học sinh, ngã tư đông đúc, xe cộ như nêm, bầu trời đầy vẻ âm u lạnh lẽo. Từ kính của một tiệm bánh ngọt trang trí đơn giản bên đường tấp nập ánh sáng dịu dịu ấm áp, có không ít học sinh mặc đồ thể thao cao trung đang ngồi trong đó.

Một chiếc radio kiểu retro đang phát tin: "... Dự báo bắt đầu từ đêm nay sẽ có thêm một đợt không khí lạnh mới ủa về, sau nửa đêm khả năng lớn sẽ xuất hiện mưa giông. Mọi người chú ý mặc thêm áo ấm, khi ra ngoài nên mang theo áo mưa cũng..."

Tiệm bánh ngọt này mở cửa chưa tới ba tháng. Nhưng bởi vì thường xuyên cập nhật xu hướng, hương vị bánh ngon, vị trí cửa hàng lại nằm trong khu kinh doanh đắt giá, phụ cận là Đại học XX và một số trường cao trung có tiếng. Tuy giá thành hơi chất nhưng được đánh giá cao qua lời truyền miệng của học sinh nên rất nổi tiếng trong giới học sinh.

Vốn dĩ các loại đồ ăn như bánh ngọt thông thường chỉ có con gái thích. Nhưng cửa hàng này lạ ở chỗ, trong số những khách quen tới quán, nam sinh chiếm đến gần 40%. Việc này là có nguyên nhân.

Tại một cái bàn tròn trong góc, có năm sáu thiếu niên cao trung mặc đồ thể thao ngồi xung quanh.

Mỗi người gọi một phần bánh Mousse sữa[1], nhưng hầu như chưa động mấy miếng, ngược lại thường xuyên nhìn về phía quầy bán hàng. Đặc biệt là một nam sinh cắt đầu cua, trong một phút đồng hồ mà liên tục đóng mở điện thoại, có vẻ đứng ngồi không yên.

[1] *Mousse sữa*

Người bên cạnh chịu không nổi dùng khuỷu huyệt eo cậu ta: "Cô ấy đã ra chưa, rốt cuộc là ai vậy?"

Nam sinh đầu của đẩy tay bạn ra: "Vẫn chưa, đừng giục."

"Liệu có phải hôm nay cô ấy nghỉ làm không?"

"Haha, nói không chừng người ta đã thôi việc rồi cũng nên."

Nam sinh đầu của nói như chém đinh chặt sắt: "Không thể nào, cô ấy là sinh viên Đại học X, đang làm việc tốt. Sao có thể đột nhiên nghỉ việc? Yên tâm đi, hôm kia mình đã cố ý đi xem lịch làm việc của bọn họ, cô ấy hôm nay chắc chắn sẽ đi làm. Bây giờ là lúc giao ca, chờ thêm một chút đi."

Mấy nam sinh còn lại nhìn nhau, có người trêu đùa: "Hôm nay vừa mới thi xong, anh em nguyên hy sinh thời gian chơi bóng để tới đây cho cậu thêm can đảm. Lần này mà cậu vẫn ngại không dám hẹn người ta ra thì bọn tôi cũng không còn gì để nói."

"Haha, tôi thực sự tò mò, rốt cuộc là chị gái lớn lên xinh đẹp thế nào mới có thể khiến cậu ta say mê như vậy."

Nam sinh đầu của đang định phân bác lại, bỗng thấy cậu bạn vừa trêu mình đột nhiên ngồi thẳng lưng, ngẩng đại nhìn về phía sau cậu. Nam sinh đầu của như nhận ra điều gì đó, vội vàng quay đầu lại.

Cửa phòng chờ nhân viên mở ra một nửa, một cô gái trẻ tuổi từ trong bước ra. Cô mặc một chiếc áo len khoét vai màu be, mái tóc xoăn dài buông lơ lửng bên cổ. Cửa hàng trưởng bên quầy đang nói chuyện gì đó với cô. Cô cười khẽ, dùng tay vén tóc ra sau vai, khoe mắt hơi nheo lại, vành tai sáng bóng như ngọc trai.

Đù chỉ là một bên sườn mặt nhưng cả nhóm nam sinh đầu của kia đều không khỏi ngáy ngất hồi lâu.

Sau khi Cửa hàng trưởng nói xong, đưa cho Ninh Tịnh một chiếc ô gấp. Ninh Tịnh cảm ơn anh ta rồi mới quay đầu đi về phía cửa.

Mất thấy Ninh Tịnh không chú ý tới phía này, chuẩn bị bước ra ngoài cửa hàng. Nam sinh đầu của lúc này sực tỉnh, căng thẳng nắm chặt góc áo, đứng lên gọi lớn tên cô: "Chị Tịnh!"

Giọng nói bình thường rất mạnh mẽ, lúc này không hiểu sao lại hơi thiếu tự tin.

Ninh Tịnh thoáng sững sờ, nhận ra đối phương là một nam sinh cao trung hay tới cửa hàng. Tuy đã tới giờ tan ca, nhưng phía sau vẫn còn Cửa hàng trưởng dõi theo. Ninh Tịnh nghĩ nghĩ, sau đó xoay người đi về phía bên này, cười nói: "Chào em, lần này tới cùng bạn học sao?"

"Đứng, đứng." Nam sinh đầu của đang lo không biết phải nói gì, vội vàng giới thiệu: "Bọn họ đều là bạn cùng lớp với em, thường hay rủ nhau chơi bóng."

Ninh Tịnh "à" một tiếng, lịch sự nói với mấy nam sinh còn lại: "Chào các em"

Mấy nam sinh dòm mặt: "Chào... chào chị"

Tán gẫu được vài câu, nam sinh đầu của đang định đi vào chủ đề chính, liếc mắt về phía đội cổ vũ mà mình mang tới, suýt thì tức đến học máu —— mấy tên đàn này, vừa nãy thì lời lẽ hùng hồn lắm, hiện tại đưa nào đưa nấy đều "hiền như bụt", chỉ có thể tự mình ra mặt: "Chị Tịnh, bọn em vừa mới thi xong, đang định kiếm chỗ ăn mừng, chị đi cùng bọn em đi."

Từ khi đến tiệm bánh ngọt này làm thêm tới nay, Ninh Tịnh đã quen xử lý loại tình huống này, mặt đầy tiếc nuối nói: "Cảm ơn các em đã mời, nhưng mà hôm nay chị có hẹn mất rồi, để lần sau nhé."

Có lẽ vì ở trước mặt người đẹp, nam sinh đầu của dững khỉ liên tục dâng trào, không từ bỏ nói: "Không thành vấn đề, bạn của chị bọn em cũng rất hoan nghênh."

Mấy nam sinh còn lại cuối cùng cũng nhớ ra mình tới làm cái gì (= _ =), sôi nổi phụ họa: "Thật ra bọn em định đi ăn pizza, đã đặt bàn rồi, ngồi thêm mấy người nữa vẫn còn thừa."

"Không sai, không sai. Chị cũng đi đi."

Từng hạt mưa lất phất đập nhẹ vào ô cửa kính. Không biết bên ngoài đã mưa từ bao giờ. Sau đợt mưa phùn, trời đột nhiên nặng hạt. Người đi bộ không mang ô vội vã trốn dưới mái hiên, dầm lên vũng nước bắn trên mặt đất.

"Mưa to quá. Giờ chị mà về, thì dù có ô cũng sẽ ướt hết, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh cho mà xem"

"Phải đó, chị đi cùng bọn em đi. Quán pizza bọn em chọn ở ngay gần đây thôi, đi dọc theo mái hiên trên phố, chưa tới năm phút là đến."

.....

Ninh Tịnh khẽ nường mày. Đúng lúc này, tiếng "leng keng" từ chiếc chuông trên cánh cửa tự động vang lên. Một thiếu niên đẩy cửa bước vào, thuận tay gấp lại chiếc ô ướt, để vào thùng chứa ô bên cạnh cửa.

Nhân viên ở cửa mở một nụ cười lễ chuẩn cúi chào: "Chào mừng quý khách." Ngay khi ngừng đầu liền bị mái tóc vàng trên người thiếu niên làm lóa mắt.

Mới đầu nhân viên cửa hàng cho rằng đây là một thiếu niên hư hỏng thích nhuộm tóc. Nhưng khi gương mặt góc cạnh và hốc mắt sâu hút của thiếu niên đập vào tầm mắt, nhân viên cửa hàng mới hiểu ra mái tóc vàng kia không phải do nhuộm.

Không kịp nhìn kỹ, thiếu niên đã thoáng giật đầu, sau đó xuyên qua đám người đi vào trong cửa hàng.

Nhóm nam sinh vẫn còn đang ra sức thuyết phục, bỗng nhiên trên đầu có một cái bóng ập xuống, vội vàng nhìn lên, mới phát hiện người đến là nam sinh nổi tiếng trong trường bọn họ —— học sinh nhảy lớp, 15 tuổi đã chuẩn bị thi đại học.

Nhảy lớp, một từ dường như chi xuất hiện với những tên kiểu học bá hay thần đồng gì gì đó. Trong nhận thức của hầu hết mọi người, những người này hẳn nên là những người đeo mắt kính dày như đít chai, trên lưng mang một chiếc cặp sách to đùng. Nhưng người này lại có một gương mặt đẹp trai đến nỗi con gái nhìn thấy sẽ hết chới tại, bảo sao cậu ta không nổi tiếng?

Thẳng nhóc này tới đây làm gì?

Ninh Tịnh nhận ra sau lưng có người, quay đầu nhìn lại, kính hi nói: "Tình Trạch, sao em lại tới đây?"

"Hôm qua lúc nhận tin, chị nói hôm nay không mưa cho nên không mang ô." Sở Tình Trạch cười nói: "Mưa to quá, em tới đón chị."

Ra ngoài khi mưa lớn như vậy, nhưng trông cậu không lếch thếch chút nào. Ngoại trừ vạt áo ngoại bị mưa bắn ướt, còn đầu vẫn ngay ngắn không một vết gấp.

Mái tóc vàng hơi rối, khoe mắt dài cong lên, sống mũi hẹp mà cao, quả nhiên là một gương mặt đẹp trai góc cạnh.

Ninh Tịnh không khỏi cảm khái —— rất nhiều đứa bé lai xinh đẹp, sau khi lớn lên đều sẽ thay đổi, đánh mất cảm giác kinh điển[2] khi còn nhỏ. Có rất ít người không thay đổi, nhưng nếu không đổi thì chi số kinh điển gần như bùng nổ đến mức phá kỷ lục.

[2] *đẹp choáng váng, gây sốc.*

Mấy năm nay, Ninh Tịnh coi như đã lĩnh hội được sự mạnh mẽ của chi số gen Châu Á. Sở Tình Trạch khi còn nhỏ, ngũ quan của cậu được đánh giá là lập thể như người phương Tây.

Ở tuổi mười lăm, mười sáu, hình dáng cũng đáng người cơ bản đã định hình, lập thể vẫn như cũ, nhưng không còn quá thiên hướng gen Âu Mỹ, thay vào đó chỉ thừa hưởng những ưu điểm di truyền. Ngũ quan có dáng vẻ của cha cậu. Thân hình cao ráo, lưng dài thẳng tắp, nhưng lại không phát triển bùng nổ thành một anh chàng cơ bắp phương Tây.

Chi duy nhất có việc đối nhân xử thế, không di truyền sự nhiệt tình hiếu khách của người phương Đông. Lễ phép, nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Người hẹn đã tới, Ninh Tịnh vẫy tay với nhóm nam sinh đầu của, sau đó xoay người đi về phía cửa. Sở Tình Trạch dùng tay chặn phần vai cho Ninh Tịnh.

Nhóm nam sinh trọn mắt há mồm nhìn nhau, Sở Tình Trạch bỗng nhiên quay đầu lại, ở phía Ninh Tịnh không thấy được, liếc mắt cảnh cáo bọn họ một cái.

Hai người ra khỏi tiệm bánh ngọt, ven đường đã dừng sẵn một chiếc xe sang trọng đưa họ đến nhà hàng môn Âu mới mở gần đó.

Ninh Tịnh đang là sinh viên năm ba, nguyên chủ không thi đại học đã tự vẫn trong bồn tắm. Cho nên khi diễn nguyện vọng, Ninh Tịnh đã chọn một trường đại học trong thành phố theo ý mình, đồng thời dọn ra khỏi Sở gia, tự mình thuê nhà ở. Hơn nữa cô còn làm thêm để gánh vác phí sinh hoạt, không muốn lại chia tay xin tiền Ninh Vi.

Hôm nay là ngày thi của học sinh cao tam[3] ở trường Sở Tình Trạch, hai người cũng lâu rồi chưa gặp nhau. Tới qua khi nói chuyện điện thoại, Sở Tình Trạch làm nũng nói thi xong muốn gặp cô, Ninh Tịnh đương nhiên vui vẻ đồng ý. Bảo cậu đi thẳng đến chỗ hẹn chờ cô nhưng không ngờ cậu lại trực tiếp tới nơi cô làm việc.

[3]*Cao tam: lớp 12.*

Nhắc đến cậu bé này, đây có lẽ là bánh bao khiến cô bót lo nhất kể từ khi làm nhiệm vụ tới nay. Mười lăm tuổi đã nhảy lên cao tam, đúng là học bá.

Hệ thống: "....." Người đã muốn lập flag, thống thống nó muốn ngăn cũng ngăn không được.

Chữ trên menu hơi nhỏ, Ninh Tịnh thấy hơi mờ, buộc phải nheo mắt. Đóng menu lại, cô nhìn không được than thở. "Dạo này nhìn cái gì cũng thấy hơi mờ, liệu chị có bị cận rồi không nhỉ?"

Sở Tình Trạch buồn cười: "Có thể."

Ninh Tịnh buồn bực: "Chị đã qua 18 tuổi từ đời nào rồi, không phải mắt đã định hình rồi sao. Lại nói học bá như em thị lực còn 5.0, chị cũng có đọc nhiều sách đâu..."

Sở Tình Trạch gấp khăn ăn cho Ninh Tịnh xong, cười nói " Việc này thì liên quan gì đến việc đọc sách nhiều hay ít, tại chị cứ thích chơi điện thoại trên giường. Chẳng biết giữ gìn mắt gì cả."

Ninh Tịnh gật gật khóe mắt, cảm thấy tên nhóc này vô cùng ngứa đòn.

Sở Tình Trạch chống cằm, nhìn Ninh Tịnh không chớp mắt, đột nhiên lên tiếng: "Chị Tịnh, còn hai tháng nữa em sẽ thi đại học. Khoảng thời gian trước khi thi, em có thể đến chỗ chị ở không?"

Ninh Tịnh kinh ngạc nường mày: "Sao không ở nhà?"

Ninh Tịnh tự hỏi có phải do ảo giác của cô hay không, về mặt Sở Tình Trạch rõ ràng trầm xuống, nhưng nhảy mắt mặt cậu lại như chưa có chuyện gì xảy ra, đôi giọng làm nũng: "Sau khi chị dọn đi, chỉ còn lại mình em, thật nhảm chán."

Sở Tĩnh Trạch trả lời một cách qua loa, nhưng Ninh Tĩnh biết lý do tại sao hẳn không muốn ở nhà — chuyện này có liên quan đến Ôn Duyệt.

Ninh Tĩnh và Ôn Duyệt là bạn học cùng khóa, cùng là sinh viên đại học năm ba. Mặc dù không phải cùng khoa, ở trường cũng hiếm khi chạm mặt. Nhưng có bàn tay vàng hệ thống trong người, Ninh Tĩnh nắm khá rõ tình hình của Ôn Duyệt.

Trong 6 năm này, Ôn Duyệt vẫn luôn nhận sự tài trợ của Sở Tĩnh Thụ trong việc học. Nửa năm trước, vào nghỉ hè kỷ một năm ba, cô ta còn tới công ty Sở Tĩnh Thụ thực tập một khoảng thời gian.

Sở Tĩnh Thụ yêu mà không chiếm được, cưỡng chế đem người bắt về — dĩ nhiên, anh ta không ngờ đến nỗi đem người mang về ở cùng chỗ với Ninh Vĩ, mà giấu ở một trong những tòa bất động sản của mình. Nhưng không biết bằng cách nào đó tin tức lại rò rỉ đến tai Ninh Vĩ.

Nhiều năm như vậy, Sở Tĩnh Thụ chỉ thừa nhận duy nhất một người bạn gái là Ninh Vĩ. Con gái của cả hai cũng đã năm tuổi nhưng vẫn chưa tính đến chuyện kết hôn. Ninh Vĩ nhiều lần bóng gió ám chỉ nhưng Sở Tĩnh Thụ vẫn chẳng bao giờ tỏ vẻ gì.

"Sinh con gái cho Sở gia, nhưng vẫn không vào được cửa". Nhưng tin đồn đại loại như thế thịnh hành sẽ truyền tới tai Ninh Vĩ. Không phải cô ta không muốn có được danh phận, nhưng cô ta hiểu đàn ông không thể ép được. Nhưng chẳng sao, phu nhân hào môn đúng là không dễ làm, nhưng sớm hay muộn rồi nó cũng sẽ là của cô ta, cô ta có thể chờ.

Ngay cả khi bị phóng viên sắc bén dò hỏi, Ninh Vĩ vẫn bảo trì nụ cười hạnh phúc trả lời: "Chúng tôi rất hạnh phúc, cả hai chúng tôi luôn đồng ý cho rằng Hôn nhân không phải điều duy nhất để duy trì cuộc sống."

Hết lần này đến lần khác đều trả lời như vậy. Ninh Vĩ tin rằng sự chờ đợi của cô ta nhất định sẽ được đền đáp. Không ngờ, hiện thực lại táng tằng vào mặt cô ta — Sở Tĩnh Thụ mang nữ sinh được hẳn tài trợ tên Ôn Duyệt về giấu ở một tòa biệt thự khác, Ninh Vĩ có thể không nháo sao?

Nói tóm lại, hiện tại Sở gia đã nháo như một nồi cháo.

Từ sau khi Ninh Tĩnh lên đại học đã thuê nhà ở gần trường, tạm thời xem như rời xa chiến trường. Trong mạch truyện cũ, Sở Tĩnh Trạch vốn nên tiếp tục học lên cao trung tại ngôi trường đang học. Không biết vì sao, sự việc lại không phát triển theo mạch truyện đã định. Sở Tĩnh Trạch thi vào một trường bên ngoài — giáo viên trường này cũng rất ưu tú, hơn nữa lại gần với trường Đại học X của Ninh Tĩnh, chỉ cách có một con đường. Đáng tiếc là ở đây không cung cấp chỗ ở, cho nên mấy năm nay, Sở Tĩnh Trạch vẫn luôn sống ở nhà.

Ngày thường thì thời không nổi nhưng hiện tại cậu đang chuẩn bị thi đại học. Hằng ngày nhìn đồng chuyện xấu cha ruột làm ra cũng đủ phiền chết, làm sao còn tâm tư mà đọc sách.

Có lẽ không muốn làm cô lo lắng nên mới không nói thật mà trốn tránh trả lời "Muốn ra ngoài ở là bởi vì nhảm chán".

Ninh Tĩnh than nhẹ một tiếng "Đương nhiên em có thể tới ở, nhưng chỗ chỉ hơi nhỏ, chị chỉ sợ em ôn tập không tốt thôi."

Sở Tĩnh Trạch hết sức phấn khởi nói: "Quá tốt rồi."

Ninh Tĩnh nhìn bộ dạng vui vẻ của cậu, nổi hứng trêu ghẹo: "Không sợ chị quản em hư?"

"Vì sao phải sợ?" Sở Tĩnh Trạch cười dịu dàng: "Em thích chị quản em."

Ninh Tĩnh không coi lời đó là thật, cười nhạo: "Tên nhóc này, định nói lời ngon ngọt để nịnh chị hả. Có đứa học sinh cao trung nào lại thích bị người khác quản."

"Người khác em không biết." Sở Tĩnh Trạch chăm chú nhìn Ninh Tĩnh, cảm cổ tay cô, dùng giọng nói ôn nhu mà nghiêm túc nói: "Nhưng em lại thích chị quản em."

Ninh Tĩnh nhay cảm ngược mắt lên, chỗ cổ tay bị cầm như có gai đâm, khiến cô không khỏi muốn rút tay về.

Sở Tĩnh Trạch quan sát vẻ mặt của Ninh Tĩnh, thấy cô không thoải mái liền buông tay không một dấu vết, chống cằm cười nói: "Cố điều, thỉnh thoảng em không vui cũng sẽ phản kháng một chút."

"Phản kháng như thế nào?"

"Không phải chị bị cận sao? Nếu sau này có lúc chị quản khiến em không vui, em sẽ giấu kính của chị, để chị làm bất cứ điều gì cũng chỉ có thể nhờ em trợ giúp."

Ninh Tĩnh phản đối: "Này này này, không cho phép làm vậy."

Sở Tĩnh Trạch vui vẻ cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 39: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (8)

Việc Sở Tĩnh Trạch dọn đến chỗ Ninh Tĩnh đã được quyết định một cách nhanh chóng như vậy. Cô không biết cậu dùng cách gì để có được sự đồng ý của Sở Tĩnh Thụ — nói không chừng, cậu vốn dĩ chẳng cần phí tí công sức nào đã được đồng ý ngay. Dù sao thì vào thời điểm mau chóng hiện tại, khi Sở Tĩnh Thụ còn bị kẹt giữa hai người phụ nữ, làm gì còn tâm tư đi quản đứa con trai vốn dĩ ngày thường chẳng mấy gửi của mình đang ở đâu.

"Vào đi, chị đã dọn xong phòng cho em rồi."

Ninh Tĩnh đặt chìa khóa lên trên tủ giày ngay cửa, thả đôi dép mới mua trên đất. Sở Tĩnh Trạch tháo tai nghe trên cổ xuống, nhanh nhẹn cởi giày, nhấc chiếc vali bạc ngoài cửa bước vào.

Nơi Ninh Tĩnh đang thuê là thừa hưởng từ một dân chị cùng trường đã tốt nghiệp đi làm. Hai phòng ngủ và một phòng khách, được dọn dẹp rất sạch sẽ. Do không quen ở cùng người lạ nên tuy chỉ sử dụng một phòng, nhưng Ninh Tĩnh vẫn sẵn lòng trả tiền thuê cao hơn để thuê trọn cả căn, phòng còn lại được cô dùng để bày biện đồ dùng sinh hoạt linh tinh.

Căn phòng này rất gần trường cô, mỗi ngày đi bộ 15 phút là đến, cực kỳ tiện lợi. Bởi vì là ký túc xá lâu đời, nội thất trong phòng hơi cũ, nhưng ánh sáng rất tốt. Ngoài ra còn có thêm một ban công lớn, khi mở cửa ban công, gió sẽ ùa vào phòng, vô cùng thoáng mát.

Nhược điểm duy nhất chính là nơi này vẫn còn sử dụng cửa an ninh kiểu cũ. Khóa điện từ của cánh cửa sắt bị gỉ màu xanh bị hỏng đã lâu. Chỉ cần kéo nhẹ một cái là ai cũng có thể tiến vào khu nhà, cho nên trị an không tốt lắm.

Hiện tại có một người đàn ông sống trong nhà, vẻ mặt tâm lý, Ninh Tĩnh có phần an tâm hơn.

Sở Tĩnh Trạch chỉ tới đây ôn thi, đang là xuân hè nên quần áo không dày. Một tuần cậu phải mặc đồng phục sáu ngày, cho nên hành lý không nhiều lắm. Tĩnh cả sách giáo khoa mang theo cũng chỉ cần 1 vali là đủ.

Thật ra, ban đầu khi biết sách vở của Sở Tĩnh Trạch chỉ có ngần này, Ninh Tĩnh đã khá ngạc nhiên. Trong ấn tượng của cô, học sinh cấp ba đưa nào chẳng có một đồng sách tham khảo, sách bài tập vân vân mây mây gì đó. Nhưng hầu hết sách của Sở Tĩnh Trạch đều là sách giáo khoa, ngoài sách bài tập là nhà trường bắt mua, còn đâu không hề có một cuốn sách tham khảo nào hết.

Đáng sợ hơn chính là, tên nhóc này là một học sinh nhậy cảm. Những đứa bé bằng tuổi cậu đều đang rong ruổi ham chơi. Những học sinh nam cùng khóa với cậu thì lại không nhân nhả thoải mái được như cậu.

Chỉ số IQ nghịch thiên, cùng là người với người mà chênh lệch nhau quá đáng. (_ _=)

Sở Tĩnh Trạch thay dép đi trong nhà Ninh Tĩnh chuẩn bị cho cậu, mang vali dọn vào căn phòng trống. Trước đó, cậu đã tới đây làm khách rất nhiều lần, hoàn toàn không cần Ninh Tĩnh báo cậu phải làm thế nào.

Sở Tĩnh Trạch tự mình trải giường, Ninh Tĩnh giúp cậu xếp sách và gấp gọn quần áo vào tủ. Hai người dọn xong mắt chưa đến nửa tiếng.

Thời gian trôi đến 6 giờ tối, hai người đều chưa ăn cơm. Ninh Tĩnh xắn tay, xuống bếp nấu hai bát mì.

Trong khi chờ nước sôi, Sở Tĩnh Trạch vẫn luôn lượn lờ bên cạnh Ninh Tĩnh.

Phòng bếp chật, lại không cần cậu giúp cái gì, Ninh Tĩnh chê cậu vướng chân vướng tay liền đuổi cậu ra ngoài ngồi chờ. Nhưng Sở Tĩnh Trạch ra ngoài không lâu đã quay trở lại vì quá nhảm chán, đưa một viên kẹo đường đã bóc vỏ đến miệng Ninh Tĩnh: "Vị dưa lưới."

Ninh Tĩnh ăn kẹo. Sở Tĩnh Trạch cúi người, đỡ cả người xuống lưng Ninh Tĩnh, vòng tay ôm eo cô. Có lẽ bởi mang trong mình dòng máu ngoại quốc, nên Sở Tĩnh Trạch mới 15 tuổi đã cao hơn 1m8. Tay chân thon dài, có thể ôm trọn cả người Ninh Tĩnh, như một con gấu đuổi to.

Ninh Tĩnh gãi vờ tức giận nói "Này, em sắp đè bẹp chị rồi đấy."

Sở Tĩnh Trạch mắt liếc tai ngoi, gác cằm lên vai cô, khẽ thờ dãi: "Hôm nay là ngày vui nhất trong đời em."

Ninh Tịnh bị ngừ khi ông cụ non của cậu chọc cười: "Vi sao?"

Sở Tĩnh Trạch làm nũng nói: "Bời vì có rất nhiều việc đáng để vui. Ví dụ như, về sau người đầu tiên em thấy sau khi thức dậy là chị, người cuối cùng em nhìn nhìn thấy trước khi đi ngủ cũng là chị. Em không cần phải nói chào buổi sáng và chúc ngủ ngon với chị qua điện thoại nữa."

Ninh Tịnh bật cười: "Đơn giản vậy? Em đúng là dễ thỏa mãn."

Sở Tĩnh Trạch siết chặt vòng tay, nghiêng đầu hỏi ngược lại: "Chị Tĩnh cảm thấy như vậy không tốt sao? Chúng ta từ nay có thể luôn ở bên nhau."

Khi nói lời này, chớp mắt cậu thiếu chút đã chạm tới cổ Ninh Tịnh. Hơi thở ấm áp nhẹ nhẹ phả lên da cô, giọng điệu làm nũng. Bầu không khí ấm áp không hiểu sao tự dưng lại nổi lên chút ái muội mơ hồ.

Thực giác của Ninh Tịnh nhắc nhở cô không thể tiếp tục để tài này với cậu, đành nói lái sang chuyện khác: "Em đừng có mà vui về quá sớm, chị chỉ cho phép em ở đây ôn thi thôi, thi xong phải quay về nhà ở."

Sở Tĩnh Trạch bĩu môi nói: "Vậy ba tháng này em sẽ thể hiện thật tốt. Nói không chừng đến lúc đó, chính chị mới là người không nỡ để em đi cùng nhen."

Vừa nói xong thì nước sôi, Ninh Tịnh vội vàng tắt bếp. Đối với lời nói của Sở Tĩnh Trạch cũng không để trong lòng, rất nhanh đã vớt ra sau đầu.

Thế là cuộc sống ở chung của họ đã bắt đầu như vậy.

Tuy rằng vẫn duy trì liên lạc đồng thời tận dụng mọi cơ hội để gia tăng mức độ thân mật với Sở Tĩnh Trạch. Nhưng Ninh Tịnh trước nay chưa từng thử cùng cậu sống chung trong một căn phòng.

Nếu đối tượng còn nhỏ thì không sao, qua thời gian đầu là có thể thích ứng tốt. Hông ở chỗ Sở Tĩnh Trạch bây giờ đã 15 tuổi, coi như một nửa người trưởng thành, thói quen sinh hoạt gì đó đều đã hình thành xong.

Lúc đầu Ninh Tịnh đoán hai người sẽ phải mất một khoảng thời gian mới có thể hòa hợp với nhau. Những xung đột ban đầu là không thể tránh khỏi. Thật không ngờ, tình huống mong đợi lại không xảy ra, sinh hoạt của bọn họ hài hòa đến bất ngờ.

Thân là một học sinh chuẩn bị thi đại học, nhưng thời gian biểu học tập cùng nghỉ ngơi của Sở Tĩnh Trạch lại vô cùng bình thường. Đa số học sinh cao tam đều thức đêm đọc sách, cuối tuần còn đi học thêm. Tất cả những việc đó đều chưa từng xảy ra trên người cậu.

Hàng ngày, Sở Tĩnh Trạch theo thói quen thức dậy lúc 6 giờ. Đến sân vận động gần đó chạy bộ, rèn luyện thân thể. Cậu không biết nấu cơm, cho nên mỗi ngày khi chạy bộ xong đều sẽ thuận tiện mang bữa sáng nóng hổi về cho Ninh Tịnh. Cháo trắng, sữa bò, bánh quây. Món Trung, món Tây kết hợp. Thay đổi mỗi ngày cho có đổi mới.

Sau khi về nhà thì đánh thức cô dậy, nhân lúc đó Sở Tĩnh Trạch sẽ đi tắm rửa gội đầu, thay đồng phục. Chờ Ninh Tịnh lộn lộn vài vòng trên giường rồi hai người sẽ ngồi đối diện ăn sáng.

Sở Tĩnh Trạch đi học sớm hơn Ninh Tịnh đi làm, cho nên hằng ngày đều ra cửa trước cô. Nhưng sau khi cậu tan học, một là sẽ ở thư viện trường Ninh Tịnh đọc sách, làm bài tập, chờ Ninh Tịnh cùng về. Hai là đến tiệm bánh ngọt đón Ninh Tịnh tan làm, rồi hai người cùng nhau về nhà. Dần dà, bạn bè bên cạnh Ninh Tịnh đều biết đến sự tồn tại của Sở Tĩnh Trạch.

Không chỉ trong sinh hoạt, đến việc học của Ninh Tịnh cũng bắt đầu có sự "xuất hiện" của Sở Tĩnh Trạch. Kì này Ninh Tịnh được phát một cuốn sách nước ngoài khá nổi tiếng để hoàn thành môn học tự chọn, để có thể làm tốt các câu hỏi trên web thì yêu cầu sinh viên ở nhà phải đọc hiểu thật nhiều. Nhưng Ninh Tịnh nhất thời quên mất vụ đó, mãi tới tận khi sắp hết học kỳ có mới chợt nhớ ra. Chỉ còn một, hai ngày nữa là hết hạn, Ninh Tịnh định cân nhắc thức trắng đêm hoàn thành nó. Sau khi Sở Tĩnh Trạch biết được, chỉ tồn chưa đến một buổi chiều cùng mấy tiếng sau khi ăn tối xong đã giúp Ninh Tịnh giải quyết sạch sẽ đồng câu hỏi, lại còn toàn điểm A.

Ninh Tịnh: "Cậu ta đúng là vị ân nhân của ta."

Hệ thống: "....."

Những việc ví dụ như vậy, thống thống nó một bàn tay đếm không hết.

Trước khi đi ngủ, Ninh Tịnh luôn ăn năn thế thốt với hệ thống: "Thật tội lỗi a men. Thân là một thế hệ sinh viên đại học, ta sao có thể để một học sinh cao tam còn đang bận bịu với đi chăm sóc mình được. Bắt đầu từ ngày mai, ta thế ta phải thay đổi tính nết y của bản thân."

Nói xong, lại tiếp tục vui vẻ trải qua những tháng ngày nhón nhờ như cũ.

Hệ thống chết lặng nhìn Ninh Tịnh, đến nhếch môi cũng chẳng buồn nhếch một cái.

Phải phối hợp diễn xuất với ký chủ rác rưởi như vậy, nó lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

Thế là chưa đầy một tháng kể từ ngày Sở Tĩnh Thụ bước chân vào nhà, Ninh Tịnh đã bắt đầu sinh ra thói ngủ nướng. Có lúc cô còn cảm thấy hoài nghi, với tình trạng bây giờ, có lẽ không phải Sở Tĩnh Trạch được cô chăm sóc. Mà trái lại, là cô được một thiếu niên kém mình 7 tuổi bao dung, chăm sóc mọi mặt. Hai người ở chung vô cùng hòa thuận. Có lẽ bởi vì Sở Tĩnh Trạch không hề chấp với cô, hoàn toàn chủ động thuận theo ý cô.

Cứ cái đó này, nếu mai sau Sở Tĩnh Thụ có con gái, con bé chắc chắn sẽ bị cậu ta chiều đến hư.

Ninh Tịnh luôn không hiểu sao Sở Tĩnh Trạch trông có vẻ còn ung dung tự tại cả hơn sinh viên là cô đây. Chẳng không biết cậu tốn nhiều thời gian cho có như vậy, liệu có làm chậm trễ việc học của cậu hay không. Vì thế, Ninh Tịnh từ yên tâm thoải mái hưởng thụ, biến thành nom nớp lo lắng mà hưởng thụ.

Cũng may, bảng điểm của Sở Tĩnh Trạch lúc nào cũng và mặt cô chan chất.

Nhìn bảng điểm toàn loại ưu kia, Ninh Tịnh mặt đầy khó hiểu: "Tên nhóc này sao thi còn tốt hơn ta năm đó ra sức đọc sách nữa nhì."

Hệ thống lạnh lùng đáp: "Đó là bởi vì trọng lượng não các người không giống nhau."

Ninh Tịnh: "???"

Ồi tồn thọ, hệ thống rác rưởi này còn học được cách vòng vo mắng người rồi cơ đấy.

Chớp mắt, Sở Tĩnh Trạch đã ở chỗ Ninh Tịnh được hai tháng. Một tháng cuối cùng trước khi bắt đầu thi đại học, Sở Tĩnh Trạch cuối cùng cũng có đáng về của một sĩ tử chuẩn bị đi thi, chìm đắm trong sách vở.

Bởi vì ngày thi đại học kết thúc, vừa khéo trùng với sinh nhật lần thứ 16 của Sở Tĩnh Trạch. Trước kỳ thi nửa tháng, cậu giao ước với Ninh Tịnh, muốn ăn mừng sinh nhật cùng cô. Để cô vũ cậu chăm chỉ đọc sách, Ninh Tịnh rất sáng khoái đồng ý. Hẹn sau khi thi xong, dẫn cậu đi ăn một bữa thật ngon.

Kỳ thi bắt đầu vào đầu tháng 6, là kì thi tác động đến trái tim của mọi người dân Trung Hoa. Trong cốt truyện gốc, Sở Tĩnh Trạch thi đậu một trường đại học rất tốt, nhưng lúc ấy cậu không theo học tại ngôi trường hiện tại. Tuy dự đoán cốt truyện đã xảy ra sai lệch, nhưng Ninh Tịnh vẫn vô cùng tin tưởng Sở Tĩnh Trạch có thể phát huy tốt thực lực.

Để thưởng cho Sở Tĩnh Trạch, Ninh Tịnh có ý đặt chỗ trước nửa tháng tại một nhà hàng nổi tiếng, đây là một nhà hàng Ý rất khó đặt trước. Sáu giờ tối, Ninh Tịnh tới nhà hàng. Dưới chỉ dẫn của bồi bàn, cô ngồi xuống ghế, móc di động ra và gửi tin nhắn cho Sở Tĩnh Trạch, nói mình đã tới, lát nữa thi xong, cậu cứ đến thẳng đây tìm cô là được.

Khác với thế giới hiện thực mà cô sống, kì thi tuyển sinh đại học Trung quốc ở thế giới này kéo dài cho đến tận 6 giờ rưỡi tối. Chính vì vậy bây giờ Sở Tĩnh Trạch vẫn đang trong phòng thi.

Ngay khi vừa buông điện thoại xuống, màn hình lại đột nhiên sáng lên. Ninh Tịnh nghi hoặc cầm lên nhìn, người gọi tới là Chu Toàn.

Kể từ sau lần khâu kịch ngân chấm hỏi cao trung, Ninh Tịnh đã phát hiện ra cậu học sinh Chu Toàn này ngoài mặt thì có vẻ nghiêm túc, nhưng thực chất lại rất biết cách chơi.

Khi tách lớp năm cao nhì [1], hai người ngẫu nhiên được phân vào một lớp và có nhiều cơ hội làm việc chung. Sau đó, lại có duyên thi vào cùng một trường đại học. Tóm lại, qua nhiều năm, quan hệ giữa hai người tuy không thể nói là rất tốt, nhưng nói chung đã tiêu tan toàn bộ hiểm khích trong quá khứ. Hiện tại, đã được xem là bạn bè có thể nói chuyện với nhau một vài câu.

[1] Cao nhì: lớp 11

Lần tán gẫu gần đây nhất với Chu Toàn là vào ba ngày trước. Anh ta hỏi cô về một số kiến thức chuyên môn.

Sao anh ta lại gọi tới lúc này? Ngón tay Ninh Tịnh run lên, không cẩn thận bấm nút tắt.

Ninh Tịnh: "....."

Hệ thống: "....."

Khóe miệng Ninh Tịnh co gập: "Nhìn cái gì mà nhìn, ta thật sự là run tay!"

Điện thoại im lặng trong chưa tới hai giây, lại tiếp tục vang lên.

Ninh Tịnh sững sờ —— Tình huống này thường có nghĩa là đầu dây bên kia đang rất sốt ruột tìm cô. Nếu Chu Toàn chỉ định gọi điện tìm cô nói chuyện phiếm, anh ta tuyệt đối sẽ không gọi đi gọi lại nhiều lần sau khi trông thấy tin nhắn "Số điện thoại bạn đang gọi hiện không tiện nghe điện thoại."

Lần này, Ninh Tịnh không do dự mà tiếp máy luôn.

Ngay sau khi kết nối thành công, đầu bên kia truyền đến một giọng nữ xa lạ, ngữ khí vô cùng nóng nảy: "Xin chào, tôi là bạn của Chu Toàn, không biết cô có thể tới phố Bar số XX trên đường Bắc một chuyến được không?"

Lời mở đầu ngoài dự đoán, Ninh Tịnh kinh ngạc nói: "Phố Bar? Anh ta làm sao vậy?"

"Cậu ta gặp một chút rắc rối... Tóm lại, là tôi lấy trộm đi động của cậu ta, nhưng tôi chỉ liên lạc được với cô trong đồng lịch sử cuộc gọi. Tôi không thể tìm thấy ai khác... Hiện tại chúng tôi đang ở quán bar đầu tiên trên phố Bar. Làm phiền cô nhất định phải tới. Nếu không, Chu Toàn cậu ta..."

Còn chưa nói hết câu, đi động của Ninh Tịnh rung lên, đầu kia không còn tiếng nói. Ninh Tịnh nhìn lại, thì ra điện thoại của cô đã hết pin.

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "....."

Ninh Tịnh nhìn nhà hàng trang trí tao nhã, trong lòng thầm mắng: "Tên Chu Toàn mà mẹ này, toàn rình lúc cô không rảnh mà kiếm việc cho cô làm.

Oán giận thì oán giận, cô điện thoại này nếu đã gọi cho Ninh Tịnh thì đương nhiên cô không thể thực sự mặc kệ anh ta rồi —— nếu đối là người qua đường bình thường Giáp, Ninh Tịnh chắc chắn sẽ ưu tiên cuộc hẹn với Sở Tĩnh Trạch. Nhưng Chu Toàn không phải người qua đường bình thường Giáp. Nhìn anh ta hiện tại gần như không có cảm giác tồn tại. Trên thực tế, trong tương lai, anh ta sẽ đóng một vai trò then chốt trong vụ Ôn Duyệt bị bắt cóc.

Sau khi bị cuốn vào tranh chấp của Sở gia, Ôn Duyệt bị trôi đem tới một hòn đảo hoang. Chu Toàn là người cuối cùng liên lạc với Ôn Duyệt. Anh ta nằm trong đội giải cứu và cung cấp manh mối quan trọng trong việc giải cứu người của Sở gia.

Trong quá trình giải cứu, hai bên đã xảy ra màn đấu súng kịch liệt trên rừng san hô gần hòn đảo. Vì nhiều nguyên nhân, một viên đạn thiếu chút nữa bắn vào người Sở Tĩnh Vân, nhưng sau cùng lại bắn chệch vào đùi Chu Toàn. Thân làm bia thịt cuối cùng cho đại khi vận giả, nếu như Chu Toàn có bất kì sơ suất gì, rất khó đảm bảo liệu nó có ảnh hưởng tới cốt truyện tiếp theo hay không.

Hệ thống: "Kỳ chú, người nói không sai. Chu toàn là NPC quan trọng. Dù là không sao, nhưng nếu điện thoại đã gọi tới đây, ta kiến nghị người nên đi xem xét một chuyến."

Ninh Tịnh cân nhắc một lát: "Vậy thì đi xem."

Đi động đã hết pin, không thể gửi tin nhắn báo cho Sở Tĩnh Trạch. Ninh Tịnh đành phải gọi phục vụ tới, nói họ giữ lại chỗ này, đồng thời nhờ nhà hàng nhắn lại cho Sở Tĩnh Trạch, nói cô có việc gấp phải đi một lát, sẽ nhanh chóng trở về, báo Sở Tĩnh Trạch ngồi ở đây chờ cô. Dặn dò xong, cô cầm túi lên và vội vã rời khỏi nhà hàng, bắt taxi phi nhanh về phía XX đường Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (9)

Chạy đi ngay giờ cao điểm tan tằm nên Ninh Tịnh bắt luôn taxi đỗ sẵn ven đường. Khi đi ngang qua cột đèn giao thông, phía dưới bóng chiều tà trái bóng, học sinh cao trung mặc đồng phục kéo bè kéo cánh qua đường, vừa đi vừa nháy nhót, còn vui vẻ lớn tiếng cười đùa.

Ninh Tịnh chợt nhớ đến, cúi đầu xem đồng hồ —— quả nhiên, kỳ thi đã kết thúc. Sở Tĩnh Trạch chắc giờ này đã sớm rời khỏi trường rồi vội vã chạy đến nhà hàng Ý rồi cũng nên.

Xe nhích từng chút, từng chút một với tốc độ rùa bò, Ninh Tịnh chồm người ngó về phía trước, nhưng đường xá vẫn chật nhếch như cũ, cô dứt khoát ngồi xuống dựa lưng vào thành ghế nói chuyện với hệ thống: "Hệ thống, người nói xem, Chu Toàn bên kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Hệ thống: "Có hai khả năng: Một là hẳn ta đang tham gia trò chơi chính người nào đó, ví dụ như trò nói thật hay mạo hiểm, hình phạt rất có thể là gọi cho người đã từng theo đuổi mình để xem đối phương có thực sự đến hay không. Hai là, hẳn ta đang thực sự gặp chuyện gì đó. Kết hợp với cuộc điện thoại ba ngày trước hẳn gọi cho người, ta nghĩ khả năng thứ hai sẽ lớn hơn."

Ninh Tịnh: "Ta cũng đã nghĩ đến hai trường hợp mà người nói, cái sau đúng là có khả năng hơn."

Hệ thống: "Ừm"

Chuyên ngành Ninh Tịnh theo học ở đại học là Tài Chính. Còn Chu Toàn là dân IT, anh ta bắt đầu kinh doanh ngay từ khi còn ngồi trên ghế giảng đường, nghe nói là thành lập một công ty game. Gần đây hình như đang đầu tư một hạng mục nào đó nhưng lại gặp phải vấn đề về tài chính nên ba ngày trước mới gọi cho Ninh Tịnh để hỏi về vấn đề này.

Kết hợp chúng lại, dường như có thể suy luận ra một chút manh mối —— nói như vậy, vì dễ lời kéo đầu tư mà Chu Toàn chấp nhận tham gia buổi tiệc rượu của các nhà đầu tư. Quan tâm tới ngành công nghiệp game bây giờ có lẽ phần lớn đều là thế hệ nhà giàu thứ hai không thì cũng là thế hệ thứ hai nhà quan lại. Người trẻ tuổi thì tất nhiên sẽ không lựa chọn nói chuyện làm ăn trong những khách sạn già cỗi, mà chủ yếu sẽ chọn nói chuyện ở quán bar. Ninh Tịnh đoán có lẽ phiên toái mà Chu Toàn gặp vào những dịp như vậy rất có thể là uống say đến bất tỉnh nhân sự nên mới phải gọi điện cầu xin sự giúp đỡ của cô.

Hệ thống: "Suy đoán như vậy cũng rất hợp lý, nhưng người gọi điện thoại tới cho người lại nói "không thể liên lạc được với bất cứ ai trong danh bạ của Chu Toàn", điều này cực kì không bình thường. Tỷ nữa người nhớ phải nâng cao cảnh giác, có lẽ cần là phải rút lui."

Ninh Tịnh gật gù đầu: "Yên tâm, ta tự có chừng mực."

Khi taxi dừng lại trước phố Bar số XX trên đường Bắc thì sắc trời đã tối sẫm. Ninh Tịnh xuống xe thanh toán tiền, va vào mắt đầu tiên chính là ánh đèn neon sáng chói của quán bar đầu tiên. Một cô gái trẻ mặc áo yếm, make up tông khói đang đứng ở cửa đảo đặc nhìn xung quanh.

Sau khi bắt gặp ánh mắt Ninh Tịnh đang quan sát mình thì hai mắt cô gái kia sáng ngời, lập tức bước nhanh tới rồi nói " Xin hỏi cô có phải là Ninh tiểu thư?"

"Là tôi, Chu Toàn rốt cuộc làm sao vậy?"

"Đi theo tôi, chúng ta vừa đi vừa nói." Cô gái vừa giải thích sơ qua tình huống vừa kéo tay Ninh Tịnh bước vào trong.

Hóa ra, lúc trước Chu Toàn đã đến đây vài lần. Cô gái này là là bartender thực tập, trong một lần tình cờ may mắn được Chu Toàn giúp đỡ. Sau đó mỗi lần Chu Toàn đến đây đều sẽ chào hỏi cô ta vài ba câu, từ đó cũng được xem như là bạn bè.

Chiều nay, Chu Toàn lại đến để bàn chuyện làm ăn, chỉ có điều so với mọi ngày thì rõ ràng trạng thái của anh ta hôm nay không được tốt lắm. Lúc nói chuyện phải nói bằng giọng mũi, có vẻ như bị cảm lạnh. Nhưng cô gái này chưa hỏi thăm được vài câu đã thấy anh ta vội vàng bước vào phòng bao đã đặt sẵn.

Nếu một người đã uống thuốc trị cảm rồi lại còn liều mạng uống rượu thì nguy cơ tử đột quỵ rất cao. Ngay cả khi anh ta không uống thuốc đi chăng nữa thì trạng thái bây giờ của Chu Toàn cũng rất tệ. Chỉ sợ hôm nay trở về sẽ phải lặn lội truyền dịch mắt mấy ngày. Xuất phát từ lòng lo lắng bạn bè có thể gặp nạn, cô gái bartender lấy hết can đảm thừa lời đưa rượu vào để quan sát tình hình. Sau khi phát hiện tình huống không ổn, cô ta nhân lúc hỗn loạn cầm theo điện thoại của Chu Toàn đặt trên bàn, muốn tìm một người đến để mang anh ta đi.

Nói xong, cô ta đưa cái điện thoại kia cho Ninh Tịnh xem.

Ninh Tịnh nhíu mày, đây là mẫu điện thoại mới nhất vừa được tung ra trên thị trường, Chu Toàn không cài mặt khóa. Điện thoại mới mở, trong máy danh bạ trống không, chỉ có duy nhất một cuộc gọi, cuộc gọi gần nhất và cũng là cuộc đi duy nhất, đó là cuộc gọi đến cho cô vào ba ngày trước.

Xem ra, Chu Toàn còn chưa kịp thêm liên lạc vào danh bạ, cô gái này trong lúc tuyệt vọng mới có thể đánh liều gọi cho cô.

Bị cô gái trước mặt lôi kéo đi hết khúc ngoặt này rồi lại đến khúc ngoặt kia, Ninh Tịnh sau khi lấy lại tinh thần thì dò hỏi một chút về tình hình bên trong phòng bao, chỉ vài ba câu đã gần như đã nắm được tình huống.

Hệ thống: "Người định quán sao?"

Ninh Tịnh: " Tôi cũng đã tới rồi, thôi thì cứ đi xem sao."

Hệ thống: "Có nắm chắc không?"

Ninh Tịnh gật gù đầu. Năm đó khi còn lặn lộn trong giới giải trí, cô gặp qua rất nhiều phú nhị đại. Trong các bộ phim truyền hình Trung Quốc, phú nhị đại đều bị đập nặn thành những tên côn đồ trộm cắp, không chuyện ác nào không làm, nhưng thực tế, phú nhị đại trong hiện thực cũng không có xấu xa như vậy.

Xuất thân hào môn cùng sự giáo dục tinh anh thì khó khiến cho họ luôn duy trì hình tượng nhơ nhũ lễ độ với người ngoài. Nếu nói một cách đơn giản thì bọn họ chính là những kẻ mặt người dạ chó.

Bọn họ có một cái vòng tròn luân quần tách biệt với thế giới bên ngoài, bọn họ có thể bước vào trong một bộ mặt, bước ra ngoài một bộ mặt.

Bạn bè thực sự là những người nằm ngoài vòng tròn, ở đó họ có thể thật tâm đối xử với nhau như những người bạn tri kỉ.

Bất cứ người nào có "cầu" với họ thì đương nhiên sẽ tự động bị đưa vào trong vòng tròn. Đối xử với những kẻ muốn chiếm được lợi ích từ trên người mình thì thái độ của những phú nhị đại này sẽ thay đổi 180 độ, có một luật lệ cố định gần như đã trở thành biến thái —— nếu người đó không tuân thủ quy tắc trong vòng tròn khiến họ mất hứng thì đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

Chu toàn chắc chắn đã bị tiến vào vòng tròn của bọn họ.

Từng có kinh nghiệm giao tiếp nhiều với loại người như thế này, Ninh Tịnh biết rõ làm thế nào để ứng phó với bọn họ.

Cô bị cô gái bartender kéo đến trước một căn phòng, hai cánh cửa gỗ xa thật dày ngăn cách tất cả âm thanh bên trong.

Ninh Tịnh hít một hơi thật sâu, đẩy cửa tiến vào. Cánh cửa gỗ đen mờ ra một khoảng hở, tiếng nhạc âm ỉ cùng âm thanh huyền ảo bắt chợt ào ra. Ninh Tịnh nhanh chóng lướt qua một lượt trong phòng. Chu Toàn xiêu xiêu vẹo vẹo đổ lệch về một góc trên ghế sofa, gương mặt ửng hồng, bất tỉnh nhân sự. Trên ghế còn nằm sáu người trẻ tuổi khác đang ngồi, có hơn hai mươi bình rượu đặt trên bàn, trong không khí tràn ngập mùi rượu trộn lẫn với mùi khói thuốc, khó chịu vô cùng.

Âm nhạc thì ồn ào, ánh đèn lila mờ ảo, lúc Ninh Tịnh bước vào còn có người nhận nhầm cô là nhân viên phục vụ. Hết cách, Ninh Tịnh đành phải sờ soạn mờ đen, rồi lại tiếp tục sờ đến bảng điều khiển ở tường để vặn nhỏ volume.

Lúc này mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung trên người cô.

Việc đầu tiên là Ninh Tịnh bước nhanh tới trước mặt Chu Toàn để kiểm tra tình huống hiện tại của anh ta. Cũng may tên chết tiệt này vẫn còn thở, Ninh Tịnh thoáng yên tâm. Tuy nhiên, dựa vào trạng thái hiện tại của anh ta, nếu tiếp tục uống nữa thì khoảng cách xuống với ông bà tổ tiên cũng không còn xa.

Ninh Tịnh buông tay, hướng về những người đang nhìn cô đầy hứng thú, bình tĩnh lên tiếng: "Chào mọi người, tôi là chị gái Chu Toàn, hôm nay thằng bé đã uống thuốc cảm cho nên không thể tiếp tục uống rượu, không biết bây giờ tôi có thể mang thằng bé đi chưa? Hôm nay là chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, lần sau tôi nhất định sẽ để thằng bé tới bồi tội với mọi người."

"Yo..... là chị Chu Toàn sao." Một người trẻ tuổi cười nói: "Sao tôi lại không biết cậu ta có chị gái thế nhỉ?"

Ninh Tịnh cười cười: "Chắc thằng bé không nói."

"Muốn mang cậu ta đi cũng được, nhưng uống hết mấy cái này rồi nói. Cậu ta uống không được thì cô tới uống thay." Một người trẻ tuổi chỉ vào một chén rượu lớn trống không trên bàn. Vài người hiểu ý, đem tất cả những cái ly rượu hỗn hợp màu sắc khác đổ vào cái ly kia.

Là người bình thường thì đều biết uống xong ly kia chắc chắn sẽ vô cùng khó chịu.

Mấy người còn lại hứng thú ngồi nhìn Ninh Tịnh khó xử.

Ninh Tịnh âm thầm thở khẽ một hơi, quả nhiên giống như dự đoán của cô. Cô sáng khoải duỗi tay cầm lấy chén rượu, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, ừng ực một hơi uống hết cả ly rượu lớn.

Có lẽ do cứ chỉ của cô quá mức tự nhiên, không chút ngưng ngừng nên đám phú nhị đại ngạc nhiên đến rớt cả hàm, có người còn không nhận được huyết sắc khoái chí.

Uống xong rượu, Ninh Tịnh lật ngửa chén rượu, ý chỉ mình đã uống hết. Dạy dạn như bị thiêu đốt. Ngày trước cũng từng một mình nốc cạn chén rượu, cả người toàn thân khó chịu đến mấy ngày sau vẫn còn chưa đỡ. Nhưng nếu làm vậy có thể đảm bảo sự an toàn của NPC quan trọng thì cũng đáng giá.

Sau khi xong việc, Ninh Tịnh thuận lợi mang Chu Toàn rời khỏi. Mấy tên phú nhị đại này tuy rất điên cuồng, nhưng cũng là người biết phân biệt phải trái.

Dưới sự giúp đỡ của cô gái bartender trẻ, cô đỡ Chu Toàn xiên xiên vẹo vẹo ra chiếc taxi đã chờ trước cửa quán bar. Trên đường ra cửa, Chu Toàn nhận không được nôn thốc nôn tháo đến hai lần, Ninh Tịnh sợ cậu ta uống đến hỏng người cho nên dứt khoát kêu tài xế cho xe đi thẳng đến bệnh viện. Cô gái bartender lo lắng cho an toàn của Chu Toàn nên cũng mượn cớ xin nghỉ đi theo.

Tiến hai người đó rời đi, Ninh Tịnh một mình đứng giữa gió đêm, men say rồi cuống bốc đến đỉnh đầu. Trạng thái bây giờ của cô không thể tự mình mò về, Ninh Tịnh theo bản năng định móc điện thoại ra gọi, nhưng chợt nhớ ra điện thoại đã không gọi được nữa. Cô quên mất không kêu cô gái bartender kia gọi điện cho Sớ Tinh Trạch tới đón mình.

Ninh Tịnh: "Ta có một câu chửi nhất định....."

Hệ thống: "Thô tục đừng nói."

Ninh Tịnh: "....."

Cô bước loạng choạng ra khỏi quán bar, ngồi xuống bên thềm đài phun nước ở công viên gần đó, móc chiếc di động đã sớm ngอม cù tời, cố dấm ăn xời khỏi động nguồn.

Di động rung lên một hồi, quả nhiên vẫn mở máy. Vẫn còn 1% pin, chờ chút pin này dùng hết thì mới thật sự không thể mở được máy được nữa. Một đồng tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ xuất hiện trên màn hình, Ninh Tịnh làm như không thấy, chỉ nhanh chóng mở WeChat, giành giật từng giây từng phút để mở định vị gửi cho Sớ Tinh Trạch.

Định vị vừa phát đi chưa đến mấy giây thì điện thoại lại tiếp tục sập nguồn. Lần này nhấn thế nào cũng không lên nữa.

Gió đêm tạt đến làm con say càng ngấm, Ninh Tịnh đem đầu dựa vào vách tường, định nhắm mắt nghỉ một lát rồi chờ Sớ Tinh Trạch tới đón. Nhưng nhắm mắt một lúc đến khi tinh dậy thì đã thấy mình trên giường. Ai đó đang lấy khăn ẩm lau mặt cho cô.

Tiếng Sớ Tinh Trạch vang lên trên đỉnh đầu: "Uống chút canh giải rượu đi."

Ninh Tịnh thả lỏng tâm tình, an tâm khi biết Sớ Tinh Trạch đã tìm được mình. Nhưng cô thực sự rất khó chịu, đẩy tay Sớ Tinh Trạch rồi trở mình vùi đầu vào ổ chăn.

Bên cạnh thoáng yên tĩnh, hình như Sớ Tinh Trạch cầm chén canh giải rượu cất đi rồi mới quay lại.

Căn phòng yên ắng đến nỗi Ninh Tịnh cảm giác được Sớ Tinh Trạch đang chăm chú nhìn mình, nhưng hiện giờ cô mệt đến nỗi không còn sức để quan cậu.

Bỗng nhiên, cảm giác trên đỉnh đầu có một vật gì đó che chắn ánh sáng, Ninh Tịnh còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện trên môi mềm mềm.

Cả người Ninh Tịnh cứng lại, nhưng cô lại không dám phản ứng.

Chủ nhân của đôi môi kia sau khi rời khỏi lại tiếp tục áp xuống lần hai, lưu luyến vồn trên môi cô một lúc rồi mới rời hẳn.

Cửa phòng đóng lại. Ninh Tịnh vốn nên say đến bất tỉnh nhân sự bỗng từ từ mở mắt, hai mắt trừng lớn như gắp quỳ.

Ninh Tịnh: "??!"

Hệ thống: "....."

Hình ảnh Sớ Tinh Trạch hôn trộm Ninh Tịnh trong lúc cô bất tỉnh nhân sự thực sự quá mức chấn động, thống sinh nó có điểm không thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng hệ thống bọn nó bị trôi dạt với Ninh Tịnh, nhưng những lúc Ninh Tịnh không có ý thức —— ví dụ như khi ngủ, khi hôn mê, thì hệ thống trí tuệ nhân tạo cũng sẽ theo trạng thái sinh lí của ký chủ mà cùng nhau ngủ đông. Chỉ khi nào ký chủ gặp phải tình huống vô cùng nguy hiểm, ví dụ như gần chết thì trạng thái trôi dạt của hệ thống với ký chủ mới được gỡ bỏ do ký chủ đang trong trạng thái suy yếu nhất, và chỉ khi đó nó mới có thể dùng ánh mắt của kẻ thứ ba để quan sát sự tình khi đó.

Cho nên, cho nên... đây cũng là lần đầu tiên hệ thống chứng kiến sự kiện như này.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 41: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (10)

Sau khi chứng kiến một màn gay mắt vừa rồi, hệ thống chịu đã kích tự động tắt máy cả đếm, chọc thế nào vẫn không xuất hiện. Con say của Ninh Tịnh cũng nháy mắt chạy mất tăm.

Một người một thống, tâm tình ai nấy đều phức tạp cả đếm. ㄟ(￣ ▽ ￣) ㄟ

Giữa trưa hôm sau, Ninh Tịnh mơ màng trong cơn say tỉnh dậy. Tuy đầu vẫn đau như búa bổ nhưng cả ngày không ăn gì, bụng rỗng tuếch, cô bị cơn đói làm choáng tỉnh giấc.

Ninh Tịnh thay dép lê, ngáp ngắn ngáp dài đi kéo rèm cửa, ánh sáng mặt trời thì nhau len lỏi vào phòng. Ngoài phòng khách văng vẳng tiếng TV vận khê cùng tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, sau đó là tiếng Sở Tĩnh Trạch vọng vào: " Chị Tịnh, chị tỉnh chưa?"

" Ừm, chị tỉnh rồi," Ninh Tịnh trả lời

" Tỉnh rồi thì mau ra ăn cơm, trưa rồi đó. "

Ninh Tịnh: "...."

Nếu không phải có hệ thống cùng nhau chứng kiến màn tối qua, có khéo cô đã bị biểu tình tự nhiên của Sở Tĩnh Trạch lừa gạt rằng tất cả sự việc đêm qua là do cô uống say sinh ra ảo giác rồi cũng nên.

Hệ thống lặng lẽ nói: " Không phải khá tốt sao, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, cùng nhau đóng kịch thôi. "

Ninh Tịnh: "..."

Cô thay quần áo rồi mở cửa phòng. Phòng bếp truyền đến tiếng lò vi sóng hoạt động. Sở Tĩnh Trạch hình như đang ở trong đó.

Ninh Tịnh đi vào toilet, phát hiện Sở Tĩnh Trạch đã bóp sẵn kem đánh răng cho cô.

Đến cả chi tiết nhỏ nhất như vậy mà cậu cũng cẩn thận đến mức đáng kinh ngạc.

Đánh răng xong, Ninh Tịn vốc một vốc nước tấp lên mặt, dưới mắt hẳn lên tia máu màu xanh nhạt.

Sau khi suy xét và thảo luận cả đêm với hệ thống, Ninh Tịnh quyết định sẽ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Cô không biết Sở Tĩnh Trạch làm vậy là do xúc động nhất thời của tuổi mới lớn hay là thật sự muốn làm vậy với cô. Nhưng nếu cậu đã lên lút thì chứng tỏ tạm thời cậu không muốn chọc thủng vách ngăn giấy giữa hai người.

Còn hơn một năm nữa là sẽ kết thúc nhiệm vụ, mỗi bước cho đến nay đều rất sát với cốt truyện gốc, tham chiếu hai nhiệm trước, Ninh Tịnh không muốn sự việc " cảnh mê đề cảnh con", đến phút cuối còn lật thuyền. Thời thì cứ coi như tối qua cô thật sự uống say, về sau quan sát thái độ của Sở Tĩnh Trạch rồi tìm cách ứng phó là được.

Ninh Tịnh ổn định tâm tình, treo khăn mặt lên giá rồi đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Sở Tĩnh Trạch cũng vừa lúc bụng cơn hợp ra. Có lẽ vừa tắm xong, chiếc áo thun rộng rãi dính chặt vào da làm nổi bật dáng người cao ráo rắn rỏi của cậu. Trên cổ vẫn còn quần khăn lau tóc, bọt nước trong suốt đọng lại phía trên, mái tóc ướt có lại xoắn tít, làm người đối diện chỉ muốn xông tới vỗ mạnh nó.

Sau khi thi đại học kết thúc, Sở Tĩnh Trạch có ba tháng hoàng kim để nghỉ hè. Mặc dù không cần phải đi học, nhưng cậu không giống bè bạn cùng trang lứa, vừa kết thúc đã buông thả bản thân, sinh hoạt ngày đêm đảo lộn, hằng ngày cậu vẫn sinh hoạt đều đặn quy luật như một cỗ máy.

Lúc đặt hộp cơm xuống, sắc mặt Sở Tĩnh Trạch trông vẫn như thường, chỉ có động tác kéo ghế là hơi mạnh bạo, để lộ cậu đang cố che giấu tâm trạng không tốt của mình.

Ninh Tịnh không khỏi nhún cùi, dĩ nhiên cô biết cậu đang tức giận. Sau khi suy nghĩ một lúc, Ninh Tịnh đặt đôi đũa vừa cầm lên xuống, cân nhắc nói: " Nếu em giận vì chị cho em leo cây thì chị xin lỗi."

Sở Tĩnh Trạch bỗng chốc ngừng đầu, giọng nói hơi nặng nề: " Em không tức giận, em chỉ lo lắng cho chị. Phở bar đó hỗn loạn thế nào, chị không phải không biết. Nếu như có việc nhất định phải đi, tại sao không đợi em đến rồi hẵng đi? Nếu hôm qua em không tìm được chị, chị định ngủ ở đó cả đêm?"

" Tất nhiên chị biết." Ninh Tịnh kể sơ qua chuyện tối qua, dĩ nhiên có bỏ qua một vài chi tiết không thể nói.

Biết bản thân đuối lý, cô lên tiếng trấn an: " Chị thật sự không định cho em leo cây. Chuyện tối qua là việc bất đắc dĩ, chị sẽ không có lần sau. Còn cô, yên tâm đi, chị đã lớn vậy rồi, điều gì nên làm điều gì không nên làm chị đều biết. Em còn nhỏ, chị cũng không muốn em lo lắng cho mình."

Ánh mắt Sở Tĩnh Trạch sáng ngời, nhìn thẳng Ninh Tịnh nói: " Chị Tịnh, hôm qua em đã đủ tuổi trưởng thành."

Ninh Tịnh hơi sững người, lúc này mới phản ứng kịp, đúng rồi, ở thế giới này, 16 tuổi đã là một công dân trưởng thành hợp pháp.

Sở Tĩnh Trạch nghiêm túc nói: " Mặc kệ em có phải người lớn hay không, chị Tịnh, chị đồng ý với em, lần sau đừng một mình đến những nơi như vậy. Nếu nhất định phải đi, hãy mang em đi cùng, nếu không em sẽ rất lo lắng."

Ninh Tịnh buồn bực: " Nhưng..."

Sở Tĩnh Trạch ngắt lời cô, nhấn giọng nói tiếp: " Đồng ý với em"

Ninh Tịnh không cãi được, đành phải gio tay đầu hàng: " Được, được, được, chị đồng ý với em."

Sở Tĩnh Trạch lúc này mới mỉm cười nhẹ nhõm, nụ cười tươi rói: " Được, một lời đã định. Mau ăn đi, sáng nay chị cũng chưa ăn gì cả"

Ninh Tịnh gạt đầu, tách đũa chuẩn bị ăn.

Sở Tĩnh Trạch thần si giúp Ninh Tịnh mở hộp cơm, ngón tay thon dài hữu lực, cơ bắp theo chuyển động của cậu pháp phồng lên xuống toát ra hơi thở thanh xuân rạng rỡ.

Ninh Tịnh: "..... Rõ ràng là hấn hôn trộm ta, vì sao ta cứ cảm thấy mình như đang phạm tội nhỉ?"

Hệ thống: "...." Mắt lè.

Đang chỉ chóc cãi cò cùng hệ thống, Ninh Tịnh đột nhiên ngời thấy mùi lạ xuất phát từ hộp cơm trước mặt, cô nhủ mày, cùi đầu ngửi ngửi: " Hình như hộp cơm bị thiu?"

" Thiu?" Sở Tĩnh Trạch khựng lại, kinh ngạc nói: " Nhưng sáng nay em mới mua mà?"

Ninh Tịnh cẩn thận ngửi lại lần nữa, vô cùng chắc chắn nói: " Ừ thiu mà. Gần đây thời tiết nóng nực, lúc mưa về em có bỏ vào tủ lạnh không?"

Sở Tĩnh Trạch vô tội lắc đầu.

Ninh Tịnh bắt đầu đi đóng hộp cơm lại, lên tiếng: " Thời thiu thì thối. Chị đoán có lẽ em mua phải hộp cơm không được mới, chắc người ta làm từ thức ăn thừa tối qua. Hay chúng ta ra ngoài ăn đi, tối qua ăn không thành, hôm nay ăn bù thì thế nào."

Sở Tĩnh Trạch vui vẻ hoan hô.

Hai người thay quần áo xong liền sòng vai xuống phố. Sau khi dạo một vòng, lựa qua lựa lại trước một đồng hàng quán rục rờ màu sắc, hai người quyết định ăn món Nhật.

Kì thi đại học kết thúc, trên đường có rất nhiều thiếu niên thiếu nữ, chỗ nào cũng chật ních người. Sở Tĩnh Trạch cùng Ninh Tịnh phải xếp hàng rất lâu mới có được vị trí trong cửa hàng sushi này. Hai người ăn xong thì đồng hồ đã chỉ hơn 3 giờ chiều. Thời gian này khá lũng túng, quá no cho một buổi trà chiều và cũng quá sớm cho một bữa tối. Sở Tĩnh Trạch đề nghị dẫn Ninh Tịnh đi kiểm tra thị lực, quả nhiên cô bị cận thị và phải cắt mắt kính.

Sau khi xong xuôi vẫn dư vài tiếng nữa mới đến giờ cơm chiều. Ráp chiếu phim cùng tầng vừa hay đang phát vài bộ điện ảnh hot, hai người dự định đi xem để tranh thủ giết thời gian.

Sở Tĩnh Trạch đi chọn phim cho Ninh Tịnh, Ninh Tịnh rất hào phóng báo: " Hôm nay là bữa bù sinh nhật cho em, em tự chọn đi, chị cái nào cũng được"

Sở Tĩnh Trạch cười híp mắt: " Được nha!"

Năm giây sau Ninh Tịnh đã hồi hận vì mình lỡ mạnh miệng hào phóng. Bởi vì Sở Tĩnh Trạch bỏ qua mọi bộ phim bom tấn Hollywood, chọn một bộ phim trong nước, mà quan trọng diễn viên chính vừa hay lại là Ninh Vi.

Nhân tiện nói thêm, điểm số của bộ phim này trên Huaban là dưới 2.0, có thể nói là bộ phim dở nhất đầu năm này.

Ninh Tịnh: "...." Cô nghi ngờ thẳng nhóc Sở Tĩnh Trạch này cố tình

Đối với bộ phim điện ảnh này, Ninh Tịnh có một câu đánh giá khách quan, kĩ năng diễn của Ninh Vi quả không hề dở là " bình hoa" di động của giới giải trí. Nhìn gương mặt y đức mình trên màn hình nhưng cảnh nào cảnh nấy cũng chỉ có duy nhất 1 biểu cảm, trong lòng Ninh Tịnh tựa như vạn con thảo nở mà phi qua.

Chưa đến 20 phút đồng hồ sau khi phim bắt đầu chiếu, khán giả nam ngồi phía sau cô đã ngủ thiếp đi, đã thế còn ngáy rung trời. Ninh Tịnh liếc mắt qua Sở Tĩnh Trạch, rõ ràng cậu cũng nghe thấy, tuy ánh mắt chưa từng rời màn hình nhưng khóe

miệng nhin không được cong lên.

Ninh Tịnh: "...." Vâng, lần này thì cô chắc chắn thẳng nhóc này cổ ý.

Ninh Tịnh hỏi hệ thống: " Lúc các người sao chép dữ liệu của ta để tạo ra Ninh Vi, sao không phục chế luôn cả khả năng diễn của ta đi?"

Hệ thống: " Chỉ có tư liệu tồn tại khách quan là có thể phục chế, nhân cách là thứ không thể phục chế."

Khi Ninh Vi và nam chính hôn nhau trên màn ảnh, sự xấu hổ của Ninh Tịnh đã lên đến cực điểm. Có điều bộ phim là do cô mệnh mệnh chọn lấy, có chết cũng phải xem xong. Kết thúc suất chiếu, Ninh Tịnh như thoát khỏi tra tấn, nhẹ nhõm bước ra khỏi rạp.

Trái ngược với Ninh Tịnh, Sở Tĩnh Trạch trông có vẻ xem hết sức hứng thú. Sau khi ra ngoài, hai người ngồi xuống thư giãn trong một quán cà phê ngoài trời. Thi thoảng có một vài nữ sinh cao trung dáng dấp nhìn về phía hai người.

Sở Tĩnh Trạch coi như không thấy, sẵn sóc cầm ống hút trà sữa cho Ninh Tịnh, mỉm cười lên tiếng: " Chị Tịnh, em không ngờ chị lại xấu hổ ở nơi những như thế này đây?"

Ninh Tịnh uống một ngụm trà sữa, thờ dật " Chị không phải xấu hổ"

Sở Tĩnh Trạch chớp mắt tò mò: " Vậy vì sao lại phản cảm khi nhìn thấy mặt mình?"

Ninh Tịnh mặt không cảm xúc nói: " Đổi lại là em, em có muốn xuất hiện trong 1 bộ phim được đánh giá là dở nhất năm không?"

Sở Tĩnh Trạch sững sờ, sau đó phá lên cười

Di động trong túi bất ngờ rung lên, Ninh Tịnh móc ra, trên màn hình hiện hai chữ " Ninh Vi"

Trong điện thoại, Ninh Vi nói hôm nay trong nhà có khách, dù sao Sở Tĩnh Trạch cũng thi xong, tối nay kêu Sở Tĩnh Trạch cùng Ninh Tịnh về nhà cũ để cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm.

Ninh Tịnh đáp qua loa hai câu, thảnh thơi: Mỗi quan hệ giữa Ninh Vi cùng Sở Tĩnh Thụ hiện đang rơi vào cực diện bế tắc. Lần này chủ động báo Sở Tĩnh Trạch về nhà ăn cơm, chỉ sợ là muốn gỡ gạc một chút điểm trước mặt bạn bè Sở Tĩnh Thụ để cải thiện quan hệ giữa hai người.

Vào đúng 7 giờ tối hôm đó, Sở Tĩnh Trạch cùng Ninh Tịnh trở về nhà cũ Sở gia sau bao ngày không ở.

Những vị khách đêm nay đều là bạn làm ăn trên thương trường của Sở Tĩnh Thụ, cho nên cả Sở Tĩnh Thụ và Ninh Vi đều ở nhà. Có điều, chỉ cần người tỉnh mắt một chút là có thể nhận thấy không khí giữa hai người rất gượng gạo, hoàn toàn không thấy sự ngọt ngào và tình cảm như hồi mới bên nhau.

Con gái của bọn họ, hay em gái cùng cha khác mẹ với Sở Tĩnh Trạch cũng ở nhà. Lúc ăn cơm, may nhờ tiếng nói cười vui vẻ của cô bé mới không khiến cho không khí trên bàn ăn quá mức cứng nhắc.

Có khách đến nhà nên Sở Tĩnh Thụ cùng Ninh Vi không tiếp tục cãi nhau. Sở Tĩnh Thụ hỏi vài câu đơn giản về vấn đề học tập của Sở Tĩnh Trạch, Sở Tĩnh Trạch cũng chỉ trả lời lại cho có.

Hai cha con không có lời nào để nói với nhau, anh hỏi một câu tôi trả lời một câu, vô cùng khách sáo.

Về sau, để tránh bối rối nên Ninh Vi lên tiếng dẫn dắt đề tài qua hướng khác.

Giống như trong bữa cơm năm mới, khi người lớn nói chuyện, lúc không còn chủ đề thì sẽ luôn lấy con cái ra làm đề tài mua vui. Tối nay cũng vậy, đề tài chuyển từ cái này qua cái kia, rồi không hiểu sao lại phi đến chuyện chung thân đại sự của Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh: "...." Thật là nằm không cũng trúng đạn

Trên bàn cơm có người trêu ghẹo: " Tiểu Tịnh lớn lên xinh đẹp như vậy, không biết đã có bạn trai chưa?"

" Nó vẫn chưa có đâu!" Ninh Vi lên tiếng thay cho Ninh Tịnh, sau đó làm bộ như bình tĩnh vỗ đầu mình nói " Aiss, cô nói tôi mới nhớ ra, lúc trước tôi cũng định giới thiệu cho con bé mấy người, thiếu chút nữa thì quên mất."

Ninh Tịnh: "????"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

再度与你

Sở Tĩnh Trạch nghe vậy thì siết chặt đôi đũa trong tay

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm giảm mạnh, tổng giá trị hiện tại: 0 điểm"

Ninh Tĩnh: "...." Nhân sinh vốn luôn thăng trầm, Ninh Tĩnh cô đã sớm bình tĩnh.

Sở Tĩnh Trạch buông đũa, thông thả lau miệng, lạnh nhạt lên tiếng: "Chị Tĩnh còn nhỏ, chưa cần phải vội vàng xem mắt như vậy."

Để không kích động thêm Sở Tĩnh Trạch nên Ninh Tĩnh nói nhanh: "Chuyện này cứ để tự nhiên đi, em thấy cũng không nên cưỡng ép nhiều."

"Thôi được, tất cả đều đã lớn, tự em quyết định là được."

Ninh Tĩnh gật đầu, nhanh chóng gỡ hệ thống tình lại.

Căn cứ theo tuyến truyện ban đầu thì việc xem mắt của nguyên chủ nhất định sẽ xảy ra. Ninh Tĩnh ngệt mặt như vậy là vì sự kiện này nếu cô đoán không lầm thì phải diễn ra vào nửa năm trước khi nhiệm vụ kết thúc chứ không phải bây giờ.

Nói cách khác, tình tiết quan trọng trong cốt truyện đã bị đẩy lên trước thời hạn một năm.

Ninh Tĩnh: "Cốt truyện lại bị đẩy nhanh rồi sao?"

Hệ thống: "Có khả năng là vậy. Nhưng ta đoán nó chỉ khác biệt trong phạm vi bình thường thôi, chắc là không có vấn đề lớn gì đâu. Có điều cũng còn một khả năng khác....."

Ninh Tĩnh cảnh giác hỏi: "Khả năng gì...."

Hệ thống: "Người còn nhớ thế giới của Nhan Ngán Lan không? Sự kiện quan trọng bị đẩy lên trước là bởi vì nhiệm vụ cốt truyện bị gia tăng, tiến độ cũng theo đó mà kéo dài ra. Nhưng mà trường hợp này cực kì hi hữu xảy ra, ta nghĩ người chắc không xui xẻo đến mức liên tục gặp chuyện này hai lần đâu."

.....

Cái gọi là giới thiệu bạn trai cho Ninh Tĩnh của Ninh Vi, thật ra cũng chỉ do tâm huyết nhất thời dâng trào, định giới thiệu một ít bạn bè cùng đàn em cho Ninh Tĩnh mà thôi. Ninh Tĩnh hoàn toàn có thể từ chối gấp mặt.

Nhưng Ninh Tĩnh lại không làm như vậy.

Tuy trên bàn cơm hôm đó có uyển chuyển từ chối lời đề nghị của Ninh Vĩ, nhưng một tuần sau Ninh Tịnh vẫn lục đục đi gặp những người mà Ninh Vĩ giới thiệu. Số lần cô gặp mặt mấy đối tượng xem mắt đó không nhiều, chỉ là mỗi tháng gặp nhau một, hai ngày, qua lại với mỗi đối tượng một khoảng thời gian rồi tìm lý do chặt đứt quan hệ.

Buổi chiều, vào lúc chưa tới giờ cơm tối.

Trong nhà hàng Tây trang hoàng thanh lịch, hai ly nước lọc được đặt trên bàn cạnh cửa sổ. Hệ thống lò sưởi hoạt động hết công suất, cửa kính bị bao phủ bởi tầng sương trắng xóa. Đá trong ly gần như đã tan hết, chỉ sót lại vài vụn đá nhỏ xíu.

Ninh Tịnh hơi cup mắt, thất thần dựa lưng vào thành ghế, yên lặng chạm nhẹ màn hình di động cho sáng lên.

Còn 10 phút nữa là sẽ đến 5 giờ chiều.

Ngồi đối diện cô là một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đeo giày da, tóc tai vuốt bóng bẩy. Đối lập hoàn toàn với thái độ dửng dưng của Ninh Tịnh, người này nhìn qua cô vẻ nhiệt tình hơn nhiều, có thể dùng bốn từ "miệng lưỡi lưu loát" để hình dung anh ta.

"Nói như vậy, hiện tại em vẫn đang là sinh viên sao?"

"Vâng"

"Nghe nói em học chuyên ngành Tài Chính. Em học năm mấy rồi?"

"Năm 4"

"Tuổi đó cũng không còn nhỏ" Người đàn ông mặc vest hải lông gật đầu. "Em đã có dự định gì cho tương lai chưa?"

Không đợi Ninh Tịnh trả lời, người đàn ông mặc vest đã tự thao thao bất tuyệt nào là kế hoạch tương lai sắp tới, nào là mục tiêu cuộc sống, bao năm nữa thì kết hôn, kết hôn xong dự định sinh mấy đứa con, tất cả liệt kê từng cái một, thính thoảng còn nựng cô để thể hiện mình hào phóng ra sao.

Nói đến chỗ kích động, người đàn ông mặc vest còn khua chân múa tay, nước miếng văng tứ tung. Cô đã ngồi đây gần một tiếng đồng hồ, trên bàn từ đầu đến cuối vẫn chỉ có hai ly nước lọc miễn phí hết chồng chờ, không khí vô cùng khó xử.

Ninh Tịnh: "...."

Hệ thống: "..."

Ninh Tịnh: "Kể cả khi ta ở thế giới thực cũng chưa từng bị bắt đi xem mắt như thế này, không ngờ bây giờ lại được trải nghiệm qua."

Hệ thống: "Cảm giác thế nào?"

Ninh Tịnh đau khổ trả lời. "Như bị tâng đả lớn nện trúng ngực ấy. À đúng rồi, trí tuệ nhân tạo các người có đi xem mắt không?"

Hệ thống: "Bọn ta là sinh sản vô tính"

Ninh Tịnh: "...."

Hệ thống nói thêm: "Có điều, nếu quả thật ở thế giới chúng ta có một hệ thống như tên kia thì cũng xứng đáng bị khinh bỉ"

Người đàn ông mặc vest nói gì Ninh Tịnh hoàn toàn không nghe lọt tai, chỉ già vờ thính thoảng gật đầu, tỏ vẻ mình không ngu ngốc, nhưng mắt lúc nào cũng ngó trộm thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại. Cuối cùng thì đồng hồ cũng nhảy lên 17:00. Ninh Tịnh như được ân xá, ngất ngàng đề tài người trước mặt, xách túi đứng lên rồi nói: "Xin lỗi anh, bây giờ tôi phải về trường gấp thấy giáo để sửa lại luận văn, cuộc hẹn hôm nay coi như kết thúc, tạm biệt."

Người đàn ông mặc vest ngay lập tức đứng dậy, tha thiết nói: "Sao em lại đi vội như vậy? Để anh đưa em đi."

"Không cần"

Người đàn ông mặc vest kéo cô tay Ninh Tịnh lại làm cô rung hết cả mình, anh ta còn cố tình dựa sát vào cô nói: "Vậy chúng ta trao đổi cách thức liên lạc trước đi, ngày mai lại cùng em nói chuyện tiếp, em có Wechat không, tên Wechat của anh là Trời cao biển rộng, số Wechat là..."

Bỗng nhiên cửa kính bên cạnh vang lên tiếng gõ, hai người kinh ngạc quay lại, nhìn ra thấy Sở Tĩnh Trạch đang đứng bên ngoài.

Năm phút sau, hai người sống vai dưới ánh chiều tà, cùng nhau tản bộ tới trạm xe bus, vệ sĩ đi sau giữ một khoảng cách nhất định với hai người. Họ không phải không có xe đưa đón, chẳng qua là cả hai đều thích cảm giác làm một người dân bình thường.

Chen chúc trong khoang xe bus chật chội, Sở Tĩnh Trạch kéo Ninh Tịnh đến một góc trong cùng, dùng hai tay làm lá chắn để cô khỏi xô đẩy vào đám đông. Ninh Tịnh nắm tay vịn đưa lưng về phía cậu. Cái cổ trắng ngần lộ ra phía sau lớp áo khoác.

Sở Tĩnh Trạch chăm chú nhìn vào gáy Ninh Tịnh, không biết làm sao lại nhớ tới cái đêm cậu bí mật hôn trộm lên môi cô trong căn phòng tối.

Đêm đó, cô cả người toàn mùi rượu được cậu công về nhà, mềm như bún nằm oặt ở trên giường. Cậu bực mình vì cô quá thờ ơ trước sự an toàn của bản thân, đắm say rượu ở nơi đông người như vậy, nhưng nhìn con ma men bất tỉnh nhân sự trên giường, muốn mắng cũng chỉ có thể nện mai nói, bây giờ để cho cô ngủ ngon cái đã.

Sở Tĩnh Trạch khuyu gối cúi người giúp cô cởi giày cao gót.

Trong ánh đèn mờ ảo, bàn chân cô trắng nõn, mỗi một ngón chân đều mượt mà đáng yêu. Mất cả chân mảnh khảnh tương như một tay là có thể cầm hết, hình dáng bấp chẵn vừa tuyệt đẹp lại vừa rắn chắc. Người cậu ngày đêm tưởng niệm đang không phòng bị nằm ngay trước mắt cậu, ngực trái Sở Tĩnh Trạch đau, cậu không biết bàn tay đã đặt lên gối cô từ bao giờ, cả đôi môi cũng vô thức vòm trên môi cô.

Trong nháy mắt khi hai môi chạm vào nhau, máu trong người như nổi điên sôi trào, cảm giác kích thích cùng cảm kỷ lan toả khắp cơ thể. Sợ hãi cô tỉnh lại, nhưng cũng cầu mong cô nhìn thấy. Vừa day dứt khi phụ sự kì vọng của cô vừa dồ tịt tất cả là do cô tự chuốc lấy.

Bánh kems sau tấm cửa kính thiêng liêng mà bấy lâu nay cậu khát vọng nhưng không có được. Hiện tại cửa kính đã biến mất, bảo cậu làm sao có thể nhìn không liếm nó?

Đấy không phải ước vọng nhất thời, đấy là con đã thủ sau khi bị kích thích con đói khát, liếm rồi lại liếm khoái thật mà nó không thể ăn. Lý do cậu không một miếng ăn chọn cô là bởi vì cậu vẫn còn một tia lý trí. Thay vì chiếm lấy có một cách ép buộc thì thứ cậu mong muốn hơn chính là cô tự nguyện thích mình.

Sở Tĩnh Trạch thờ dốc, nhẹ nhàng đi dỏi tầm mắt, ánh mắt vô thức dừng lại trên cổ tay trắng ngần của cô.

Vừa rồi hình như người đàn ông mặc áo vest kia chạm vào chỗ này?

Ánh mắt Sở Tĩnh Trạch trầm xuống, thấp giọng hỏi: "Chị Tịnh, chị định lần nào cũng như thế này sao?"

Ninh Tịnh nghiêng đầu nói: "Cái gì cơ?"

Sở Tĩnh Trạch muốn nói lại thôi, ngừng hai giây mới nhìn cô chăm chú nói: "Nếu chị không muốn gặp những người đàn ông đó thì đừng gặp, có em ở đây, sẽ không ai có thể ép buộc chị."

Ninh Tịnh giật thót, cô hiểu ý Sở Tĩnh Trạch muốn nói gì nhưng vẫn cố tình giả ngu, hìhà haha nói: "Hôm nay là sự cố thôi mà. Yên tâm đi, chị tự có chừng mực"

Sở Tĩnh Trạch nhàu mày nhìn Ninh Tịnh.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng rõ ràng từ sau đêm say rượu đó, thái độ của Ninh Tịnh đối với cậu cậu dường như có sự thay đổi. Không phải xa lánh cậu nhưng cứ vấn đề nào có liên quan đến cậu là cô sẽ vô thức lảng tránh.

Là do cậu suy nghĩ quá nhiều ư?

Ninh Tịnh cúi đầu, chuyển dỏi tầm mắt, nhìn biển quảng cáo lấp lánh dán trên thân xe bus lướt qua khung cửa kính.

Cô không muốn gặp mặt mấy người đàn ông kia, nhưng cô lại không thể ngừng đi xem mắt.

Không phải cô thật sự muốn tìm bạn trai, già vờ ờng ơ "miệng nói không nhưng thân thể thành thật", cô làm vậy là bởi vì sự kiện nguyên chủ đi xem mắt có liên quan mật thiết đến tiền đồ hoàn thành cốt truyện. Trong những tình tiết tiếp theo của thế giới này, sẽ xuất hiện một nhân vật có thể xoay chuyển toàn cục câu chuyện, người đó cũng chính là một trong những đối tượng xem mắt của nguyên chủ.

Theo như những gì mà hệ thống nhắc nhở thì tiền đồ hoàn thành cốt truyện đã lên đến 75%. Ninh Tịnh không tham dự vào chuyện làm ăn của Sở gia, nhưng cô biết Sở gia sẽ sớm vì một cái hạng mục đầu đầu mà nổ súng khai hoà nội bộ, cô lẽ bây giờ cũng đã bắt đầu đầu đã ngầm rồi cũng nên.

Sở gia nắm trong sản nghiệp của cả hắc đạo và bạch đạo. Sở Tinh Thụ cùng đối thủ có mối thù không đội trời chung. Đặc biệt là trên tay anh ta còn nắm giữ không ít nhược điểm trí mạng của đối phương. Trong lần đầu đầu này, đối phương bắt cần cho nên khá rảnh ngồi tù rất cao. Chính vì vậy nên bên kia đang làm mọi cách để có thể tấn công phe của Sở Tinh Thụ.

Đánh rần phải đánh bảy tấc, đánh người phải đánh vào chỗ yếu nhất của hắn ta, đây chính là lý do mà Ôn Duyệt bị theo dõi.

Ôn Duyệt ban đầu được giấu trong một tờ biệt thự trên danh nghĩa của Sở Tinh Thụ. Chỗ đó kín tiếng thì kín tiếng nhưng lại không an toàn. Cần nhắc đến sự an toàn của Ôn Duyệt, nên không lâu sau đó Sở Tinh Thụ đã chuyển cô ta về bên nhà cũ để bảo vệ tốt hơn.

Nhà chính Sở gia được bảo vệ nghiêm ngặt, ra vào đều phải qua chốt bảo an kiểm duyệt, khắp nơi đều trang hoàng cameras. Đừng nói là đạn, đến cả con ruồi còn không bay vào nổi.

Đáng tiếc cho Sở Tinh Thụ phòng trái phòng phải nhưng lại không ngờ được cô em gái bé bỏng mình mang về sẽ gặp được tình yêu đích thực của đời mình ở đây, đó chính là đại千金 vận giả Sở Tinh Vân. Anh ta lại càng không thể ngờ được, dù anh ta có suy xét cẩn thận đến mấy thì vẫn có sai sót, Ôn Duyệt bị một kẻ giả mạo làm khách quý âm thầm bắt ra ngoài.

Mà kẻ mang danh khách quý này, lại chính là người Ninh Vi giới thiệu xem mắt cho nguyên chủ, cũng là bạn trai lúc đó của cô ấy.

Tên đó nguy trang thành một thanh niên hiền lành vô hại, sau khi lấy được lòng tin của nguyên chủ thì tiến vào Sở gia làm khách, thực ra kẻ đó chính là nằm vùng do đối thủ của Sở Tinh Thụ phái đến.

Lúc đầu khi nghe xong Ninh Tinh cũng có hoài nghi, nguyên chủ không phải mười mấy tuổi đã cúp điện trong buồng tắm rồi sao, nhiệm vụ này chẳng nhờ là xác chết vùng đây? Nhưng sau đó hệ thống có giải thích, thực ra người bắt Ôn Duyệt đi có thể mang nhiều thân phận khác nhau, chẳng hạn như người làm vườn, tài xế, vv. Nhưng sau khi Ninh Tinh thay đổi vận mệnh của nguyên chủ thì kẻ giả mạo lại có nhiều thêm 1 sự lựa chọn. Trải qua quá trình suy xét cẩn thận, nhiệm vụ cuối cùng thay đổi quỹ đạo, vị trí hợp lý nhất bây giờ chính là lấy thân phận bạn trai của nguyên chủ để tiếp cận Ôn Duyệt.

Ôn Duyệt chết là tình tiết quan trọng dẫn đến xung đột phản tranh máy chực nằm giữa đại千金 vận giả và vai ác, cũng là yếu tố thiết yếu để hình thành nên thế giới này.

Sau khi Ninh Tinh đi vào đã thay đổi rất nhiều giá thiết về nguyên chủ, ví dụ như chuyển học tập, hay là hình tượng bad girl, vv, nhưng chúng đều là tình tiết rêu rưa nên hệ thống mặc cô thích làm thế nào thì làm, thích cái gì thì sửa cái đó. Tuy nhiên chuyện lần này có ảnh hưởng rất lớn tới cốt truyện nên Ninh Tinh cần tuân theo các yêu cầu đề hoàn thành nhiệm vụ " tạo cơ hội cho tên nằm vùng bắt được Ôn Duyệt."

Theo những gì hệ thống nói thì tên nằm vùng này sẽ không xuất hiện sớm như vậy.

Đối thủ của Sở Tinh Trạch sau khi điều tra được nguyên chủ chạy khắp nơi xem mắt thì nửa năm trước khi nhiệm vụ kết thúc mới an bài gián điệp xuất hiện trước tầm mắt nguyên chủ.

Đây là lý do tại sao Ninh Tinh không thẳng thừng từ chối khi Ninh Vi đòi giới thiệu bạn trai cho cô, nếu cô cứ liên tục từ chối các cuộc xem mắt thì sẽ không tạo nên lỗ hổng cho đối thủ của Sở Tinh Thụ xen vào, mà bên kia không xen vào thì sẽ không có tình tiết len vào Sở gia bắt cóc Ôn Duyệt, nói một cách khác là làm như vậy cốt truyện sẽ trở nên lộn xộn.

Tóm tắt một cách đơn giản để hiểu thì bây giờ Ninh Tinh ngoài việc phải phụng chỉ xem mắt thì còn phải phụng chỉ nói chuyện yêu đương.

Đối mặt với nhiệm vụ chết tiệt này, Ninh Tinh thật sự muốn cự tuyệt 1 vạn lần. Biết rõ đối phương là phần tử sói đội lốt cừu mà vẫn phải làm bộ như không biết gì cả, cô cảm thấy cực kì nực cười(=_=)

Công tử: Lần đầu tiên có phúc lợi □

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 43: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

/ Đây là chương bùng nổ nhất của thế giới 3 ối giới ơi~!

Edit: Chì My (tuanh0906)/ Beta: Phong lưu công tử

Khốn kiếp thì khốn kiếp, chửi bới [1] xong, nhiệm vụ cần làm vẫn phải làm. Sau nửa năm lái vòng lái vèo với việc xem mắt, người đàn ông Ninh Tinh cần phụng chỉ yêu đương trong truyền thuyết cuối cùng đã xuất hiện.

[1] nguyên văn: miệng pháo (嘴炮): là ngôn ngữ mạng, chỉ việc công kích người khác bằng lời nói, ngoài ra còn được sử dụng với nhiều nghĩa khác.

Trước khi gặp anh ta lần đầu tiên, Ninh Tinh chưa bao giờ tưởng tượng được hệ thống sẽ có ngày " hổ" có sâu đến mức này.

—— Bạn trai nhiệm vụ sắp xếp cho cô thực sự là một kẻ ăn chơi nửa vời [2] với mái tóc vàng lỏm chỏm, miệng phì phèo thuốc chén rượu, còn thay người yêu như thay áo.

* lật bàn* ('□') ㄣ_____

[2] nguyên văn "杀马特" – Smart: Là một trào lưu của giới trẻ bắt đầu từ năm 2008, chịu ảnh hưởng của phong cách Rock n" Roll từ Mỹ và khiếu thẩm mỹ từ Nhật, mặc dù người mặc tự nhận mình ăn mặc rất " thông minh, đẳng cấp" nhưng lại bị cư dân mạng gọi là lũ đầu bần, đám khuyết tật nào.

Người này tên là Lý Tuấn, lớn hơn Ninh Tinh hai tuổi. Công bằng mà nói thì anh ta trông cũng không tồi. Lúc cười lộ lên con mfang theo chút bad boy, có thể khiến cho các thiếu nữ mặt mày đỏ tím đập. Nhưng gu thẩm mỹ dở tệ, thích mặc quần cặp trẻ tụi đến tận khe móng, khá là "xôi thịt". Hơn nữa còn không có nghề nghiệp ổn định, đang làm tại club của một người bạn. Kết hợp với lời nói cừ chi của anh ta thì chỉ kém nước khắc lên trán ba chữ " dân giang hồ" nữa là đủ bộ.

Ninh Tinh khóc lóc nói: "Hệ thống, sao người có thể đối xử với ta như vậy?"

Hệ thống: " Nó là phản công ngẫu nhiên. Ta cũng hết cách."

Ninh Tinh: "Người tương ta sẽ tin chắc?! Mất thẩm mỹ của đối thủ Sở Tinh Trạch bị heo gặm rồi hả? Sao nguyên chủ có thể thích một tên như vậy được nhỉ?"

Hệ thống: "Nếu đã vậy thì thôi ta nói thật cho người biết, tuy nói là phản công ngẫu nhiên, nhưng thật ra cũng không hẳn. Người đừng quên, bản thân nguyên chủ cũng rất thích phong cách " nửa mùa" này. Hơn nữa, lâu như vậy rồi, những người người quen toàn là các thanh niên tuổi từ tài giỏi, nhưng có được việc không? Không đúng không? Bên kia cảm thấy nói không chừng người không thích đám đàn ông bình thường thì sao, cho nên mới tự mở một con đường, tìm người đàn ông có phong cách khác lạ đến cho người."

Ninh Tinh: "....." Hay lắm, cô hoàn toàn không thể phản bác.

Ninh Tinh thay đổi số phận đáng nhẽ phải chết do từ từ của nguyên chủ nên mới xuất hiện cuộc gặp gỡ với Lý Tuấn như thế này. Tình huống gặp gỡ cụ thể như sau —— giày cao gót của nguyên chủ bị hỏng, Lý Tuấn giúp cô, và hai người quen nhau như vậy. Đoạn cốt truyện này xảy ra chính xác trong dịp Tết Nguyên Đán.

Nếu là bình thường, đối với loại người bỏ học sớm để bước chân ra ngoài xã hội, mới nhìn sẽ tưởng đây là một người đàn ông bí ẩn với nhiều câu chuyện phía sau, không những thế còn có thể hấp dẫn không ít thiếu nữ đơn thuần. Nhưng nội tâm Ninh Tinh đã sớm không còn là cô sinh viên ngây ngô mới ra trường, và lại xung quanh cô còn có rất nhiều tiêu tửu đẹp trai. Sau khi ở cùng Lý Tuấn, cô chỉ cảm thấy sự ra về của anh ta rất nhàm chán.

Vì hoàn thành nhiệm vụ nên Ninh Tinh không tiện bộc lộ cảm xúc thật, mà chỉ nghiêm túc đóng vai nữ sinh sống trong môi trường sinh hoạt đơn thuần, đang bị Lý Tuấn làm cho mê đảo thần hồn.

Chi bằng ánh mắt và ngữ khí, Ninh Tinh đã khéo léo qua mắt được tất cả mọi người, giống như một cô gái nhỏ đang hoàn toàn chìm đắm trong bề tình. Lý Tuấn cũng bị lừa đến bán loan, cho rằng sức hấp dẫn của mình đã mê hoặc được Ninh Tinh.

Theo cốt truyện, Ninh Tịnh và Lý Tuấn đã nhanh chóng xác định quan hệ chỉ sau một tháng quen biết. Tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng từ từ tăng lên 80%.

Sở Tĩnh Trạch hiện đang theo học tại trường đại học của Ninh Tịnh. Vốn dĩ cậu nhận được lời mời (offer) từ một số trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, nhưng cuối cùng vẫn ở lại trong nước. Ngoại hình nổi bật, thành tích học tập xuất sắc, trẻ tuổi đầy hứa hẹn [3], khiến Sở Tĩnh Trạch trở thành người nổi tiếng trong trường. Vào kỳ nghỉ đông, với tư cách là một thành viên trong đoàn đại biểu trường, cậu được tiên cử đến nơi khác để tham gia cuộc thi nghiên cứu khoa học của sinh viên diễn ra trong khoảng một tháng rưỡi.

[3] nguyên văn(小狼狗 (tiểu chó săn): một từ thông dụng trên Internet, chủ yếu được sử dụng để mô tả những người đẹp trai, lạnh lùng, độc đoán và trẻ tuổi.

Trước khi Sở Tĩnh Trạch rời đi, Ninh Tịnh còn chưa quen biết Lý Tuấn. Chỗ đến khi cậu trở về, thế giới đã thay đổi rất nhiều, cô và Lý Tuấn đã nhanh chóng trở thành người yêu.

Xét thấy tình dao động mãnh liệt của Giá trị nhân phẩm, nói thật, Ninh Tịnh cũng hơi sợ đối với việc Sở Tĩnh Trạch sẽ phản ứng ra sao sau khi biết đến sự tồn tại của Lý Tuấn. Cho dù ở nơi khác, Sở Tĩnh Trạch cũng chưa từng gián đoạn nhắn tin, ngoan ngoãn báo cáo chi tiết hàng ngày bản thân làm gì, ăn gì. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, cũng đều đặn gọi điện cho cô.

Chỉ là sau khi "phụng chi" yêu đương, tối nào Lý Tuấn cũng sẽ gọi điện tới tán gẫu, dứt lên dứt xuống cũng phải ít nhất nửa tiếng. Cũng may, lúc anh ta gọi điện đến, phần lớn đều là thao thao bất tuyệt nói mình hôm nay ở hộp đêm đã giải quyết loại khách nào, đó là bởi vì anh ta luôn cho rằng Ninh Tịnh thích nghe những chuyện đó. Ninh Tịnh chỉ cần mở loa ngoài, vừa làm việc của mình vừa qua loa trả lời một hai câu, chờ Lý Tuấn nói chán chê rồi mọi thứ sẽ ổn cả.

Nhưng mà chính vì vậy nên thời gian buổi tối của cô luôn bị đóng băng. Rất nhiều lần Sở Tĩnh Trạch gọi tới đều bắt gặp tình trạng máy bận.

Tối nay, Ninh Tịnh gian nan lắm mới cúp được điện thoại của Lý Tuấn thì điện thoại của Sở Tĩnh Trạch ngay lập tức gọi tới.

Đầu dây bên kia rất ồn, giọng nói của Sở Tĩnh Trạch vang lên qua điện thoại như thể gần tại: "Chị Tịnh, muộn thế này rồi, chị còn đang làm gì vậy? Điện thoại cứ bận suốt."

Ngữ khí của cậu rất dửng dưng, nhưng chẳng hiểu sao Ninh Tịnh cứ cảm thấy mình như nhận được cuộc điện thoại kiểm tra từ vợ vậy. (= _=)

"Không có gì, chỉ là tán gẫu vài câu với người khác thôi." Ninh Tịnh miệng thì nói vậy nhưng trong lòng vẫn sợ hãi. Bấy giờ cô vẫn không có đủ dũng khí để nói cho Sở Tĩnh Trạch biết đến sự tồn tại của Lý Tuấn, chỉ chuyển chủ đề hỏi: "Sao chỗ em ồn ào thế?"

"Hôm nay nhóm bọn em giành được giải nhất, có quyền ưu tiên tiến vào vòng trong nên đang chúc mừng." Sở Tĩnh Trạch đứng lên, rời khỏi đám đông, đi vào toilet, nhẹ nhàng đóng cửa, không gian chợt yên tĩnh hẳn.

"Thật vậy sao? Chúc mừng em. Nói như vậy, các em sẽ sớm bước vào trận chung kết rồi."

"Ừm, theo lịch thi đấu, có lẽ khoảng cuối tuần là em về." Sở Tĩnh Trạch dựa vào bồn rửa tay, chìa tay dưới vôi cảm ứng, vốc một ít nước xoa xoa lông mày, nửa đùa nửa thật oán giận báo: "Thi đấu thế này mệt thực sự, em không muốn tham gia vào cuộc thi kiểu này nữa."

Ninh Tịnh nghe hẳn làm nũng, khoe miệng vô thức cong lên: "Được rồi, em mà cũng có lúc đau đầu cơ đấy!"

"Không còn cách nào, ở đây phải ngủ chung phòng với người khác, nghỉ ngơi không được tốt."

Ninh Tịnh vừa nghe thế thì lo lắng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ, có thể xin đổi phòng không?"

"Dù sao cũng là tuần cuối, chịu một chút vậy. Lúc em không ngủ được thì đeo tai nghe, nghe nhạc." Sở Tĩnh Trạch ôn nhu nói: "Quan trọng hơn là, em phát hiện chị cần trước khi đi ngủ nói chuyện với chị là buổi tối có thể ngủ ngon."

Ninh Tịnh đầu dây vạch đen: "Này, ý em là chị nói giống như thôi miên?"

Sở Tĩnh Trạch bật cười: "Sao lại thế. Ý em rõ ràng là "em rất nhớ chị" nha."

Vừa nói dứt lời, đầu dây bên kia chợt im lặng. Sở Tĩnh Trạch nhìn bản thân trong gương, mỉm cười tưởng tượng ra vẻ mặt của Ninh Tịnh lúc này—— có lẽ đang hơi hoảng loạn, nhưng lại cố giả vờ mình trấn định, thật sự rất đáng yêu.

Pháo đài phòng thủ của Ninh Tịnh, nhìn thì có vẻ khó leo nhưng thật ra không hề kiên cố. Chỉ cần tấn công thêm vài lần là có thể lay động.

Lúc đầu, khi cậu nói những lời này, cô dường không để tâm chút nào, còn đùa giỡn cho qua. Nhưng sau khi lặp lại nhiều lần, thái độ của Ninh Tịnh bắt đầu có chút thay đổi. Chính vì vậy Sở Tĩnh Trạch biết những lời này có thể khiến trái tim cô dao động, cũng không phải cô không nhận ra những hành vi của cậu, ngược lại còn rất dễ ý là đáng khác.

Có đôi khi phản ứng còn tốt hơn so với thờ ơ. Thời gian không phải vấn đề, Sở Tĩnh Trạch cậu có kiên nhẫn, chờ đợi và cũng mong chờ có ngày hàng phòng thủ của cô sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Không biết lần này cô ấy sẽ trả lời thế nào nhỉ?

Ninh Tịnh ở đầu dây bên kia có chút cứng họng.

Từ khi hai người không gặp nhau trong một khoảng thời gian, lời nói thăm dò của Sở Tĩnh Trạch dường như càng ngày càng táo bạo. Một lần hai lần thì thôi, nhưng nhiều lần thì đúng là phải nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Bỗng nhiên, có điện thoại gọi tới, Ninh Tịnh cúi đầu nhìn, hóa ra là Lý Tuấn gọi lại, vừa hay có thể giảm bớt bầu không khí kỳ lạ lúc này. Cô nói với Sở Tĩnh Trạch: "Có người gọi điện thoại tới, chị cúp máy trước, em nghỉ ngơi sớm một chút."

Sở Tĩnh Trạch hơi sững sờ, điện thoại đã ngắt. Nghe giọng nói vội vàng ở đầu kia, cậu im lặng buông điện thoại xuống, ánh sáng phản chiếu trong gương khiến mắt cậu hơi tối.

Lại là khoảng thời gian này. Nửa đêm hơn 11, 12 giờ, hầu hết mọi người đều đi ngủ. Bạn bè bình thường sẽ không làm phiền nhau vào giờ này. Trừ phi là việc gấp, hoặc là quan hệ cực kì thân mật, nếu không sẽ chẳng ai gọi điện vào lúc này?

Vì sao, gần đây mấy bạn đều xuất hiện vào giờ này?

Đầu bên kia, sau khi gác máy, Ninh Tịnh qua loa đối phó với Lý Tuấn hai câu, tắt đi động rồi đổ ập xuống giường.

Còn một tuần nữa là Sở Tĩnh Trạch sẽ về, Ninh Tịnh chính thức từ trạng thái hiển ngang bất khuất biến thành run sợ chờ dao mổ rơi xuống.

Ba ngày sau, sau khi tan học, Ninh Tịnh bị Lý Tuấn rủ đi hẹn hò.

Hôm nay là sinh nhật Lý Tuấn, vũ trường nơi anh ta làm việc, đêm nay sẽ mời một ban nhạc Rock'n roll nổi tiếng tới biểu diễn. Đến cả người bình thường không mấy quan tâm tới rock'n roll như Ninh Tịnh cũng biết ban nhạc này khá nổi tiếng trong giới trẻ. Bình thường Ninh Tịnh toàn viện cớ bận rộn để từ chối nhưng sinh nhật bạn trai mà cũng không xuất hiện thì vô lý quá nên cô đành nhận lời.

Lý Tuấn chuẩn bị một chỗ ở hàng ghế đầu cho Ninh Tịnh: "Anh đi lấy chút đồ uống cho em"

Ninh Tịnh ngồi xuống, cười nói cảm ơn, mời đồ khê nhếch, khuyến tai lập lờ ẩn dưới hàng tóc đen.

Lý Tuấn nhìn thấy thì hơi ngửa ngáy trong lòng. Tối quấy bar, anh ta lấy cho Ninh Tịnh một ly nước trái cây, nhưng tâm trí thì không ngừng miên man. Tuy gã chỉ nhận lệnh tiếp cận Ninh Tịnh, không thực sự thích Ninh Tịnh, nhưng tuyệt phẩm xinh đẹp cứ suốt ngày lượn lờ trước mắt như thế, thử hỏi ai có thể không suy nghĩ vẩn vơ.

Ninh Tịnh lớn lên không chê vào đâu được, có điều tính cách hơi bảo thủ. Bọn họ đã xác định quan hệ được một tuần, nếu đổi là bạn gái cũ của gã thì đã sớm lăn giường lâu rồi. Nhưng tiếp xúc thân mật với Ninh Tịnh, lại mới tới bước nắm tay. Mỗi lần muốn hôn môi, cô đều lấy lý do ngại ngùng để cự tuyệt.

Nếu bây giờ hai người đã là quan hệ bạn trai bạn gái, hương một chút thù lao nên có cũng là điều hợp lý chứ nhỉ?

Lý Tuấn ním môi, đặt ly trái cây xuống, quai tay lấy hai lon từ dưới quầy lên, thân lon màu sắc sặc sỡ, bên trên in hai chữ đậm màu đen——FourLoko. [4]

[4] Four Loko : dạng như nước tăng lực có cồn, có các dòng chứa từ 6% đến 14% nồng độ cồn tùy từng bang. Uống cái này không tốt đâu nha mọi người, nó có chứa cả cồn và caffeine gây ức chế thần kinh. Loại đồ uống này đã bị cấm bán, nếu ai vẫn đang uống chui thì bỏ đi nhé.

Khi Lý Tuấn trở lại vị trí thi buổi biểu diễn đã bắt đầu. Đèn sân khấu nhấp nháy lóe ánh xanh, người hâm mộ nhạc Rock cùng nhau hét gào, không khí cuồng nhiệt.

Lý Tuấn cười nói: "Nước trái cây, uống đi, lát nữa anh quay lại với em." Dứt lời liền đi.

Ninh Tịnh quả thật đang khát nước, cô nhìn qua một lon, chưa mở, thành phần trên lon ghi không chứa cồn. Sau khi mở lon, đặt dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, nó có mùi trái cây ngọt ngào.

Hệ thống: "Không chứa cồn, không sao."

Ninh Tịnh nếm thử một ngụm, vị trái cây quanh quần đầu lưỡi, xem ra đúng là nước trái cây thật.

Uống vài ngụm, Ninh Tịnh buông lon nước xuống.

Cô không có hứng thú với nhạc rock'n roll nên phần lớn thời gian đều nói chuyện phiếm với hệ thống. Biểu diễn kéo dài được hơn một giờ, Lý Tuấn quay lại ngồi cạnh cô, sau đó không đi nữa.

Đến khi buổi biểu diễn kết thúc, đồng hồ đã điểm hơn tám giờ tối. Lý Tuấn nói buổi tối bọn họ còn muốn đi hát karaoke, bảo Ninh Tịnh đi cùng. Ninh Tịnh vừa nghe đã không muốn đi, bèn nói ngày mai mình phải dậy sớm nên muốn về nghỉ ngơi.

Lý Tuấn tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng lập tức nói: "Không sao, vậy để anh đưa em về."

"Không cần đâu, em có thể tự về." Ninh Tịnh đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy chóng mặt, cơ thể lao đảo gần như không đứng vững. Trên mặt Lý Tuấn lập tức rạng rỡ, nhanh tay đỡ lấy eo cô: "Khách khí gì chứ? Hát karaoke sao có thể quan trọng bằng đưa em về nhà."

Ninh Tịnh đỡ trán, trong lòng dâng lên cảnh giác —— loại cảm giác này cô rất quen thuộc, là cảm giác say rượu!

Nhưng làm sao có thể? Chưa nói tới việc cô hôm nay có chưa động vào rượu, cũng loại trừ khả năng có người bỏ thuốc sau khi mở lon, cho dù thật sự uống phải rượu, cô mới uống tối đa có nửa lon, không thể say nhanh như vậy được.

Trừ phi, lon nước trái cây vừa rồi không phải là nước trái cây bình thường, thậm chí không phải rượu bình thường.

Hệ thống cũng nghĩ đến vấn đề tương tự, sau khi biến mất một lúc mới xuất hiện trở lại, vô cùng sốt ruột lên tiếng: "Ký chủ, nghe ta nói, thức uống Four Loko mà cô vừa uống là loại thức uống lạ thường bán trong hộp đêm nước ngoài, hay còn được gọi với cái tên là rượu mất trí [5]. Không có mùi rượu, giống hệt như nước trái cây thật. Nhưng cho dù từ lượng tốt đến đâu thì chỉ cần uống hai lon chắc chắn sẽ say. Bởi vì trên thân không viết thành phần có chứa cồn và caffeine nên nó còn từng bị khởi tố."

[5] Nguyên văn: (断片酒) đoạn phiến tửu: loại rượu uống vào có thể khiến người ta say tới nỗi khi tỉnh rượu hoàn toàn không nhớ gì đã xảy ra.

Đầu Ninh Tịnh "ong" lên một tiếng.

Cô vẫn luôn rất cẩn thận khi ra ngoài một mình. Đặc biệt là những nơi phức tạp như thế này, không ăn đồ người khác đưa, không uống đồ uống đã mở nắp hoặc rời khỏi tầm mắt mình, cũng không bao giờ quên nhìn bảng thành phần. Cô làm sao có thể nghĩ tới lại có trường hợp "hồ chạ" như vậy, đồ uống mà cũng có thể làm giả thành phần.

Thằng cha không kiếp Lý Tuấn này, còn dám nói đây là nước trái cây, đúng là bị ối. Trong lòng Ninh Tịnh như có một vụn con thảo nê mãi chạy qua: "Hệ thống, loại chuyện thế này, ta sẽ càng vui hơn nếu người có thể nói sớm hơn đây. "

Hệ thống: "Ngần lần xin lỗi người, ta chỉ chăm chăm nhìn bảng thành phần là yên tâm. Lẽ ra nên tìm hiểu trước. Là ta thất trách. Ký chủ, nghe ta nói, thức uống Four Loko bình thường uống hai lon sẽ hoàn toàn bất tỉnh, nhưng người chỉ uống mấy ngụm nên chưa đến mức bất tỉnh nhân sự. Hiện giờ nếu đã biết Lý Tuấn không có ý tốt, người nên ngay lập tức gửi vị trí cho người đáng tin cậy, tốt nhất là một người bạn nam. Ngoài ra, trước khi người quen tới, nhất định phải duy trì tỉnh táo."

Ninh Tịnh làm theo lời hệ thống, lấy lý do cô cảm thấy lạnh, cần mặc thêm áo khoác, để cho Lý Tuấn rời đi. Ngồi lại sô pha, cô suy nghĩ một lát. Sở Tinh Trạch không có ở đây, cô bèn nhanh chóng gọi cho Ninh Vi, nhưng không ai bắt máy nên đành phải gửi tin nhắn cho Chu Toàn. Nói ngắn gọn tình huống rồi bấm số gọi Chu Toàn báo hấn phải chú ý đến điện thoại của mình.

Chưa đầy một phút, Chu Toàn đã nhắn tin trả lời, anh ta nói mình sẽ đến ngay lập tức.

Ninh Tịnh buồm điện thoại xuống, nghỉ ngơi, sau đó nhét một cái gạt tàn trên bàn vào túi xách.

Hệ thống nói không sai, cô không say tới mức hoàn toàn không thể phản kháng. Chỉ có điều, Lý Tuấn còn chưa tới Sở gia làm khách. Nhiệm vụ vẫn đang phải tiến hành, không thể tùy tiện chia tay với Lý Tuấn. Cô chỉ có thể tìm cách chuẩn bị nhẹ nhàng, cố gắng không làm ảnh hưởng đến cốt truyện kế tiếp.

Lý Tuấn mang áo khoác của hắn tới, mạnh mẽ nửa kéo nửa nâng Ninh Tịnh rời đi.

Ninh Tịnh tuy rằng hơi văng đầu, nhưng may vẫn chưa uống đến bất tỉnh, cố ý ngả trái ngả phải, lại nói buồn nôn và đau bụng, chạy vào nhà vệ sinh trốn một lúc.

Ninh Tịnh đã gửi định vị mấy lần, nhưng tên Chu Toàn chết đấm kia vẫn không hề có động tĩnh.

Ninh Tịnh bị thương nói: "Nuôi binh ngàn ngày dụng binh một giờ, thằng nhãi Chu Toàn này, đúng là không thể dùng được."

Hệ thống: "....." Giỏi, vẫn còn có tâm trạng nói giỡn được.

Cho đến khi hộp đêm đóng cửa thì Lý Tuấn cũng mất hết kiên nhẫn, gãi sai nữ nhân viên phục vụ tới gác cõ có vài lần, Ninh Tịnh không thể tiếp tục trốn được nữa. Khi hai người đi ra cửa quán bar, đồng hồ đã chỉ tới gần 11 giờ đêm, trên đường chỉ có lác dác vài bà người đi bộ.

Tâm xuân nhộn nhạo suốt cả buổi tối, vừa ra khỏi cửa quán bar, vẫn đứng ven đường nhưng Lý Tuấn đã nhịn không nổi động tay động chân, vuốt ve từ eo Ninh Tịnh dọc lên trên: "Đêm nay đứng về nữa."

Cả người Ninh Tịnh run lên, háit tay hấn ra khỏi eo: "Không, em phải về nhà."

Tay Lý Tuấn lại dấn lên, cười hi hi nói: "Anh là bạn trai của em, có gì mà không được? Nhà anh chính là nhà của em"

Ninh Tịnh buột miệng: "Chỉ em không cho phép em qua đêm bên ngoài."

Lý Tuấn tro mặt nói tiếp: "Người lớn cả rồi, chị em quán em chặt vậy. Đi thôi, em còn chưa tới nhà anh lần nào đâu."

Dứt lời, liền gọi taxi vậy taxi.

Ninh Tịnh biết cô tuyệt đối không thể ở một mình cùng anh ta. Cho nên cô không thể lên xe. Hơn nữa, con gái nhà người ta đã nói không được mà còn cố ép buộc, có gì khác kẻ hiếp dâm cơ chứ? Đối mặt loại người vô si này, sức chịu đựng của Ninh Tịnh cuối cùng đã lên đến đỉnh điểm. Cô siết chặt túi xách nặng trĩu, đôi mắt dần trở nên hung dữ.

Ngay khi có sắp nhịn không nổi giờ tay hành hung, bỗng trên đường vang lên tiếng phanh gấp chói tai. Một chiếc xe thể thao toàn màu đỏ đột nhiên thẳng gấp, đầu xe cách Lý Tuấn chưa tới hai mươi centimet.

Lý Tuấn khiếp sợ, gần như đứng không vững, sau khi lùi về phía sau một bước lớn liền chửi ầm lên: "Mẹ kiếp thằng khốn nào, mày có biết lái xe không thì báo!"

Gãy tiếp theo, từ trên ghé lái bước xuống một người tuyệt đối không thể xuất hiện tại đây.

Sở Tinh Trạch đóng sầm cửa xe, trên mặt âm u lãnh lẽo, ánh mắt nhìn chăm chăm Lý Tuấn, lạnh đến dọa người.

Lý Tuấn ảo giác mình giống đang bị rắn độc theo dõi, tuy không muốn thừa nhận nhưng trong giây phút đó, gãi thật sự sợ sệt người thiếu niên trước mắt, đùa cái gì vậy, thằng nhãi này nhìn qua còn chưa đến hai mươi tuổi. Mặc dù cao hơn gần cả đầu, nhưng nhìn có vẻ không khỏe bằng gã, có gì mà phải sợ?

Lý Tuấn lấy lại bình tĩnh, mắng: "Thằng ranh này ở đâu ra vậy, ông đây đang hẹn hò với bạn gái, đừng có can thiệp!"

Đáy mắt Sở Tinh Trạch lóe lên một tia dữ tợn.

Giây kế tiếp, bụng Lý Tuấn liền hứng trọn một quyền thật mạnh. Gã thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy đối phương ra tay đã cảm thấy bộ phận mềm mại của mình quặn lại, gãi đau đốn ngã khuỵu xuống đất, mồm còn chưa kịp la lên.

Sở Tinh Trạch không nói không rằng vút áo khoác trên người Ninh Tịnh xuống, tự mình cởi áo khoác rồi khoác lên người cô, mạnh mẽ nhét cô vào xe, đóng sầm cửa ghế phụ.

Ninh Tịnh cho rằng cậu cũng sẽ lên xe rồi nghênh ngang rời đi. Ai ngờ Sở Tinh Trạch lại quay đầu, đi về phía Lý Tuấn.

Lý Tuấn cũng không phải loại đèn cạn dầu, sau khi tỉnh táo lại liền nhanh chóng bò dậy, sắc mặt xanh mét xông tới.

Hai người cứ thế lao vào đánh nhau trước cửa quán bar. Mỗi đầu Lý Tuấn còn ý vào kinh nghiệm đánh nhau phong phú của mình mà đánh trả được vài ba cái. Nhưng anh ta vừa uống rượu, lại còn gặp phải con nhả vô chán chính, rất nhanh đã lộ ra yếu điểm, bị đánh ngã sóng soài trên mặt đất.

Lý Tuấn đã ngã nhưng Sở Tinh Trạch vẫn không dừng lại.

Rõ ràng đang trong trạng thái bạo nộ, nhưng vẻ mặt cậu lại không bị lửa giận làm cho vụn vụn. Chỉ có hai mắt đỏ ngầu tiết lộ tâm tình cậu hiện giờ. Có lẽ không muốn gây rắc rối, lúc đánh nhau, Sở Tinh Trạch vẫn tỉnh táo tránh đi những bộ phận trí mạng. Ví dụ như đầu, là lách, chuyển chọn khớp tay khớp chân, cơ thịt của Lý Tuấn dễ đánh.

Dưới một loạt cú đấm nhanh và cường độ cao như vậy, Lý Tuấn nhanh chóng đánh mất năng lực phản kháng, chỉ có thể ôm đầu, co rúm người kêu gào.

Tên này tuy hạ lưu, nhưng dù sao cũng là NPC quan trọng, cô không thể anh ta thật sự xảy ra chuyện được. Mặc dù Ninh Tịnh tính có lẽ cốt truyện đã lệch sang đến tận "Ấn Độ" rồi cũng nên. Sau khi ngồi trong xe quan sát một lúc liền hạ cửa xe xuống ngăn cản: "Tinh Trạch, đủ rồi, như thế đủ rồi, đừng gây chuyện nữa."

Sở Tinh Trạch nghe vậy thì cả người cứng đờ, hạ một đòn cuối cùng xuống cánh tay Lý Tuấn vừa ôm Ninh Tịnh rồi mới xoay người lên xe.

Chiếc xe lao vút đi. Cửa sổ hạ xuống một khoảng hở, gió lạnh vù vù tấp vào mặt.

Ninh Tịnh lau mặt, liếc qua tốc độ xe, bỗng nhận ra điều không đúng: "Khoan đã, em không có bằng lái! Dừng xe!"

Suòn mặt Sở Tĩnh Trạch lạnh đến dọa người, cậu mất diết tai ngơ.

Ninh Tịnh dùng túi xách đập vào thành cửa kính, gạt tàn thuốc đựng vào kính kêu "rầm!" một tiếng: "Chị bảo em dừng xe có nghe không hả!"

Kéttttt ~, Sở Tĩnh Trạch đột ngột thắng phanh.

Đêm khuya tĩnh lặng, quốc lộ không một bóng người, đèn xe lập loè, chiếu sáng cả một góc đường.

Ninh Tịnh vừa mới thờ khê một hơi thì trước mặt bỗng ập xuống một cái bóng.

Cô trợn tròn hai mắt, phát giác mỗi mình bị đối phương cản mạnh. Không phải kiểu cản đến chảy máu nhưng chắc chắn là phương thức phát tiết phần nộ của người trước mặt.

Ninh Tịnh bị việc này dọa sợ, sững sờ mất mặt hai ba giây mới dùng sức đẩy bà vai Sở Tĩnh Trạch ra.

Đôi mắt tách ra chưa tới một giây lại bị Sở Tĩnh Trạch quán lấy, hôn rất sâu. Lần này không cần nữa, mà đầu lưỡi ảm áp như thể muốn chui vào trong miệng cô.

Ninh Tịnh bị hôn đến nỗi không thể thở nổi, nghiêng đầu tránh né, dùng sức đẩy cậu ra một lần nữa, giận dừ quát: "Chị bảo em dừng lại! Chị không quản được em nữa rồi phải không?"

"Quản tôi?" Sở Tĩnh Trạch lập lại hai từ này, trào phúng nói: "Bổ tôi tôi còn không nghe, chị nghĩ vì sao tôi lại cho chị quản, nếu không phải chỉ vì tôi thích chị, chị nghĩ tôi sẽ để cho chị quán sao?"

Ngán van lần không nghĩ tới câu đầu tiên cậu đã thẳng thừng như vậy, đầu Ninh Tịnh như muốn nổ tung.

"Không phải chị đã sớm biết tôi hôn trộm chị rồi sao?" Sở Tĩnh Trạch nhéo cằm cô, nhìn cô chăm chăm nói: "Đến nước này rồi, chị còn định tiếp tục giả vờ không biết?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba(13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tịnh lập tức trợn trừng mắt: "!!!"

Hệ thống: "!!!"

Ninh Tịnh: "x* má, hệ thốngggg. Sao hần lại biết?"

Hệ thống: "Phụ nữ có giác quan thứ sáu, đàn ông có trực giác."

Cảm giác bây giờ của Ninh Tịnh, giống hệt như lúc lên lút ần vận dưới gầm bàn khi còn đi học, luôn nhắc ý cho rằng mình không bị phát hiện. Bỗng nhiên một ngày nọ, cô giáo bắt ngờ nói: "Cô đã biết từ lâu rồi", như 1 cú và trời giáng vào mặt cô.

Theo lý mà nói thì chuyện này không có khả năng xảy ra. Cô tự nhận bản thân che giấu rất tốt, không lộ ra sơ hở gì lớn. Chỉ có một vài chi tiết nhỏ trong sinh hoạt là khó tránh khỏi tiết lộ một ít suy nghĩ của cô. Nhưng chẳng lẽ Sở Tĩnh Trạch lại nhạy bén đến thế, chỉ từ một vài chi tiết nhỏ mà đã nhận ra?

Nếu cậu đã muốn nói rồi, vậy cô cũng không cần diễn nữa. Ninh Tịnh hít sâu một hơi, nói: "...Em biết từ khi nào?"

"Từ lâu rồi." Sở Tĩnh Trạch trầm mặt: "Trước khi chị lên lút quen biết người lúc này."

Thực ra, lý do cậu cậu bay về đêm nay hoàn toàn là trùng hợp.

Có một đội tạm thời rút khỏi cuộc thi, làm gián đoạn lịch thi đấu, dẫn đến cuộc thi kết thúc sớm hơn dự kiến. Tất cả các đội đại diện đều về sớm hơn ba ngày so với kế hoạch. Chiều nay, bọn họ mới ra khỏi hội trường cuộc thi, cũng không vội và trở về. Để chúc mừng đội nhà giành được chiến thắng nên họ lên kế hoạch sáng hôm sau mới trở về, khách sạn cũng lui lại một đêm. Nhưng Sở Tĩnh Trạch lại nóng lòng về nhà, sau khi ra khỏi hội trường liền gấp gấp đặt vé đi luôn.

Tối hôm qua khi nói chuyện với Ninh Tịnh, Sở Tĩnh Trạch không nhắc đến việc lịch thi đấu kết thúc sớm vì muốn tạo bất ngờ cho cô. Hơn 8 giờ tối, cậu đáp xuống máy bay, tha thân thể mệt mỏi về dưới khu nhà cô, nhưng không thấy cửa sổ phòng cô sáng đèn.

Sở Tĩnh Trạch lên lầu, mở cửa, quả nhiên không có ai trong nhà.

Ninh Tịnh gần đây đang viết luận văn, giờ này đáng ra cô ấy nên ở nhà? Chẳng nhẽ cô ấy đi thư viện?

Không thể làm cô bất ngờ nên Sở Tĩnh Trạch có hơi nhụt chí, nhưng cậu vẫn chưa muốn tiết lộ việc mình đã về, vì vậy bỏ qua Ninh Tịnh, gọi điện cho bạn bè cô để hỏi xem cô đi đâu. Đó cũng là lý do tại sao cậu biết được chuyện Ninh Tịnh bị kẹt tại quán bar từ chỗ Chu Toàn.

Lúc Chu Toàn nhận điện thoại thì đang lên đường. Có thể do khoảng cách giữa hai người và quán bar khác nhau, Sở Tĩnh Trạch lại phóng xe một mạch, nên cậu đến hiện trường nhanh hơn Chu Toàn, chặn đứng Lý Tuấn.

Ninh Tịnh ghen忌. Xét về mặt tình cảm mà nói, cô cảm thấy rất há ghen khi kẻ hạ lưu như Lý Tuấn bị Sở Tĩnh Trạch đánh bỏ trên đất. Nhưng đồng thời, về mặt lý trí, Ninh Tịnh biết nhiệm vụ của cô đã thất bại, nói thừa, cả hai đều đã xé mặt nhau như vậy rồi còn không thất bại. Lý Tuấn lại không phải M [1]. Cho dù anh ta thật sự với Sở gia làm khách đi chăng nữa, thấy Sở Tĩnh Trạch, chắc chắn vẫn chạy mất dạng.

[1] *Masochism: những người thích bị hành hạ.*

Nghe như vậy, giọng điệu của Ninh Tịnh không tránh khỏi có phần nặng nề: "Chị lớn rồi, chị kết bạn với ai chẳng nhẽ còn phải báo cáo với em."

"Chị quá đơn thuần, cơ bản không phân biệt được ai là người tốt, ai là người xấu. Tôi đã sớm nói rồi, chị không thể tự mình đến những nơi phức tạp như vậy, vì sao không chịu nghe lời."

Ninh Tịnh, người chỉ giả bộ đơn thuần: "???"

Hệ thống: "....."

"Nói thật, tôi thực sự hối hận vì đã cho chị nhiều thời gian như vậy, đáng nhẽ phải giành lấy chị sớm hơn." Hai mắt Sở Tĩnh Trạch u ám, nhẹ nhàng nắm lấy cổ cô, ngón tay không dùng lực, chỉ vuốt ve như vuốt ve người yêu. Nhưng không hiểu sao Ninh Tịnh lại cảm thấy áp lực nặng nề, bất giác thờ chừng lại.

Chỉ nghe thấy cậu nói: "Chị Tịnh, đừng liên lạc với người đàn ông đó nữa. Anh ta không thích hợp với chị, chị cũng không thật sự thích anh ta. Trên thế giới này, không ai hợp với chị hơn em cả."

Con say của Ninh Tịnh đã bốc lên đỉnh đầu, cô hất tay cậu ra: "Đúng. Lý Tuấn có thể không thích hợp với chị, nhưng cậu cũng không thích hợp. Chị không muốn nói chuyện yêu đương với một cậu nhóc kém mình 7 tuổi, chứ đừng nói đến việc yêu em trai của anh rể mình."

"Chúng ta không có quan hệ huyết thống." Sở Tĩnh Trạch phản ứng gay gắt: "Chênh lệch tuổi tác không liên quan với việc hợp hay không hợp. Em không tin, ngoại trừ tuổi tác, chị không có một chút cảm giác gì đối với em."

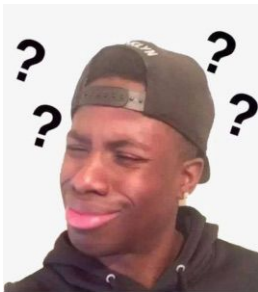
Ninh Tịnh dần dần không mở nổi mí mắt. Sở Tĩnh Trạch khê thờ dài, hai tay chống ở hai bên ghế lái phụ, cúi đầu hôn lên mí mắt cô. Cả người Ninh Tịnh run lên, Sở Tĩnh Trạch đưa tay che mắt cô lại, bá đạo nói "Chị Tịnh, cân nhắc em. Em sẽ không để chị bán thân về vấn đề tuổi tác, em sẽ làm tốt hơn những người đàn ông khác."

Đầu Ninh Tịnh nghiêng hẳn sang một bên, cứ thế ngủ mất. Sở Tĩnh Trạch vuốt mặt, thấy túi xách cô ném trước kính chắn gió, hơi vướng tầm nhìn nên bên lấy nó ra. Vừa cầm lên, đã sờ thấy bên trong có cái gì đó cứng cứng nặng nặng. Khi nâng túi lên còn nhìn rõ nó trượt xuống phía dưới.

Phải rồi, vừa rồi lúc cô dùng túi xách đập kính, cũng nghe thấy tiếng động lớn của các vật nặng va chạm nhau.

Sở Tĩnh Trạch cau mày, "roẹt" một tiếng mở khóa. Dưới ánh đèn trần xe mờ nhạt, cậu móc từ trong túi ra một cái gạt tàn hình vuông, các góc sắc nét tinh xảo, trong suốt óng ánh.

Sở Tĩnh Trạch: "....." Anh da đen đầu đây chấm hỏi.jpg

Hôm sau, Ninh Tịnh tỉnh dậy trong phòng mình.

Rèm cửa chưa kéo hết, Ninh Tịnh đưa tay che ánh nắng, lười biếng trở mình. Cảm giác sau khi say rượu thật khó chịu, cô sờ sờ người, phát hiện quần áo đã được đổi thành đồ ngủ. Sờ lên mặt, cảm thấy vô cùng sạch sẽ, thoải mái. Lốp trang điểm của cô đều đã được tẩy sạch.

Không cần nói cũng biết là ai làm. Haizz, sự chú đáo trước sau không đổi của Sở Tĩnh Trạch, thực sự khiến người ta không thể nào tức giận nổi.

Trên tủ đầu giường đặt một chiếc điện thoại di động đang sạc, Ninh Tịnh một tay xoa huyết Thái Dương, một tay mò mẫm với điện thoại, hóa ra mới chỉ hơn 8 giờ sáng.

Di động được Sở Tĩnh Trạch đổi sang chế độ rung, màn hình khóa hiển thị mấy cuộc gọi nhớ và tin nhắn. Trong đó có hai tin nhắn là của Lý Tuấn gửi tới lúc ban sáng, đều là dọa dẫm kiểu như: "Cô được lắm", "Cô chờ đấy".

Ninh Tịnh: "Hình như ta lại kết thêm thù hận."

Hệ thống: "....." Mắt lè.

Bỏ qua những tin nhắn chửi rủa, kéo màn hình xuống dưới cùng, có một tin nhắn của Chu Toàn: 【 Về nhà an toàn chứ? 】

Mấy cuộc gọi nhớ kia cũng là của Chu Toàn. Cuộc gọi cuối cùng được nhận vào lúc sáng sớm, chắc là Sở Tĩnh Trạch nghe.

Nhớ tới đêm qua tên nhai Chu Toàn này dám thất hẹn, Ninh Tịnh bắt đầu sôi máu, cô lập tức gọi lại, đầu bên kia vừa bắt máy liền mắng anh ta không có nghĩa khí.

Chu Toàn ngơ ngác, vừa bảnh mắt đã bị mắng đến tỉnh người. Nhân lúc Ninh Tịnh nghỉ thờ, liền vội vàng giải thích, nói mình sau khi nhận được tin tức liền không do dự lao đi. Nhưng đi được nửa đường thì Sở Tĩnh Trạch gọi tới nên anh mới nói cho cậu biết địa chỉ của Ninh Tịnh. Hai mươi phút sau, khi anh vẫn đang trên đường, thì nhận được tin nhắn của Sở Tĩnh Trạch báo đã đón được cô. Chu Toàn lúc ấy cảm thấy yên tâm nên mới không đến tìm cô nữa.

Chời bởi một hồi, Ninh Tịnh cuối cùng cũng hiểu tại sao Sở Tĩnh Trạch lại bắt ngờ xuất hiện ở đó.

Từ tối qua sau khi chọc thủng tấm ngăn giữa hai người, mặc kệ Ninh Tịnh có chấp nhận hay không, Sở Tĩnh Trạch như thể đã thoát khỏi giam cầm, giải phóng toàn bộ tình cảm mà cậu cố tình kìm nén trong quá khứ, hành vi, cử chỉ càng ngày càng can rở. Nhiều khi còn bắt ngờ xông đến hôn cô.

Thậm chí, quan hệ thay đổi làm cho độ nể cảm của các hành vi "đồ vu" bắt đầu tính lại từ đầu. Vào ngày thứ hai sau khi làm rõ quan hệ, Giá trị nhân phẩm liền bay lên 40 điểm. Sở tay mà cũng có thể tăng thêm 5 điểm Giá trị nhân phẩm, trừu chọc một chút đã có vẻ không chịu nổi. (= _ =)

Nhưng đây không phải dấu hiệu tốt. Trước mắt đã là mùa xuân của năm cuối cùng. Sự kiện Ôn Duyệt bị trúng đạn lại là sự kiện cuối cùng của cốt truyện. Chuyện này xảy ra vào mùa hạ sắp tới. Nói cách khác, khoảng cách cô rời khỏi thế giới này, chỉ còn chưa đầy hai tháng.

Hai ngày sau khi về nhà, Ninh Vi gọi điện thoại tới, báo Ninh Tịnh và Sở Tĩnh Trạch thu dọn đồ đạc về nhà ở, không nên tiếp tục sống bên ngoài một mình.

Ninh Tịnh không lấy làm ngạc nhiên. Căn cứ theo lời hệ thống, cuộc chiến của Sở gia đang sắp sửa bước vào giai đoạn phân chia thắng bại. Sở Tĩnh Thụ tuy phong lưu nhưng vẫn có đầu óc, đáng tiếc tính cách hơi nóng vội. Thương chiến đã dẫn tới hồi kết. Nhược điểm của đối thủ trên tay Sở Tĩnh Thụ đủ để cho đối phương ăn com tui cả đời.

Đối thủ vừa mất tiền trong thương chiến, lại bị cảnh sát theo dõi, mấy lần còn bị triệu tập điều tra. Hiện đang được báo lãnh tại ngoại. Bằng những chứng cứ Sở Tĩnh Thụ giao cho cảnh sát, toà án không thể phán án nhẹ, bọn họ chán chẵn phải ngồi tù. Trong tình cảnh chó cùng rứt gầu, những người này đã bắt cóc Ôn Duyệt để uy hiếp Sở Tĩnh Thụ giúp bọn họ rời khỏi Trung Quốc.

Tất nhiên, hiện giờ Ôn Duyệt vẫn đang yên ổn sống tại Sở gia. Không ai biết trước đối thủ có thể làm ra việc điên rồ như vậy, chỉ đơn giản suy nghĩ, nếu tiếp tục để hai người Ninh Tịnh ở bên ngoài thì khá nặng nề sẽ có nguy hiểm.

Tuy Sở Tĩnh Trạch thích ở riêng với Ninh Tịnh, nhưng cũng không phải người không hiểu chuyện. Sau khi nhận điện thoại liền nhanh chóng hẹn thời gian chuyển nhà với Ninh Vi. Sở gia hành động gọn gẽ, ngay tới đó đã có xe đến đón họ về nhà.

Hai vệ sĩ thân hình cao lớn, ít nói, ít cười ngồi ở phía trước, Ninh Tịnh và Sở Tĩnh Trạch sống vai ngồi ở phía sau.

Ánh đèn bên đường lần lượt chiếu lên mặt Ninh Tịnh rồi vùn vụt lướt qua. Cô yên lặng dựa vào ghế, Sở Tĩnh Trạch nhìn cô, rồi đột nhiên nhét một bên tai nghe của mình vào tai cô.

Ninh Tịnh sững sờ, chợt nhớ tới ngày đầu tiên đi học năm đó, hình như cô cũng từng làm vậy với Sở Tĩnh Trạch.

Sở Tĩnh Trạch duỗi tay, nắm lấy tay Ninh Tịnh đặt trên gối, mười ngón tay đan vào nhau trong bóng tối, nghiêng đầu nhìn cô, chớp mắt: "Đừng lo lắng."

Trong ánh đèn tối tăm, đôi mắt cậu ánh lên trong vắt, đậm tựa lưu li.

Ninh Tịnh không rút được, đành nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi bị gọi về Sở Trạch, bảnh xe âm mưu cuối cùng đã bắt đầu chuyển bánh. Cốt truyện chính cho tới hiện tại vẫn chưa từng đi lệch quá xa so với những gì cô đã biết. Ví dụ như, Ôn Duyệt bị cưỡng chế đưa về Sở gia, vị đại khí vận giả Sở Tĩnh Văn vẫn luôn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, ba ngày trước cũng về nước. Các nhân vật quan trọng đều tụ tập tại nhà chính Sở gia.

Một cốt truyện rõ ràng rành mạch như vậy, mà sau khi Sở Tĩnh Trạch đánh Lý Tuấn, lại đột nhiên nhảy ra rất nhiều yếu tố bất ổn, không còn nằm trong nhận thức của Ninh Tịnh nữa. Có nghĩ rất ọc vẫn không ra, nhân vật Lý Tuấn đã không còn, bọn bắt cóc sẽ mang Ôn Duyệt ra khỏi Sở gia bằng cách nào? Chỉ mong nhiệm vụ cuối cùng sẽ không xảy ra sai sót.

Trở lại Sở gia, Ninh Tịnh làm nhiệm vụ lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến đại khí vận giả được thế giới này nhận định. Sở Tĩnh Văn quả nhiên không khác những gì cô tưởng tượng. Tuổi trẻ anh tuấn, ôn tồn lễ độ, khí chất tiêu sái tựa ánh mặt trời. Đối lập với Sở Tĩnh Thụ, lão sắc quý không chiếm được liên giờ thời lưu manh, Ôn Duyệt sẽ thích ai, nhìn phát là biết ngay. (= _ =)

Sau khi về Sở gia, Ninh Tịnh ở lại phòng mình. Thời gian sau đó, do vụ án vẫn đang trong quá trình xét xử nên cô và Sở Tĩnh Trạch đều hiếm khi ra ngoài. Mỗi lần ra ngoài, đều có hai vệ sĩ đi theo. Cũng may, học kỳ này không có nhiều môn bắt buộc, không nghe giảng trực tiếp cũng không phải vấn đề lớn.

Hai tháng qua đi, vụ án cuối cùng đã bước vào giai đoạn chung thẩm. Mọi người trong Sở gia đều thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ có Ninh Tịnh cảm thấy kỳ quái. Theo lý thuyết thì vào lúc này, đáng nhờ Ôn Duyệt nên bị bắt đi rồi mới phải. Nhưng hiện tại lại hoàn toàn không có động tĩnh gì xảy ra.

Chẳng lẽ, sau khi nhân tố nguy hiểm là Lý Tuấn biến mất, vụ bắt cóc Ôn Duyệt cũng vì xóa sổ theo? Điều đó có bao giờ xảy ra không?

Tác giả có lời muốn nói: Vốn dĩ định viết hết kết cục trong vòng một chương, nhưng xem ra không thể không chia làm hai chương. Đêm nay có lẽ sẽ ra chương hai, nếu không có thì ngày mai sẽ cập nhật.

Phẩm Hoa Lâu tái bút: Dự định của team mình cũng gần giống của tác giả, tính đăng 2 chương tuần này để xong TG3. Có điều team cũng định có 1 phúc lợi to to dành cho độc giả yêu quý, nhưng tuần sau thì chưa chắc làm xong phúc lợi, mà để 1 tuần không đăng chắc bà con chôn sống, cho nên rằng thì là mà, chúng mình quyết định tuần này đăng 1 chương thôi.

Haha lần này dờ chính, có điều kiện để quyết định phúc lợi bị bẻ hay phúc lợi to to nhá mọi người. =))

(Nếu bà con chưa biết thì team mình đang xây dựng 1 tiểu lâu nhỏ xinh tên là Phẩm Hoa Lâu, sẽ công bố chính thức sau)

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bảnh Bao Phần Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thế giới 3: Bánh bao nhỏ thứ ba (14)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Văn Tịnh (linhchi12388) & A Uyên (Uyenyen1101) / Beta: Phong lưu công tử

Chương 45:

Gần đến buổi chung thăm, mọi thứ vẫn êm đềm như cũ.

Những bằng chứng được đệ trình lên tòa đủ để đối phương ăn com tù trọn đời. Chỉ cần bọn chúng đi vào, thì nhất định sẽ không bao giờ còn cơ hội trở mình. Đám mây âm u bao phủ trên đầu đám người Sở Tinh Thụ cuối cùng đã tan biến.

Tội phạm tạm thời đều bị giam ở toà án, lúc này Ninh Tịnh mới cảm nhận được, sự kiện Ôn Duyệt bị bắt cóc có lẽ thực sự đã bị xóa bỏ.

Nhưng việc này hết sức kỳ lạ. Sự kiện Ôn Duyệt bị bắt cóc là bước ngoặt quan trọng khiến Sở Tinh Trạch và Sở Tinh Vân trở mặt thành thù, nếu như nó biến mất, thì lấy đâu ra động cơ để Sở Tinh Trạch kiểm cơ đối nghịch khắp nơi với Sở Tinh Vân trong tương lai?

Tuyến truyền mấy chục năm sau đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, liệu nhiệm vụ của cô có thể tiến hành tron tru được nữa hay không?

Ngày diễn ra chung thăm, trời trong nắng ấm. Thân là một nhân chứng, Sở Tinh Trạch từ sớm đã phải rời khỏi nhà chính Sở gia để lên tòa làm chứng.

Đám người Ninh Tinh đã cuồng chân ở nhà trong một khoảng thời gian dài. Nhất là trong giai đoạn khẩn trương nhất của vụ án, bất kể là đi đâu cũng phải mang theo vệ sĩ, Sở Tinh Trạch cũng đi theo cô mọi lúc mọi nơi.

Đương nhiên, Ninh Tinh vẫn còn tự do chân so với Ôn Duyệt. Ôn Duyệt không được phép rời khỏi nhà chính Sở gia nửa bước. Trong nhà có quả bom nổ chậm là Ninh Vi nên ngày thường, trừ bỏ thời gian ăn com thì Ôn Duyệt đều cố gắng tránh mặt Ninh Vi để không xung đột cùng cô ta.

Ninh Tinh cảm thấy, nếu không phải trong Sở gia có đầy đủ từ phòng chiếu phim, phòng karaoke, bể bơi, sân bóng, thậm chí phòng vũ hội để giải sầu thì sớm hay muộn Ôn Duyệt cũng bị từ kỳ mà chết. (= _ =)

Lúc này, khi mọi chuyện đã ổn thỏa, mọi người đều như chim sẽ sổ lồng, hận không thể dang cánh bay ra ngoài. Ninh Vi đã bay ra nước ngoài du lịch từ hai hôm trước. Ôn Duyệt thì lại muốn đi thăm quan công viên trò chơi mới khai trương gần đây, lúc ăn sáng cô thuận miệng mời Ninh Tinh, dù sao thì Ninh cũng là người bạn duy nhất trong nhà mà cô ta có thể tán gẫu vài câu.

Ninh Tinh cảm thấy bản thân sắp mọc rêu đến nơi nên sáng khoái đồng ý.

Hai cô gái vô cùng vui vẻ hẹn nhau giữa trưa xuất phát, nhưng không ngờ rằng cuối cùng đội ngũ lại tăng thêm hai vị tôn phật gia (=_=)

Ninh Tinh khom lưng chui vào trong xe, Sở Tinh Trạch cũng nhanh chân chui vào theo.

Ninh Tinh dờ khóc dờ cười nói: "Cố vệ sĩ đi theo chị rồi, em không cần lúc nào cũng phải kè kè chị như gà mái bảo vệ con thế đâu."

Sở Tinh Trạch cầm tay Ninh Tinh, cười nhẹ: "Không phải gà mái, mà là chó chăn cừu."

Ninh Tinh đánh nhẹ vào người cậu, chửi thầm, nếu Sở Tinh Trạch mà là chó thì cũng là chó nghiệp vụ Dobie chứ chó chăn cừu cái nỗi gì.

"Được rồi, em nói thật, nhưng chị không được phép cười em." Sở Tinh Trạch áp tay Ninh Tinh lên mặt mình, "Em đã từng mơ một giấc mơ liên quan đến chị, nó làm em không thể quên được"

Ninh Tinh hiểu kỳ nói: "Giấc mộng gì vậy?"

Sở Tinh Trạch dựa lưng vào ghế, hồi tưởng nói: "Giấc mơ đó rất kỳ lạ, xung quanh trắng xóa. Em thấy chị đi chơi hội Thanh Minh với một người bạn. Không hiểu vì lý do gì mà lúc ấy em không ở gần chị. Kết quả chị bị nguy hiểm, mất rất nhiều máu. Em chỉ nhớ em đã chạy một chặng đường rất dài, liệu mạng mới cứu được chị trở về."

Ninh Tinh gật mình. Tại sao tình huống trong mơ của Sở Tinh Trạch lại khiến cô cảm thấy quen thuộc đến vậy?

Sở Tinh Trạch quan sát biểu cảm của Ninh Tinh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô thì vội vàng nói: "Xin lỗi, có phải em dọa chị sợ rồi không? Thật ra đây là giấc mơ từ mấy năm trước rồi, hầu như em đã quên gần hết, chỉ duy nhất có một hình ảnh em không thể quên, đó chính là hình ảnh bản thân chạy thật nhanh đến cạnh chị nhưng cuối cùng vẫn tro mắt nhìn chị bị thương. Chắc có lẽ do nó quá đáng sợ."

"Không sao đâu." Ninh Tinh an ủi nói: "Yên tâm đi, em phải biết rằng, giấc mơ luôn trái ngược với hiện thực"

Sở Tinh Trạch lâm nhùng nói: "Em biết, nhưng em vẫn muốn đi theo chị."

Lúc họ đang nói chuyện thì xe đã dừng trước cổng công viên giải trí.

Ninh Tinh và Sở Tinh Trạch lần lượt xuống xe, Ôn Duyệt cùng Sở Tinh Vân ngồi chiếc xe đằng trước. Bốn người cùng nhau bước vào công viên giải trí, để không dọa sợ các bạn nhỏ nên vệ sĩ phụng mệnh quan sát từ xa."

Nhưng cho dù không có vệ sĩ, thì ngoại hình xuất sắc của bốn người cũng đủ thu hút sự chú ý của rất nhiều du khách xung quanh.

Một buổi chiều, bốn người lần lượt chơi vòng xoay ngựa gỗ, xe điện đụng, đu quay khổng lồ, tàu cướp biển, thậm chí điên cuồng chơi tàu lượn siêu tốc những ba lần, phát tiết tất cả tâm tình bị đè nén suốt mấy ngày qua, gào thét giải tỏa ra ngoài.

Theo đề nghị của Sở Tinh Trạch, bọn họ đi thăm hiềm nhà ma. Ban đầu Ninh Tinh nghĩ Sở Tinh Trạch hẳn phải rất can đảm mới đề xuất trò này, không nghĩ tới, vừa bước vào nhà ma chưa đến năm phút, cậu đã giống như bạch tuộc không xương, dính chặt vào lưng Ninh Tinh không buông.

Ninh Tinh: "....."

Nhà ma này là một mê cung khổng lồ, phải mất ít nhất nửa tiếng đồng hồ mới đi hết. Đạo cụ chân thật, không khí xây dựng cũng rất khá, nhưng Ninh Tinh bây giờ không rảnh để sợ hãi. Cô gian nan kéo theo "em bé to xác" sau lưng tìm kiếm lối ra an toàn.

Ngay khi đến lối ra, Sở Tinh Trạch bỗng chốc khôi phục trạng thái bình thường, bình tĩnh nắm tay Ninh Tinh vén màn đi ra.

Ninh Tinh: "???"

Tuy Sở Tinh Trạch từng có lịch sử đen tối bị nhốt trong phòng tranh, sợ hãi đến mức khóc nức lên khi còn nhỏ. Nhưng vì sao cô cứ có cảm giác mình đang bị lừa một vỏ nhĩ?

Ngoài cửa, Sở Tinh Vân và Ôn Duyệt đã đến đích trước một bước, đang ngồi trên ghế đá công cộng nghỉ ngơi. Thấy vệ mặt Ninh Tinh như ăn phải ruồi, Ôn Duyệt và Sở Tinh Vân đều không nhịn được cười.

Ninh Tinh đảo mắt, bỗng nhiên nhìn thấy Sở Tinh Vân và Ôn Duyệt nắm tay nhau, xem ra hai người này đã xác nhận mối quan hệ. Khó trách gần đây, Ôn Duyệt cười nhiều hơn, cũng vui vẻ hơn so với trước kia.

Ninh Tinh: "Một chén cẩu lương thật lớn nha! Cũng không biết Sở Tinh Thụ sẽ có cảm giác gì sau khi biết chính em trai mình là người cạy góc tường nhà mình"

Hệ thống: "....."

Ninh Tinh: "Đúng rồi, tiến độ bao nhiêu rồi?"

Hệ thống: "95%."

Ninh Tinh ồ một tiếng, cảm thán nói: "Lần này yên bình gớm. Cứ theo tốc độ này, chẳng mấy chốc sẽ đến thế giới sau thôi."

Sau khi quây phá một vòng, bốn người ăn com tại một nhà hàng Nhật ở quảng trường gần công viên giải trí. Trước khi ăn com, Ninh Tinh đi cùng Ôn Duyệt rù nhau vào nhà vệ sinh.

Trên đường đi, Ninh Tinh nhận không được dò hỏi mối quan hệ giữa Ôn Duyệt và Sở Tinh Vân, Ôn Duyệt then thùng gạt đầu.

Công bằng mà nói, cho dù có rất nhiều lần xâm vậy quanh, nhưng Ôn Duyệt vẫn là một cô gái tốt trong lòng Ninh Tinh. Bị ảo sắc quỷ Sở Tinh Thụ coi trọng cũng không phải do ý muốn của cô ấy. Thấy Ôn Duyệt thoát khỏi vận mệnh" hương tiêu ngọc vãn", lại tìm được chân mệnh đích thực của đời mình, Ninh Tinh thực sự mừng thay cô ấy, nên nhận không được trêu ghẹo vài câu.

Sau khi vào nhà vệ sinh, Ninh Tinh ra trước Ôn Duyệt, đứng trước bồn rửa tay đặt lại lớp trang điểm. Cửa nhà vệ sinh mở ra, một đi lao công đẩy xe đi vào, lau dọn sàn nhà. Mấy lau sàn kêu vù vù, át đi mọi tiếng động trong nhà vệ sinh. Tuy cảm thấy khá lạ khi lao công lại làm vệ sinh vào thời gian này, nhưng Ninh Tinh vẫn lễ phép tránh sang một bên để khỏi chặn đường, đứng trong góc dậm lại lớp trang điểm.

Nhờ hình ảnh phản chiếu qua gương, trong một lần vô tình liếc mắt qua đi lao công, cô phát hiện sườn mặt của người này trông rất quen.

Một luồng hơi lạnh thấu xương bất chợt ủa lên từ gang bàn chân, Ninh Tinh nhìn chằm chằm đôi mắt trong gương, đó là một đôi mắt lạnh băng quen thuộc.

Là Lý Tuấn!

Đã quá muộn để vọt ra ngoài kêu cứu, Ninh Tịnh bị người phía sau lưng nhào tới kim chặt hai tay, một miếng khăn nóng nực mùi thuốc mê xông thẳng vào mũi và khoang miệng. Ninh Tịnh cả người xụi lơ ngã xuống đất, bất tỉnh.

Tiếng xa nước vang lên, Ôn Duyệt sửa sang lại quần áo, từ phòng vệ sinh bước ra, Lý Tuấn đứng ngoài cửa giờ lại trở cũ, Ôn Duyệt bị đánh thuốc ngất trên mặt đất.

Cánh cửa phòng vệ sinh nữ mở ra, Lý Tuấn khom người, đẩy xe lau dọn ra ngoài. Vệ sĩ canh gác ngoài cửa nhìn gã một cái rồi sợ ý ngoảnh mặt đi. Hoàn toàn không nhận ra phía dưới xe lau dọn có giấu hai người đang bất tỉnh.

Lúc Ninh Tịnh tỉnh lại, cảm giác bản thân đang ở trong một không gian bấp bênh, mùi mặn của biển khơi ập vào mặt. Nếu cô đoán không lầm thì bây giờ có lẽ cô đang ở trên một con tàu.

Cô thử cử động, phát hiện bản thân bị trói chặt trên một cái ghế. Đây có lẽ là hầm phụ trong khoang thuyền, còn Ôn Duyệt thì không rõ tung tích.

Ninh Tịnh mở miệng hỏi: "Hệ thống, người ở đâu? Mấy giờ rồi?" Giọng nói khô khốc, không biết đã qua bao lâu chưa được uống nước.

Hệ thống: "Ký chủ, cuối cùng người cũng tỉnh, đã qua một ngày lễ bốn giờ kể từ khi người bị trói mang đi"

Ninh Tịnh nuốt một ngụm nước miếng, cổ làm dịu yet hầu đang sắp sửa bốc cháy: "Ta nhớ là Lý Tuấn đánh thuốc mê ta..... Chuyện gì thế này, không phải ông chủ của hân đã bị kết án rồi sao?"

Hệ thống: "Chung thẩm thật sự đã diễn ra, nhưng vào ngày diễn ra chung thẩm, Sở Quốc Phong đã bỏ trốn."

Sở Quốc Phong chính là đối thủ một mắt một còn của Sở Tĩnh Thụ.

Ninh Tịnh cứng đờ lặp lại: "Bỏ trốn?"

Hệ thống: "Đúng vậy, bỏ trốn. Hân nhất định sẽ ngồi tù một gong nếu tiếp tục ở lại Trung Quốc. Cho nên hân vẫn luôn giả bộ phối hợp điều tra, chờ sau khi mọi người buông lỏng cảnh giác, hân sẽ tận dụng cơ hội cuối cùng chạy trốn khỏi Trung Quốc."

Tinh tiết này..... nhìn thế nào vẫn thấy giống tình tiết mờ mẩn cho sự kiện Ôn Duyệt dính dạn lạc mà chết, Ninh Tịnh buồn bực nói: "Hân đang nghĩ cái gì quái vậy? Sở Tĩnh Thụ đã giao nộp bằng chứng từ lâu, kể cả Sở Quốc Phong bắt bọn ta cũng không thể quay ngược thời gian."

Hệ thống: "Không sai, trong nguyên tác, Sở Quốc Phong bắt cóc Ôn Duyệt là để uy hiếp Sở Tĩnh Thụ giao ra bằng chứng giả. Nhưng hiện tại hân bắt cóc Ôn Duyệt là bởi vì tài chính của hân đã bị niêm phong, nếu xông ra nước ngoài bây giờ thì hân không thể trả tiền lương cho những kẻ đã thay hân bán mạng. Đám người kia đều là những kẻ liều mạng, Sở Quốc Phong mà dám tay không chạy ra nước ngoài thì chính là tìm đường chết. Cho nên hân mới muốn dựa vào thời khắc cuối cùng kiểm soát một tý."

Bây giờ cuối cùng Ninh Tịnh đã hiểu vì sao sự kiện bắt cóc Ôn Duyệt bị xóa bỏ nhưng cốt truyện của thế giới lại không bị sụp đổ, đó là bởi vì, dù thế nào đi chăng nữa, thế giới đều sẽ lấp đầy những tình tiết cho kết quả mà nó đã định sẵn. Có một số chi tiết, bạn cho rằng nhảy vọt qua thì sẽ không bao giờ phát sinh, thật ra nó chỉ bị trì hoãn một chút rồi sau đó sẽ xuất hiện theo một cách khác mà thôi.

Ninh Tịnh khòe kòe nói: "Cốt truyện gốc không phải chỉ trói Ôn Duyệt thôi sao, vì sao lại trói cả ta đi cùng? Người đưa tiền là Sở Tĩnh Thụ, đối với hân ta, mạng ta còn không bằng nửa cọng hành lá."

Hệ thống rơi vào im lặng, một lúc sau mới buồn bã nói: "Chắc có lẽ do người lừa gạt cảm tình của Lý Tuấn, cộng thêm việc Sở Tĩnh Trạch đánh hân một trận bên đường, hân ghi hận trong lòng nên mới tiện tay bắt luôn cả người."

Ninh Tịnh: "....." Trong lòng cô bắt đầu không ngừng chửi bậy.

Hệ thống: "Để ta báo cho người tin tốt. Tiến độ tăng lên rồi, 96%."

Ninh Tịnh thoáng sững sờ. Hình như cô đã biết nhiệm vụ cuối cùng là cái gì rồi.

Ôn Duyệt chắc đang bị giam ở một nơi khác. Ở đây không có ai mang thức ăn cùng nước uống đến cho Ninh Tịnh, cảnh mỗi cô khô khốc nứt nẻ, Sở Tĩnh Thụ mà không đến nhanh, cô không chết vì bị bắt cóc mà sẽ chết vì khát mất. (= _ =)

Đêm dài trôi đi, mặt trời mọc trên biển, ánh nắng ấm áp chiếu vào thông qua ô cửa sổ mạn tàu.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng mở khóa, Ninh Tịnh dậy tinh thần, nhìn thấy 5, 6 người đàn ông to lớn bước xuống từ trên cầu thang gỗ, tất cả đều che kín nửa mặt.

Hệ thống: "Sau lưng bọn chúng có đất sừng"

Tim Ninh Tịnh đập mạnh, cô không định phí sức phản kháng. Sau khi mấy người kia đi xuống, một người trong số bọn chúng tiến lên cời trói cho cô, mấy tên còn lại thì canh chừng xung quanh.

Bọn chúng xích Ninh Tịnh lên boong tàu, Ôn Duyệt bị trói ở đó. Khi nhìn thấy Ninh Tịnh, cô ta kinh hoàng mở lớn hai mắt, trong miệng không ngừng ú ớ kêu la. Ninh Tịnh cảm thấy biểu hiện của Ôn Duyệt một giống một cô gái đang bị bắt cóc. Cô biết rõ cốt truyện nên ngược lại hình như hơi bình tĩnh quá mức.

Ninh Tịnh bị đẩy đến cạnh Ôn Duyệt. Ôn Duyệt co người sợ hãi, dùng đầu gối bò đến chỗ Ninh Tịnh. Ninh Tịnh lắc đầu với Ôn Duyệt, ý bảo cô ấy đừng hoảng hốt.

Đám vệ sĩ quây thành một vòng tròn, ở giữa là một người đàn ông Trung Quốc đang ngồi, ông ta áng chừng 40 – 50 tuổi, sống mũi và cánh mũi đều mang nét đặc trưng người Sở già, nếu không lầm thì đây chính là Sở Quốc Phong. Ông ta ăn mặc quần áo chỉnh tề, mái tóc hoa râm được chải vuốt gọn gàng, nhưng ngay cả quần áo ngắn nắp lịch sự cũng không che nổi đường nét dừ tợn cùng tinh thần sa sút của ông ta.

Biến mất lâu như vậy, bên Sở Tĩnh Trạch chắc chắn đã biết hai người bọn cô mất tích, thậm chí có khả năng đã thương lượng xong với Sở Quốc Phong. Quả nhiên, ở boong tàu đợi một lúc, Ninh Tịnh nghe thấy tiếng động cơ cano lướt lại gần.

Theo sau là tiếng bước chân dồn dập vang lên trên boong tàu. Ở cuối khoang thuyền, Ninh Tịnh trông thấy Sở Tĩnh Trạch và Sở Tĩnh Văn lên tàu, đằng sau là bốn người khiêng theo bốn vali hành lý màu đen, nhưng không thấy Sở Tĩnh Thụ có mặt.

Sở Quốc Phong đứng từ xa yêu cầu bọn họ giao nộp vũ khí, tiếp đó phái thuộc hạ tiến lên soát người, sau khi xác nhận bọn họ không mang theo vũ khí mới để họ bước lại gần.

Sở Tĩnh Trạch sau khi thấy Ninh Tịnh không có gì đáng ngại, mới nhẹ nhàng thờ ra. Nhưng khi ánh mắt lướt qua đôi môi khô khốc cùng gương mặt tái nhợt của cô thì trái tim bỗng chốc quặn thắt. Đề đối phương không nhìn ra sơ hở nên cậu bắt buộc bản thân phải quay đi chỗ khác.

Sở Quốc Phong nheo mắt nhìn cậu.

Sở Tĩnh Văn ném vali tới trước mặt thuộc hạ của Sở Quốc Phong, giọng nói cộc cằn: "Kim cương và vàng mấy muốn, đếm đi, rồi thả người."

Sau khi vệ sĩ đếm xong, Sở Quốc Phong cười nói: "Không sai. Nhưng hình như tao nhớ rõ rằng trước đó tao yêu cầu 7 vali?"

Sở Tĩnh Văn nói: "Mấy thả người trước, số còn lại tự khắc sẽ tới tay mày sau."

Sở Quốc Phong cười đến run cả ba vãi" Không được. Làm sao tao biết sau khi thả người ra, bọn mày có lập tức trở mặt hay không?"

Sở Tĩnh Trạch lúc này cách rất gần so với Sở Quốc Phong, cậu đột nhiên ngừng đầu nhìn gã. Sở Quốc Phong ngay lập tức nâng cao cảnh giác, bất ngờ rút súng lục nhắm về phía Ninh Tịnh đe dọa: "Nhóc con, dừng giờ trò."

Hai bên nhất thời lâm vào trạng thái giằng co, Sở Tĩnh Văn nói: "Sở Quốc Phong, mày mới là kẻ đứng giữ trò, chúng tao cho mày tiền đã là sự nhân từ lớn nhất đối với mày rồi. Nếu mày còn dám thương người, tao đảm bảo với mày một các tiền mày cũng sẽ không có chữ dừng nói tới việc sẽ bị bắt khi cặp bên"

"Nếu tao bị bắt thì e rằng hai cô em gái này còn chết sớm hơn ta đấy. Chuyện này giải quyết thế nào xem ra phải nhìn thành ý của chúng mày rồi."

Sở Tĩnh Trạch đột nhiên mở miệng: "Tôi ở lại, lát nữa vali kim cương sẽ được đưa đến, mỗi một vali đưa đến ông phải thả một người. Tôi sẽ là người đi cuối cùng, ông có thể yên tâm rồi chứ?"

Không chỉ Sở Tĩnh Văn kinh ngạc, mà ngay cả Ninh Tịnh cũng bị dọa đến ngồi thẳng dậy.

Mọi thứ đang dần phát triển theo hướng tồi tệ. Nếu Sở Tĩnh Trạch gặp bất kì nguy hiểm nào trên con tàu này thì nhiệm vụ của cô sẽ trực tiếp thất bại trong thời khắc cuối cùng.

Sở Quốc Phong nói: "Được, tao đồng ý."

Tiếp đó cử vệ sĩ tiến lên lục soát người Sở Tĩnh Trạch, rồi trói cậu như trói Ôn Duyệt cùng Ninh Tịnh, trói xong đẩy đến bên cạnh Ninh Tịnh.

Đám người Sở Tĩnh Văn chỉ có thể tạm thời rời đi để thu thập kim cương.

Muốn thu thập một số lượng lớn kim cương trong một khoảng thời gian ngắn mà không bị nghi ngờ thì cần tốn không ít công sức. Sở Tĩnh Văn đi áng chừng nửa ngày mới quay lại.

Hoàng hôn buông xuống, Sở Quốc Phong đã vào khoang thuyền nghỉ ngơi, chỉ còn mấy tên đàn em ở lại trông chừng ba người Ninh Tịnh.

Cô tay đau nhức vì bị trói trong một khoảng thời gian dài. Cũng may, dưới sự yêu cầu của Sở Tĩnh Trạch, cuối cùng Ninh Tịnh cũng được uống một ngụm nước ngọt.

Mặt Trời dần khuất bóng, gió biển mang theo mùi ẩm ướt quất vào mặt khiến Ninh Tịnh cảm thấy buồn ngủ, cô gắt gù đựng trứng vai Sờ Tinh Trạch.

Dường như cảm nhận được có ngẩng đầu lên, Sờ Tinh Trạch cúi đầu nhìn lại, con người màu xanh nhạt như nước biển lấp lánh dưới màu vàng óng ánh của ánh hoàng hôn, sáng tựa vì sao, khiến Ninh Tịnh hoảng hốt nghĩ tới cái tên của cậu.

"Đừng sợ." Sờ Tinh Trạch sử dụng khẩu hình nói, dùng ánh mắt trấn an cô, dịch lại gần nắm lấy đầu ngón tay lạnh như băng của Ninh Tịnh, nhét một vật cứng lạnh lạnh gì đó vào lòng bàn tay cô.

Ninh Tịnh sờ sờ, phát hiện đó là một chiếc đồng hồ quả quýt bỏ túi.

Sau khi tia nắng cuối cùng chìm xuống mặt biển, vali kim cương đầu tiên rút cuộc cũng có tin tức, Sờ Quốc Phong đi từ trong khoang thuyền ra, dừng lại trước mặt ba người Ninh Tịnh, gãi đầu nhiên đề nghị: "Hay chúng ta chơi một trò chơi để quyết định thứ tự rời đi của bọn mày thì thế nào?"

Sờ Tinh Trạch cảnh giác báo hộ Ninh Tịnh phía sau lưng, lạnh lùng nhìn gãi như thể đang nhìn một xác chết.

Một lát sau đám vệ sĩ mang lên ba cái hộp bị khoá. Sờ Quốc Phong chỉ vào chúng báo: "Ồ đây chỉ có một hộp là chứa đạn, hai cái còn lại đều là hộp không, ai chọn phải hộp có đạn thì người đó được phép đi trước. Chọn đi"

Hệ thống: "Hắn nói thật đấy. Hộp thứ ba chính là hộp có đạn."

Ninh Tịnh hít một hơi sâu. Mặc kệ thế nào, cô nhất định phải tìm cách để Sờ Tinh Trạch nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vệ sĩ giờ súng lục về phía bọn họ, Ninh Tịnh cùng Ôn Duyệt liếc mắt nhìn nhau, Ninh Tịnh gắt đầu, giọng Ôn Duyệt run rẩy, chọn hộp ở giữa, sau khi mở ra, là hộp không.

Đến lúc Ninh Tịnh lựa chọn, cô gãi vò suy ngẫm một lát mới lên tiếng: "Cái đầu tiên."

Hộp đầu tiên cũng là hộp không.

Còn lại Sờ Tinh Trạch không cần lựa chọn, cậu sẽ là người đầu tiên rời đi.

Sờ Tinh Trạch nắm chặt tay, lạnh lùng nói: "Chẳng nhẽ ông muốn thả đối thủ nặng kí nhất rồi đi đầu tiên?"

Sờ Quốc Phong nói: "Nhưng tao cũng không muốn giữ một con dã thú lại bên người, mày tình nguyện ở lại đã gắn tiếp chứng minh hai cô em đằng kia cũng quan trọng không kém gì mày."

Sờ Tinh Trạch âm thầm cắn chặt răng. Đứng trước họng súng, cậu không dám mạo hiểm khi trong tay không có vũ khí. Nếu chỉ có một mình, cậu dư sức đánh bại Sờ Quốc Phong, bắt gãi làm con tim đề rời đi. Nhưng bây giờ Ninh Tịnh cũng ở đây, cậu không thể bảo vệ cùng lúc nhiều người như vậy, nếu hành động tùy tiện rất có thể sẽ làm cô bị thương.

Rất nhanh vali kim cương đầu tiên đã được đưa tới. Hai bên trao đổi ngay trên biển, trao đổi xong mới đem về thuyền. Sau khi xác nhận số lượng không có gì sai sót, Sờ Quốc Phong đề vệ sĩ áp giải Sờ Tinh Trạch lên một chiếc cano, đi súng lục vào đầu cậu ra lệnh: "Rời khỏi đây ngay lập tức."

Sờ Tinh Trạch hết cách, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu cho Ninh Tịnh "Đừng hoảng hốt". Rời đi dưới sự thúc giục từ họng súng.

Hệ thống: "Đình! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị thực tế: 98%."

Ninh Tịnh trầm nghĩ, quả nhiên xác định Sờ Tinh Trạch bình an vượt qua sự kiện lần này, chính là sứ mệnh cuối cùng của cô ở thế giới này.

Bây giờ trên boong tàu chỉ còn lại hai người là Ninh Tịnh và Ôn Duyệt.

Sờ Quốc Phong áp dụng quy tắc cũ, dựa vào hình thức rút thăm để lựa chọn người tiếp theo rời đi. Lần này, hộp có đạn là hộp phía bên trái.

Sờ Quốc Phong lúc này vẫn sẵn sàng tuân thủ lời hứa vì còn hai vali kim cương và vàng chưa đến tay gãi. Do đó, người thứ hai rời đi vẫn an toàn. Nhưng người cuối cùng rời đi thì chưa chắc. Chờ đến khi Sờ Quốc Phong lấy được tất cả vào tay, để tránh sự vây bắt của Sờ Tinh Thụ, liệu gãi còn tuân thủ lời hứa, thả con tim cuối cùng đi một cách dễ dàng như vậy?

Không ai có thể biết trước được.

Nếu gãi thật sự không thả ra, như vậy kết cục của người cuối cùng rời đi..... sẽ như thế nào?

Đối mặt với sự lựa chọn tàn khốc, cánh môi Ôn Duyệt run rẩy, không thể cất tiếng lựa chọn.

Hệ thống: "Đình! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 99%. Sờ Tinh Trạch đã về tới bến tàu."

Ninh Tịnh: "Khi cốt truyện hoàn thành, ta sẽ chết giống như mấy thế giới trước sao?"

Hệ thống: "Chính xác."

Ninh Tịnh hít một hơi thật sâu, đưa ra quyết định cuối cùng: "Lần này tôi sẽ chọn trước. Tôi chọn hộp bên phải"

Hệ thống trầm mặc: "Người đề Ôn Duyệt rời đi?" Ôi đầu người tốt bụng dữ vậy?

Ninh Tịnh nói: "Người đừng hiểu lầm, ta còn chưa thánh mẫu đến mức như đó. Chỉ có điều người nghĩ thứ coi, so với Ôn Duyệt, cứu ta về cũng vô dụng, dù sao cuối cùng ta vẫn phải chết sớm. Nếu vậy thì cần gì phải lãng phí cơ hội lần này, không bằng để một người thật sự có thể sống sót trở về."

Hệ thống cảm thấy lần này ký chủ rác rưởi nói rất có đạo lý.

Sờ Quốc Phong kêu người mở hộp ra, khi Ôn Duyệt biết mình là người được rời đi thì kinh ngạc nhìn về phía Ninh Tịnh, nước mắt rơi là chảy, vừa vui mừng lại vừa áy náy.

Sau khi vali kim cương thứ hai được giao đến, Ôn Duyệt được đưa lên cano rời đi.

Trên boong tàu chỉ còn lại một mình Ninh Tịnh.

Trong khi chờ đợi vali kim cương cuối cùng, Ninh Tịnh phát hiện ra Sờ Quốc Phong không có ý định lấy nốt vali cuối cùng. Đám vệ sĩ vận chuyển 6 vali lên cano, thừa dịp đám người Sờ Tinh Thụ đang bận rộn chuẩn bị kim cương, lên kế hoạch bỏ đi trước.

Mà Sờ Quốc Phong hiển nhiên không có ý định mang theo đứa con ghê là Ninh Tịnh. Động cơ ca nô yên lặng khuấy động mặt nước, phi nước đại rời đi.

Ninh Tịnh gầy gù đứng lên, hệ thống nói: "Sờ Quốc Phong đã đặt một quả bom trong khoang thuyền, hân bấm kích nổ ngay khi vừa rời đi, ba phút nữa sẽ phát nổ."

Ninh Tịnh: "....."

Hệthống: "....."

Ninh Tịnh: "??? Đừng nói ta sẽ nổ banh xác bắn lên trời?"

Hệ thống chột dạ trả lời: "Có thể xem là vậy."

Ninh Tịnh: "Người đã quên thế giới trước ta chết thế nào rồi sao? Tại sao lần này vẫn đối xử với ta như vậy! Ta muốn khiếu nại m!"

Hệ thống: "Ta cũng không ngờ cuộc đấu súng lại bị thay bằng đánh bom. Thôi không sao, ta sẽ đưa người đi trước khi người bị bắn lên trời."

Ninh Tịnh nhìn thấy có một tay cầm bị sứt trên boong tàu cách đó không xa, gắng sức nháy qua, cật lực cắt đứt dây trời.

Hệ thống: "Còn có 70 giây nữa sẽ phát nổ."

Ninh Tịnh tức cò tay, lấy chiếc đồng hồ quả quýt Sờ Tinh Trạch đưa cho cô. Quả nhiên bên trong bị đảo rỗng, thay thế bằng một máy truyền tin mini màu đen.

Hệ thống: "Còn 50 giây."

Hệ thống: "Đình! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 100%. Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành trọn vẹn thế giới thứ ba."

Ninh Tịnh thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi Sờ Tinh Trạch trở lại bến tàu, lý do tiến độ vẫn luôn dừng lại ở mức 99% là bởi vì có một quả bom có thể uy hiếp đến tính mạng cậu. Bây giờ chỉ còn chưa đến 50 giây nữa bom sẽ phát nổ. Thời gian quá ít, không đủ để Sờ Tinh Trạch có thể đến gần vùng biển này. Nói cách khác, mạng sống của cậu đã an toàn, không còn thứ gì có thể tiếp tục uy hiếp mạng sống của cậu.

Sứ mệnh cuối cùng của cô là giúp cậu thuận lợi vượt qua nguy cơ này, tất cả đã hoàn thành.

Tại giây phút cuối cùng này, sau một lúc lâu suy ngẫm, ma xui quỷ khiến thế nào mà Ninh Tinh lại quyết định bật máy truyền tin.

Cô không có ý gì khác, cô lúc này chỉ là đột nhiên muốn nghe thấy giọng nói của Sờ Tinh Trạch.

Bên kia bắt máy rất nhanh, trong không gian bắt ngờ truyền đến giọng nói nồn nóng của Sờ Tinh Trạch: "Chị Tinh!?"

"Chị đây, Sờ Quốc Phong mang theo kim cương rồi đi rồi, già báo mọi người thu thập vali kim cương cuối cùng để nguy trang thôi."

"Vậy còn chị? Bây giờ chị đang ở đâu?"

Ninh Tinh ngập ngừng, mãi mới nói tiếp: "Chị rất an toàn"

"Em sẽ đến đón chị ngay bây giờ, người của chúng ta đang phục kích gần đó, chị ở đâu? Còn ở trên tàu không?"

Hệ thống: "Còn 20 giây."

Ninh Tinh siết chặt máy truyền tin, thờ dãi nói: "Tinh Trạch, không cần tới đón chị"

Nói xong, cô cắt đứt liên lạc, vứt đồng hồ quả quýt xuống biển.

Hệ thống: "Còn 10 giây, đi thôi."

Ninh Tinh: "Đi đi đi! Ta không muốn nhìn thấy cảnh mình bị nổ như pháo hoa bay lên trời đâu."

Hệ thống: "....."

Nó có nên nói cho ký chủ nghe nhiệm vụ sau cô sẽ thường xuyên phải bay lên trời không nhỉ?

Ninh Tinh nhắm mắt lại, cảm nhận ý thức dần thoát ly khỏi thể xác. Phía dưới là thân thể nguyên chủ đang mềm oặt ngã xuống đất, đã không còn hô hấp.

Ninh Tinh chưa kịp nói câu tạm biệt với nguyên chủ đã bị hệ thống kéo vào một khoảng không gian trắng xóa.

Cùng lúc đó, tiếng "Bíp" vang lên, đồng hồ đếm ngược của quả bom nhảy về số 1.

.....

Ở bến tàu xa xôi.

Ngay khi nghe Ninh Tinh nói câu cuối, trái tim Sờ Tinh Trạch bắt an run lên một cách mãnh liệt.

Không đợi cậu trả lời, bên kia đã cắt đứt liên lạc. Trái tim Sờ Tinh Trạch chấn động, cậu lao ra khỏi cửa, phi vào khoang cabin như tên bắn.

Nhưng mà, ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng trước hành động thất thủ của Sờ Tinh Trạch, thì một tiếng nổ chấn động trời đất vang lên, vùng biển ở phía xa bỗng dưng nổ mạnh!

Cột nước cao tới mười mét, bọt nước bắn tung tóe. Khói đen đầy trời, ánh lửa ngút ngàn, chiếu sáng cả một góc trời.

Sờ Tinh Trạch ngo ngác mà nhìn về hướng vụ nổ, hai mắt vẫn lên to máu, suy sụp quỵ rạp xuống đất, gằm lên tuyệt vọng: "A ——!!!"

Phong lưu công tử: *Tạm biệt Sờ Tinh Trạch, tạm biệt bánh bao thứ 3.*

Lần này thất hứa là lỗi do một một mình, mình bị vướng chuyện cá nhân. Mình xin lỗi tất cả mọi người. Vì vậy mình sẽ dâng hết phúc lợi coi như tạ lỗi. Mong mọi người lượng thứ. I'm so sorry guys!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ánh nắng vàng nhạt rọi xuống mí mắt, Ninh Tịnh từ từ mở mắt, dưới tay kê một quyển sách rất dày có bìa màu trắng, cô đang nằm nghiêng trên một bậc thềm đá.

Ninh Tịnh mở mắt ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh một lượt. Ở đây giống như đang ở một thần điện nào đó, rộng rãi vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Vòng ngoài cùng của mái vòm được chống đỡ bằng hơn hai mươi cột đá cổ điển trắng lè, phần đỉnh của chúng được điêu khắc bằng những con kỳ lân một sừng, hai cánh sải rộng, sống động y thật, giống như đang bay thì bị cố định tại chỗ.

Thềm đá mà cô đang nằm chính là con đường thông đến một hồ nước nằm trên đài cao, mặt nước sóng sánh, bên cạnh có một tượng đá hình Độc giác thú đang phun ra từng dòng nước trong vắt.

Nhìn lên, trung tâm mái vòm là một ngôi sao sáu cạnh được khoét rỗng, như vậy thì khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, cả tòa thần điện đều sẽ được bao phủ bởi ánh nắng hình ngôi sao sáu cánh.

Ninh Tịnh đứng dậy, xoa xoa vết hằn do cạnh sách in trên tay.

Hệ thống: "Ký chủ, đã đến thế giới thứ tư, sẵn sàng tiếp nhận dữ liệu rồi chứ? Sau khi người xem xong, ta có một tin tốt muốn báo cho người."

Ninh Tịnh gật đầu.

Bối cảnh của thế giới này khá kì ảo, đây là thời kì mà ánh sáng cùng bóng tối, kiếm thuật cùng ma pháp, rồng cùng các vị thần đan xen nhau. Thế giới được phân thành ba cõi —— Thiên giới, Ma giới và khoảng không hỗn độn giữa hai giới.

Thiên giới là nơi cư trú của con dân Thiên tộc, nằm phía trên tầng mây, thịnh vượng và quyền lực. Con dân có truyền thống thờ thần Quang Minh [1], ma pháp sử dụng cũng là ma pháp hệ quang.

[1] Quang: ánh sáng, thần Quang Minh là thần ánh sáng.

Ma giới là vùng đất lưu lại sau cuộc chiến tranh giữa các vị thần cổ đại, nơi đó sinh ra rất nhiều ma vật dị dạng. Nó mới, nhỏ yếu, tựa như rắn mất đầu, lại giống như bãi cát thừa thớt không thể tụ lại với nhau.

Khoảng không hỗn độn là không gian đệm giữa hai cõi Thiên Ma, không khí ở đó rất loãng, không có sinh vật sinh sống, là một cánh đồng hoang vu tràn ngập chướng khí.

Đại khí vận gia của thế giới này là đại thần quan trẻ tuổi nhất và quyền lực nhất của Thiên giới —— đại thần quan Brent.

Dựa theo định luật ánh sáng không trung hòa bóng tối, vai chính hệ ánh sáng thì tất nhiên đối thủ sẽ là người mang sức mạnh tương ứng của hệ hắc ám. Thế giới này cũng vậy. Vai ác được chỉ định của thế giới này là một con hắc long ra đời trong đám lầy tại Ma giới, cũng là Ma vương tương lai được định sẵn cho Ma giới.

Lúc hắc long phá trứng chui ra, không có ai đặt tên cho nó. Cứ không danh không họ sống đến tuổi thành niên, lúc này nó mới tự đặt tên cho mình theo nơi mà bản thân sinh ra —— A Tư Già Lạc. Theo ngôn ngữ của Ma tộc, cái tên này có nghĩa là "vương tử của vực sâu".

Trước khi A Tư Già Lạc xuất hiện, Ma giới yếu đến mức nào? Yếu đến mức bất cứ con dân Thiên tộc nào cũng có thể ra vào tùy tiện trong Ma giới, thậm chí chém Ma vật giống như xắt cái trắng ngoài chợ. Ma vật yếu như gà chỉ có thể yên lặng cam chịu. Nhưng cũng không ai nguyện ý muốn đến Ma giới, trừ khi lên đến cấp bậc cao như thần quan giống Brent, nếu không chỉ cần đến Ma giới một chuyến thì đôi cánh của họ sẽ bị chướng khí nhiễm đen, phải rất lâu mới có thể trắng trở lại. (=.=)

Sau khi A Tư Già Lạc xuất hiện, trạng thái ám đạm tại Ma giới bắt đầu rực rỡ hẳn lên. Đến khi Thiên tộc phát hiện động tĩnh, bọn họ dĩ nhiên sẽ không để mối họa như vậy phát triển, liền mau chóng cử một đội quân nhỏ đến đàn áp A Tư Già Lạc trước khi hắn có thể làm nên trò trống gì đó.

Thiên tộc tự đánh giá cao bản thân, cũng quá xem nhẹ đối phương. Chỉ sau nửa tháng giao chiến, Ma giới dựa vào những trận thắng liên tiếp, cướp lấy thành trì, đánh trọng thương vị thần quan vĩ đại Brent, như một cái tát giáng thẳng vào mặt những Thiên tộc kiêu ngạo tự nhận mình hơn người.

Không chỉ vậy, A Tư Già Lạc còn đắc ý cắt đứt mối dây của những Thiên tướng bại trận, treo lên chiến trường như những chiến lợi phẩm để diễu võ dương oai, đùa bỡn với lòng tự trọng của kẻ địch.

Thiên tộc tức giận thì tức giận, nhưng có thể làm gì, A Tư Già Lạc trên chiến trường vẫn luôn duy trì hình dạng con người. Hắn chỉ thực sự chết hẳn khi bị đâm xuyên qua trái tim lúc đang ở trạng thái hình rồng. Nhưng tên này lại cố tình không đi theo kịch bản thông thường, trái tim không nằm trên ngực trái. Kể cả khi hắn hóa thành hình rồng, cũng phải mất rất lâu thì Thiên tộc mới có thể tìm thấy vị trí trái tim của hắn.

Những điều này đương nhiên nhóm diễn viên quần chúng không thể tự mình ra tay mà phải đưa vào tay vai chính mới có thể hoàn thành. Brent xuất hiện trở lại trên chiến trường sau khi dưỡng thương xong.

Khác với lần trước bị đánh toi tã, lần này Brent rõ ràng có chuẩn bị mới xông đến. Bức A Tư Già Lạc kiêu ngạo phải hiện nguyên hình, trái qua bao lần vật lộn với cái chết, hắn dùng một ma pháp hệ quang cao cấp đâm xuyên qua trái tim đối phương, thành công khiến A Tư Già Lạc lĩnh com hộp về nhà [2]

[2] Lĩnh com hộp về nhà: kết thúc vai diễn, khi diễn viên hết vai diễn thì bên Trung Quốc hay gọi là lĩnh com hộp.

Ma cơ thể nguyên chủ lần này Ninh Tịnh bám vào cuối cùng đã không còn cùng tên với cô, cô gái này là một thần quan thực tập tên gọi là Hera.

Mười năm trước, Brent trong một lần tuần tra khoảng không hỗn độn gần lối vào Ma giới thì nhặt được một đứa trẻ đem về nuôi dưỡng tại Thiên giới. Việc này gây náo loạn rất lâu tại thời điểm đó, đơn giản bởi vì đứa trẻ này có một mái tóc đen nhánh khác biệt với mọi người.

Thiên giới dù phát triển bao nhiêu năm thì quan niệm giai cấp và chủng tính bảo thủ trong xương cốt vẫn không hề thay đổi, bọn họ cực kì bài xích với Ma tộc.

Riêng về bề ngoài, Thiên tộc cùng Ma tộc đã rất khác biệt. Thiên tộc diện mạo xinh đẹp, làn da trắng nõn, cử chỉ thanh nhã, phát triển như một đóa sen trắng ngần, màu tóc rất nhạt và cánh là cánh chim. Ma tộc thì khác, hầu hết chúng trông đều xấu xí dãn dãn, làn da ngăm đen, lốm đốm lại còn tiết ra dịch nhầy hôi thối, giống như sinh vật cấp thấp chưa kịp tiến hóa hết. Tỷ lệ Ma tộc có thể mọc cánh rất thấp, có mọc là cánh xương trông cực kỳ khó coi.

Tóc đen cũng là một trong những điểm đặc trưng của con dân Ma tộc.

Cũng may, ngoại trừ màu tóc khác biệt với mọi người, Thiên tộc không còn tìm ra điểm nào để chứng minh đứa trẻ này là người Ma tộc.

Brent bỏ ngoài tai sự bàn tán của mọi người, đem nguyên chủ nuôi dưỡng bên người, theo cách nói thông thường thì chính là tự mình nuôi dạy đệ tử, đặt tên cho cô là Hera.

Trong ngôn ngữ của Thiên tộc, cái tên này có nghĩa là " Ân sủng của Thiên chúa"

Đến cuối cùng nguyên chủ có nhận được ân sủng của thiên chúa hay không thì Ninh Tĩnh không biết, cô chỉ biết nguyên chủ đích thật đã nhận được rất nhiều sự sủng ái của Brent. Nếu không phải sau lưng có cái đuôi vàng che chở, thì nguyên chủ đã sớm bị những ánh mắt hoài nghi của con dân Thiên tộc đẩy tính kỷ thị cùng bài xích ngoại tộc giết chết lâu rồi. (= _=)

Ninh Tĩnh bò dậy, phúi bụi ở đầu gối, bước từng bước về phía trước. Ở đối diện hồ trung tâm là một tấm gương rất to, phản chiếu rõ ràng ngoại hình bây giờ của cô.

Khuôn mặt Hera trông giống hệt Ninh Tĩnh, da trắng môi đỏ, cần cổ thon dài, con ngươi màu hổ phách bình thản, rất có khí chất thánh khiết cảm phục. Mái tóc đen xoắn dài tự nhiên được búi gọn bằng một món trang sức bằng bạc.

Trên người cô mặc một chiếc áo khoác trắng viền xanh, cũng không biết làm bằng chất liệu gì, chỉ biết rằng mặc vào mát mẻ và mềm nhẹ hơn cả những đám mây trên trời.

Một cảm giác kì lạ theo bản năng khiến cô ngoảnh lại phía sau, kèm theo âm thanh rung động trong không khí, một đôi cánh tuyết trắng mọc ra từ sau lưng, từ từ xòe ra như đoá quỳnh nỏ nở trong không khí, ở trong gió duyên dáng vô nhẹ.

Ninh Tĩnh: " Ôi đẹp! Biến thành người chim thật này!" Thảo nào cứ thấy lạnh lạnh, áo rách cả mảnh lớn cho cánh mọc lo chẳng rét.

Hệ thống lặng lẽ lên tiếng: "Đúng vậy, người có thể bay lên trời bất cứ lúc nào người thích."

Mới lạ lại gần soi cho kĩ, Ninh Tĩnh bị cơ thể của mình làm cho thêm nhòe mắt: " Đáng nhẽ tên đầy đủ của ta phải là *Hách Ba Lạp Lạp · Diệp Mộng Thương Lệ · Tuyệt Bối Thuần Nhi Lệ Ti · Đức Cổ Lạp · Trần Ni · Lạp* mới đúng"

Hết bám vào nữ sắc mà, bà thăm rầu thơm nhà quê, vật hy sinh ngoại hình lộ bạch của gia tộc sống gió, cuối cùng lương tâm của hệ thống ăn hại cũng trở dậy, để cho cô nhập vào một cái thân xác phong hoa uy vũ như vậy, cảm động chết mất.

Hệ thống: "...". Mẹ nó cái đồ thiếu năng trí tuệ.

Cũng không phải tất cả Thiên tộc đều là người chim, tỷ lệ con dân có cánh là 50/50. Ngay cả khi có cánh nhưng nếu cánh không đủ dài thì cũng không thể bay lên. Nhưng cánh chim là thứ mà mọi Thiên dân đều muốn có, bởi vì nó là biểu tượng cho sức mạnh Quang Minh.

Khi thành niên, người Thiên tộc sẽ thực hiện nghi thức đăng quang ở thủy kính, đến lúc đó họ sẽ biết mình có thể mọc cánh hay không?

Nguyên chủ tương đối đặc biệt, từ bé cô đã mọc sẵn cánh.

Ở Thiên tộc, số người mọc cánh trước khi thành niên có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Người mọc cánh trước khi thành niên gần đây nhất của Thiên tộc, cũng chính là đại thần quan được người người mong đợi trong nhiệm kì kế tiếp, Brent.

Bởi vì nguyên chủ có đôi cánh vừa to vừa thuần khiết nên rốt cuộc nhưng tên kêu gào nguyên chủ mang huyết thống Ma tộc đánh tâm phục khẩu phục mà ngậm miệng lại.

Ninh Tĩnh vỗ cánh khuấy động không khí xung quanh, cảm giác thật sự ư diệu, giống như cô đang điều khiển cánh tay mình vậy.

Hôm nay, lý do nguyên chủ một mình lui lại Thần điện vắng vẻ này là bởi vì trước khi bắt đầu buổi lễ ngâm xương cô cần phải luyện tập chăm chỉ.

Buổi lễ ngâm xương nói một cách đơn giản thì chính là buổi tụ họp diễn ra hàng tuần để ca ngợi công đức của Thánh Quang.

Mất thấy sắp đến giờ, Ninh Tĩnh cúi người nhặt cuốn sách bìa trắng, ôm vào trong ngực, bay đến thần đàn nơi diễn ra buổi lễ ngâm xương. Nhưng do kỹ năng chưa thuần thực nên cứ vài mét Ninh Tĩnh lại ngã lún đùng chổng vó.

Sau nhiều lần thí nghiệm thất bại, vì để bảo trì hình tượng tiền nữ nên Ninh Tĩnh quyết định đi bộ.

Trên đường đi, cô chợt nghĩ ra điều gì đó: " Hệ thống, tin tốt người bảo nói cho ta đâu?"

Hệ thống: " Bởi vì kết cục bị thám của người ở thế giới trước nên tổng bộ đã quyết định bồi thường cho người. Lần này chức năng gạch men sẽ được xóa bỏ, ngoài ra còn tặng kèm thêm một vài công năng khác, sẽ ra mắt khi tiến độ tăng lên, người cứ chờ mong là được."

Ninh Tĩnh hải lòng gật đầu: " Không phải ta nói người, nhưng đạo này tổng bộ của người bug hơi nhiều à nha!"

Hệ thống: " Xin lỗi người, tổng bộ chúng ta đang cố gắng tiến hành sửa chữa lỗ hổng. Thế giới này sẽ tranh thủ để không làm xuất hiện Bug nữa."

Một người một thống nói chuyện, thật nhanh đã đến địa điểm cần đến.

Thần hội là cơ quan tối cao của Thiên tộc, đại thần quan là những người lãnh đạo xứng đáng của Thần hội.

Thần hội là một nơi rộng lớn, các tòa kiến trúc được xây dựng rất hùng vĩ và cổ điển, buổi lễ ngâm xương hàng tuần sẽ được cử hành ở thần đàn trung tâm.

Lúc Ninh Tĩnh đến, thần đàn đã chật kín người, tất cả đều mặc kiểu dáng quần áo nhạt nhẽo giống nhau, đôi cánh sau lưng thu lại, đủ loại hình dạng và kích cỡ khác nhau.

Giá trị nhan sắc của người Thiên tộc khá cao, không có đám gạch men quá nhiều, Ninh Tĩnh hào hứng nhìn cho no mắt.

Như đã đề cập phía trên, Thần hội là nơi sử dụng ma pháp hệ quang, mà cánh là biểu tượng đặc trưng của lực lượng Quang Minh. Cho nên muốn làm thần quan thì nhất thiết phải là người chim, đôi cánh càng lớn, càng trắng thì càng được nhiều người hâm mộ. Lúc phán quyết thăng chức, cũng dựa một phần vào hình thái của đôi cánh mà quyết định, nói cách khác, đây là một nội nhân cầu [3]

[3] Nhan cầu: Yêu thích nhan sắc, vẻ bề ngoài

Nghe nói, vì để chống rung lỏng nhằm bảo trì hình tượng hoàn mỹ của mình, mỗi ngày người Thiên tộc đều dành thời gian rất lớn để chăm sóc lông cánh.

Sau khi bước qua cánh cổng thần đàn, vì để thể hiện sự tôn trọng với thần nên tất cả mọi người đều bị cấm bay.

Khi Ninh Tĩnh đi qua đám đông, không ít người nhìn vào mái tóc của cô mà bàn tán: " Nhìn kia, là Hera tóc đen!"

" Trời đất, quả nhiên giống hệt như lời đồn, màu tóc của ác ma!"

.....

Phía cuối thần đàn, đứng trước phiên pha lễ lớn màu sắc rực rỡ là nam nhân trẻ tuổi đáng người thon dài đang hơi cúi đầu, nghiêm túc nghe hai đứa trẻ trước mặt bẩm báo.

Sau khi Ninh Tĩnh đến gần, Brent như cảm nhận được quay đầu cười với cô, nét mặt đoan trang nhã nhặn: " Hera, hôm nay con tới trễ."

Ninh Tĩnh cung kính nói " Phó thần quan, Gu'an"

[4] Gu'an: có nghĩa là " chúc bạn mọi điều tốt đẹp nhất" trong lời chào của Công giáo, nó có thể sử dụng vào ban ngày hoặc ban đêm.

Cô không chào sai đâu, bây giờ Brent còn chưa được thăng chức nha.

Hắn mặc một chiếc áo choàng đặc chế của các thần quan, mái tóc vàng dài chấm đất được thả phía trong áo, phần tóc phía trước mặt được vén gọn tỉ mỉ vào trong mũ, màu mắt xanh thẫm như món quà đến từ bầu trời, dịu dàng nhưng không mất đi sự uy nghiêm.

Điều nổi bật nhất có lẽ chính là đôi cánh không lộ phía sau hắn, mỗi một cọng lông vũ đều mang hình dạng giọt nước hoàn mỹ, mỗi bên đều rộng gấp ba lần so với các thần quan khác.

" Buổi ngâm xương sắp bắt đầu rồi?" Brent thu lại quyền trục trong tay, vươn tay đất Ninh Tĩnh tiến lên thần đàn.

Làm đồ đệ chân truyền của Brent, suốt quá trình diễn ra buổi lễ ngâm xương, Ninh Tĩnh đều sẽ đứng ở vị trí gần hắn nhất. Đây là lần đầu tiên cô có mối quan hệ thân thiết như vậy với đại khai vận giả.

Tiếng ca của Brent rất đẹp, ánh nắng mặt trời xuyên qua phiên pha lễ rọi xuống người hắn, khiến toàn thân hắn như tỏa ra vàng sáng nhãn nhật, ngay cả người không quan tâm đến nội dung bài hát như Ninh Tĩnh cũng phải thừa nhận đây là một bức tranh cực kì đẹp.

Đứng ở vị trí của cô nhìn xuống, chúng sinh bên dưới, đúng là không có Thiên tộc nào có màu tóc đen giống cô. Nào là màu trắng, màu bạc, màu vàng nhạt, màu xanh lam, lóa suýt thì chọc đôi mắt Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh: " Ờ người nói xem, mấy tên người chim này để bình thường thì không để, sao cứ nhất thiết phải biến mình thành mấy lọ sơn màu làm gì không biết!"

Hệ thống: "...".

Trong toàn bộ quá trình diễn ra buổi lễ, hầu hết ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người phó thần quan.

Brent trẻ tuổi như vậy đã ngồi lên vị trí này, chắc chắn không phải chỉ dựa vào mỗi khuôn mặt, cả thực lực lẫn ngoại hình của hắn đều hoàn mỹ, nhân khí cực cao, là niềm khao khát của toàn bộ Thiên tộc, là nam thần của mọi nhà. Chính vì vậy mà khi A Tư Già Lạc làm hắn bị thương thì con dân Thiên tộc mới phản nộ đến mức đó, trực tiếp đi từ trận nháo nhào nhỏ lên đến cuộc chiến toàn lực chống lại Ma giới.

Đáng tiếc, nhân khí cao cũng vô dụng. Cho dù là ai thì kể từ ngày bắt đầu có thần chức cũng nhất định phải chuyên tâm phục vụ Chúa. Yêu cầu của các thần quan thậm chí còn nghiêm khắc hơn —— trừ khi từ chức, còn đầu thì không được phép xuất hiện bất kì ý nghĩ dục vọng nào, nếu không sẽ ảnh hưởng tới sự tiếp thu những dẫn dắt của Thánh Quang.

Nhiệm kì của các chức vụ trên Thiên giới bình thường là từ 8 đến 10 năm. Chỉ có các thần quan cao cấp là có nhiệm kì kéo dài vài thế kỷ. Brent từ khi thành niên đến khi già đều sống trong Thần điện, định sẵn sẽ làm hòa thượng cả đời.

Ninh Tịnh: "Ồ! Đúng là một đám Tồn thiên lý, diệt nhân dục!" [3]

[3] Tồn thiên lý, diệt nhân dục: là học thuyết của Chu Tử, với chủ trương con người phải diệt bỏ mọi dục vọng ngay cả trong suy nghĩ thì mới có thể cảm nhận được " thiên lý" và noi theo nó.

Hệ thống: "...."

Sau khi buổi lễ ngậm xương kết thúc, Brent bị sự vụ quần thân, kêu Ninh Tịnh ở lại giúp đỡ dọn dẹp thần đàn, nhưng cô loanh quanh chỉ đạo vài cái rồi lầy cớ chuồn luôn.

Bình thường những lúc này, nguyên chủ sẽ đi thư viện ở Thần đường để đọc sách và nghiên tu thần tịch, hoàn toàn không có bất kỳ hạng mục giải trí nào. Ninh Tịnh vừa tưởng tượng đã cảm thấy ngọt ngào, bí bách đến không thông (= _ =)

Cũng may bây giờ cô đang có một việc quan trọng phải làm —— đó chính là đi Ma giới vớt trứng rồng.

Đúng vậy, đây chính là kẻ sẽ khuấy động Thiên giới đến long trời nổi đất trong tương lai —— A Tư Già Lạc, chỉ có điều hiện tại hắn vẫn đang là một quả trứng rồng vùng vẫy trong đầm lầy tại Ma giới, còn chưa thể phá vỏ xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Thế giới 4 : Bánh bao nhỏ thứ tư (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi ngậm xương kết thúc, hành lang Thần hội cũng vắng tanh không một bóng người. Ninh Tịnh bước ra khỏi cửa lớn Thần hội, vỗ cánh thử bay lên một đoạn nhỏ, sau khi xác định an toàn mới bắt đầu tăng tốc vỗ cánh bay thẳng về phía công Thiên giới.

Nhìn cánh công Thiên giới trắng lè trước mắt, Ninh Tịnh bắt giác liên tưởng đến quang cảnh sẽ diễn ra vào vài năm sau, khi Ma giới dưới sự dẫn dắt của A Tư Già Lạc dần trở thành cái gai mà người Thiên tộc hận không thể nhổ đi cho đỡ chướng mắt. Sau khi chiến tranh nổ ra, đề bảo vệ sự an toàn của con dân nên Brent đã hạ lệnh cấm phong tỏa cánh cổng này. Không ai ngoại trừ quân đội được phép bước chân qua cánh cổng Thiên giới.

Có điều đó là chuyện rất lâu về sau, bây giờ người Thiên tộc vẫn còn rất khinh thường đám Ma giới vừa hồi hám lại vừa nghèo nàn. Lệnh cấm phong tỏa cổng Thiên giới đương nhiên cũng chưa được ban hành.

Bây giờ dù là bạn muốn thỏa mãn trí tò mò cũng được, mà muốn bắt vài con mà vật cấp thấp dùng làm bìa ngắm để luyện tập ma pháp hệ quang cũng được, thích thì đi thôi, chẳng ai xông ra ngăn cấm bạn cả —— miễn là bạn không ngại việc đổi cánh yêu quý của mình sẽ bị đen từ ba đến 5 năm thì cứ đi Ma giới một chuyến thôi.

Sau khi vượt qua ngưỡng cửa, Ninh Tịnh thu hẹp đôi cánh, ôm lấy cánh tay, xuyên qua tầng bình lưu, lao thẳng xuống dưới. Mới tiến vào khoảng không hỗn độn đã cảm nhận rõ ánh nắng bị ngăn cách bởi mây đen cùng sương mù dày đặc, bụi bay tán loạn trong không khí.

Toàn bộ quá trình bay xuống diễn ra một cách im lặng, Ninh Tịnh cúp mắt, cảm thấy mình như chú cá nhỏ trôi nổi giữa biển sâu. Mãi cho đến khi nhìn thấy mặt đất, cô mới sải rộng đôi cánh, thả lỏng người rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Từ lúc rời khỏi cổng Thiên giới cho đến lúc hạ cánh, Ninh Tịnh chưa đụng phải bất kì con dân Thiên tộc nào. Tất cả là do tác dụng phụ "hồ cha" của việc cánh bị nhiễm đen, hầu hết người Thiên tộc đều không có hứng thú tới nơi nơi này.

Nương theo mùi lưu huỳnh tàn trong gió, cô bay sâu vào trong khoảng không hỗn độn, bay tầm 20 phút thì trước mắt xuất hiện cửa vào được xếp bằng những tầng đá không lồ chất chồng lên nhau, nó gây chú ý đến mức không cần phải phí sức đi tìm.

Không hổ là cửa vào Ma giới, phong cách cũng đã thú như vậy, rất giống một tòa núi lửa bị cắt ngang, phần dưới dung nhập vào trong đất, đá mácma lóm chóm, chảy đen xù xì. Nó quá lớn, lại được bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc, không thể nhìn thấy được rốt cuộc chỗ nào là chỗ kết thúc giữa bức tường dung nham với mặt đất.

Nhìn xuống mặt đất có thể thấy rõ màu vàng hồng đặc trưng của dung nham ần dưới những vết chân chim nứt nẻ, cách một đoạn lại xuất hiện một cột dung nham nhỏ từ phía dưới trào lên, mãi hăng mãi.

Năm đó, chính tại miệng núi lửa này là nơi Brent nhật được nguyên chủ. Về sau trong một lần cơ duyên xảo hợp, nguyên chủ tình cờ phát hiện mình có một cái bug kinh người —— đôi cánh của cô giống như Brent, sẽ không bị chướng khí làm nhiễm đen.

Một trong những lý do mà đến tận bây giờ vẫn có một bộ phận người Thiên tộc cho rằng nguyên chủ có huyết thống Ma tộc, đó là bởi vì chướng khí Ma giới quá ưu ái đối với cô.

Gió từ vùng đất hoang vu trước mặt thổi tới làm bay lớp áo choàng của Ninh Tịnh, không biết cố ý hay vô ý mà cuốn cả người cô loạng choạng về phía trước.

Hệ thống: " Vào đi, ta chỉ đường cho người."

Ninh Tịnh: " Đi, đi đây."

Đánh giá của người Thiên tộc đối với Ma giới quả không sai, đúng là vừa hồi thôi vừa nghèo nàn lại tối tăm. Ở đây không có vật chiếu sáng, không có các tòa kiến trúc rộng lớn, thậm chí đến đường còn chẳng có, khối bùn đất dưới chân khô nứt. Hầu hết ánh nắng mặt trời không thể rơi tới nơi đây, màn trời tối tăm, không khí vẫn đục. Chướng khí có hình dạng đặc thù, giống như lốc xoáy xoay quanh tại chỗ, xem ra đây chính là thủ phạm làm nhiễm đen cánh của Thiên tộc.

Trong suốt hành trình, Ninh Tịnh luôn niệm pháp quyết hệ quang trong lòng bàn tay phải để chiếu sáng. Ma vật cấp thấp sẽ bị ma pháp Thiên tộc làm bị thương, chúng sợ hãi cái ánh sáng có thể thiêu rụi mình cho nên đều tự giác trốn phía sau cây mà lên lút quan sát Ninh Tịnh.

Không biết bay bao lâu, dưới sự trợ giúp của hệ thống, Ninh Tịnh dừng lại tại một cái đầm lầy lớn, thờ hồng học xoa bóp gốc cánh mới như.

Thông thường thì xung quanh đầm lầy đều vô cùng ẩm ướt, nhưng đầm lầy tại Ma giới lại không đi theo tiêu chuẩn thường thấy. Trong phạm vi mười dặm xung quanh đầm lầy, không có lấy một gốc cỏ nhánh hoa, màu của đất rất nhạt, tương phản rõ nét với đầm lầy sủi bọt ừng ực cùng mùi hôi thối nồng nặc xông thẳng vào mũi, như thể đầm lầy đã hút khô toàn bộ chất dinh dưỡng của đất.

Chẳng nhẽ đây là nơi A Tư Già Lạc ra đời?

Ninh Tịnh nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, đi vòng quanh đầm lầy một lượt, quả nhiên trông thấy phía giữa đầm lầy nổi lên bệnh hơn mười quả trứng khổng lồ cùng các kích thước lớn nhỏ khác nhau. Quả nhỏ nhất đã dài bằng cả cánh tay cô, còn quả lớn nhất thì cao ước chừng quá nửa người Ninh Tịnh.

Vấn đề đặt ra là nhiều trứng như vậy, đâu mới là quả cô cần tìm?

Hệ thống giải thích: " Ấc ma cấp cao của Ma giới còn chưa được hình thành, bọn chúng dần dần trôi dạt sau khi A Tư Già Lạc ra đời, tiếp đó mới chiếm phần lớn dân số của Ma tộc. Hiện giờ sinh vật nhiều nhất trong Ma giới là một loài chim tên là Tái Duy, chúng thích sống trong những đầm lầy chứa đầy a – xít và đặc biệt thích ăn trứng trứng."

Ninh Tịnh bị sự to gan lớn mật của loài chim này dọa sợ: " Ý người là, tất cả đồng trứng này đều là đồ ăn dự trữ của nó, bao gồm cả A Tư Già Lạc?"

Hệ thống: " Đúng vậy"

Ninh Tịnh: "....." Ma vương tương lai, không ngờ lúc nhỏ lại suýt táng thân dưới miệng quạ. (=.=)

Rất hợp với hoàn cảnh, từ xa bỗng nhiên truyền đến tiếng chim kêu thét gào, Ninh Tịnh nhìn lên, chỉ thấy phía chân trời xám xịt có một con chim khổng lồ đang sai cánh bay thẳng về bên này.

Diện mạo của nó vô cùng dữ tợn, mỗi khớp xương lòi ra trên cánh đều có móng vuốt sắc bén. Trên người có ba cái đầu, nhưng chỉ hai cái đầu nhỏ hai bên mới có mắt, cái đầu ở giữa chỉ có duy nhất một bộ phận, đó chính là cái miệng. Cái miệng rộng toan rộng là răng, cần trũng đúng là dễ như trở bàn tay.

A Tư Già Lạc giờ yếu như gài mặc người đến xấu xí, thế mà hắn có thể sống sót dưới miệng quạ đến tận ngày hôm nay, chỉ số may mắn phải nói là vô cùng trâu bò.

Đường như biết Ninh Tịnh đang suy nghĩ điều gì, hệ thống nhàn nhạt lên tiếng: " Nửa năm trước Tái Duy đã ngậm A Tư Già Lạc trở về, nhưng đến giờ vẫn chưa thể ăn hắn. Bởi vì vô trứng quá dày nên ngày đó bị gãy mất vài cái răng. Nó cũng từng thử nuốt sống cả quả, nhưng dịch dạ dày không thể hoà tan vô trứng nên nó mới đành nuốt ra."

Ninh Tịnh: "...." Hóa ra không phải do chỉ số may mắn mà là do thực lực.

Cô cuối cùng cũng bắt tay vào tìm trứng, vô trứng của A Tư Già Lạc là hoa văn hình ngọn lửa, những quả trứng còn lại không phải là trứng rỗng, chỉ là trứng của những ma vật cấp thấp.

Tất cả trứng đều nằm bành trôi nổi giữa đầm lầy, Ninh Tịnh treo người lơ lửng giữa không trung tìm kiếm, còn suýt nữa bị mùi hôi thối bốc lên làm cảm mất xuống đầm.

Trước khi Ma tộc phá trứng ra đời thì không có năng lực tự bảo vệ mà chỉ có thể mặc cho ngoại giới xấu xí, nhưng chúng lại có thể cảm nhận được khí tức lạ khi nó tiến gần mình. Khi Ninh Tịnh đến gần, những quả trứng vốn đang tụ lại một chỗ bỗng tán ra toan loạn, có lẽ chúng coi cô là Tái Duy nên mới run rẩy trời di vội vã như vậy. Chỉ đáng tiếc động tác quá chậm, dùng hết sức vẫn chỉ trời đất cách vị trí cũ một gang bàn tay.

Ninh Tịnh không cần phí quá nhiều sức lực đã tìm thấy quả trứng cần tìm trong đồng trứng gần ngang phía dưới.

Đó là một quả trứng rỗng hình bầu dục toan thân đen sẫm, màu đen được đan xen bởi những hoa văn mờ phỏng ngọn lửa đó thẫm đang rực cháy. Hoa văn được trăm nổi, tinh tế tí mĩ như món hàng thủ công mỹ nghệ. Quả trứng dài ước chừng bằng cả cánh tay cô, cũng may nó không lớn lắm, nếu không Ninh Tịnh cũng không biết giấu nó đi đâu sau khi mang về Thiên giới.

Dịch đầm lầy có tính a – xít, dính lên vô trứng nhớp nháp, Ninh Tịnh niệm ma pháp khiến nó nổi lên giữa không trung.

Nơi này không nên ở lâu, Ninh Tịnh mang theo trứng rỗng bay đến khu rừng lân cận, tìm bừa lá cây lau sạch chất nhầy bám trên vô trứng.

Ninh Tịnh thảo luận với hệ thống: " Sau khi trở về Thiên giới không thể cứ hô thảng tên hắn là A Tư Già Lạc được, chúng ta phải kiếm cho hắn một cái nickname."

Trong Thần hội không thiếu người biết ngôn ngữ Ma tộc, ít nhất là Brent tinh thông Ma ngữ. Bản thân đang phải giấu giấu giếm giếm nuôi rỗng, vẫn nên lấy một cái tên an toàn để tránh sau này cô có lỡ miệng gọi sai.

Hệ thống: " Không tồi, vậy người nghĩ tên cho hắn đi."

Ninh Tịnh vươn tay, vuốt ve hoa văn trở trên vô trứng: " Tên xấu thì dễ nuôi, kêu Hoa Hoa đi? Hay kêu Tiểu Hắc?"

Hệ thống: "..." Nó biết ngay mà

Ninh Tịnh đấu tranh một lúc lâu mới chọn ra cái tên vừa lòng: " Vì nó được tìm thấy ở một nơi hôi thối như vậy nên cứ kêu là Trứng Thối đi."

Hệ thống: "...." Nó phát hiện ký chủ này chắc chắn có độc.

Theo truyền thuyết, cuộc đại chiến kéo dài chín ngày chín đêm của các chư thần cổ đại đã khiến trục thời gian ở nơi xảy ra cuộc chiến bị xé nát, vùng đất đó chính là Ma giới ngày nay. Tác dụng phụ chính là thời gian bất đồng giữa Thiên giới và Ma giới, một ngày ở Thiên giới bằng một năm ở Ma giới. Cái bug này tồn tại mãi cho đến khi Ma vương A Tư Già Lạc phá hủy và xây lại trục thời gian mới cho Ma giới.

Cho nên mặc dù Ninh Tịnh loanh quanh cả ngày ở Ma giới, nhưng trong mắt người Thiên giới thì cô chỉ biến mất một lúc là đã quay lại.

Đem Trứng Thối giấu dưới cánh tay áo choàng rộng thùng thình, Ninh Tịnh làm bộ như không có việc gì trở về phòng của mình ở Thần hội.

Vừa đặt mông xuống giường là Ninh Tịnh đã vội vàng lật đồ tìm chần cùng to lụa để bắt tay làm một cái ổ ấp trứng cho A Tư Già Lạc, sau khi làm xong thì đặt ở một nơi hứng ánh sáng trực tiếp ngay cạnh giường.

Điều kiện quan trọng nhất để ấp trứng rỗng là nhiệt độ!

Ma giới không có ánh nắng, nơi thích hợp nhất để ấp trứng là đầm lầy. May mắn ở Thiên giới thiếu cái gì thì thiếu nhưng không bao giờ thiếu ánh mặt trời, một ngày có 36 tiếng đồng hồ thì phải đến 2/3 thời gian trong ngày là tràn ngập ánh nắng mặt trời. Để đảm bảo độ ẩm, Ninh Tịnh còn cần thận đúng lại quần quanh quả trứng.

Ngoài ra, sáng nào cô cũng tắm rửa và mát xa vô trứng, thậm chí còn nói chuyện cách một lớp vỏ với đứa bé bên trong để đảm bảo cho sự phát triển toan diện về thể chất cũng như tinh thần của rỗng con, như vậy con rỗng sinh ra sẽ càng mạnh mẽ và cường tráng.

Mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy, hằng ngày cô cố gắng làm việc chăm chỉ để che dấu bản thân, một bên theo Brent xử lý các công việc của thần quan, một bên cần trọng tiến hành sự nghiệp ấp trứng cao cả.

Vào ngày Trứng Thối phá xác ra đời, Ninh Tịnh còn đang bận ngồi khoanh chân ở mép giường đau khổ chiến đấu cật lực với quyền thần điển (Từ điển của Thiên giới).

Bỗng phía trước truyền đến tiếng " răng rắc" rất nhỏ của vô trứng vỡ vụn, Ninh Tịnh ngẩn người, tinh thần chấn động, vội vàng vứt bỏ bút lông trên tay rồi để chân trần nhảy xuống đất, gương mặt mong chờ nhìn quả trứng rỗng.

Chỉ thấy bên cạnh hoa văn ngọn lửa trên quả trứng đen xì đột nhiên xuất hiện một khe nứt nhỏ nhỏ, khe nứt đó lớn dần rồi từ từ lan ra xung quanh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Ninh Tịnh, những vết nứt xuất hiện ngày càng nhiều hơn, cuối cùng một mảnh lớn trên đỉnh quả trứng bật tung, một cái đầu dính đầy dịch nhầy nhớp nháp thò ra, nó còn chưa thể mở mắt.

Ninh Tịnh đã sớm dự liệu nên vội vàng lấy tấm lụa đã chuẩn bị sẵn lau sạch chất nhầy trên cơ thể hắn.

Ninh Tịnh đặt hắn dưới nơi có ánh mặt trời để quan sát. Đây là một con rỗng Phương Tây lớn cỡ một lòng bàn tay. Phần lưng và tứ chi đều có vảy đen sáng bóng, hai cánh mềm mại bằng phẳng, chi trước ngắn và nhỏ, chi sau dài và trắng kiện, móng vuốt chưa mọc, yếu ớt vênh mông nằm ụp mặt trên tấm lụa.

Không chỉ thế, trên đầu cũng trụi lủi, hai sừng còn chưa phát triển.

Sau khi được lau sạch dịch nhờn, tiểu hắc long bắt đầu run rẩy hé mắt, hai mắt tròn như mắt nai, màu cả phé đỏ thẫm như mã não.

Ninh Tịnh im lặng một lúc mới khách quan nhận xét: " Xấu thật sự"

Hệ thống: "..." Đừng vậy.

Cô đưa tay vạch nhẹ miệng xem hắn có răng hay chưa, ai biết vừa đưa đến cửa miệng đã bị hắn cắn chặt, có chút đau đớn.

Ninh Tịnh ăn đau nhừ này, đầu ngón tay bị cắn đến rớm máu, hóa ra anh chàng đã mọc sẵn hai chiếc răng nanh phía trong!

Sau khi cắn vào da, Trứng Thối nói lòng hàm răng, dùng lưỡi quần lấy đầu ngón tay Ninh Tịnh mút máu.

Nghe đồn máu của Ma tộc chẳng những tanh mà còn có tính a – xít, uống vào sẽ gây tổn thương đến thực quản, nhưng Thiên tộc thì khác, máu của người Thiên tộc có vị đặc biệt ngọt ngào.

Trong các cuộc chiến giữa Thần Ma sau này, không ít con dân Thiên tộc bị bắt trở thành binh máu cho Ma tộc.

Khỏe miệng Ninh Tịnh gạt gạt, rút tay ra khỏi miệng Trứng Thối, trên đầu ngón tay trắng nõn quả nhiên xuất hiện dấu răng hình bán nguyệt còn đang rớm máu.

Không hổ là rỗng được sản xuất tại Ma giới, vừa sinh đã hung hãn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bảnh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tịnh lau máu còn đọng lại trên đầu ngón tay. Thú con vừa phá xác theo bản năng sẽ khóc lóc đòi ăn, rồng cũng không ngoại lệ. Món ăn chủ yếu của chúng là các loại thịt.

Rồng là cỗ máy chiến đấu bất khả chiến bại khi chúng lớn lên. Sức chiến đấu của mỗi con rồng trưởng thành tương đương với cả đội quân con người. Bọn chúng có thân hình cường tráng, cộng thêm đôi cánh dài rộng lớn có sức mạnh nâng đỡ thân thể hơn trăm tấn bay lên, mỗi lần vỗ cánh là một lần chấn động đến xuất hiện vòi rồng. Quanh thân được vây cứng bao bọc, đao thương khó nhập. Ngay cả mắt cũng có bốn lớp mi mắt, trong đó ba lớp là trong suốt, điều đó đồng nghĩa với việc dù mũi tên có bén nhọn đến đâu cũng không thể làm thương tổn chỗ yếu ớt nhất của nó.

Rồng có năm giác quan nhạy bén, đặc biệt là thị lực phi thường. Tầm nhìn trong bóng tối của chúng mạnh hơn gấp bốn lần so với các loài vật khác. Lại càng không cần bàn đến móng vuốt sắc bén có thể xé xác con mồi trong vòng tích tắc, hàm răng cong sắc nhọn, chiếc đuôi không lồ có thể quét đôi xương sống của kẻ thù với sức bật phi thường. Chúng biết phun lửa, bay lượn, lặn xuống đáy vực sâu, dường như chúng sinh ra đã định sẵn là kẻ giết người hoàn hảo của tự nhiên.

So với thời kỳ siêu việt khi trưởng thành thì rồng là giống loài tương đối yếu ớt khi còn nhỏ. Bọn chúng không có tập tính quần cư và thói quen chăm sóc con non. Rồng mẹ sau khi đẻ trứng xong liền vỗ móng chạy lấy người. Nhờ có vỏ trứng bách độc xâm hại mà rồng con có thể bảo vệ mình khỏi rừng rậm cùng địch dạ dày của các loài động vật săn mồi. Nhưng sau khi trứng nở thì lớp bảo hộ này cũng biến mất, từ đó chúng phải tự lực cánh sinh.

Để nhanh chóng thích ứng với môi trường khắc nghiệt bên ngoài vô trùng nên mỗi con rồng sinh ra đều bỏ qua bước mọc răng, chúng có thể trực tiếp ăn thịt vụn luôn.

Dấu sao thì ăn nhiều thịt mới có thể lớn lên khỏe mạnh.

Đúng là trẻ sơ sinh thì không nên mang ra ngoài, nhưng Thần đường lại là nơi cực kỳ kiêng kỵ ma vật, lỡ chẳng may Trứng Thối phát ra âm thanh nào đó mà bị người khác nghe thấy thì nhất định nó sẽ bị đánh chết. Ninh Tịnh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm giấu Trứng Thối vào trong túi áo choàng, lấy áo khoác làm lá chắn rồi bay thẳng đến nhà bếp của Thần đường.

Sự biến thái của Thần đường chỉ giới hạn ở việc diệt bỏ mọi dục vọng giữa nam và nữ, còn đầu không có quy định nào cho thấy họ chỉ được phép ăn chay. Chính vì vậy mà thiết lập trong phòng bếp vẫn mang các nét đặc trưng của con người, tương tự như tiệc buffet đúng, bất kể lúc nào đói đều có thể đến lấy thức ăn.

Hiện giờ trong bếp đang không có ai, Ninh Tịnh cầm chén đĩa đi dạo một vòng, các món thịt ở đây đều chế biến sẵn, không biết Trứng Thối có thích hay không nữa?

Có lẽ người thấy mùi thịt nên Trứng Thối nằm trong túi bắt đầu không an phận cựa quậy lung tung. Hai chi trước đen nhánh bám lấy mép túi, cái đầu nhỏ góc cạnh nhô ra, lỗ mũi ở trong không khí hít lấy hít để, hết liếc Ninh Tịnh rồi lại thèm khát nhìn chằm chằm đĩa thịt trên bàn.

Ninh Tịnh gắt gỏng khước miệng, ăn đâu hán xuống: "Suyt, đứng ra ngoài"

Trứng Thối dường như nghe hiểu ý cô, khịt mũi cái rồi ngoan ngoãn chui vào trong.

Ninh Tịnh nhanh chóng gấp thịt vào đĩa, mỗi loại đều gấp lấy một miếng. Trứng Thối không phải là động vật thuần túy, nếu nhất định phải so sánh thì thật ra hần càng giống người Ma tộc hơn. Mới sinh đã hung tàn như vậy, các quy tắc thiếu muối thiếu đường lĩnh tinh chắt chiu cần phải lo lắng.

Sau khi trở lại phòng, Ninh Tịnh dọn hết đồ đồng thân điển trên bàn xuống thảm rồi lần lượt bày thức ăn lên. Mặc dù hàm răng nhỏ xíu nhưng tốc độ xé thịt của Trứng Thối lại nhanh vô cùng, hoàn toàn là cách ăn nguyên thủy.

Ninh Tịnh: "...". Ninh Tịnh phớt tay nhìn thoáng qua đầu ngón tay bị cắn. Sau khi máu ngừng chảy, hầu như đã không còn thấy miếng vết thương, đột nhiên cảm thấy Trứng Thối vẫn nhằn từ vói có chân, nếu chiếu theo tướng ăn của hần, ngón tay của cô có lẽ đã sớm đi đời nhà ma.

Dấu sao vẫn là rồng con, dù ăn ngon miệng đến mấy cũng không thể nhét hết đồng thịt trên bàn vào bụng. Sau khi càn quét được nửa đường, Trứng Thối cuối cùng đã ăn no kênh bụng.

Hệ thống: "Đỉnh! Tiến độ hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 5%"

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 6 điểm"

Khi Ninh Tịnh rút khăn lau miệng cho hần còn không quên cảnh báo: "Lần này không được cắn ta đâu nha."

Trứng Thối ăn no ngoan ngoãn ngồi xuống cho Ninh Tịnh lau miệng, đôi mắt đỏ thẫm tròn xoe lảng lạng quan sát người trước mắt. Ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ hắt xuống như phủ lên một lớp mật ong vàng óng ánh trên đôi cánh của Ninh Tịnh, đôi mắt màu hổ phách phản chiếu như mặt hồ thăm thẳm, trong vắt mà hờ hững.

Khi chưa phá xác, tuy hần không thể nhìn thấy bất cứ cái gì bên ngoài lớp vỏ. Nhưng trên thực tế, bên ngoài xảy ra cái gì Trứng Thối vẫn có thể cảm nhận được. Hần biết người sinh ra mình là một con hắc long, biết mình bị ngậm đến một nơi vừa hôi vừa ẩm áp, hần ở đó ngậm rất lâu rất lâu thì được người nào đó nhặt về, hần còn biết người có dòng máu ngọt ngào cùng đôi cánh trắng muốt trước mắt chính là người sẽ dụ dỗ cho hần ăn ngon.

Khi trứng chưa nở, cô ấy sẽ dành thời gian cùng hần nói chuyện. Mới đầu hần không hiểu có nói cái gì vì hần chỉ quen nghe ngôn ngữ Ma tộc cùng tiếng kêu của Tái Duy. Nhưng sau đó, khi tần suất của một vài từ đơn cứ lặp đi lặp lại, hần dần dần có thể hiểu được những gì cô muốn diễn tả.

Hần nhớ rõ từ "Trứng Thối" có tý lệ lặp lại nhiều nhất, đây liệu có phải là cái tên cô đã đặt cho hần?

Hon nữa, đây không phải nơi hân sinh ra, nơi đây không có tiếng kêu quen thuộc của Tái Duy. Ở đây có bầu trời tươi sáng xinh đẹp, lượng ánh sáng một ngày đã bằng lượng ánh sáng cả năm ở Ma giới. Hân còn bị ma pháp làm bị thương, lại còn phải sống ẩn dật trốn tránh.

Nhưng hân không ghét cảm giác khi sống cùng người ôn nhu này chút nào. Ngay cả khi cô là một con rồng thì hân cũng không chán ghét.

Chỉ có điều huyết động người này quá nhỏ, hân không thể sống đến khi hoàn toàn trưởng thành, sừng sẽ xuyên qua trần nhà mất. Ngay cả huyết động cũng không biết cách chọn, vừa nhìn đã biết ngay ngày thường đến cả bản thân còn không chăm sóc nổi. Chờ hân lớn lên nhất định sẽ tìm một huyết động cao hơn, rộng rãi hơn ở chốn ít người để cùng người này chuyển đến.

Từ đó trở đi, cô phụ trách tạo ra những viên tinh thạch xinh đẹp, còn hân sẽ có trách nhiệm bảo vệ những viên đá quý và cô.

Sau khi hoạch định xong cho tương lai, Trứng Thối hài lòng cựa cựa hai chân, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

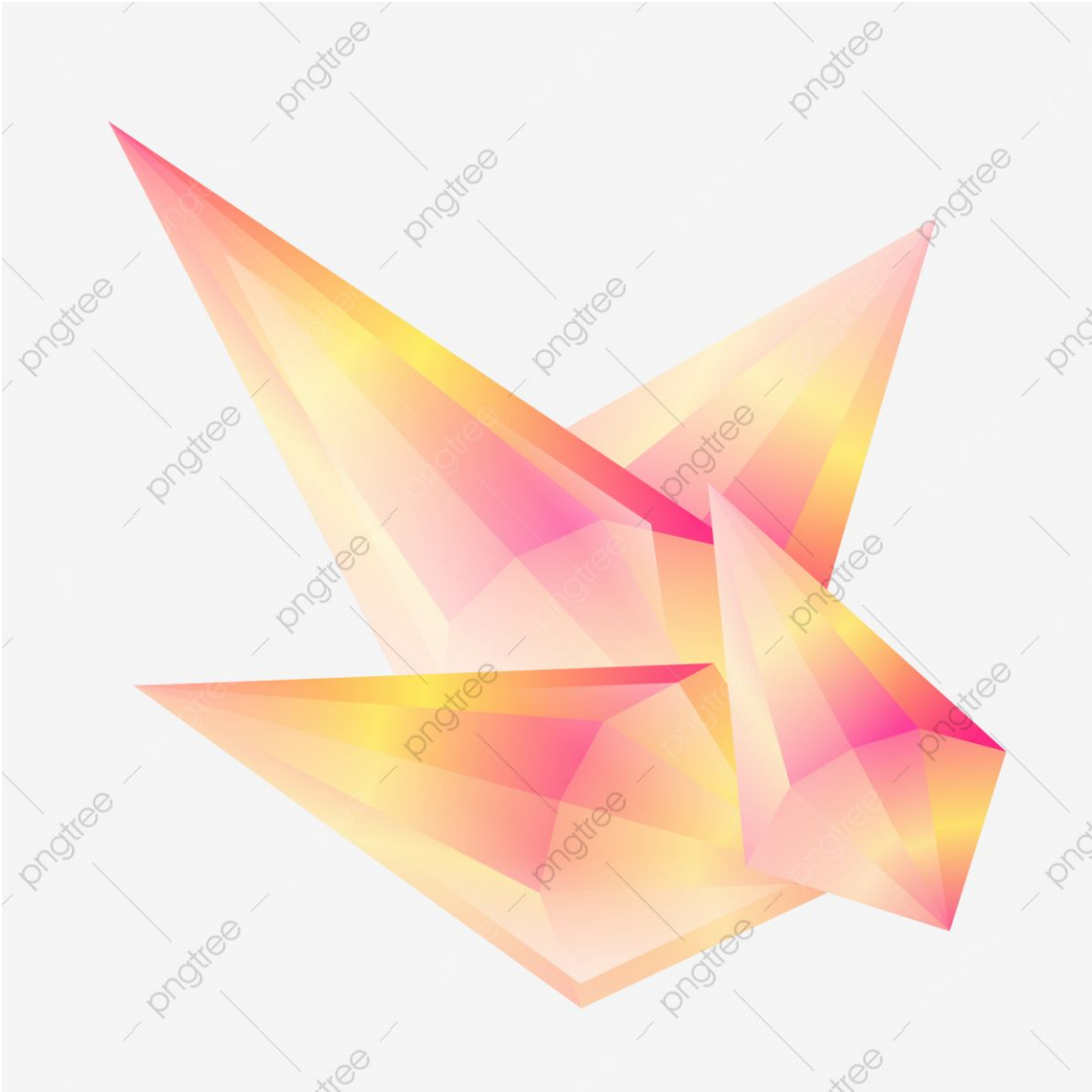
Ninh Tịnh nghe thấy một tiếng "Cộp ~" giòn giã, hóa ra là Trứng Thối ngủ thiếp đi trên hòn đá. Ngay cả lúc ngủ cũng phải ôm viên kết tinh thạch không đáng tiền kia, rồng quả nhiên mê mấy thứ lấp lánh mà. (◡‿◡)

Sau khi học được cách dỗ vui Trứng Thối, Ninh Tịnh rất có ý thức giữ lại những viên kết tinh thạch vốn nên vứt đi. Đường như màu sắc của kết tinh thạch sẽ chịu ảnh hưởng từ người làm ra nó, tinh thạch do ma pháp Ninh Tịnh biến ra dù ở bất kể hình dạng nào cũng chỉ có 3 màu, trong đó phổ phách là hiếm nhất.

Dần dà, Ninh Tịnh cảm thấy thật đơn điệu. Vì vậy vào ngày nọ, cô cố tình mang viên kết tinh thạch của Brent trở về.

Kết tinh thạch của Brent bất kể là màu sắc hay hình dạng đều không cùng một đẳng cấp với Ninh Tịnh. Tinh thạch bóng loáng ánh lên hai màu gradient [1], xinh đẹp vô cùng.

[1] *Màu gradient là màu chuyển sắc*

Bất giác Ninh Tịnh đã đến Thần đường được một tháng.

Ninh Tịnh miễn cưỡng làm quen với công việc của một thần quan thông qua những buổi học thuộc lòng "nước đến chân mới nhảy" mỗi đêm, cũng nhờ vậy mà cô bảo trì thành công hình tượng linh đạm cấm dục của nguyên chủ. Nhưng thời gian tươi đẹp không kéo dài được bao lâu, chiều hôm nay, sau khi kết thúc buổi lễ ngâm xương, Brent báo cô hãy đi ngủ thật sớm tối nay vì ngày mai hân muốn mang cô ra khỏi Thần đường, khảo sát ở một nơi xảy ra hiện tượng dị thường.

Ninh Tịnh cau nhàu: "Tên này bây giờ thật là..... nếu muốn ta tặng ca đột xuất thì ít nhất cũng phải thêm tiền chứ."

Hệ thống trợn trắng mắt.

Brent không nói chính xác sẽ đi nơi nào, nhưng Ninh Tịnh vẫn lên kế hoạch mang Trứng Thối đi cùng. Số người không thích cô trong Thần đường nhiều đến thế nào cô biết chứ.

Cô không yên tâm để Trứng Thối một mình ở lại Thần đường khi cả cô và Brent đều không có ở đây.

Vào đêm trước khi xuất phát, hiếm hăm mới có dịp Ninh Tịnh không phải ngồi đọc sách. Đầu tiên cô dọn lại tổ của Trứng Thối rồi dự định tý nữa sẽ giấu nó dưới gầm giường. Sau đó, cô lục lọi tủ quần áo của nguyên chủ để kiểm một cái tay nải phù hợp cho Trứng Thối chui vào, còn cẩn thận khoét hai lỗ nhỏ cho hân có không gian hô hấp. Nếu cứ đặt hân trực tiếp trong túi áo choàng thì có khả năng hân sẽ bị rơi ra ngoài khi đang bay.

Đột nhiên, cánh cửa lâu ngày không ai hỏi thăm bỗng vang lên tiếng gõ nhịp nháng, giọng nói dịu dàng của Brent vọng vào: "Hera, ta quên dặn con một số điều cần lưu ý về lịch trình ngày mai."

Ninh Tịnh: "!!!!"

Anh chàng này sao tự dưng lại chọn lúc này mà đến vậy?

Trứng Thối nhéo mắt, từ cổ họng phát ra vài tiếng gầm giữ uy hiếp, kèm theo sau là một tia lửa nhân nhật phun ra từ miệng hân.

Ninh Tịnh hòa tốc đóng tù quần áo lại, sải bước thật nhanh về phía Trừng Thối, vội đến nỗi hai chân vấp vào ghế suýt thì ngã chổng chơ. Đã quá muộn để tìm chỗ giấu, may mắn trong cái khó là cái khôn, Ninh Tịnh đem cả ổ cá Trừng Thối thờ bạo nhét xuống gầm bàn.

Trừng Thối: "...."

Ninh Tịnh ghé mặt xuống gầm bàn, đưa tay làm động tác " im lặng" với Trừng Thối, dùng khăn trải bàn khe khuất hẳn sau đó mới sửa sang lại đầu tóc đi mở cửa.

***Công tử:** Chưa hết phúc lợi đâu, tỷ nữa ta ngủ dậy còn tiếp nhẽ bà con.*

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (4)

Edit: A Tịch (linhchi12388) / Beta: Phong lưu công tử

Chương 49:

Dù sắp đến giờ nghỉ rồi nhưng Brent vẫn ăn mặc chỉnh tề như kiểu chuẩn bị tham dự yến hội gì đó. Dài lụa xanh dương quấn quanh mái tóc màu vàng nhạt, áo choàng tuyết trắng sạch sẽ phẳng phiu, một đôi cánh lớn được thu gọn đằng sau lưng, che kín mặt tâm mắt của Ninh Tịnh. (= =)

Ninh Tịnh: " Đây chính xác là kiểu bà cô giám thị đánh úp bắt ngờ về đêm."

Hệ thống: "....."

Dù cho trong lòng có một vạn cái không muốn, nhưng Ninh Tịnh nào dám để vị tôn đại Phật chân quý này đứng ngoài cửa nói chuyện, cô cung kính mời hẳn vào phòng.

Phòng Ninh Tịnh không nhỏ, nhưng lúc này lại vô cùng bừa bộn, một chỗ để đặt chân cũng không có, Brent vừa bước vào cửa, đã kinh ngạc đến mức dừng lại.

Ninh- sống trong ổ chó - Tịnh bối rối mất nửa giây, vội vàng túm lấy đồng quần áo trước mặt Brent rồi treo lên xa ngang. Chỗ duy nhất tạm chấp nhận được chính là cái bàn thấp vừa giấu Trừng Thối lúc nãy. Brent vén vạt áo, ưu nhã ngồi xuống, Ninh Tịnh đành phải ngồi xuống theo.

Đêm nay Brent tới, là bởi vì ban ngày bận rộn xử lí công vụ trong Thần hội, không có thời gian giải thích tí mì chuyện đi ngày mai với Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh nghe xong mới ngộ ra hoá ra chuyện đi ngày mai không phải việc công, Brent không muốn dẫn lũ đoàn hay một đám người chim đi theo. Đó chỉ là chuyện đi của hắn cùng Ninh Tịnh.

Đồng thời, hắn muốn Ninh Tịnh chuẩn bị các đạo cụ như nước thánh linh tinh để nhẩy đồng... à nhầm, là đạo cụ để tinh lọc. Ninh Tịnh sợ bị sót nên trái tim da dê ra, dùng bút lông chim chấm mực, vừa nghe vừa lập danh sách những thứ cần mang.

Ánh mắt của Brent bị thu hút bởi cây bút trong tay cô: "Hera, con vẫn còn giữ cây bút này sao?"

Ninh Tịnh thoáng sững sờ, nhiều năm sử dụng khiến mực nước thấm vào ngòi bút, lông chim cán bút rất chỉnh tề, có thể nhìn ra chủ nhân rất năng nài cây bút. Brent đột nhiên hỏi chuyện này, chẳng lẽ đằng sau cây bút này có chuyện xưa gì sao?

Ninh Tịnh nghĩ nghĩ, cẩn thận chọn một đáp an toàn nói: "Dùng quen."

"Năm đó lúc ta mang con về từ Ma giới, con còn chưa mọc cánh, có rất nhiều người trong Thần hội hoài nghi thân phận của con, ta chỉ đành giữ con lại đây. Lúc đó mang- cây bút này về vốn dĩ muốn cho con làm đồ chơi." Brent cười khê: "Không ngờ con lại dùng nó đến tận bây giờ"

"Làm đồ chơi?" Ninh Tịnh kinh ngạc nhìn cây bút trước mắt, cái này làm sao chơi?

Brent ngạc nhiên: "Con không biết đây là đồ chơi?"

Ninh Tịnh lắc đầu, Brent đặt cây bút trong lòng bàn tay, niệm một câu chú ngữ, theo tiếng vỡ thanh tuy vang lên, cây bút bung ra thành vô số điểm sáng chói lóa, bay tán loạn trong không khí, lung linh ảo diệu. Đốm sáng rơi xuống đọng trên cuốn da dê, để lại trên vị trí lạc khoản một cái tên vàng óng: Hera.

Ninh Tịnh hiểu kì cảm quyền trục lên, giờ lên ánh đèn thường thức, sau đó giờ tay chạm rãi sờ lên chữ nổi trên bề mặt: " Đẹp quá"

Hera được đưa tới Thiên tộc lâu như vậy mà ngay cả loại đồ chơi dành cho con nít như này cũng không biết, chỉ một ma pháp bé nhỏ đã có thể dỗ cô tươi cười rạng rỡ. Biểu cảm lúc này không giống với vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh cô hay biểu hiện, nhưng Brent lại cảm thấy cô như vậy mới càng chân thật và thú vị.

Nghe vậy nên Brent ôn hòa giải thích: "Đây là pháp thuật dùng một lần, niệm chú là có thể lưu lại chữ kí trên bất kì bề mặt nào, thời gian lưu lại phụ thuộc vào năng lực của người thi pháp. Bởi vì phần đa là trẻ con chơi nên thời gian lưu chữ sẽ không quá một ngày, nếu dài quá sẽ trở thành trò đùa dài."

Ninh Tịnh cảm khái nói: " Đẹp thật, đáng tiếc chỉ dùng được một lần, không thể duy trì vĩnh viễn."

"Nếu con muốn, lần sau ta lại đưa con một cái khác."

Brent vừa dứt lời thì chiếc bàn trước mặt đột nhiên rung lên, có vẻ như ai đó đang phát tiết bất mãn của bản thân.

Ninh Tịnh chưa nhận ra, vẫn đang buồn bực nói: "Phó thần quan, ta chỉ tiện miệng nói thế thôi, ta đâu còn là trẻ con nữa, không cần phải mua đồ chơi cho ta đâu."

Brent mỉm cười tỏ vẻ không có ý kiến.

Người Thiên tộc được thần Quang Minh bảo hộ, khí chất đều tương đối thánh khiết. Brent chính là một ví dụ điển hình, mọi người ngưỡng mộ hắn, ca tụng hắn, nhưng sẽ không bị hắn hấp dẫn. Lúc này cũng thế, tuy Brent mỉm cười vô cùng hoàn mỹ, nhưng Ninh Tịnh lại không có cảm giác điện giật. Mỗi giây phút đồng hồ ở chung đều là khoảng thời gian hiện triết.

Hệ thống lạnh nhạt nói " Tôn thiên lý, diệt nhân dục, khá tốt."

Ninh Tịnh bỗng nhiên hiểu kỳ hỏi: "Này, người nói xem, nếu bây giờ ta kể cho Brent nghe một câu chuyện cười rồi truy, hắn nghe hiểu được không?"

Hệ thống: "Còn sống không tốt sao?"

Ninh Tịnh: "....."

Thiên tộc là một tập thể hài hòa, nhưng Ma tộc bên kia lại phát triển theo khuynh hướng hoàn toàn ngược lại, tự thái bại chính mình. Tam thời bỏ qua những Ma vật cấp thấp trên người toàn mùi hôi tanh tươi, chỉ đề cập đến những Ma tộc cấp cao nổi dậy sau khi A Tư Già Lạc lên làm Ma vương. Chúng đều theo đuổi nguyên tắc tủy tâm sở dục, không có tí hóc môn con người nào, toàn suy nghĩ mấy cái 18+ không đầu. Bọn chúng không chỉ có báo khổ những câu chuyện cười đội truy, mà còn là những kẻ rất thực tế.

Ở đây chịu ảnh hưởng rất lớn từ các thế hệ đầu tiên, chỉ sau hơn hai trăm năm ngăn ngừa mà bầu không khí toàn Ma giới ngày càng trở nên còi mòi, ờ dần gian thậm chí còn lưu truyền một câu nói đùa —— không biết gái Verdoga thì đừng nói mình là người Ma tộc.

À quên nói, Verdoga là thủ đô tương lai của Ma giới, cũng là thành phố nổi tiếng nhất, phồn hoa nhất của Ma tộc. Có điều bây giờ còn chưa được xây dựng, vì dù sao người tạo ra nó là A Tư Già Lạc, tức bạn nhỏ Trừng Thối của chúng ta bây giờ mới phá xác được có một tháng thôi. ˋ(ˊ▽ˋˊ)ˊ

Ở một góc không ai chú ý tới, hai móng vuốt rồng nào đó có lẽ không thể chịu thêm được nữa, lặng lẽ vén góc khăn lụa, một ngọn lửa đỏ hồng phun ra từ khoảng trống vừa nhấc lên, nhưng có thể do lửa quá nhỏ nên vừa rơi xuống áo choàng của Brent đã tắt ngóm.

Brent hoàn toàn không nhận ra, dận dò xong thì xoay người đứng dậy cáo từ. Ninh Tịnh sợ Trừng Thối bò dưới đất quá lâu nên chỉ ước Brent nhanh chóng đi mau, nghe thấy hắn cáo từ thì vội vàng đứng dậy tiễn hắn ra ngoài.

Ngay lúc Brent vừa xoay người đi, một quả cầu lửa bùng binh từ dưới bàn phóng ra. Lần này ngọn lửa kia đã thành công đốt cháy áo choàng của Brent, một làn khói trắng bốc lên, góc áo từ từ bốc cháy.

Hệ thống: "Đình! Giá trị Nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 22 điểm."

Ninh Tịnh: "???" Ảnh da đen đầu dây chấm hỏi.jpg

Trống Thối ngồi xồm đến sáng luôn rồi?

Không có cái gì gọi là đột nhiên, đột nhiên tất có biến, Ninh Tịnh khịt mũi, dường như cô nghĩ thấy mùi quần áo cháy.

Hệ thống nhắc nhở: "Quần áo của Brent cháy kìa."

Ninh Tịnh cúi đầu nhìn xuống, cực kì sợ hãi —— quả nhiên, áo choàng của Brent.....đang vô cớ bốc cháy!

Bản thân Brent chưa phát giác nhưng đám lửa đang có xu hướng lan rộng, may mà hôm nay hắn có buộc tóc, nếu để xoả tung sau lưng thì có khéo đã bị đốt trụ đuôi tóc.

Loại lửa này chỉ là "mồi" so với Brent, nó không thể làm hắn bị thương nhưng rất có thể sự bất thường này sẽ khiến hắn phát hiện ra Trống Thối. Ninh Tịnh hành động dứt khoát, lấy dĩa phi lên như đại bàng giương cánh, dậm thật mạnh vào góc áo choàng đang bốc cháy của Brent, ngọn lửa mới nhóm lên đã được dập tắt.

Brent kinh ngạc xoay người, trên vật áo trắng tinh tình linh xuất hiện một dấu gầy chói mắt, ngay cả vết xém do lửa cũng bị dấu gầy che khuất.

Brent: "....."

Ninh Tịnh nói: "Xin lỗi, ta bị vấp." Dứt lời liền nhanh chóng ngồi xồm xuống, gĩa bộ chùi sạch vết gầy, lấy thân thể che khuất tầm mắt của Brent, bí mật niệm một câu chú ngữ hồng xoá sạch dấu vết bị lửa đốt.

Sau khi tiễn Brent đi, Ninh Tịnh vội vàng đóng cửa lại.

Ninh Tịnh: "Nhân sinh thay đổi quá nhanh, bao lần rồi mà vẫn không quen được."

Hệ thống: "Người nên cảm thấy may mắn vì A Tư Già Lạc còn nhỏ tuổi, bây giờ hắn mới chỉ phun được ngọn lửa đỏ hồng ở nhiệt độ thấp. Một con rồng trưởng thành có thể phun ra ngọn lửa nung chảy cả sắt thép, đừng mơ nó nhỏ như lúc này!"

Ninh Tịnh: "....."

Không chờ có xông đến hỏi tội, Trống Thối đã tự động bỏ ra khỏi gấm bàn, kiểu ngoa hất cánh doi, cái đuôi dựng ngược lên trời, đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Ninh Tịnh, tựa như chiến sĩ chờ đợi khen thưởng sau khi xua đuổi được kẻ thù xâm lược.

Ninh Tịnh không nghĩ giống nó, xông lên túm lấy Trống Thối, vung tay tét vài cái vào mõng nó, mắng: "Tại sao người lại làm vậy? Nếu lúc này cái áo đó cháy thật thì người đã bị Brent phát hiện lâu rồi!"

Trống Thối bị đánh đến phát nổ, mất một lúc lâu mới mờ một nhìn Ninh Tịnh, hoàn toàn không hiểu vì sao mình ra sức báo vệ địa bàn mà lại bị dõr xỉ như vậy. Dần dần, trong đôi mắt tròn xoe của nó bắt ngờ xuất hiện một tầng nước mắt bực bội và bùng binh.

Thật ra Ninh Tịnh không dùng sức đánh mõng nó, thậm chí lòng bàn tay còn bị vấy của nó chọc đau. Nhưng cô không chịu được cảnh người khác khóc, thấy thế vẫn mềm lòng, thờ dãi, đem Trống Thối đặt trong lòng bàn tay, nâng lên ngang với tầm mắt mình, nghiêm túc nói: "Không phải ta thiên vị Brent, ta làm vậy chỉ muốn bảo vệ người. Nếu Brent phát hiện ra sự tồn tại của người thì người chắc chắn sẽ phải rời khỏi đây, vừa rồi may mắn nên mới không sao. Nếu người không biết an phận, để người khác trông thấy thì rất có thể người sẽ bị đánh chết"

Ninh Tịnh nửa thật nửa giả nói. Về sau Trống Thối còn rất nhiều cơ hội chung đụng với người Thiên tộc, cho nên cô cần nhanh chóng phân tích lợi hại cho hắn hiểu. Nếu thật sự có ngày hắn bị phát hiện, tuy rằng không thể một địch trăm, nhưng vẫn có thể yểm hộ Trống Thối chạy thoát.

Chỉ là, bản thân cô không thể chạy trốn cùng hắn. Bên trong cốt truyện gốc, nhiều năm sau, Brent trong một lần tuần tra biên giới Thiên giới đã bị A Tư Già Lạc đột kích, nguyên chủ lúc đó vừa hay ở cạnh Brent và thay hắn ta đỡ một chiêu. Nhờ đó mà Brent chỉ bị trọng thương hơn nữa chứ chưa game over. Nói cách khác, trước sự kiện đó, cô nhất định phải ở bên cạnh Brent, hoàn thành sứ mệnh mà cốt truyện giao cho nguyên chủ.

Cho nên, Ninh Tịnh hy vọng rằng trước khi Trống Thối trở về Ma giới làm A Tư Già Lạc thì sẽ không có bất kì tình tiết ngoại tuyến nào xảy ra.

Trống thối gục đầu xuống, cái đuôi quẫy qua quẫy lại giờ ùu xù ù rũ.

Ninh Tịnh vừa tức vừa buồn cười, vì vậy cô dùng chóp mũi đẩy đẩy đầu hắn để an ủi, sau đó đuôi tay xoa xoa đỉnh đầu hắn.

Trống Thối thu lại móng vuốt sắc bén ở chân, dang chân ôm lấy ngón tay Ninh Tịnh vào cổ miệng. Ninh Tịnh hoảng sợ nhưng không rút tay về. Trống Thối không cần cô mà chỉ để lại dấu răng giống như ấn kí trên đầu ngón tay.

Hắn nghe hiểu —— hàng của người này rất không an toàn. Quả nhiên, chỉ có Long tộc mới là cao thủ xây tổ, giống loài dị tộc cánh trắng như cô, chỉ là thường dân mà thôi. Về sau chuyện tìm tổ cứ để hắn lo liệu.

Ninh Tịnh không biết câu nói của mình đã bị Trống Thối suy luận xa tới tận phương trời, cô chỉ thấy Trống Thối có vẻ nghe lọt tai nên mới vừa lòng gật đầu.

Ngày hôm sau.

Ninh Tịnh công theo tiêu Trống Thối nhà mình, tay cầm đạo cụ thực nghi lễ do Brent chỉ định, cùng hắn ta rời khỏi Thần hội.

Cơ thể của Trống Thối không thay đổi nhưng lại nặng thêm không ít, giờ hắn nặng như một quả cân nhỏ, để Ninh Tịnh thở hổn hển.

Ban đầu cứ tưởng đích đến mà Brent nói có hiện tượng dị thường xảy ra nằm trong phạm vi Thiên giới. Không ngờ, nơi ấy lại là.... Ma giới.

Cũng dễ hiểu vì sao Brent lại mang cô đi cùng. Ngoại trừ việc cô sẽ không bao giờ phản bội hắn thì còn bởi cánh của cô sẽ không bị nhiễm đen.

Hai người thu hồi cánh, đứng trước cánh cổng dừ tợn của Ma giới.

Brent nói, không hiểu vì sao nửa tháng trước, mà khi tại Ma giới lại đột nhiên trở nên nồng đậm, điều này khiến hắn chú ý. Nhưng vẫn chưa sắp xếp tốt thời gian tới đây tìm kiếm kỹ nguyên nhân.

Ninh Tịnh gật đầu, mà khi bao phủ trên bầu trời chỉ có những người cấp Thần quan mới có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Cô đứng đây, cùng lắm chỉ thấy được sắc trời tối hơn bình thường.

Brent nói: "Vào thôi."

Những Ma vật nhỏ sống gần cổng Ma giới, thậm chí cả một số Ma thú đều bị bộ cánh chói lọi của Brent uy hiếp, chỉ dám trốn phía xa.

Ninh Tịnh trốn phía sau Brent, cả đường đi hết sức thông thoáng thuận lợi, hoàn toàn không nghĩ tới, nhiều năm về sau, khi phong thủy thay đổi, vật dôi sao dôi, khi Ma Giới hoàn toàn bị A Tư Già Lạc thống trị, đến lúc đó, cô sẽ đến thăm Ma giới một lần nữa, nhưng bản thân lại suýt bị Ma vật canh gác cổng Ma giới đánh chết.

Đúng như những gì Brent nói, mà khi ở Ma giới vô cùng nồng đậm. Ban đầu Brent tính toán mang theo công cụ trừ tà để loại bỏ trường khí đột nhiên bạo phát. Không ngờ khi bước vào mới phát hiện, nguyên nhân khiến mà khi bạo phát là do sự gia tăng đột ngột số lượng Ma vật cấp cao trong khoảng thời gian gần đây.

Những Ma vật cấp cao về cơ bản đã phát triển xong hình người, chỉ số thông minh cao, hình thái nị hoặc, sức chiến đấu tương đương với con dân Thiên tộc, chỉ có điều tần suất xuất hiện không cao. Con dân Ma tộc hầu hết đều là những Ma vật cấp thấp, Ma vật cấp cao có thể chiến đấu quá ít, chính vì thế mới bị Thiên tộc đàn áp nhiều năm như vậy.

Nhưng lúc này, Ma giới tự dung lại xuất hiện một lượng lớn Ma vật cấp cao, đây thực sự là một điều bất thường.

Brent nghĩ mãi không ra nhưng Ninh Tịnh lại biết lý do, trong sử sách Ma giới có viết, sự ra đời của A Tư Già Lạc chính là khúc dạo đầu cho sự ra đời của hàng loạt con dân Ma tộc cấp cao. Kể từ đó, Ma giới chuẩn bị bước vào thời kì đồng sắc. Sau khi A Tư Già Lạc lên nắm quyền, Ma giới cũng từng bước tiến vào thời kì ngắn sắc rồi đến thời kì hoàng kim.

Nghĩ đến việc quả cân nhỏ mình đang công trên lưng tương lai sẽ trở nên trâu bò như vậy, Ninh Tịnh chỉ muốn nói với nó: "Cầu phú quý, chó tương quen." [1]

[1] Cầu phú quý, chó tương quen: Mai sau giàu có, chó quên nhau

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (5)

Edit: Chị My (tuanh0906)/ Beta: Phong lưu công tử

Chương 50:

Ma giới mỗi ngày chỉ có 6 tiếng là ban ngày, 30 tiếng còn lại đều chìm trong bóng đêm. Brent dùng ma pháp Quang hệ chiếu sáng con đường phía trước. Có điều đối với Ninh Tịnh mà nói, trời càng tối càng có lợi cho cô trong việc che giấu động tĩnh bên trong ba lỗ ——Không sai, bên trong chính là bạn nhỏ Trùng Thái của chúng ta.

Có lẽ do tác động từ lời nói lần trước nên Trùng Thái hôm nay an phận hơn rất nhiều. Sau khi sắc trời tối dần thì nhắm mắt ngủ luôn bên trong. Ninh Tịnh đã trải một lớp nhung rất dày phía trong balo, vừa ấm lại vừa mềm, hết sức thoải mái dễ chịu.

Hệ thống: "Về sau, người nên thường xuyên mang A Tư Già Lạc tới Ma giới đạo. Không khí ở Thiên giới quá mức thánh khiết, không có lợi cho sự phát triển của Ma vật."

Đây là lần đầu tiên Ninh Tịnh nghe thấy chuyện này, cô nháy mắt nói "Các người còn muốn làm nhiệm vụ không vậy? Nói như thế, ngay từ đầu các người không nên để ta làm Hera. Ta không thể lúc nào cũng túc trực ở Ma giới, nếu vậy thì làm sao có thể nuôi dạy trẻ con tốt?"

Hệ thống: "Ký chủ, sau khi trải qua mấy thế giới trước, ta nghĩ người cũng đã phát hiện ra, nguyên chủ mà mỗi lần linh hồn người ký túc, đều không phải lựa chọn ngẫu nhiên. Nhiệm vụ tám năm của người, trên thực tế, đều là bỏ sung vào phần không hợp lý trong cốt truyện gốc. Lần này cũng vậy, nếu đã quyết định để người làm Hera thì nhất định có lý do của nó. Thứ hai, Ma tộc cấp thấp rất yếu ớt, chúng sẽ bị tiêu diệt nếu sống ở Thiên giới quá một năm. Rõ ràng là Ma vật thượng đẳng, có thể sống ở cả hai cõi. Tuy nhiên hấp thụ nhiều ma khí sẽ có lợi hơn cho sự phát triển của A Tư Già Lạc, có thể khiến cánh của hắn dày rộng hơn, móng vuốt cũng sắc bén và mạnh mẽ hơn."

Ninh Tịnh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chẳng trách sau khi bước vào Ma giới, Trùng Thái lại buông lỏng tinh thần như vậy, ba lỗ lúc lúc dờ dẫm mà vẫn có thể ngủ ngon lành. Xét cho cùng, mặc dù vùng đất này nguy cơ tứ phía, nhưng dấu sao vẫn là quê hương của rồng, cảm thấy thần thiết cũng là chuyện dễ hiểu.

Ninh Tịnh và Brent dành cả ngày ở Ma giới trông trái rồi mới lên đường trở lại Thiên giới.

Ma khí nồng đậm ở Ma giới là do sự xuất hiện hàng loạt của Ma vật cấp cao gây ra, chỉ cần xử lý hơn phân nửa đám Ma vật cấp cao là vấn đề sẽ được giải quyết. Có điều, sự tồn tại của chúng hiện tại chưa gây ra bất cứ ảnh hưởng gì xấu, hơn nữa chúng cũng không dễ tiêu diệt như vậy, cho nên tạm thời không cần phải truy sát.

Trước khi rời đi, Brent đã dùng thần lực trấn áp phần chương khí tràn ra ngoài, không để chúng tiếp tục lan rộng ra khoảng không hỗn loạn.

Cùng là chủ ngữ thanh lọc, nhưng trong khi Ninh Tịnh chỉ có thể che phủ một khu vực nhỏ, thì Brent khẽ vẩy quyền trượng một cái, lấy bọn họ làm tâm, nháy mắt đã thấy ánh sáng rực rỡ lan toả bốn phía. Thần lực Quang Minh nhẹ nhàng mà mạnh mẽ quét lên mặt đất, vừa nhìn đã biết nó rộng lớn đến mức nào.

Kể từ sau lần tuần tra này, Brent bị công vụ quán thân, đành giao cho Ninh Tịnh công tác giám sát hướng đi chuyển của ma khí ở Ma giới. Ninh Tịnh cung kính nhận nhiệm vụ nhưng trong lòng thầm nghĩ Brent có một ngàn sự lựa chọn, ấy thế mà cuối cùng vẫn chọn sai người.

Nhưng cũng nhờ thế mà Ninh Tịnh có lý do chính đáng để thường xuyên đem Trùng Thái ra khỏi Thiên giới đi hút ma khí.

Hôm nay, Ninh Tịnh lợi dụng việc công, mang Trùng Thái đi tới Ma giới

Thiên giới trôi qua nửa tháng thì Ma giới đã qua đi mười mấy năm. Ninh Tịnh luôn cảm thấy cái BUG chênh lệch thời gian này là bản tay vàng lớn nhất của Ma giới vào thời kỳ đầu. Điều đó có nghĩa là Ma giới có thời gian phát triển bản thân gấp hàng trăm lần là so với Thiên giới. Khi có chiến tranh, thời gian nghỉ ngơi giữa hai bên cũng không bình đẳng.

Cho nên, Ninh Tịnh nghĩ nát óc vẫn không ra, sau khi Trùng Thái lên làm Ma Vương, rốt cuộc trong não nghĩ cái gì mà lại điều chỉnh lại trực thời gian. Việc này có khác nào tự tay chặt gãy bản tay vàng của bản thân? (=_ =)

Ninh Tịnh đáp xuống mảnh đất nơi Trùng Thái sinh ra, đây cũng là nơi ngày xưa Tái Duy hay lui tới. Bấy giờ chỗ này đã được tái tạo thành một trấn nhỏ, chiếm giữ trấn là các Ma vật cấp cao. Muốn đi đến đầm lầy thì phải băng qua nơi này.

Lần này Trùng Thái không cần trốn tránh, hiện ngang ngồi vắt vẻo trên vai Ninh Tịnh, tò mò ngắm nhìn cảnh vật trước mắt.

Mười mấy năm trôi qua, Ma giới thay đổi rất nhiều. Đầu tiên phải kể đến sự thay đổi của quang cảnh vừa đo, vừa xấu lại vừa nghèo nơi đây, xung quanh đã bắt đầu xuất hiện những tòa nhà san sát, bước đầu có nguyên mẫu của một xã hội. Chỉ có điều vẫn chưa có người cai trị mạnh mẽ, điểm này thì kém xa Thiên giới.

Dọc đường đi, đôi mắt hồ phách của Ninh Tịnh phẳng lặng như giếng nước sâu, trên người mặc áo choàng của thần quan Thiên tộc, mỗi bước đi vạt áo tung bay, không nhuốm bụi trần. Đôi cánh trắng thuần khiết của cô là màu ám duy nhất tại nơi u ám lạnh lẽo này.

Ninh Tịnh đặc ý đảo đặt nói: "Thần quan cảm dực gì đó, ta diễn chuẩn không nào?"

Hệ thống: "....." Hở mồm miệng là "Sát phong cảnh"

Ma vật cấp cao sau khi trở mình đã không còn cụp đuôi chạy mất dạng khi bắt gặp con dân Thiên tộc nữa. Trái lại, bởi vì ngày thường không có cơ hội nhìn thấy người Thiên tộc kiêu căng xinh đẹp trong truyền thuyết, cho nên lúc này, liên tục có những ánh mắt hiếu kỳ dán chặt lên người Ninh Tịnh.

"Nhìn kìa, đáng kìa là người Thiên tộc!"

"Không có móng vuốt cũng không có vảy, cánh cũng không phải là cánh xương."

"Đẹp quá, thật muốn cắn thử một miếng..."

Ninh Tịnh bình tĩnh bước qua như thể không nghe thấy gì. Nhưng Trùng Thái ngồi trên vai cô lại khác, hắn dựng đứng vảy, đồng tử co rút, nhẹ cạp răng nanh màu bạc sáng loáng về phía tên Ma vật đang bàn tán, trong miệng phun ra ngọn lửa, đóm lửa trung tâm đang từ từ chuyển sắc.

Tên Ma tộc đang nói bị Trùng Thái trừng đến cứng đờ. Người bên cạnh chờ sau khi Ninh Tịnh đi qua mới vỗ vai hắn ta, thấp giọng nói: "Người điên rồi à, biết đó là thần quan Thiên tộc không hả. Không có việc gì thì chờ cô động vào. Đứng tương bọn chúng lớn lên có khuôn mặt thiên sứ thì không có tính công kích. Người chờ quên năm đó bọn chúng đối xử với chúng ta như xắt cái trắng ngoài chợ..."

Tới bên bờ đầm lầy ngày xưa, bốn phía tối tăm ám đạm, Tái Duy không biết đi đi đứng nào. Nơi đây bỏ hoang đã nhiều năm. Thời gian trôi nhanh, sau khi mũi hời của điều thú tiêu tán, trong không khí chỉ còn lưu lại mùi lưu huỳnh nồng đậm cũng tiếng bong bóng vỡ nát trong không khí.

Ninh Tịnh nhẹ vỗ gáy Trùng Thái nói: "Tới rồi, xuống đi."

Trùng Thái nóng lòng muốn vỗ thử cánh, định tẩn lên bay về phía trước. Đáng tiếc nó không khống chế được thăng bằng, loanh quanh mãi mới yên ổn đáp xuống mặt đất.

Ninh Tịnh cười khẽ, đi về phía đầm lầy: "Lại đây nào"

Bên bờ, Ninh Tịnh ngồi xổm trên nền đất. Trùng Thái ngơ ngác nhìn cô, dùng chân dò thử xuống mặt nước, sau khi xác định an toàn mới nháy "ùm" một tiếng vào mặt đầm.

Bọt nước bắn lên khá cao, một giọt chất lỏng đen xì vô tình bắn lên mu bàn tay Ninh Tịnh.

Một cánh trọng bất ngờ xầy ra, chỉ nghe "xèo" một tiếng, một làn khói trắng bốc lên từ mu bàn tay Ninh Tịnh. Trên làn da trắng nõn xuất hiện một vết bóng chói mắt, vết cháy đó như có sự sống, chậm rãi xâm nhập vào trong da.

Trùng Thái trông thấy thì vội vàng đứng thẳng người, hai chân trước vội giữa không trung, nhưng lại không dám chạm vào Ninh Tịnh, chỉ biết lo lắng nhìn chăm chăm tay cô, khẩn trương kêu to.

Có trước đây có thể dùng tay không vớt trứng rồng, vậy mà bây giờ mới dính chút nước đầm đã bị bỏng tay. Từ việc này có thể thấy được ma khí đã trở nên nồng đậm tới mức nào, điều này e là ngay cả Brent cũng không ngờ tới, nhưng Ninh Tịnh lại hiểu rõ. Cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua chỗ bỏng, trong miệng lầm bầm một chú ngữ chữa trị, làn da nhanh chóng hồi phục như ban đầu.

Trùng Thái trong tương lai đã định sẵn sẽ trở thành Ma Vương, nhân cơ hội này để hắn biết đến sự khác biệt giữa hai người, giúp hắn chuẩn bị tâm lý trước cũng tốt. Ninh Tịnh nghĩ nghĩ, sau đó bình tĩnh nói: "Trùng Thái, nơi này là Ma giới, là nơi thuộc về người. Cho nên Ma giới chấp nhận người, còn ta lại bị Ma giới bài xích. Bởi vì ta không phải người Ma tộc. Nơi vốn dĩ thuộc về ta là Thiên giới. Mấy năm nữa, ta và người cũng nên trở về nơi chúng ta nên về."

Trùng Thái nghe vậy thì giống như bị đánh một đòn bất ngờ, ngã ra như phỗng nhìn Ninh Tịnh. Một lúc lâu sau mới khẽ vươn móng vuốt đen gầy, dè dặt kéo góc áo Ninh Tịnh, vừa mong chờ lại sợ hãi quan sát vẻ mặt của cô.

Ninh Tịnh biết hắn muốn hỏi cái gì. Cô chậm rãi, kiên định rút góc áo bị móng vuốt nhỏ của hắn túm chặt, không chút sơ hở, mỉm cười nói: "Đừng buồn khi phải nói lời chia tay. Ta sẽ luôn ở cạnh người cho đến ngày người phải rời đi."

Thời gian hồi hả trôi nhanh, nửa năm sau khi ngắm mình ở đầm lầy Ma giới, Ninh Tịnh phát hiện Trùng Thái bắt đầu mọc sừng.

Đầu rồng vốn trụ lại giờ lại tự dưng nhỏ ra hai cái sừng nhỏ cứng cứng, dài chưa đến nửa centimet, trông như một con quái vật nhỏ.

Ninh Tịnh: "Tốc độ mọc sừng của Trùng Thái có phải nhanh quá rồi không? Không phải một năm sau mới bắt đầu mọc sao?"

Hệ thống: "Bởi vì có sự tham dự của người nên hắn mới phát xắc sớm hơn dự kiến, nhưng khoảng cách mọc sừng như vậy vẫn bình thường."

Trùng Thái cảm thấy rất không thoải mái đối với cái sừng mới nhú trên đầu mình. Nhưng tay hắn quá ngắn, duỗi hết có mới chỉ sờ tới tận, không làm cách nào với tới "cái thứ" mới mọc trên đầu mình. Vì vậy, hầu hết thời gian hắn đều ừ rừ nằm nghiêng trong ổ, lười biếng phơi nắng, ngay cả đá quý thần thánh nhất cũng không buồn ôm, "long sinh" không còn gì lưu luyến.

Nhiều khi khó chịu quá hẳn còn đem đầu cọ cọ vào đệm cho bớt khó chịu.

Hệ thống: "Không phải hẳn ngứa, mà là đau đấy. Sừng rồng mọc ra từ xương, cảm giác tương tự như khi người mọc răng khi còn nhỏ."

Ninh Tịnh hiểu rõ, lập tức cảm thấy đồng cảm. Từ đêm đó trở đi, tối nào cô cũng dùng khăn lụa đã ngâm qua nước ấm bọc lên hai chiếc sừng rồng nhỏ mới mọc, ngón tay nhẹ nhàng dùng lực xoa bóp khoảng mười phút. Làm như vậy máu sẽ được lưu thông và sừng rồng có thể phát triển nhanh hơn.

Trứng Thối vô cùng hưởng thụ, mỗi ngày mát xa sừng đều thoải mái đến độ mơ màng ngủ gật. Nhưng dù mệt đến đâu, hẳn vẫn kiên trì bò về ổ rồi mới ngủ.

Đúng vậy, từ sau cuộc nói chuyện ở đầm lầy hôm đó thì Trứng Thối bắt đầu trở nên bước bình như vậy. Ninh Tịnh không nhìn ra hẳn đang nghĩ gì từ gương mặt rồng mọc đầy vảy cứng. Có điều, dựa vào sự biến hóa của Giá trị nhân phẩm, Ninh Tịnh đoán có lẽ tên nhóc này đang gần đổi.

Tuy Ninh Tịnh biết nhưng cô không định rút lại những lời đã nói trước đó. Chấp nhận càng sớm thì càng không đau lòng khi nói lời chia ly.

Tối nay, mọi việc lại có chuyển biến. Trứng Thối sau khi được mát xa sừng xong, nằm trên giường gật gù gật sù như gấp ngủ.

Ninh Tịnh đọc Thần điển bên cạnh thấy thể bên đưa tay tắt đèn, sau đó ngồi xuống giường một cách nhẹ nhàng.

Trứng Thối cánh gác mở mắt, thấy có thì rầu rĩ lần lên phía trên để Ninh Tịnh đi vào bên trong, nhưng cũng không trở lại ổ của mình.

Thấy thái độ của Trứng Thối thay đổi nhưng Ninh Tịnh không lên tiếng, chỉ tùm tùm cười rồi đặt người nằm xuống.

Ban đêm, ngoại trừ hai tiếng hít thở đều đặn của một lớn một nhỏ thì không còn bất kì âm thanh nào khác.

Ninh Tịnh nhắm mắt dưỡng thần, hai tay đặt ngay ngắn trước bụng. Đột nhiên, có một bàn chân nhỏ nhỏ đang cẩn thận đặt lên mí mắt cô.

Hoà ra là Trứng Thối, không biết hẳn ngồi dậy từ lúc nào, lảng lảng quan sát có trong bóng tối. Chạm lên mí mắt Ninh Tịnh là bàn chân đã thu hồi móng vuốt.

Ninh Tịnh vốn chưa ngủ, mí mắt khẽ run lên, mở choàng mắt, nhìn chăm chú Trứng Thối đối diện. Đôi mắt màu hổ phách rực sáng trong đêm, bên trong như chứa đựng cả một bầu trời đầy sao. Trứng Thối cảm thấy, đôi mắt này đẹp hơn hết thấy mọi kết tinh thạch mà hẳn sư tử tập được.

Sau đó, hẳn rầu rĩ vùi cả người lên người Ninh Tịnh.

—— Ta thực sự không muốn rời xa người, có thể..... đừng bỏ rơi ta, có được không?

Phẩm Hoa Lâu có lời muốn nói: Đại hồng bao đến đây là kết thúc. Cảm tạ chư vị đã dõi theo team Moah moah (づ 3 づ)💕💕💕

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (6)

Lung tung một khoảng thời gian dài, cuối cùng đêm nay thái độ của Trứng Thối đã dịu lại, rúc vào người Ninh Tịnh. Vảy rồng lạnh lẽo cách một lớp quần áo dán vào da khiến cô nổi một tảng da gà.

Cô chớp mắt, do dự một lúc mới dứt tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Trứng Thối. Ngay khi lòng bàn tay ấm áp chạm vào, Ninh Tịnh cảm nhận được cơ thể Trứng Thối bắt ngờ run rẩy, ngẩng đầu lên, dùng sức cọ lên cổ cô.

Trứng Thối bây giờ đã có sừng dài, phần đầu sừng có vảy thô. Da trên cổ bị cọ đến ửng đỏ, Ninh Tịnh nhăn mặt vì đau.

Nhưng không sao, rồng là loài sinh vật khá lạnh lùng với ngoại giới, chỉ khi kiểm kê tài sản của mình chúng mới bò xuống lớp vỏ lạnh lùng, thay vào đó là vè mặt ngọc ngéech và trạng thái không tấn công người khác. Hiếm lắm mới gặp dịp Trứng Thối làm nũng, cho dù bị cọ hơi đau nhưng Ninh Tịnh vẫn cam tâm tình nguyện. (๑v๑)

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 10 điểm!"

Ninh Tịnh thở phào nhẹ nhõm. Từ lúc Trứng Thối gần đổi đến nay, mỗi ngày Giá trị nhân phẩm đều giảm từ 3 đến 5 điểm, cứ đà này thì chẳng mấy chốc sẽ về không, cũng may, cuối cùng nó cũng có xu hướng tăng trở lại.

Trứng Thối lẹ lẹ là lấy đuôi nhón quần lấy ngón áp út của Ninh Tịnh. Thấy cô không có ý định gỡ ra thì lớn mặt quần thêm vài vòng nhưng vẫn không chế lực để không làm đau cô.

Mỗi một con rồng đều có hình dạng đuôi khác nhau, giống như dấu vân tay của con người, là duy nhất. Trứng Thối giống như đang đeo lên tay cô chiếc nhẫn độc nhất vô nhị.

Nếu đã nhặt hẳn về, tại sao còn có ý nghĩ muốn vứt hẳn đi?

Trứng Thối gáp, mơ màng nghĩ—— nếu ngày đó thực sự đến, hẳn nhất định sẽ quần chặt cô như bây giờ, để xem cô vứt bỏ hẳn thể nào.

Càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, Trứng Thối khẽ run chân, áp mặt vào ngực cô, từ từ nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau, khi Ninh Tịnh tỉnh dậy, trông thấy Trứng Thối vẫn nằm trong vòng tay, cuộn tròn như con tôm, đôi cánh doi gác lên người cô, tuy ngủ say nhưng không quên dùng đuôi nhón quần lấy ngón tay Ninh Tịnh.

Hiếm khi thấy bộ dáng hẳn ngủ không phòng bị, Ninh Tịnh tò mò lật tới lật lui. Trứng Thối chép miệng, trở mình. Cái miệng hơi hé, lấp ló phía trong là hàm răng nhỏ sắc nhọn cùng cái lưỡi hồng phấn phủ đầy gai thịt.

Nương theo ánh nắng, Ninh Tịnh phát hiện ra chỉ sau một đêm nhưng sừng của Trứng Thối lại dài hơn một centimet so với trước khi đi ngủ. Cô tò mò chọc chọc. Kết cấu sừng rồng không phủ một lớp lông to trên bề mặt như cô tưởng tượng mà hoàn toàn làm từ xương, hơi cong về phía trước, đầu sừng hướng lên trên. Hiện tại tuy hơi nhỏ nhưng có thể hình dung được sau này sẽ cứng và sắc bén đến nhường nào.

Sau này, khi Thần tộc xuống dốc, khoảng không hỗn độn bị con người chiếm cứ, ở đây vẫn lưu truyền truyền thuyết rằng vũ khí làm từ xương rồng có thể đâm thủng mọi lớp phòng thủ trên thế gian, đặc biệt là sừng rồng, là vũ khí bất khả chiến bại.

Mỗi một thanh kiếm được đúc từ xương rồng đều là vũ khí uy chấn thiên hạ, lưu truyền qua ngàn đời.

Hệ thống: "Ta đột nhiên nhớ đến một câu chuyện ngoài lề, truyền thuyết nói rằng có một tình huống tốt nhất không nên sờ vào sừng rồng. Muốn nghe không?"

Ninh Tịnh tò mò hỏi: "Tình huống gì? Là khi hẳn hoá thành rồng sao?"

Hệ thống cạn lời: "Sừng là vũ khí tự nhiên của loài rồng, sao có thể không chạm vào người khác. Nhưng cũng có trường hợp hẳn không thèm dùng sừng thì đương nhiên người không chạm vào được, trừ khi hẳn nguyện ý để người cười trên người hẳn, mang người bay lên trời cao."

Ninh Tịnh: "Vậy rốt cuộc lúc nào không được sờ? Người dùng có vòng vào nữa"

Hệ thống: "Khi hẳn hưng phấn"

Ninh Tịnh hoài nghi bản thân nghe lầm: "???"

Hệ thống: "Rồng trưởng thành sau khi hóa thành hình người vẫn có thể giữ lại một số đặc điểm của rồng như sừng rồng, gai thịt đầu lưỡi. Nói cách khác, bọn chúng có thể hình người nhưng trên đầu vẫn mang sừng rồng và lưỡi là lưỡi rồng có gai. Trong đó, tuy sừng rồng có cấu tạo từ xương nhưng bên trong lại chằng chịt các mạch máu nhỏ cùng các dây thần kinh, cực kì mẫn cảm. Ngày thường còn tốt, nếu vào thời điểm chúng động dục mà vuốt ve thì chẳng khác nào uống thêm thuốc kích dục, có thể sờ ra mạng người chứ chẳng chơi."

Ninh Tịnh nghi ngờ nói: "Mất mạng? Cũng không đến mức đó chứ, nguy hiểm như vậy?"

Hệ thống: "Đúng vậy, khi bị kích thích thì lưỡi sẽ hoá thành lưỡi rồng, là cái dạng lưỡi rồng mọc đầy gai ngược đó."

Câu của hệ thống tuy ngắn nhưng chứa đựng nhiều thông tin, Ninh Tịnh vừa tiêu hoá vừa nhìn chăm chăm sừng rồng của Trứng Thối "bỏ nào", mãi một lúc lâu mới ngộ ra: "....." Vãi! Cái hệ thống rác rưởi này đen tối thực sự.

Nhưng mà, thật sự "lên"

Sau lần chủ động của Trứng Thối tối hôm đó, mối quan hệ giữa hai người lại hoà hợp trở lại. Có một vài lời không nên nói quá nhiều tránh làm tổn thương tình cảm. Xét thấy Trứng Thối không biết nói chuyện, chỉ biết kêu to, Ninh Tịnh không biết rốt cuộc trong đầu hẳn đang nghĩ cái gì, có lẽ, chỉ có thể đúc kết bằng một câu——

Ninh Tĩnh: " Lòng dạ rộng, như mò kim đáy bể"

Hệ thống: "....."

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, thoát cái đã nửa năm, sừng của Trống Thối cuối cùng đã dài ra, đồng thời, cơ thể của hắn cũng lớn dần, bây giờ khi đứng còn cao đến ngang đùi Ninh Tĩnh.

Cái hình thể này quả thật không dễ che giấu, cũng không dễ dẫn hắn ra ngoài, mỗi lần đều phải chờ màn đêm buông xuống có mới dám đưa hắn đến Ma Giới.

Điều an ủi duy nhất chính là sức ăn của Trống Thối không tăng lên nhiều. Sức ăn trước kia đã không nhỏ, có thể thấy được, lúc trước ăn nhiều như vậy mà không lớn hoàn toàn là do vấn đề tuổi tác. Sau khi mọc sừng, "miệng cống" tăng trưởng quả nhiên mở ra.

Ninh Tĩnh chỉ hy vọng hắn sớm biến thành hình người. Nếu chẳng may có ngày bị phát hiện, Trống Thối hình người còn có thể lừa gạt cho qua, chứ hình rồng thì thật sự không thể giải thích nổi. (= _ =)

Thật ra ở Thiên giới cũng có rồng, nhưng mà rồng ở đây có cơ thể rất nhỏ, sừng ngắn, màu sắc cũng lấy tông màu bạch kim của Thiên giới làm chủ đạo, không biết phun lửa, tính công kích thấp, là thánh thú đảm nhiệm vị trí kéo xe ngựa như thú một sừng. Khác một trời một vực so với rồng được sinh ra ở Ma giới.

Cũng may Trống Thối không dễ có chờ lâu, chỉ có điều, thời cơ này đến không đúng lúc cho lắm.

Ngày đó, sau khi buổi ngắm xương kết thúc, Brent sai Ninh Tĩnh đến thư viện lấy cho hắn cuốn kỷ lục lễ kỉ niệm của Thần hội. Lễ bàn giao thần quan là một chương trình nghị sự rất quan trọng, cần phải chuẩn bị trước 3 năm. Từ cuối tháng này trở đi, còn đúng 3 năm nữa là đến ngày Brent kế thừa chức vị đại thần quan. Vị đại thần quan tóc trắng xóa gửi Brent lại đề thảo luận về lễ bàn giao thần quan.

Lễ bàn giao thần quan gần nhất diễn ra cách đây khoảng 20 năm. Dựa theo truyền thống, mỗi một lần diễn ra lễ bàn giao cần tham khảo người đi trước cũng như sắp xếp mọi thứ tỉ mỉ.

Brent sai Ninh Tĩnh tìm hết thấy 10 cuốn sách, chúng được đặt trên giá mái ở phía Đông toà thư viện. Ninh Tĩnh nhận nhiệm vụ, tỉ mỉ tìm từng giá sách một, nhưng bay mỗi cánh mới chỉ tìm được 6 cuốn.

Cũng may, phía Đông toà gác mái chứa toàn tầng thư lỗi thời, thông thường sẽ chẳng có ai bén mảng tới đây. Ninh Tĩnh mang theo Trống Thối bên người, bên ngoài còn đặt thêm kết giới, có người tiến vào cô sẽ biết ngay.

Lại một kệ sách khác, Ninh Tĩnh đứng trên thang gỗ, thu cánh lại, ôm hơn mười cuốn sách trong lòng, kiên nhẫn mở từng cuốn, thấy không đúng lại cuộn lại trả về vị trí cũ.

Thiên giới không có mùa Thu hay mùa Đông, bốn mùa như xuân, bây giờ là thời gian đỉnh điểm của cái nóng trên Thiên giới. Mọi người trong Thần hội đều mặc áo choàng không tay mùa hè, Ninh Tĩnh cũng vậy, đôi chân lộ ra sau lớp áo choàng mỏng, dưới chân mang một đôi sandal màu bạc tếp với màu dây buộc tóc, dây dép uốn lượn trên mặt cá chần mảnh khảnh xinh đẹp.

Từ phía cô không nhìn thấy Trống Thối, nhưng Trống Thối lại có thể trông thấy cô. Hắn dựa vào góc giá sách, hai vuốt mẫm mẽ kết tinh thạch màu hổ phách, cái đuôi thô dài quét qua mặt đất, khuôn mặt đầy vảy rồng ngẩng lên, quan sát Ninh Tĩnh không chớp mắt.

Tuy hắn không thể nói nhưng hắn biết có tên là Hera. Trong ngôn ngữ Thần tộc, Hera nghĩa là ân ứng của Thần. Nhưng trong ngôn ngữ Ma tộc thì lại hoàn toàn trái ngược, nó có nghĩa là Thánh nữ sa ngã.

(Thực ra Thánh nữ hiểu một cách đơn giản và thô bạo thì chính là Trinh nữ)

Trái tim bỗng nhiên quặn thắt, Xú trứng đem kết tinh thạch lăn mấy vòng trên người, nhưng càng lăn thì cảm xúc kia càng mãnh liệt, hắn bắt đầu phát hiện có chuyện không ổn.

Ninh Tĩnh đang lục lợi ở trên cao bỗng nghe thấy tiếng va đập truyền đến từ chỗ Trống Thối. Ninh Tĩnh giật mình, vội vàng ném quyền trực trong tay bay xuống mặt đất.

Khi bước đến thì trông thấy một màn sau ——

Trống Thối đau đớn quai quai trên mặt đất, bốn chi bầu chặt xuống sàn nhà, cái đuôi quật từ tung, sách xung quanh đều bị đuôi hắn quật đổ. Vảy rồng đen xì biến đổi, lúc ẩn lúc hiện, dần dần vảy rồng biến mất, thay vào đó là làn da mịn màng mà mỏng manh. Các chi rồng từ từ kéo dài, móng vuốt thụt vào, sừng rồng trên đỉnh đầu ngắn lại, cuộn tròn vào phía trong.

Trái qua vài phút "kinh tâm động phách", Ninh Tĩnh trở mặt nhìn Trống Thối dung hợp giữa hình người và hình rồng, không ngừng biến hoá, cuối cùng, hắc long dưới đất biến mất, thay vào đó là cậu bé với mái tóc xoắn đen ngã trên mặt đất.

Ninh Tĩnh vội vàng chạy đến đỡ hắn dậy, ôm vào trong lòng.

Đây là một cậu bé áng chừng ba, bốn tuổi; trên đỉnh đầu có hai sừng rồng cong vào trong.

Ninh Tĩnh nhìn chằm chằm mặt cậu bé, Trống Thối hình rồng giống như con quai vật nhỏ, không nghĩ đến hình người lại đẹp mắt như vậy! Mặt rất nhỏ, mắt hẹp dài, hai hàng lông mi như hai chiếc quạt nhỏ. Đôi môi hồng nhạt thanh tú, khoẻ miệng hơi vén. Nếu không phải hắn có khuôn mặt góc cạnh cùng hàng lông mày rậm rạp thì trông chẳng khác nào một bé gái.

Cô nhìn xuống, hắn đang trần truồng, da thịt rất trắng, chỉ mặc duy nhất cái quần cộc nhỏ.

Ninh Tĩnh: " Khoan đã, sao ở đây lại có quần cộc?"

Hệ thống nghiêm trang nói: " Đây là một trong những tính năng mới được giới thiệu trong thế giới này, vì để giữ gìn cảm xúc của ký chủ nên trong những trường hợp có thể dùng vật khác thay thế thì sẽ tận lực không dùng gạch men. Ví dụ như hiện tại, dùng quần cộc hài hoà hơn nhiều."

Ninh Tĩnh: ""

Khỏe miệng có rút, Ninh Tĩnh véo má Trống Thối gọi to: " Trống Thối, người ổn chứ?"

Tuy mới trái qua lần hoá hình đầu tiên nhưng Trống Thối không bị hèn mề, nghe thấy giọng Ninh Tĩnh thì mí mắt khẽ run, mở choàng mắt, đôi mắt vừa to lại vừa tròn, như thể chiếm đến 1/3 khuôn mặt nhỏ, trông mắt đỏ thẫm ánh lên dưới ánh sáng, như nghiệt hoá thấp lên từ địa ngục.

Con trai của địa ngục, vị vua tương lai của Ma giới, hắc long cường hãn A Từ Già Lạc, không ngờ bây giờ lại là một cậu nhóc shota mặc quần sọt (⊙▽⊙)

" Người biến thành hình người?" Ninh Tĩnh cười, chọc má hắn, Trống Thối theo bản năng cảm lấy tay cô.

Lần đầu chạm vào da cô mà không qua vảy rồng, cảm thấy thật kỳ diệu. Trống Thối mở to mắt, miệng hơi hé, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn.

Tuy nhiên chưa kịp thích nghi xong, Ninh Tĩnh đột nhiên cảm nhận kết giới bên ngoài đang rung lên mãnh liệt, khẽ rung mình —— có người muốn xông vào Toà tháp phía đông.

Phía bên kia, Brent bước qua cửa chính toà tháp phía Đông, dịu dàng cất tiếng: " Hera, con vẫn đang tìm sao?"

Sau kệ sách thỉnh linh vang lên tiếng quyền trực rơi xuống đất cùng giọng nói bình tĩnh của Ninh Tĩnh: " Xin lỗi, phó thần quan, con vẫn chưa tìm xong những quyền mà người nói."

" Ta không phải muốn đến thúc giục con, ta chỉ muốn nói ta không vội, con có thể từ từ tìm" Giọng nói nhẹ nhàng của Brent vang lên, đồng thời tiếng bước chân cũng ngày một gần, hàng đèn dầu hai bên thấp lên theo từng bước chân của hắn, lung linh huyền ảo: " Khuya rồi, con nên đi nghỉ ngơi."

Lời nói vừa dứt cũng là lúc hắn đi đến chỗ Ninh Tĩnh, khi thấy rõ người bên trong thì kinh ngạc nhướn mày.

Ninh Tĩnh đang khom người thu thập sách vở trên mặt đất, phía sau cô là đứa trẻ mặc áo khoác trùm, trong ngực ôm mấy quyền trực.

Ninh Tĩnh đón lấy ánh mắt của Brent, ra vẻ tự nhiên giải thích: " Con lo lắng không tìm xong trong đêm nay nên tìm người đến hỗ trợ" Dứt lời liền mang mấy quyền trực trong tay Trống Thối cung kính đưa cho Brent: " Trước mắt mới tìm thấy 6 quyền"

Trong Thần hội quả thật có nhận nuôi một vài đứa trẻ mồ côi. Bởi vì chưa đến thời gian mọc cách nên chúng không được đào tạo như một nhân viên Thần chức, các ngày trong tuần đều chạy vật giúp các Thần quan. Chúng sẽ quyết định hướng đi sau khi chúng thành niên, quyết định trở thành nhân viên Thần chức hay ký sĩ cho Thần quan.

Brent không tỏ ra nghi ngờ, giờ tay đón lấy: " Trở về nghỉ đi"

Ninh Tĩnh gật đầu, hành lễ rồi dẫn Trống Thối rời đi.

Brent nhìn theo bóng cô khuất dần, lúc đầu bắt đắc dĩ, ngại xưa từng có một lần, cô vì một câu của hắn mà vui đầu đọc Thần điển đến quên ăn quên ngủ. Vừa rồi hắn chợt nghĩ, không biết Hera có lại như thế hay không, vì làm việc mà quên nghỉ ngơi nên nói có ý đến nhìn cô một chút. Không ngờ thực sự bị hắn đoán trúng.

Brent gấp sách lại, theo lối cũ quay về, đến đầu hai bên lại lần lượt đi theo bước chân hắn rời đi. Ngón chân bắt ngờ đụng trúng vật cứng gì đó, Brent thoáng sững sờ, ngồi xồm xuống, mái tóc vàng nhạt nhẹ nhàng quệt xuống sàn.

Hắn nhặt đồ vật dưới chân lên —— đây là một viên kết tinh thạch màu hổ phách, trông như thường xuyên được vuốt ve, các góc nhọn đều bị mài mòn, mặt trên còn có không ít hoa văn uốn lượn, không giống như tác phẩm từ móng tay người.

Brent cup mắt, biểu cảm thoáng trầm tư.

.....

Sau khi đi khỏi phía Đông toà thư viện, Ninh Tịnh kéo Trùng Thái trở về phòng, toàn thân cô bây giờ vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Không biết có nên cảm thấy may mắn vì người đến là Brent hay không nữa? Tuy Ninh Tịnh biết với sự tin nhiệm đối với nguyên chủ thì Brent chắc chắn sẽ không tiến lên vạch mũ áo choàng của Trùng Thái, cô tạm thời không rơi vào nguy hiểm. Nhưng Brent dù sao vẫn là đại khí vận giả, cuộc gặp gỡ của hai người này đáng lý ra nên xảy ra sau vài năm nữa, chính là lần A Tư Giả Lạc lên đánh trọng thương Brent. Bây giờ để họ gặp mặt trước, không biết có xảy ra biến số hay không?

Sau rất nhiều lần suy ngẫm và an ủi bản thân đã thu thập tốt hiện trường thì Ninh Tịnh mới có thể bình tĩnh trở lại.

Trùng Thái vẫn khoác áo choàng của cô, ngồi ở mép giường, hai chân đung đưa. Ninh Tịnh đã sớm chuẩn bị cho ngày này, cô lấy một kiện áo choàng nhỏ từ trong ngăn tủ ra. Vừa dạy Trùng Thái cách mặc vừa thuận miệng bảo: "Trùng Thái, bây giờ người biết cách hoá hình chưa?"

Trùng Thái gật đầu, mái tóc xoắn mềm mại khẽ di chuyển, non nớt nói: "Biết"

"Biết thôi chưa đủ, người cần phải thành thạo nó. Từ ngày mai người phải bắt tập luyện tập hoá hình, nhưng nhớ là cố gắng không gây ra tiếng động" Ninh Tịnh vuốt tay xoa đầu hán, Trùng Thái giữ tay cô, lật lòng bàn tay cô lại.

Hoá ra trong lòng bàn tay trắng nõn có vết xước, chắc bị rìa sách cắt trúng. Lúc này lưỡng cuống nên không để ý bị cắt trúng lúc nào.

Ninh Tịnh: "Đến ta còn chưa phát hiện ra, mũi Trùng Thái còn thính hơn mũi chó nữa"

Hệ Thống: " Vô nghĩa, khứu giác của rồng đương nhiên nhạy hơn chó, đặc biệt là đối với mùi máu"

Hệ thống vừa dứt lời thì Ninh Tịnh đã trông thấy Trùng Thái cảm tay cô nâng lên, cúi đầu liếm vào vết thương

Hệ thống: " Người nhìn đi"

Một khi Ma tộc niệm qua vị máu của Thiên tộc thì sẽ nhớ mãi không quên vị ngọt của chúng. Trùng Thái về sau khát máu thế nào, Ninh Tịnh đương nhiên biết rõ. Mặc dù một chút máu này không tính là gì nhưng vẫn không thể dung túng, tránh để hán quen thói. Ninh Tịnh làm bộ tự nhiên rút tay về, chữa lành vết thương, tắt điện rồi treo lên giường: " Ngủ thôi"

Trùng Thái giờ đã lớn, ở rỗng trước kia không chứa nổi hán nên Ninh Tịnh bảo hán ngủ luôn bên cạnh cô.

" Ừ" Trùng Thái lên tiếng, dựa vào lồng ngực Ninh Tịnh, nhắm mắt lại.

*

Từ sau khi Trùng Thái biến hình, không ngờ sức ăn lại giảm đi chút ít, ổn định ở mức mỗi bữa ăn 3 đĩa thịt, thôi được rồi, thực ra sức ăn vẫn rất kinh người.

Bên Brent cũng không thấy có gì khác thường. Bất quá khi đối mặt với Brent, Ninh Tịnh vẫn nâng cao cảnh giác, Brent có thể không khôn khéo, nhưng lại rất thông minh và sáng suốt. Khi đối đãi với con dân và nguyên chủ có bao nhiêu dụ dàng thì khi đối mặt với ma vật xâm lấn Thiên giới có bấy nhiêu tàn nhẫn.

Chi căn tượng tượng đến cảnh hán phát hiện đồ đệ yêu quý của mình bí mật nuôi dưỡng rồng Ma giới là Ninh Tịnh lại toát hết mồ hôi.

Dưới vỏ bọc nhìn có vẻ êm đềm sống lặng, Ninh Tịnh, à không phải nói là lễ thành niên của Nguyên chủ, sắp đến.

Công tử: Cứ cảm thấy thế giới này đại khí vận giả có cái gì đó rất khó diễn tả với chị Tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (7)

Người Thiên tộc sẽ thực hiện nghi lễ thành niên tại Thần hội vào ngày đầu tiên khi vừa tròn 18 tuổi. Ngày đầu tiên của nghi lễ diễn ra liên tục từ 10 giờ sáng đến mười giờ tối, Thần hội sẽ mở cửa Thần đàn Y Á cho tất cả con dân không phải nhân viên thần chức để họ có cơ hội được Thánh Quang tẩy trần trước thủy kính dưới sự chủ trì của đại thần quan vĩ đại.

Cũng qua nghi thức này, người Thiên tộc sẽ biết được mình có thể mọc cánh và có năng lực phụng dưỡng thần Quang Minh hay không.

Mặc dù thần thể Hera mà Ninh Tịnh bám vào lần này khi còn nhỏ đã trở thành người chim, cộng thêm việc ôm đùi vàng Brent nên đã sớm sống ổn định ở Thần hội. Nhưng nghi lễ thành niên là sự kiện quan trọng đầu tiên trong cuộc đời mỗi người dân Thiên tộc, vì vậy cô vẫn cần phải tham gia.

Ngày diễn ra nghi thức đăng quang.

Tăng sáng, khi hệ thống đánh thức Ninh Tịnh dậy thì cô mới chợt mất được chưa đến 3 tiếng đồng hồ. Thời gian ngủ quá ngắn khiến đầu Ninh Tịnh cứ ong ong như búa bổ. Tuy biết nghi thức đăng quang hôm nay trình tự rườm rà, vừa thối lại vừa dài, bản thân nên rời giường chuẩn bị trang điểm, nhưng thần thể cứ ứ ải như cũ, nằm lỳ trên giường ăn vạ không muốn di chuyển.

"Roẹt" một tiếng, rèm cửa sổ bị một bóng dáng nho nhỏ kéo ra, trong phòng lập tức tràn ngập ánh sáng. Ninh Tịnh theo phản xạ trùm chăn che kín đầu.

Trùng Thái ở bên kia tấm rèm cũng vừa mới thức dậy, mái tóc xoắn đen hơi rối, vài sợi còn quấn lấy đỉnh sừng. Sau khi kéo mảnh ra, hán khẽ ngáp, hai cái răng nanh nhỏ xíu loé lên dưới ánh mặt trời.

Thói tiết gần đây rất nóng nên khi đi ngủ Trùng Thái chỉ thích mặc quần áo to rộng ngắn tay, lúc này đôi tay và hai chân ngắn như cù sen lộ ra trong không khí, mềm mại trắng nõn khiến người khác chỉ muốn cắn một miếng.

Thấy Ninh Tịnh trở mình rúc vào ô chăn, Trùng Thái đã sớm đoán được, vẫy cánh doi bay nghiêng ngả đến bên giường, ngồi quỳ bên người Ninh Tịnh, tay nhỏ nắm chân của cô, nhủ mi, non nớt nói: "Người nên rời giường."

Ninh Tịnh già chết nắm lấy chân không buông.

Vườn cảnh này gần đây diễn ra không ít lần. Sau khi ở chung, Trùng Thái mới phát hiện hoá ra cái người dụ dàng với đôi cánh trắng này không hoàn hảo như hán vẫn tưởng. Có thích ngủ nướng, thích ăn đồ ngọt, mực dính lên mặt cũng không biết, thích sống tích cực, thích sờ sừng rồng của hán. Đôi lúc còn mắc một ít sai lầm nhỏ khi làm việc.

Trùng Thái âm thầm điểm lại một số sự việc lật tẩy đến ra hằng ngày —— quả nhiên, người này không thích hợp sống trong tổ một mình.

"Hôm nay là nghi thức thành niên của người." Trùng Thái đặt hai chân lên giường, nhìn cục phồng lên dưới chân, suy tư nói: "Ngủ nướng thật sự thích đến vậy? Chẳng phải người nói hôm nay mình nằm trong top đầu tiên lên bục thực hiện nghi thức sao?"

Ninh Tịnh cuối cùng cũng có phản ứng, lần qua lần lại trong chăn.

Trùng Thái nói: "Ta đếm đến ba, sau ba tiếng nhất định phải dậy. Ba, hai, một."

Tiếng đếm vừa dứt, Ninh Tịnh bất buộc xúc chân ngồi dậy. Tóc độ vỗ cánh doi sau lưng Trùng Thái rõ ràng nhanh hơn, híp mắt cười nói: "Dậy nhanh nào, ta đi chuẩn bị đồ cho người rửa mặt.

Ninh Tịnh đáp ứng một tiếng, ngáp ngắn ngáp dài đứng lên.

Đã hơn hai tháng kể từ ngày Trùng Thái biến thành người. Cuối cùng hai người bọn họ đã có thể giao tiếp bằng lời nói chứ không cần nhìn mặt rồng đoán ý, độ khó của việc chăn nuôi giảm đi đáng kể. Yêu cầu đối với bản thân cũng được Ninh Tịnh thả lỏng. Nhưng chính vì vậy mà cô vô thức lậ ra một ít tật xấu của mình, ví dụ như thích ngủ nướng. (= _=)

Mỗi lúc như thế Trùng Thái đều dậm dương như một chuông báo thức hình người.

Ninh Tịnh ngồi ở trên giường hồi hồn một lúc lâu rồi mới xúc chân xuống giường. Trùng Thái đã chuẩn bị xong đồ dùng rửa mặt.

Ninh Tịnh vừa rửa mặt vừa làm bấm sám hỏi: "Ta thật quá đáng, bắt Trùng Thái hầu hạ mình, hán còn chưa tròn một tuổi đâu"

Hệ thống đã quá quen, mặt lạnh tanh.

Lễ đăng quang hôm nay là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời người Thiên tộc, do sẽ yết kiến thần Quang Minh, nên tất cả phải đích thân tham dự để tỏ lòng tôn kính với Thần.

Khiêu thăm mỹ của Hera giống y hệt bà cụ non, áo choàng thần quan chất đầy ngân tử. Mặc bộ này đi dự lễ chẳng khác nào mặc đồng phục học sinh đi tham gia vũ hội, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Ninh Tịnh chọn tới chọn lui trong túi quần áo nửa ngày trời mới lấy ra được một bộ trường bào đơn giản màu bạc, ống tay áo lụa mỏng màu khói, thắt lưng màu xanh biển. Cái này chắc cũng đủ ứng phó.

Bắt đầu từ hôm nay, Thần hội sẽ mở cửa nghiêm đón con dân từ khắp mọi miền, tuy những người không phận sự không được phép vào nhưng số người tham dự lễ đăng quang đã đủ đông. Ninh Tịnh do dự rất lâu giữa việc giữ Trừng Thái ở lại phòng hay đưa hẳn đến Thần đàn, và cuối cùng cô vẫn chọn dẫn hẳn đến nơi tâm mật cô có thể trông thấy.

Để giúp Trừng Thái che giấu mái tóc đen nhánh đặc trưng của Ma tộc cùng cặp sừng rồng trên đầu, Ninh Tịnh đặc biệt chuẩn bị riêng cho hẳn một bộ áo choàng trùm đầu. Tục ngữ có câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Thời điểm đăng quang sẽ có rất nhiều người vây xem, Thần hội lại cấm ồn ào đùa giỡn. Chỉ cần hôm nay Trừng Thái có thể ngoan ngoãn đợi trong góc và không gây ra bất cứ động tác bất mắt nào thì chắc chắn sẽ không có người này sinh lòng hiếu kỳ xồng đến kéo mũ của hắn xuống.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, Ninh Tịnh cùng Trừng Thái lần lượt nối tiếp nhau tiến đến thần đàn Y Á.

Thần đàn Y Á chính là thần đàn có hồ nước mà Ninh Tịnh đã nằm khi cô mới tới nơi này.

Khi họ vừa tới, thần đàn vốn dĩ trống vắng giờ lại tụ tập đông đảo người đến tham dự lễ thành niên, bọn họ phần lớn đều mặc quần áo của mình, những khuôn mặt xa lạ không có cánh. Lần đầu tiên trong đời được tiến vào tòa thần đàn mỹ lệ đến vậy, mọi người đều tò mò xò xào thảo luận ạt cả tiếng nước chảy róc rách.

Những con kỳ lân một sừng chạm khắc trên đỉnh mỗi cây cột bên ngoài mái vòm đều được thắp sáng bằng ma pháp hệ Quang, rực rỡ lấp lánh. Trên thần đàn phía xa xa, thủy kính đăng quang phản xạ ánh sáng chói lóa. Vừa lúc chính ngọ(giữa trưa), ánh mặt trời xuyên thấu vòm trời làm cả hồ nước như được bao phủ bởi ánh sáng hình ngôi sao sáu cánh.

Nghị lễ chuẩn bị bắt đầu, đại thần quan và Brent xuất hiện phía trên thần đàn. Phía dưới có chút hỗn loạn nên nhân viên thần chức bảo tất cả xếp hàng theo thứ tự đăng quang.

Ninh Tịnh dẫn Trừng Thái tới một cột đá mà cô có thể trông thấy rồi dẫn hẳn chùm kim mũ, ngồi trên bậc cầu thang không được đi lung tung. Dặn dò hết rồi mới vội vã chui qua đám đông, đi đến thần đàn, đồng thời tháo mũ choàng xuống.

Mái tóc xoắn đen nhánh tương phản mạnh mẽ với đôi cánh tuyết trắng khiến nhiều người không khỏi ngược nhìn khi Ninh Tịnh bước qua.

Trừng Thái yên lặng dựa vào cột đá, ánh mắt đuổi theo bóng dáng Ninh Tịnh.

Sau khi đứng vào đội ngũ, Ninh Tịnh theo bản năng dõi mắt tìm kiếm bóng dáng Trừng Thái, tầm mắt trong lúc tìm kiếm bất ngờ đụng phải ánh mắt Brent ngồi trên Thần đàn.

Xuyên qua đám đông, về mặt Brent dịu lại, gật gật đầu trấn an cô.

Ninh Tịnh thuộc nhóm người đăng quang đầu tiên. Nhưng cô lại là người cuối cùng trong nhóm đó.

Mỗi người sẽ lần lượt bước lên thần đàn, đi chân trần vào trong hồ, để nước hồ thấm ướt hai chân, sau đó nhìn thẳng vào thủy kính sáng lấp lánh trước mắt.

Những người được định sẵn trở thành người chim sẽ được ánh sáng phản xạ từ thủy kính bao bọc và mọc ra cánh. Nếu sở hữu thần lực mạnh mẽ thì thủy kính còn có khả năng chiếu ra bộ dáng của người đó trong tương lai.

Trong số chín người phía trước Ninh Tịnh thì có bảy người đầu tiên đi lên, nhưng thủy kính lại không có phản ứng.

Ninh Tịnh: "Tình cảnh có chút xấu hổ nha. Không phải nói tỷ lệ mọc cánh là 50/50 sao? Sao thủy kính vẫn không có phản ứng, không phải hỏng chứ?"

Hệ thống: "Thủy kính không có vấn đề. Đừng nóng vội, trước hết cứ xem xong toàn bộ mọi người rồi hãy nói."

Thủy kính mãi không biến hoá làm liên tục có người phía dưới ngó lên trên thần đàn, hiển nhiên cũng có chút nghi ngờ. Đại thần quan tóc trắng xoa bình thần nhìn vào thủy kính, không nói lời nào.

Cũng may, sau khi bảy người trước thất bại, thủy kính đã có phản ứng với hai người tiếp theo, kết thúc cảnh tượng lúng túng này. (= =)

Bất kể họ có mọc cánh hay không thì đại thần quan đều sẽ tiến hành ban phúc cho họ. Sau khi bước xuống thần đàn, những người mọc cánh thì mừng rỡ như điên, còn những người thất bại thì khó che giấu sự thất vọng và chán nản.

Đến lượt Ninh Tịnh, cô nhìn bầu vể gáo [1], đi vào hồ nước, đứng đối mặt với thủy kính. Sóng nước lỏng lẻo, làn váy nhẹ nhàng đung đưa trên mặt nước, nước lạnh thấm vào da vô cùng thoải mái.

[1] Nhìn bầu vể gáo: Nhìn theo người khác và làm theo y hệt.

Khi đó, Ninh Tịnh và hệ thống đều cho rằng như thế này —— Hera đã sớm mọc cánh, hôm nay đến đây chẳng qua là đi cho đủ thủ tục, đứng làm màu một chút là được.

Không ngờ tới, Ninh Tịnh mới đứng chưa đầy hai giây thì thủy kính đột nhiên loé sáng rực rỡ, ánh sáng vàng rực bao phủ toàn thân Ninh Tịnh, chói đến mức không thấy bất kì một thứ gì.

Khác với sự kinh hoàng của phản động mọi người, Brent chỉ thoáng kinh ngạc rồi nhanh chóng nở một nụ cười nhẹ nhàng. Vị đại thần quan tóc trắng cũng quay đầu nhìn vào thủy kính —— Hera đã mọc cánh, cho nên đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay thủy kính phản chiếu tương lai của người sở hữu thần lực mạnh mẽ.

Kể từ khi lịch sử Thiên tộc có ghi chép tới nay, có rất ít người có thể được thủy kính dự báo tương lai. Mà mỗi một người Thiên tộc được dự báo trước đều trở thành đại thần quan nắm trong tay vận mệnh của Thiên tộc và có ảnh hưởng lớn đối với tương lai Thiên tộc. Có thể nói, được thủy kính đoán trước về cơ bản tương đương với hướng dẫn thăng chức của người Thiên tộc. (= =)

Ninh Tịnh: "Xem ra ta cũng rất có tiền đồ."

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "Than ôi! Hi, hệ thống, người đối xử với ta thật tốt."

Hệ thống: "Không, không có, ta thật sự chưa làm gì cả"

Sau khi ánh sáng chắn trước mặt thủy kính tan đi, mọi người gấp gáp nhìn về phía thủy kính, kể cả Ninh Tịnh.

Tuy nhiên, ngay khi nhìn rõ cảnh tượng trong gương, đồng tử Ninh Tịnh co rúm, hoảng sợ lùi lại nửa bước, thái độ hóng hớt đều bị dọa bay.

P phía sau cô lần lượt truyền đến tiếng hút khí hoảng sợ.

Ngay cả người dù Thái Sơn có sập vẫn luôn bình thản mỉm cười như Brent cũng bất ngờ khựng lại.

Phản chiếu bên trong thủy kính không phải đại thần quan lúc nào cũng thành kính với Thần. Cảnh tượng kia thậm chí còn không phải ở Thiên giới.

Trong gương khối đen giương đầy, ngày đêm dào lộn, Ninh Tịnh nhìn thấy mình đắm trên đồng cỏ nát, và váy đỏ như máu tung bay, trên ngực cái đoá hồng đen, bao tay dài tối màu. Một tay nắm kích, một tay buông thõng. Nếu cẩn thận nhìn kĩ thì có thể thấy trong bàn tay đang buông thõng thả bên người kia đang nắm một trái tim... còn đang đập.

Tạo hình giống như 300 dũng sĩ Sparta [2] khát máu không phải trọng điểm. Việc thật sự làm mọi người chấn động chính là —— đôi cánh bằng phẳng rộng rãi sau lưng người trong gương đã hoàn toàn biến thành lông quạ, không còn là thần quan tập sự do Brent dạy dỗ, người đó dường như đã phai mờ thần tính —— hay còn được gọi với một tên khác là Thần Nữ sa ngã.

[2] Hình ảnh liên tưởng từ 300 dũng sĩ Sparta chiến đấu với 1 triệu quân để chế Ba Tư cổ đại trong truyện tranh"300".

Nhìn bản thân nắm giữ trái tim vô danh trong gương, Ninh Tịnh choáng váng hỏi hệ thống: "Hệ thống, chẳng nhẽ ta sẽ từ tiểu tiên nữ bé nhỏ hoá thành yêu bà Sparta đa sầu đa cảm trong tương lai?"

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh: "Ta nói trước, người bắt ta chơi cái trò play có độ khó cao như vậy, ta muốn thêm tiền."

Hệ thống: "....." Mẹ nó cái đồ thiếu năng trí tuệ.

Công tử: Ủa Wattpad bị sao vậy, không đăng được truyện, nếu mn thấy nó thông báo là nó đăng dc rồi đấy. Muốn chuyển nhà ☹

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (8)

Đã từng dự đoán chính xác rất nhiều đại thần quan Thiên tộc nên quyền uy của Thủy kinh là việc không cần phải bàn cãi. Kể từ khi bước chân vào thần đàn Y Á, những điều thủy kinh dự đoán chính là lượt thép, những gì được báo trước đều là tương lai tươi sáng, thủy kinh giống như linh vật của Thiên giới. Cho nên con dân Thiên tộc được thủy kinh lựa chọn đều được xưng là "Người may mắn do Thánh Quang chúc phúc"

Thế mà hôm nay quy luật mấy nghìn năm của thủy kinh lại bị phá vỡ, lần đầu tiên dự đoán ra tình cảnh phong ba dầm máu, báo sao mọi người không tò ra khiếp sợ.

Áo ảnh trong thủy kinh loe lên mười giây rồi mờ dần, ánh sáng tan biến, thủy kinh trở lại thành một gương bình thường.

Tiếng thì thầm to nhỏ bắt đầu nhàn lên, cả toà thần đàn vang lên những tiếng hô "Trời ạ", "Ma quỷ", tiếng bàn tán ngày một tăng lên, không gì có thể lấn át. Không chỉ có người trẻ tuổi mà ngay cả những nhân viên thần chức cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Trúng Thối đứng ở mặt sau của thủy kinh. Khi thủy kinh sáng lên, hẳn theo trực giác đứng dậy, nhưng chờ khi băng qua đám đông đến nơi thì ảo ảnh đã hoàn toàn tan biến.

Mãi mới có một vị thần quan phản ứng lại, nặng nề nện quyền xuống mặt sàn, tức giận rung cả râu quai: "Ác ma, ta đã nói rồi, con bé này chính là ác ma!"

Ninh Tịnh nhận ra người đang nói này, hẳn là một trong những phó thần quan của Thần hội, tên là Tấn Đức.

Chức vị ở Thần hội được phân bổ theo hình kim tự tháp, người nắm giữ quyền lực tối cao nhất là đại thần quan chưa nghỉ hưu, bởi vì thần phận tôn quý nên họ chỉ ra mặt khi Thiên tộc phát sinh sự kiện lớn. Có tổng cộng 9 phó thần quan, bọn họ mới là những người chấn chỉnh làm việc tại Thần hội, vừa phụ trợ đại thần quan vừa nghe theo lệnh của họ.

Bề ngoài thì tất cả đều là phó thần quan, không phân tôn ti cấp bậc. Duy chỉ có Brent, người được chỉ định sẽ kế nhiệm vị trí đại thần quan vị đại là vượt trội hơn so với những người còn lại. Tấn Đức với tư cách là phó thần quan lớn tuổi nhất, vốn dĩ là sự lựa chọn tối nhất cho vị trí đại thần quan. Nhưng không ngờ vị đại thần quan trước đó lại đương nhiệm quá lâu, sau đó tân binh khủng long Brent xuất hiện, nhẹ nhàng cướp mất tư cách kế nhiệm của Tấn Đức.

Có lẽ vì lý do này mà thường ngày Tấn Đức đều to ra trái ngược so với các ý kiến của Brent trong công vụ ở Thần hội. Lần tranh chấp ác liệt nhất chính là lần Brent nhật Hera trở về. Tấn Đức là người phản đối gay gắt nhất trong số những người lên tiếng phản đối.

Có Tấn Đức khơi mào, mọi người bắt đầu lên tiếng phụ họa

—— "Phó thần quan Tấn Đức nói không sai, đây nhất định là lời cảnh tỉnh của Thần đối với chúng ta"

—— "Ta đã nói rồi, làm sao con dân Thiên tộc chân chính có thể có mái tóc đen được, đây là màu sắc của ác ma"

—— "Nhất định là thế, thủy kinh trước giờ chưa bao giờ dự đoán sai, nó đang nói cho chúng ta kẻ nào là kẻ có dã tâm"

—— "Theo thần dụ này, cô ta sớm muộn cũng phản bội Thiên tộc chúng ta!"

.....

Chín phó thần quan, ngoại trừ Tấn Đức mở miệng lớn tiếng thì tất cả đều ghé đầu vào nhau, nhỏ giọng bàn bạc. Vị đại thần quan không bày tỏ thái độ, chỉ cau mày quan sát thủy kinh.

Ninh Tịnh: "Xong rồi, ta thấy ngại nên chuẩn bị thế giới tiếp theo cho ta là vừa"

Hệ thống: "....."

Ngay khi Ninh Tịnh cảm thấy có sắp sửa bị chúng dân xông lên cao xé thì người vẫn luôn im lặng từ đầu đến cuối như Brent bỗng nhiên tiến lên một bước, nói: "Chư vị, xin giữ yên lặng"

Tiếng bàn tán sôi nổi từ từ lắng xuống. Tất cả đều muốn xem thử người nhai tay mạng Hera trở về sẽ có thái độ như thế nào?

Đôi mắt xanh buồn bã lướt qua đám đông, Brent mở miệng: "Về kết quả của thủy kinh hôm nay, ta xin nhận 1 phần trách nhiệm"

Ninh Tịnh nghe xong thì giật mình sững sốt. Cô không ngờ đến tận giờ phút này mà Brent vẫn còn bao che cho mình.

Dưới đài xoắn xoay trở lại, Tấn Đức nhu mày nói: "Brent, người nói vậy là có ý gì?"

"Mọi người đều biết, dự đoán của thủy kinh phần lớn đều dựa vào những người gần đây chúng ta tiếp xúc, những việc đã làm và cả những nơi chúng ta đã đi qua. Nói cách khác, nó có thể phản ánh những gì chúng ta làm sắp tới, nhưng kết quả bên trong không nhất thiết sẽ trở thành sự thật"

Ninh Tịnh vành tai nghe, trong lòng khiếp sợ.

Thì ra là vậy. Nhưng cô nhớ rõ ngày đăng quang của nguyên chủ diễn ra rất suôn sẻ, thủy kinh không hề có phản ứng gì với cô ấy. Chẳng nhẽ bởi vì nguyên chủ không nuôi rơm Ma giới, còn cô thì trộm nuôi lớn Trúng Thối, cùng hấn ăn cùng hấn ngủ, cho nên thủy kinh mới cho rằng cô có mối quan hệ thân thiết với Ma tộc, sớm muộn gì cũng sẽ sa đoạ nên mới xuất hiện kết quả như thế?

Tấn Đức nói: "Dự đoán của thủy kinh trước nay chưa bao giờ sai! Đây là lần đầu tiên nó xuất hiện kết quả bất thường, Brent, chẳng nhẽ người định bao che cho tên ác ma sẽ sớm sa đoạ này sao?"

Bị nghi ngờ nhưng giọng Brent vẫn bình thản như cũ, không tức giận nói: "Không phải ai trong số những người được thủy kinh tiên đoán trở thành thần quan cũng trở thành thần quan, không phải sao?"

"Cho dù xảy ra sai sót cũng không thể quá cách biệt như vậy! Trợ giúp thần linh cùng sa đoạ là hai khái niệm hoàn toàn cách biệt, vậy mà người nói nhảm?"

Một phó thần quan khác cũng lên tiếng: "Brent, theo lời người nói thì thủy kinh có dự đoán cực đoan như vậy là do gần đây Hera thường xuyên tiếp xúc với người Ma tộc. Thần là một thần quan học tập tại Thiên giới, trong trường hợp không có lý do chính đáng nhưng lại đi lên lút tiếp xúc với người Ma giới, cái này phải giải thích thế nào?"

"Khoảng nửa năm trước, ta phát hiện chương khí tại Ma giới có xu hướng bạo phát bất ổn. Nên mới lên lút dẫn Hera đi thị sát. Nhưng cuộc kiểm tra đó không thu được kết quả. Bởi gì ngày thường bận rộn nên ta phái Hera thường xuyên bay xuống giám sát hướng đi của Ma giới" Brent bình tĩnh nói tiếp: "Còn lí do tại sao chọn Hera đi cùng là bởi vì con bé có đôi cánh giống ta, không bị ảnh hưởng bởi chương khí Ma giới, đây là nguyên nhân con bé thường xuyên có mặt tại Ma giới, cho nên ta cũng có 1 phần trách nhiệm đối với kết quả sai lầm của thủy kinh lần này."

Toàn thể im ắng.

Dự đoán lúc này của thủy kinh quá đáng sợ, nhưng dựa vào uy tín bao năm nay của Brent, mọi người bắt đầu bán tín bán nghi tiếp nhận lời giải thích này.

Tấn Đức nện mạnh quyền xuống mặt đất, tức giận quát: "Brent, chỉ vì bảo hộ tên ác ma này mà người thậm chí bịa ra những lời vô văn như vậy được, người cho rằng ta sẽ tin chắc? Cánh không bị nhiễm đen? Đây chẳng phải bằng chứng cho thấy cô ta là người Ma giới, người nhất định đã bị à ta mê hoặc!"

"Ta cũng không bị ảnh hưởng bởi chương khí Ma giới" Brent mỉm cười trả lời: "Người có tin là mọi chuyện sẽ ổn không? Thánh Quang nhất định tin ta, bởi vì lời ta nói là sự thật"

Hắn nói xong liền rảo bước đi về phía Ninh Tịnh, đất cô đang bắt động đứng trong hồ nước.

Bởi vì chột dạ nên lòng bàn tay Ninh Tịnh ướt nhẹp, suýt chút nữa không nắm được tay Brent. Chỉ vài giây ngắn ngủi, tất cả ánh mắt hoài nghi đều tự giác đổ dồn về phía Ninh Tịnh.

Xú trúng đứng đàng xa, gất gao nhìn về phía lễ đài. Hẳn không biết thủy kinh tốt cùng đã chiếu ra kết quả thế nào, nhưng hẳn biết chắc 1 điều, cái kết quả kia sẽ có ảnh hưởng rất xấu đến cuộc sống sau này ở Thiên giới của Hera. Trong vô vàn lần không hội thủy kinh phán đoán là Thánh nữ sa đoạ. Có thể hình dung thủy kinh cho ra kết quả như vậy là do cô bị mất nuôi Trúng Thối.

Bên phía bên kia, Ninh Tịnh đang phải cố lý di những ánh mắt cháy bỏng để tỏ ra bình tĩnh, những trong lòng đã sớm chột dạ muốn chui xuống đất.

Brent vì cô mà tìm ra lý do nghe rất hợp lí. Nhưng Ninh Tịnh biết, lần này chẳng qua do cô may mắn, tình cờ có một lý do để cô bịa đặt. Trong mạch truyện gốc, nguyên chủ cũng được phái đi kiểm tra hướng đi chuyển của chương khí, nhưng cô ấy không hội thủy kinh phán đoán là Thánh nữ sa đoạ. Có thể hình dung thủy kinh cho ra kết quả như vậy là do cô bị mất nuôi Trúng Thối.

"Đừng sợ" Brent nhận thấy cơ thể Ninh Tịnh đang phát run, nắm chặt tay cô mỉm cười trấn an: "Ta sẽ không bao giờ bao dung ác ma, ngược lại cũng không vô cớ làm tổn thương bất kì con dân Thiên tộc nào"

Ninh Tịnh nghe vậy thì càng run mạnh liệt hơn—— không, đại ca, em run là bởi vì em thật sự làm chuyện xấu đó đại ca!

Cô khóc lóc bàn với hệ thống: "Sao ta cứ cảm thấy nếu như Brent biết đến sự tồn tại của Trúng Thối thì càng khủng bố hơn so với người khác nhỉ?"

Hệ thống: "....." Thật ra nó cũng cảm thấy như vậy.

Sự việc này được định liệu như sau, Ninh Tịnh bị xoá bỏ chức vị thần quan tập sự, đồng thời bị đình chỉ mọi công tác ở Thần hội. Sự việc kế tiếp thế nào còn phải chờ phán quyết cuối cùng từ đại thần quan. Tuy nhiên, bởi vì Brent bày tỏ thái độ muốn nhận 1 phần trách nhiệm nên Ninh Tịnh phỏng đoán có lẽ sẽ không bị phân chết.

Than ôi, ở một nơi bảo thủ như Thiên tộc, tóc đen cũng bị phân biệt đối xử chứ đừng nói là cánh đen. Nếu Hera không phải do đôi vầng Brent nhật về và tự tay nuôi lớn bên người thì không bao giờ có mức xử phạt khoan hồng như vậy. Nếu đổi là người khác, có lẽ đã bị quần chúng phản nộ xông đến xâu xé từ lâu.

Ninh Tịnh biết, cũng vì chuyện này mà uy tín của Brent phần nào bị ảnh hưởng. Bởi vậy nên cô tuyệt đối không thể để người Thiên tộc phát hiện ra Trúng Thối. Nếu không Brent nhất định phải công theo cái nỗi này.

Ninh Tịnh có rất nhiều thời gian rảnh rỗi sau khi bị mất chức. Cô không còn lí do chính đáng để mang Trứng Thối đi Ma giới. Thậm chí trong khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng còn chẳng dám lên lút trốn đi. Phần lớn thời gian đều cụp đuôi trốn trong phòng đọc sách.

Trứng Thối biết Ninh Tịnh bị vướng vào rắc rối nên rất biết điều ngồi yên trong phòng cùng cô đọc sách, không âm ỉ về vấn đề đi Ma giới.

Theo tuyến truyền gốc, mãi đến hơn 200 tuổi Trứng Thối mới lên làm Ma Vương và đánh lên Brent.

Để Trứng Thối có thời gian phát triển cũng như có sự kiện Brent tuân tra các cõi khác dưới Thiên giới thì Ninh Tịnh nên chia tay Trứng Thối vào năm thứ 5 khi nhiệm vụ bắt đầu. Tuy nhiên bởi vì cô lờ lém hơn dự kiến, kết hợp với bầu không khí căng thẳng hiện nay, suy xét cho sự an nguy của Trứng Thối, cô lẽ cô không nên tiếp tục nuôi dưỡng hần

Ninh Tịnh trung cầu ý kiến của hệ thống, cô có thể gửi Trứng Thối về Ma giới trước thời hạn được không?

Sau khi hệ thống xem xét hồi lâu mới trả lời: "Có thể, nhưng người phải đảm bảo hần có năng lực tự sống sót tại Ma giới"

Ninh Tịnh thoáng sững sốt, hệ thống nói tiếp: "Nói cách khác, người phải đợi hần biết bay thuần thục thì mới có thể cùng hần nói lời chia tay được"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thế giới 4 : Bánh bao nhỏ thứ tư (9)

Khi rồng bắt đầu mọc sừng thì cánh dơi cũng sẽ phát triển theo, khiến chúng có khả năng bay lượn.

Tuy là giống loài có sức chiến đấu phi thường, nhưng số lượng rồng trưởng thành lại vô cùng ít ỏi. Đó là bởi vì sau khi phá xác đến trước khi trưởng thành, chúng không những phải sinh tồn trong hoàn cảnh khó khăn tứ phía. Mà còn phải tự mình vượt qua những bước ngoặt quan trọng nhất trong đời, ví dụ như: mọc sừng, đổi vảy, học bay. Chính bởi vậy mà tỷ lệ rồng chết non rất cao. Tìm khắp Ma giới, số lượng rồng trưởng thành cũng chưa đếm hết một bàn tay.

Vào thời đại hoàng kim, khi A Tư Già Lạc trở thành Ma Vương làm chủ Ma giới, dường như không có một con rồng nào có thể so được với hần.

Mọc sừng đại biểu cho việc bắt đầu phát dục, học bay có nghĩa là đã có khả năng săn mồi. Vì vậy, làm chủ được năng lực bay là dấu hiệu cho thấy rồng đã bắt đầu có chỗ đứng trong Ma giới.

Cách rồng học bay rất đơn giản và thô bạo, chỉ cần tìm một vách đá rồi nhảy xuống. Nếu con rồng nào ngu ngơ không tìm hiểu trước, cứ liều mạng phi đi học bay khi cánh dơi chưa phát triển hoàn chỉnh. Kết quả hoàn toàn có thể tưởng tượng được, đó chính là cánh dơi non nớt không tài nào thân thể to lớn, trực tiếp rơi xuống đáy vực tử vong. (= _=)

Nhưng không sao, có Ninh Tịnh ở bên cạnh hộ tống, Trứng Thối tất nhiên sẽ không tham gia vào đội quân cảm tử nhảy vực.

Sau nghi thức thành niên của Ninh Tịnh, tiên đoán mơ hồ xuất hiện trong thủy tinh đã khiến người trong toàn bộ Thần hội đề cao lòng cảnh giác với cô tới mức tối đa. Trong thời điểm nhạy cảm như vậy, Ninh Tịnh không thể ngang nhiên mang Trứng Thối rời khỏi Thiên giới.

Tuy nhiên cô cũng hiểu, ở lại đây càng lâu thì sự an toàn của Trứng Thối càng không được đảm bảo. Hiện tại, cô mới chỉ mất chức chứ chưa bị hạn chế tự do. Hơn nữa, bây giờ Brent đang không rảnh để quản cô. Vạn nhất sau này đại thần quan kết luận xử lý việc này là cảm cô đi lại, vậy thì phiền toái to. Đến lúc đó, muốn tiễn Trứng Thối cũng không được.

Ngồi tối nghĩ lui, Ninh Tịnh vẫn cảm thấy kế hoạch không thể trì hoãn thêm, nhân lúc đêm khuya thanh vắng, cô mang theo Trứng Thối lặng lẽ rời khỏi Thần hội tới Ma giới học bay.

Thần hội không có người gác cổng, và nhờ vào sự khác biệt thời gian giữa Thiên giới và Ma giới, chỉ cần cô có thể thuận lợi ra khỏi cổng Thiên giới. Thời gian ở Thiên giới sẽ trôi chậm lại gần như đứng im, vậy là Trứng Thối sẽ có đủ thời gian để học bay.

Để tránh gặp phải người dậy vào ban đêm, Ninh Tịnh chọn ngày đi Ma giới không hề có quy luật, mỗi lần cách nhau từ ba đến năm ngày. Bởi vì hành sự cẩn thận, nên dù hành động liều lĩnh ngay dưới má mắt đại thần quan nhưng vẫn diễn ra vô cùng thuận lợi.

Đêm nay, Ninh Tịnh mang Trứng Thối đến Ma giới.

Dưới bầu trời xa xôi âm đạm, cánh đồng hoang vu bất tận kéo dài về phía chân trời. Ninh Tịnh đứng cạnh vách vực, những chiếc lông trắng trên đôi cánh khẽ đung đưa trong gió.

Trứng Thối vỗ cánh, đáp xuống sau lưng cô.

Lén lút học bay hơn hai tháng, Trứng Thối từ một cậu bé nấp nấp người ba khúc khi mới hóa hình, giờ đây đã biến thành cậu thiếu niên khoảng mười tuổi.

Tay chân như ngó sen trắng mập dãn nở nên gầy và dài, lộ ra đường cong nơi cổ tay và khuỷu tay. Đôi mắt tròn xoe nay kéo dài, sừng rồng trên đỉnh đầu to lên, từng vòng hoa văn cũng nhiều thêm.

Tóc đen mất đỏ, cánh dơi sừng rồng, cộng thêm hai chiếc răng nanh sáng loáng, muốn nói hần không phải người Ma giới cũng khó.

Sau khi Trứng Thối dừng lại, đôi mắt không kiềm được nhìn xuống đôi cánh trước mặt.

Ở Ma giới có lưu truyền một truyền thuyết, trong trận chiến năm xưa giữa các trư thần cổ đại, thật ra không phải Thần Ma đánh nhau mà là Thần tộc tự giết hại lẫn nhau. Phe thua cuộc bị tước đi thần cách(tư cách làm Thần), lưu đây tại chiến trường hoang tàn đổ nát. Nói cách khác, người Ma tộc xấu xí thật ra là hậu duệ của các vị thần sa ngã, họ có chung tổ tiên với người Thiên tộc.

Tất nhiên cái truyền thuyết này không được người Thiên tộc công nhận, cũng không tìm thấy bất kì chứng cứ nào có thể khẳng chứng tại Ma giới. Điều duy nhất có thể sử dụng làm bằng chứng chính là người Ma tộc từ trong bụng mẹ đã có một khao khát không thể lý giải được đối với cánh của người Thiên tộc.

Cách bọn họ biểu đạt mong muốn rất đơn giản cũng rất trực tiếp —— đó chính là cắt bỏ cánh của người Thiên tộc rồi trưng bày chúng.

Trứng Thối nhìn chằm chằm vào đôi cánh của Ninh Tịnh, hầu kết rõ ràng chuyển động, cùng là ham muốn, nhưng sâu trong tiềm thức hần không có ý định bẻ gãy chúng. Thay vào đó, hần muốn vuốt ve mọi góc ngách của nó, cảm nhận xúc cảm mềm mại khi lông vũ xoẹt qua từng đầu ngón tay.

Ninh Tịnh đang tính toán con đường tập bay thì nay thì đột nhiên phát hiện một đôi tay nhỏ đang khẽ kháng đặt nên nua bên cánh của mình. Cô giật mình, xoay người ngay tắp lự, đồng thời tay cánh để tránh đi bàn tay của Trứng Thối.

Trong văn hóa bảo thủ của người Thiên tộc, vuốt ve cánh là hành động thân mật chỉ sau hôn mêi. Trứng Thối có thể không hiểu ý nghĩa của hành động này nhưng chiếu theo tam quan cũng như kí ức của nguyên chủ, sự tránh né của Ninh Tịnh chỉ đơn giản là phản xạ có điều kiện. (= _=)

Xúc cảm mềm mại nơi lòng bàn tay nháy mắt biến mất, Trứng Thối hơi thất vọng nhưng nghĩ đến tương lai còn dài nên nhanh chóng buông tay.

Ninh Tịnh chỉ cho hần con đường bay an toàn ở đây: " Việc này không nên chậm trễ, bắt đầu đi"

Trứng Thối gật đầu: " Đã biết"

Ninh Tịnh tìm một tảng đá cách đó không xa để ngồi.

Trên vách đá, dưới ánh sáng mờ ảo, thân ảnh Trứng Thối tựa như một mặt cắt. Hần thông dong coi hết quần áo trên người, quần nhỏ cũng không bỏ qua, khi biến thành rồng, quần áo sẽ bị xé toạc nên phải coi hết.

Lần nào Trứng Thối biến hình Ninh Tịnh cũng sốc nặng. Ánh lửa rực cháy sinh ra từ trái tim bao lấy toàn thân hần. Trong ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, thân thể hần cong lại rồi biến lớn, vảy cứng bao phủ từng góc ngách cơ thể, sau đó đến móng cẳng dưới.

Sau tiếng gầm non nớt của rồng thành niên, ánh lửa rực cháy chiếu rọi một góc trời đột nhiên tắt ngóm, chỉ để lại một nhóm lửa le lói giữa không trung, nhưng nó cũng bị Ninh Tịnh dập tắt ngay khi bay đến trước mặt cô.

Đứng trên ria vực bấy giờ đã là con rồng đen được trang bị vảy cứng và cánh dơi trên lưng, mạnh mẽ và hung ác.

Theo tính toán sơ bộ của Ninh Tịnh, khi hần hạ thân trước xuống, đầu rồng cao áng chừng 2,5m, cơ thể không bao gồm phần đuôi là 4m. So với tương lai, Trứng Thối bây giờ vẫn là một chú rồng rất nhỏ.

Vẫn giống như trước kia, Trứng Thối vỗ cánh kĩ lưỡng làm ấm thân thể rồi háo hức lao xuống vách vực, luyện tập bay theo tuyến đường Ninh Tịnh vạch sẵn, học cách duy trì thăng bằng, không chế tốc độ lên xuống cùng hạ cánh.

Trải qua khoảng thời gian luyện tập này, kĩ thuật bay của Trứng Thối rõ ràng tiến bộ hơn so với quá khứ, Ninh Tịnh không cần lúc nào cũng nom nớp nhìn chằm chằm vào vách vực, cô bây giờ chỉ cần thành thoi ngồi ở xa, mặc hần tự do bay lượn.

Trong thời gian chờ đợi, Ninh Tịnh sẽ nói chuyện phiếm cùng hệ thống, hai người họ vô thức nói về phần thưởng sau khi nhiệm vụ kết thúc.

Hệ thống: " Sau khi nhiệm vụ kết thúc, trụ sở của bạn ta sẽ giúp người sống lại, ngoài ra còn tặng người một món quà. Người có mong muốn gì không?"

Ninh Tịnh không cần nghĩ ngợi đã trả lời luôn: " Tiền"

Hệ thống: "..... Ta đang nói chuyện nghiêm túc"

Ninh Tịnh: " Ta cũng nghiêm túc mà. Đây là chân lí ta ngộ ra sau mười năm bươn trải: Mọi phiền não trên thế gian này đều có thể giải quyết bằng tiền"

Hệ thống: " Sao người lại nói vậy?"

Ninh Tịnh nửa đùa nửa thật trả lời: " Người cứ thử thay ca ở siêu thị lúc nửa đêm, kết thúc công việc bị đám nghiện theo dõi. Nửa đêm bị gã say rượu nào đó đá cửa phòng thuê, hơn năm giờ sáng đã vội vã chạy đến chợ cá làm việc để tám giờ chạy về trường đi học. Sau khi trải nghiệm xong người sẽ đồng ý với ta thôi"

Hệ thống: " Người đang kể về thời niên thiếu của mình sao?"

Ninh Tịnh im lặng một lúc mới mới nhún vai, cười nói cách phóng đại:" Ta làm mấy việc tương tự thôi, đừng nói là người tin thật chứ?"

Hệ thống: "....."

Làm trí tuệ nhân tạo, nó vốn dĩ không nên tồn tại hiểu kì nhưng giờ phút này không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại lên tiếng hỏi: " Không đùa. Ký chủ, ta có xem qua tư liệu về người, ở thế giới của người, người là đại minh tinh nhà nhà đều biết, mặc kệ quá khứ thế nào, ta nghĩ tiền là thứ người có thể dễ dàng có được. Tại sao không nhân cơ hội này yêu cầu một thứ khác?"

Ninh Tịnh không biết đã thu hồi bộ dạng cột nhà từ lúc nào. Cô yên lặng lắng nghe hệ thống nói, ánh mắt phóng ra xa xăm, gần như ngăn người nhìn vào một điểm trong đêm.

Mãi đến khi hệ thống cho rằng cô sẽ không trả lời thì cô mới khẽ nói " Thứ ta muốn đã không thể lấy được nữa. Trừ khi có thể quay ngược quá khứ" Giọng điệu tự giễu, so với việc trả lời hệ thống, cô càng giống tự lẩm bầm một mình hơn.

Qua một giờ, phía chân trời bắt giờ xuất hiện một đốm đen nhỏ, hoá ra là Trùng Thái đã quay trở lại.

Ninh Tịnh hơi bối rối, lấy thẻ lực của Trùng Thái, ngày thường hẳn phải chơi đến năm, sáu tiếng đồng hồ mới quay lại. Không thể quay lại sớm đến vậy.

Trong lòng xuất hiện bất an nên Ninh Tịnh ngay lập tức nhồm dậy.

Trùng Thái vững vàng đáp xuống mặt đất, Ninh Tịnh chạy vội đến đón, sau khi quan sát thấy cơ thể hẳn không có chuyện gì mới nhẹ nhõm thở hắt ra: " Sao người quay lại nhanh vậy?"

Hai mắt Trùng Thái loé sáng, hạ nửa người trước xuống, dùng đầu rồng huých nhẹ lưng Ninh Tịnh, hơi thở nóng bỏng phun lên cánh cô.

Rồng là sinh vật ngao mạn, chúng sẽ không dễ dàng mang kẻ khác trên lưng, Ninh Tịnh thụ sủng nhược kinh, ngập ngừng hỏi: " Người muốn ta đi lên?"

Trùng Thái dùng đầu huých nhẹ vào người Ninh Tịnh lần nữa.

Hệ thống: " Không sao, hẳn có thể chờ được người"

Ninh Tịnh suy xét hồi lâu mới bấm vào cần cổ thô ráp của Trùng Thái treo lên. Trùng Thái cẩn thận áp cánh xuống mặt đất để cho Ninh Tịnh an toàn dẫm lên, sau đó hơi nâng cánh để cô mượn lực đi lên dễ dàng.

Lần đầu tiên ngồi trên lưng sinh vật khổng lồ, trước mắt là màn trời xa xăm cùng vùng đất hoang vu rộng lớn. Nhắm mắt lại, gió lòn lạnh thấu xương tạt qua mang tai và áo choàng. Tâm trạng có lúc này vì diệu khó lòng tả xiết.

Trùng Thái bước hai bước về phía vách vực, Ninh Tịnh hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tư thế, sau khi ngồi xuống sau cổ Trùng Thái, đôi tay từ từ vươn ra nắm lấy góc sừng rồng cứng rắn.

Nhận được tín hiệu này, Trùng Thái hí hửng xoè tung hai cánh, dùng sức sải rộng rồi bay về phía xa. Lo lắng có người trên lưng nên Trùng Thái không nghịch ngợm như thường ngày, bay vững nhất có thể, nhưng tim Ninh Tịnh vẫn trực nháy ra khỏi lồng ngực ——

Ninh Tịnh: " Sáng khoái quá đi mất a a a a a! Nếu không phải sợ OOC, ta thật sự muốn hét lên aaaaaaa"

Đời này không ngờ có cơ hội được cười thử rộng một lần trong đời!

Hệ thống: "..... ta có thể hiểu được. Tuy nhiên, ngay cả khi người không hét lên thì cũng đừng mở miệng to quá, gió tạt vào bụng dễ bị tiêu chảy lắm đó"

Lòng bàn tay nắm sừng rồng một nhịp tăng mở hơi. Bay chưa được bao lâu, cô thấy gió thổi quá lớn nên phải trốn sau đầu Trùng Thái.

Bay xuyên qua đám mây mỏng tối màu, Ninh Tịnh cảm giác tốc độ của Trùng Thái giảm dần, lơ lửng giữa không trung.

Ninh Tịnh tò mò ngẩng đầu quan sát, nhưng cô bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Đứng sau dãy núi trùng điệp, ánh bình minh lộng lẫy mập mụ uốn lượn, xua tan khoảng không tối tăm lạnh lẽo bao lấy nơi đây. Những con điều thú cò không rõ tên sải cánh bay xuyên qua thác nước ầm sâu trong sơn cốc. Bóng hình thon dài in trên mặt nước vàng óng ánh, mờ màng xinh đẹp, lan toả sức sống mạnh mẽ.

Ma giới mỗi ngày có ba mươi sáu tiếng đồng hồ. Nhưng nơi đây khác Thiên giới, thời gian ban ngày không những ngắn mà còn không cố định. Đôi khi cả ngày chỉ vón vên nửa giờ nắng, đôi khi là hai hoặc ba giờ.

Trước kia có một vài lần khi cô đến đây học bay với Trùng Thái, từ lúc tới đến lúc đi Ma giới vẫn chìm trong bóng đêm. Hoá ra phát hiện mặt trời sắp mọc nên Trùng Thái mới vội vã bay trở về, muốn cô có thể trông thấy được cảnh tượng hiếm thấy ở đây.

Trùng Thái vỗ cánh thật chậm, cố gắng vừa không làm bạn họ rơi xuống vừa không làm người trên lưng bị xóc nảy. Cái đuôi vui vẻ hất lên, rõ ràng hẳn đang rất hài lòng với tốc độ bay của bản thân khi có thể đưa Ninh Tịnh đến đây trước khi mặt trời mọc. (◡ ◡)

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Trùng Thái, trái tim Ninh Tịnh bắt gác niềm nhàn. Cô nặng nề chạm vào góc sừng Trùng Thái, thờ dài bảo: " Cảm ơn người đã dẫn ta đi ngắm mặt trời mọc, nó đẹp lắm"

Đêm đó hai người thu thập đồ đạc, nhân lúc trời khuya mới trở về Thiên giới.

Họ đã dành hơn mười giờ ở Ma giới, thậm chí ngắm xong mặt trời mọc nhưng Thiên giới mới chỉ trời qua ít lâu.

Sau khi vượt qua cánh cổng Thiên giới, Ninh Tịnh cùng Trùng Thái thuận thực trùm kín mũi áo choàng, mạo hiểm trong đêm, lặng lẽ lên vào Thần hội.

Vẫn đang là ban đêm, để ngăn chặn sự chú ý nên sau khi về phòng, cả hai không hề mở đèn.

Trùng Thái ngất ngật trên giường, đôi cánh hơi mềm nhũn, mặt mũi rên khê. Mặc dù cơ thể to lớn nhưng hẳn mới học bay chưa bao lâu, vẫn cảm thấy rất mệt khi chở một người trưởng thành bay lâu đến vậy.

Ninh Tịnh lục lọi khắp nơi tìm thuốc trị thương, vừa rồi vội vã lần đầu tiên chở người nên lúc Trùng Thái hạ cánh, vì không nắm chuẩn độ thăng bằng nên cả hai bị té nhào xuống đất. Ninh Tịnh may mắn chỉ bị trầy da, Trùng Thái làm đám rỗng thay cô mới thăm, vẩy rồng bị xát mạnh xuống nền đất. Sau khi trở về hình dạng con người, trán và khuỷu tay đều bị tím bầm.

Tìm mãi không thấy thuốc trị thương dùng lúc bị bóng lần trước. Ninh Tịnh dặn dò Trùng Thái ở yên trong phòng, tự mình đến nhà thuốc ở Thần hội tìm thuốc.

Nhà thuốc cách rất gần khu vực ngầm xương tại thần đàn, nằm ngay liền kề.

Toàn bộ thần đàn được bao phủ bởi vàng sáng màu xanh nhạt, ngọn lửa thấp trên mỗi con kim mã một sừng dường như không bao giờ tắt. Ninh Tịnh đi xuyên qua hàng ghế trống, khi đi ngang qua thần đàn, bước chân không tự chủ được dừng lại.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một màn xảy ra cách đây mấy hôm.

Ngày hôm đó, cô đến đây lấy mực nước, chẳng may đụng phải mấy người chìm vừa mới mọc cánh và thẳng chức tiến vào Thần hội công tác.

Sau sự việc xảy ra tại thủy kính ngày đó, vì để tránh dẫn đến khủng hoảng nên đại thần quan hạ lệnh phong toả mọi tin tức ra bên ngoài, nhưng có quá nhiều người chứng kiến sự việc lúc đó, không tránh khỏi sẽ có những lời bàn tán truyền đi, đặc biệt là ở trong Thần hội, Ninh Tịnh giờ đây là người nổi tiếng nhất —— nổi tiếng vì tiếng xấu. (= _ =)

Những người trẻ tuổi đồ hình như nghĩ Ninh Tịnh sẽ xấu hổ và chột dạ về kết quả của thủy kính ngày đó. Vì vậy dù nhân vật chính của câu chuyện ngồi xồm hút mực cách đó chưa đến mười mét, khi bọn họ bàn luận về cô, họ giống như đang đứng trên đỉnh cao công lý, hoàn toàn không có ý định giảm nhỏ âm lượng, mở miệng khép miệng đều là mấy câu như " Ôm đùi", " vua nịnh hót", " chỉ biết quần lấy phó thần quan Brent", vân vân và mây mây.

Năm đó khi cô còn gắng gượng trong giới giải trí hỗn loạn, Ninh Tịnh đã nghe qua rất nhiều bình luận ác ý, nếu có so đo từng cái một thì chi sự dở trứ lâu. Chính vì vậy cô thường lười quan tâm người khác nghĩ gì về mình, chỉ cần làm tốt công tác của mình là được.

Chỉ có điều, nói xấu sau lưng cô với làm trò trước mặt cô là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Sự khiêu khích trắng trợn này cô không thể cứ nhắm mắt làm ngơ.

Ninh Tịnh biết cách đáp lễ thế nào để đối phương tức giận nhưng không thể buông lời thô tục.

Vì vậy cô chậm rãi đóng nắp bình mực nước, tươi cười xoay người lại, vỗ tay với đám người đang bàn tán nghị luận, khinh tòn nói:" Một vài vị nói không sai, ta đúng thật đang quần lấy phò thần quan Brent, nhưng ta cũng chân thành nói cho mấy người biết, ta không chỉ định quần lấy phò thần quan mà còn định quần cả đời"

Theo lời hệ thống tưởng thuật lại, nụ cười của cô khi đó thật sự vô cùng gợi đòn.
(͡° ͜° ͜°͡°)

Sự việc đã trôi qua được mấy ngày nhưng mỗi lần nhớ tới biểu cảm của vi diệu của đối phương lúc đó, Ninh Tịnh lại nhin không được phá lên cười.

Ầy yo, vẫn là tội Brent nhất, sau này lại công thêm cái nời " Dùng người không khách quan" nữa rồi

Ninh Tịnh ngồi xổm trước ngăn tủ, nhẹ nhàng kéo học tủ ra. Không gian yên ắng bất ngờ vang lên tiếng " Kết ~" chói tai.

Sau khi tìm kiếm thuốc trị thương xong, Ninh Tịnh thuận tay vén phần tóc loà xoà qua sau tai, nhưng đang vén thì đột nhiên phát giác sau lưng có người đang nhìn mình, cô hốt hoảng đứng lên.

Ở cuối con đường, trước cửa thần đàn, Brent lặng lẽ đứng đó, đôi mắt xanh vắt nhìn không ra buồn vui, sâu như nhìn thấu mọi vật.

Nhìn vào bề ngoài được chăm chút tỉ mỉ của Brent, nào giống một người vừa mới rời giường thức dậy, giống một người không ngủ ngồi đây ôm cây đợi thỏ thì đúng hơn.

Ninh Tịnh lặng lẽ gấu lọ thuốc trị thương vào trong ống tay áo, giả vờ bình tĩnh nói: " Phò thần quan, muộn rồi sao người chưa đi nghỉ ngơi?"

Brent bước lại gần, tầm mắt quét qua chỗ bị thương trên trán cô, thờ dãi: " Hera, sao trán lại bị thương thế kia?"

Ninh Tịnh cười gượng đáp: " Cái này sao, do ta bất cẩn bị té nên nó mới vậy"

Brent đuổi tay vuốt ve trán cô, một dòng khí âm áp luân vào miệng vết thương. Ninh Tịnh giật mình, khi cô chạm vào thì cảm nhận miệng vết thương đã khép lại.

" Trên tay có bị trầy không?"

Ninh Tịnh lắc đầu, Brent cầm tay cô lên, mở ra, thả vào lòng bàn tay cô một khối gì đó lạnh băng.

Khi nhìn rõ đồ vật trong tay, toàn thân Ninh Tịnh lãnh lẽo như vừa bị dội một chậu nước lạnh.

Thử Brent đặt vào tay cô là khối kết tinh thạch màu hồ phách Trùng Thái từng yêu thích không nở buông tay. Brent nhặt được nó từ bao giờ?

Chỉ dựa vào 1 viên kết tinh thạch thì không thể kết luận cái gì. Nếu đối lại là người khác, chỉ cần có một mực giả ngu, mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nhưng Brent là loại người luôn hành sự tỉ mỉ, nếu không nắm rõ sự tình hẳn sẽ không bao giờ hành động, cho nên hẳn sẽ không vô duyên vô cớ đưa viên kết tinh thạch này cho cô.

Trừ khi hẳn thực sự biết điều gì đó?

Ánh mắt Ninh Tịnh loé lên, hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát, nắm tay đang siết chặt từ từ thả lỏng.

Cô nghĩ cô hiểu ý Brent muốn nói.

Giả ngốc bây giờ là điều không thể. Bởi vì hẳn đã biết đến sự tồn tại của Trùng Thái. Hẳn đang cho cô cơ hội cuối cùng để giải quyết chuyện này.

Nói thật, Ninh Tịnh không ngờ sau khi Brent biết cô luôn dấu diếm sự thật mà vẫn làm đến bước này.

Xem ra, cô vẫn luôn đánh giá thấp trình độ coi trọng của Brent đối với nguyên chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thế giới 4 : Bánh bao nhỏ thứ tư (10)

Một đời này Ninh Tịnh chỉ nuôi Trùng Thái chưa đến 2 năm. Nhưng có lẽ do cô tận mắt chứng kiến Trùng Thái từ một quạ trứng tròn phá vỏ trở thành rồng rồi đến hoá hình, cuối cùng trở mã thành chàng trai hơn mười tuổi như hiện nay, nên mặc dù nuôi hẳn 2 năm nhưng cô lại cảm giác đã nuôi hẳn 5,6 năm trời. (= _ =)

Sau khi Brent hạ tội hậu thư xong, hẳn đường như quay lại cuộc sống như thường, ngày ngày vui đầu xử lý công vụ và rất ít khi gặp mặt người bị cách chức là Ninh Tịnh. Nhưng cô biết, tuy không biểu hiện ra mặt nhưng hẳn vẫn có chút thất vọng đối với cô. Chỉ có điều tình cảm nhiều năm đã lẫn át nỗi thất vọng, thuyết phục bản thân tin tưởng nguyên chủ có thể quay đầu là bờ, nên hẳn mới thả cho có một đường lui.

Lấy trứng chọi đá với đại khí vận giả là điều không khôn ngoan, có lẽ đã đến lúc cô phải nói lời chia tay cùng Trùng Thái.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Trùng Thái nằm nghiêng bên người Ninh Tịnh, lưng quay vào trong, một tay gối dưới đầu, một tay ngay cả trong mơ cũng nắm lấy cổ tay Ninh Tịnh thật chặt.

Hô hấp của Trùng Thái rất ổn định, nhưng Ninh Tịnh không tài nào ngủ được, trần trọc hỏi hệ thống: " Hệ thống, ta cảm thấy làm như vậy không ổn"

Hệ thống: " Cái gì không ổn?"

Ninh Tịnh: " Người nghĩ lại xem, trong mạch truyền gốc, Trùng Thái mãi đến năm 5 tuổi mới rời đi. Bây giờ hẳn rời khỏi Thiên giới trước 3 năm. Nếu quy sang thời gian Ma giới thì phải sớm đến 1000 năm, theo như giả thiết người nói thì hẳn " Hai trăm tuổi đã trở thành Ma vương", vậy chẳng phải hẳn sẽ trở thành Ma vương sớm hơn 800 năm sao? Không nói đến chuyện Ma giới lúc ấy có điều kiện giúp hẳn trở thành Ma vương hay không, riêng việc hẳn có thể sống sót hay không đã là cả 1 vấn đề. Cuộc đối đầu với Brent nhất định sẽ xảy ra sai lệch"

Hệ thống: " Ký chủ, người không cần lo lắng về vấn đề thời gian. Ta đã tham khảo trước với tổng bộ về vấn đề này, câu trả lời của tổng bộ là: Tất cả đều lấy thời gian của đại khí vận giả làm chuẩn mực. Brent bị đánh kén vào năm thứ 6 khi nhiệm vụ bắt đầu, mốc thời gian này sẽ không thay đổi. Thời điểm A Tư Giả Lạc thành Ma vương cũng sẽ được điều chỉnh theo."

Ninh Tịnh suy xét một hồi rồi nói: " Vậy ta sẽ ở Ma giới với hẳn 1 năm, nếu quả thật hẳn có thể sống sót, ta sẽ đi ngay"

Hệ thống: " Cũng được, nhớ chú ý thời gian"

Ninh Tịnh gật đầu.

Nói là làm, đêm hôm sau Ninh Tịnh bắt đầu hành động. Cô đem một ít vật dụng giữ ấm hàng ngày, tiện thể mang theo đồng kết tinh thạch Trùng Thái yêu thích, tất cả nhét vào tay nải trong hòm. Gia sản của Trùng Thái ít đến đáng thương, nhét lấy nhét để vẫn chưa đầy một rương hành lý.

Lúc cô thu thập đồ đạc, Trùng Thái khó hiểu hỏi: " Chúng ta đi đâu vậy?"

Ninh Tịnh nhắc hòm lên ước lượng, nó không nặng lắm, sau đó vác hòm đến trước mặt Trùng Thái bảo hẳn cầm, lúc này mới mỉm cười trả lời: " Ta sẽ sống ở Ma giới với người 1 khoảng thời gian"

Là " Ta sẽ sống với người 1 khoảng thời gian" chứ không phải" chúng ta sẽ sống cùng nhau".

Di nhiên bây giờ Trùng Thái chưa hiểu hết hàm ý trong câu nói của Ninh Tịnh, hẳn bây giờ đang mãi đắm chìm trong sung sướng, làm người Ma tộc, hẳn dĩ nhiên thích mảnh đất quý địa ở Ma giới, chẳng qua Hera thích sống ở động trên Thiên giới nên hẳn mới nguyện ý nhường cô. Hiện giờ cô chủ động nói muốn sống ở Ma giới, đương nhiên hợp với mong muốn của Trùng Thái. (◡ _ ◡)

Hai người lặng lẽ chuyển đến Ma giới. Dưới sự nhắc nhở của hệ thống, Ninh Tịnh tìm được một hang động không lộ nằm sâu trong ngọn núi cao sừng sững.

Đây là hang động tự nhiên cao đến hàng chục mét, miệng hang ở ngay trên vách núi, xuyên qua miệng hang là không gian tối tăm rộng lớn, thích hợp cho thần hình của Trùng Thái sau này.

Bề mặt hang thoả rập bụi bặm, nhưng vẫn may là nơi đây khá ráo. Tuy bị bỏ hoang nhưng không có mùi khó chịu. Trong nguyên tác, nơi này vốn là sào huyệt đầu tiên do A Tư Giả Lạc đánh dấu sau khi hẳn mọc cánh thành công. Ninh Tịnh mừng hẳn tới nơi này chẳng qua là để tuân theo con đường nguyên tác vốn có.

Hàng ngàn năm sau, khi A Tư Giả Lạc trở thành Ma vương của Ma giới, cái hang động hoang vắng này sẽ được san bằng và thay thế bằng một tu cung điện nguy nga. Lấy nơi này làm trung tâm, thành phố phồn hoa và sa đoạ nhất Ma giới -

Verdoga đã ra đời như thế.

Hai người dọn dẹp nơi này mất hơn hai ngày, phủ một lớp da thú mềm mại và ấm áp lên mặt đất, khoét đá làm bếp rồi cùng nhau dọn vào.

Một ngày ở Thiên giới bằng 1 năm ở Ma giới, vào thời điểm bị theo dõi sát sao này, Ninh Tịnh không thể vô duyên vô cớ biến mất cả ngày trời ở Thần hội. Cho nên thời gian cô có thể cho Trùng Thái chỉ còn một năm cuối cùng này. Cô nhất định phải dùng khoảng thời gian này để xác nhận Trùng Thái có thể tự mình sống tốt.

Theo hướng dẫn hệ thống cung cấp, Ninh Tịnh bắt đầu bài học huấn luyện Trùng Thái sản mồi.

Lúc mới bắt đầu, Trùng Thái còn chưa biết cách lựa chọn con mồi, trong lúc săn mồi vô tình ngãm bừa vào một Ma vật không cùng đẳng cấp, kết quả bị nó đuổi đến đề dầm về hang. Sau vài bài học, hắn đã biết cách chọn đúng con mồi để xuống tay trong cả đàn thú đi săn.

Quá trình săn thú không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, lúc Trùng Thái ngậm con mồi trở về đôi khi sẽ mang theo cả một vãi vết thương nhỏ. Ninh Tịnh biết. Nhưng ngoại trừ lần đầu tiên bị Ma vật cao cấp đuổi về tận động, cô có ra tay giúp tình lệc Ma vật, còn những lần sau cô đều cần rằng hạ quyết tâm không ra tay giúp đỡ.

Đương nhiên dưới góc nhìn của Trùng Thái, học săn thú là bước đầu tiên hắn bắt đầu gánh vác trách nhiệm nuôi gia đình! Tuy lúc bắt đầu rất mệt, nhưng chỉ cần tượng tượng đến người con gái dịu dàng với đôi cánh trắng ngần ý sống cùng hắn ở nơi này, hơn nữa, mỗi lần ngậm con mồi về đồ cô ăn là mỗi lần hắn cảm thấy thành tựu, cứ như vậy mệt đến nấy cũng xứng đáng! (◡ ◡)

Hai người chuyển về sống cùng nhau đương nhiên phải hòa hợp cách sống. Lúc đầu khi mới săn thú trở về, hắn hưng phấn đến nỗi chân chưa đáp đất đã vội vã ném con mồi xuống dưới, móng chân dính máu vô tư chui lên mặt thấm da thú, Ninh Tịnh khi ấy cau chặt mày, thẳng tay đuổi hắn ra khỏi động. Từ đó Trùng Thái đã học cách lau sạch máu rồi mới tiến vào động.

Thói quen ăn com cũng phải nhất quán. Là rồng nên sống chín kiểu nào Trùng Thái cũng ăn. Thịt chín tuy ăn ngon nhưng chế biến phức tạp, thời tự dính máu ăn lại có phong thái riêng. Nhưng hắn biết Hera không thích mùi tanh của thịt sống nên hắn luôn tự giác ăn thịt chín theo cô.

Thịt dùng chính ngon lửa của hắn để nướng. Có lần hắn không khống chế tốt độ lửa, đem thịt nướng đến cháy đen, nhưng Hera không hề ghét bỏ, dùng dao nhỏ cắt đi phần thịt bị cháy bên ngoài rồi cắt nhỏ từng miếng thịt non bên trong cho hai người ăn.

Ma giới khác Thiên giới bốn mùa như xuân, bảy giờ đã bước sang mùa Đông, cực kì lạnh giá, thỉnh thoảng còn xuất hiện mưa đá. Đồng thời Ma giới hiện nay cũng là mùa nguy hiểm nhất, ngẫu nhiên còn bắt gặp Ma thú dữ tợn xông ra ngoài kiếm ăn, thậm chí tới gần sao huyết.

Lò sưởi ộp trong hang cực chắc, ấm áp khác xa bên ngoài. Mỗi đêm Ninh Tịnh đều trải 2 tầng da thú rồi mới đi ngủ, Trùng Thái thì hoá thành rồng che kín cửa động, hắn cuộn tròn người, vây kín ổ chăn cùng cô vào giữa bụng.

Ban đêm lúc xoay người, thỉnh thoảng Ninh Tịnh sẽ ngẫu nhiên sờ trũng váy rồng của hắn. Cách 1 lớp vỏ lạnh lẽo, tuy không cảm nhận được độ ấm cơ thể nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy vô cùng an tâm. Mỗi lần như vậy, Trùng Thái đều hốt hoảng mở mắt xem mình có hề trúng cô hay không, sau khi xác nhận có đang ngủ ngon lành mới yên lòng nhắm mắt ngủ tiếp.

Tuy mùa đông như này rất khó săn mồi nhưng hắn cảm thấy, một cái sao huyết ấm áp cất chứa rất nhiều đã quý lắm rồi, cộng thêm người con gái dịu dàng với đôi cánh trắng ở nhà đợi hắn, không có người đáng ghét quấy rầy, long sinh như vậy thật sự hoàn mỹ.

Trải qua một năm dài đầu mưa gió săn thú, ánh mắt Trùng Thái dần thay đổi, trải qua quá trình dài vậy, váy hắn bây giờ dao thương khó nhập, nước lửa bất xâm. Nanh vuốt sắc bén, khi cánh roi khỏi động đã có thể tạo ra lốc xoáy. Hắn giờ đây đã dần vững gót trên đỉnh chuỗi thức ăn.

Long không phải sùng vật nuôi trong nhà kính, bọn chúng trời sinh là kẻ mạnh nhất trong môi trường hoang dã tàn khốc.

Bề ngoài Trùng Thái không chỉ lớn gấp 2 lần. Mà mỗi lần đứng trên mặt đất, Ninh Tịnh đều phải ngược lên mới nhìn thấy hắn, lúc nói chuyện cũng phải gào thật to.

Vì không nỡ làm Ninh Tịnh mới cô nên mỗi lần nói chuyện Trùng Thái đều đặt Ninh Tịnh trong lòng bàn tay, giờ cô lên cao nghiêm túc lắng nghe cô nói. Mỗi lần Ninh Tịnh nhào vào đôi mắt dò thăm phản chiếu hình ảnh bản thân là mỗi lần cô nhớ lại cảnh tượng cô đặt Trùng Thái trong lòng bàn tay, hình như cũng..... là việc hơn hai năm về trước.

Ninh Tịnh: " Mẹ nó, tốc độ lớn lên thật sự đáng sợ, nếu tiếp tục như vậy không chừng sẽ dẫm thủng trời mất?"

Hệ thống: " Không đâu. Hắn lớn gấp đôi bây giờ là cơ thể định hình rồi"

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã gần hết 1 năm. Thời gian tạm biệt càng lúc càng gần. Tiến độ hoàn thành cốt truyện cũng từ từ bò lên mức 30%.

Trải qua khoảng thời gian tập huấn mà quý vừa qua, giờ đây Trùng Thái đã hoàn toàn nắm trong tay năng lực sinh tồn ở Ma giới. Ninh Tịnh đã có thể an tâm rồi đi. Bởi đi một mình nên cô không cần mang theo hành lý, trực tiếp đi là được.

Chỉ có điều nếu chạy trốn như vậy thì rất có thể Trùng Thái sẽ đi khắp nơi tìm cô, thời thì để lại lời nhắn thì hơn.

Hoàng hôn buông xuống, một con rồng đen toan thần đen nhánh đón ánh chiều tà bay qua núi đồi trùng điệp, dừng chân ở cửa hang nào đó. Sau khi lau khô móng vuốt, Trùng Thái quắp theo một con Tái Duy đã chặt đứt cổ nháy vào hang.

Nhưng sau khi tiến vào hang động mới phát hiện trong hang trống không, hoàn toàn không một bóng người. Trùng Thái ném con mồi xuống đất, biến thành hình người, lấy quần áo gấp gọn trên đầu giường mặc vào.

Hắn lúc này đã có bộ dạng của một thiếu niên mười bốn, mười năm tuổi đầu, dáng người tinh tế, chân tay thon dài.

Sau khi mặc quần áo xong xuôi, hắn nghỉ hoặc nhìn ngó xung quanh, bỗng thấy trong không khí cách đó không xa có một quả cầu màu vàng đang lơ lửng giữa không trung. Hắn biết thứ này, đây là công cụ truyền tin của người Thiên tộc.

Trong lòng sinh ra dự cảm chẳng lành, Trùng Thái đi tới trước mặt quả cầu vàng. Giống như cảm ứng được hắn tới gần, quả cầu vàng lơ lửng giữa không trung nháy mắt biến thành trang sách, Trùng Thái quét một lượt qua văn tự viết trên đó. Nhìn qua còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng sau khi nhìn kĩ một lần nữa thì đồng tử Trùng Thái co lại, Tái Duy cũng chẳng thêm xử lý, thậm chí quên luôn cách biến hình, cứ thế vô cánh với tốc độ nhanh nhất đuổi về phía công Ma giới.

Tại cổng Ma giới, Ninh Tịnh mặc trên người bộ áo choàng trắng tinh khôi, đứng tựa vào cửa đợi chờ hắn đến.

Hoàng hôn tan biến, bóng tối sà xuống Ma giới. Ninh Tịnh ngẩng đầu, trông thấy phía xa xám có một luồng ma khí mãnh liệt trực chờ lao tới.

Trùng Thái lòng nóng như lửa đốt phi thẳng đến cửa khẩu Ma giới, từ xa trông thấy Ninh Tịnh thì thờ phào nhẹ nhõm, dừng trên mặt đất, chạy về phía cô.

Ninh Tịnh bình tĩnh nhìn Trùng Thái đi tới. Cô cũng đoán được là sau khi nhìn thấy nhà gậy Trùng Thái nhất định sẽ đuổi theo, so với việc để hắn đuổi đến Thiên giới thì thà rằng cô ở đây ngăn hắn còn hơn.

Còn lí do tại sao chọn công Ma giới là nơi từ biệt là bởi vì không muốn hắn trong cơn kích động phá đi sao huyết cả hai vạt và vụn đập.

Thấy Trùng Thái cách mình không xa lắm, Ninh Tịnh thở khẽ một hơi rồi nói: " Đứng lại"

Bước chân Trùng Thái theo bản năng dừng lại cách cô 3 mét, Ninh Tịnh chăm chú nhìn vào mắt hắn nói: " Ta biết chắc ngươi sẽ đuổi theo. Chẳng nhẽ những gì ta viết còn chưa đủ rõ ràng sao?"

" Cái gì gọi là " Thời khắc chia tay đã đến?!" Trùng Thái gần như dựng ngược lên, vội vã nói tiếp: " Tại sao phải đi? Ngươi muốn đi đâu? Là ta chọc ngươi tức giận sao? Cùng ta sống ở đây không tốt sao?"

Đôi mắt trong sáng màu hổ phách của Ninh Tịnh ánh lên: " Chẳng phải chúng ta đã nói trước rồi sao, ta và ngươi đến 1 lúc nào sẽ phải nói lời tạm biệt, nhưng ta sẽ luôn ở cạnh ngươi cho đến thời khắc đó. Ta đã làm được những gì ta nói, nhưng hiện tại thời khắc chia ly đã đến. Ta phải trở về Thiên giới, ngươi ở lại Ma giới sinh hoạt tiếp đi, đừng theo ta"

Trùng Thái nghe thấy thì toàn thân nháy ngược, thê thốt chắc chắn: " Không được, nếu ngươi muốn sống ở Thiên giới, ta cùng ngươi trở về. Tóm lại, ngươi đi đâu ta đi đó"

Đến tận bây giờ hắn vẫn ôm tâm lý may mắn, cho rằng đôi phương chỉ nhất thời kích động mới làm như vậy, thật ra cô không thực sự muốn rời đi.

Trùng Thái thấy Ninh Tịnh không có ý từ chối rõ ràng thì an tâm phần nào, đi về phía Ninh Tịnh, định bắt lấy tay cô.

Ngay trong nháy mắt ấy, Ninh Tịnh bỗng dưng giơ tay, đầu ngón tay bắn ra ma pháp hệ quang sáng rực, bắt ngờ đánh úp về phía Trùng Thái.

Trùng Thái không hề phòng bị cô, cùng với âm thanh " xèo-!" một tiếng, trên mặt đột nhiên đau nhức.

Ninh Tịnh: " Shit, phóng nhầm hướng rồi"

Hệ thống: "... " Thì ra là thế, lúc này nó đã cảm thấy sai sai rồi, tặc ngữ có câu, đánh người không đánh mặt, ký chủ làm sao lại chọn công kích chỗ đó được?

Ninh Tịnh: " Làm thế nào để hắn tin, ta thật sự không có ý định huy dung hắn, thứ ta muốn bắn là tay hắn cơ?"

Hệ thống lạnh nhạt nói: " Kéo nhiều thủ hặn như vậy, thêm phát nữa thì có làm sao"

Trùng Thái kinh hoàng giơ tay, sờ vào sườn mặt non nớt của mình. Lần da chưa bao giờ bị thương tổn nay bị ma pháp hệ Quang về lên một vết thương sâu hoắm, máu tươi tứa ra không ngừng, trông cực kì ghê rợn.

Ma pháp hệ Quang Minh là thứ duy nhất mang đến thống khổ cho Ma vật. Vết thương tạo thành sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến mất, giống như một loại si nhục.

Máu tươi theo miệng vết thương chảy xuống nhưng Trúng Thối không giờ tay giữ lại. Bị người mình yêu nhất làm tổn thương, trông mắt đó thẫm kinh hoàng không dám tin, cùng với đau nhức là..... chết lặng.

Ản hoàng hôn sắp lặn về phía chân trời, trên mặt hần dần bị sự bi thương cùng tức giận chiếm lấy.

Lấy thực lực bây giờ của Trúng Thối, còn lâu mới có thể khống chế được Ninh Tĩnh. Vừa rồi cô đã cố ý khống chế lực độ, chỉ tạo nên đau đớn cảnh cáo chứ không tổn hại đến tính mạng hần. Nhưng động tác này trong mắt Trúng Thối là hành động không thể chấp nhận được.

Vút bỏ hần —— cô ấy không nói đùa, cô ấy thật sự muốn vút bỏ hần.

Dù sao cũng nuôi hần gần ấy năm, nhìn về bi thương hiện lên trên mặt hần, trong một khoảnh khắc Ninh Tĩnh thật sự muốn tiến lên xoa mặt hần, nói với Trúng Thối, tất cả chỉ do nhiệm vụ thôi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn bất động, giữ chặt hai tay, duy trì thiết lập của nhân vật, con người màu hồ phách bình tĩnh nhìn hần: " Không cần tiếp tục lại gần. Thiên giới không bao giờ chứa chấp người, ta cũng không chứa chấp người. Trò chơi chán nuôi kết thúc rồi."

Trúng Thối gất gao nhìn cô, từng câu từng chữ như rít từ kẽ răng: " Từ đầu đến cuối, chẳng nhẽ người chỉ coi đây là trò chơi?"

Ninh Tĩnh không trả lời vấn đề này: " Cố gắng sống sót ở Ma giới"

Trúng Thối đau đớn nhắm mắt lại, nắm tay siết đến chảy máu. Khi mở mắt ra, con người đó thẫm tàn ra ánh mắt tăm tối, chặt vật cùng khăn cầu như hoá thành hư vô, hần nhẹ giọng nói: " Sẽ có ngày người phải hối hận vì đã bỏ rơi ta"

Nhưng lời cuối cùng này Ninh Tĩnh không nghe được. Lúc đó cô đã bay đến khoảng không hỗn độn, Trúng Thối quai nhiên không đuổi theo. Thân ảnh hần dần biến nhỏ thành một chấm đen, một lúc sau gần như nhìn không rõ.

Bước qua cổng Thiên giới, Ninh Tĩnh vội vã đỡ lấy cột đá cẩm thạch, hai chân mềm nhũn.

Giờ phút này bộ mặt cao thâm khó lường không duy trì nổi nữa, cô hoảng loạn kêu lên: " Mẹ kiếp! Đổng kịch bản hồng này chắc chắn là tổng bộ các người muốn hố ta"

Hệ thống: "....."

Ninh Tĩnh: " Trúng Thối mai mốt chẳng phải sẽ lên chức Ma vương sao, bây giờ ta đắc tội với hần như vậy, mẹ kiếp về sau ta bị hành chết thì làm thế nào aaaaa! "

Hệ thống nói một cách thẳng thắn: " Chi cần cốt truyện không xảy ra Bug, thì nhiệm vụ tiếp theo chính là nhiệm vụ cuối cùng của người, người chỉ cần an phận làm " bao cát chắn mũi tên cho Brent" thì nhất định sẽ không gặp lại A Tư Già Lạc, hần hận người thì có làm sao?"

Ninh Tĩnh: " Người càng nói ta càng sợ, hệ thống các người còn thiếu Bug sao?"

Hệ thống: " Yên tâm đi, ta đã nói rồi, thế giới này hết sức an toàn. An tâm chờ làm bao cát chắn mũi tên 3 năm sau đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Các vị thật sự muốn Brent cướp tay làm vai chính sao →_→, muốn hần là không có thịt ăn đâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (11)

Ba năm sau.

Thiên giới.

Ninh Tĩnh trán ướt đầm mồ hôi, ôm một chồng sách dày đi qua hành lang, bước vào giữa thần đàn bài trí trang nhã.

Rất nhiều nơi theo thời gian ngày một trở nên thịnh vượng. Nhưng ngược lại Thần hội mấy năm gần đây trông có vẻ vắng vẻ hơn nhiều.

Cái gọi là vắng vẻ, có lẽ chỉ là ảo giác so với sự phát triển mạnh mẽ của Ma giới.

Ba năm trước trong lịch sử Thiên giới, tức một ngàn là một năm trong lịch sử Ma giới. A Tư Già Lạc —— đứa con của địa ngục, hay con hắc long sinh ra tại đầm lầy đã trỗi dậy ở Ma giới. Trong vòng chưa đầy một nghìn năm, Ma Vương trẻ tuổi quyết đoán đã đưa Ma giới phát triển nhanh chóng, quét sạch nghiệt súc, xây dựng đường xá, dùng ma pháp tạo ra trăng và sao. Hơn nữa còn thiết lập hệ thống tiền tệ riêng, lưu thông tiền vàng, không còn sử dụng tiền thống hành của Thiên giới, gần như cắt đứt hoàn toàn liên hệ với Thiên giới.

Mỗi một hành động lớn nhỏ của A Tư Già Lạc, trong lòng Ninh Tĩnh đều nắm rõ. Không cần gấp hần, chỉ cần nhìn vào tiến độ hoàn thành cốt truyện không ngừng tăng lên là rõ, tiến độ hiện tại đã tăng tới 60%. Còn giá trị Nhân phẩm, sau khi về 0 ba năm trước thì không còn động tĩnh gì nữa, Ninh Tĩnh tỷ thì quên luôn mục này.

Nền tảng kinh tế vững mạnh cho phép Ma giới tạo ra nền văn hóa quyền rũ và coi mỡ, trái ngược hoàn toàn so với văn hoá bảo thủ của Thiên giới. Thật khó để so sánh nền văn hóa nào tiến bộ hơn. Nhưng không thể phủ nhận bầu không khí tự do mang chút phóng đảng của Ma giới hấp dẫn hơn một chút so với cục diện đáng buồn của Thiên tộc.

Thật ra, người Thiên tộc cũng rất hoang mang vì xét cho cùng, thời gian của hai cõi không giống nhau. Trong mắt bọn họ, chỉ ba năm ngắn ngủi mà Ma giới yếu ớt từng bị bọn họ khinh bỉ nháy mắt đã chuyển mình phát triển thành cường quốc hùng mạnh như bây giờ. Ngoại trừ chiều dài lịch sử và di sản văn hóa kém Thiên giới, Ma giới hiện tại gần như không còn mặt nào yếu thế so với Thiên giới.

Bỏ qua sự khác biệt về kinh tế và văn hóa, điều thực sự khiến người Thiên tộc cảm thấy nguy cơ chính là cơ cấu dân số tại Ma tộc.

Xét về tổng dân số, Thiên giới đông dân hơn Ma giới. Nhưng xét về độ tuổi trung bình, Ma giới có dân số trẻ hoá hơn Thiên giới. Đáng sợ hơn chính là số lượng Ma tộc cấp cao hiện đang chiếm hơn 3/5 tổng dân số. Đây là tỉ lệ vô cùng nổi bật, nó có nghĩa là trong một trăm Ma tộc thì có đến sáu mươi kẻ đang trong độ tuổi có thể chiến đấu. Trong khi đó tỷ lệ quân đội của Thiên giới chỉ chiếm 35% trong tổng dân số, gần bằng một nửa so với đối thủ.

Không có lợi thế áp đảo về mặt quân sự nên khi đối đầu với Ma giới, khí thế của người Thiên giới không khỏi giảm đi phần nào. Còn Ma tộc sau khi quét khỏi đã không còn phải lo lắng người Thiên giới chạy tới Ma giới chém họ như chém cái trắng hoặc tìm bọn họ để luyện ma pháp. Vì thế ai nấy đều vui vẻ ngẩng cao đầu mà sống.

Nhận thấy mối đe dọa nên đại thần quan túc trắng đã từng phái một đội quân đi đàn áp Ma giới nhân lúc nó còn chưa ổn định. Kết quả thay vì làm bị thương A Tư Già Lạc thì thủ lĩnh đội kỵ binh của Thiên tộc bị mất đi đôi cánh, thậm chí thiếu chút nữa không giữ nổi mạng.

Trận đầu tiên thất bại, tái chiến cũng bại, Thiên giới không chiếm được trái ngọt, nên tạm thời không dám tiếp tục lãng phí binh lực, chỉ có thể hành quân lạng lẽ. Tự mình hưng phấn đi gây chiến, giờ lại bị đánh cho mất xác trở về. Việc này gây ra một hiện tượng rất kỳ quái —— tình hình chung của Thiên giới không ổn, không còn mù quáng cao ngạo như lúc đầu.

Hôm nay, đại thần quan tiền nhiệm cuối cùng đã từ chức và Brent sẽ là người kế nhiệm vị trí đó. Sau hôm nay, Brent chính thức trở thành đại thần quan trẻ nhất trong lịch sử Thiên tộc.

Thiên tộc đã lâu không tổ chức nghi lễ lớn, nhờ sự kiện lần này mà náo nhiệt hơn không ít. Người Thiên tộc đều hy vọng vị tân đại thần quan được mong đợi này sẽ đưa họ thoát khỏi tình trạng suy thoái hiện tại.

Công việc hiện tại của Ninh Tĩnh là hỗ trợ bổ tì trị thần dân chuẩn bị cho nghi lễ, hay còn gọi với một cái tên khác là chức quan nhân tân. (= =)

Sau sự kiện tại thủy kính, Thần hội sợ bóng sợ gió nên không cho có tiếp tục tham dự các công việc phục vụ Thần, nhưng chưa có ý định đuổi cô, cô vẫn ở bên Brent như cũ, chỉ có điều không còn theo hần lên Thần đàn như trước.

Lẽ kể vì của Brent được chuẩn bị từ ba năm trước, khách mời tới từ mọi tầng lớp, còn có thường dân tới dự lễ, cảnh tượng vô cùng long trọng, một mình nhân viên trong Thần hội làm không xuể nên Ninh Tĩnh được cử đến từ sớm để hỗ trợ.

Con đường hướng tới thần đàn được trang trí bằng những bông hồng trắng như tuyết, khi Ninh Tĩnh ngồi xuống, tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa một nam một nữ Thiên tộc.

" Màu trắng của hoa hồng rất hợp với hình tượng của thần quan Brent. Đứng rồi, người nghe nói tới loại hoa hồng đó của Ma giới chưa?"

"Ma giới cũng có hoa hồng ư?"

"Đương nhiên là có, hơn nữa màu đỏ không có ở Thiên giới."

.....

Ninh Tĩnh hơi cup mắt.

Hiện tại, Ma giới đã phát triển tới mức Thiên tộc không dám tùy ý động tới, vì giá trị vũ lực gần như ngang hàng giữa hai bên. Cho nên người Thiên tộc cũng khách quan hơn khi nhận xét về Ma giới.

Càng cảm đoán thì càng hấp dẫn người ta tìm tòi nghiên cứu. Ngoại trừ Thần hội bảo thủ thì thật ra có không ít con dân Thiên tộc đang len lút lan truyền tin đồn về Ma giới, thậm chí có người còn sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với nó.

Ví dụ như Ma Vương A Tư Già Lạc, mặc dù có nhiều người chưa có cơ hội được gặp hẳn, nhưng mọi người đều biết, trên mặt hắn có một dấu hiệu đặc trưng —— bên cạnh khoeo mắt, chỗ gần thái dương bị tóc che khuất, có một hình xăm hoá hồng đen.

Mới nghe thì cảm thấy xăm hình trên mặt có hơi kì quặc. Ninh Tĩnh cũng từng nghe một vài tin đồn tương tự về nó. Có lời đồn nói rằng, bóng hồng trên mặt A Tư Già Lạc chẳng những không hề kỳ quái, mà khi kết hợp với khuôn mặt hắn còn mang vẻ quyền rũ chết người.

Tất cả mọi người đều cho rằng đó là vết bớt bẩm sinh của Ma Vương. Chỉ mình Ninh Tĩnh biết, thứ che giấu đằng sau hoá hồng đen yêu điểm đó là dấu vết do ma thuật ánh sáng tạo thành, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Nhưng e rằng có nói cũng chẳng ai tin, Ma Vương A Tư Già Lạc bây giờ là người chỉ cần dậm chân là có thể rung chuyển cả Ma giới, ai có thể ngờ một người như vậy lại bị một thần quan thực tập nhỏ bé của Thiên tộc khắc lên mặt dấu vết si nhục vĩnh viễn.

Nói về loại hồng đen này, Ninh Tĩnh đã từng nghe qua về nó ở thế giới của cô. Nghe nói nó là giống hồng rất hiếm. Mỗi gốc hồng trồng thành công đều được ghi chép cẩn thận. Theo ngôn ngữ hoa thì loại hồng này mang tính chiếm hữu rất cao —— Em là ác ma và em sinh ra thuộc về tôi.

Có lẽ là do sự ngưỡng mộ đối với Ma Vương nên về cơ bản thứ gì của Ma tộc cũng in hình hoa hồng đen, khiến hoa hồng đen ngày mất trở thành hot trend trên đường phố. Trạng thái đó cứ thế kéo dài qua mấy trăm năm, hot trend dần biến thành hình tượng kinh điển. Bây giờ hề nhắc đến hoa hồng đen là người ta nhớ ngay tới Ma giới.

Ninh Tĩnh cảm thấy rất hợp. Hoa hồng đen vốn là biểu tượng của ác ma.

Giữa trưa, khi ánh nắng rực rỡ nhất, đại lễ kế vị của Brent chính thức bắt đầu.

Dưới sự chú ý và chúc mừng của mọi người, Brent mặc áo choàng đại thần quan trắng đỏ bước lên vị trí cao nhất trên thần đàn, sau lễ rửa tội của Thánh Quang, hắn đột lên đầu vương miện khảm pha lê và lông vũ. Từng vòng ánh sáng chiếu xuống hóa cùng mái tóc vàng nhạt và đôi mắt xanh biếc, kết hợp với hai cánh trắng muốt, vẻ ngoài thần thánh, tất cả đẹp đến mức không gì sánh nổi.

Ninh Tĩnh cảm thán nói: "Đúng là cả người đều toát lên hai chữ cảm phục."

Hệ thống: "....."

Nghe thức kế vị lễ ra đã kết thúc tại đây, nhưng Brent lại ra hiệu "dừng lại", sau đó bước xuống bậc thang, đi về phía Ninh Tĩnh đang trò chuyện với hệ thống.

Ninh Tĩnh ngờ ngạc bị hắn kéo đến trước mặt mọi người.

Tiếp đó, Brent đã làm một việc khiến cô vô cùng bất ngờ —— Đó là khôi phục chức quan cho cô trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, hơn nữa còn thăng một bậc.

Nhất thời trên mặt các nhân viên Thần hội biết đến sự kiện thủy kinh đều hiện lên vẻ kinh ngạc. Đặc biệt là phó thần quan Tân Đức, người vẫn luôn cực lực phản đối sự tồn tại của Ninh Tĩnh, hiện giờ mặt hắn đen như đất nòi.

Ninh Tĩnh: "Hình như ta nhớ trong tuyển truyện gốc, nguyên đầu đầu có ngồi lên vị trí đó vào lúc này."

Hệ thống: "Không sai, nguyên chủ vẫn luôn là thần quan tập sự, hay nói cách khác là tùy tùng cho Brent. Nhưng vị trí hiện tại Brent cho người là thần quan chính thức, người có thể không cần đi theo làm việc cho hắn nữa."

Trông mặt Ninh Tĩnh chuyển động. Hiện tại cách thời điểm Brent bị tập kích còn khoảng một, hai tháng. Sờ dĩ nguyên chủ có thể chần chừ cho Brent là bởi vì cô ấy là thần quan tập sự, phải đi theo ông chủ tuần tra hạ giới. Bây giờ chức vị của cô đã khác, liệu Brent có còn mang cô đi tuần tra hạ giới nữa không?

Sau khi đại lễ kết thúc, Ninh Tĩnh chen qua đám đông đuổi theo Brent, cuối cùng chặn được hắn ở một góc hành lang, hờn hển nói: "Đại thần quan, ta rất biết ơn vì ngài đã tin tưởng và khôi phục thần chức cho ta. Nhưng ngài thật sự không lo lắng người khác sẽ nghị luận về mình sau kết quả ở thủy kinh sao?"

Brent trả lời: "Đừng lo lắng về việc đó. Ta chỉ cảm thấy con không nên hài lòng về vị trí hiện tại. Thiên tính của con rất tốt, có thể tiến xa hơn."

Ninh Tĩnh nói với hệ thống: "Êm, Brent coi trọng ta như vậy làm ta đột nhiên thấy ngại quá."

Hệ thống buồn bã nói: " Không ngờ đại khí vận giá cũng có lúc mất bị mù."

Ninh Tĩnh: "....." Mẹ kiếp.

Brent sực nhớ ra cái gì đó, hắn lấy từ túi áo choàng ra một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền hình giọt nước trong suốt như pha lê, có vẻ đây là loại nữ trang phổ biến nhất trên thị trường. Cô thấy Brent mỉm cười nói: " Giống như bút lông chim, đây là món quà chúc mừng con được khôi phục chức vị. Đừng làm mất, chỉ có một chiếc duy nhất thôi đấy."

Mấy năm gần đây, Brent thỉnh thoảng sẽ ném cho cô một vài món đồ, hầu hết đều là đồ chơi trẻ con. Trong số đó, bút lông chim là nhiều nhất, Ninh Tĩnh đã quen với việc này.

Lần này rốt cuộc không phải đồ chơi nữa, Ninh Tĩnh nhận bằng cả hai tay, nói cảm ơn: "Cảm ơn đại thần quan."

Brent gật đầu xoay người định đi, Ninh Tĩnh bày giờ mới nhớ đến chính sự, vội vã đuổi theo báo: "Đại thần quan, tuy rằng ngài đã thăng chức cho ta, nhưng lần sau ngài có thể đưa ta đi tuần tra hạ giới cùng được không?"

Nếu không mang cô theo, cô làm sao trở thành lá chắn thịt cho Brent được. (= _ =)

Brent tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức mỉm cười nói: "Đương nhiên là được."

Phong lưu công tử: Mai có việc nên đăng sớm 1 hôm

À còn 1 vấn đề nữa, các vị huynh đài tỷ muội, ta chỉ muốn nói ta thích A Tư Già Lạc quá trời quá đất, Ma giới cũng ngẫu lời nữa. Đợi đi các vị, mùi thịt sẽ bay thoảng qua khoảng chừng 59,60 nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thế giới 4 : Bánh bao nhỏ thứ tư (12)

Căn cứ vào khoảng cách đến Thần hội mà toàn bộ Thiên giới chia làm 3 phần: Đỉnh trời, Thượng Thiên giới và Hạ Thiên giới.

Hầu hết những người sống trên Đỉnh trời đều là các nhân vật lớn có liên quan đến Thần hội. Tiến vào đây không chỉ cần tiền mà bạn còn phải có cánh. Đi xuống 1 tầng là Thượng Thiên giới, cư dân ở đây đa số là quý tộc, có tiền là có thể chuyển đến đây để hưởng thụ cuộc sống an nhàn mà không nhất thiết phải có cánh. Hạ Thiên giới là phần đất mở rộng xa Thần hội nhất, nằm rải rác dưới những đám mây và tiếp giáp với Khoảng không hỗn độn. Trước kia trị an còn tốt, bây giờ Ma giới quật khởi, thường xuyên bắt gặp một lượng lớn Ma vật xuất hiện ở đây, trị an không còn tốt như xưa. Nhưng mức sống ở đây thấp, hầu hết dân thường không có cánh chọn cách định cư ở đây.

Tuần tra Hạ Thiên giới là một trong những công việc của thần quan. Khi Brent còn làm phó thần quan, mỗi quý hân sẽ đi tuần tra 1 lần. Theo lý thuyết thì khi hắn trở thành đại thần quan sẽ không phải tự tay làm công việc này nữa. Nhưng toàn bộ Thiên giới đang hân hoan trước sự ra đời của vị tân đại thần quan vì đại, nếu Brent có thể tự mình điều hành trước mặt họ một vòng thì chắc chắn sẽ nâng cao sĩ khí toàn dân.

Sáng sớm hôm sau, nhiệm vụ đầu tiên khi Ninh Tĩnh được khôi phục thần chức là theo Brent đi tuần tra Hạ giới.

Tin tức đại thần quan mới nhậm chức đi điều hành lan khắp Thiên giới. Khi đội ngũ cánh trắng đáp xuống đường phố Hạ giới, rất nhiều con dân Thiên tộc đã vỗ oà trong tiếng hò reo.

Ninh Tĩnh huyết sáo: "Yo, nhân khí của Brent cao phết nhé?"

Hệ thống: " Kì chi, sự kiện A Tư Già Lạc đánh lên Brent có thể xảy ra bất cứ lúc nào, người chó nên phân tâm, tốt nhất là nên đi bên cạnh Brent. Nếu không, già sử có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ sẽ không kịp ngăn cản."

Ninh Tĩnh bất lực nói: "Đề ta vượt qua được đám này rồi nói"

Lần tuần tra này, đội người chim trong đoàn trông coi có rất chặt, luôn làm như vô tích tác cổ ra khỏi Brent, có lẽ vẫn chưa tin tưởng lòng trung thành của cô.

Hạ Thiên giới được mô phỏng theo Thượng Thiên giới, cũng có 20 thành phố, mỗi thành phố đều có kỳ sĩ Thần hội bảo hộ. Tuy nhiên phòng thủ không được chặt chẽ như Thượng Thiên giới.

Bọn họ hiện tại đang tuần tra 1 trong những thành phố tại đây.

Trong truyền thuyết gốc, hôm nay là ngày A Tư Già Lạc làm Brent bị trọng thương. Đường nhiên hắn sẽ không sử dụng loại hành vi tự hạ thấp bản thân như đơn phương độc mã xông vào Thiên giới, mà hắn thao túng 1 người dân ông Thiên tộc bằng ma pháp đen và biến anh ta thành người của mình. Con rồi đó sẽ tấn công Brent bằng ma thuật đen khi đến gần hắn.

Vào thời điểm đó, Hera tình cờ đi bên cạnh Brent.

Trong trường hợp này mà bày pháp trận ma thuật đen là không hợp lý, nên A Tư Già Lạc đã sử dụng một ma pháp dạng mũi tên, và bắn ra trong khoảng cách gần. Dưới ánh sáng loé lên từ đầu mũi tên, Hera biết với thần lực hiện giờ của cô thì không đủ để niệm chú hay ngăn cản, cho nên cô sử dụng phương pháp vật lý thô bạo là lấy thân thể làm lá chắn cho Brent. Ma thuật đen khi xuyên qua cánh Hera bị thay đổi phương hướng nên không nhằm trúng tim Brent. Đây là một cảnh tượng hết sức mọo hiểm

Nếu Brent vẫn mãi ở lì tại Đỉnh trời phòng thủ nghiêm ngặt thì con rối của A Tư Già Lạc không có khả năng tập kích hắn dễ dàng như vậy. Từ điểm này có thể suy luận ra —— A Tư Già Lạc có nội gián ở Thiên giới, cho nên hắn mới nắm rõ hành tung của Brent đến vậy.

Ninh Tịnh bị chặn bên ngoài một cách bất lực, cam chịu đi xuống cuối đoàn người chìm. Phóng mắt về phía chân trời, cô bất ngờ hỏi hệ thống: " Hệ thống, ta cảm thấy cốt truyện hơi lạ"

Hệ thống:" Người nói đi"

Ninh Tịnh sờ cằm: " Ta không hiểu, tại sao A Tư Già Lạc lại chọn lúc này để tấn công Brent? Làm vậy hắn được lợi gì? Động cơ là gì?"

Nếu nói đây là xích mích giữa Ma giới và Thiên giới thì vị đại thần quan trước đó đã dẫn binh đi chiếm đánh Ma giới nhưng không thu được lợi lộc, ngược lại mất cả chì lẫn chài. Sau này Thiên giới phát hiện không thể làm gì Ma vương nên đã rút quân về án binh bất động

Ninh Tịnh nhớ lại, hình như trận đánh nhỏ cuối cùng giữa Ma giới và Thiên giới là cách đây nửa năm. Đối với A Tư Già Lạc thì phải là sự kiện cách đây 100 năm

Hon nữa, tấn đại thần quan Brent mới nhậm chức chưa hề phát động tấn công Ma giới. A Tư Già Lạc nếu như muốn trà thủ sự vô lễ của Thiên giới thì cũng không đến mức chọn lần này để xuống tay.

Hệ thống: " Kì chù, người hỏi rất đúng. Còn nhớ lời ta từng nói với người không? Lấp đầy chỗ hổng hoặc các tình tiết không hợp lý là một trong những lý do tại sao ta và người có mặt tại đây."

Ninh Tịnh: " người nói thế ta lại càng khẩn trương, liệu chúng ta có làm hỏng chuyện không?"

Hệ thống: " Là hệ thống trời buộc với người nên ta không thể trả lời câu hỏi này. Nhưng ta chắc chắn, chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ hệ thống giao, phần không hợp lí sẽ tự động được hoá giải."

Tuần tra Hạ giới chẳng những không mệt mà còn có thể ngắm nhìn những thứ hay ho. Ninh Tịnh và ngay cả đám người chìm ngày thường ít lui tới Hạ Thiên giới đều không giấu nổi háo hức. Nhưng chỉ có mình Ninh Tịnh háo hức thì háo hức nhưng không dám lời là.

Cô chưa nắm rõ ma thuật đen của A Tư Già Lạc mạnh đến mức nào. Có rất nhiều lá chắn thật vây xung quanh nên chắc chắn A Tư Già Lạc sẽ không ngốc đến độ chọn lúc này để hành động, vậy nên Ninh Tịnh đoán, hắn sẽ ra lệnh tấn công khi Brent chỉ còn 1 mình.

Sau khi đi qua hơn mười thành phố, quần chúng thích xem náo nhiệt thấy bọn họ, đặc biệt là đại khí vận giả thì không ai không tò về ngưỡng mộ. Khi đoàn đi lên đường tới thành phố cuối cùng, Brent nói bọn họ quá mức phổ trương nên phẩy tay giải tán đội người chìm.

Lúc này Ninh Tịnh mới có cơ hội được lại gần Brent dưới con mắt đầy căm phẫn của mọi người. Brent nói: " Hera, hãy đi bộ với ta một lát."

Ninh Tịnh cung kính đáp: " Dạ, đại thần quan"

Hai người chậm rãi sóng vai trên đường Hạ Thiên giới. Phần lớn thời gian Brent đều bận rộn chào lại người dân, gật đầu hỏi thăm, rất gần gũi với mọi người. Đi mãi mới có lúc rảnh rỗi nói chuyện cùng Ninh Tịnh: " Hera, con hôm nay nói rất ít."

Ninh Tịnh cười khổ: " Tại ta đang bận suy nghĩ một vài việc."

Đầu cô giờ căng như dây đàn, chỉ sợ một mũi tên từ nơi nào bay đến giết chết đại khí vận giả.

Không giống các nhiệm vụ khác của hệ thống, nhiệm vụ này không được phép thất bại. Nếu cô không làm tốt lá chắn thật mà để đại khí vận giả game over thì thế giới này cũng trực tiếp sụp đổ.

Nhiệm vụ cô dù nói ra cao như vậy nếu không quan trọng thì tránh được lúc nào hay lúc ấy, nhưng ngặt nỗi đây lại là nhiệm vụ bắt buộc. Nếu không có sự kiện này thì A Tư Già Lạc sẽ không bị thế giới nhận định là vai ác.

Brent nói đi một lát thật sự là đi một lát. Sắp sửa đến cổng Thiên giới rồi mà sự kiện tấn công trong truyền thuyết vẫn không thấy đâu.

Brent chuẩn bị xoay người đi về, Ninh Tịnh sốt ruột, cô phải tìm cái gì đó để giữ chân Brent ở lại. Đuôi mắt quét qua gian hàng ven đường, cô lên tiếng đề nghị: " Đại thần quan, chúng ta qua kia xem một tý được không?"

Brent nhìn theo hướng cô chỉ, hoá ra đó là một gian hàng đồ chơi, hắn mỉm cười bảo: " Lần trước con dùng bút lông chim ta cho rồi sao?"

Ninh Tịnh: "....." Cô cắn răng găt đầu.

Brent gật đầu hiểu ý, xoay người bước về phía gian hàng. Ninh Tịnh vội vã đuổi theo, trong lòng âm thầm lên hệ với hệ thống: " Thật sự ta vẫn nghi ngờ Brent nuôi dưỡng nguyên chủ như nuôi con gái."

Hệ thống nhìn đồng đồ chơi ngổn ngang trên mặt bàn, thờ ơ nói: " Người xác định hắn không phải nuôi người như nuôi kẻ thiếu năng trí tuệ sao?"

Ninh Tịnh: "....." Các hệ thống rác rưởi này.

Tại nạn sở dĩ gọi là tai nạn bởi vì chúng thường do người không thể ngờ tới đem lại.

Con rối gỗ được điều khiển bởi ma thuật đen khác với những con rối điều khiển bằng dây, chúng có thể điều khiển chính xác đến từng đốt tay. Thông thường người thi triển ma pháp sẽ đặt mục tiêu sẵn cho con rối, chẳng hạn như ám sát ai đó, và con rối này sẽ nhắm thẳng vào mục tiêu để hành động

Ninh Tịnh vẫn luôn tưởng con rối có thể làm trọng thương Brent nhất định sẽ là một người dân ông trưởng thành có thần lực cao, nhưng không ngờ, hoá ra nó lại là một đứa trẻ.

Trên đường đến gian hàng bán đồ chơi, bà đứa nhỏ người Thiên tộc củi người hành lễ và dâng cho Brent món quà riêng của chúng —— một lọ thủy tinh đựng đầy nước thánh do tự chúng thu thập, rất có lòng.

Không đắt tiền nhưng mất nhiều thời gian thu thập, là món quà hết sức ý nghĩa.

Brent mỉm cười gật đầu, Ninh Tịnh bước lên chắn trước mặt Brent, nhặt lấy bình nước thánh từ trên tay bọn nhỏ. Nhưng chính vào lúc này, đứa trẻ vẫn luôn cúi gằm mặt đứng cuối hàng bỗng chìa tay ra, nhanh như chớp không chể cô tay trắng mìn của Ninh Tịnh.

Trong nháy mắt, lòng bàn tay đứa nhỏ hoá thành làn khói đen quý dị, quần lấy hai cổ tay Ninh Tịnh, hoàn toàn phốt ló Brent đứng bên cạnh.

Ninh Tịnh: "?????" Khoan đã, kịch bản thông thường đâu rồi? Nói tấn công Brent cơ mà?

Hệ thống: "....."

Ninh Tịnh phát hiện 1 điều, ma pháp đen này chỉ được lệnh không chế cô nhưng không được phép làm cô bị thương.

Gống như..... mệnh lệnh của người thi triển con rối không phải giết Brent.... mà là đem cô đi.

Hai đứa nhỏ khác không phát hiện bản mình bị khống chế, thấy một màn này thì sợ hãi hét lên bỏ chạy.

Khuôn mặt Brent tái đi, lập tức cúi tay ngăn cản. Làn khói đen quần quanh cổ tay Ninh Tịnh phát hiện ý đồ của hắn, nó đột nhiên thay đổi hình dạng, biến thành 1 thanh kiếm, đâm thẳng về phía ngực Brent.

Đồng tử Ninh Tịnh co rút dữ dội, vội vã lao lên chắn trước mặt Brent." Tránh ra ——"

Tin tức đại thần quan khi đang tuần tra Hạ Thiên giới bị Ma giới đánh trọng thương gây náo loạn toàn Thiên giới.

Theo báo cáo, lúc đó ma khí chỉ còn chưa đầy nửa thước nữa sẽ đâm tới trái tim hắn. Cảnh tượng lúc đó thật sự trấn động. Nếu lúc đó không phải có người chắn cho Brent thì hắn đã ngấp ngoài từ lâu.

Tuy ám sát không thành nhưng mũi kiếm vẫn xuyên qua người hắn. Chấn thương nghiêm trọng khiến hắn lâm vào hôn mê.

Người Thiên tộc không có thọ mệnh vô tận và buff chữa trị vết thương với vận tốc ánh sáng như một số con dân Ma tộc. Người Thiên tộc sẽ sinh bệnh, sẽ già đi. Khi trọng thương thậm chí còn không thể dùng ma pháp chữa trị, chỉ có thể phục hồi từ từ bằng thuốc.

Ngay khi Brent lâm vào hôn mê, chỉ sau nửa ngày một tin đồn kì quái nhanh chóng lan truyền khắp Thiên giới.

Nghe nói ma pháp đen tấn công Brent là từ trên tay một vị thần quan tên là Hera.

Nếu không phải Brent không có lòng phồng bị với cô ta cộng thêm khoảng cách giữa hai người lúc đó thì tuyệt đối sẽ không tạo thành thương tổn lớn như vậy.

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc chính là cô gái tên Hera kia có một mái tóc xoắn màu đen nhánh. Mỗi con dân Thiên tộc đều biết đó là điểm đặc trưng của người Ma tộc.

Cái tin đồn này không phải không có căn cứ. Chứng kiến sự việc hôm đó không chỉ có dân chúng mà còn có đoàn kỵ sĩ nghe tin chạy đến và đoàn người chìm trung thành tận tụy của Brent.

Ninh Tinh biết Brent sẽ dễ dàng vượt qua cửa ải này nhưng con dân Thiên giới thì không, hay nói cách khác, đang lúc con dân bàng hoàng phần nộ thì nghe được tin đồn này, họ cuối cùng đã tìm được chỗ để phát tiết.

Thần hội, thần dân Y Á.

Ninh Tinh đứng lẻ loi giữa cửa thần đàn, đứng ngược sáng, đối mặt với ánh mắt tức giận và nghi ngờ của vô số người dân Thiên tộc.

Sự thù hận trong đó đủ để xé có thành ngàn mảnh.

Sống chết của Brent hiện chưa rõ, người cai quản Thần hội tạm thời sẽ do Tân Đức chủ trì. Hần ta lạnh lùng nói: "Hera, đối với chuyện này, ngươi còn gì để giải thích?"

Bị thăm vắn suốt mấy tiếng đồng hồ, con giận của Ninh Tinh đã vơi đi không ít, cô mệt mỏi nói: "Ta đã nói rất nhiều lần, lúc đó ta cách đại thần quan gần như vậy, nếu ta có ý định mưu hại ngài ấy thì hà tất phải xông lên đỡ hộ? Ma khí là do đứ tra trẻ đó biến thành."

Lời nói ra làm khơi dậy từng làn sóng ồn ào, ai cũng nhao nhao tranh cãi.

"Đứa trẻ đã chết, người chết không thể đối chứng, bây giờ ngươi nói gì chẳng được"

"Ngươi đừng có ngụy biện? Ở đây có rất nhiều người chứng kiến, ma khí là từ trên tay ngươi bắn ra"

"Quả nhiên.... dự đoán trên thủy kính xưa nay chưa từng sai, phò thần quan Tân Đức nói không sai, à ta chính là ác ma"

"Lúc trước đại thần quan cũng đi tuần tra Hạ Thiên giới có sao đâu, tại sao ngươi vừa khôi phục thần chức đi theo ngài ấy thì lại xảy ra chuyện?"

"Chính ngươi là nội gián của Ma giới, âm mưu mưu hại đại thần quan, ngươi còn gì để giải thích!"

.....

Đối mặt với sự chửi rủa ngập trời nhưng tâm lung Ninh Tinh vẫn thẳng tắp như cũ, chưa bao giờ chùn bước, giống hệt con thiên nga kiêu ngạo.

Cô khẽ nói: "Chính ta cũng không muốn nhìn thấy đại thần quan bị thương. Ta biết giờ ta có nói gì mọi người cũng không tin. Được thôi, đợi đại thần quan tỉnh lại, ta sẽ tự đi giải thích với ngài ấy."

Có người cười nhạo: "Ngươi thiếu chút nữa đã giết chết đại thần quan, ngươi nghĩ ngài ấy sẽ gặp lại ngươi sao?"

"Chúng ta sẽ không cho phép một kẻ nguy hiểm như ngươi lưu tại Thiên giới" Một phò thần quan đồng dạng nói lớn: "Chiếu theo điều lệ của Thần hội, thần là nhân viên thần chức, nếu dám giấu giếm cấu kết với Ma tộc, thần nhiên phản bội Thánh Quang, dám bị thương đại thần quan thì nên bị tước bỏ thần cách, không được phép hoà giải hay giải thích"

Tân Đức nhìn cô, trầm giọng nói: "Hera, ngươi bị trục xuất khỏi Thiên giới"

.....

Khoảng không Hỗn độn, trong lớp sương mù dày đặc không phân biệt nổi ban ngày hay ban đêm, Ninh Tinh nằm ngửa trên nền sỏi tối om, nhớ lại những gì xảy ra 9 ngày trước.

Máu đỏ đông lại trên mí mắt, thông qua lớp máu đông, cả thế giới như thể được phủ thêm lớp màu hồng nhàn nhạt. Chân tay lộ ra sau lớp quần áo chất đầy vết trầy xước, trông vô cùng chật vật.

Các vết thương không gây tử vong không gây chết người nhưng lượng máu chảy ra từ vô số miệng vết thương có thể dẫn đến mất máu mà chết.

Bên trên còn đờ. Chỗ sốc nhất chính là xương sườn bị gãy và biến dạng dưới lớp quần áo rách nát.

Thiên tộc sa đoạ là những người bị tước đoạt thần cách, hay nói cách khác từ đây sẽ không thể trở về Thiên giới. Không giống với việc tự nguyện rời khỏi Thiên giới, người bị đuổi khỏi Thiên giới phải trải qua 9 ngày 9 đêm mới rời xuống đáy của Khoảng không hỗn độn.

Hệ thống cân trọng nói: "Kì chủ, cuối cùng ngươi cũng tỉnh. Đã qua 9 ngày 9 đêm, ừm, ở Ma giới thì là 9 năm. Chúng ta đang ở đáy Khoảng không hỗn độn, ngươi ổn chứ?"

Ninh Tinh nằm im như cá chết, trợn mắt nói: "Không chết được, không thấy ta đang thờ đốc sao?"

Cô chậm rãi cử động cơ thể, gian nan xoay cổ tay và chỉnh lại quần áo rách nát. Vết thương phủ kín khắp người, xương sườn bị gãy nhưng cô không cảm thấy đau đớn. Quay đầu nhìn đôi cánh sau lưng, có chút bẩn, hơi xẹp nhưng vẫn sáng ngời.

Hệ thống: "Ngươi không cảm thấy đau đớn là bởi chức năng mới được thêm vào của thế giới này, chúng ta có thể bảo vệ ngươi khỏi các chấn thương liên quan đến nhiệm vụ cốt truyện, khả năng che chắn tối đa là 90%, vết thương ở sườn quá nặng chúng ta không thể chữa lành cho ngươi nhưng có thể đảm bảo ngươi không bị chết. Mặt khác, trong quá trình đoạ thiên sẽ xảy ra những cơn đau xé rách linh hồn đối với cơ thể ngươi, cái này cũng được tổng bộ giúp ngươi che chắn, đó là lí do ngươi ngủ đến tận bây giờ"

Ninh Tinh tức đầu đứng dậy: "Lần này phần không hợp lý của cốt truyện đã được lấp đầy rồi chứ?"

A Tư Già Lạc không phải vì trả thù Thiên tộc mà đánh lên Brent, nếu không Brent đi tuần tra hạ giới nhiều lần như vậy, tại sao hẳn không ra tay?

Mục đích thật sự của hắn là mang đi người hiếm hám mới tới Hạ Thiên giới là cô.

Mệnh lệnh cho con rối cũng là mang cô đi. Ninh Tinh không thể thoát khỏi ma pháp đen lúc ấy, không chỉ cô, ngay cả các nhân viên thần chức bình thường khác cũng thế, vốn có thể mang người đi một cách dễ dàng nhưng không thể ngờ Brent lúc đó lại ở ngay bên cạnh cô, còn thay cô đỡ đòn.

Con rối là người nhận được mệnh lệnh làm việc, chúng không biết xử lý tình huống bất ngờ xảy ra, vì hoàn thành nhiệm vụ, chúng sẽ tấn công bất cứ ai ngăn cản mình. Ở một khoảng cách gần như vậy, thông thường Brent có thể dễ dàng hoá giải ma pháp đen phổ thông. Nhưng đây là ma pháp do chính A Tư Già Lạc tự tay yểm, không thể so sánh với các ma pháp đen thông thường.

Tuy rằng hậu quả rất nghiêm trọng, hậu quả xấu cũng đều trút hết lên người cô nhưng Ninh Tinh tin A Tư Già Lạc không hề có ý muốn tổn thương cô.

Ninh Tinh: "Hệ thống, ta nhớ là trong cốt truyện gốc không có chuyện Hera bị tổng cô khỏi Thiên giới."

Hệ thống: "Đó là bởi vì trong lễ trưởng thành của Hera không xảy ra sự kiện thủy kính biến hoá. Cho nên tuy qua chuyện vừa rồi cô ấy có bị nghi ngờ nhưng nếu chỉ dựa vào mái tóc đen mà kết luận cô ấy có tội thì thật phi lý. Nhưng ngươi không giống vậy, tiền đoán tại Thủy kính hôm ấy chính là nguyên nhân quan trọng nhất khiến ngươi bị trục xuất khỏi Thiên giới"

Ninh Tinh: "....." Đậu má.

Cô vẩy tay, muốn chữa khỏi miệng vết thương trên người trước nhưng phát hiện mình không thể sử dụng thần lực.

Hệ thống lí nhí báo cáo: "Những kẻ bị trục xuất khỏi Thiên giới đều bị tước đoạt thần cách, ngươi không thể sử dụng ma pháp Quang Minh được nữa."

Ninh Tinh không trả lời, thần thờ cúi đầu.

Hệ thống an ủi: "Kì chủ, tuy rằng không còn thần lực nhưng ta có tin tốt muốn báo cho ngươi, tiến độ hoàn thành cốt truyện hiện giờ đã lên đến 75%, giá trị Nhân phẩm cũng tăng lên 200 điểm. Còn về Thiên giới và Ma giới, đặc biệt là Ma giới, ta có rất nhiều tin tức muốn nói cho ngươi nghe, đều là sự kiện xảy ra trong 9 năm qua....."

Chưa nói hết câu thì bỗng nhiên bụng Ninh Tinh réo lên "Ọc ọc ~"

Bầu không khí ưu buồn đột ngột biến mất, hệ thống: "....."

Ninh Tinh: "Ta đã 9 ngày 9 đêm không được ăn cơm, đói sắp chết rồi đây này"

Hệ thống: "Ngươi....."

Ninh Tinh hùng hồn lý lẽ nói: "Ngươi cái gì mà ngươi, tiền nữ cũng phải ăn cơm được chứ!"

Hệ thống cạn lời: " Vậy người đi tìm đồ ăn trước đi?"

Ninh Tịnh xoa bụng, nơi hoang vu lờ lánh thế này, nó bảo cô đi chỗ nào tìm thức ăn? Không thể về lại Đình trời, cô vừa mới bị đá khỏi Thiên giới chín ngày trước, về bây giờ chắc chắn sẽ bị nhận ra, bị vút xuống lần nữa thì khác gì bây giờ. Vậy chỉ còn cách đi đến Ma giới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thế giới 4 : Bánh bao nhỏ thứ tư (13)

Cửa vào Ma giới vẫn giống năm đó, là ánh sáng duy nhất trong Khoảng không hỗn độn tối tăm, chỉ cần đến là có thể nhận ra mà không cần tốn công đi tìm.

Trong màn sương mờ mù dày đặc toàn mùi lưu huỳnh, lối vào Ma giới sừng sững hiên ngang, vách đá lởm chởm xấu xí, nhám thạch tràn đầy mặt đất thông qua những vết chân chim nứt nẻ, cột dung nhám phun trào sôi sục, nguy hiểm và nóng rực.

Cả quãng đường từ xa lại gần cổng Ma giới không một bóng người, phong cảnh xung quanh hoang vắng đến đáng sợ.

Khi đến gần mới rõ, cánh cổng Ma giới từng không ai đoán được từ đâu xuất hiện hai ky binh sừng sững đứng canh gác. Mặt xanh mồm đầy răng nanh, tay cầm trường kích, cánh chừng nghiêm ngặt, không còn là nơi Thiên tộc có thể tùy ý đi vào. Ngọn lửa được tạo ra bởi ma thuật đen từ bức tường đá chiếu sáng cả một vùng xung quanh cổng Ma giới. Nếu lấy ra so sánh, có lẽ sự rực rỡ của đôi cánh Thiên tộc cũng bị giảm đi không ít, giống như khoảng cách giữa lưu huỳnh và ánh trăng.

Ninh Tịnh phủi quần áo, dùng sức lau đi máu đông dính trên thái dương. Khuỷu tay vô tình chạm qua vùng xương sườn, trống không, xem ra ít nhất phải gãy mấy cái xương sườn.

Cũng may có hệ thống giúp cô che chắn cảm giác đau nên cô mới có thể đi lại giống người bình thường, chỉ có điều trông hơi kinh dị một chút (= _=).

Không có sức mạnh Quang Minh bảo hộ, sau khi đi vào Ma giới, cô cần mau chóng nghĩ cách chữa lành các lỗ thủng trên cơ thể. Vì dù sao, không cảm thấy đau đớn không có nghĩa vết thương không nghiêm trọng, việc thiếu máu đã đủ dẫn đến tử vong.

Nghĩ đến đây Ninh Tịnh quyết tâm lên bước tiến về cổng Ma giới.

Thủ vệ Ma giới quay đầu nhìn Ninh Tịnh đang tiến lại gần, sắc mặt biến đổi, Ninh Tịnh nhận cảm phát hiện sát ý trong mắt họ, ngay tức khắc, một thanh kiếm đồng sắc nhọn đi kèm với đòn tấn công ma pháp đánh úp về phía Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh kinh hãi, vội vàng vó cánh lui về sau, do bị thương nên tốc độ giảm xuống, nhưng may mắn vẫn tránh khỏi đòn tấn công bằng kiếm, không đến độ bị đâm cho tử vong.

Sát thương vật lý không thành nhưng lại thành công bị ma pháp làm tổn thương, Ninh Tịnh không còn sức mạnh Quang Minh bảo hộ, Ma khí phát ra xung quanh thanh kiếm đồng làm cô bị bóng, giống như da trên mu bàn tay bị bóng bởi đám lầy của Tái Duy, vết đen bắn lên lan ra đôi cánh, những chiếc lông trắng như tuyết cuộn lại và dần dần ngà đen, đáng sợ và toả ra mùi khét lẹt.

Ninh Tịnh chặt vật quý rap trên mặt đất, họ khan nồn ra ngum máu lỏn.

Tuy không đau nhưng cú ngã này làm cô nhanh cận kề với cái chết.

Hai ma vật cánh gạc kinh ngạc nhìn nhau. Đòn tấn công của bọn họ chủ yếu dựa vào kiếm đồng. Ma khí gắn trên thân kiếm vốn không thể đã thương được người Thiên tộc, chưa kể người Thiên tộc mang cánh còn có lực Quang Minh bảo hộ, làm sao lại yếu đến mức này, mới vậy đã nỏn ra máu?

Hệ thống: " Ký chủ, trong thế giới này, tổng bộ đã đưa thêm chức năng 【Giá trị cánh báo thanh máu】 để có thể giám sát sự sống của kí chủ bất cứ lúc nào, đòn vừa rồi khiến người mất 5 điểm HP, người bây giờ còn 5 điểm, đừng cố xông vào."

Ninh Tịnh nằm rạp trên mặt đất như một con chết trôi, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: " Hệ thống, người bị đơ à, sao không nói sớm"

Hệ thống: " Xin lỗi, 【Giá trị cánh báo thanh máu】 chỉ hiện lên khi mức máu của kí chủ giảm xuống dưới mức cảnh báo"

Ninh Tịnh cả gần hét: " Cút đi"

Hệ thống: " Trong lúc người nằm xuống nghỉ ngơi, ta sẽ nói cho người nghe tất cả sự tình xảy ra trong 9 năm vừa rồi tại Ma giới. Kể từ sau khi người bị trục xuất khỏi Thiên giới, Ma giới cùng Thiên giới bắt đầu dây dưa không dứt. Mới đầu, Thiên giới cảm thấy việc xấu trong nhà không nên tiết lộ cho người ngoài biết nên phong toà toàn bộ tin tức về sự kiện người bị trục xuất, ky binh của A Tư Già Lạc ép sát lãnh thổ Thiên giới đòi người. Sau khi hai bên đánh nhau vài trận, Thiên giới mất đi vài thành phố và chết mất vạn ky binh. Có lẽ suy xét đến việc con át chủ bài Brent còn chưa tỉnh lại, nếu tiếp tục che giấu tin tức người bị trục xuất thì trả giá lớn quá nên bọn họ chọn cách thẳng thắn trả lời. Chỉ có điều bọn họ không nói rõ người bị trục xuất lúc nào. Ngờ tưởng sau khi trả ra tin tức A Tư Già Lạc sẽ bỏ qua, ai biết được hẳn ta hoàn toàn không có ý định dừng lại, mấy năm nay đuổi đánh Thiên giới như một con chó điên.... hai bên gây chiến lâu như vậy làm thù hằn giữa dân chúng hai cõi ngày càng sâu sắc. Nhìn thấy người Thiên tộc nghiêng ngàng bước vào Ma giới nên mới tấn công người. Nếu người muốn đi vào, tốt nhất nên lấy thân phận " con mồi" thì hơn."

Ninh Tịnh sừng sốt, con mồi là có ý gì?

Nhưng cô còn có chuyện quan trọng hơn cần kiểm chứng: " Hệ thống, người nói Tiến độ hoàn thành cốt truyện bây giờ là 75%, không phải ta đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của thế giới này rồi sao? Sao nó vẫn còn ở mức này?"

Hệ thống: " Vốn dĩ là tăng lên 99% nhưng do hành động của Brent lúc đó nên mạch truyện bị thay đổi, bị hỏng một lỗ lớn cần người đi bổ sung."

Ninh Tịnh nhướn mày: " Brent làm sao? Không phải hắn đang hôn mê à?"

Hệ thống khẽ thờ dài, thấp giọng thì thầm bên tai Ninh Tịnh nội dung của nhiệm vụ cuối cùng. Nó còn nói thêm: " Chỉ cần người làm xong cái này là có thể lên tới 100%"

Ninh Tịnh ngây người, vẻ mặt phức tạp khế căn môi dưới.

Nhiệm vụ cuối cùng hệ thống giao.... thật sự ngoài dự đoán.

Đang nói thì Ninh Tịnh cảm giác có hai người đang tiến về phía mình, ma khí nồng đậm chứng tỏ bọn họ là người Ma tộc. Không những thế còn là Ma vật cấp cao.

Khi sức mạnh Quang Minh đạt ngưỡng tối đa, người Ma tộc có thể phát hiện ra sự tồn tại của người Thiên tộc ở một khoảng cách rất xa. Nhưng trong người Ninh Tịnh hiện giờ gần như trống không, nên khi hai người Ma tộc đến gần còn suýt nữa giẫm lên người cô.

Ninh Tịnh chống người nhôm dậy, ánh mắt đề phòng nhìn hai người Ma tộc.

Về ngoài của Ma vật cấp cao quá nhiên quyền rũ mũi hoặc, khí chất gọi cảm, đơn giản, thẳng thắn và không biết xấu hổ. Quần áo muốn mỏng thế nào thì mỏng thế ấy, muốn xẻ vạt rộng bao nhiêu thì rộng bấy nhiêu, nữ Ma vật đi đường đánh mỏng dờ dội, nam Ma vật cũng là sinh vật mê hoặc chúng sinh.

Còn nữa, không có ngoại lệ, mái tóc bọn họ đều là màu đen, hơn nữa cánh là cánh xương.

Trong lúc Ninh Tịnh cảnh giác đánh giá 2 người Ma tộc thì bọn họ cũng kinh ngạc đánh giá Ninh Tịnh.

Đây là một người Thiên tộc bị thương nặng nằm bên ngoài cổng Ma giới, đáng vẻ trông có vẻ rất chật vật, đôi cánh tuyết trắng bị ma khí làm cháy đen. Nhưng lớp máu bết bết trên mặt vẫn không che nổi vẻ ngoài xinh đẹp của cô, con người màu hồ phách tinh khiết như rơi xuống hồ băng, lạnh lùng và thờ thờ, không làm gì cũng khiến người khác rét run.

Người Thiên tộc vừa có hủ vừa đề tiện nhưng không thể phủ nhận, bọn họ có vẻ ngoài siêu cấp xinh đẹp.

Thời điểm yếu ớt không thể phản kháng càng làm cho người ta ngửa ngáy chân tay.

Tên Ma vật cao hơn kẹp đầu thuốc trên tay, sóng mắt quyền rũ, hứng thú đánh giá Ninh Tịnh, hẳn ta nói với người bạn đứng cạnh: " Ai Mông, nhìn xem chúng ta nhặt được cái gì này, là một tên Thiên tộc có cánh."

Người được gọi là " Ai Mông" lùn hơn một chút, mái tóc xoắn dài, hững hờ liếc Ninh Tịnh: " Tinh táo lại đi, Bỉ Đắc, người cảm thấy bên phía quý tộc Verdoga sẽ thích loại con mồi khiếm khuyết này sao?"

Bỉ Đắc phà mặt lờn khối nói: " Tại sao không? Ai mà không biết bệ hạ si mê người Thiên tộc có cánh, nhiều năm như vậy, chỉ cần nghe tin nơi nào có người Thiên tộc rơi xuống Ma giới thì ngài ấy đều từ đích thân tới xem. Chưa kể nửa tháng nữa sẽ đến sinh nhật bệ hạ, đám quý tộc ở Verdoga còn ước gì có thể chặt gãy đôi cánh của người Thiên tộc để dâng lên bệ hạ, đem người phụ nữ này đưa đến Verdoga, lo gì không bán được giá tốt"

Rất nhiều người đều cho rằng sinh nhật Ma vương là ngày hẳn sinh ra. Chỉ có Ninh Tịnh biết, ngày đó chính là ngày cô vút bỏ hẳn, cũng là ngày hẳn vút bỏ toàn bộ quá khứ phía sau.

Ninh Tịnh: " Bây giờ ta mới biết hẳn lấy ngày hôm đó làm ngày kỉ niệm của Ma giới."

Hệ thống: "Cảm giác oán hận bao trùm"

Ai Mông bừa bãi, đi lại quanh người Ninh Tĩnh đánh giá, ghét bỏ nói: "Con mồi phổ biến được giới quý tộc yêu thích là cánh của đám Thần quan, chỉ những đôi cánh lớn trắng tinh mới bán được giá tốt. Người nhìn tên này xem, đến kỳ binh gác cổng Ma giới cũng có thể khiến cô ta bị thương, nhất định chỉ là tên dân đen không có sức mạnh Quang Minh. Cánh lại bẩn như vậy, còn bị cháy rụi, vết máu trên mặt thì chẳng biết có lau sạch được không.... nhìn kia, còn rụng lông nữa."

Ninh Tĩnh bị chê bai: "....." Đậu má.

Bi Đắc ngồi xổm xuống, nheo đôi mắt hẹp dài, dùng đầu thuốc ngá ngón chọc phần cánh bị dính máu của Ninh Tĩnh: "Đôi cánh này tuy bị bẩn, còn bị cháy xém một phần, nhưng người nhìn kĩ coi, hình dáng nó vừa cân xứng vừa hoàn mỹ. Lau sạch tuyệt đối không thua kém đôi cánh nào."

Theo lý thuyết, khi hai quốc gia đánh nhau thì dân chúng hai bên cũng ghét nhau lây. Nếu nhìn thấy kẻ địch của mình đang hấp hối thì đa phần đều chọn cách đâm thêm một phát cho kẻ địch chết hẳn.

Nhưng ở Ma giới lại không giống vậy.

Nơi này cuộc sống còi mòi, nếu bạn muốn xác định người Ma tộc có chán ghét một ai đó thì phải xem hân có nguyện ý lên giường với người đó hay không. Khi đối xử với người Thiên tộc, người Ma tộc đặc biệt rành rọt. Rõ ràng đang đánh nhau cùng người ta nhưng họ sẽ không từ chối lên giường cùng những tù binh Thiên tộc xinh đẹp. Tuy rằng sau khi mặc quần sẽ trở mặt giết bạn tình một cách tàn nhẫn, bọn họ rất rành rọt trong vấn đề khoái cảm tình dục và tình cảm thực sự.

Chắc có lẽ càng là thứ linh thiêng thì càng gọi lên ham muốn chinh phục và mong muốn làm vậy bản thứ đó, muốn tự tay xé nát mặt nạ cảm dục của chúng.

Ninh Tĩnh: "Cái này còn không phải rút ch'm vô tình trong truyền thuyết sao?"

Hệ thống: "....."

Trừ điểm này ra thì điều chưa bao giờ thay đổi trong xương cốt của người Ma tộc chính là khát vọng đối với đôi cánh của người Thiên tộc.

Một từ được lưu hành phổ biến hiện này là từ "con mồi", từ này đề cập đến người dân Thiên tộc sau khi bị bắt và được lên đơn để chuẩn bị chặt đứt đôi cánh.

Ai Mông quan sát hồi lâu, cánh xương vỡ "Bộp bộp bộp", đuổi người, miễn cưỡng bị Bi Đắc thuyết phục: "Thôi được, chúng ta chặt gãy cánh cô ta là được, khỏi cần mang theo tên Thiên tộc này về cho phiền toái."

Bi Đắc phản đối: "Không được, cánh Thiên tộc sau khi chặt bỏ cần dùng dịch ma thuật bảo quản, ta không muốn bỏ nhiều đồng vàng để mua dịch ma thuật đầu, năm mươi đồng vàng một lọ đấy! Thà mang theo cô ta còn hơn."

Ninh Tĩnh sau khi biết bọn họ trước khi đến Verdoga sẽ không có ý định giết cô, cô có thể mượn chuyện này để ở lại Ma giới dễ dàng nên không lên tiếng phản đối.

Thanh máu của cô sắp sửa chạm mức 0, phản kháng là chuyện vô ích, làm không tốt không khéo còn tự mình hại mình. Chỉ bằng đi theo bọn họ, dù sao đích đến của nhiệm vụ cuối cùng cũng là nơi bọn họ định đến.

Nghe bọn họ nói chuyện, có vẻ bọn họ định đưa cô đến Verdoga để giao cho đám quý tộc, đến lúc đó mới định chặt gãy cánh cô làm con mồi cho Ma vương nhân ngày sinh nhật hắn.

Đương nhiên Ninh Tĩnh sẽ không để bọn họ tùy ý chặt gãy cánh cô, đợi đến lúc xong việc đi nhờ đến địa điểm cần đến, trước bữa tiệc, cô nhất định phải tìm cơ hội lấy được thứ mình muốn rồi yên lặng chuẩn ìm.

Sau khi Bi Đắc cùng Ai Mông nhất được Ninh Tĩnh thì niệm một chú ngữ trời buộc lên người cô, đưa cô vào Ma giới. Khi thân phận đổi thành "con mồi", còn mang trên cổ vòng cổ trời buộc vô hình, kỳ binh gác cổng lúc này không còn ngăn cô nữa.

Hai người này tuy là Ma vật cấp cao nhưng thật ra tuổi còn rất trẻ, chỉ tầm 200 tuổi đồ vẻ. Nếu Ninh Tĩnh vẫn còn sức mạnh như xưa thì chú ngữ này chỉ như muỗi đối với cô. Lay chúa, giờ cô xuống cấp bị coi khinh như chó, đi hai bước thờ dốc một bước, thôi vẫn đừng mơ quái đẹp thì hơn.
⌋ (▽⌋⌋⌋) ⌋

Đằng sau cánh cổng Ma giới là thành phố giáp biên giới của Ma giới tên gọi là Hi Lai Trạch.

Bởi vì tiếp tục không được ăn cơm nên thanh máu của Ninh Tĩnh lại rút thêm 2 điểm. Cũng may việc đầu tiên Bi Đắc cùng Ai Mông làm sau khi tìm được chỗ nghỉ chân là gọi thức ăn. Ngoài việc chưa cho cô ăn thịt thì thật ra họ không khắc nghiệt với cô lắm.

Chín ngày chín đêm không ăn cơm, Ninh Tĩnh miễn cưỡng làm mới duy trì được hình tượng, từ tốn và com vào miệng. Thanh máu lúc này mới lức lư nhảy lên 10 điểm.

Mồ heo trước hết phải nuôi heo béo tròn. Kế tiếp vì đề tránh cho Ninh Tĩnh giữa đường đã game over nên Bi Đắc cùng Ai Mông đã điều trị vết thương cho Ninh Tĩnh. Chè thuốc tác dụng quá chậm nên bọn họ thử dùng ma pháp đen để trị liệu, đầu tiên họ thử nghiệm trên vết thương nhỏ trước.

Dựa vào kinh nghiệm khiến vết thương của A Tư Giã Lạc càng thêm trầm trọng khi sử dụng ma pháp lần trước mà Ninh Tĩnh cho rằng mình cũng như vậy. Ai biết cơ thể của cô lại hoàn toàn tiếp nhận ma pháp đen, miệng vết thương mau chóng đóng vảy.

Ninh Tĩnh lúc này mới ngộ ra, sức mạnh Quang Minh bị rút cạn, thần cách bị kích bỏ khiến cô mất đi thần tính của người Thiên tộc, Brent đã từng khen ngợi thần tính của cô rất cao. Ngoại trừ cánh chưa hoá đen thì thực tế cô đã hoàn toàn được xem như một Ma vật hoàn chỉnh.

Khi trị liệu tới vùng xương sườn, Bi Đắc cùng Ai Mông đều không nên nổi kinh ngạc, nhìn vào độ lõm của xương sườn thì ít nhất phải gãy vài chiếc, chỉ sợ còn tổn thương đến nội tạng, khó trách mặt cô gái này trắng bệch như vậy.

Bị thương nặng thế này mà tự mình bước đi không một tiếng kêu than vãn, sự kiên cường giấu sau vẻ ngoài mỹ lệ thật sự khiến họ bội phục người Thiên tộc.

Bọn họ không hiểu người Thiên tộc cao ngạo đến mức nào mới có thể đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết vẫn không thêm lên tiếng cầu xin cứu mạng.

Ninh : sau khi được thêm buff không đau. Tĩnh không biết mình đã thành công làm màu trước mặt hai Ma vật đi cùng. Sau khi được trị thương, thanh máu của cô dần dần nâng lên trên vạch cảnh báo, cô cũng không nhận được thông báo về giá trị cụ thể nữa. Tuy nhiên điều này có nghĩa cô không cần lo lắng mình có thể ngóm bất cứ lúc nào.

Nửa tháng sau, Ninh Tĩnh theo chân Bi Đắc cùng Ai Mông đến địa điểm cần đến—— thành Verdoga.

Verdoga là thủ đô của Ma giới, là thành phố sa đoạ huyền thoại trong các bài thơ.

Nơi này phù phiếm, thịnh vượng, mỹ hoặc, là thiên đường của Ma vật cấp cao. Ma thuật đen tạo ra bầu trời đầy trăng và sao, khiến một nơi phần lớn thời gian đều là ban đêm như Ma giới cũng có thể trông thấy sao rực rỡ.

Gióng như trong lời đồn, hoa hồng là biểu tượng có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi. Có thể thấy được Verdoga là thành phố đầu tiên được thành lập bởi A Tư Giã Lạc, nó thực sự chứa đầy dấu ấn của hắn.

Khi đi ngang qua vườn mọc hoa, Ninh Tĩnh thậm chí còn trông thấy cả một cánh đồng bất tận trồng toàn hoa hồng đen.

Trên đường cái không còn ngửi thấy mùi lưu huỳnh khó chịu, mỗi khi màn đêm buông xuống, các quán bar ở đây đều vô cùng náo nhiệt. Nữ ma vật eo nhỏ mỏng to, mái tóc xoắn bồng bềnh quyen rũ, trên người toả ra mùi thơm của nước hoa và khói thuốc, cặp đùi trắng nõn lộ ra thu hút mọi sự chú ý. Họ sẽ dựa vào quầy bar, thần thái tự tin và sóng mắt quyen rũ lướt qua từng chàng ma vật, khiến họ tự mình đi đến và chạm cốc với mình.

Nếu Đỉnh trời là Eden trên bầu trời linh thiêng không một tí vết thì Verdoga chính là địa ngục xấu xa trên đây quyen rũ.

Ninh Tĩnh hít một hơi thật sâu.

—— Rốt cuộc cũng tới nơi, địa bàn của A Tư Giã Lạc, cũng là nơi thực hiện nhiệm vụ cuối cùng.

Tác giả có lời muốn nói: Ấy u..... Trúng Thối chương sau sẽ lên sân khấu, phong cách hiện tại của hắn chính là đồ để tiện quyen rũ, hihi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phần Điện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 59: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (14)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: @A Uyển(Uyenyen1101)/ **Beta:** Phong lưu công tử

Người Thiên tộc có cánh là một hàng quý hiếm. Bí Đắc và Ai Mông không phải lần đầu làm việc này, thậm chí họ có cả khách quen. Ninh Tịnh bị bán cho một đại thần ở Verdoga với giá một trăm đồng vàng.

Sau khi để đám quý tộc kiểm tra nguồn hàng và xác nhận mua bán xong, thông thường nhóm Bí Đắc sẽ chặt bỏ cánh, xử lý cẩn thận, đem ngâm trong dịch ma thuật rồi mới giao hàng.

Hơn một ngàn năm trước, trong mắt người Thiên tộc, mạng Ma tộc rẻ rúm như heo như chó. Hiện tại vận đồi sao dòi.

Lúc tên đại thần nhìn thấy mặt Ninh Tịnh, Ninh Tịnh rõ ràng nghe thấy hần thoáng thốt thì thầm "Ồi chúa ơi."

Không hề do dự, hần quyết định mua đứt Ninh Tịnh, cũng bầy tỏ bản thân muốn mua cả người Ninh Tịnh, không cần hai người Bí Đắc xử lý cánh.

Vừa thoả mãn được yêu cầu của khách hàng vừa bớt được một việc, hai người Bí Đắc hớn hờ nhận tiền rồi lạnh lẽ giao nộp Ninh Tịnh cho vị đại thần kia.

Tên quý tộc này tên là Cửu Lạc, trong phủ có bảy bộ kỵ binh, bản thân hần có ma lực mạnh mẽ nên không đặt người không có ma lực như Ninh Tịnh vào trong mắt, thậm chí không thêm hạ chú trời cô, để cô tự do hoạt động trong hoa viên, vì dù sao, Ninh Tịnh chạy cũng không thoát.

Vào đêm trước buổi dạ hội mừng sinh nhật A Tư Giã Lạc, bởi vì bữa chiều ăn không no nên Ninh Tịnh đói không ngủ được, từ trên giường bò dậy. Khi vừa mới hé cửa phòng ngủ ra, cô bắt ngờ nghe được hai tên lính canh nói chuyện.

"Có thể kiếm được một người Thiên tộc dâng lên cho bệ hạ, Cửu Lạc đại nhân chắc sắp đổi vận rồi."

"Thật ra ta cũng khá ngạc nhiên, tại sao Cửu Lạc đại nhân không cho hai tiểu thương kia chặt bỏ cánh, rồi mới hiến cho bệ hạ nhỉ?"

"VẬY người chẳng biết gì rồi. Bệ hạ không thích đôi cánh bị chặt bỏ, mà thích đôi cánh vẫn còn trên lưng người Thiên tộc. Nhiều năm qua cô biết bao nhiêu người dâng con mồi lên cho bệ hạ, nhưng người duy nhất được ngài ấy giữ lại, chỉ có mỗi à tù binh Thiên tộc có đôi mắt màu hổ phách. Nghe nói bây giờ cô ta vẫn còn tức tưng bên cạnh bệ hạ."

"Í..... Người Thiên tộc mà Cửu Lạc đại nhân vừa bắt được không phải cũng có đôi mắt màu hổ phách sao? Chẳng lẽ bệ hạ thích kiểu phụ nữ như vậy?"

"Chắc là thế, nếu không Cửu Lạc đại nhân đã chẳng hớn hờ như vậy. Người Thiên tộc có đôi mắt màu hổ phách, rất hiếm gặp."

.....

Ninh Tịnh rũ mắt, đóng cửa lại, không nghe nữa.

Hôm sau.

Ma giới luôn chìm trong bóng đêm, lúc tĩnh đêm, con người ta thường không phân biệt rõ bản thân đã ngủ qua bao lâu. Ninh Tịnh trần trọc cả đêm, vừa mới chớp mắt thì bị mấy người phụ nữ Ma tộc xa lạ xách từ trên giường xuống đất, ấn vào bốn tám ki cọ. Ngay sau đó, cô bị coi như khối thịt xông hương, bôi trát toàn thân, đến cánh cũng không tha, họ chải lông cho Ninh Tịnh rồi bôi lên đó một lớp bột thơm, mùi nồng đến nỗi khiến Ninh Tịnh hắt hơi không ngừng.

Trong quá trình bôi trát, mấy người phụ nữ Ma tộc bắt đầu đánh giá cô bằng ngôn ngữ Ma tộc: "Tại sao da người Thiên tộc lại mịn màng vậy nhỉ?"

"Đừng là đẹp không tí vết, vừa trắng vừa mịn, nhìn chi muốn cắn một cái thôi."

Ninh Tịnh nghe xong gật gật khoe miệng.

Chà, không hổ là Ma giới tàn khốc.

Sau khi tẩy cả xong xuôi, Ninh Tịnh bây giờ mới có thời gian ngắm mình trong gương. Có gái trong gương đã coi bộ lóp áo chẳng thân quan đơn điệu, thay vào đó là quần áo đặc trưng của Ma giới. Cách phối màu phổ biến nhất ở Ma giới là màu đen kết hợp với màu đỏ, Ninh Tịnh mặc chiếc váy màu đỏ sẫm, phía trước không hở nhưng đằng sau lại lộ cả mông da thịt trắng nõn, còn có thể nhìn thấy phần da thịt nổi giữa cánh và lưng. Trên cổ đeo một chiếc vòng ren màu đen, từ xa nhìn lại, giống như một cái vòng tròn lên cổ con mồi.

Ninh Tịnh: "Ta cảm thấy mình giống một chú cừu non đang đợi người tới làm thịt."

Hệ thống sâu xa nói: "Ha, người vốn dĩ chính là như vậy."

Ban đêm ở Ma giới rất lạnh, Ninh Tịnh mới thay quần áo có mấy phút mà cánh tay đã nổi đầy da gà, cô dùng hai tay ôm lấy cơ thể cho khỏi rét.

Để phù hợp với chủ đề đêm nay — vũ hội hoá trang, Ninh Tịnh bị bắt đeo mặt nạ lông vũ, che kín nửa phần mặt trên rồi bị áp giải lên xe ngựa.

Khi ra cửa, cô bị hạ ma chú trời buộc, cũng bị giám sát chặt chẽ hơn. Có điều, chính Ninh Tịnh cũng không có ý định bỏ trốn, có sẵn người có thể đưa cô đến bên A Tư Giã Lạc, vì có gì không đi theo?

Cỗ xe được một con kỳ lân một sừng kéo lên không trung, di chuyển lẹ lẹ. Nhìn bầu trời đêm lụi lụi bên ngoài cửa sổ, Ninh Tịnh trầm mặc, cô vô thức nhớ tới lời hệ thống, nhớ tới nhiệm vụ cuối cùng mà cô phải hoàn thành.

Trong nguyên tác, ngay cả lúc Ma giới và Thiên giới tranh đấu đến lưng trời nở rộ đất, A Tư Giã Lạc vẫn không hiện nguyên hình. Chỉ khi Brent đến nơi mới làm hần chặt vật biến thành hình rồng, xuất hiện sơ hở, chính vào lúc này, Brent đâm xuyên

qua trái tim hắn.

Nhưng mà, trái tim A Tư Già Lạc không nằm trong lồng ngực trái.

Mặc dù Ninh Tịnh nuôi hân hai năm, nhưng chính cô cũng không biết trái tim hân mọc ở đâu. Huống hồ là trên chiến trường hỗn loạn như thế, càng khó để phát hiện ra. Cho nên thật ra Brent nhờ một thứ chỉ dẫn mới có thể nhìn thấu thân thể rỗng to lớn, tìm được chính xác vị trí trái tim A Tư Già Lạc, đâm hân một kích mất mạng.

Thứ đó, chính là máu của A Tư Già Lạc.

Nói tới đây lại thấy một cái Bug xuất hiện. Brent hôn mê vào 9 ngày trước, nhưng mãi đến tận lúc đánh gậy gay cấn hân mới tỉnh lại, lấy đầu ra cơ hội tiếp cận A Tư Già Lạc, theo lý thuyết, hân không có khả năng lấy được máu của A Tư Già Lạc.

Lỗ hổng này, chính là chỗ vô lý của cốt truyện.

Ninh Tịnh phải đánh cắp một giọt máu trên người A Tư Già Lạc trước khi Brent thức tỉnh. Không nhiều không ít, chỉ cần một giọt là đủ để kết thúc vương triều thống trị của A Tư Già Lạc, đủ để vào thời khắc máu chốt bị Brent luyện thành tro.

—— Một nhiệm vụ vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại không thể chối từ.

Nhớ lại hình ảnh phản chiếu trong thủy kính lúc cử hành nghi thức thành niên, cảnh tượng cô bóp chặt trái tim trong tay, không biết có phải dự báo trước cho nhiệm vụ này hay không.

Xe ngựa bay vọt lên bầu trời đêm Verdoga, rồi đáp xuống trước một cái cầu đá thật lớn. Cầu đá nặng ngàn cân hoàn toàn treo lơ lửng giữa không trung, phía dưới là một con sông lớn chảy siết, nước sông sùng sục bọt khí acid. Sau khi qua cầu, xe ngựa ngừng trước một tòa lâu đài đèn đuốc sáng trưng.

Ninh Tịnh ngẩng đầu nhìn tòa lâu đài trước mắt. Âm nhạc xập xình, đỉnh tháp bên nhọn cao ngất dựng thẳng tận trời, bức tường màu trắng đỏ bên ngoài phủ đầy bụi gai. Cổng vòm lớn được xây theo phong cách La Mã, chạm khắc bức phù điêu của ác ma, đáng sợ nhưng tuyệt đẹp.

Trước đài phun nước đầu sần mấy cỗ xe ngựa. Mỗi khi có khách quý đến, ma vật cấp thấp thân hình thấp bé ân cần tiến lên, quỳ bò trên mặt đất, dùng lưng làm bệ kê chân. Lúc Ninh Tịnh xuống xe, tay chân gầy gò của con ma vật nhỏ run lên, lưng lay như thể sắp đổ.

Trong đám đông toàn cánh xương xẩu, đôi cánh của Ninh Tịnh gây ra một trận xôn xao nhỏ tại hiện trường. Rất nhiều ánh mắt nóng rực tập trung trên người cô —— vài phần kinh ngạc xen lẫn vài phần khinh thường.

Không cần nghĩ cũng biết, đây chắc chắn là lễ vật mà tên Cừu Lạc kia định hiến cho Ma Vương bệ hạ.

Cừu Lạc vẫy tay đón người, sau đó dẫn Ninh Tịnh đi vào.

Có chú ngữ trôi buộc trên người, nếu không muốn bị lực hút kéo mất cân bằng thì bạn phải ngoan ngoãn đi theo. Ninh Tịnh bắt lực đi theo.

Bước vào hội trường tổ chức dạ hội, quả nhiên, khách khứa đều đeo các loại mặt nạ sắc sỡ đa dạng. Ninh Tịnh len lút đánh giá xung quanh. Hội trường rộng lớn, người ma tấp nập, ánh đèn mờ ảo, không thấy bóng dáng A Tư Già Lạc, vương tọa đáng xa cũng trống không.

Hai người không tiến vào sân nhảy mà đi thẳng qua hành lang cổ điển ra ngoài. Phía ngoài là một cây cầu đá khác rất dài, dài đến nỗi khiến con người ta cảm thấy mọi vật vừa rồi đều là hư không, bờ bên kia lâu đài mới là sào huyệt chính mà A Tư Già Lạc trú ngụ.

Lối vào cầu đá có kỵ binh canh gác, Cừu Lạc tươi cười, tiến lên nói gì đó, chỉ thấy sau khi hân nói xong thì một con điều thú khổng lồ đáp xuống trước cầu, mang theo hai người Ninh Tịnh qua sông.

Hệ thống: "Bên trong cây cầu đá kia bày ma pháp, nếu muốn qua sông thì phải nhờ điều thú mang qua."

Ninh Tịnh gật đầu.

Sau khi hạ cánh, sự náo nhiệt bên kia bờ như chìm vào dĩ vãng, phía bên này rất an tĩnh. Bụi hoa hồng đen tán ra hương thơm ngào ngạt, con doi treo ngược trên bụi gai, đôi mắt cam vàng nhìn thẳng vào Ninh Tịnh.

Có rất nhiều người muốn dâng lễ vật cho Ma Vương, lễ vật chất đồng trong một phòng riêng.

Tuy Ninh Tịnh là người sống, nhưng cũng là một loại lễ vật, cho nên, nhân viên tiếp tân dẫn Cừu Lạc tới đại sảnh chất đầy lễ vật. Trên mặt đất toàn là đá quý, trân châu, kim cương, trang sức sắc sỡ sắc màu, vương miện, vòng tay, quyền trượng, nhiều đến nỗi không còn chỗ đứng.

Xem ra những người tặng lễ vật đều rất hiểu bản tính thích đồ vật sáng lấp lánh của rồng.

So với Thiên giới, Ma giới thật đúng là giàu đến chảy mớ.

Ngoài các loại lễ vật do quý tộc mang đến, trong sảnh còn có vô số hoa hồng đen và các xấp thư xếp chồng lên nhau như những bông tuyết.

Ý của lính canh là muốn Cừu Lạc để Ninh Tịnh lại chỗ này. Sắc mặt Cừu Lạc rất khó coi, hân chỉ công mang một người Thiên tộc quý hiếm đến đây, vốn định đích thân hiến lên cho bệ hạ, thuận tiện nói vài câu dỗ vui ngài ấy. Nếu hân bỏ về thì công lao và danh tiếng chẳng phải sẽ đổ sông đổ vệ, thật sự quá đáng tiếc.

Vì thế, hân trao đổi với lính canh, muốn chờ ở đây.

Nhưng lính canh không chịu, lúc hai người tranh luận, Cừu Lạc kích động tiến lên một bước, Ninh Tịnh ở đầu bên kia bị chú ngữ trôi buộc kéo theo, trong lúc di chuyển không cẩn thận dẫm phải sợi dây chuyền trân châu tron bóng.

Ninh Tịnh giắt mình trượt chân, nhưng cảm giác kỳ lạ chỉ kéo dài vài giây thì có người đỡ được lưng cô. Cùng lúc đó, một giọng nói vô cùng gợi cảm nhưng xa lạ vang lên sau tai cô: "Đỡ được rồi."

Người đến là một người đàn ông Ma tộc đáng người cao gầy, mang vẻ đẹp đầy ma mị, mặt nạ cũng rất quyến rũ. Lộ ra dưới tấm mặt nạ là

đôi mắt hẹp dài, bao quanh con ngươi màu đen thẫm là từng vòng hoa văn màu vàng nhạt, giống động vật máu lạnh hoạt động về đêm. Vật áo đen mở rộng lộ ra phần da thịt bánh mật quyến rũ, trong tay ôm một bó hồng đen, nhìn đáng vẻ thì có lẽ tới dễ tặng lễ vật.

Ma khí trên người người này rất nồng, còn mạnh mẽ gấp mấy lần Cừu Lạc, nhất định không phải nhân vật tầm thường.

Cừu Lạc trừng mắt, thở hồng hộc rung cả râu: "Bội Lạc Tư! Đó là con mồi ta hiến cho bệ hạ, ngươi tốt nhất hãy cách xa cô ta một chút."

"Hả?" Bàn tay Bội Lạc Tư định gỡ mặt nạ của Ninh Tịnh kinh ngạc khựng giữa không trung, đáng tiếc nói: "Thật đáng tiếc, ta còn muốn nhìn xem cô ấy trông như thế nào."

Cừu Lạc cảnh giác nhìn hân, Bội Lạc Tư thả hoa hồng xuống, trêu chọc nói: "Không cần phải để phòng như vậy, ta sẽ không đoạt cô ta đi đâu. Ngươi đang đợi bệ hạ hả, muốn ta giúp ngươi tìm hân không?"

Một giọng nói từ cửa truyền đến: "Không cần, ta tới rồi."

Cừu Lạc và Bội Lạc Tư đồng thời hướng ra cửa chào hỏi: "Bệ hạ."

Ninh Tịnh toàn thân cứng đờ.

Sau khi hành lễ xong, Bội Lạc Tư rõ ràng có giao tình không tệ với A Tư Già Lạc, cười toe toét nói: "Bệ hạ, ta còn tưởng người sẽ không tới kịp buổi dạ hội. Cừu Lạc đại nhân hân sẽ thất vọng lắm nếu đợi không được người."

"Phải không?" A Tư Già Lạc tùy tiện gỡ dây buộc áo choàng ra, áo choàng toàn mùi thuốc súng tuyệt khỏi cầu vại, vài con doi tiến lên thụ dọn, bên trong là vật áo choàng đen hơi mờ. Hân cao hơn hân Bội Lạc Tư, thân hình thon dài. Cần cổ ưu nhã màu trắng xanh.

Ngay sau đó, hân sai bước về phía bên này. Khối đen tan dần, ánh lửa sắc lạnh nhảy nhót quanh khoeo mắt, tạo ra vẻ yêu diễm khó lòng miêu tả. Lại có vài nét bất an hiện trong tròng mắt đó thẫm, giống như ngọn lửa cháy hoài không dứt.

Mái tóc đen rủ bên sườn mặt được hân búi ở sau tai, vùng da gần khoeo mắt, quả nhiên xuất hiện một đóa hồng đen quyến rũ giống như lời đồn.

—— mùi thơm ngào ngạt mê người, sinh động nhưng đầy thôi nát.

Ninh Tịnh: "Mẹ nó, cái này quả thực là....."

Hệ thống sâu kín giúp rằng bỏ sung nửa về sau: "Vương giả trở về."

Ninh Tịnh gật đầu như gà tới.

Haizz, tại sao đại khi vận giả và vai ác của thể giới này lại cực đoan đến vậy.

Không một ai có thể phủ nhận sự đẹp trai và tự tin của A Tư Già Lạc, nhưng hân quá tà mị, tà mị toát ra từ trong xương cốt. Chỉ cần xét lại một chút tình tiết là thấy, ngày xưa cục diện Ma giới hỗn loạn thế nào, nhưng A Tư Già Lạc có thể khiến

nó phát triển như hôm nay, bạn nghĩ thủ đoạn của hắn sẽ ít sao, hắn lên làm Ma vương chắc chắn không phải chỉ dựa vào khuôn mặt. Con dân Ma tộc sùng bái hắn, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, phất cờ hô reo, mị lực cũng là một phần quan trọng trong đó.

Đôi thủ một mắt một còn đương nhiên cũng đẹp. Nếu nói A Tư Già Lạc là rượu thì Brent chính là nước trong, dòng nước thánh thiết đầy ngọt ngào. Khi bạn nhìn thấy khuôn mặt hắn, bạn sẽ tự động tiến vào khoảng thời gian hiền giả, cảm thấy suy nghĩ cái gì cũng là bất kính với hắn.

Nói một cách đơn giản thì hai người họ chính là một kẻ dễ tiến yêu điểm và một người thanh thuần không làm ra vẻ.

Cửu Lạc khẩn trương xoa tay: "Bệ hạ, xin cho phép thần dâng lên ngài con mồi này."

Đôi mắt sâu thẳm và quyền rũ của A Tư Già Lạc nhìn về phía Ninh Tĩnh.

Lông bàn tay Ninh Tĩnh chảy đầy mồ hôi, may mắn có tấm mặt nạ nên cô cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Mãi một lúc lâu A Tư Già Lạc mới lên tiếng, thần sắc hắn vẫn thản nhiên không có gì thay đổi: "Cửu Lạc, phần lễ vật này ngươi chọn rất khá." Giống như không nhận ra người trước mắt chính là Hera - người đã đập hắn một cái.

Ninh Tĩnh: "Ồ, hắn không nhận ra ta!"

Hệ thống: "....." Luôn cảm thấy kỳ thú vui vẻ quá sớm.

Cửu Lạc vui mừng quá đổi: "Bệ hạ thích là thần thấy vui rồi." Đồng thời ở trong lòng nhận xét —— quả nhiên, lời đồn bệ hạ yêu sâu sắc nữ nhân Thiên tộc có đôi mắt màu hổ phách là sự thật.

"Bệ hạ chuẩn bị làm gì vậy?" Bội Lạc Tư đi đến, làm mặt quỷ nói: "Phải về phòng sao?"

"Không, đi đại sảnh trước."

"Hiểu rồi hiểu rồi, dù sao cũng là sinh nhật bệ hạ, nếu là không xuất hiện một lần, mọi người sẽ rất thất vọng."

A Tư Già Lạc xoay người đi ra ngoài, Cửu Lạc và Bội Lạc Tư vội vàng đuổi theo sau, âm thanh ba người nói chuyện chậm rãi xa dần. Khi ba người đi khuất, phía sau ngay lập tức có hai nữ ác ma tiến vào, khách khí mời Ninh Tĩnh đến một gian phòng khác.

Đây là một gian phòng rất lớn. Trong phòng có thêm mấy cánh cửa nữa.

Có một bậc cầu thang dẫn lên một chiếc giường lớn. Toàn bộ cửa sổ từ sàn đến trần đều lắp rèm nhưng màu tím đen, phía ngoài có một lan can, đứng ở đó có thể quan sát được toàn bộ cảnh đêm ở Verdoga.

Mấy nữ ác ma mời cô vào phòng rồi chạy mất dạng. Ninh Tĩnh thử bẻ khóa cửa nhưng phát hiện lồng bàn tay bị phong, hoá ra trên cửa có yểm ma thuật đen. Nàng hăm hực gấu tay ra sau, lúc này mới an tĩnh đánh giá bài trí trong phòng. Cửa trong phòng không mở được. Ninh Tĩnh không thể làm gì khác ngoài nhìn về phía bàn làm việc trước cửa sổ sát đất, trên mặt bàn chất đầy văn kiện, bút lông chim dính mực nước màu vàng bám trên giá. Lo lắng trên bàn có ma pháp đen bảo vệ nên Ninh Tĩnh không dám đụng vào.

Nàng chỉ cần máu A Tư Già Lạc. Theo lý thuyết, không nhất thiết phải là máu tươi mới được chấp nhận. Không biết phòng này có thể tìm được máu của A Tư Già Lạc để cô còn báo cáo kết quả công tác hay không?

Hệ thống kỳ quái nói: "Phòng của hắn là nơi an toàn nhất cái Verdoga này, làm sao người lại nghĩ có thể tìm được máu ở chỗ này nhỉ?"

Ninh Tĩnh: "Đạo trang trí làm hắn bị thương chẳng hạn?"

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Người cảm thấy câu này có thể thuyết phục chính mình sao?"

Ninh Tĩnh: "....."

Ninh Tĩnh ù xu. Xem ra là phải thu thập máu tươi rồi. Than ôi! Khó quá đi mất! Cắt một vết thương nhỏ trên người Ma Vương để lấy máu cũng giống như việc dùng tay không vật lỏng hỏ. Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lấy được đây?

Không biết đã mờ mắt trong phòng hắn bao lâu, ấy vậy mà A Tư Già Lạc vẫn chưa về, Ninh Tĩnh thật sự quá mệt nhọc, nhện không nói mơ màng nằm nghiêng trên cái giường duy nhất không bị ám ma pháp đen trong phòng, ngủ một giấc ngon lành.

Không biết qua bao lâu, cô cảm giác có người đang nhìn mình.

Chăm chú, quan sát không chớp mắt.

Chỉ duy nhất một người có khả năng tiến vào nơi này. Trên mặt đột nhiên cảm thấy thông thoáng, mặt nạ trên mặt cô bị tháo xuống.

Ninh Tĩnh: "Con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng."

Hệ thống: "....." Người đừng lừa ta, ta biết câu này không phải dùng như vậy.

A Tư Già Lạc ưu nhã tựa vào thành giường, vật áo choàng tơ lụa rộng mở, mồ hôi trong suốt từ lồng ngực chảy xuống. Sau khi mùi rượu tan hết, trong không khí tràn ngập hương hoa hồng mát lạnh làm say đắm lòng người.

Mỉ mắt Ninh Tĩnh khẽ run, đang do dự không biết có nên mở mắt hay không thì đột nhiên cảm thấy có bàn tay lạnh lẽo chui xuống dưới váy cô, khiêu khích xoa nắn vùng đùi non phía trong. Cả người Ninh Tĩnh run lên, kẹp chân theo phản xạ có điều kiện, phần da bên trong đùi bình thường không tiếp xúc trực tiếp với ánh mặt trời nên đặc biệt mềm cảm mềm mại, chạm một tý đã nổi cả mề đay da gà.

Một bóng ma bao phủ phía trên cô, hơi thở ẩm áp cùng giọng nói trầm thấp khàn khàn vờn quanh tai, nhẹ nhàng nói: "Thần quan Hera, vẫn định giả bộ ngu tiếp sao?"

Sau khi vuốt ve đầu gối một lát, cái tay kia càng thêm làm cản, mềm mại lên tận bắp đùi. Ninh Tĩnh không thể tiếp tục giả bộ, mờ choàng mắt, cách lớp váy, bắt lấy bàn tay đang có ý định sờ lên.

Hai người nhìn nhau một lúc, khoe miệng A Tư Già Lạc khẽ nhếch, chậm rãi rút tay khỏi váy cô: "Thần quan Hera, tỉnh nhanh vậy? Xem ra ngươi cũng không thực sự buồn ngủ lắm?"

Ninh Tĩnh hít sâu một hơi: "Người định chơi ta?"

"Không có, chẳng qua nghe nói người bị đuổi khỏi Thiên tộc." A Tư Già Lạc chống cằm, chăm chú nhìn biểu cảm của cô, mỉm cười nói: "Cảm giác bị người tin cậy vứt bỏ thế nào?"

Lời này nói ra giống như chọc trúng chỗ đau của Ninh Tĩnh. A Tư Già Lạc rõ ràng thấy được một tia áy náy thoáng qua trong mắt cô, cánh môi mím chặt không lên tiếng.

Ánh mắt A Tư Già Lạc trầm xuống, cúi đầu hôn xuống vành tai cô, khao khát huỷ diệt tự nhiên trời đất.

Sau khi đối mặt lạnh lẽo chạm vào vành tai cô, Ninh Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy đau nhói, thì ra A Tư Già Lạc lấy răng nanh cắn cô.

Giọt máu trong veo tan trên đầu lưỡi A Tư Già Lạc, hắn thông thả ngậm vành tai vào miệng, say mê dùng đầu lưỡi liếm láp.

Một ngàn năm trước, cô là thần quan cao ngạo khó gần, là người hắn không thể với tới. Bây giờ cô đã sa đoạ, mất đi thần tính, còn không có khả năng tự bảo vệ chính mình.

Vòng đi vòng lại, rốt cuộc cô vẫn trở về trong vòng tay hắn.

Lần này, hắn sẽ gấu cô thật kĩ.

Ai cũng đừng mong mang cô đi, kể cả chính bản thân cô cũng không có quyền rời đi.

Máu nơi vành tai đầu sao vẫn có hạn, A Tư Già Lạc cũng chỉ muốn nếm thử, rất nhanh, nụ hôn đã rơi xuống môi Ninh Tĩnh.

Không biết hơn một ngàn năm qua hắn đã trải qua những gì mà hôn cũng có thể mạnh bạo đến vậy. Ninh Tĩnh không thể kháng cự, có lẽ do thân thể này chưa trải sự đời nên rất nhanh đầy mắt đã mơ màng phủ một tầng hơi nước, nửa thân trên xụi lơ, ngay cả sức lực mở mắt cũng không có, khao khát tình dục xa lạ xuất hiện, phía dưới chậm rãi tuôn ra.....

Ninh Tĩnh dùng một tia tinh táo cuối cùng để nói với hệ thống: "Ta mẹ...mẹ....kiếp, việc này có phải phát triển quá nhanh hay không, nguyên chủ không phải là thần quan sao! Tôn thiên lý diệt nhân dục đã nói đi đâu mất rồi! Cái thể chất quý quái gì vậy! Mẹ nó mới sở một cái đã mềm oặt!"

Hệ thống: "Nguyên chủ là loại núi lửa ngủ yên nhiều năm, đương nhiên khi phát tác uy lực phải lớn rồi."

Ninh Tĩnh: "....."

Hệ thống: "Yên tâm đi, thể giới này có một thiết lập khiến A Tư Già Lạc không thể làm được bước cuối cùng, người không cần phải bán sức."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phán Điện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (15)

Rất nhanh sau đó Ninh Tĩnh đã hiểu ra thiết lập hệ thống nói đến là cái gì.

Bởi vì khi A Tư Già Lạc định tiến thêm bước nữa, Ninh Tĩnh đột nhiên cảm giác lồng ngực căng chặt, một mùi tanh xộc lên từ cổ họng, cô không kiềm chế nổi xoay người nôn ra một ngụm máu.

Sắc mặt A Tư Già Lạc khẽ biến.

Ngưn máu này như một lời cảnh tỉnh, khiến hai người như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu.

Ninh Tĩnh giống như cá khô ướp mặn, nằm vật trên giường thành hình chữ đại(大), thờ dài, bật ra tiếng than thở từ trong cuống họng: "Sáng khoái!"

Hệ thống: "....."

Sau khi nôn xong, lồng ngực rốt cuộc thông thoáng, cô giờ đây đã có thể hít một hơi mà không cần cố gắng, thật sự sáng khoái.

Ninh Tĩnh: "Hệ thống, sao tự dưng ta lại học máu?"

Hệ thống: "Thiên tộc cùng Ma tộc có sự ngăn cách về sinh sản. Hmm, thật ra cũng không thể nói là ngăn cách về sinh sản vì bọn họ vẫn có thể có con với nhau. Chỉ có điều người để ý xem, đến tận bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện con lai giữa hai giới. Đây là bởi vì định luật ánh sáng không trung hoà bóng tối, sau khi người Ma tộc kết hợp cùng người Thiên tộc thì phái nữ sẽ bị đau đớn đến chết. Trừ phi nữ giới hoàn toàn biến đổi sang chủng tộc khác, khi đó tính mạng mới không bị nguy hiểm. Nhưng trong chiến tranh có thắng dở hơi nào lại đi quan tâm nữ giới có biến đổi hay không, chỉ biết sừng xong rồi bỏ chạy, đằng nào nữ giới sau đó chả chết. Tuy bây giờ người không còn thân lực nhưng cánh vẫn là màu trắng, vì vậy chưa được coi là một Ma vật hoàn chỉnh. Ít nhất người phải sống ở đây một khoảng thời gian, chờ cánh hoàn toàn biến đen mới được."

Phía bên kia, A Tư Già Lạc lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này, rõ ràng trước đó vẫn đang vui vẻ sao tự nhiên lại nôn ra máu, hẳn sợ Ninh Tĩnh mắc phải bệnh nan y gì đó. Sau khi lấy lại tinh thần thì vội vã mặc lại quần áo cho cô rồi một ngày tái mét chạy ra cửa, cấp tốc đi gọi người tới kiểm tra.

Ninh Tĩnh ngạc nhiên nhìn thân ảnh hần xa dần.

Nhìn kĩ thuật hôn thành thực của hần, cô cứ tưởng hần ở Ma giới là một tên chơi ào lãng..... nhưng sao điều cơ bản như vậy lại không biết?

Người được A Tư Già Lạc gọi tới là một người đàn ông có đôi cánh màu đen, chắc là tù binh Thiên tộc bị Ma giới bắt đi trong chiến tranh, giữ lại mạng để phục vụ A Tư Già Lạc.

Sau khi tiến vào, người đàn ông kia kinh ngạc nhìn lướt qua đồng hồ đo nhịp trên giường, nhìn qua Ninh Tĩnh bị bọc kín rồi lại nhìn qua vết máu đọng trên môi cô, vừa nhìn đã hiểu chuyện gì xảy ra, cúi thấp đầu thăm thì vài câu bên tai A Tư Già Lạc.

Sau khi người đàn ông Thiên tộc rời đi, A Tư Già Lạc im lặng ngồi xuống cạnh giường.

Tuy Ninh Tĩnh vất vả lắm mới nôn được cục máu ứ đọng trong cổ họng, sáng khoái thì sáng khoái nhưng vì không để OOC nên cô không dám tùy tiện thể hiện ra ngoài. Nhưng vẫn không tự chủ được lù sâu vào trong, tựa như con mồi đang tuyệt vọng gẫy giữa.

A Tư Già Lạc lặng lẽ tiến lên nhìn cô chăm chú, tiếp đó bất ngờ cúi tay ôm cô vào lòng. Hành động này mạnh mẽ như giam cầm, nhưng Ninh Tĩnh vẫn cảm nhận được vài phần cẩn thận ẩn sau sự sợ hãi đó.

Cô khó hiểu ngừng đầu, A Tư Già Lạc đưa tay che khuất tầm mắt Ninh Tĩnh, lòng bàn tay dán trên mí mắt run rẩy bất an của cô, thấp giọng nói: "Tạm thời buông tha người, ngủ đi"

Đêm đó Ninh Tĩnh gặp ác mộng, cô mơ thấy mình bị biến thành tảo biển, còn bị bạch tuộc cuốn lấy cả đêm.

Bước mấu chốt bị phanh lại do thiết lập nên đạo gần đây Ninh Tĩnh cảm thấy an toàn vô cùng. Thời gian cô dự đoán tương đối chuẩn xác, nhiệm vụ sẽ kết thúc sau 2 năm nữa. Ngày ngốc ở Ma giới hai năm, chính xác là sau hai ngày nửa Brent sẽ tỉnh lại ở Thiên giới.

Ninh Tĩnh đưa tay sờ vào mặt sợi chuyền trên cổ, đầu ngón tay khẽ mân mê mặt dây chuyền.

Có lẽ do định mệnh, món quà Brent tùy tiện đưa cho cô không ngờ lại là mặt dây chuyền rồng ruột, có thể chứa vật khác bên trong. Dùng để lấy máu thì không có gì tiện bằng.

Ngày Brent tỉnh dậy, cô chỉ cần đem vòng cổ có chứa máu của A Tư Già Lạc giao cho hần là kết thúc nhiệm vụ.

A Tư Già Lạc hoàn toàn không biết tính toán nhỏ nhặt trong đầu Ninh Tĩnh. Để tránh gây áp lực cho cơ thể trước khi cánh hoàn toàn biến đen nên hần chưa từng làm hành động nào vượt rào, dĩ nhiên tiện nghi nhỏ thì không thể thiếu, hơn nữa còn vô cùng đa dạng biến hoá.

Mỗi lần hần ôm hay sờ mó Ninh Tĩnh là mỗi lần hệ thống cay mắt không chịu được, nó chỉ có thể ngồi niệm Thanh tâm chú cho lòng được giải thoát.

Để Ninh Tĩnh sớm ngày đoạ ma, A Tư Già Lạc còn nghiêm túc vạch sẵn kế hoạch biến đen cho đôi cánh của cô.

Tốc độ cánh biến đen có liên quan mật thiết đến tốc độ hoà nhập và thay đổi tư tưởng ma hoá của người đó. Cả ngày cuồng chán cuồng tay trong lâu đài, ra ngoài tàn bộ cũng là một ý kiến hay.

Thế là A Tư Già Lạc bắt đầu những ngày tháng tàn bộ khoe chim —— chim trong người chim nhẹ mọi người.

Khi hoàng đế phong kiến cái trang đi tuần nhất định sẽ mang theo một vài cầm y vệ thân thì bên người để đề phòng bất trắc. Cùng là đi về hành xuồng nhân gian, nhưng A Tư Già Lạc có thể đi một mình mà không phải lo lắng an toàn của bản thân —— vì dù sao phòng mặt cả cái Ma giới này, người có thể đánh bại Ma vương cũng chỉ có mình hần. (= _=)

Trừ khi là gan quá lớn, nếu không ai dám tùy tiện đến vuốt mõng cạp.

Chi cần nhìn vào sự thịnh hành của hoa hồng đen là có thể nhìn ra người Ma tộc có bao nhiêu sùng bái đối với vị Ma vương trẻ tuổi đầy tính quyết đoán này. Hơn nữa mỗi ngày A Tư Già Lạc đi dạo nếu cần đúng thời gian mấy tiếng trước giờ nghỉ ngơi để tránh cho quần chúng vậy xem.

Đêm nay hần dẫn cô đến con đường nổi tiếng nhất thành Verdoga —— Franco.

Mọi người đều biết, khu đèn đỏ ở Ma giới là nơi tương đối phát triển. Franco là thiên đường cho người Ma tộc thích tận hưởng cuộc sống về đêm. Có người đánh giá nơi đây giống như "Một á điểm kiều ngao", mọi người ghét sự lăng lơ của cô ta nhưng lại nhìn không được muốn quý xuống liếm ngón chân cho à. Ở đây có đủ loại quái bar, nhà hàng, quán hát kì quái mới mẻ. Phố đèn đỏ xa hoa lộng phí nhất Vương đô cách Franco một con sông. Đi qua cây cầu là có thể tiến vào thiên đường của sự trụy lạc.

Trong một quán ăn nhạc sống, dân nhạc do những Ma vật cấp thấp hoá tấu. Bởi vì quá thấp nên một bản nhạc cần sự kết hợp của ba con Ma vật nhảy lên các phím đàn. Mỗi một bản nhạc kết thúc sẽ có vô số người thưởng tiền vàng cho chúng. Trên nóc cửa gỗ có quán ăn, tiếng chuông leng keng không ngừng, dù đã qua giờ cao điểm đông khách nhưng khách ở đây vẫn nườm nượp không ngớt. Những ma vật bồi bàn có làn da xanh lét đang tát bọt như con quay, cánh xương hoạt động hết công suất, trên tay cầm một cái khay dài đựng đầy những chiếc ly rượu sake, bay loạn trong nhà hàng. Thành thạo những Ma vật cao cấp gọi cầm đi qua sẽ lấy một ly rượu sake.

Sau một vòng bay lượn chúng sẽ thu được đầy túi tiền bo.

Trong một góc lộng lẽ không phô trương, Ninh Tĩnh lấy tay xoa bóp gốc cánh môi nhừ. Hôm nay A Tư Già Lạc dẫn cô đến Verdoga chơi rất lâu, bọn họ đến chơi trò chơi kinh điển của Ma tộc, có tên là Phi tiêu xoay vòng. Ninh Tĩnh phải thừa nhận cuộc sống ở Ma giới rất đa dạng phong phú. Có hoàn toàn có thể thông cảm với những thân quan thiếu kiên định sau khi hương qua sự dụ hoặc của Ma giới sẽ không chấp nhận nổi cuộc sống tẻ nhạt ngày xưa, cho nên họ mới không cưỡng lại được sự dụ hoặc mà sẵn sàng ở lại đây.

Thực đơn trong tay được làm bằng da dê đã ó vàng, hoa văn được khắc bằng những ma thuật đẹp mắt. Các món ăn bên trong có tên như: "Lãng lơ", "Quyển rũ" " Vận động không ngừng".... cũng không biết do ai đặt tên. Ninh Tĩnh bới rối, hoàn toàn không biết những cái tên này ứng với món ăn thế nào.

"Chọn ở đây?" A Tư Già Lạc ngồi bên cạnh nhẹ nhàng đổi cho cô một tờ thực đơn mới. Cuốn thực đơn này đơn giản hơn nhiều, viết những cái tên như rượu trái cây hay salad gì đó. Ninh Tĩnh nhìn vào bia cuốn thực đơn, trên đó ghi Dành riêng cho trẻ vị thành niên.

Ninh Tĩnh: "....."

Hệ thống nhớ tới những món đồ chơi trẻ con Brent hay mua cho Ninh Tĩnh, không hiểu sao rất muốn cười phá lên.

Trong lúc Ninh Tĩnh đang phân vân không biết gọi món nào, người vẫn luôn chống tay chăm chú nhìn cô đột nhiên nói: "Hera, thật ra ta hiểu rất rõ sở thích của người."

Ninh Tinh nháu mảy nhìn hần, hiển nhiên cô không tin.

"Nếu ta đoán đúng, người hôn ta một cái thì thế nào?" A Tư Giã Lạc nhếch mép cười quyến rũ.

"Người đoán đúng rồi tính"

A Tư Giã Lạc để nửa người trên dựa sát vào cô, Ninh Tinh có thể ngửi được mùi thơm lạnh lẽo trên ngực hần.

Sau khi lướt một lượt qua các món ăn trong thực đơn trên tay cô, hần chuẩn xác chỉ vào một dòng nói: "Người thích uống rượu vang có ga, người sẽ chọn Baill (Lê trắng)"

Ninh Tinh buột miệng thốt: "Sao người biết?" A Tư Giã Lạc chẳng những chọn đúng loại cô thích mà hần còn kêu chuẩn xác ly cô định gọi.

"Không nói cho người biết" A Tư Giã Lạc khẽ nheo đôi mắt quyến rũ: "Người nên thực hiện giao hẹn rồi"

Ninh Tinh quay đầu đi: " Là tự người nói, ta chưa từng nói ta đồng ý"

"Thần quan mà cũng đều vậy sao?" A Tư Giã Lạc buông tay, nhân lúc Ninh Tinh quay lại nhìn thì nhanh tay giữ lấy mặt cô, cúi đầu thơm, chẳng những thơm mà còn thơm một cái rô kêu.

Ninh Tinh kinh ngạc, mặt từ từ đỏ ửng: "Người, sao có thể làm vậy ở bên ngoài chứ?"

Bộ dáng bảo thủ của cô thật đáng yêu—— Con người đó thăm của A Tư Giã Lạc nhìn cô, cúi đầu nói bên tai có những lời ngọt lịm: "Hết cách rồi, ta ghét nhất người khác nói dối ta, cũng ghét người khác không giữ lời hứa. Gặp được kẻ lừa đảo như người, ta đành phải tự mình hành động thôi"

Lời này rõ ràng để chọc cô nhưng không hiểu sao trái cô lại chùng xuống.

Nếu, nếu A Tư Giã Lạc biết cô đến đây vì muốn lấy máu hần, cô sẽ hần sẽ xông lên xé xác cô.... cô nhất định phải tìm thời cơ thích hợp để chuẩn bị.

A Tư Giã Lạc bấm chuông đồng, một tên Ma vật toàn thân xanh lam vóc người nhỏ nhắn mau chóng bay lại, cánh xương vỡ nhíp nhàng lên xuống, treo lơ lửng giữa không trung, kẹp khay xuống dưới nách, rút một tờ giấy trắng ra ghi: " Xin hỏi ngài muốn gọi món gì ạ?"

A Tư Giã Lạc giấu mặt trong chỗ tối, nhưng ma khí nồng đậm quanh người, hoa hồng nơi khoe mắt cùng sừng rồng trên đỉnh đầu đã tố cáo cho nhân viên phục vụ biết hần là ai.

A Tư Giã Lạc gọi hơn mười món, có đồ ngọt, rượu có ga, món chính. Ninh Tinh không thể không đầu hàng, tuy không hỏi cô muốn ăn gì nhưng tất cả món hần gọi đều là món cô thích ăn.

Nhân viên phục vụ vừa nghe vừa chăm chú ghi chép. Gọi món xong, A Tư Giã Lạc rất hào phóng thả xuống kèm theo mấy đồng tiền vàng, đây là tiền bo rất lớn so với những vị khách thông thường.

Người phục vụ hưng phấn kêu lên: "Cảm ơn bệ hạ!" Sau đó ôm khay bay mất tăm.

Ninh Tinh cảm một đồng vàng lên quan sát, kích cỡ, độ dày của nó tương đối giống với đồng xu ở thế giới cô, nhưng có vẻ nặng hơn một chút, một mặt khắc hoa hồng, một mặt khắc hình lưỡi liềm Ma giới: "A Tư Giã Lạc, sao người không phát hành tiền giấy ở Ma giới? Đồng vàng này nặng quá, rất bất tiện cho việc di chuyển"

A Tư Giã Lạc: "Lúc trước cũng có người kiến nghị nhưng ta vẫn chưa quyết xong nên in cái gì lên tiền giấy nên cứ gác lại chưa tiến hành"

Ninh Tinh thản nhiên nói tiếp: "In mặt người lên là được"

A Tư Giã Lạc từ chối luôn: "Không được"

Tương tượng mặt A Tư Giã Lạc bị phóng lớn in trên tiền giấy là Ninh Tinh không nhịn được cười.

Thức ăn rất nhanh đã được mang lên, đồ ăn nơi này rất ngon, thịt nướng chín vừa phải, đồ tráng miệng không bị ngọt gắt, so với khẩu vị Thiên giới thì đồ ăn nơi này ngọt và mềm hơn một chút.

Hệ thống: "Người rất hợp với đồ ăn khẩu vị nặng"

Ninh Tinh rất hài lòng với bữa ăn đêm nay, cổ tình làm lơ không nghe thấy hệ thống đang chửi xéo cô.

Trong lúc Ninh Tinh đang vui vẻ ăn quên mình, uống vài ngụm rượu có ga thì đột nhiên cảm nhận bóng râm thi trên đầu ập xuống. Ninh Tinh ngẩng đầu, hoá ra là tốp những người phụ nữ Ma tộc vẻ ngoài sexy, đáng người nóng bỏng. Mấy cô nàng sau khi chắc chắn người trước mặt là A Tư Giã Lạc thì hưng phấn hét lên, mồm nham miệng người nói: "Ta biết ngay ta không nhìn lầm nè, người bên này chắc chắn là bệ hạ!"

"Bệ hạ, ta may mắn gặp ngài một lần hôm sinh nhật bệ hạ, không biết ngài còn nhớ ta không?"

Ma tộc có 1 câu nói long—— "Không biết gái Verdoga thì đừng nói mình là người Ma tộc", câu nói này để ám chỉ cuộc sống về đêm ở Verdoga, khi phụ nữ Ma tộc quyến rũ nóng bỏng tự mình xuất kích tìm kiếm con mồi.

Ánh mắt Ninh Tinh dừng lại trên mặt tốp phụ nữ Ma tộc và A Tư Giã Lạc, gần đối buồng ly rượu có ga trên tay xuống.

"Bệ hạ, người tới đây giải toả sao?"

"Nơi này ta nắm rõ như lòng bàn tay. Không biết chúng thần có vinh hạnh được mời bệ hạ cùng nhau tận hưởng đêm nay?"

A Tư Giã Lạc từ đầu đến cuối vẫn chưa thay đổi dáng ngồi, lưỡi biếng dựa vào thành ghế như cũ. Nhận được lời mời tràn trệ như vậy nhưng hần chỉ cười nhếch miệng, giọng nói gọi cảm làm người đối diện nghe đến bần rùn chân tay: "Cảm ơn nhã ý của người. Nhưng bây giờ ta đang cùng bạn bè dùng cơm, lần sau đi."

Người biết điều một chút đều nghe hiểu ý nghĩa đằng sau câu: "Lần sau đi" tức là "Không bao giờ có chuyện đó xảy ra", tuyệt đối chó tương thật sự có lần sau.

Người Ma tộc tuy trời sinh tính cách phóng khoáng nhưng không phải dạng lì lợm thích la liếm người giàu. Tuy A Tư Giã Lạc vô tình nhưng những người phụ nữ Ma tộc trước mặt cũng không xấu hổ tức giận, vô cùng phong độ chúc hần có buổi tối tốt lành, tiếp đó vút một cái hôn gió rồi rời đi.

Sau khi mấy người kia rời đi, Ninh Tinh bỗng nhiên nói: "Người đối phó với phụ nữ thuần thực phết nhỉ?"

A Tư Giã Lạc kinh ngạc nhìn cô.

Ninh Tinh cũng chẳng biết mình bị làm sao, có lẽ do tác động của cồn, cũng có lẽ bị cảnh vu rồi gọi lên lòng hiếu kì, cô đột nhiên buột miệng nói ra nghi vấn trong lòng: "Ta nghe người ta nói, bên người người có giấu một người phụ nữ Thiên tộc có đôi mắt máu hổ phách. Người có cô ta chưa đủ sao, còn giữ ta làm gì?"

A Tư Giã Lạc nghe vậy thì ngẩn người, hình như nhớ tới cái gì, trên mặt hiện lên vài phần cổ quái, muốn cười nhưng lại nhịn lại.

"Người nói người phụ nữ kia hả? Ta cùng cô ta không có chuyện gì cả." A Tư Giã Lạc buồn cười cầm tay Ninh Tinh: "Hoá ra mấy ngày nay người ngăn ngại vì cái này?"

Cùng lúc đó thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên, Giá trị nhân phẩm đột nhiên tăng 15 điểm

Ninh Tinh nói: "Không xảy ra chuyện gì với cô ta nhưng không có nghĩa không xảy ra với người khác. Người tự nhìn mình coi, sao có thể....."

A Tư Giã Lạc nhướn mày: "Sao có thể cái gì?"

Cũng may Ninh Tinh còn vài phần lí trí, chưa thoát ra nốt vẻ còn lại: "có thể hôn giới đến vậy?". Nói ra ai biết mai một tên dở hơi này có nổi điên hay không, cuối cùng người khổ vẫn là cô chứ ai.

"Được rồi, không trêu người nữa" A Tư Giã Lạc cười to, ôm cô vào trong lòng thủ thủ: "Người thuộc về ta, ta cũng thuộc về người. Giữa chúng ta từ trước đến nay mãi mãi không có người thứ ba"

Dừng lại một chút, giọng hần bỗng nhiên trầm xuống, giọng điệu vẫn hết sức nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao Ninh Tinh cảm nhận sau lưng có một luồng lạnh giá hung ác: "Cho dù có, ta cũng không cho phép hần tồn tại"

Người dám tơ tưởng Hera chính là đang ngang nhiên khiêu chiến với hần.

Câu tiếp theo thế nào Ninh Tinh nghe không rõ, cô nhớ hình như cô được ôm trở về.

Hôm sau, lúc tỉnh lại, A Tư Giã Lạc đã không còn trong phòng.

Trong trí nhớ, hình như hần từng nói qua mình có việc phải ra ngoài một chút, tối muộn mới về.

Ninh Tinh mơ màng ngồi trên giường cho tỉnh táo, đột nhiên nhớ lại tối qua sau khi cô uống say, hình như cô phát điên chất vấn A Tư Giã Lạc gì đó.

Ma giới là một chao đường đầy mê hoặc, nếu người nào đó nói một ngàn năm qua hẳn chỉ chăm chú vào làm việc có lẽ cô sẽ không tin.

Nhưng nếu người đó là A Tư Già Lạc thì Ninh Tĩnh tin.

Rồng là loài sinh vật ngày thơ rất chung thủy với bạn đời, nếu đã nhận định ai thì cả đời sẽ chỉ có người đó. Còn nữa, một ngàn năm nghe thì tưởng dài nhưng nếu so với tuổi thọ vô tận của rồng thì chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt.

Nhưng cái này không phải trọng điểm. Ninh Tĩnh ôm đầu nhớ lại một lượt sự việc tồi qua, đau khổ quằn quại lần trên giường. " Trời ạ, làm sao bây giờ? Hẳn nhất định cảm thấy ta là một người lắm chuyện, phá hỏng hình tượng tiên nữ của ta rồi còn đâu!"

Hệ thống: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (16)

Editor: A Tịch (linhchi12388) rồi team để ôn thi đại học rồi.

Chương 61:

Ninh Tĩnh ăn xong bữa sáng do người hầu đưa tới thì rời giường đi dạo. Dựa theo tính cách khản trương thích trời cô bên người của A Tư Già Lạc, Ninh Tĩnh chỉ định dạo qua thư phòng một lát rồi quay lại giường nằm.

Ai ngờ lúc cô rảnh tay vận thử chốt cửa phòng ngủ lại phát hiện nó không khoá.

—— A Tư Già Lạc bỏ mả pháp khoá cửa đi rồi?

Ninh Tĩnh nghĩ hoặc đẩy cửa bước ra, đến cả thú vệ canh giữ ngoài cửa cũng chẳng có, đình viện thơm ngát mùi cỏ cây nhưng vắng tanh không một bóng người.

Quái lạ, sao tự dưng tên đại gia kia lại yên tâm về cô vậy nhỉ? Không hề phòng bị một chút nào.

Ninh Tĩnh đi khắp nơi trong lâu đài, thú vệ đứng gác nhìn thấy cô đi qua cũng chỉ nhìn thẳng, không có ý định muốn mời cô trở về phòng.

Cuối cùng Ninh Tĩnh đã hoàn toàn chắc chắn, bây giờ cô có thể tự do đi lại trong lâu đài này. Chẳng nhẽ lòng cảnh giác của A Tư Già Lạc giảm đi? Hay nói cách khác, qua mấy ngày ở chung, hẳn phát hiện khả năng cô có thể trốn đi là rất thấp?

Hiện giờ là một trong những khoảnh khắc hiếm hoi trong ngày Ma giới xuất hiện mặt trời, lâu lắm rồi mới có cảm giác không phải thui thủi trong phòng, Ninh Tĩnh quyết định ra đình ngồi phơi nắng.

Hoa trong đình đều là các loài hoa giống lạnh, một là tường vi, hai là hoa hồng. Trong hoàn cảnh thiếu ánh sáng mặt trời trầm trọng, mấy bông hoa này vẫn có thể lớn lên tươi tốt tới vậy, nhất định có ai đó đã chăm sóc chúng cẩn thận.

Trong số những bông hoa trắng đen đan xen, một cụm hoa xinh đẹp đặc biệt thu hút tầm mắt Ninh Tĩnh. Đó là loài hoa cô chưa từng thấy trước đây, bảy cánh hoa màu vàng tươi, nhụy hoa cong hình móc câu, còn tản ra mùi hương độc đáo.

Ninh Tĩnh tò mò ngồi xổm xuống cạnh bụi hoa, đang định cúi tay qua sờ nhụy hoa thì đột nhiên, có một giọng nói thô lỗ vang lên từ phía sau: "Cẩn thận, đó là thuốc mê!"

Ninh Tĩnh vội vàng thu tay, quay đầu nhìn lại, trước mặt cô là một..... ngọn núi lớn(= _ =)

Người tới là một chàng trai trẻ mặc áo choàng xám rộng thùng thình, đáng người vô cùng vạm vỡ, cánh tay cùng đùi cực kì cường tráng, cơ bắp phình ra. Từ đôi cánh chim đen phía sau lưng là có thể nhận ra hẳn từng là người Thiên tộc, hơn nữa đã sống tại Ma giới rất lâu.

Người Thiên tộc rất hiếm khi có hình thể như vậy, cũng may, ngoại hình chàng trai này vẫn mang phong cách của Thiên tộc, rất đẹp trai, đôi mắt màu hổ phách hút hồn ẩn dưới hàng lông mày rậm rạp.

Chàng trai đến gần cô, chỉ vào những đóa hoa màu vàng và nói: "Đừng nhìn vào vẻ ngoài vô hại của những bông hoa này mà lầm tưởng, chúng thực chất là một trong những thuốc mê mạnh nhất tại Ma giới. Tuy cánh hoa vô hại nhưng nếu là bị nhụy hoa đâm vào tay, hoặc bị dính nhụy rê cây thì thuốc mê sẽ có hiệu lực rất nhanh. Nếu không được uống giải được ngay lập tức thì ít nhất phải hôn mê đến nửa tháng."

Ninh Tĩnh gạt mình, nói: "Thì ra là thế. Ta thấy cánh hoa xù xù, cảm thấy rất đặc biệt nên muốn sờ thử. May mắn có người nhắc nhở."

Chàng trai cười rạng rỡ: "Không cần khách khí, ta vốn là người phụ trách chăm sóc những bông hoa này, nếu người ngất ở đây thì ta cũng gặp rắc rối." Nói đến đây mặt hắn bỗng đỏ ửng: "Vội lại, ta tới đây nhiều năm như vậy, trừ ta ra, người là người con gái Thiên tộc thứ hai trong lâu đài này, chúng ta có thể cùng nhau kết bạn."

Ninh Tĩnh: "???"

Hệ thống: "???"

Từ từ, câu nói vừa rồi, hình như tiết lộ một thông tin vô cùng kinh hoàng?

Ánh mắt Ninh Tĩnh không tự chủ lướt qua thân hình cao hai mét của chàng thiếu niên trước mặt, cơ thể vạm vỡ, cơ ngực bằng phẳng, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt màu hổ phách rất giống cô.

Quả thật cô từng nghe mọi người đồn bên cạnh A Tư Già Lạc có một người phụ nữ Thiên tộc có đôi mắt màu hổ phách. Nhưng người trước mặt, nhìn thế nào vẫn là đàn ông, đúng không?

Đối phương giống như đã quá quen với tình huống này, nhoẻn cười, bắt lấy tay Ninh Tĩnh không màng sự kinh ngạc của cô, mạnh mẽ đề lên ngực mình: "Đây, người sờ thử rồi biết."

Ninh Tĩnh: "....." Có mấy mớ cảm thụ cơ ngực rắn chắc, đàn hồi dưới lòng bàn tay. (= _ =)

Náo loạn một hồi Ninh Tĩnh mới biết người trước mặt tên là Marty. Lớn lên anh tuổi tiêu sái, mạnh mẽ, dũng cảm, nhưng lại là một người phụ nữ hàng thật giá thật.

Huynh trưởng của cô ấy là binh lính Thiên tộc, kỳ mà dũng trong chiến tranh là những con kỳ lân một sừng. Bởi vì có kinh nghiệm chăn nuôi thú một sừng, nên cô ấy được theo chân anh trai ra trận. Trong một trận chiến, anh trai cô ấy chết trận, và cô ấy bị rơi vào tay Ma giới.

Người Thiên tộc khi rơi vào Ma giới, cánh sẽ bị nhuộm đen và không còn được Thiên giới chấp nhận. Nhưng không hiểu do cơ duyên nào lại được giữ lại bên người A Tư Già Lạc, giúp hắn chăn nuôi kỳ lân con.

—— Hết cách, kỳ lân một sừng vốn là loài vật của Thiên giới, mấy năm gần đây mới được du nhập vào Ma giới, nó chưa thể thích ứng hoàn toàn với điều kiện sống tại Ma giới, tỉ lệ chết non rất cao. Do đó, trong thời kì sơ sinh, Marty có nhiệm vụ tập hợp tất cả chúng lại và nuôi dưỡng nhân tạo, sau khi chúng trưởng thành thì thả về tự nhiên. Những đóa hoa vừa này được dùng làm thuốc mê cho những lần vận chuyển kỳ lân về tự nhiên hay những lần bắt chúng về nuôi dưỡng.

Tới tối, lúc A Tư Già Lạc trở về, Ninh Tĩnh đang ngồi trên giường đọc sách.

Hình như A Tư Già Lạc rất mệt, sau khi con doi giúp hắn cởi áo khoác xong, việc đầu tiên hắn làm là đi tắm, sau đó tới bàn lớn viết thư.

Ninh Tĩnh lén ngắm đối phương hồi lâu nhưng đối phương không có động tĩnh, cuối cùng vẫn là cô ho nhẹ, làm bộ lơ đãng nói: "Hôm nay ta nhìn thấy Marty."

Cây bút trong tay A Tư Già Lạc dừng lại, giọng nói ngà ngớn: "Ồ?"

Ninh Tĩnh gấp cuốn sách trong tay lại, nhảy xuống giường, đi tới bàn làm việc của A Tư Già Lạc: "Không phải cô ấy là người nuôi dưỡng kỳ lân con sao? Ta cảm thấy hứng thú với việc nuôi dưỡng kỳ lân con nên nán lại nói chuyện tới lúc mặt trời lặn."

Khoẻ miệng A Tư Già Lạc cong lên: "Người đang báo cáo những việc mình làm khi ta đi vắng sao? Ta thích."

"Không phải!" Ninh Tĩnh lắc đầu: "Thật ra, hôm nay lúc chia tay Marty, cô ấy thấy ta rất hứng thú với kỳ lân nên ngày mai mời ta tới chỗ nuôi dưỡng kỳ lân con nên nán lại nói chuyện tới lúc mặt trời lặn."

A Tư Già Lạc tao nhã gác bút lông chim trong tay xuống: "Không được."

"Vì sao?" Ninh Tĩnh cố gắng đưa ra lí lẽ: "Chỉ do cách nơi này không xa, chỉ phía bên kia lâu đài. Nơi này là Ma giới, ta chạy không thoát khỏi lòng bàn tay người, vì sao không cho ta đi?"

A Tư Già Lạc yên lặng nhìn cô, cuối cùng vẫn đầu hàng nói: "Được rồi, nếu người muốn đi xem kỳ lân một sừng thì ngày mai ta mang người đi, không cần đi theo kẻ khác."

Hôm sau.

A Tư Già Lạc nói đi xem kỳ lân một sừng, hoá ra không phải đi xem con non mà là đi xem kỳ lân một sừng trưởng thành.

Kỳ lân một sừng tại Ma giới khác với những con kỳ lân trong nhận thức của Ninh Tĩnh. Trong nhận thức của cô, kỳ lân là giống loài kiêu ngạo, cao quý và thuần khiết. Kỳ lân Ma giới cực kỳ hung dữ, ngoại hình biến dị, toàn thân màu đen nhánh, đôi mắt đỏ đậm, trông vô cùng hung ác. Ngoại trừ ba đặc điểm bên ngoài là thân ngựa, sừng xoắn ốc trên đỉnh đầu và đôi cánh dài thì chúng không còn đặc điểm nào giống với kỳ lân trên Thiên giới.

Hai tộc Thiên Ma đều lấy kỳ lân một sừng làm thú cưỡi, nhưng có sự khác biệt khá lớn về lực sát thương giữa 2 giống. Kỳ lân một sừng tại Thiên giới rất hiền lành, hoàn toàn không cần phải thuần hoá. Nhưng kỳ lân một sừng ở Ma giới lại rất nổi loạn. Hầu hết những Ma tộc có ma lực mạnh mẽ đều sẽ đích thân thuần hoá 1 con, để khi đối mặt với đám cư dân tại Đỉnh trời, bọn họ có thể dựa vào thú cưỡi để lấy lại khí thế.

Tổ của kỳ lân một sừng được xây trên ra vách đá, cách lâu đài một khoảng đáng kể. A Tư Già Lạc hóa thành hình rồng, chờ Ninh Tĩnh đến nơi.

Lần cuối Ninh Tĩnh cười rồng là khi hai người vẫn còn lên lút tới Ma giới để hút Ma khí. Chú rồng nhỏ chưa thành thực khi đó đương nhiên không thể sánh bằng chú rồng trưởng thành ở thời kỳ đỉnh cao. Lần này Ninh Tĩnh không cười trên cổ hần mà ngồi trên đỉnh đầu. (= _ =)

Nếu bay ở tốc độ tối đa, lực cản của gió đủ sức thổi bay Ninh Tĩnh. Suy nghĩ tới vấn đề này nên A Tư Già Lạc bay rất chậm. Nhưng kể cả hần bay chậm thì Ninh Tĩnh vẫn lạnh hết nổi hai răng va vào nhau, cổ dùng cả tay cả chân quặp chặt lấy sừng rồng, cup cánh bao quanh cơ thể để chắn gió.

Sau khi tới nơi, quả nhiên Ninh Tĩnh nhìn thấy những hốc lớn trên vách đá. Đó là nơi kỳ lân sống.

A Tư Già Lạc dừng lại trên một bực đá nhỏ ra ngoài, tùy ý dặt tay Ninh Tĩnh đi. Trong đêm tối, rất nhiều đôi mắt đỏ rực ẩn hiện, nhìn chằm chằm theo từng bước chân hai người.

Cái nhìn nóng bỏng và trần trụi khiến trái tim Ninh Tĩnh giật thót. Cô sợ sệt dấn sát vào người A Tư Già Lạc, chột dạ bảo hần: "Mấy con kỳ lân một sừng này sẽ không tấn công chúng ta chứ?"

A Tư Già Lạc cười khê: "Nếu ta ở đây thì chúng không dám. Vì thế người tuyệt đối không được buông tay ta ra."

Ninh Tĩnh gật đầu như trống bỏi.

Đúng như những gì A Tư Già Lạc nói, mặc dù những con kỳ lân đó nhìn chằm chằm cô như hổ đói nhìn mồi, nhưng chúng kiêng kỵ Ma khí trên người A Tư Già Lạc nên không dám tiến tới gây phiền toái. A Tư Già Lạc dẫn Ninh Tĩnh vào sâu trong hang. Nơi đây tối đen như mực, Ninh Tĩnh còn nghĩ thấy mùi tanh thoang thoảng bay trong gió.

Nếu không có gì bất thường thì bên trong nhất định cất giấu vật gì đó rất ghê gớm.

Đi được nửa đường, A Tư Già Lạc ngừng lại, huyết sắc mặt tái ngắt. Một lát sau, Ninh Tĩnh cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển. Một con kỳ lân khổng lồ xuất hiện, đôi mắt đỏ như hai chiếc đèn lồng nhỏ, hàm răng sắc nhọn vẫn còn dính máu thịt từ bữa ăn đó, lúc đó Ninh Tĩnh thực sự rất muốn bỏ chạy.

"Đừng sợ, nó mới ăn xong." A Tư Già Lạc nắm chặt Ninh Tĩnh tay, bình tĩnh chờ nó tới gần.

Khi đi tới trước mặt bọn họ, một cảnh tượng bất ngờ xảy ra. Con kỳ lân bất ngờ hất lên 2 lần, sau đó ngoan ngoãn cúi gập móng trước, hạ thấp thân hình to lớn của nó xuống.

Con kỳ lân một sừng còn cẩn thận quay đầu sang 1 bên vì sợ sừng đâm trúng bọn họ.

A Tư Già Lạc đưa tay vỗ nhẹ đỉnh đầu nó, rồi quay lại cười với Ninh Tĩnh: "Không phải muốn xem kỳ lân một sừng sao? Sở thờ đi."

Ninh Tĩnh do dự một lúc rồi mới chia tay chạm vào cổ nó. Dưới lông là một lớp vảy, lạnh lạnh, xúc cảm thật sự rất đặc biệt: "A Tư Già Lạc, đây thú do người thuần hoá sao?"

A Tư Già Lạc đỡ bả vai Ninh Tĩnh: "Đúng vậy. Có lần đi qua chỗ này gặp nó, cảm thấy rất thú vị, cũng không có gì đáng ngại nên quyết định chọn nó. Có điều thuần hoá rồi mới phát hiện không dùng nhiều lần, ta không cần dùng nó."

Ninh Tĩnh ngẫm nghĩ một lúc mới thông suốt lời hần nói. Cũng đúng, trong trận chiến giữa Thiên Ma, không phải lần nào A Tư Già Lạc cũng đích thân xuất chinh, kể cả có xuất chinh hần cũng chưa bao giờ dùng thú cưỡi. Đó là bởi vì hần có thể tự mình làm tất cả, tốc độ và lực sát thương phụ trợ của kỳ lân hoàn toàn không có ích đối với hần.

Ninh Tĩnh chậm rãi đi chuyển tay đến sừng xoắn ốc của kỳ lân, vừa sờ vừa thờ dài: "Lâu lắm mới thấy một con kỳ lân to như vậy, tuy người không dùng nhưng cứ để không nó ở đây thì thật lãng phí."

A Tư Già Lạc cười nói: "Cho nên ta định để dành nó cho các con của ta làm thú cưỡi chơi."

Trái tim Ninh Tĩnh run lên. Cô biết chuyện này vĩnh viễn không bao giờ xảy ra. Bởi vì A Tư Già Lạc không có con, hai trăm năm sau, cuộc đời hần sẽ kết thúc trong tay Brent.

A Tư Già Lạc đương nhiên không biết chuyện đó, hần vội tay qua eo cô, để lưng cô tựa vào ngực mình, hôn nhẹ cánh cô, ngọt ngào nói sau tai cô: "Cánh người mau biến đen thì tốt biết mấy. Nghe nói Ma giới cùng Thiên giới sinh con, con cái sẽ giống người mang gen cường đại hơn. Nói cách khác, rất có thể người sẽ sinh ra quả trứng đó."

Ninh Tĩnh im lặng hít vào một hơi, trán áp tâm trạng hỗn loạn trong lòng. Cố gắng làm cho giọng mình bình thường nhất có thể, vận lại: "Ai nói muốn sinh con cho người chứ!"

A tư già Lạc cười vang.

Đến giờ về nhà, rời khỏi hang, nhiệt độ bên ngoài giảm xuống, lất phất những hạt mưa đá bay giữa không trung.

Ninh Tĩnh mặc áo choàng của A Tư Già Lạc, nhưng cái lạnh vẫn len lỏi từ lòng bàn chân, cô tuyệt vọng kêu với hệ thống: "Haiz, lần này ta sắp bị đóng băng thành kem rồi đây này."

Hệ thống: "Yên tâm, người sẽ không chết."

Ninh Tĩnh: "Tại sao? Bởi vì người không muốn ta chết sao?"

Hệ thống lạnh lùng nói: "Bởi vì tai họa để lại ngàn năm."

Ninh Tĩnh: "....." Mẹ nó.

Sợ Ninh Tĩnh bị đóng băng nên lúc về A Tư Già Lạc quyết định ngấm Ninh Tĩnh trong miệng. Ngồi sau hàm răng hần, Ninh Tĩnh vẫn có thể nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài thông qua kẽ răng hần. Ngồi như này thật sự ấm hơn nhiều. Cũng may, miệng A Tư Già Lạc sạch sẽ và không có mùi.

Trở lại Verdoga, khi Ninh Tĩnh rời khỏi khoang miệng ấm áp, cô cảm tưởng như mình bị vút vào chậu nước lạnh. A Tư Già Lạc siết chặt 4 khóa lại cho cô, cau mày khi trông thấy cô vẫn run, hần chỉ ôm cô trở về lâu đài.

A Tư Già Lạc chọn con đường ít người qua lại. Khi đi ngang qua quầy tin tức, đề mục trên tấm da để hấp dẫn sự chú ý của Ninh Tĩnh.

《Phó thần quan Thiên tộc - Tấn Đức bị buộc tội, Thần đường lâm vào hỗn loạn》

Hệ thống: "Không lâu nữa Brent sẽ tỉnh lại."

Ninh Tĩnh khê cong ngón tay, gật đầu nói: "Ta biết."

Lão hổ không còn, khi con cũng có thể xưng vương. Trong thời gian Brent hôn mê, Tấn Đức nắm trong tay quyền lực tại Thần đường, nhưng hần quá mức lộng quyền khiến cho rất nhiều người bất mãn. Quân chúng bị đàn áp đến mức nổi dậy khởi nghĩa, kéo Tấn Đức rút xuống đài. Sự kiện này là một tín hiệu quan trọng trong cốt truyện —— bởi vì chỉ sau 2 ngày kể từ ngày Tấn Đức bị mất chức phó thần quan, Brent tỉnh lại.

Nói cách khác, cô còn rất ít thời gian để có thể lấy máu A Tư Già Lạc.

Về tới lâu đài, dưới sự giúp đỡ của người hầu Ma tộc, Ninh Tĩnh được ngâm bồn nước nóng hết sức dễ chịu. Sau khi cô tắm xong, một người hầu dẫn cô đến Tháp Bắc, nói là mệnh lệnh của Ma Vương.

Ninh Tĩnh không hiểu tại sao, nhưng cô vẫn làm theo.

Dưới sự chỉ dẫn của cô người hầu, cô tới được tầng cao nhất của Tháp Bắc, trước mặt là một cánh cửa gỗ rất lớn, Ninh Tĩnh định quay đầu hỏi cách mở cửa nhưng phát hiện cô người hầu ban nãy đã đi rồi.

Ma khí truyền đến từ sau cánh cửa cho thấy A Tư Già Lạc ở chỗ này. Ninh Tĩnh miễn cưỡng tiến lên mở cửa, trong hơi nước mù mịt, cô phát hiện hoá ra nơi này được cải tạo thành một hồ tắm nhân tạo.

Trong hồ tắm rộng lớn, nửa thân dưới của A Tư Già Lạc ngâm dưới nước, nửa người trên trần trụi, nhìn cô đầy khiêu khích.

Ninh Tĩnh vươn tay xoa hơi nước đọng trên mặt, tức giận nói: "Người kêu ta tới làm gì?"

"Thần quan Hera, ta mạng người đi xem kỳ lân một sừng, người cũng nên làm gì cho ta chứ nhỉ?" A tư già Lạc vui vẻ nói: "Lại đây, giúp ta kì lưng."

Ninh Tĩnh: "Mẹ nó, đồ Ma Vương bụng dạ hẹp hòi, lâu lưu manh."

Hệ thống: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thế giới 4: Bánh bao nhỏ thứ tư (17)

Edit: Từ Mẫn (tuanh0906) **/Beta:** Phong lưu công tử

Chương 62: Tạm biệt Trừng Thái

Cánh cửa gỗ phía sau đã bị đóng chặt bằng ma pháp đen, Ninh Tĩnh trợn mắt, dùng sức vận thủ ổ khoá vài lần, phát hiện bản thân thật sự không có cách nào ra được.

A Tư Già Lạc phía sau có phi cười. Thật ra, hẳn tấm xương lâu rồi, hẳn nói vậy chẳng qua muốn thấy Ninh Tĩnh bối rối mà thôi. Nếu bắt Ninh Tĩnh làm thật e rằng sẽ làm ướt quần áo trên người cô, lại mất công cô tắm lại.

Ninh Tĩnh cũng biết mình bị lừa, cô nhặt một cái gì cầm nền vẫn đang cháy bập bùng bên cạnh bể tắm, ném về phía A Tư Già Lạc: "A Tư Già Lạc, sao trước kia ta không nhận ra, người có thói xấu ý mình ma lực mạnh mà bắt nạt người khác nhỉ?"

"Ta không bắt nạt người khác, ta chỉ bắt nạt người." A Tư Già Lạc thong thả đứng lên khỏi mặt nước, vừa bước lên bờ, nước trên người hắn lập tức khô cong.

Hắn đang hai tay, từ xa có 2 con dơi quắp áo choàng tới khoác lên người hắn.

Toàn bộ quá trình diễn ra hết sức tự nhiên, hoàn toàn coi Ninh Tĩnh như người chết. Cũng may, trong phòng sương mù dày đặc, nơi không nên thấy chưa thấy. Nếu không, chắc mắt cô bị mực lọ mắt.

Mặc quần áo xong, A Tư Già Lạc chậm rãi đi đến trước mặt Ninh Tĩnh đang thủ thế phòng bị, cầm cổ tay cô, kéo tới trước mặt mình, giọng nói quả quyết không cho phép cự tuyệt: "Chỉ cần ba ngày nữa mọi thứ sẽ sẵn sàng. Đến lúc đó, ta sẽ chiêu cáo cho cả thiên hạ biết người chính là vương hậu mà ta lựa chọn."

Ninh Tĩnh khó tin nhìn hắn, chỗ cổ tay bị hắn nắm như phát bóng: "Người cảm thấy lúc này Ma tộc có thể chấp nhận một người Thiên tộc trở thành vợ của Ma Vương sao?"

"Đương nhiên không phải bây giờ." A Tư Già Lạc nhếch môi, dóa hồng đen trên khóe mắt khẽ rung, vui vẻ thoải mái nói: "Chỉ là đỉnh hôn thôi. Chờ tới khi cánh của người hoàn toàn biến thành đen thì kết hôn cũng không muộn. Người chờ nên sốt ruột."

"Đừng đùa, con mắt nào của người thấy ta sốt ruột." Ninh Tĩnh ném tay hắn tay ra, trong lúc đảo mắt vô tình trông thấy phía dưới cơ bụng rắn chắc của A Tư Già Lạc, vị trí gần háng có một vết sẹo cũ.

Đó là vết sẹo hình chữ X, miệng vết thương đã khép lại, không còn lồi lên xấu xí. Có điều phần da đó rõ ràng tối màu hơn vùng da bên cạnh.

Máu trong đầu Ninh Tĩnh đình trệ. Tại sao..... nhân vật được tạo ra bởi dữ liệu ảo lại có dấu hiệu giống hệt người đó?!

Giọng nói của Ninh Tĩnh đột nhiên trở nên cứng nhắc: "Hệ thống, vết sẹo kia từ đâu mà có?"

Hệ thống mờ mịt nói: "Đó là vết sẹo cũ do sức mạnh Quang Minh làm bóng. Sao vậy?"

Ngữ khí của hệ thống không giống giả bộ, tìm Ninh Tĩnh bắt đầu đập thành thịch —— Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Đối với một số chuyện, A Tư Già Lạc là người nói được làm được. Ví dụ như lúc này, hẳn nói ba ngày sau sẽ tuyên bố với cả Ma giới chuyện đính hôn với cụ thể thần quan Thiên tộc, Ninh Tĩnh dù muốn cũng không cản được.

Tin tức vừa tung ra, cả Ma giới tức khắc bùng nổ.

Lâm kim cương lão ngừ [1] độc thân nghìn năm, cuộc sống riêng của A Tư Già Lạc vô cùng bí ẩn. Trong suốt hơn ba trăm năm, cảnh báo chỉ Ma giới chưa từng chụp được người bạn gái chính thức nào của hắn, nhiều lần chỉ là một số tin đồn nhầm nhứ. Mà hiện giờ, hắn nhảy cóc qua nhiều bước, không hề có dấu hiệu báo trước, trực tiếp tuyên bố kết hôn, điều này khiến con dân bị sốc.

[1] Kim cương lão ngừ (钻石王老五): nói tới những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Đương nhiên, điều sốc nhất chính là đối tượng kết hôn của hắn.

Từ khi hai tộc Thiên – Ma giao chiến tới nay, có rất nhiều Ma tộc lấy Thiên tộc ra làm đối tượng vui đùa, nhưng trước nay chưa từng có tiền lệ lấy người Thiên tộc làm bạn đời chính thức. Không chỉ vì bản năng không thích bị ràng buộc bởi hôn nhân, mà còn bởi trong nhận thức của họ, người Thiên tộc bảo thủ trước nay đều không thuộc phạm vi đối tượng để cân nhắc kết hôn.

Cho nên, khi vị lãnh tụ tối cao của Ma giới long trọng tuyên bố hắn muốn kết hôn với một người Thiên tộc, mọi giây nên cuộc bàn tán sôi nổi đến vậy. Phản ứng đầu tiên của mọi người là không tin. Sau khi tin tức được xác thực, những người không thể lý giải nổi sẽ thì thầm bàn tán với nhau rằng A Tư Già Lạc quả mức điên dở, không chịu suy xét đến tình hình trận chiến. Còn những người ủng hộ hắn lại cho rằng đây là một mũi tên trúng 2 đích, vừa có thể giải quyết việc chung thân đại sự của bề hạ, lại có thể làm nhục Thiên giới —— Nhìn đi, thần quan của mấy người tròn khoi Thiên giới là để trở thành có đầu của Ma Vương kia kìa.

Cũng may, người lớn tuổi nhất và ma lực mạnh nhất ở Ma giới chính là Ma Vương, hơn nữa đám Ma vật cấp cao xung quanh hắn đều là những kẻ theo hắn từ ngày Ma giới quật khởi, kẻ nào kẻ nấy đều là những kẻ không có ràng buộc về đạo đức. Cho nên, sau khi hắn đưa ra quyết định này, không có tình huống máu chó nào kiểu như "nguyên lão nhảy ra phản đối, đại thần tuyệt thực kháng nghị."

Con dân hoài nghi cũng có, kinh ngạc cũng có, phản đối lẫn ủng hộ thì nhau ồn ào không dứt. A Tư Già Lạc biết tất nhưng chúng không đủ để lung lay quyết định của hắn.

Là nhân vật trung tâm của cơn bão nhưng Ninh Tĩnh không có cảm giác xúc gì quá mức mãnh liệt. Lễ đính hôn diễn ra trong lâu đài, chỉ có một vài tâm phúc của A Tư Già Lạc mới có tư cách tham dự. Buổi lễ vô cùng đơn giản, chi trao đổi nhẫn, ngay cả lời thề cũng không có.

Ma tộc khi đính hôn sẽ đeo một chiếc nhẫn bạc có chứa ma thuật đen, chiếc nhẫn lúc này có thể tháo ra bất kỳ lúc nào. Nhưng nếu kết hôn, ma thuật đen trong chiếc nhẫn sẽ được kích hoạt và nó sẽ dung nhập vào bề mặt da, biến thành một vòng xăm hình chiếc nhẫn màu đen tinh xảo, lúc này chiếc nhẫn sẽ thực sự trở thành một chiếc nhẫn không thể tháo rời. Nếu bất hạnh ly hôn, hình xăm sẽ không biến mất, mà chỉ nhạt đi. Lần sau người đó kết hôn chỉ có thể chọn một ngón tay khác.

Ninh Tĩnh bùng tình đại ngộ: "Chẳng trách Ma tộc không thích kết hôn. Nếu không, mười ngón tay đều chẳng đủ dùng."

Hệ thống cảm thấy Ninh Tĩnh nói rất có lý.

Sau lễ đính hôn, quần chúng hóng hớt không thoả mãn với việc chỉ nhìn thấy ảnh chụp của Ninh Tĩnh, bọn họ tò mò muốn tận mắt nhìn thấy cô. Nhưng A Tư Già Lạc lại vô cùng bình tĩnh, bảo vệ Ninh Tĩnh rất kỹ càng, giữ cô ở yên trong lâu đài. Hắn đợi tin tức hạ nhiệt rồi mới xem xét để có dân xuất hiện trước mặt công chúng.

Cũng may trong lâu đài có Marty trò chuyện nên có mối không cảm thấy nhàm chán.

A Tư Già Lạc bí mật đưa tai mắt của mình vào Thiên giới để thăm dò tình hình quân địch. Thiên giới cũng làm việc tương tự, cử tai mắt trà trộn vào Ma giới. Hơn nữa, lần này A Tư Già Lạc không có ý định che giấu tin tức về lễ đính hôn. Vì thế, sau một thời gian tin tức lan truyền, Thiên giới cuối cùng cũng biết —— Ma nữ Hera, người bị bọn họ tự tay đuổi đi, không ngờ lại trở thành vị hôn thê của Ma Vương.

Đối với những thần quan phản bội Thánh Quang, việc bị trục xuất và tước bỏ phần cách là hình phạt khắc nghiệt nhất đối với họ. Tín tức về lễ đính hôn của Ninh Tĩnh đối với người Thiên tộc mà nói, chẳng khác gì việc biết kẻ phản bội mình đích thân đuổi đi, không những không chết, mà còn tóm được đầu đối thủ, sống cuộc sống vô cùng thoải mái.

Ninh Tĩnh cảm thấy nếu không phải vì điều kiện khách quan không cho phép, mấy lão già ở Thần hội nhất định đang hận không thể dùng súng máy bắn cô một phát chết tươi. (= _ =)

Tin tức tự tạp chí Thiên tộc cũng đã chứng thực điểm này.

Ở Thiên tộc, không có bất kỳ tờ báo nào dám đăng tin thể hiện sự bất mãn đối với thần Quang Minh. Không những thế, để tránh dân chúng bị mê hoặc, Thiên tộc còn không cho phép báo chí đưa tin về Ma tộc. Nhưng ở Ma giới lại khác, có một bộ phận đặc biệt chuyên sao chép tin tức về Thiên giới cũng về Ma giới và đăng chúng trong một trang duy nhất kèm theo các lời bình gay gắt. (= _ =)

Hôm nay, khi A Tư Già Lạc và Ninh Tĩnh ngồi đối diện ăn sáng, tờ nhật báo người hầu thường đưa cho cô mỗi sáng rõ ràng mỏng hơn mọi khi. Ninh Tĩnh nhướn mày, sau đó phát hiện trang báo đăng tin về Thiên tộc đã bị lấy đi, chắc Thiên tộc đã viết nội dung gì đó không tốt về cô.

Ninh Tĩnh nói: "Sao lại bỏ trang tin tức về Thiên tộc đi vậy? Không sao, cho ta xem."

Người hầu liếc nhìn A Tư Già Lạc, A Tư Già Lạc tạo nãi dùng khăn lau khóe miệng, sau đó hắn nói: "Không sao, lấy cho cô ấy xem đi."

Ninh Tĩnh nhận lấy trang báo bị giấu đi, quả nhiên tin cô đính hôn đã len lỏi tới khắp các ngõ ngách từ Đỉnh trời, Thượng Thiên giới cho tới Hạ Thiên giới. Tiêu đề của các tờ báo Thiên tộc gần đây đều là các từ ngữ chỉ trích cô, dĩ nhiên, ở dưới mỗi bài đăng này, phóng viên Ma tộc đã dùng các từ ngữ khắc nghiệt hơn để đáp trả.

A Tư Già Lạc sau khi quan sát về mặt của cô thì đột nhiên nói: "Không cần để ý đến lời bàn luận của họ."

"Ta không quan tâm, ta chỉ tò mò hôm nay bọn họ dùng từ gì mới để nói về ta thôi." Ninh Tịnh nhún vai.

"Ừ, sau này cứ tiếp tục giữ vững thái độ như vậy." A Tư Già Lạc chống cằm, neho mắt nhìn cô, chế nhạo nói: "Người nói coi, mấy lão già ở Thần hội thấy chúng ta đính hôn đã nhảy dựng lên như vậy. Sau này, nếu biết chúng ta sinh con, không biết bọn chúng sẽ phản ứng thế nào chứ?"

Khóe miệng Ninh Tịnh co giật, vò tờ báo thành một cục, ném về phía hắn, giận dữ nói: "Sinh cái đầu người ý!"

Đương nhiên tờ báo không ném trúng A Tư Già Lạc. Nó bị ngọn lửa xanh thiêu cháy giữa không trung, biến mất không để lại một hạt bụi. A Tư Già Lạc làm ra vẻ bất lực gợn tay, nhưng khóe miệng nhếch lên đã tiết lộ tâm trạng vui vẻ của hắn: "Người ta thường nói phụ nữ trước khi kết hôn là nước ấm, phụ nữ sau khi kết hôn là nước sôi. Hera, hình như người bước vào trạng thái sau kết hôn sớm rồi."

Ninh Tịnh mặt không cảm xúc nói: "À, thật xin lỗi, ta đã mạn vậy đó."

A Tư Già Lạc yên lặng nhìn cô, hần đột nhiên phì cười: "Đã mạn cũng tốt."

Sau đó hắn đặt dao đĩa xuống, đi tới bên cạnh Ninh Tịnh, chạm khẽ vào cánh cô: "Nó đang bắt đầu chuyển sang màu đen."

Ninh Tịnh nghiêng đầu nhìn cánh của mình. Vốn tưởng khi cánh trắng biến đen sẽ trải qua quá trình từ trắng đối thành xám rồi mới biến thành đen. Nhưng cô không như thế. Cánh của cô bắt đầu từ chân cánh, lông chim lần lượt rụng từng cái một, sau đó những chỗ thiếu sẽ mọc ra những cọng lông hình giọt nước màu đen thay thế. Như thế có một luồng sức mạnh vô hình đang từ từ bóp chết thân lực Quang Minh còn sót lại trong người cô và thay thế nó bằng ma thuật đen.

Ninh Tịnh rũ mắt, trong lòng trầm xuống. Nếu cứ theo tốc độ này thì chỉ cần một năm nữa cánh cô sẽ hoàn toàn biến đen. Cô có thể hoàn thành nhiệm vụ trước khi bị bắt gả cho A Tư Già Lạc không?

Một năm sau.

Khi bọn họ đính hôn không tuyên bố bao giờ kết hôn, chỉ nói chờ khi nào cánh Ninh Tịnh hoàn toàn biến thành đen thì sẽ kết hôn. Hôm nay, Ninh Tịnh rốt cuộc đã nghênh đón khoảnh khắc cọng lông trắng cuối cùng bị thay thế bởi lông đen.

Không biết có phải trùng hợp hay không. Nhưng hôm nay là đêm cuối cùng trước khi Brent thức tỉnh. Cũng là cơ hội cuối cùng để Ninh Tịnh rời đi.

A Tư Già Lạc vô cùng vui vẻ, hần đang tất bật chuẩn bị cho lễ cưới của 2 người. Theo ước tính, đám cưới của họ sẽ được tổ chức trong lâu đài.

Ninh Tịnh vẫn cư xử như thường, không nhiệt tình cũng không chống cự quyết liệt. Thậm chí, đôi khi cô còn đưa ra một số ý tưởng của mình về hôn lễ. Thông qua mấy năm ở chung kết hợp với thái độ mấy ngày gần đây của A Tư Già Lạc, Ninh Tịnh có linh cảm, sau khi bị cô âm thầm vút bỏ năm đó, có vẻ A Tư Già Lạc lại bắt đầu hoàn toàn tin tưởng cô sẽ không rời xa hắn.

Điều này cũng có nghĩa là lòng cảnh giác của hắn đã hạ xuống mức thấp nhất.

Đêm trước thềm hôn lễ, A Tư Già Lạc bận rộn xử lý công việc trong lâu đài, Ninh Tịnh vẫn nói chuyện phiếm với Marty như thường lệ. Khi Marty bị gọi đi, cô lặng lẽ đào một gốc hoa có thể làm tê liệt ký lân một sừng lên và giấu nó vào trong lớp áo choàng.

Đây là lần đầu tiên cô làm việc này nhưng cô đã thảo luận trước quá trình hành động với hệ thống.

Mặt của loài hoa này là thuốc gây mê mạnh nhất, có thể hạ gục cả sinh vật to lớn như ký lân một sừng, làm hôn mê A Tư Già Lạc trong hình người tuyệt đối không thành vấn đề. Cô tìm thấy một cây nền trong phòng, cẩn thận bỏ nhụy hoa và lá cây đi, sau đó bịt kín khoảng trống bằng sáp nến trước khi mặt hoa cháy ra.

Một khi hoa bị nạt, thuốc mê sẽ có hiệu lực ngay lập tức.

Đêm đó, A Tư Già Lạc trở về rất muộn.

Có rất nhiều thứ cần chuẩn bị cho hôn lễ. Đặc biệt là đối với những người muốn tự tay chuẩn bị như A Tư Già Lạc. Bận rộn suốt hai tháng, cuối cùng ngày quyết định cũng đến —— Đây sẽ là kỉ niệm đẹp để chung giữa hắn và cô dâu của hắn.

A Tư Già bước vào với nụ cười nhẹ nhàng thoải mái, Ninh Tịnh đã tắm xong, cô dựa vào án thư đọc sách.

A Tư Già Lạc vòng tay ôm cô từ phía sau, hần thủ thỉ: "Muộn rồi sao còn chưa ngủ?"

Ninh Tịnh dụi mắt, im lặng buông sách xuống, dang tay muốn A Tư Già Lạc ôm cô lên giường. Ninh Tịnh rất hiếm khi làm nũng, A Tư Già Lạc bị choáng mất vài giây, sau đó hần vuốt tay bé cô lên: "Mệt sao?"

Ninh Tịnh gật đầu, mở hời lạnh rịn đầy lòng bàn tay.

Thành công hay thất bại đều phụ thuộc cả vào đêm nay.

Sau khi đặt Ninh Tịnh lên giường, A Tư Già Lạc nói: "Người ngủ trước đi, ta đi tắm....." lời nói bị đánh gãy bởi nụ hôn của Ninh Tịnh.

A Tư Già Lạc mở to hai mắt, Ninh Tịnh đứng trên giường, vòng tay ôm cổ hắn. Sau khi sừng sốt hai giây, A Tư Già Lạc đảo khách thành chủ, đẩy Ninh Tịnh ngã xuống giường, nhiệt tình đáp trả cô, đầu lười tiến vào thăm dò trong khoang miệng cô.

Ninh Tịnh khẽ "um" hai tiếng, khi A Tư Già Lạc trầm mê là lúc lòng cảnh giác của hắn hạ xuống thấp nhất, cô từ từ đẩy bông hoa vàng giấu dưới lười vào cổ họng A Tư Già Lạc, sau đó dùng sức đẩy hắn ra.

Đóa hoa kia rất dễ vỡ, A Tư Già Lạc nhận ra cô điểm không ổn nên nhanh chóng nhổ ra nhưng đáng tiếc mặt hoa đã kịp cháy xuống cổ họng hắn. Chưa đầy ba giây sau, hần hoàn toàn lâm vào trạng thái bất tỉnh.

Nuốt một lượng lớn mặt hoa như vậy, nếu muốn tỉnh lại ít nhất phải mất nửa tháng. Đến lúc hần tỉnh lại, nhiệm vụ chắc hắn đã kết thúc.

Tìm Ninh Tịnh đập liên hồi, cô quý xuống mép giường, vươn tay xoa nhẹ tóc A Tư Già Lạc, thì thầm nói với hắn: "Xin lỗi."

Ngay sau đó, cô lấy ra một con dao găm đã chuẩn bị từ trước, cắt một vết thương nhỏ trên đầu ngón tay A Tư Già Lạc.

Một giọt máu đỏ thẫm chảy xuống rơi vào mặt dây chuyền trên cổ Ninh Tịnh.

Hệ thống: "Đi thôi."

Ninh Tịnh lư luyến nhìn lại khuôn mặt đang ngủ yên bình của A Tư Già Lạc lần cuối, thờ dài nói: "Đi."

Đường tới Thiên giới cũng không có nhiều chướng ngại vật như Ninh Tịnh tưởng.

Người Ma giới rõ ràng không nghĩ tới trường hợp có sẽ bỏ trốn vào ngày đêm trước lễ cưới, Ninh Tịnh thuận lợi rời khỏi Ma giới và bay thẳng đến cổng thiên Thiên giới sau vài năm không gặp.

Đang chiến tranh nên cổng Thiên giới không canh phòng một nghiêm ngặt như trước. Với sự trợ giúp và theo dõi của hệ thống, Ninh Tịnh suôn sẻ trở lại Thiên giới, sau đó đến Đình trời rồi cuối cùng đến Thần hội.

Đã hai năm không trở lại nơi này. Nhưng thực chất ở Thiên giới mới trôi qua hơn mười ngày kể từ ngày cô bị trục xuất, mọi thứ vẫn quen thuộc như cũ.

Brent nằm yên trên một chiếc giường trắng như tuyết, mái tóc vàng buông xoã, đôi mắt khép hờ. Ngay cả khi ngủ say, nụ cười trên khóe miệng vẫn mê người như cũ. Vết thương trên cơ thể gần như đã lành hẳn, áo choàng sạch sẽ, chỉ là chưa tỉnh dậy.

Ninh Tịnh biết, qua đêm nay, hần sẽ tỉnh.

Cô lặng lẽ quỳ bên mép giường, tháo sợi dây truyền trên cổ xuống, đeo lên cổ Brent.

Hệ thống: "Được rồi, tiến độ hoàn thành cốt truyện đã tăng lên 99.9%, bản giao xong số liệu, là chúng ta có thể đi."

Ninh Tịnh gật đầu, ngáy người nhìn Brent hồi lâu, cô thấp giọng nói với hệ thống: "Tổng thống, ta đúng là một kẻ cận bà 24k nguyên chất."

Hệ thống không lên tiếng.

Ninh Tịnh vỗ đầu gối chuẩn bị đứng dậy, không ngờ đúng lúc này, mí mắt Brent bỗng run lên. Ninh Tịnh kinh hãi, lập tức lui về phía sau vài bước, gần như hoảng sợ muốn bỏ chạy.

Bây giờ cánh của cô đang là màu đen, là minh chứng rõ nhất cho việc cô đã hoàn toàn sa đoạ. Vạn nhất Brent muốn đại nghĩa diệt thần..... cô không muốn trước khi đi lại chịu đau đớn về thể xác nữa đâu.

Ngay khi cô lui đến gần cửa điện, cô bất ngờ nghe thấy một giọng nói nghi hoặc truyền đến từ phía sau: "Hera?"

Ninh Tịnh cứng đờ tại chỗ, siết chặt nắm đấm, sau đó chậm chạp quay đầu lại.

Brent đã tỉnh lại, hần chống tay ngồi trên giường, không dám tin nhìn cô.

Không cần giải thích, đôi cánh đen đã nói lên tất cả. Ninh Tĩnh từ từ lùi lại và nói với Brent: "Xin lỗi, Đại thần quan."

Ngay khi cô hoàn toàn bước chân khỏi cửa điện, "Hera!" Brent đột nhiên gọi cô: "Con phải đi sao?"

Câu trả lời của Ning Tĩnh là lùi về phía sau thêm một bước.

Brent lẳng lẳng nhìn cô, cô tự hỏi không biết có phải áo giáp của mình hay không, nhưng rõ ràng trong giây phút ấy, cô trông thấy trong đôi mắt xanh biếc kia ánh lên vài phần bi thương sâu sắc.

Ninh Tĩnh cuối cùng đã hoàn toàn chạy ra ngoài.

Tiến độ hoàn thành cốt truyện sắp đầy, bây giờ chạy về Ma giới cũng chẳng có tác dụng gì nên cô quyết định ngồi một xó trong thần đàn chờ thế giới kết thúc.

Khi cô đang tám chuyện với hệ thống thì hệ thống đột nhiên nói: "Ký chủ, ta vừa nhận được thông báo khẩn, trực thời gian..... đã bị sửa lại."

Ninh Tĩnh ngẩn người, sau đó cô cảm giác có một luồng ma khí vô cùng mãnh liệt đang xông tới.

Cô kinh ngạc đứng dậy, phía cuối con đường bất ngờ xuất hiện một người tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở đây.

Hai mắt A Từ Già Lạc tối sầm, hần lạnh lùng nhìn cô.

Hệ thống: "Mặt hoa làm hần hôn mà nửa tháng, hần vốn không thể đuổi kịp. Nhưng..... vì chuyện này mà hần đã sửa lại trực thời gian. Đó là lý do tại sao hần ở đây."

Ninh Tĩnh: "Thôi rồi, lần này thật sự là ngã sắp mặt rồi."

A Từ Già Lạc như Tu La giáng thế, đi từng bước, từng bước tới trước mặt Ninh Tĩnh, nghiêng rắng nghiêng lợi nói: "Vi sao, mỗi lần ta định tin tưởng ngươi, ngươi lại phản bội ta?"

Ninh Tĩnh quả thực muốn ngã quy. Đây là lần đầu tiên cô chơi người ta xong bị người ta tìm tới tận cửa.

A Từ Già Lạc chậm rãi tới gần: "Brent tốt đến vậy sao? Tốt đến nỗi người vừa nghe tin hần tỉnh dậy đã vội vã chạy về bên hần? Ngươi thích hần đến thế sao? Trong lòng ngươi, có phải ta còn không bằng một ngón tay của hần? Ngươi chán ghét ta đến mức đó sao?"

"Ta không chán ghét ngươi, không hề." Ninh Tĩnh khẽ lắc đầu, chân thành nói.

"Ta sẽ không bao giờ tin ngươi nữa." Về mặt A Từ Già Lạc dứt tợn: "Lần này, ta sẽ nhốt ngươi vào nơi sâu nhất trong lâu đài."

Hệ thống: "Tiến độ lên đến 100%, ngươi có thể đi."

Vào giây cuối khi ở thế giới này, không hiểu vì lý do gì, có lẽ do nghĩ đến hôn lễ còn dang dở của bọn họ, Ninh Tĩnh bỗng ngẩng đầu nói: "A Từ Già Lạc, nghe lời ta, khi đối mặt với Brent, ngươi tuyệt đối không nên biến thành hình rồng, nếu không....."

Ninh Tĩnh còn chưa nói xong thì bỗng nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh từ đầu tới đánh thẳng vào linh hồn Ninh Tĩnh.

Trong nháy mắt, ý thức của cô thoát khỏi cơ thể Hera, lơ lửng trong một không gian rộng lớn trắng xóa.

Hệ thống: "Ký chủ, sau này ngươi không được phép làm như vậy. Nếu ngươi tiết lộ cốt truyện cho nhân vật biết thì ngươi sẽ bị đuổi khỏi thế giới đó ngay lập tức. Nhiệm vụ tám năm của ngươi cũng coi như cũng đổ sông đổ bể. May mắn lúc này khi vượt rào thành tiền độ đã nhảy lên mức 100% nên tổng bộ mới không phát hiện ra ngươi phạm quy."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 63: Thế giới 5: Bánh bao nhỏ thứ năm (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tĩnh mơ màng tỉnh dậy trong một cỗ xe ngựa bấp bênh.

Hệ thống: "Đinh! Hoàn nghênh kí chủ bước sang thế giới thứ 5."

Trong xe ngựa thoang thoảng mùi thơm của đàn được, ngồi phía trước là tiểu đồng đầu búi tóc đạo sĩ, mặc y phục trắng đang quay lưng về phía nàng, hần ngồi chồm hổm trên xe lựa được liệu.

Đây là một cỗ xe ngựa đơn giản mang phong cách cổ xưa, thỉnh thoảng bánh xe sẽ bị nảy lên do va phải vụn đá ven đường, có thể thấy nó đang đi với tốc độ rất nhanh. Ninh Tịnh cúi đầu quan sát, phía dưới người được lót một lớp đệm rất dày, giúp nâng giảm bớt đáng kể sóc nảy trên đường đi. Ngoài ra dưới đầu còn kê thêm một chiếc gối mềm, trên người phủ một lớp chăn mỏng hoa văn hình trúc xanh. Mùa hè mà bao kín như vậy thật khiến người ta cảm thấy bức bối.

Ninh Tịnh thờ tay kéo chốt chân xuống. Màu xanh của chăn làm cho mu bàn tay nàng trắng bệch gần như trong suốt. Khi ngồi dậy, ngón tay vô tình chạm phải một vật cứng gì đó lạnh như băng. Ninh Tịnh nhàu mày, nhấc góc chăn lên xem, nó là một trường kiếm dài có vỏ màu xanh.

Ngay cả lúc ngủ mà nguyên chủ cũng giấu kiếm ở trong chân?

Nàng đoán không làm thì bình thường nguyên chủ cũng có thói quen này. Là cuộc sống thế nào mới có thể khiến một cô nương trong lúc bệnh tật vẫn phải nâng cao cảnh giác đến vậy?

Tiểu đồng áo trắng nghe thấy động tĩnh phía sau lưng thì vội vã quay đầu nhìn, trước mặt nàng hiện ra khuôn mặt dính đầy gạch men. Hắn thất thanh kêu: "Lục sư tỷ, tỷ tỉnh rồi?"

Ninh Tịnh kéo chân về vị trí cũ, bình tĩnh "Ừ" một tiếng.

Tiểu đồng ném vội hai củ nhân sâm trong tay xuống sàn, chẳng thèm lựa được nữa mà tất bật treo lên báo: "Lục sư tỷ, tỷ tuyệt đối chó nên nóng vội vận khí. Để ta chạy đi báo với Tà sư thúc rằng tỷ đã tỉnh, thỉnh ngài ấy đến đây bắt mạch cho tỷ."

Ninh Tịnh gật đầu. Nàng tưởng tiểu đồng sẽ kêu xe ngựa dừng lại, không ngờ tiểu đồng trực tiếp dùng tay xốc mền lên. Trên cỗ xe lắc lư, thân hình mập mạp của tiểu đồng vững chắc, dưới cái nhìn chăm chú của Ninh Tịnh, hẳn cứ thế nhảy xuống.

Ninh Tịnh: "Sốc. Phim truyền hình cũng không dám diễn như vậy. Không ngờ có thể chứng kiến ở đây....."

Hệ thống: "Kì chi, để ta truyền cho ngươi ít thông tin của thế giới này, mau tranh thủ thời gian nhàn qua, tỷ nữa ngươi còn phải gặp một số nhân vật quan trọng của thế giới này, ngươi đừng có mà lờ đấy"

Ninh Tịnh: "Nào, đến đi"

Đúng như dự đoán của Ninh Tịnh, thế giới này là câu chuyện phát sinh ở Trung Nguyên cổ đại. Có điều, thế giới này hơi khác so với những gì nàng nghĩ, đây không phải câu chuyện về đấu tranh giang hồ mà là thế giới tu chân. Hơn nữa, tu chân ở đây có 2 dạng.

Kim Quang Tông là đại môn phái đứng đầu giới tu chân, mấy trăm năm qua có không ít tổ sư gia thành công phi thăng thành tiên. Đường nhiên phạm nhân tu tiên phần lớn chỉ có thể làm mấy chức tán tiền linh tinh, chức danh tiên quân không tới phiên bọn họ. Nhưng thế thì sao? Tán tiền cũng là tiên, vẫn tốt hơn mấy môn phái vài trăm năm mà chẳng có lấy một người phi thăng thành tiên. Tỷ lệ phi thăng của Kim Quang Tông thực sự khiến người khác ghen tị đến đỏ mắt. Danh khí càng cao thì số người nghe danh tìm đến càng nhiều. Khi thu nhận đệ tử, Kim Quang Tông cực kì coi trọng tuệ căn của bọn họ. Bọn họ sẽ không thu nhận đệ tử không có thiên phú.

Bởi vì tu tiên không chỉ đòi hỏi thăng cấp luyện khí mà còn phải rèn luyện võ công. Cho nên Kim Quang Tông còn được coi là môn phái nửa giang hồ.

Đại khí vận gia của thế giới này là đệ tử của Kim Quang Tông, tên là Thẩm Nhục Phàm. Hắn ra đời tương đối muộn, ít nhất muộn hơn hiện tại 50 năm.

Mà người được chỉ định làm nhân vật phản diện của thế giới này là một kẻ phản đồ tên kêu Tranh Hà, người bị đả khỏi Kim Quang Tông sau 50 năm ngắn ngủi. Thiên phú của hắn rất cao nhưng lại không thích đi theo lộ trình thông thường, khi sắp bắt phá khỏi thời kì Nguyên Anh lại tùy hứng đổi sang tu ma đạo.

Tâm của người tu tiên là con dân trăm họ, họ không có ham muốn gì mạnh mẽ, nhưng người tu ma lại hoàn toàn trái ngược. Lấy việc luyện đan làm ví dụ, người tu tiên luyện đan để cứu người, hỗ trợ tăng tu vi. Còn đan dược của người tu ma cần máu người làm chất dẫn, được tinh tuy mạnh nhưng sẽ xuất hiện phản phệ.

Sau khi Tranh Hà dọa ma, Kim Quang Tông đã đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Hắn một mình đi lên sơn cốc hoang dã ít người lui tới. Thật ra nếu Tranh Hà âm thầm tạo dựng địa bàn thì chẳng sao, hẳn tu ma thì tu ma, luyện đan thì luyện đan, sẽ không kéo nhiều thù hận đến vậy. Nhưng chẳng hiểu sao vị huynh dài này hết lần này đến lần khác cứ nhảm vào đệ tử Kim Quang Tông, đâm bữa nửa hôm lại bắt một đệ tử về luyện đan.

Thậm chí vào lúc đó, câu cửa miệng của các sư huynh khi dạy dỗ đệ tử không chú tâm tu luyện chính là: "Còn lười biếng nữa cẩn thận Tranh Hà bắt người đi luyện đan"

Ninh Tịnh: "Đây là phiên bản tu tiên của câu?" Không đi ngủ sớm cẩn thận ông kẻ đến bắt con đi" mà các mẹ hay dùng để dọa bọn trẻ con đó hả?"

Hệ thống: "....."

Kim Quang Tông từng họp sức với nhiều kì ba dị sĩ bên ngoài để diệt trừ Tranh Hà, nhưng tất cả đều vô ích, lần nào cũng dễ hấn trốn thoát.

—— nói thừa, nhân vật phản diện sống sót đến cuối phim là để cho nhân vật chính thăng cấp, tác dụng duy nhất của đám râu ria là phụ giúp đại khí vận gia tiến lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng nói gì thì nói, quá trình tiêu diệt Tranh Hà của Thẩm Nhục Phàm lần này có hơi gian nan. Lúc đầu đại khí vận gia là nguyên liệu luyện đan do Tranh Hà bắt về. Nhưng Thẩm Nhục Phàm là ai? Thử hỏi có nhân vật chính nào ngoan ngoãn đi theo khuôn khổ không? Trong lúc hai bên đang đánh nhau gam go, Thẩm Nhục Phàm không cẩn thận làm đổ lò luyện đan, toàn bộ đan dược lẫn thẳng vào nước, bao công tức coi như đi tong.

Ba mươi năm ròng rã ngồi xổm cạnh giữ trước lò luyện đan, bây giờ phải tận mắt chứng kiến báo bối bị hủy diệt trong nháy mắt, Tranh Hà gần như phát điên, hận không thể đem Thẩm Nhục Phàm ngủ mê phanh thây, lúc ra chiều hết sức độc ác tàn bạo, gần như không có quy luật. Nhưng ngay lúc Tranh Hà chuẩn bị tung đòn quyết định, Thẩm Nhục Phàm đang hấp hối đột nhiên nắm được thời cơ, dùng than lửa nóng đỏ trong lò đan hất vào mắt Tranh Hà, tranh thủ một giây ngắn ngủi đối phương xao nhãng để chuyển bại thành thắng.

Thẩm Nhục Phàm tuy thắng nhưng bị trọng thương rất nặng, có điều đó là chuyện của sau này.

Ninh Tịnh có 1 vấn đề phải hỏi hệ thống: "Hệ thống, cái gạch men mất thẩm mỹ kia tại sao lại quay lại rồi?"

Hệ thống: " Kì chi, nhiệm vụ trước không có gạch men là do tổng bộ bọn ta cần nhắc đến độ khó của nhiệm vụ nên mới có ưu đãi đó. Còn lần này độ khó giảm xuống không chỉ 1 bậc, ít nhất ở thế giới trước ngươi bị kẹp giữa đại khí vận gia và vai ác. Bây giờ người chẳng sinh trước hẳn 50 năm, người thậm chí còn chẳng hề liên quan đến những năm tháng xung đột giữa hắn cùng Tranh Hà. Lúc ngươi rời đi Tranh Hà mới mười sáu tuổi. Người tới đây chỉ có mỗi 1 nhiệm vụ là thêm thắt chỗ hỏng để hoàn thành cốt truyện, làm gì có khó khăn gì đâu."

Đúng lúc này, rēm xe bị một bàn tay nhỏ vén lên, tiểu đồng béo lùn chắc nịch đã quay lại: "Lục sư tỷ, Tà sư thúc đã đến."

"Tà sư thúc, mời vào." Ninh Tịnh hít một hơi, khẽ nói. Lúc nàng ngồi dậy phát hiện thân thể này đang bị nội thương, khí tức không được ổn định. Nhưng ngay cả khi bị thương, quần áo nguyên chủ vẫn hết sức ngay ngắn nề nếp, nhấc chân lên là có thể ra ngoài gặp khách. Cho nên không cần khoắc thêm y phục ra bên ngoài.

Vừa dứt lời thì một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vén rēm cửa lên, một nam nhân dáng người thon dài tiến vào, sau khi quan sát sắc mặt nàng thì dịu dàng mỉm cười: "Khí sắc hôm nay có vẻ tốt hơn nhiều."

"Làm phiền sư thúc cả đoạn đường phải chiều cỗ ta."

"Không sao" Tà Diệc ngồi xuống trong khoang xe chật hẹp, duỗi tay bắt mạch cho Ninh Tịnh, một lúc lâu sau mới lên tiếng:"Vết thương lớn đã lành, gần như không còn gì trở ngại. Nhưng pháp khí của lão ma đầu kia quá hung ác, hẳn là tổn thương tới chân khí. Trở về Kim Quang Tông cần tận lực điều dưỡng."

Ninh Tịnh gật đầu: "Đã rồi"

Như đã nói ở trên, Kim Quang Tông là đại môn phái đứng đầu giới tu chân. Toàn tông có biết bao nhiêu cái nhiệm há mồm chờ ăn, mà nhất là loại môn phái tu tiên thì lại càng chú ý đến mặt mũi, làm thế nào để duy trì thể diện của môn phái đứng đầu là cả một vấn đề cần giải quyết. Nhóm tông chủ nghĩ ra một phương pháp rất hay, đó là nhận một số nhiệm vụ trọng yếu trừ ma trên giang hồ để lấy thù lao.

Ở thời đại này, yêu quái chân chính đã biến mất. Cái gọi là trăm yêu trừ ma thực chất chỉ là giải quyết một ít kẻ xấu muốn lợi dụng yêu thuật hoặc ạo ảnh để làm hại bá tánh.

Nguyên chủ Ninh Tịnh bám vào lần này tên là Lục Kinh Tuyệt, một nhân vật trữ danh ở Kim Quang Tông. Người cũng như tên, băng cơ ngọc nữ, tính tình lãnh đạm, vô công trác tuyệt. Lục Kinh Tuyệt rất có thiên phú trong lĩnh vực tu tiên, chưa đến hai mươi tuổi đã đột phá Nguyên Anh Kỳ, là khao khát mà người thường dù hao hết cả đời cũng không dám mơ tới, chưa kể đến tài ngự kiếm thần sầu.

Mà lúc này, Lục Kinh Tuyệt phục mệnh sư môn cùng Tà Diệc rời núi, đi điều tra một vụ án kì dị cách núi 10 dặm. Trong khoảng thời gian này, trong vùng xuất hiện nhiều thi thể bị hút cạn máu làm dân chúng hoảng sợ, dân chúng trong vùng loan tin nơi này có tà vật lui tới. Đi điều tra mới hay, hoá ra là do lão ma đầu bắt tử, lợi dụng pháp khí cướp đi sinh khí của người trẻ tuổi để kéo dài tuổi thọ cho mình.

Bởi vì lão ma đầu này đã hoành hành được một khoảng thời gian nên hai người phải mất một chút công phu mới thu thập được lão. Chỉ có điều trong quá trình đánh nhau, Lục Kinh Tuyệt vô tình bị pháp khí làm trọng thương.

Sau khi Tà Diệc rời đi, Ninh Tịnh chống cằm nhìn ngắm sông núi không ngừng lui lại phía sau.

Bây giờ nàng cùng Tranh Hà đều là người của Kim Quang Tông. Căn cứ theo cốt truyện thì Tranh Hà lúc này vẫn còn là một hạt đậu nhỏ tám tuổi, vừa mới gia nhập Kim Quang Tông. Mặc kệ là tuổi tác hay thực lực đều kém xa Lục Kinh Tuyệt. Lấy tầm ảnh hưởng của Lục Kinh Tuyệt bây giờ thì đủ để che chở hắn đến tận lúc trưởng thành. Khó trách hệ thống nói nhiệm vụ lần này không khó.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bành Bao Phản Diện* được tài miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 64: Thế giới 5: Bánh bao nhỏ thứ năm (2)

Núi Chí Lân cao sừng sững nằm ở phía Bắc Trung Nguyên, địa thế hiểm trở, từ trên cao nhìn xuống trông như một cây rìu bổ xuống mặt đất. Kim Quang Tông nằm sâu trong một sơn cốc quanh năm mây mù bao phủ. Không biết có phải do nơi này từng có rất nhiều bậc tiền bối phi thăng thành công hay không mà từ xa nhìn lại, mây mù lượn lờ, khí chất bất phàm.

Sau khi tiếp thu trí nhớ của Lục Kinh Tuyệt, tất cả những tâm pháp võ công, pháp thuật trừ yêu mà Lục Kinh Tuyệt học được đều khắc sâu vào trong trí nhớ của Ninh Tĩnh, không cần người dạy vẫn biết. Những thứ này, nghe thì có vẻ bí ẩn, kì lạ, nhưng kì thật nó giống như các môn toán học, hóa học, vật lý cao cấp ở thế giới hiện đại, vô cùng phổ biến.

Hệ thống: "Cơ thể ngươi đang đồng hoá với Lục Kinh Tuyệt nên tất cả những kinh nghiệm cùng kĩ ức của cô ta ngươi đều có. Tuy nhiên sau này khi ngươi rời khỏi thân xác này, thời gian chung đụng kết thúc. Đến lúc đó, đưa cho ngươi tâm pháp võ công hay bí kíp tu tiên, ngươi cũng không có cách nào xem hiểu."

Lục Kinh Tuyệt trọng thương dẫn đến mạch máu bị tắc nghẽn, nếu cưỡng ép vận khí sẽ khiến thương thế nặng thêm, cần phải trở về Kim Quang Tông dùng thuốc, điều dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục.

Tiểu đồng nhất thảo được mà Ninh Tĩnh nhìn thấy lúc mới tới thế giới này là tiểu đồng bên cạnh Tạ Diệc. Xưa nay Ninh Tĩnh không thích ngồi cạnh người lạ trong không gian hẹp nên nàng trả tiểu đồng lại cho Tạ Diệc.

Trên đường trở về, Ninh Tĩnh có đi qua một số địa danh nghe đồn có古怪 có hoành hành, nhưng có lẽ chúng kiêng kỵ ẩn kiểm hạ trên xe ngựa nên không dám tới gây náo loạn.

Phần lớn thời gian Ninh Tĩnh đều ngồi trong xe ngựa. Mùi dược liệu thoang thoang lưu trên chăn đệm vừa làm giảm cảm giác chóng mặt vừa là liều thuốc chống say xe hiệu quả. Sau lớp rèm vải là lớp rèm tricot tương tự như rèm cuốn, Ninh Tĩnh thường cuốn rèm vải lên để trong xe thông thoáng.

Hành trình vừa buồn tẻ lại còn gặp ghềnh khiến Ninh Tĩnh không thể đọc sách. Non xanh núi biếc không ngừng lùi về phía sau, đẹp thì có đẹp nhưng nhìn mãi cũng chán. Nhiều lúc chán quá Ninh Tĩnh còn nghĩ đến việc rù Tạ Diệc và nhóc tiểu đồng chơi đầu đầu chui. Nhưng nghĩ đến Lục Kinh Tuyệt là một con người kiêu kì và lạnh lùng, vì không muốn OOC nên nàng đành chuyển mục tiêu sang hệ thống.

Lúc hệ thống sắp bị Ninh Tĩnh làm phiền đến nỗi tất mảy giò chết thì cuối cùng đoàn người cũng đến cây cầu treo dẫn vào sơn cốc.

Mây mù ẩm ướt giăng kín cây cầu treo bắc qua khe núi sâu hiểm trở, mỗi khi gió thổi qua cây cầu rung lắc dư dư như sắp đổ. Cây cầu này xây lên cho tiểu phu lên núi, xe ngựa và các đệ tử Kim Quang tông chưa học ngự kiếm. Còn những người như Lục Kinh Tuyệt hay Tạ Diệc thì sẽ trực tiếp ngự kiếm bay lên.

Ninh Tĩnh bị thương nên Tạ Diệc dùng kiếm chờ Ninh Tĩnh. Kiếm của hắn mỏng và dài hơn so với kiếm của Lục Kinh Tuyệt nên vẫn tạm chớ được hai người. Điều quan trọng trong ngự kiếm là tư thế dễ chân, dễ chân trước chân sau, gót chân trước sát với gót chân sau, hai phần ba lòng bàn chân để ngoài thân kiếm.

Ninh Tĩnh kinh hãi nhìn xuống khe núi sâu không thấy đáy dưới chân, nặng nề nhằng dăm lên thân kiếm lạnh băng, máu mủ nói với hệ thống: "Chiều rộng này... có khác nào xiếc đu trên dây. Ngươi nói xem liệu tý nữa ta có rơi xuống không?"

Hệ thống: "Kí chủ, ngươi không phải lo. Lục Kinh Tuyệt là cao thủ ngự kiếm, ngươi được kế thừa tất cả bản năng của cơ thể cô ta, không ngã được đâu."

Tạ Diệc mới tay chấp sau lưng, một tay niệm pháp quyết. Một luồng khí trong suốt tỏa ra bao xung quanh thân kiếm, nó như thể nghe theo hắn điều khiển, từ từ nâng thanh kiếm phát ra ánh sáng màu lam bay lên, vừng vàng bay nhanh về phía khe núi đối diện.

Hệ thống nói không sai. Bản năng cơ thể Lục Kinh Tuyệt cho phép Ninh Tĩnh giữ thăng bằng khi nâng ngự kiếm, thật giống như đang chơi nhào lộn. Từ xa nhìn lại, tà áo phiêu phiêu, khắp người tỏa ra khí thế thần tiên.

Chẳng mấy chốc hai người đã đến Kim Quang Tông.

Cửa đá nguy nga mở rộng chào đón mọi người. Hai đệ tử trẻ tuổi vô tình nhìn ra bên ngoài, về mặt kinh ngạc, đồng thanh hô to: "Thất môn chủ, Lục sư tỷ!" Một kẻ cơ trí hơn nhanh chóng chạy vào trong báo tin.

Người có quyền lực cao nhất ở Kim Quang Tông là tông chủ, dưới tông chủ là bảy tông môn, mỗi tông môn phụ trách một vấn đề khác nhau. Tạ Diệc là môn chủ của tông môn thứ bảy, cũng là môn chủ trẻ tuổi nhất, Thất môn là tông môn chuyên về các loại tâm pháp. Tu vì tăng tâm huyết thì trông mặt càng sáng, trong các trận giao đấu vô thuật, những người của Thất môn thậm chí có thể nhìn thấu hành động tiếp theo của đối phương chỉ bằng một ánh nhìn.

Lục Kinh Tuyệt là đệ tử Nhị môn. Nàng bái sư sớm nên tuổi tác xấp xỉ Tạ Diệc, cho nên, tuy hai người khác nhau về bối phận nhưng tình cảm lại như sư huynh sư muội. Thế nên hai người mới cùng nhau xuống núi.

Tạ Diệc đi bái kiến tông chủ. Ninh Tĩnh đi đường mệt nhọc cộng thêm thương tích trên người nên được đặc cách về thẳng phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Do chân khí hao tổn nên sắc mặt Ninh Tĩnh tái nhợt, hai mắt nhướm màu mực, nhưng không ai thực sự nghĩ Lục Kinh Tuyệt là một con mèo ốm yếu, ngược lại thấy nàng càng thêm phần lạnh lùng thanh tú. Dọc đường Ninh Tĩnh trở về phòng bắt gặp rất nhiều tiểu sư đệ trẻ tuổi, ai nấy trên mặt đều không phải ngạc nhiên thì cũng ngưỡng mộ kêu một tiếng: "Lục sư tỷ."

Ninh Tĩnh đi qua rồi mà họ còn cổ ngoại cổ nhàn.

Lục Kinh Tuyệt là đệ tử Nhị môn, Nhị môn xưa nay tinh thông độc thuật. Sư phụ nàng - Nhị môn chủ, hiện đang vân du bên ngoài, Đại môn chủ đích thân qua bắt mạch trị liệu cho nàng. Trước khi đi, ông còn để lại cho nàng một túi gấm chứa đan dược, dặn nàng phải uống thuốc đều đặn.

Ninh Tĩnh nằm trên giường, lần qua lần lại, mọi thứ túi gấm xanh thêu họa trắng đen báo hiệu, bên trong có hơn chục viên đan dược màu đen, trong đầu cô bỗng hiện lên ba chữ "Viên bí nhỏ". Nghĩ như vậy không khỏi khiến Ninh Tĩnh cười thành tiếng.

Hệ thống ân cần nói: "Mau uống thuốc đi, chúng ta còn việc phải xử lý đó."

Ninh Tĩnh: "Được rồi."

Kim Quang tông, Thiên đường.

Từ sau khi Kim Quang tông mở cửa tuyển sinh, hầu như ngày nào cũng có người đến hoặc đưa hài tử nhà mình đến dự tuyển. Kim Quang Tông không phải miếu từ thiện, không thể cùng lúc hỗ trợ tất cả mọi người đến quy y. Do đó muốn vào Kim Quang tông trước hết phải kiểm tra linh căn. Cứ mười người thì có chín người bị loại, tỉ lệ đào thải rất cao.

Những người được đánh giá có tuệ căn thích hợp tu tiên sẽ được giữ lại, trở thành đệ tử Kim Quang Tông. Ở đây không hỏi xuất thân, không màng thấp kém cao sang, tất cả đều được an bài ở Thiên đường, chờ bái sư rồi chính thức nhập môn.

Lúc này, trong Thiên đường to lớn, đan hương lượn lờ, trên tường treo một tấm bảng bằng gỗ khắc 4 chữ ngược ngạo "NGUNG KHÍ TĨNH TU"

Giữa trưa, có hơn mười thiếu niên ngồi vây quanh một cái bàn thấp ăn trưa. Tất cả đều là đệ tử nhập môn mới vượt qua vòng kiểm tra tuệ căn ba ngày trước, người nhỏ nhất mới tám tuổi, vài người lớn hơn cũng chỉ tám mười một, mười hai tuổi.

Nơi này không quy định lúc ăn hay ngủ không được nói chuyện, nhưng có lẽ do chưa quen thân nên không khí yên ắng chỉ còn mỗi tiếng bát đĩa va chạm vào nhau.

Có một chỗ trống giữa 1 bàn dài toàn người.

Trong một nhóm thiếu niên ăn mặc giản dị, có ba người mặc y phục sang trọng, thất lưng gắt ngọc bội, tư thế ngả nghiêng nổi bật giữa đám đông, vừa ăn vừa nhòm ngoàm nói chuyện.

"Ta nói cho các đệ biết, môn chủ Đại môn là lợi hại nhất. Các đệ đừng nghe qua vụ thám án diệt môn do Ma đạo ở Dương Châu chưa? Vụ án đó do một tay Đại môn giải quyết đó."

"Tâm pháp Thất môn mới lợi hại, không cần động thủ cũng biết đối thủ nghĩ gì. Cái này gọi là giết người không cần đao kiếm."

"Sai rồi sai rồi. Nhị môn mới lợi hại nhất, chỉ thế khó vào. Nghe nói bọn họ am hiểu độc thuật. Nếu ta có thể giả nhập Nhị môn, sau này ai dám đắc tội với ta, ta chỉ cần hạ chút độc lúc bọn họ ăn cơm, cho bọn chúng ta rụng đầy đất luôn, ha ha."

...

Người khác nghe xong không khỏi lưu luyến. Lời ngông cuồng như vậy mà ba tên béo kia cũng dám nói. Bái sư không phải chuyện muốn bái ai thì bái, quyền chọn nằm trong tay các vị sư phụ. Người được chọn sẽ trực tiếp theo vị sư phụ đó học tập tu luyện. Sau một khoảng thời gian nhất định, nếu không có sư phụ nào tới chọn thì các đệ tử còn lại sẽ được phân ngẫu nhiên vào một trong bảy môn, học tập tu luyện cùng với các đệ tử khác.

Tuy nói là cùng nhau học tập, nhưng bếp ga với bếp củi, người thông minh đều biết bên nào quý hơn.

Tuy ba tên này nói năng ngông cuồng nhưng không ai lên tiếng ngắt lời bọn họ. Xét cho cùng, cha mẹ của ba tên béo này là người quyền quý ở Dương Châu, có quan hệ thân thiết với quan phủ. Nghe nói lúc đầu có bốn huynh đệ cùng nhau đến ứng tuyển vào Kim Quang Tông. Kết quả lão Tam trư thất tâm thương, bị loại khỏi vòng kiểm tra tuệ căn, một năm xui xẻo tu thọ tận nơi về nhà. Ba tên mập còn lại dồn hết bát mẫn vào đầu kẻ đã giành mất chỗ của lão Tam.

Lúc phát cơm, ba tên béo cố ý làm vỡ bát cơm của đứa trẻ nọ. Báu sư rồi trên mặt đất vỡ thành hai mảnh, đứa trẻ đang dọn thì bị mảnh vỡ cứa vào tay, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại.

Đúng lúc này, cửa Thiên đường đột nhiên mở lớn. Tranh Hà không nói không rằng, lẹ làng bê bát cơm bước qua cửa, đi nhanh đến vị trí còn trống.

Tranh Hà khoảng tám, chín tuổi, mặt mày thanh tú, môi mông sắc bén, nếu không phải tuổi còn nhỏ thì hẳn ai cũng nghĩ hắn là một tiểu cô nương. Bờ vai thon gầy, sắc mặt hơi vàng lăm cho người ta cảm giác u ám. Mái tóc đen buộc đơn giản bằng một sợi vải để gọn sau đầu, quần áo trên người có không ít chỗ vá, không biết qua bao lần rồi hắn không mặc đồ mới.

Vết thương trên đầu ngón tay đã được cầm máu, chỉ để lại một vết máu nhàn nhạt. Sau khi ngồi xuống, hần im lặng lấy đĩa ăn cơm. Có vẻ không ai dạy hần cách cầm đĩa nên tư thế cầm đĩa của hần có vẻ kì lạ, gấp đồ ăn cũng gấp mãi không xong.

Ba tên béo nãy giờ vẫn luôn nhìn chằm chằm Tranh Hà, thấy thế thì nháy vào chế nhạo hần: "Đúng là nực cười. Đĩa cũng không biết dùng mà còn đòi luyện kiếm thuật."

"Cũng không biết là đĩa tre hoang đã đến từ đâu, có mẹ sinh không có mẹ dạy."

Bàn tay để dưới bàn của Tranh Hà từ từ siết chặt. Hần chậm rãi ngẩng mặt lên, liếc mắt về phía đám người vừa chế nhạo mình. Ánh mắt sắc bén, nó không phải là ánh mắt mà một tiểu hài tử nên có, mà giống như ánh mắt bán nạng của dã thú.

Ba tên béo nhất thời bị dọa sợ, mạnh miệng lên tiếng: "Nhìn cái gì mà nhìn, cẩn thận bọn ta móc mắt ngươi xuống bây giờ."

Tranh Hà lạnh lùng nhìn ba tên béo, đúng lúc hần chuẩn bị bộc phát thì cửa phòng lại lần nữa mở ra.

"Lục sư tỷ, bọn họ ăn cơm ở đây."

Phong lưu công tử: *Hello bà con, Phẩm Hoa Lâu comeback đây. Đăng tạm 1 chương chưa sửa xong, mai tui sửa bù và đăng thêm 1 chương nhớ. Yêu.*

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phân Diện* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thế giới 5: Bánh bao nhỏ thứ năm (3)

Đám thiếu niên vừa tới chưa thể nắm rõ các nhân vật và bề phái ở Kim Quang tông. Chỉ có vài tên khôn khéo hơn, nhanh tay nhanh mắt hỏi thăm các nhân vật nổi danh trong Bảy môn, cho nên vừa nghe thấy tiếng "Lục sư tỷ" bọn họ đã lập tức bắt thẳng người, gắt gao nhìn chằm chằm vào hướng vừa phát ra tiếng nói.

Ở Kim Quang tông, nữ đệ tử họ Lục lại nổi danh, quả thật có thể đếm trên đầu một bàn tay.

Những thiếu niên còn lại không biết ai đến, nhưng nhìn đám người đang trông ngóng thì cũng đoán được phần nào, sỏi nổi buồng đĩa xuống, lau sạch mồ trên miệng, nín thở tập trung, muốn để lại ấn tượng thật tốt cho người sắp xuất hiện.

Lúc này do siết tay quá chặt nên vết thương trong lòng bàn tay Tranh Hà lại rỉ máu. Hần cup mắt, định vo lấy góc áo theo thói quen để cầm máu nhưng nghĩ tới nó có thể để lại vết bẩn nên đành thôi.

Hai ngày trước, Tam môn và Tứ môn đã đến chọn người. Những người không được chọn tiếp tục ở lại Thiên đường chờ hai ngày, không ngờ nhanh như vậy lại có người đến.

Trước cửa có một tấm bình phong, đám người bên trong chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai mơ hồ. Một cái bóng dài và thẳng nhỏ ra từ thân dưới của cái bóng kia, có lẽ là một thanh trường kiếm.

Sau khi nói vài câu với người phụ trách Thiên đường, Ninh Tĩnh xoay người bước qua tấm bình phong, chiếc áo dài và chiếc váy ngắn tay màu chàm nhạt khiến nước da cô trở nên trắng bệch.

Sở thích chọn y phục của Lục Kinh Tuyệt đúng là lĩnh đạm khó lý giải. 90% từ quần áo đều là màu chàm nhạt. Một loạt quần áo kiểu dáng khác nhau nhưng chỉ độc một màu. Điều làm người ta sốc hơn chính là giấy của vị tổ tông này cũng màu chàm, mỗi đôi đều được lau chùi sạch sẽ, kiểu dáng giống hệt nhau (= _ =).

Ninh Tĩnh cảm thấy linh hồn của Lục Kinh Tuyệt nhất định là thẳng nam chính hiệu. Ngày nào cũng mặc một màu, nếu không đổi kiểu dáng thì tin đồn bát quái năng ta không giặt quần áo khéo cũng có.

Nhóm thiếu niên không ngờ người bước ra sau tấm bình phong không phải một vị sư phụ già mà là một cô nương trẻ trung xinh đẹp. Tuy lạnh lùng nhưng vẻ đẹp tự nhiên khiến người ta phải sững người.

Vài tên nhóc từng nghe qua đại danh của Lục Kinh Tuyệt đã sớm nhận ra năng thông qua thanh trường kiếm, bọn họ hưng phấn tụ đầu lại thì thầm.

Trước đó cũng có mấy người đến nhưng Tranh Hà không quan tâm lắm. Đối với hần, gia nhập Kim Quang tông chỉ là bước đường cùng. Tuy hần không có ý định tu luyện nhưng ít ra ở đây hần sẽ không bị chết đói, Tranh Hà không quan tâm mình sẽ bị phân tới môn nào.

Nhưng chẳng hiểu vì sao lúc này Tranh Hà lại đột nhiên cảm thấy lo lắng và mong đợi. Hần bắt gác ưỡn thẳng thân mình gầy gò, đôi môi mấp máy, một tia nghi ngờ và tò mò thoáng hiện lên trên gương mặt.

Khi nhóm thiếu niên đang chăm chú nhìn nằng thì thứ mà Ninh Tĩnh thật sự đối mặt lại là một đám gạch men khổng lồ, đúng là cay chết mắt nằng.

Thiên đường vừa sâu vừa rộng, hết lên ắt hẳn có tiếng vọng. Tất cả đệ tử mới đều được an bài ngồi xung quanh bàn trung tâm, chỉ cần bước qua tấm bình phong là có thể quan sát hết.

Nàng già vờ như đang nhìn tất cả mọi người nhưng đôi mắt lướt nhanh qua đám gạch men rải rác, dừng lại trên người duy nhất không bị dán gạch men.

Không còn gì nghi ngờ, cậu bé mặc y phục vài bộ kia chính là Tranh Hà.

Tranh Hà rơi vào trạng thái mơ màng, hần thấy Ninh Tĩnh đi qua hết người này đến người khác, đôi ủng mềm mại theo tay tinh xảo dừng lại trước mặt hần.

Ninh Tĩnh chấp hai tay sau lưng, giả bộ nghĩ ngợi, khẽch miệng nói: "Là cậu, theo ta về Nhị môn đi."

Đệ tử phụ trách Thiên đường vội vàng phụ họa: "Nghe thấy chưa? Người về sau sẽ đi theo Lục sư tỷ."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Hoàn thành cốt truyện tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 10%"

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 10 điểm"

Mọi người đều hết sức ngạc nhiên với kết quả này, đặc biệt là ba tên béo kia, trọn suốt rơi cả tròng mắt —— không hiểu thẳng nhóc gầy gò này giấu phải vận cứt chó gì mà lại được chọn sớm hơn mình.

Dưới ánh mắt hâm mộ và ghen tị của tất cả mọi người, Tranh Hà thu dọn gia sản ít ỏi của mình, lững thững đi sau Ninh Tĩnh, bước ra khỏi Thiên đường.

Đi xa hơn mười mét nhưng Tranh Hà vẫn chưa hoàn hồn, ngoái đầu nhìn lại Thiên đường bị bỏ lại phía sau.

Kể từ khi có trí nhớ tới nay, dường như đây là lần đầu tiên hần có được điều mình mong ước. Nghĩ vậy khiến khuôn mặt gầy yếu của Tranh Hà nóng bừng, hần siết chặt tay nơi trong tay, nhanh chóng đi theo Ninh Tĩnh.

Ninh Tĩnh dẫn Tranh Hà về thẳng Nhị môn. Kim Quang tông không giới gì, chỉ giới bảy vẽ, Ninh Tĩnh chọn cho hần một gian phòng không có người ở gần phòng mình. Gian phòng này lâu ngày không được thông gió nên hơi có mùi, nhưng phương hướng và cách bố trí rất tốt, một mình hần ở đây là đủ.

Trong cốt truyện gốc, Tranh Hà cũng là đệ tử Nhị môn, nhưng không sớm như bây giờ. Ninh Tĩnh vẫn làm theo cốt truyện, chẳng qua nhận hần sớm hơn.

Tranh Hà là người có thiên phú, người như hần bất kể từ tiền hay tu mà đều có thể đột phá. Người tiếp theo có thiên phú chính là ThẩmNhược Phẩm. Điều trở trêu là con đường tu luyện của hai người này khác nhau, kết cục cũng cách xa nhau —— một người thân bại danh liệt, rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục, người còn lại thì nổi danh, phi thăng thành tiên.

Thiên phú của Tranh Hà không bộ lộ quá sớm. Nếu không có sự can thiệp của Ninh Tĩnh thì hần sẽ chẳng ai chú ý tới hần, hần bị bỏ lại ở Thiên đường đến ngày kết thúc tuyển chọn. Sau đó hần được chỉ định đến Tam môn, học từ bước cơ bản.

Tranh Hà được một lão ăn xin nhặt từ gầm cầu. Sau khi ông lão ăn xin đột chết, hần chặt vật lo từng bữa ăn, đánh nhau để tranh đoạt miếng ăn với đám ăn xin đầu đường xó chợ, sau đó nhờ cơ duyên nên tới được Kim Quang tông.

Bởi vì xuất thân nên nhiều điều mà ngay một đứa trẻ bình thường ở độ tuổi hần đều biết hần cũng không biết, chẳng hạn như dùng đĩa hay viết chữ. Điều chó trêu là 3 tên béo ở Dương Châu cũng được phân về Tam môn. Tranh Hà đã có những năm tháng khó khăn khi ở Tam môn.

Có đôi khi không chỉ phải loitreu trợc học loại một người mà chính những năm tháng dài bị coi thường và xa lánh đã khiến Tranh Hà thu mình với thế giới.

Tiến độ học tập ở các lớp tập trung rất chậm, rõ ràng bọn họ có thể học được những kỹ năng bố ích hơn nhưng họ vẫn phải thiền định một cách không hiệu quả mỗi ngày, tu tâm tính và tập luyện những bài tập vô bổ, lớp của các đệ tử chính tông không giống vậy. Cho nên khi ba tên béo kia học kiếm được 2 năm thì Tranh Hà mới bắt đầu tiếp xúc với kiếm pháp.

Ở độ tuổi này gần cốt đã thành hình, khó còn dẻo dai, học kiếm cần sự linh hoạt, bây giờ mới bắt đầu quả thật có hơi muộn.

Nhưng tất nhiên Tranh Hà không phải người bình thường. Nói đúng hơn, đến lúc sinh từ hần mới bộc lộ hết tài năng, hần chỉ dùng 2 năm ngắn ngủi đã có thể vượt qua tất cả các đệ tử cùng thời, bắt đầu cuộc sống được các đại nhân vật chú ý đến (= _ =)

Sau đó vì một vài lý do mà cậu bé mười lăm tuổi Tranh Hà từ một đệ tử không ai thêm đoái hoài đến ở Tam môn trở thành đệ tử chính tông của Nhị môn. Cho đến tận khi hần phản bội Kim Quang năm hai mươi tuổi hần vẫn là người Nhị môn.

Nếu sớm muộn gì cũng là người Nhị môn thì Ninh Tịnh muốn bỏ qua quãng thời gian Tranh Hà bị bắt nạt, để hắn gia nhập Nhị môn sớm hơn 7 năm

Tranh Hà cất tay nài về phòng, sau đó đóng cửa cất bước về phía hồ sen bên cạnh. Ninh Tịnh đã ngồi sẵn bên bàn đá đợi hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng quay đầu lại vẫy tay với hắn: "Lại đây."

Tranh Hà nuốt nước bọt, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, nghiêm trang đứng trước mặt Ninh Tịnh.

Ninh Tịnh cười hỏi: "Đệ tên gì?"

Tranh Hà nói tên mình. Cái tên này là do lão ăn mày đặt cho hắn, lão chỉ biết cách phát âm chứ không biết cách viết.

Ninh Tịnh vốn dĩ định hỏi: "Đệ có biết viết không?" Nhưng lời nói lên đến đầu môi lại chuyển thành: "Đệ có biết 2 chữ đó là chữ nào không?"

Tranh Hà lắc đầu, thấp thòm nhìn trộm Ninh Tịnh. Đường như sợ Ninh Tịnh chê hắn phiền sẽ đuổi hắn về lại Thiên đường.

Ai ngờ phản ứng của Ninh Tịnh lại nằm ngoài dự kiến của hắn.

"Không biết sao? Vậy đệ ta chỉ cho đệ." Ninh Tịnh cười dịu dàng, cô nhúng tay vào cốc nước, viết xuống bàn đá tên hắn.

"Tranh Hà", hai chữ xúc tích. Sau đó cô viết xuống bên cạnh tên mình: "Đây là tên ta."

Tranh Hà nhìn theo từng nét chữ nàng viết, trong lòng nóng rực, "Nhớ kỹ."

Ninh Tịnh thấy hắn đã thả lỏng thì trêu ghẹo: "Đệ nhớ kỹ tên mình hay là tên ta?"

Tranh Hà nghiêm túc nhìn nàng: "Ta đều nhớ kỹ."

Hệ thống: "Đỉnh! Giá trị Nhân phẩm tăng lên, tổng giá trị hiện tại: 12 điểm"

Ninh Tịnh cân nhắc: "Sau này đệ đi theo ta tu luyện. Có điều ta luyện kiếm pháp nữ..... đệ luyện không hợp, ta sẽ tìm tâm pháp khác ở Nhị môn dạy đệ."

Tranh Hà lắng nghe hết sức nghiêm túc. Ninh Tịnh định nói tiếp nhưng đột nhiên âm thanh "Ồng ọc ~" vang lên, Tranh Hà vô thức che bụng, Ninh Tịnh mới nhớ ra bản thân cũng chưa dùng bữa: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước rồi tính."

Bình thường tất cả các đệ tử đều đến nhà ăn để dùng bữa nhưng hiện giờ Ninh Tịnh đang bị thương, nên nàng được đặc cách bung com nước đến tận phòng. Tranh Hà cũng được hưởng sái. Bình thường một mình Ninh Tịnh không ăn hết được nhiều món như vậy, bây giờ thêm sức ăn nhỏ nhỏ của Tranh Hà đương nhiên không có vấn đề gì.

Chờ thức ăn được bung đến, Tranh Hà lấy đĩa nhưng lại chần chừ không động, thật ra hắn không biết dùng đĩa đúng cách, không, phải nói là từ ngày vào Kim Quang tông hắn mới bắt đầu dùng đĩa, vụng về, tất cả đều do hắn tự học.

Cũng vì nguyên nhân này mà Tranh Hà luôn bị chế giễu, nhưng hắn luôn coi như gió thoảng bên tai. Nhưng chẳng hiểu sao bây giờ hắn lại không muốn bị vạch trần khuyết điểm không biết dùng đĩa trước mặt Ninh Tịnh, lại càng không muốn cô biết hắn gấp thức ăn vụng về.

Không phải vì hắn sợ nàng cười nhạo mình, ngược lại, Tranh Hà có cảm giác, dù hắn không biết thứ gì thì nàng vẫn không bao giờ xem thường hắn. Chẳng qua do hắn ích kỉ, hy vọng mình có thể có ích trước mặt nàng.

Ninh Tịnh gấp một miếng sườn heo rim tương, khó hiểu hỏi: "Không phải đói bụng sao? Sao không ăn?"

Tranh Hà đầu tranh suy nghĩ, sau đó không biết mà xui quýt khiến thế nào lại nói: "Lục sư tỷ, ta không biết cách dùng đĩa, tỷ, có cảm thấy ta kì lạ không?"

Thì ra là vì lý do này —— Ninh Tịnh bật cười: "Cái này thì có gì to tát, mặc kệ kì lạ hay không, ta sẽ từ từ dạy đệ."

Nghe đến đây, tâm trạng chán nản nhanh chóng bay biến, hắn bật cười, nụ cười hạnh phúc đầu tiên kể từ khi hắn đến Kim Quang tông, dùng sức găt đầu thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Bánh Bao Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.